

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IAIN M. BANKS
PHLEBAS'İ HATIRLA

İ S T İ K B A L

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

G Ö K L E R D E D İ R !

Iain (Menzies) Banks

İskoç yazar Iain M. Banks, 1954'te doğdu. 11 yaşında yazar olma kararını almıştı. Özellikle 1984'te yayımlanan *Eşekarısı Fabrikası* adlı kitabıyla geniş kitlelerce tanındı. Arthur C. Clarke, Asimov ve Heinlein gibi yazarlardan etkilenen Banks'in ilk bilimkurgu romanı *Phlebas'ı Hatırla*, 1987'de yayımlandı ve böylece onun bir bilimkurgu ustası olarak kabul edilmesini sağlayacak *Kültür* adlı serisi de başlamış oldu. Banks, bilimkurgu kitaplarında soyadının önüne Menzies'in M'sini ekledi ve Iain M. Banks ismini kullandı.

Toplamda 27 romana imza atan Banks, birçok eseriyle ödül aldı ya da ödüle aday gösterildi. *The Times*, Banks'i 1945-2008 yılları arası yazan en iyi 50 Britanyalı yazardan biri olarak gösterdi. Usta yazar, 2013'ün Nisan ayında kanser olduğunu ve çok kısa bir ömrünün kaldığını açıkladı. 9 Haziran 2013'te hayata veda etti.

Phlebas'ı Hatırla

Iain M. Banks

Özgün Adı

Consider Phlebas

İthaki Yayınları - 1540

Bilimkurgu Klasikleri - 48

Dizi Editörü: Alican Saygı Ortanca

Yayıma Hazırlayan: Emirhan Burak Aydın

Düzeltili: Alican Saygı Ortanca

Kapak Tasarımı: Hamdi Akçay

Grafik Uygulama: B. Elif Balkın

1. Baskı, Eylül 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-05-4

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © M. Boran Evren, 2019

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2019

Bu eserin tüm hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

.....

IAIN M. BANKS
PHLEBAS'I HATIRLA

Çeviren
M. Boran Evren

“Fitne de öldürmekten daha ağırdır.”

Kur'an-ı Kerim, Bakara, 217

“Kâfir ya da mümin

Elin dümende, gözün yeldedir,

Phlebas'ı hatırla, bir zamanlar o da senin gibi
yakışıklı senin gibi boylu posluydu.”

T. S. Eliot,

“Çorak Ülke,” IV

Bill Hunt'in Anısına

AÇILIŞ

Geminin adı bile yoktu. İnsan tayfası yoktu çünkü onu inşa eden fabrika gemisi uzun süre önce tahliye edilmişti. Yine aynı nedenden ötürü ne yaşam destek ne de konaklama birimleri vardı. Farklı savaş araçlarının elde olan parçalarından yapılmış yamalı bohça gibi bir gemi olduğundan ne belli bir sınıfa dahildi ne de filo numarası vardı ve adı yoktu çünkü fabrika gemisinin bu gibi inceliklere ayıracak zamanı kalmamıştı.

Tersane, gemiyi tükenmeye yüz tutmuş stoklarında bulabildikleriyle ellerinden geldiğince düzgün inşa etmişti, yine de silah, güç ve sensör sistemlerinin çoğu ya hatalıydı ya kullanımdan kalkmıştı ya da elden geçirilmeleri gerekiyordu. Fabrika gemisi kendisinin yok edilmesinin kaçınılmaz olduğunun farkındaydı ama son yaratısının kurtulacak hız ve şansa sahip olması için yok denecek kadar az da olsa bir ihtimal vardı.

Fabrika aracının elindeki tek kusursuz parça –henüz ham ve eğitimsiz olsa da– muazzam bir gücü olan Zihin'di; gemiyi onun çevresine inşa etmişti. Gemi bu Zihin'i güvenli bir yere götürebilirse fabrika aracı iyi bir iş çıkardığını düşünecekti. Tüm bunlar bir yana, fabrika aracının savaş gemisi çocuğuna isim vermemesinin başka bir nedeni daha vardı –belki de gerçek nedeni buydu– onda eksik olan başka bir şey daha olduğunu düşünüyordu: Umut.

Fabrika aracının inşa hangarından çıkarken geminin donanımının büyük kısmı hâlâ noksandı. Bütün gücüyle hızla-

narak kendisini bekleyen tek şeyin tehlike olduğunu bildiği o yıldız fırtınasına daldı ve dört boyutlu bir spirale benzeyen yoluna koyuldu. İlgisiz bir sınıftaki, bakım görmüş bir araçtan alınan yorgun motoruna güç verip hiperuzaya geçti; doğum yerinin arkasında gözden kayboluşunu başka bir araçtan alınmış, savaşta hasar görmüş sensörlerle izledi ve bir başka araçtan devşirilmiş modası geçmiş silahlarını kontrol etti. Savaş gemilerine özgü bedeninde, dar, ışısız, yüksek vakumlu alanlardaki inşaat dronları, sensörleri, yer değiştiricileri, alan jeneratörlerini, kalkan bozucuları, plazma odacıklarını, savaş başlığı haznelerini, manevra birimlerini, tamir sistemlerini ve işleyen bir savaş gemisi için gerekli olan daha binlerce irili ufaklı bileşeni yerlerine oturtmak ya da tamamlayıp işler hâle getirmek için canla başla çalışıyorlardı.

Yavaş yavaş, yıldız sistemleri arasındaki engin mesafeleri katettikçe aracın iç yapısı değişti, fabrika dronları görevlerini yerine getirdikçe daha az kaotik, daha düzenli bir hâl aldı.

İlk yolculuğuna başlayalı birkaç on saat olduktan sonra geldiği yönü tarayarak iz sürücüsünü test ettiği sırada, gerisinde, çok ama çok gerisinde, bir zamanlar fabrika aracının olduğu yerde, devasa bir yok oluş patlamasının izlerini tespit etti. O durmaksızın genişleyen radyasyon küresini bir süre izledikten sonra sensörlerini doğruca önüne kilitleyip hâlihazırda aşırı yüklenmiş motorlarına daha da fazla güç verdi.

Gemi çatışmadan kaçınmak için elinden geleni yaptı; düşman araçlarının kullanma ihtimali yüksek güzergâhlardan kaçındı ve bir araca ait olabilecek herhangi bir sinyal aldığında bunu bir düşman gemisiyle temas olarak yorumladı. Ama aynı zamanda hem zikzak çizip hem durmadan rota değiştirip hem de yükselip alçalırken cüret edebildiği en düz güzergâhta dört boyutlu bir spiral çizerek içinde doğduğu galaktik kolun ince bir tutamının aşağısına ve ileriye doğru yoluna devam edip o engin körfezin kıyısına ve hemen kıyıdan sonra içine gireceği görece boş uzaya erişmeye çalıştı. Karşı tarafta, bir sonraki sarmal kolun kıyısında güvenliğe kavuşma ihtimali vardı.

Tam o ilk sınıra, yıldızların boşluğun kenarında pırıl pırıl bir uçuşu gibi yükseldiği o sahile vardığında yakalandı.

Güzergâhı hasbelkader kaçak geminin yakınından geçen düşman araçlarından oluşan bir filo eğri büğrü, gürültülü emisyon küresini tespit edip onun yolunu kesti. Gemi doğruca aralarına düştü ve alt edildi. Güçsüz silahları, yavaş ve zayıf yapısıyla karşısındaki filoya herhangi bir hasar vermesinin imkânı olmadığını biliyordu.

Dolayısıyla o da kendisini imha etti; taşıdığı savaş başlıklarının patlamasıyla serbest kalan enerji bir anlığına, sadece hiperuzayda da olsa komşu sistemdeki sarı cüce yıldızın ışığını bastırdı.

Etrafına belli bir düzen içinde serpiştirdiği binlerce savaş başlığı aynı anda patlayarak kendisi de plazmaya dönüşmeden bir an önce içinden kaçması imkânsızmış gibi görünen, amansızca, dur durak demeden genişleyen bir ışınım küresine dönüştü. Çatışma bir saniyenin çok küçük bir kesirinde sonlanmıştı ancak o sürenin son birkaç milyonda birinde düşman filonun bilgisayarları yıldız sistemleri arasındaki devasa bir çiçeğin yaprakları gibi birbirinin üstünden açılan o enerji yayılımlarının oluşturduğu dört boyutlu labirenti kısa süreliğine analiz edip beklenmedik şekilde çıldırtıcı karmaşıklıkta bir kaçış yolu buldular. Ancak bu küçük, ilkel bir savaş gemisinin Zihin'inin planlayıp oluşturacağı ve ardından kullanabileceği bir yol değildi.

Söz konusu Zihin'in o yok oluş patlamasını kamuflej olarak kullanıp tam olarak da bu yoldan kaçtığı anlaşıldığında artık hiperuzaydan çıkıp yakındaki sistemin tek başına ışyan sarı güneşinin dördüncü gezegenine gitmesini engellemek için çok geç kalmışlardı.

Aynı zamanda geminin patlayan savaş başlıklarından çıkan ışığı engellemek için de çok geçti: Galaksi boyunca ilerleyen o gerçeküstü ışığa, gören herkesin anlayabileceği şekilde geminin başına gelenler, kaçan Zihin'in durumu ve konumu ilkel bir şifreyle kodlanmıştı. Belki de en kötüsü –ve tasarımları izin verseydi o elektronik beyinler bu noktada kederlene-

ceklerdi- Zihin'in yarattığı patlamaların arasına gizlenerek kaçtığı gezegenin öyle kolayca saldırıp yok edebilecekleri bir gezegen olmamasıydı hatta üstüne bile inemezlerdi; bu iki galaktik tutamın arasındaki yer, Kasvetli Körfez denen boş bölgenin yakınındaki Schar Dünyası'ydı ve girilmesi yasak Ölü Gezegenlerinden biriydi.

1

Sorpen

Seviye artık üst dudağına gelmişti. Başını tüm gücüyle hücre duvarının sert taşlarına bastırduğında bile burnu su yüzeyinin azıcık üstünde kalıyordu. Bu defa ellerini çıkaramayacak, dolayısıyla boğulacaktı.

Hücrenin karanlığında, bütün o leş kokusu ve sıcaklığının içinde, şakakları ve sımsıkı kapalı gözlerinin üstünden ter boşanıyor ve transı bitmek bilmemecesine devam ederken zihninin bir kısmı onu öleceğı fikrine alıştırmaya çalışıyordu. Diğer yandan sessiz bir odada vızıldayıp duran ama bir türlü göremediğı bir böcek gibi aklına takılmış, gitmek bilmeyen, hiçbir işine yaramayan, sadece canını sıkıan bir şey vardı. Bir cümleydi bu, durumla ilgisi yoktu, çok alakasızdı ve o kadar eskiden kalmıştı ki nerede duyduğunu ya da okuduğunu hatırlayamıyordu ama işte bir kavanozun içinde döndürülen bir misket gibi aklının içinde dönüp duruyordu:

Bozlen İki'nin Jinmotileri Yılkrall'n yakın ailesinin atadan gelen ritüel suikastçılarını Kitasal Empataur'un Hazan Mevsimi'nde döktüğü gözyaşlarında boğarak öldürürler.

Bir noktada, çilesi başlayalı çok geçmemiş, henüz transına da tam başlamamışken kusarsam ne olur diye merak

etmişti. Sarayın mutfakları –hesapları doğruysa yaklaşık on beş on altı kat yukarıdaydılar– atıklarını lağım hücresine giden dolambaçlı borulardan aşağıya göndermişti. Çağlayarak aşağıya inen sulu şey, zavallı bir mahkûmun pislik ve çöplerin içinde boğulduğu son zamandan kalan çürük bir yiyecek parçasını sıkıştığı yerden çıkarıp içeri sürüklemişti, adam da işte o anda kusacak gibi olmuştu. Sonra da yaptığı hesapların sonunda kusmasının ölüm zamanını etkilemeyeceğini görmek neredeyse içini rahatlatmıştı.

Ardından şunu merak etmişti –ölümle yüz yüze gelip de beklemek dışında bir şey yapamayanları bazen etkisi altına alan o tedirgin saçmalama hâlindeydi çünkü– acaba ağlamak ölümünü hızlandırır mıydı? Teoride öyle olsa da pratikte bir fark yaratmayacağına karar vermişti ama işte o sırada o cümle aklında dönmeye başlamıştı.

Bozlen İki'nin Jinmotileri Yılkral'ın yakın ailesinin atadan...

Sıvı –ki kendisini hiç gereği olmayan bir netlikte duyup hissederek kokusunu alabiliyordu ve sıradan olmaya çok uzak gözleri açık olsaydı büyük ihtimalle görebilirdi de– kısa süreliğine kabarıp burnunun ucuna dokundu. Sıvının burnun deliklerini tıkadığını hissetti ve hemen ardından burnu midesini altüst eden leş gibi bir kokuyla doldu. Ama sonra başını iki yana sallayıp kafatasını daha da geriye iyice taşlara doğru itmeye çalıştı ve o berbat koku aşağıda kaldı. Aşağı doğru nefes verince de yeniden soluk alabildiğini fark etti.

Artık çok kalmamıştı. Bileklerini bir kez daha kontrol etti ama faydası yoktu. İşlemin tamamlanmasına daha bir saat vardı ve onun elinde olan ise sadece dakikalardı – o da şanslı yaver giderse.

Zaten transtan çıkmaya başlamıştı. Neredeyse tam bilince geri dönüyordu, sanki beyni kendi ölümünü, kendi yitişinin tadını sonuna kadar çıkarmak ister gibiydi. Derinlikli bir şeyler düşünmeye ya da hayatını gözünün önünden büyük bir hızla geçirmeye ya da bir anda eski bir aşkını, uzun za-

mandır unutulmuş olan bir kehaneti ya da bir duru görüyü hatırlamaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu, sadece bomboş bir cümle ve başka insanların pisliklerinin, atıklarının içinde boğulmasına eşlik eden hisler vardı.

İhtiyar piçler, diye düşündü. Orijinallik ya da hakiki bir mizah unsuru taşıyan az sayıdaki hamlelerinin biri de zarif, ironik bir ölüm yöntemi icat etmeleri idi. Elden ayaktan düşmüş, çelimsiz bedenlerini ziyafet salonlarının tuvaletlerine sürüklemek ve düşmanlarını kelimenin tam anlamıyla üstlerine sıçarak öldürmek onlara ne kadar da uygun geliyor olmalıydı.

Hava basıncı yükseldi ve uzaklardan bir sıvı kitlesinin yaklaştığını haber veren bir inleme geldi; birisi yukarılarda sifonu çekmişti. *İhtiyar piçler. Yani, en azından sen sözünü tut-tun Balveda.*

Tavandaki borular foşurdayıp atık su, hücreyi neredeyse doldurmuş olan sıvının içine şap diye düşerken beyninin bir kısmı *Bozlen İki'nin Jinmotileri Yılkral'ın yakın ailesinin ata-dan...* diye düşündü. Dalga yüzünün üstünden geçip gerileyerek burnunu bir saniyeliğine boş bırakınca ciğerlerine hırsla hava doldurdu. Sonra da sıvı nazikçe yükselerek bir kez daha burnunun ucuna dokundu ve orada kaldı.

Nefesini tuttu.

Onu astıklarında, önce canı yanmıştı. Sıkı deri keselerin içindeki elleri başının hemen üstünde, demir halkalarla hücre duvarlarına kelepçelenmişti ve bütün ağırlığını taşıyorlardı. Ayakları birbirlerine bağlanıp yine duvara sabitlenmiş olan demir bir tüpün içine sarkıtılmışlardı, böylece ağırlığını ne ayaklarına ya da dizlerine aktarabiliyor ne de ayaklarını duvardan bir el mesafesinden fazla uzaklaştırabiliyordu. Tüp dizlerinin hemen üstünde son buluyordu; onun üstünde de sadece ihtiyar, buruşuk cinsel organını kapatan kirli bir paçavra vardı.

İkisi, merdivenin üstüne tünemiş dört iri kıyım muhafız onu yerine yerleştirirken elini cabuk tutup bilekleriyle

omuzlarındaki acı hissini kapatmıştı. Öyle olsa da kafatasının arkasında o anda canının acıyor olması gerektiğini belirten ısrarlı bir karıncalanma hissediyordu. Küçük lağım hücreindeki atık su yükselip onu kaldırdıkça o his azalmıştı.

O anda; muhafızlar kapıdan çıkar çıkmaz transa geçmeye başlamıştı, gerçi büyük ihtimalle nafile bir iş yaptığının bilincindeydi. Ama bu uzun sürmemişti; dakikalar içinde hücrenin kapısı açılmış ve bir muhafız hücrenin büyük zemin taşlarının üstüne metal bir yürüme yolu yerleştirmiş ve koridordan gelen ışık karanlığın yerini almıştı. Değişçin transını durdurup ziyaretçisi kim diye boynunu büküp kapıya bakmıştı.

Sorpen Gerontokrasisi'nin güvenlik bakanı kambur, kocamış bedenli Amahain-Frolk, elinde soğuk bir maviyle parıldayan asasını tutarak hücreye adım atmıştı. Yaşlı adam ona gülümseyip gördüklerini onaylarmışçasına başını yukarı aşağı sallamış, sonra da ince, rengi bozulmuş eliyle hücrenin dışında duran birine içeriye gelmesini işaret etmişti. Asılı duran adam dışarıda duranın Kültür ajanı Balveda olacağını düşünmüş ve haklı çıkmıştı. Kadın hafif adımlarla metal iskelenin üstüne çıkıp yavaşça etrafına bakınmış, bakışlarını ona dikmişti. O da gülümseyip selam vermek için başını eğmeye uğraşırken kulakları çıplak kollarına sürtünmüştü.

“Balveda! Ben de seni bir daha görürüm diye düşünmüştüm. Partinin sahibini görmeye mi geldin?” Adam kendini zorlayarak sırttı. Resmi olarak bu onun verdiği bir ziyafetti; ev sahibi de oydu. Gerontokrasi'nin küçük şakalarından biriydi işte. Sesinin korkusunu ele vermemesini umdu.

Kültür'ün ajanı Perosteck Balveda yanındaki yaşlı adamdan bir baş uzundu ve mavi ışıldağın ruhsuz ışığında bile göz alıcıydı. İnce, narin yapılı başını ağır ağır iki yana salladı. Kısa, siyah saçı kafatasının üstünde bir gölge gibi duruyordu.

“Hayır,” dedi kadın. “Seni ne görmeyi ne de veda etmeyi istedim.”

“Beni buraya sokan sensin Balveda,” dedi adam da yavaşça.

Amahain-Frolk, “Evet, ait olduğun yere,” deyip platformun dengesini kaybedip nemli zemine basmasına gerek kalmadan gidebildiği kadar uca doğru yürüdü. “Önce sana işkence etmek istemiştım ama Bayan Balveda Hanımefendi” –bakanın tiz, çatlak sesi başını kadına çevirirken hücrenin duvarlarında yankılandı– “senin için ricacı oldu, Tanrı bilir neden. Ama evet, sen tam da buraya aitsin; katil.” Asasını hücrenin kirli duvarında asılı duran neredeyse tamamen çıplak adama doğru salladı.

Balveda, kadının ayaklarına baktı, üstündeki uzun, düz, gri cüppenin altından sadece parmak uçları görünüyordu. Zincir kolyesinin ucundaki daire şeklindeki süs, koridordan gelen ışıktaki parıltıydı. Amahain-Frolk da kadının arkasına geçmiş, parlayan asasını havaya kaldırıp gözlerini kısarak mahkûma bakıyordu.

“Biliyor musun, şu anda bile orada asılı duranın Egratin olduğuna yemin edebilirim. Ben...” Adam sıksa, kemikli başını iki yana salladı. “...o olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum, en azından ağzını açana kadar. Tanrım, bu Değişçinler tehlikeli, korkunç yaratıklar!” Yaşlı adam, Balveda’ya döndü. Balveda saçlarını arkaya yatırıp başını aşağıya doğru eğerek yaşlı adama baktı.

“Bakan Bey, Değişçinler aynı zamanda kadim, gururlu bir halk ve onlardan geriye çok az kaldı. Sizden bir kez daha rica edebilir miyim? Lütfen? Bırakın yaşasın. Belki kendisi–”

Gerontokrat ince, büklüm büklüm olmuş elini ona doğru sallarken yüzü buruştu. “Hayır! Bayan Balveda Hanımefendi, bu... bu suikastçı, bu katil, bu hain, bu... *casusun* bağışlanmasını isteyip durmazsanız iyi edersiniz. Dışdünya bakanlarımızdan birinin korkakça katledilip yerine geçilmesini hafife alacağımızı mı sanıyorsunuz? Bu... bu şey ne büyük bir zarar verebilirdi bir düşünsenize! Abartmıyorum onu tutuklarken muhafızlarımızdan ikisi sadece *tırmalandıkları* için öldüler! Diğer de bu canavar gözüne tükürdüğü için hayat boyu kör kaldı! Lâkin,” Amahain-Frolk duvara zincirlenmiş adama bakıp aşağılamayla burnundan soludu, “o dişleri söktük.

Elleri de kendini bile kaşıyamasın diye bağlandı.” Yeniden Balveda’ya döndü. “Az mı kaldılar dedin? Bence çok iyi; bir tane daha eksilmiş olacaklar.” Yaşlı adam gözlerini kısıp kadına baktı. “Bu sahtekârın, bu katilin foyasını çıkardığınız için size, halkınıza minnettarız ama bu, bize ne yapacağımızı söyleme hakkınız olduğu anlamına gelmiyor. Gerontokrası’de *herhangi* bir dış unsurla bağlantımız olmasını istemeyenler var ve savaş yaklaştıkça sesleri daha yüksek çıkmaya başladı. Davanızı destekleyen vatandaşlarımıza ters gidecek bir şey yapmazsanız iyi olur.”

Balveda dudaklarını büzüp bir kez daha ayaklarına bakarak narin ellerini arkasında birleştirdi. Amahain-Frolk dikkatini yeniden duvarda asılı duran adama çevirip asasını ona doğru sallayarak konuşmaya başladı. “Yakında öleceksin, düzenbaz seni, efendilerinin barışçıl sistemimize hâkim olma planları da seninle beraber ölecek! Bizi işgal etmeye çalışırlarsa onları da aynı kader bekliyor. Biz ve Kültür–”

Adam başını yapabildiği kadar iki yana sallayıp kükreyerek karşılık verdi. “Frolk sen geri zekâlının tekisin!” Yaşlı adam sanki yumruk yemiş gibi sindi. Değişçin devam etti. “Ne olursa olsun egemenliğinizi kaybedeceğinizin farkında değil misin? Büyük ihtimalle İdirililere onlar olmazsa da Kültür’e. Artık kaderinizin kontrolü sizde değil; savaş buna tamamen son verdi. Kısa süre sonra bu sektör cephenin parçası olacak, eğer siz kendiniz onu İdir uzayının bir parçası *yapmazsanız*. Ben buraya sadece sizin hâlihazırda biliyor olmanız gereken şeyi söylemek için gönderildim – sizi kandırıp sonradan pişman olacağınız bir şey yapmaya itmek için değil. Tanrı aşkına, İdirililer sizi *yemeyecekler* be adam–”

“Ha! İsteseler yerlermiş gibi görünüyorlar ama! Üç bacaklı canavarlar, işgalciler, katiller, kâfirler... onlarla ittifak mı kuralım istiyorsun? Üç bacak uzunluğunda canavarlarla? *Toynaklarının* altında un ufak olalım diye mi? Sahte tanrılarına tapalım diye mi?”

“En azından onların bir tanrıları var Frolk. Kültür’ün yok.” Konuşmaya odaklandığı için kollarındaki ağrı geri dönmüş-

tü. Ağırlığını elinden geldiğince rahat edecek şekilde kaydırıp bakana baktı. “En azından onlar sizinle aynı şekilde düşünüyorlar. Kültür düşünmüyor.”

“Of dostum, yok, yook.” Amahain-Frolk bir elini ona doğru kaldırıp başını iki yana salladı. “Böyle nifak tohumları ekemezsin.”

“Tanrım, sen ne salak bir ihtiyarmışsın be,” dedi adam gülerek. “Kültür’ün bu gezegendeki gerçek temsilcisi kimdir bilmek ister misin? O değil.” Başıyla kadını işaret etti. “Her yere peşinden gelen şu et kesici, bıçak mermisi. Kararları o veriyor olabilir, makine onun istediğini yapıyor olabilir ama gerçek elçi o. Kültür’ün bütün olayı bundan ibaret: Makinelerden. Balveda’nın iki bacağı ve yumuşak bir teni var diye onun tarafında olman gerektiğini düşünüyor olabilirsin ama bu savaşta yaşamın tarafında olanlar İdirililer-”

Gerontokrat burnundan soluyup, “Yani sen de kısa süre sonra onun *öbür* tarafında olacaksın,” dedi, düşürdüğü kaşlarının altından duvara zincirli adama bakan Balveda’ya başını çevirdi. Amahain-Frolk hücreden çıkarmak için dönüp kadının kolunu tutarak, “Hadi gidelim Balveda Hanımefendi.” Bu... şey hücreden daha kötü kokuyor.”

Balveda o anda kendisini çıkışa doğru çekiştiren kambur, küçücük kalmış bakanı umursamayıp adama baktı. Berrak, simsiyah gözlerini doğrudan mahkûma çevirerek ellerini iki yana açıp ona, “Üzgünüm,” dedi.

Mahkûm da başını öne doğru sallayarak, “İster inan ister inanma ben de aynen öyle hissediyorum,” diye karşılık verdi. “Sadece bu gece çok az yiyip içeceğine söz ver yeter Balveda. Yukarıda benim tarafımda olan bir kişinin olduğuna inanmayı isterdim. O kişi en kötü düşmanım olsa da fark etmez.” Meydan okuyan, komik bir şekilde konuşmaya çalışmıştı ama tek yapabildiği kulağa kuyruk acısıyla konuşuyormuş gibi gelmek olmuştu; bakışlarını kadının yüzünden çevirdi.

“Söz veriyorum,” dedi Balveda. Bakanın kendisini kapıya götürmesine izin verdi ve onlar çıkarken o mavi ışık, rutubetli hücrenin içinden yavaşça kayboldu. Balveda tam kapının eşi-

ğinde durunca mahkûm sırf onu görebilmek için başını canı acıyana dek ileri doğru uzattı. Bıçak merminin de de orada olduğunu fark etti, odanın hemen içindeydi; büyük ihtimalle hep oradaydı ama zarif, keskin, küçük gövdesiyle karanlığın içinde havada süzüldüğünü fark etmemişti. Balveda'nın kara gözlerine baktığı sırada bıçak mermi hareket etti.

Bir saniye için Balveda'nın küçük makineye kendisini o anda öldürme emri verdiğini düşündü – bedeniyle Amahain-Frolok'un görüş alanını kapatırken sessizce ve çabucak işini bitirmesini buyurduğunu. O an kalbi yerinden çıkacakmış gibi attı. Ama küçük cihaz sadece Balveda'nın yüzünün önünden geçip koridora devam etti. Balveda veda etmek için bir elini kaldırdı.

“Bora Horza Gobuchul,” dedi kadın, “elveda.” Çabucak arkasına dönüp platformdan ileriye doğru bir adım atarak hücreden çıktı. Yürüme yolu kaldırıldı, kapının lastik kenarları pislik içindeki zemine sürtünerek sertçe kapandı ve ardından içindeki mühürler tıslayarak kapanınca su geçirmez oldu. O da bir anlığına orada öylece asılı halde durup bakışlarını göremediği zemine yönelttikten sonra bileklerini Değiştirip incelterek kaçmasını sağlayacak transa geri döndü. Ama Balveda'nın ismini telaffuz edişindeki o vakur, nihai tavır içini eziyordu ve daha önce fark etmediyse bile o anda oradan kaçışın olmadığını anladı.

... gözyaşlarında boğarak öldürür...

Ciğerleri patlıyordu! Ağzı titriyor, boğazı kasılıyordu, pislik kulaklarını doldurmuştu ama muazzam bir kükreme duyuyor, zifiri karanlığın içinde parlak ışıklar görüyordu. Karın kasları bir içeri çekilip bir dışarı çıkıyordu ve olmayan havayı içine çekebilmek için açılmak isteyen ağzını zorla kapalı tutması lazımdı. Şimdi. Hayır... esas şimdi pes etmeliydi. Daha değil... artık kesin şimdi. Şimdi, şimdi, şimdi, artık her an pes edebilir, içindeki şu korkunç, kara boşluğa teslim olabilirdi... nefes alması lazımdı, hem de... şimdi!

Ağzını açmaya fırsat bulamadan bir şey onu duvara fırlat-

tı – sanki devasa bir demir yumruk ona bindirmiş gibi taşlara çarpılmıştı. Bütün bedenini kasan tek bir nefes vererek ciğerlerindeki bayat havayı dışarı boşalttı. Vücudu aniden soğumuştı ve duvarın yanındaki her bir parçası acıyla zonk-luyordu. Görünüşe bakılırsa ölüm ağırlık, acı, soğuk... ve çok çok fazla ışık demekti.

Başını kaldırdı. Işığa bakıp inledi. Görmeye çalıştı, duymaya çalıştı. Neler oluyordu? Neden nefes alıyordu? Neden bu kadar berbat bir *ağırlığı* vardı? Vücudu kollarını yerlerinden çıkaracak gibiydi; bilekleri neredeyse kemiğe kadar kesilmişlerdi. Bunu ona kim *yapmıştı*?

Karşısındaki duvarın yerinde hücre bloğunun olduğu katın aşağısına uzanan çok büyük, biçimsiz bir delik vardı. Bütün pislik ve atıklar oradan aşağıya boşalmıştı. Son birkaç damla da yarığın sıcak kenarlarına çarpıp buharlaşırken tıslayarak, deliğin önünde durmuş, dışarıdan, Sorpen'in açık havasından gelen parlak ışığın büyük kısmını kapatan bir figürün etrafında dönerek yükselen buharlar çıkarıyorlardı. Figür üç metre boyundaydı, bir tripodun üstünde duran küçük bir zırhlı savaş gemisine benziyordu. Miğferi yan yana üç insanın başını alabilecek kadar büyük görünüyordu. Devasa elinde neredeyse farkında değilmiş gibi tuttuğu plazma topunu ise Horza ancak iki kolunu kullanarak kaldırabilirdi; yaratık diğer elini biraz daha büyük bir silahın çevresinde yumruk yapmıştı. Arkasından da Horza'nın artık bağlı olduğu demir ve taşlardan hissedebildiği patlamaların ışığının canlı renkleriyle aydınlanan bir İdir silah platformu yaklaşmış burnunu hafifçe deliğe sokmuştu. Horza başını yarıktaki duran deve doğru kaldırıp gülümsemeye çalıştı.

Çatlak bir sesle etrafa tükürük saçarak, "Yani," deyip ardından yere tükürdü, "hiç gelmeseydiniz bari."

2

Tanrı'nın Eli 137

Sarayın dışında, kış öğleden sonrasının keskin soğuşunda berrak gökyüzü parıldayan kar tanelerine benzeyen şeylerle doluydu.

Horza savaş mekiğinin rampasında durup başını yukarı kaldırarak etrafına bakındı. Hapishane sarayın, yalçın duvarları ve sıırım gibi kuleleri devam eden çatışmaların sesleriyle yankılanıp ışıklarıyla parlarken İdir silah platformları devriye gezip arada bir ateş açıyorlardı. Sertleşen esinti sarayın çatısındaki lazarsavar toplardan fırlayan yansıtıcı tozu üstlerine savuruyordu. Ani bir rüzgâr patlaması yanardöner tozun bir kısmını sabit duran mekiğin üstüne yığınca Horza ıslak, yapış yapış vücudunun yan tarafının ansızın yansıtıcı tüylerle kaplanmış gibi olduğunu gördü.

Arkasındaki İdirli asker büyük ihtimalle fısıldadığını düşünerek yeri göğü inleten bir sesle, "Lütfen. Çatışma henüz son bulmadı," dedi. Horza askerin zırhla kaplı irikiyim cüsesine dönüp devin miğferindeki vizöre bakınca kendisinin yaşlı bir adama ait yüzünün yansımasını gördü. Derin bir nefes alıp başıyla onayladıktan sonra dönüp hafifçe yalpalarak yürüdü, mekiğe girdi. Ani bir ışık patlaması gölgesini çaprazlamasına önüne düşürdü ve rampası kapanan araç, sarayın içinde bir yerlerdeki büyük bir patlamanın şok dalgasıyla sarsıldı.

Onları isimlerinden tanıyabiliyorsun, diye düşündü Horza duş alırken. Savaşın uzayda seyreden ilk dört yılı boyunca çatışmaların esas yükünü sırtlanan Kültür'ün Genel Temas Birimleri kendileri için hep şakacı, uçarı isimler seçiyorlardı. Fabrika araçları savaş üretimine geçişlerini tamamladıkça üretmeye başladıkları yeni savaş gemileri bile sanki Kültür bulaşmayı tercih ettiği muazzam çatışmayı tam anlamıyla ciddiye alamıyormuş gibi ya komik ya kasvetli ya da düpedüz tatsız isimlerde karar kılıyordu.

Ama İdirliilerin olaylara bakış açıları farklıydı. Onlara kalırsa gemi isimleri, görevleri ve onları kullananların metanetini yansıtmalıydı. Muazzam İdir donamasında aynı kahramanlar, gezegenler, savaşlar, dini kavramlar ve etki-leyici sıfatlardan ismini alan yüzlerce araç vardı. Horza'yı kurtaran hafif krüvazör *Tanrı'nın Eli* ismi verilen 137. araçtı ve donanmada aynı ismi kullanan yüzden fazla araçla aynı anda hizmet verdiğinden uzay gemisinin tam ismi *Tanrı'nın Eli 137*'ydi.

Horza biraz zorlanarak kendisine tahsis edilen hava akımında kurulandı. Kurutma aleti de gemideki diğer her şey gibi İdirliilere uygun olacak şekilde devasa bir boyutta üretilmişti ve üflediği kasırga şiddetindeki hava onu neredeyse duşakabinin dışına atıyordu.

Casus babası ve Farn-İdir'in haraçlısı Dört Ruh Mezhebi'nin savaşçı rahibi Querl Xoralundra iki elini masanın üstünde kavuşturdu. Hareketi Horza'ya daha çok iki kıtanın çarpışması gibi görünmüştü.

Yaşlı İdirli, "Pekâlâ Bora Horza," dedi kulakları sağır eden bir sesle, "kurtarıldın."

Horza başıyla onaylayıp, "Ucu ucuna," diyerek bileklerini ovuşturdu. Xoralundra'nın *Tanrı'nın Eli 137*'deki kabininde anlaşılan sırf onun için getirilmiş fazlasıyla büyük ama gayet rahat bir uzay elbisesinin içinde oturuyordu. Aynı şekilde uzay elbisesini giyen Xoralundra onun uzay elbisesi giyme-sinde ısrarcı olmuştuk çünkü savaş gemisi Sorpen gezegeni

etrafında hızlı ve alçak bir yörüngede ilerlerken mürettebat hâlâ savaş istasyonlarındaydı. Donanma İstihbaratı Dağ sınıfı bir Kültür GTB'sinin sistemde olduğunu teyit etmişti; *El* tek başınaydı ve Kültür gemisinin izine rastlamamışlardı; dolayısıyla dikkatli olmak zorundaydılar.

Xoralundra, Horza'ya doğru eğilince gölgesi masanın üstüne düştü. Karşıdan bakıldığında eyer biçimli görünen devasa kafasıyla ve kafasının iki yanına yakın berrak ve kırpmadığı iki gözüyle Değişçin'in üstüne heyula gibi dikilmişti. "Şanslıydın Horza. Seni kurtarmaya şefkatimizden gelmedik. Başarısızlığın ödülü kendisidir."

"Teşekkürler Xora. Tüm gün bana bundan hoş bir şey söyleyen olmadı." Horza oturduğu yerde doğrulup yaşlı görünen ellerinden birini ince, sarılaşmaya başlamış saçlarının arasından geçirdi. Büründüğü ihtiyar görünümün ortadan kaybolması birkaç gün sürecekti gerçi ama daha şimdiden silinip gitmeye başladığını hissediyordu. Bir Değişçinin aklında her zaman yarı bilinçli bir seviyede tutulup sürekli gözden geçirdiği bir kendi-imgesi olurdu ve bu sayede bedenlerini istedikleri şekilde tutarlardı. Horza'nın bir Gerontokrat gibi görünme ihtiyacı ortadan kalktığı için İdirliiler hesabına yerine geçtiği bakanın aklındaki imgesi parçalanıp çözülüyor ve vücudu normal, nötr durumuna geri dönüyordu.

Xoralundra'nın başı yavaşça sallanarak elbisenin yakasının iki kenarı arasında gidip geldi. İdirliiler için çalışmaya savaştan önce başlayıp Xoralundra'yı o zamandan beri iyi tanıyor olmasına rağmen bu jestin anlamını hâlâ çözememişti.

"Her neyse. Hayattasın," dedi Xoralundra. Horza onayladığını göstermek için başını öne doğru sallayıp parmaklarıyla masanın üstünde kısa bir ritim tutturdu. Oturduğu İdir sandalyesinin kendisini bu kadar çocuk gibi hissettirmese daha iyi olabilirdi; ayakları yere değmiyordu bile.

"Ben sadece... Teşekkürler. Her neyse, sizi böyle başarısız bir ajanı kurtarmak için buraya kadar sürüklediğim için özür dilerim."

"Emir emirdir. Ben şahsen seni kurtarabildiğimize mem-

nunum. Şimdi de sana neden bu emri aldığımızı söylemem lazım.”

Horza gülümseyip bakışlarını az önce ona iltifat ettiği söylenebilecek olan İdirli'den çevirdi; bu epey nadir bir şeydi. Bakışlarını geri çevirip karşısındaki diğer canlının İdir dili-nin kısa, kesin sözcüklerini bas bas bağırarak telaffuz eden geniş ağzını izledi ve, iki elimi de aynı anda ısırıp kopartacak kadar büyük, diye düşündü.

“Bir zamanlar Dra’Azon Ölü Gezegenlerinden biri olan Schar Dünyası’nda bir bakım görevi üstlenmişsin,” dedi Xoralundra. Horza başıyla onaylayınca da, “Oraya dönmeni istiyoruz,” diye ekledi.

Horza, İdirli’nin geniş, siyah yüzüne bakıp, “Şimdi mi?” dedi. “Orada sadece Değişçinler var. Sana başka bir Değişçini taklit etmeyeceğimi söylemiştim. Birini öldürmem ise söz konusu bile değil.”

“Senden bunu yapmanı istemiyoruz. Açıklamamı dinle.” Xoralundra omurgası –ya da omurgaya benzeyen herhangi bir şeyi– olan her canlının yorgunluktan olduğunu düşün-neceği bir hareketle arkasına yaslandı. “Dört standart gün önce,” diye başladı İdirli – ama o anda ayaklarının yanına koyduğu elbisesinin başlığından kulak tırmalayıcı bir zırlıtı geldi. Başlığı alıp masanın üstüne koydu. “Evet?” dedi; Horza İdirli’lerin sesi hakkında Querl’i rahatsız eden kişinin bunu yapmak için fazlasıyla iyi bir nedeni yoktuysa az sonra fena hâlde canının sıkılacağını anlayacak kadar bilgi sahibiydi.

Başlıktan gelen ses, “Kültür dışisini ele geçirdik,” dedi.

Xoralundra sessizce “Ahh...” deyip arkasına yaslandı. Yüzü bir an İdirli gülümsemesini takındı – yani ağzını büzüp göz-lerini kıstı. “Çok iyi kaptan. Kendisi gemiye geldi mi?”

“Hayır Querl. Mekik iki dakika uzakta. Silah platform-larını çekiyorum. Hepsi gemiye döner dönmez sistemi terk etmeye hazır olacağız.”

Xoralundra başlığa doğru eğildi. Horza ellerinin yaşlı cil-dini inceledi. “Peki ya Kültür gemisi?” diye sordu İdirli.

“Hâlâ bir şey yok Querl. Sistemde olamaz. Bilgisayarımız

sistem dışında, bir ihtimal bizimle filonun arasında olduğunu tahmin ediyor. Kısa süre içinde burada tek başımıza olduğumuzu anlayacaktır.”

“Dişi Kültür ajanı gemiye girer girmez filoya katılmak için platformları beklemeden yola çıkacaksın, anlaşıldı mı kaptan?” Xoralundra bir anlığına bakışlarını kendisine yönelten Horza’ya baktı. Querl karşısındaki insana bakmaya devam ederek, “Dediğim anlaşıldı mı kaptan?” diye tekrarladı.

“Evet Querl,” diye geldi cevap. Horza başlığın küçük hoparlöründen bile kaptanın buz gibi bir sesle konuştuğunu anlayabiliyordu.

“Güzel. Filoya giden en iyi güzergâhı çizmek için kendi inisiyatifini kullan. Bu arada De’aychanbie, Vinch, Easna Yowon, İzilere ve Ylbar şehirlerini Amiralliğin emirleri doğrultusunda füzyon bombalarıyla yok edeceksin.”

“Evet, Qu-” Xoralundra başlıktaki bir düğmeye hışımla basarak sesi kesti.

“Balveda elinizde mi?” diye sordu Horza şaşkınlıkla.

“Kültür ajanını yakaladık evet. Onun yakalanmasını ya da yok edilmesini görece önemsiz bir olay olarak addediyorum. Ama Amirallik ancak onu yakalamaya çalışacağımızı söyleyince seni kurtarmak için ana filonun ilerisinde böyle tehlikeli bir göreve izin verdi.”

“Hımm. Balveda’nın bıçak mermisini ele geçiremediğini ze bahse girerim.” Horza burnundan soluyup yeniden ellerindeki kırıksıklara baktı.

“Seni gemiye getiren mekiğe bindirildiğin sırada kendini yok etti.” Xoralundra bir elini sallayıp masanın öbür yanına İdirli kokusu taşıyan bir hava kitlesi gönderdi. “Ama bu konuda konuştuğumuz yeter. Seni kurtarmak için neden bir hafif kruvazörü riske attığımızı açıklamam lazım.”

Horza, “Tabii ki,” deyip İdirli’ye bakmak için döndü.

“Dört standart gün önce,” dedi Querl, “bir grup gemimiz dışarıdan sıradan görünse de emisyon sinyalleri incelendiğinde iç yapısında belli tuhafıklar tespit edilen bir Kültür gemisiyle karşılaştık. Gemi kolayca yok edildi ancak Zihin’i

kaçtı. Yakınlarda bir gezegen sistemi vardı. Görünüşe bakılırsa söz konusu Zihin henüz Kültür'ün erişemediğini düşündüğümüz -ve umduğumuz- bir hiperuzay alanı manipülasyonu becerisi sergileyerek gerçek uzayı aşarak, seçtiği gezegenin yüzeyinin altında belirmiş. Bu ve diğer bazı bulgular nedeniyle bu Zihin'in Kültür'ün geliştirdiği yeni Genel Sistem Aracı sınıfından olduğunu düşünüyoruz. Bu Zihin'in ele geçirilmesi en üst seviyeden bir istihbarat başarısı olacaktır.”

Querl o noktada duraklayınca Horza fırsatı kullanıp, “Bu şey Schar Dünyası'nda mı?” dedi.

“Evet. Son mesajında Komuta Sistemi'nin tünellerinde saklanmayı hedeflediğini belirtmiş.”

“Ve siz bu konuda bir şey yapamıyorsunuz öyle mi?” Horza gülümsedi.

“Seni almaya geldik ya. Bu konuda bir şey yaptık işte Bora Horza.” Querl durakladı. “Ağzının şeklinden bu durumda eğlenceli bir şey gördüğünü çıkarıyorum. Nedir?”

“Bazı şeyleri düşünüyordum... mesela: Zihin ya çok şanslı ya da çok zekiymiş; ben yakında olduğum için siz çok şanslıymışsınız; aynı zamanda Kültür'ün bir şey yapmadan durma ihtimali zayıf.”

“Söylediğin noktalara sırayla değinmek gerekirse,” dedi Xoralundra sert bir sesle, “Kültür Zihin'i hem şanslı hem de zeki; bizim şansımız yaver gitti; Kültür fazla bir şey yapamaz çünkü bildiğimiz kadarıyla onlara çalışan bir Değişçin yok, olsa da Schar Dünyası'nda görev yapmış biri olmadığı kesin. Aynı zamanda şunu eklemek istiyorum Bora Horza,” dedi ıdırli ve bu noktada devasa ellerini masanın üstüne koyup koca kafasını karşısındaki insana doğru eğdi, “*senin* de şansın yaver gitmedi denemez.”

“Evet, doğru ama aramızdaki fark benim şansa inanıyor olmam,” dedi Horza sırtarak.

“Hımm, pek de saygınlığını artıran bir durum değil bu,” diye gözlemde bulundu Querl. Horza omuz silkti.

“Yani beni Schar Dünyası'na indirip Zihin'i ele geçirmemi istiyorsunuz öyle mi?”

“Mümkünse. Zarar görmüş olabilir. Kendini yok etmeyi deneyebilir ama uğruna mücadele etmeye değer bir ödül. Sana ihtiyacın olan bütün teçhizatı sağlayacağız ama sadece senin varlığın bile epey küçük de olsa bir köprübaşımız olmasını sağlayacak.”

“Peki ya hâlihazırda orada olanlar? Bakım görevindeki Değişçinler?”

“Onlardan haber almadık. Büyük ihtimalle Zihin’in geldiğinin farkında değiller. Bir sonraki rutin iletilerine birkaç gün var ama savaş nedeniyle iletişim hatlarında yaşanan aksaklıkları düşünürsen bir ileti gönderemeyebilirler.”

“Üsteki,” dedi Horza yavaşça, bir parmağı gözlerini dikmiş olduğu masanın yüzeyinde yuvarlak bir şekil çiziyordu, “personel hakkında ne biliyorsunuz?”

“İki kıdemli üyenin yerine daha genç Değişçinler geldi,” dedi İdirli. “İki acemi gözlemci orada kalıp kıdemli oldular.”

“Herhangi bir tehlikede olmayacaklar değil mi?”

“Tam aksine. Şu anki savaş ortamı düşünülürse Bir Dra’Azon Sessizlik Bariyeri’nin ardında, bir Ölü Gezegenindeyken galakside olabilecekleri en güvenli yerlerden birinde-ler. Ne biz ne de Kültür, Dra’Azon’un düşmanca bulabileceği herhangi bir şey yapmayı göze alabiliriz. Bu yüzden onlar hiçbir şey yapamıyorlar, biz de seni kullanmak zorundayız.”

Horza dikkatle öne doğru eğilip sesini biraz alçaltarak, “Eğer,” dedi, “bu metafizik bilgisayarı sizin için ele geçirirsem—”

“Sesindeki bir şey bana mükâfat konusuna yaklaştığımızı söylüyor,” dedi Xoralundra.

“Hakikaten de öyle. Xoralundra, bu kadar zamandır sizin için boynumu ilmiğe geçirip göreve gidiyorum, artık yeter. Bırakmak istiyorum. Schar Dünyası’ndaki o üste iyi bir arkadaşım var, o kadını ve kendimi bütün bu savaştan çıkarmak istiyorum. İstedğim bu.”

“Bunun için söz veremem. Ama talepte bulunacağım. Senin uzun süre büyük bir fedakârlıkla verdiğin hizmetler dik-kate alınacaktır.”

Horza arkasına yaslanıp surat astı. Xoralundra'nın ironik konuşup konuşmadığını anlayamıyordu. Esasen ölümsüz olan bir tür için altı yıl hiç de uzun gelmiyordu herhalde ama Querl Xoralundra emri altındaki bu narin insanın yabancı efendileri için gerçek bir ödül almadan ne kadar sık her şeyini tehlikeye attığının bilincindeydi, dolayısıyla belki de ciddiydi. Horza yeniden pazarlığa girişmeden başlık yeniden cırladı. Horza irkildi. İdir gemisindeki her ses sağır edici gibi geliyordu. Konuşma sesleri gökgürültüsü gibiydi; normal biplemler ve ileti sesleri bittikten uzun süre sonra bile kulakları çınlamaya devam ediyordu ve hoparlör sistemi üzerinden yapılan duyurular iki kulağını da elleriyle kapatmasına neden oluyordu. Horza'nın tek yapabildiği gemide olduğu süre içinde tam bir alarm verilmeyeceğini ummaktı. İdirliğin gemi alarmı, korunmayan insan kulaklarında hasara yol açabiliyordu.

“Ne var?” diye sordu Xoralundra başlığa.

“Dişi, gemide. Silah platformlarını almak için sadece sekiz dakikaya-”

“Şehirler yok edildiler mi?”

“...Edildiler Querl.”

“Bir an önce yörüngeden çıkıp son hız filoya gelin.”

Masanın üstünde duran başlıktan gelen küçük, ısrarlı ses, “Querl, belirtmek isterim ki-” dedi.

“Kaptan,” dedi Xoralundra sözü fazla uzatmadan, “bu savaşta şu âna kadar Tip 5 hafif kruvazörlerle Dağ sınıfı Genel Temas Birimleri arasında on dört defa teke tek düello yaşandı. Hepsi de düşmanın zaferiyle sonuçlandı. Bir GTB işini bitirdikten sonra hafif kruvazörden geriye ne kaldığını hiç gördün mü?”

“Hayır Querl.”

“Ben de görmedim ve içeriden görmek gibi bir niyetim de yok. Bir an önce yola çıkın.” Xoralundra başlığın düğmesine bir kez daha bastı. Bakışlarını Horza'ya odakladı. “Başarılı olursan teşkilattan yeterli miktarda maddi destekle ayrılmanı sağlamak için elimden geleni yapacağım. Şimdi ana filoya

erişince hızlı devriye gemisiyle Schar Dünyası'na gideceksin. Orada, Sessizlik Bariyeri'nin hemen önünde sana bir mekik teslim edilecek, silahsız olsa da Zihin sınırlı bir özyokoluş işlemi gerçekleştirebilir, bunu yapıp yapmadığını anlayabilmen için koyacağımız yakın mesafe hiperuzay spektrografik analizcisi de dahil olmak üzere içinde ihtiyaç duyabileceğini düşündüğümüz araçlar olacak.”

“Sınırlı olacağından nasıl emin olabiliyorsunuz?” diye sordu Horza şüpheyle.

“Zihin görece küçük olsa da birkaç bin ton ağırlığında. Madde, anti madde tepkimesiyle kendini yok ederse oluşacak patlama gezegeni ikiye bölüp Dra’Azon’un düşmanlığını Kültür’ün üstüne çekecektir. Hiçbir Kültür Zihin’i böyle bir risk almaz.”

“Kendinize olan güveniniz beni benden alıyor,” dedi Horza bezgin bir sesle. Tam o anda geminin işleyişinden kaynaklanan o sıradan gürültünün tonu değişti. Xoralundra miğferini çevirip içindeki küçük ekranlardan birine baktı.

“Güzel. Yola çıktık.” Bir kez daha Horza’ya baktı. “Sana söylemem gereken başka bir şey daha var. Kültür aracını yakalayan gemiler tarafından kaçan Zihin’in peşinden gezegene inmek için bir girişimde bulunuldu.”

Horza’nın suratı asıldı. “Akıllarını mı kaçırmışlar?”

“Ellerinden geleni yaptılar. Muharebe grubunun yanında yakalayıp ileri tarihte bir Kültür üssüne yapılacak bir saldırıda kullanmak üzere deaktive ettikleri chuy-hirtsi büküm hayvanları varmış. Bunlardan bir tanesi hızla gezegen yüzeyine yapılacak küçük çaplı bir harekât için hazırlanıp büküm hızında Sessizlik Bariyeri’ne doğru fırlatılmış. Ancak bu aldatmaca başarılı olamamış. Bariyer’i geçtiği sırada hayvan ağ ateşine benzer bir şeyle saldırıya uğrayıp ağır hasar almış. Gezegenin yakınında bükümden çıkıp atmosferde yanmasına neden olacak bir açıyla gezegene doğru ilerlemeye devam etmiş. İçindeki teçhizat ve kara timinin kullanım dışı kaldığını varsaymak lazım.”

“Yani, aslında iyi bir deneme sayılabilir ama Dra’Azon’un

yanında bu harika Zihin bile termostat gibi kalıyor olmalı. Onu kandırabilmek için bundan fazlası lazım.”

“Peki sen yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Emin değilim. Akıl okuyabildiklerini *düşünmüyorum* ama kim bilir? Dra’Azon’un savaşı umursadıklarını hatta savaşın farkında olduklarını bile sanmıyorum. Schar Dünyası’ndan ayrıldıktan sonra ne yaptığım da umurlarında olmasa gerek. Dolayısıyla büyük ihtimalle ikiye ikiye çarpamayacaklardır – ama işte, kim bilir?” Horza bir kez daha omuz silkti. “Denemeye değer.”

“Güzel. Filoya katıldığımızda daha etraflı bir brifing yapacağız. Şu anda dönüş yolculuğumuzun olaysız geçmesi için dua etmeliyiz. Sorgulanmadan önce Perosteck Balveda’yla konuşmak isteyebilirsin. Talep edersen diye onunla görüşebilmen için Vekil Filo Engizitörü’yle konuştum.”

Horza gülümsedi. “Xora, şu anda bana daha büyük bir keyif verecek bir şey hayal edemiyorum.”

Querl’in son sürat Sorpen sisteminden ayrılmakta olan gemide yapacağı başka işler vardı. Horza, Balveda’ya gitmeden önce dinlenip bir şeyler yemek için Xoralundra’nın kamara-sında kaldı.

Yemeği, kruvazörün otomatik aşçısının insansılar için uygun şeyler hazırlama yönündeki en iyi çabasının sonucuydu ama tadı yine de berbattı. Horza yiyebildiği kadar yiyip yemekle aynı iştah açıcılıktaki damıtılmış sudan içti. Bütün bunları masasına bir medjel getirmişti – düz, uzun bir kafası ve dördünün üstünde yürüyüp en öndeki ikisini de el olarak kullandığı altı bacağı olan iki metre boyundaki kertenkeleye benzeyen bir yaratık. Medjeller, İdirililerin eşlikçi türüydü. İki türün arasındaki karmaşık sosyal ortakyaşarlık İdirililerin galaktik camianın bir parçası olduğu binlerce yıl boyunca bir sürü üniversitenin dışsosyo fakültesinin araştırma fonu bulma sıkıntısından kurtarmıştı.

İdirililerin kendileri, canavarlarla dolu bir gezegende en tepedeki canavar olarak evrimleşmişlerdi. İdir’in ilk dö-

nemlerindeki şiddet dolu, vahşi ekolojisi uzun zaman önce ortadan kalkmıştı ve bununla birlikte hayvanat bahçesindekiler hariç ana gezegenlerindeki canavarlar da yok olmuşlardı. Ama İdiriler bu kıran kırana mücadeleyi kazanmalarını sağlayan zekâlarını da o zamanlardaki ölüm kalım savaşının acımasızlığı –ve aynı zamanda İdir’in doğal olarak yüksek radyasyon seviyesi– nedeniyle tür olarak tıkanmalarını keskinleştirmek bir yana evrimsel bir avantaj sağlayan biyolojik ölümsüzlüklerini de korumuşlardı.

Horza tabaklarını getirip daha sonra masayı toplayan medjele teşekkür etse de o bir karşılık vermedi. Medjellerin genel olarak ortalama bir insansının (artık o her neyse) üçte ikisi seviyesinde bir zekâyâ sahip oldukları düşünülüyordu ki bu da normal bir İdirliiden iki ilâ üç kat daha donuk oldukları anlamına geliyordu. Yine de yaratıcılıkları kıt olsa da iyi askerlerdi ve sayıları da çoktu; her İdirliye on veya on iki tane medjel düşüyordu. Kırk bin yıldır süregelen yapay seçim onları kromozomlarına kadar sadık hâle getirmişti.

Horza yorgun olsa da uyumaya çalışmadı. Medjele onu Balveda’ya götürmesini söyledi. Medjel talebini düşündü, kamaradaki iletişim birimi aracılığıyla izin istedi ve köprüde krüvazörün kaptanının yanında olan Xoralundra’nın uzaktan, bağırarak attığı şamarla olduğu yerde zıpladı. Medjel, “Beni takip edin efendim,” deyip kamaranın kapısını açtı.

Güverte yollarına çıkıldığında geminin İdir atmosferi, Xoralundra’nın kamarasında olduğundan daha çok hissediliyordu. İdirli kokusu daha yoğun ve görüş mesafesi pus nedeniyle –Horza’nın gözleriyle bakıldığında bile– birkaç on metreyle sınırlıydı. Hava sıcak ve nemliydi, zemin de yumuşaktı. Horza koridorda hızla ilerlerken önünde yalpalayarak yürüyen medjelin kıvrarak topladığı kuyruğunun iki yana sallanmasını izledi.

Yolda kendisine bir an bile dikkat etmeyen iki İdirlinin yanından geçti. Belki hakkındaki her şeyi biliyorlardı, belki

de bilmiyorlardı. Horza İdirliilerin fazla meraklı ya da eksik bilgilendirilmiş görünmekten nefret ettiklerini biliyordu.

İki KY sedyesi üstündeki yaralı silah arkadaşlarını aceleyle yan taraftaki koridorlardan birine götüren bir grup medjel ansızın önüne çıkınca az kalsın onlara çarpıyordu. Horza yaralıların geçmesini izleyip yüzünü buruşturdu. Savaş zırhlarının üstündeki spiral şeklinde sıçrama lekelerinden bir plazma ışınının sorumlu olduğu kesindi ve Gerontokrasi'nin plazma silahı yoktu. Omuz silkip yoluna devam etti.

Krüzazörün güverte yolunun kayan kapılarla kesildiği bir bölümüne geldiler. Medjel sırayla her iki bariyere konuşunca kapılar açıldı. Elinde bir lazer karabinası tutan İdirli bir muhafız iç taraftaki bir kapının dışında duruyordu; medjelle Horza'nın geldiklerini gördü ve oraya gelince kapıyı açtı. Horza geçerken muhafıza başıyla selam verdi. Kapı, arkasından tıslayarak kapandı ve hemen önündeki başka bir kapı açıldı.

Hücreye girince Balveda hızla ona döndü. Az önce volta atıyormuş gibi görünüyordu. Horza'yı görünce başını geriye attı ve genzinden kakhaha olabilecek bir ses çıkardı.

"Vay, vay vay," dedi yumuşak sesiyle kelimeleri uzatarak. "Hayatta kalmışsın, tebrik ederim. Bu arada sözümü tuttuğumu bilmeni isterim. İşler nasıl da tersine döndü?"

"Selam," diyerek karşılık verdi Horza ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturup kadını baştan aşağıya süzdü. Üstünde gezegende giydiği gri cüppe vardı ve zarar görmemiş gibiydi. "Boynundaki o şeye ne oldu?" diye sordu.

Balveda başını eğip gerdanlığın eskiden göğsünün üstünde durduğu yere baktı. "Yani ister inan ister inanma ama anlaşılan kendisi bir bellekbiçimmiş." Ona gülümseyip yumuşak zeminde bağdaş kurdu; aynı zamanda yatak işlevi gören yüksek bir girinti haricinde oturulacak tek yer buydu. Horza da oturdu, bacakları sadece biraz ağrıyordu. Medjelin zırhındaki sıçrama lekelerini hatırladı.

"Bellekbiçim demek? Plazma silahına dönüşmüş olma ihtimali olabilir mi sençe?"

Kültür ajanı oturduğu yerden, “Başka şeylerin yanı sıra evet,” diyerek başıyla onayladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bıçak merminin gösterişli bir sonu tercih ettiğini duydum.”

Balveda omuz silkti.

Horza kadının gözlerinin içine bakıp, “Onlara söyleyecek önemli bir şeyin olsaydı burada olmazdın diye düşünüyorum, yanılıyor muyum?” dedi.

“Bir ihtimal burada olabilirdim,” diye kabul etti Balveda. “Ama yaşıyor olmazdım.” Kollarını arkasına uzatarak gerindi, iç çekti. “Galiba savaşı hiçbir şey yapmadan bir esir kampında geçireceğim, değiş tokuş edebilecekleri birini bulmazlarsa tabii. Tek istediğim bu olayın fazla uzun sürmemesi.”

“Demek, Kültür’ün yakında pes edeceğini düşünüyor-sun?”

“Hayır, Kültür’ün yakında kazanabileceğini düşünüyorum.”

“Çıldırılmış olmalısın.” Horza başını iki yana salladı.

Balveda sanki bir pişmanlığından kederlenmiş gibi başını iki yana sallayarak, “Yani...” dedi, “aslında eninde sonunda kazanacağını düşünüyorum,” dedi.

“Son üç yıldır yaptığınız gibi geri çekilmeye devam ederseniz kendinizi Bulutlar’da bulacaksınız.”

“Bunu söyleyerek bir sır verdiğim yok Horza ama kısa süre içinde artık eskisi kadar geri çekilmediğimizi fark edebileceğini düşünüyorum.”

“Göreceğiz. Aslında bu kadar uzun süre boyunca savaşa devam etmenize şaşıyorum.”

“Üç bacaklı dostlarımız da öyle. Diğer herkes de. Hatta bazen bizim bile şaşırdığımızı düşünüyorum.”

“Balveda,” dedi Horza bitkinlikle iç çekerek. “Hâlâ bu savaşı niye başlattığınızı anlayabilmiş değilim. İdirliher hiçbir zaman sizin için tehlike oluşturmazlar. Onlarla savaşmayı bıraksanız yine olmazlar. Ütopyanızdaki hayat, savaşa ihtiyaç duyacağınız kadar mı sıkıcı?”

Balveda öne doğru eğilip, “Horza,” dedi, “Ben de *senin* neden savaştığını anlamıyorum. Heidohre’nin-”

“Heibohre,” diye araya girdi Horza.

“Tamam işte, Değişçinlerin yaşadığı şu lanet asteroit. Onun İdir hâkimiyet uzayında olduğunu biliyorum ama-”

“Bununla alakası yok Balveda. Onlar için savaşmamın nedeni onların haklı olduğunu sizin de haksız olduğunuzu düşünmem.”

Balveda duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Sen...” diye başlayıp ardından başını öne doğru eğip iki yana salladı. Başını kaldırıp ona baktı. “Seni gerçekten de... Seni gerçekten de *anlamıyorum* Horza. Kaç türün, kaç uygarlığın, kaç sistemin, kaç bireyin İdirli ve şu lanet olası deli işi dinleri tarafından yok edildiğini ya da... gırtlaklandığını biliyor olmalısın. Kültür *bununla* karşılaştırılabilecek ne halt yaptı ki?” Bir elini dizine koymuştu, diğerini de birinin boğazına sarılmış gibi Horza’nın önünde tutuyordu. Horza onu izleyip gülümsedi.

“Kelle sayacak olursak İdirlielerin önde olduklarına şüphe yok, Perosteck, ve ben de onlara bazı yöntemlerinden de katılıklarından da hazzetmediğimi söyledim zaten. Ben herkesin hayatını istediği gibi yaşamasından yanayım. Ama artık onlar size karşılar ve benim için fark yaratan da bu. Çünkü ben onların yanında olmaktansa size karşıyım, ben-” Horza bir an durup hafif, bilinçli bir kahkaha attı. “...Yani kulağa biraz dramatik gelecek ama... onlar için ölmeye hazırım.” Omuz silkti. “Bu kadar basit işte.”

Horza bunu söylerken başını öne doğru salladı, Balveda da uzattığı kolunu indirip başını yana çevirerek yüksek sesle soluk verdi. Horza devam etti. “Çünkü... yani, Frolk’a esas temsilcinin bıçak merminin olduğunu söylerken şaka yaptığımı düşünüyordun diye tahmin ediyorum. Şaka yapmıyordum Balveda. O sırada da ciddi dim, şu anda da ciddi dim. Kültür’ün kavgasında ne kadar haklı olduğunu düşündüğü de İdirlielerin kaç kişiyi öldürdüğü de umurumda değil. Onlar

yaşamın tarafındalar – sıkıcı, eski moda, biyolojik yaşamın; pis kokuyor, hata yapabiliyor ve olayların fazla ötesini görmiyor ama Tanrı biliyor ya *gerçek* yaşam bu. Sizi makineleriniz yönetiyor. Siz evrimsel olarak çıkmaz bir yola girmişsiniz. İşin kötü yanı bu yaptığınızı aklınızdan çıkarmak için diğer herkesi de kendinizle birlikte aşağıya çekmeye çalışmanız. Galaksinin başına gelebilecek en kötü şey Kültür'ün bu savaşı kazanması olur.”

Karşılık vermesine izin vermek için durakladı ama Balveda sadece oturduğu yerde öne eğdiği başını iki yana sallamakla yetindi. Horza ona güldü. “Balveda biliyor musun, böylesine duyarlı bir tür için bazen hakikaten çok az empati kuruyorsunuz.”

Kadın, Horza'ya bakmak için herhangi bir girişimde bulunmadan, “Aptallıkla empati kurmak, salaklık etmenin yarısıdır,” dedi. Horza bir kez daha gülüp ayağa kalktı.

“Ne kadar... gocunmuşsun Balveda,” dedi.

Kadın bu defa ona baktı. “Sana bir şey diyeyim mi Horza,” dedi sessizce, “biz kazanacağız.”

Horza başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Nasıl kazanılır onu bile bilmiyorsunuz.”

Balveda ellerini arkasına dayayıp yeniden doğruldu. Yüzü ciddiydi. “Biz öğrenmeyi biliriz Horza.”

“Kimden?”

“O konuda öğretecek bir şeyi olan her kimse ondan,” dedi yavaşça. “Zamanımızın büyük bir kısmını savaşçıları, fanatikleri, zorbaları ve militaristleri izleyerek geçiriyoruz – ne pahasına olursa olsun kazanmaya kararlı insanları. Öğretmen sıkıntısı yok.”

“Kazanmayı öğrenmek istiyorsanız İdirililerin kapısını çalın derim.”

Balveda bir an konuşmadı. Yüzünde sakın bir ifade vardı, düşünceli hatta belki de hüznü. Bir süre sonra başıyla onayladı. “Savaşmakta... bir tehlike olduğunu,” dedi, “zamanla düşmanına benzemeye başlayacağını söylerler.” Omzu silktilti. “Bundan kaçınabileceğimizi ummak zorunda-

yız. Kendisine inanıyormuş gibi görüldüğün evrimsel güç gerçekten işliyorsan o zaman kendisini bizim üstümüzden var edecek, İdirililerin değil. Eğer yanıliyorsan da o güç, devrinin kapanmasını hak ediyor demektir.”

“Balveda,” dedi Horza hafifçe gülerek, “beni hayal kırıklığına uğratma. Seninle tartışmayı tercih ederim... kulağa neredeyse benim görüşümü kabul etmeye başlamışsın gibi geliyor.”

“Hayır,” dedi kadın iç çekerek. “Öyle bir şey yok. Özel Durumlar’dan aldığım eğitimi suçlayabilirsin. Her şeyi düşünmeye çalışırız. Sadece karamsarlık ediyordum.”

“ÖD’nin böyle düşüncelere izin vermediğini sanıyordum.”

“O zaman öyle sanma Değişçin Efendi,” deyip bir kaşını kaldırdı Balveda. “ÖD bütün düşüncelere izin verir. Bazılarının onu böylesine korkutucu bulmalarının sebebi bu.”

Horza kadının ne demek istediğini anladığını düşünüyordu. Özel Durumlar, Temas Bölümü’nün etik casusluk silahı, Kültür’ün müdahale odaklı diplomatik politikasının sivri ucu, elitizmden tiksinti duyan bir toplumda elitlerin de elitini kendinde toplayan bir kurumdu. Savaştan önce bile Kültür içindeki konumu ve imajı müphemdi. Gösterişli ama tehlikeliydi ve yırtıcılık, baştan çıkarma hatta her türlü sınırı ihlal etmeyi çağrıştıran serseri bir seksilikle –gerçekten de insanlarda bıraktığı etkiyi ifade edecek başka bir sözcük yoktu– yüklü bir aurası vardı.

Aynı zamanda onu sarmalayan bir gizlilik havası vardı (hem de neredeyse her konuda şeffaflığa taptığı söylenebilecek bir toplumda); bu da nahoş, yüz kızartıcı eylemlerle meşgul olduğunu akla getiriyor, kendisine aynı anda hem çekicilik hem de iticilik katan ama onu her hâlükârda heyecan verici kılan bir ahlaki görelilik ambiyansı (hem de mutlak değerlerine sınırsız tutunan bir toplumda; hayat/iyidir, ölüm/kötüdür; haz/iyidir, acı/kötüdür) kazandırıyordu.

Kültür’ün kendisini böylesine bütünlüğü içinde temsil eden ya da temel inançlarının hayata geçirilmesinde bu ka-

dar militan davranan başka bir parçası yoktu. Ama aynı zamanda o toplumun günlük hayatından böylesine uzak başka bir parça da yoktu.

Savaş başlayınca Temas, Kültür'ün silahlı kuvvetlerine dönüşmüş, Özel Durumlar da istihbarat ve casusluk bölümü olmuştu (aslında değişen tek şey ismi olan örtmecenin biraz daha belirgin göze batmaya başlamasıydı). Ve savaşla birlikte ÖD'nin Kültür içindeki konumu da değişmişti, hem de kötü yönde. Kültür'e dahil olanların savaşmayı kabul ettikleri için hissettikleri suçluluğu yükledikleri hedefe dönüşmüştü: Mecbur olunan bir şer olarak küçümseniyor, nahoş bir ah-laki taviz olarak yeriliyor ve vatandaşların üstüne düşünme-meyi tercih ettikleri bir şey olarak göz ardı ediliyordu.

Ama şu var ki ÖD gerçekten de her ihtimali düşünmeye çalışırdı ve ona dahil olan Zihinlerin Temas'ı oluşturanlara göre daha müstehzi, ahlakdışı hatta düpedüz sinsî oldukları söylenirdi: Bunlar hiçbir yanılması olmayan, düşünülebilir olanı en uç, en aşırı noktalarına kadar düşünmekle övünen makinelerdi. Dolayısıyla belli bir bezginlikle de olsa tam da bunun gerçekleşeceğini öngörmüşlerdi. ÖD bir parya, bir şamar oğlanı olacak, itibarı da Kültür'ün vicdanındaki zehri emen bir salgı bezine dönüşecekti. Ama Horza bütün bunlardan haberdar olmanın Balveda gibi birisi için bu durumu hiç de kolaylaştırmadığını düşündü. Kültürcülerin herhangi birinin kendilerini sevmemesine toleransı son derece düşüktü, hele bir de bunlar kendi vatandaşları olmaya görsün. Ve tabii zavallı kadının görevi, kendi tarafının çoğunun kendisine düşmanlarından da çok lanet okuduğunu bilmenin yükü olmadan da yeterince zordu.

“Yani, artık her neyse işte Balveda,” dedi gerinerek. Kas-katı kesilmiş omuzlarını kıyafetinin içinde esnetip parmak-larını ince, sarı-beyaz saçlarının arasından geçirdi. “Her şey yolunu bulur diye düşünüyorum.”

Balveda neşesizce güldü. “Doğru söze ne denir...” Başını iki yana salladı.

“Yine de tesekkürler,” dedi Horza.

“Ne için?”

“Az önce bu savaşın nihai sonucuna dair inancımı pekiştirdiğini düşünüyorum.”

“Off, git artık Horza.” Balveda iç çekip yere baktı.

Horza ona dokunmak, kısa saçlarını karıştırmak ya da beyaz yanağından bir makas almak istiyordu ama bunun, onun canını daha da çok sıkacağını düşündü. Yenilginin acısını nihayetinde adil ve onurlu bir hasım olan birisi için daha da hazmedilmez hâle getirmeyi istemeyecek kadar çok defa tatmıştı. Kapıya doğru gitti ve dışarıdaki gardiyana kısa bir şey söyledikten sonra dışarı bırakıldı.

Xoralundra kapıdan çıkan insanı görünce, “Aa, Bora Horza,” dedi. Querl uzun adımlarla güverte yolundan yürüyerek yanına geldi. Hücrenin dışındaki gardiyan gözle görülür şekilde dikleşip karabinasındaki hayali bir toz zerresini üfleyerek uzaklaştırdı. “Misafirimiz nasıl?”

“Çok mutlu değil. Savaş gerekçelerimizi yarıştıırıyorduk da puan farkıyla kazandığımı düşünüyorum.” Horza sırtıttı. Xoralundra adamı durdurup başını eğip ona baktı.

“Hımm. Yani, zaferlerinin tadını her şeyden koparak çıkarmayı tercih etmiyorsan gemide silah başı yapılmışken karmamdan çıktığında yanına-”

Horza bir sonraki kelimeyi duymadı çünkü geminin alarmı yanardağ patlamasına benzeyen bir sesle harekete geçmişti.

İdir alarm sinyali savaş gemilerinde de diğer yerlerde de art arda gelen çok keskin patlama seslerinden oluşuyordu. İdirlielerin uygarlaşmadan önce birkaç yüz bin yıl boyunca sürülerinin ve aşiretlerinin üyelerini uyarmak için kullandıkları, aslında İdirlielerin güdükleşmiş üçüncü kolu olan göğüs kanatçığının çıkardığı çok yüksek sestten ibaret evrilmiş bir sinyal olan İdirli göğüs gürlemesinin güçlendirilmiş bir çeşidiydi.

Horza o berbat sestten korunmak için elleriyle kulaklarını kapattı. Kıyafetinin açık boynundan geçen sok dalgalarını

göğsünde hissedebiliyordu. Yerden kaldırılıp bölme kapısına dayandığını hissetti. Ancak o sırada gözlerini kapattığının farkına vardı. Bir saniye için aslında hiç kurtarılmadığını, lağım hücresinin duvarını hiç terk etmediğini ve bunun ölüm ânı olduğunu, yaşadığı diğer her şeyin tuhaf ve fazlasıyla canlı bir rüya olduğunu düşündü. Gözlerini açtığındaysa kendini Querl Xoralundra'nın boynuzu andıran bir dokuya sahip burnuna bakarken buldu; Querl onu hışımla sarsıyordu ve tam gemi alarmı kesilip yerini ancak kulaklarını acıtacak kadar kuvvetli bir vızıltıya bırakırken Horza'nın suratına müt-hiş yüksek bir sesle, "BAŞLIĞINI ALMAYI UNUTMA!" dedi. "Hassiktir!" dedi Horza.

Xoralundra onu bırakınca yere düştü, Querl hızla dönüp yanından koşarak geçmeye çalışan bir medjeli tuttuğu gibi kaldırıp, "Sen!" diye böğürdü. Elindeki çaresiz altı uzuvlu yarattığı elbisesinin önünü tutup sallayarak suratına, "Ben filonun casusbabası Querl'iyim," diye bağırdı. "Derhal kamarama gidip iskele tarafındaki kış acil durum çıkışının yanında duran başlığı getireceksin. Olabilecek en yüksek hızla. Bu emir diğer bütün emirlerden öncelikli ve iptal edilemez. Yürü!" Gitmesi gereken yöne doğru fırlattığı medjel daha yere düşmeden koşmaya başlamıştı bile.

Xoralundra arkaya attığı kendi başlığını başına geçirip vizörünü açtı. Horza'ya bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü ama başlığın hoparlörü cızırdayıp birileri bir şeyler söyleyince Querl'in yüz ifadesi değişti. Hoparlörden gelen küçük gürültü susunca geriye sadece kruvazörün inleyen alarmı kalmıştı. Xoralundra ihanete uğramış gibi bir sesle Horza'dan çok kendine, "Kültür aracı sistemin güneşinin yüzey katmanlarında saklanıyormuş," dedi.

"Güneşin içinde mi?" Horza kulaklarına inanamıyordu. Bir şekilde bunun suçlusu Balveda'ymış gibi hücrenin kapısına baktı. "Bu piçler gün geçtikçe daha da akıllanıyorlar."

Querl, "Evet," diye patlayıp çabucak tek ayağının üstünde döndü. "Peşimden gel insan." Horza itaat edip yaşlı İdirli'nin ardından koşmaya başladı, sonra da önündeki devasa cüs-

se aniden durunca ona çarptı. Horza o geniş, kara, yabancı yüzün, başının üstünden hâlâ hücre kapısının önünde duran gardiyana bakmak için dönmesini izledi. Xoralundra'nın yüzünden ne olduğunu anlayamadığı bir ifade geçti. Querl yüksek olmayan bir sesle, "Gardiyarı," dedi. Elinde lazer karabinası tutan asker ona döndü. "Kadını öldür."

Xoralundra sert adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Horza bir an durup önce hızla uzaklaşan Querl'e, sonra da karabinasını kontrol edip hücre kapısına açılmasını emredererek içeri giren gardiyana baktı. Sonra da koridor boyunca yaşlı İdirli'nin peşinden koştu.

Hava kilidinin yanında kayarak duran medjel soluk soluğa, "Querl!" dedi; elbisenin başlığını önünde tutuyordu. Xoralundra başlığı hızla elinden kapıp çabucak Horza'nın başına geçirdi.

"Kilidin içinde bir büküm eklentisi bulacaksın," dedi İdirli. "Gidebildiğin kadar uzağa git. Filo yaklaşık dokuz standart saat içinde burada olacak. Bir şey yapmana gerek kalmaması lazım; elbise şifreli bir dost/düşman tanıma sinyaliyle yardım çağırarak. Ben de—" Xoralundra kruvazör sarsılınca konuşmayı kesti. Yüksek bir patlama sesi duyuldu, hemen ardından bir şok dalgası Horza'nın ayaklarını yerden keserken üç bacağının üstünde duran İdirli neredeyse yerinden bile kımıldamadı. Başlığı getiren medjel, Xoralundra'nın bacaklarının altına fırlayınca İdirli küfredip onu tekmeledi; medjel ânında kaçtı. Başka alarmlar çalmaya başlarken kruvazör bir daha sarsıldı. Horza yanık kokusu alabiliyordu. Yukarıda bir yerlerden ya İdirli'nin bağırmaları ya da boğuk patlamalar olabilecek birtakım gürültüler geldi. Xoralundra, "Ben de kaçmaya çalışacağım," diye devam etti. "Tanrı yanında olsun insan."

Horza başka bir şey diyemeden İdirli vizörünü çarparak kapatmış ve onu kilidin içine itmişti. Kilidin kapısı çarparak kapandı. Kruvazör şiddetle sarsılınca Horza bir bölme duvarına savruldu. Küçük, küre şeklindeki alanda, çaresizlik

içinde büküm birimini aradı, sonra da görüp kısa süren bir mücadelenin ardından duvardaki mıknaatlardan sökmeyi başardı. Birimi elbisesinin sırtına kelepçeledi.

Kulağında bir ses, “Hazır mısın?” dedi.

Horza olduğu yerde zıplayıp ardından, “Evet! Hazırım! Hadi açsanıza!” dedi.

Hava kilidi normal bir şekilde açılmadı; içi dışına çıkıp onu uzaya fırlattı. Horza buz parçacıklarından oluşan küçücük bir galaksi eşliğinde yuvarlanarak kruvazörün düz diskinden uzaklaştı. Kültür gemisini görebilmek için etrafına bakındı ama sonra da kendisine aptal olmamasını söyledi; gemi büyük ihtimalle hâlâ birkaç trilyon kilometre uzaktaydı. Modern savaşlar insan ölçeğinden bu kadar uzaklaşmışlardı işte. Akıl almayacak mesafelerden saldırıp yıkıma neden olabiliyor, gezegenleri kendi sistemlerinin ötesinden yok edebiliyor, ışık yılları uzaktan yıldızları tetikleyip nova olarak patlatabiliyordun... yine de neden savaştığına dair net bir fikrin olmayabiliyordu.

Horza son kez Balveda’yı düşünüp hantal büküm biriminin kontrol koluna erişene kadar uzandı, üstünde doğru düğmelere bastı, birim onu ve uzay elbisesini yaralı İdir uzay gemisinden uzağa ok gibi fırlatırken etrafını sarmalayan yıldızların eğilip bükülmelerini izledi.

Bir süre daha bileklik setini kurcalayıp *Tanrı’nın Eli 137*’den bir sinyal almaya çalıştı ama tek elde ettiği parazit oldu. Elbise onunla tek bir defa konuşup “Büküm/birimi/şarjı/yarı/yarıya/azaldı,” dedi. Horza başlığın içindeki küçük bir ekran aracılığıyla büküm birimini izlemeye devam etti.

İdirliilerin büküme girmeden önce tanrılarına dua ettiklerini hatırladı. Bir defasında Xoralundra’yla büküme giren bir gemideyken Querl, Değişçin’in de dua etmesinde ısrar etmişti. Horza da bunun kendisine hiçbir şey ifade etmediğini söyleyip karşı çıkmıştı; mesele sadece İdirliilerin Tanrı anlayışının şahsi görüşleriyle çakışması değildi, aynı zamanda dua, anlamadığı ölü bir İdir dilindeydi. İtirazları karşısında gayet soğuk bir sesle önemli olanın belli jestleri yerine

getirmesi olduğu söylenmişti. İdirliilerin esasen bir hayvan (insansılar için kullandıkları sözcüğün en uygun çevirisi “biyotomaton”du) olarak gördükleri bir varlıktan beklenen şey adanmışlık davranışydı; kalbi ve aklının bir önemi yoktu. Peki ya ölümsüz ruhum, diye sorduğunda Horza, Xoralandra kahkaha atmıştı. Horza’nın, yaşlı savaşçının böyle bir şey yaptığını ilk ve son görüşüydü bu. Ölümlü bir beden ölümsüz bir ruhu olabileceğini de kim söylemişti ona?

Büküm birimi tükenmeye yüz tutunca Horza birimi kapattı. Çevresindeki yıldızlar derin bir suyun içinden yüzeye çıkıyormuş gibi ağır ağır netleştiler. Birimin kontrollerini ayarlayıp kendisinden uzağa fırlattı. Yolları o noktada ayrıldı ve o ağır ağır bir yöne giderken birim de yuvarlanarak başka bir yöne doğru uzaklaştı, sonra da Horza’nın izini takip eden biri varsa yanlış yönlendirmek için ayarladığı şekilde yeniden çalışıp son gücüyle yeniden büküme girdi.

Horza yavaşça kendini sakinleştirip soluklarını düzenledi; bir süreliğine çok hızlı ve çok derin nefes almıştı ama şimdi soluklarıyla kalbini bilinçli olarak yavaşlatıyordu. Elbiseyi iyice tanımak için işlevleriyle güçlerini test etti. Kokusundan da verdiği histen de yeni olduğu anlaşılıyordu ve Rairch malı bir cihaza benziyordu. Rairch uzay elbiselerinin en kaliteliiler arasında olduğu söylenirdi. Kültür’ün daha da iyisini yaptığına dair söylentiler vardı ama zaten Kültür’ün her şeyin en iyisini yaptığına dair söylentilerin ardı arkası kesilmiyordu ve buna rağmen savaşı kaybediyorlardı. Horza elbisenin üstüne monte edilmiş lazerleri kontrol etti ve üstünde olduğunu bildiği gizli tabancayı aradı. Sonunda buldu; sol ön kolunun kaplamasının bir parçası olarak gizlenmiş küçük bir plazma el silahıydı. Bir şeylere ateş edesi vardı ama hedef alabileceği hiçbir şey yoktu. Tabancayı geri koydu.

Kollarını hacimli göğsünün üstünde kavuşturup etrafına bakındı. Her yerde yıldızlar vardı. Hangisinin Sorpen’in güneşi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Demek Kültür gemileri yıldızların ışıkkürelerine saklanabiliyorlardı öyle mi? Ve bir Zihin –çaresiz, yakalanmak üzere olsa da– bir yerdeki-

mi kuyusunun dibinden geçerek sıçrama yapabiliyordu demek? Belki de İdirililerin işleri beklediklerinden daha zordu. Onlar doğuştan savaşıydılar, deneyimleri vardı, cesurdular ve bütün toplumları hiç bitmeyecek bir savaşa uyum sağlayacak şekilde yapılandırılmıştı. Ama üç aşağı beş yukarı insan sayılabilecek pek çok türün ilk bakıldığında darmadağınık, anarşik, hedonist bir karışımından oluşan, durmaksızın yeni grupları bünyesine katıp başka gruplarla yolunu ayıran o yoz melanj tam dört yıldır pes etme hatta uzlaşma emaresi göstermeksizin savaşımaya devam ediyordu.

Herkesin en fazla galakside konuyla ilgilenenlere belli bir mesaj vermekle sınırlı kısa bir direniş olmasını beklediği bu girişim kendilerini tamamen verdikleri bir savaş gayretine dönüşmüştü. Gözlemcilerle uzmanların beklediklerinin aksine, başlangıçta yaşadıkları yenilgiler ve megaölümler Kültür'ü korkutmamış, daha önce topyekûn konuştukları şeyler adına topyekûn hayatlarını ortaya koymaktan gurur duysalar da savaşın zalimliği karşısında dehşete düşürüp pes ettirmemişti. Bunun yerine Kültür geri çekildikçe çekilmiş, hazırlıklarına devam etmiş, üretimini hızlandırmış ve plan yapmıştı. Horza bütün bunların ardında Zihinlerin olduğundan emindi.

Kültür'deki sıradan insanların nasıl oy verirlerse versinler savaş istediklerine inanamıyordu. Komünist Ütopyalarına sahiptiler işte. Yumuşaktılar, durmaksızın pohpohlanıp şımartılıyorlardı ve Temas bölümünün materyalist, tanrı tanımaz, yardım sever misyonerleri andıran durmak bilmez çalışmaları da vicdanlarına merhem oluyordu. Daha ne isteyebilirlerdi ki? Savaş Zihinlerin fikri olmalıydı; galaksiyi temizleyip göze hoş gelen, verimliliği optimize edilmiş, israf, adaletsizlik ve çileye neden olmayan bir düzende işlemesi için yürüttükleri soğuk, duygusuz çabanın bir parçasıydı. Kültür'deki aptallar Zihinlerin günün birinde Kültür'deki insanların da ne kadar müsrif ve verimsiz olduğunu düşünmeye başlayacaklarını göremiyorlardı.

Horza elbisenin dahili jiroskoplarını kullanarak kendi-

ni yönlendirdi ve gökyüzünün her bir parçasına bakarak o ışık lekeleriyle dolu boşluğun hangi noktalarında çatışmaların yaşandığını ve milyarların öldüğünü, nerelerin hâlâ Kültür'ün elinde olduğunu ve İdir savaş filolarının nerelerde bastırıldığını merak etti. Onu sarmalayan elbise son derece sessizce vınladı, tıkırdadı ve tısladı: kesin, itaatkâr, güven verici.

Elbise aniden sarsılıp onu hiçbir uyarıda bulunmadan sabitleyip dişlerini takırdattı. Bir kulağının dibinden rahatsız edici derecede çarpışma alarımına benzeyen şiddetli, tiz bir ses geldi ve Horza göz ucuyla başlığın içinde, sol yanağının kenarındaki bir mikro ekranda kırmızı bir hologramın belirdiğini gördü.

“Hedefleme/radarı,” dedi elbise. “Yaklaşıyor/Artıyor.”

3

Açık Hava Türbülansı

“Ne!” diye kükredi Horza.

“Hedefleme/ra-” diye başladı elbise yeniden.

Horza, “Of kapa çeneni!” diye bağırıp elbisenin bilek konsolunda düğmelere basmaya başlayıp sağa sola dönerek çevresindeki karanlığı taradı. Sinyallerin hangi yönden geldiğini görebilmesi için başlığın vizöründe ekran açmanın bir yolu olmalıydı ama elbisenin nasıl işlediğini tamamen öğrenecek zamanı olmamıştı ve doğru düğmeyi bulamadı. Sonra da büyük ihtimalle sormasının yeterli olacağını fark etti. “Elbise! Sinyalin kaynağını vizörün üstünde göster!”

Vizörün sol üst köşesi parladı. Horza dönüp şeffaf yüzeyin üstünde yanıp sönen kırmızı bir nokta belirene dek başını eğdi. Bileklerindeki düğmelere yeniden bastı ve elbise tıslayarak topuk ağızlarından gaz püskürtünce neredeyse bir yerçekimlik ivmeyle onu ileri doğru fırlattı. Ağırlığı dışında bir şey değişmemiş gibi görünüyordu ama o kırmızı ışık önce kısa süreliğine sönüp ardından yeniden belirince Horza küfretti. Elbise:

“Hedefleme/radarı-”

“*Biliyorum,*” dedi Horza. Plazma tabancasını kolundan çıkarıp elbisenin lazerlerini hazırladı. Gaz jetlerini de kesti. Peşinden gelen her neyse ondan hızlı hareket edebileceğini sanmıyordu. Yeniden ağırlıksızdı. Küçük kırmızı ışık vizöründe yanıp sönmeye devam etti. Dahili ekranları izledi.

Sinyalin kaynağı gerçek uzayda kavisli bir rotada ışık hızının yaklaşık nokta sıfır-biri hızla yaklaşıyordu. Radar düşük frekanslıydı ve çok da güçlü sayılmazdı – Kültür de İdirli de olmayacak kadar düşük teknolojiydi. Elbiseye baş üstü ekranını iptal etmesini söyledi, dürbünü vizörün üst kısmından indirip çalıştırarak radar kaynağına doğru yönlendirdi. Başlığın dahili ekranının göstermeye devam ettiği bir doppler kayması, sinyali üreten her neyse yavaşladığını gösteriyordu. Havaya uçurulmak yerine bir gemiye mi alınacaktı?

Dürbünün görüş alanında bir şey pusun ardından görünüyormuş gibi parıldadı. Radar kapandı. Artık çok yakındı. Ağzının kuruduğunu hissetti, elbisenin ağır eldivenlerinin içindeki elleri titremeye başladı. Dürbünde görünen imge patlayarak etrafına karanlık saçıyormuş gibi görününce dürbünü başlığın üstüne çekip sonu gelmeyen yıldızlara ve mürekkep gibi karanlık geceye baktı. Kapkara bir şey görüş alanını uzayı yırtar gibi bir hızla geçip mutlak bir sessizlikle onu çevreleyen enginliği aşarak ilerledi. Elbisenin iğne radarını çalıştıran düğmeye bastı ve yanından geçerken yıldızların ışığını kesen şekli takip etmeye çalıştı ama ıskaladı, dolayısıyla ne kadar yakınına geldiğini ya da ne büyüklükte olduğunu öğrenemedi. Önündeki karanlık parladığı sırada onu yıldızların arasındaki boşluklarda gözden kaybetmişti. Dönüş yaptığını tahmin etti. Ve o anda radar atımı yeniden başladı.

“He-”

“Sessiz ol,” deyip plazma silahını kontrol etti Horza. O karanlık şekil neredeyse tam karşısında genişledi. Çevresindeki yıldızlar iptal modundaki, ayarları bozuk büküm motorlarının neden olduğu mercek etkisiyle titreşip parlaklaştılar. Horza cismin kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Radar yeniden kapatılınca o da kendi radarını açıp iğne ışınıyla ilerideki aracı taradı. Dahili ekranda tarama sonucu oluşan imgeyi incelerken görüntü titreşti ve ekran kapandı, elbisenin tıslayıp vınlamaları da kapandı ve yıldızlar solmaya başladı.

Elbise “Emiyor/efektör/a...teş...” derken Horza’nın kasları tamamen gevşedi ve ardından bilincini kaybetti.

Altında sert bir şey vardı. Başı acıyordu. Nerede olduğunu da, neden orada olduğunu da hatırlayamıyordu. Sadece adını hatırlıyordu. Bora Horza Gobuchul, Heibohre asteroidinden bir Değişçin, en son İdirliiler tarafından Kültür'e karşı yürüttükleri kutsal savaşta yer almak üzere işe alınmıştı. Pekî bütün bunlarla kafatasında hissettiği ağrının ve yanağının altındaki sert, soğuk metalin ne ilgisi vardı?

Sert bir darbe almıştı. Herhangi bir şey göremese, duymasa ve koklayamasa da ciddi bir şey olduğunu anlamıştı, neredeyse ölümcül bir şey. En son neredeydi? Ne yapıyordu?

Tanrı'nın Eli 137! Hatırladığı anda kalbi yerinden zıpladı. Gemiden inmesi lazımdı! Elbisesinin başlığı neredeydi? Xoralundra neden onu terk etmişti? Başlığını getirecek olan şu aptal medjel nerede kalmıştı? *Yardım edin!*

Kımıldayamadığını fark etti.

Her halükârda, *Tanrı'nın Eli 137'*de ya da başka bir İdirli gemisinde değildi. Güvertenin zemini, yani eğer güvertedeysse, sert ve soğuktu, havanın kokusu da yanlıştı. Artık birilerinin konuştuğunu duyabiliyordu. Ama hâlâ bir şey göremiyordu. Gözleri açıktı da kör mü olmuştu yoksa kapalıydı da açamıyor muydu bilemiyordu. Anlamak için ellerini yüzüne götürmeyi denedi ama hiçbir yerini kımıldatamıyordu.

Duydukları insan sesiydi. Birkaç kişi konuşuyordu. Kültür'ün dilinde, yani Marain konuşuyorlardı ama bu kendi başına bir şey ifade etmiyordu; Marain son birkaç bin yıl içerisinde galakside gitgide daha yaygın bir şekilde ikinci dil olarak kullanılmaya başlanmıştı. Horza, Marain konuşup anlayabiliyordu ama şeyden beri kullanmamıştı... aslında Balveda'yla konuştuğundan beri ama ondan önce de uzun süre boyunca hiç Marain konuşması gerekmemişti. Zavallı Balveda. Ama bu insanlar gevezelik ediyorlardı, o da kelimeleri ayırt edemiyordu. Göz kapaklarını kımıldatmayı denedi ve sonunda bir şey hissetti. Aklına hâlâ nerede olduğuna dair bir fikir gelememişti.

Bütün bu karanlık... Sonra bir uzay elbisesinin içinde ol-

duğunu ve bir sesin kendisine hedeflerle filan ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı. Şok içinde ya birilerinin onu ele geçirdiğini ya da kurtardığını anladı. Gözlerini açmak için uğraşmayı bırakıp yanındaki insanların ne dediklerini anlamaya odaklandı. Yakın zamanda Marain konuşmuştu; yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı. Neler konuşulduğunu bilmek zorundaydı.

“...iki haftadır lanet olası sistemdeyiz, elimize geçen tek şey bir elbisenin içinde ihtiyar adamın teki.” Seslerden biri buydu. Dişi, diye düşündü.

“Ne halt bekliyordun, Kültür gemisi mi?” Erkek.

“Yani, ne bileyim, tamamı değil de *parçasını*.” Yine o dişinin sesi. Birileri gülüştü.

“Güzel elbise. Görünüşe bakılırsa Rairch malı. Ben alıyorum.” Başka bir erkek sesi. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde buyurgan bir sesle konuşuyordu.

“...” Anlayamıyordu. Fazla alçak sesle konuşuyorlardı.

“Ayarlanıyorlar seni aptal.” Yine o Adam.

“... İdir ile Kültür gemilerinin parçaları öylece ortada olacaklardı işte, biz de... şu pruva lazeri... ve hâlâ yandan yemiş vaziyette.” Kadın, başka bir tane.

“Efektörümüz elbiseye zarar vermemiştir değil mi?” Başka bir erkek; sesi genç geliyordu, kadının sözünü kesmişti.

Kaptan ya da artık her kimse, “Emmedeydi patlatmada değil. Bu insanlar *kimlerdi* yahu?” dedi.

Erkeklerden biri “...şu dededen çok daha azı,” dedi. O! Ondaki bahsediyorlardı. Herhangi bir yaşam belirtisi göstermemeye çalıştı. Tabii ki de elbisenin *dışında* olduğunu, büyük ihtimalle elbisenin etrafında toplanmış, bir kısmı sırtını ona dönmüş insanların birkaç metre uzağında, yerde yattığını daha yeni anlamıştı. Bir kolu vücudunun altında, yan tarafının üstünde, onlara doğru dönmüş, çıplak bir hâlde yatıyordu. Baş hâlâ acıyordu ve yarı açık ağzından salyasının aktığını hissedebiliyordu.

Adam, “...yanlarında bir çeşit silah... Ama göremiyorum,” derken sanki konuşurken yer değiştirmiş gibi sesi değişti.

Plazma tabancasını kaybetmişler gibi görünüyordu. Bunlar paralı askerdiler. Öyle olmalıydı. Korsanlar.

“Eski elbisen benim olabilir mi Kraiklyn?” Genç erkek.

“Yani bu kadar bir şey çıktı,” dedi Adam, sesi sanki çömelmiş de kalkıyormuş gibi ya da arkasına dönüyormuş gibi gelmişti. Biraz ötede konuşan, diğerini duymazdan gelmiş gibi görünüyordu. “Belki bizi biraz hayal kırıklığına uğrattı ama elbisesini aldık. İyisi mi ağır abiler gelmeden buradan toz olalım.”

“Şimdi nereye gidiyoruz?” Yine dişilerden biri konuşmuştu. Horza sesini beğenmişti. Gözlerini açabilmeyi umdu.

“Şu tapınak var ya. Pruva lazeri olmadan bile kolay lokma olacak. Buradan sadece on gün uzakta. Sunak hazineleri sağ olsun gemimize biraz kaynak yaratacağız, sonra da Vavatch’ta ağır silah alacağız. Hepimiz haksız kazançlarımızı orada harcayabiliriz.” Adam –Krakeline mi ya da artık adı her neyse– durakladı. Güldü. “Doro, korkma o kadar. Bak kolay olacak. Bir kez zengin olduktan sonra o yeri duyduğum için bana müteşekkir olacaksın. Lanet rahipler silah bile taşımıyorlar. Kolay–”

“Kolay çıkacağız. Tamam, biliyoruz.” Bir kadının sesi; hoş olan ses. Horza artık ışığı algılayabiliyordu. Gözlerinin önünde bir pembelik vardı. Başı hâlâ sızlıyordu ama kendine geliyordu artık. Fiziksel aktiviteye hazırlık seviyesini kestirebilmek için bilinçli olarak geri bildirim sinirlerini aktive edip bedenini kontrol etti. Normalin altındaydı ve birkaç gün içinde yaşlı görünümünün son izleri solup gidene kadar da mükemmel olmayacaktı – tabii eğer o kadar hayatta kalırsa. Çoktan ölmüş olduğunu düşündüklerinden şüphe ediyordu.

“Zallin,” dedi Adam, “şu malı dışarıya at.”

Kendisine yaklaşan ayak seslerini duyunca Horza gözlerini açtı. Adam *onun* hakkında konuşuyordu!

“Aaa!” diye bağırdı yakınlardan biri. “Ölmemiş. Gözleri kıpırdıyor!” Ayak izleri bir anda durdu. Horza titreyerek doğruldu, parlak ışık karşısında gözlerini kıstı. Soluk soluğaydı ve kaldırdığında başı döndü. Gözleri odaklandı.

Parlak bir ışıkla aydınlatılmış, küçük bir hangardaydı. Eski, yıpranmış bir mekik, hangarın yarısını dolduruyordu. Bir bölme duvarının hemen dibinde oturuyordu; diğerinin yanında konuşmalarını dinlediği insanlar duruyordu. Onunla arasında, kendisine doğru gelirken yarı yolda durmuş, çok uzun kolları ve gümüş rengi saçları olan hırpani bir genç vardı. Horza'nın tahmin ettiği gibi elbise yerde, toplaşmış insanların önünde sırtüstü yatırılmıştı. Yutkunup gözlerini kırptı. Gümüş saçlı genç ona bakıp sinirli sinirli kulağını kaşıdı. Üstünde şort ve lime lime olmuş bir tişört vardı. Gruptaki görece uzun erkeklerden biri, Horza'nın kaptana ait olduğuna karar verdiği sesle, "Wubslin," (diğer erkeklerden birine döndü) "şu efektör düzgün çalışmıyor mu?" deyince zıpladı.

Orada değilmişsin gibi konuşmalarına izin verme! Boğazını temizleyip elinden geldiğince yüksek bir sesle, kararlılıkla konuştu. "Efektörünüzde hiçbir sıkıntı yok."

Uzun adam ince bir gülümsemeyle kaşını kaldırarak, "O hâlde," dedi, "ölmüş olmalısın."

Hepsi birden ona bakıyorlardı, çoğunun gözlerinde şüphe vardı. Yakınındaki genç hâlâ kulağını kaşıyordu; kafası karışmış hatta korkmuş gibi görünüyordu ama diğerleri sadece ellerinden geldiğince çabuk bir şekilde ondan kurtulmak istiyormuş gibi görünüyorlardı. Hepsi ya insandı ya da insana yakındı; erkek ve dişi, çoğu uzay elbisesi ya da bir parça uzay elbisesi veya şort tişört giymişti. Grubun içinden Horza'ya doğru ilerleyen kaptan uzun ve kaslı görünüyordu. Kabarık siyah saçlarını alnından geriye doğru taramıştı, benzi soluktu ve gözleriyle ağzında yabancı bir şey vardı. Sesi ona yakışıyordu. Yaklaşırken Horza elinde bir lazer tabancası olduğunu gördü. Elbisesi siyahtı ve ağır çizmeleriyle çıplak metal zeminde her adımı yankılanıyordu. Tişörtünün yeniyile oynayıp dudağını çiğneyen gümüş saçlı gencin yanına gelene kadar ilerledi.

Adam, Horza'ya alçak sesle, "Neden ölmedin?" diye sordu. "Çünkü görüldüğümünden çok daha sağlamım amına koyayım," dedi Horza. Adam gülümseyip başıyla onayladı.

“Öyle olman lazım.” Arkasına dönüp bir süre elbiseye baktı. “Şunun içinde bu kadar sapa bir yerde ne yapıyorsun?”

“İdirililere çalışıyordum. Kültür gemisinin beni yakalamasını istemediler ve beni daha sonra kurtarabileceklerini düşündüler, dolayısıyla da filoyu beklemem için beni gemiden attılar. Bu arada filo sekiz dokuz saat içinde burada olacağından yerinizde olsam oyalanmazdım.”

Kaptan bir kez daha kaşını kaldırıp alçak sesle, “Demek öyle olacak?” dedi. “İhtiyar sen epey çok şey biliyormuş gibi duruyorsun.”

“O kadar yaşlı değilim. Bu son iş için kılık-yaşlandırıcı bir ilaç aldım. Etkisi geçiyor. İki gün içinde yeniden işe yarar hâle geleceğim.”

Adam başını hüznle iki yana salladı. “Hayır gelmeyeceksin.” Arkasına dönüp diğerlerine doğru ilerledi. Tişörtlü gence, “Dışarı atın,” dedi. Genç yürümeye başladı.

“Ya dur iki dakika be adam!” diye bağırdı Horza ayağa fırlayarak. Ellerini ileri uzatıp duvara doğru geriledi ama genç doğrudan üstüne geliyordu. Diğerleri ya ona ya da kaptanlarına bakıyorlardı. Horza bir bacağını gümüş saçlı genç adamın engelleyemeyeceği bir hızla ileriye ve yukarıya doğru savurdu. Ayağını adamın kasıklarına geçirdi. Gencin soluğu kesildi, kendini tutarak yere kapaklandı. Adam arkasına döndü. Önce gence, ardından Horza’ya baktı.

“Evet?” dedi. Horza adamın bundan hoşlandığı izlenimine kapıldı. Horza dizlerinin üstüne çökmüş genci işaret etti.

“Sana söylemiştim – işe yararım. Epey iyi kavga ederim. Elbise senin olsun–”

Kaptan kuru bir sesle, “Elbise zaten benim,” dedi.

“O hâlde bana en azından bir şans ver.” Horza bakışlarının onların üstünde gezdirdi. “Paralı asker filansınız değil mi?” Kimse bir şey söylemedi. Terlemeye başladığını hissetti; terlemesini durdurdu. “Size katılmama izin verin. Tek istediğim bana bir fırsat vermeniz. Eğer ilk defasında işleri batırırsam beni o zaman atın.”

“Neden şimdi atıp kendimizi dertten kurtarmayalım?” Kaptan gülüp kollarını açtı. Diğerlerinin bir kısmı da güldü.

“Tek bir *fırsat*,” diye tekrarladı Horza. “Sikeyim ya, çok şey mi istiyorum?”

“Üzgünüm.” Adam başını iki yana salladı. “Zaten çok kalabalığız.”

Gümüş saçlı genç, yüzü acı ve nefretle çarpılmış bir hâlde başını kaldırmış Horza’ya bakıyordu. Gruptaki insanlar küçümseyici gülümsemelerle Horza’ya ya bakıyor ya da sessizce birbirleriyle konuşup sırtarak başlarıyla onu işaret ediyorlardı. Aniden sadece sıksa, çıplak bir adam gibi göründüğünü fark etti.

“Sikerler lan!” diye tükürüp öfkeyle doğrudan Adama baktı. “Bana beş gün verersen *seni* bile indiririm.”

Kaptanın kaşları kalktı. Bir saniye öfkelenmiş gibi göründü ama sonra kahkahalara boğuldu. Lazeri Horza’ya doğru salladı. “Tamam ihtiyar. Sana ne yapacağımızı söyleyeceğim.” Elini beline koyup başıyla hâlâ diz çökmüş duran genci işaret etti. “Şurada duran Zallin’le dövüşebilirsin. Biraz güreşmeye hazır mısın Zallin?”

Zallin doğrudan Horza’nın boğazına bakıp, “Onu öldüreceğim,” dedi. Adam güldü. Siyah saçlarının bir kısmı elbisesinin arkasından dışarı taşdı.

“Olay o zaten.” Horza’ya baktı. “Sana hâlihazırda fazla kalabalık olduğumuzu söylemiştim. Kendine bir pozisyon açman lazım.” Diğerlerine döndü. “Yer açman yani. Birileri bu ihtiyara bir şort atsın; iştahımı kapatıyor.”

Kadınlardan biri Horza’ya bir şort attı. Horza şortu giydi. Elbise kaldırılmış, mekik hangarın uzak ucundaki duvara yavaşça çarpıp tangırdayana kadar birkaç metre kenara itilmişti. Zallin sonunda ayağa kalkıp diğerlerinin yanına gitmişti. Birileri cinsel organlarına uyuşturucu sprey sıktı. *İçeri çekilemeyen taşaklara şükürler olsun*, diye düşündü Horza. Bölme duvarına yaslanmış diğerlerini izliyordu. Zallin hepsinden daha uzundu. Kolları dizlerine kadar iniyormuş gibi duruyordu ve Horza’nın bacakları kadar kalındılar.

Horza kaptanın başıyla onu işaret ettiğini gördü ve ardından kadınlardan biri ona doğru yürüdü. Küçük, sert görünümüne bir yüzü vardı. Koyu tenliydi ve diken diken sarı saçları vardı. Bütün vücudu ince ve sert görünüyordu; bir erkek gibi yürüyor, diye düşündü Horza. Kadın yakınına gelince yüzünün ve giydiği uzun gömleğin açıkta bıraktığı bacaklarıyla kollarının ince bir kürkle kaplı olduğunu gördü. Kadın önünde durup onu baştan aşağı süzdü.

“Senin yardımcınım,” dedi, “bu ne işine yarayacaksa artık.”

Hoş sesin sahibi oydu demek ki. Horza korkusuna rağmen hayal kırıklığına uğramıştı. Bir elini salladı. “Benim adım Horza. Sorduğun için teşekkürler.” *Geri zekâlî!* dedi içinden. *Onlara gerçek ismini söyledin demek? Bu mu yani? Hazır başlamışken neden bir de Değişçin olduğunu söylemiyorsun? Aptal.*

“Yalson,” deyip elini uzattı kadın bir anda. Horza bu kelimenin bir selamlaşma mı yoksa bir isim mi olduğunu bilemiyordu. Kendisine kızgındı. Başka derdi yokmuş gibi bir de kendisini taklaya getirip gerçek ismini söylemişti. Büyük ihtimalle sorun olmayacaktı ama başarıyla başarısızlığın hatta yaşamla ölümün arasındaki farkı yaratanın böyle küçük hatalar, görünüşte hiçbir etkisi olmayacak yanlışlar olduğunu fazlasıyla iyi biliyordu. Öyle yapması gerektiğini fark edince uzanıp kadının elini tuttu. Eli kuru, serin ve güçlüydü. Kadın elini sıktı ve Horza aynı şekilde karşılık veremedi geri çekti. Kadının nereden geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığından bu yaptığına pek bir anlam yüklemeydi. Kendisinin geldiği yerde bu hareket son derece özel bir davet anlamına geliyordu.

“Horza demek?” Başıyla selam verip ellerini tıpkı kaptanın yaptığı gibi beline koydu. “Pekâlâ, bol şans Horza. Kraiklyn’in, Zallin’in Tayfanın en harcanabilir üyesi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Dolayısıyla kazanırsan büyük ihtimalle sıkıntı olmaz.” Sarkık göbeğine, kaburgaları sayılan göğsüne bakıp kaşlarını çatı. “Eğer kazanırsan,” diye yineledi.

Horza göbeğini içeri çekip göğsünü dışarı çıkarmaya çalışarak, “Çok teşekkürler,” dedi. Diğerlerini işaret etti. “Oradakiler bahis mi oynuyorlar?” Sırıtmaya çalıştı.

“Bahis konusu olan tek şey ne kadar dayanacağın.”

Horza sırtıma çabasını yavaşça bıraktı. Kadından uzağa bakıp, “Biliyor musun, büyük ihtimalle senden yardım almadan da bu kadar bunalıma girebilirdim. Gidip biraz para yatırmak istiyorsan seni tutmayayım.” Kadının yüzüne baktı. Gözlerinde ne şevkat ne de anlayış vardı. Kadın bir kez daha onu baştan aşağıya süzüp topuğunun üstünde dönüp diğerlerinin yanına gitti. Horza küfretti.

“Evet!” Kraiklyn eldivenli ellerini çırpı. Gruptakiler ayrılp hangarın duvarlarına yürüdü ve iki duvar boyunca dizildiler. Zallin açılan alanın öbür ucunda durmuş öfkeli gözlerle Horza’ya bakıyordu. Horza kendisini itip bölme duvarından uzaklaştı ve açılıp hazırlanmak için silkindi.

Kraiklyn gülümseyerek, “Evet, ikinize de söylüyorum, maç ölümüne,” diye beyanda bulundu. “Silah kullanmak yok ama görünürde hakem de yok dolayısıyla... her şey serbest. Tamam – başlayın.”

Horza bölme duvarıyla arasına biraz daha mesafe koydu. Zallin eğilmiş, kollarını devasa bir böceğin kıskaçları gibi ileri uzatmış üstüne geliyordu. Horza doğuştan gelen silahlarının hepsini kullanırsa (tabii hepsi hâlâ dursaydı; Sorpen’de zehir dişlerini söktüklerini durmadan kendisine hatırlatması gerekiyordu) büyük ihtimalle çok zahmet çekmeden kazanabileceğini biliyordu. Ama aynı zamanda elinde kalan tek etkili silahı kullandığında –tırnaklarının altındaki zehir bezleri– diğerlerinin ne olduğunu tahmin edeceklerini ve nihayetinde yine öleceğini de biliyordu. Zehir merkezi sinir sistemini etkiliyordu, Zallin zehri aldıktan sonra ağır ağır yavaşlayacaktı; büyük ihtimalle ısırsa kimse ne olduğunu anlayamazdı. Ama tırmalaması ikisi için de ölümcül olurdu. Horza’nın tırnaklarının altındaki keselerde bulunan zehir, vücuda giriş yerinden başlayarak kasları sırayla felç ediyordu ve Zallin’in sıradan olmayan bir tırnakla tırmalandığı hemen anlaşılır-

dı. Diğer paralı askerler bunu hile yapmak olarak görmeseler bile Adamın, yani Kraiklyn'in, Horza'nın bir Değişçin olduğunu tahmin etme ve ardından onu öldürtme ihtimali epey yüksekti.

Değişçinler gerek iradeleri gerek silahları aracılığıyla olsun iktidarını kaba kuvvet üstünden kuran herkes için tehlike oluştuyordu. Amahain-Frolk bunu anlamıştı, Kraiklyn de anlardı. Bunun yanı sıra Horza'nın türüne yönelmiş, tüm insanların paylaştığı temel bir tiksinti de vardı. Orijinal genetik yapılarından çok uzaklaşmakla kalmıyor, aynı zamanda herkesin kimliğine yönelik bir tehdit, taklit etmeleri söz konusu olmayan kişilerin bile bireyselliklerine yönelik bir meydan okuma teşkil ediyorlardı. Bunun ne ruhlarla ne de fiziksel ya da ruhani olarak ele geçirilmeyle alakası vardı; İdirliilerin çok iyi anladıkları üzere, insanların Değişçinlerden tiksindmelerinin sebebi başka birini davranışları üstünden kopyalama edimiydi. İnsanların kendilerine dair onca özellik arasından en değerli buldukları şey olan biriciklikleri bir Değişçinin bunu sadece bir kısıt olarak görüp kamuflaj olarak kullanmak üzere bire bir taklit etmesindeki o müthiş rahatlıkla bir şekilde değersizleşiyordu.

Horza yaşlı bir adama Değişmişti ve bunun etkisini henüz üstünden atamamıştı. Zallin artık çok yaklaşmıştı.

Genç, devasa kollarını kısaç gibi kullanıp üstüne doğru atlayarak beceriksizce Horza'yı yakalamaya çalıştı. Horza Zallin'in beklediğinden büyük bir çeviklikle eğilip kenara sıçradı. Genç, Horza'ya doğru dönmeden Değişçin'in aslında kafasını hedefleyen tekmesi omzunu bulmuştu bile. Zallin küfretti. Horza da. Ayağını acıtmıştı.

Genç, omzunu ovarak yeniden ilerlemeye başladı, önce neredeyse yürüyüşe çıkmış gibi bir rahatlıkla ilerledi ama sonra aniden o uzun kollarından biri ileriye doğru fırladı ve yumruk yaptığı eli Horza'nın yüzünü teğet geçti. Değişçin orak gibi inen yumruğun rüzgârını yanağında hissetmişti. O yumruk, yüzüyle temas etse de kavga orada son bulmuştu. Horza bir yöne gidecekmiş gibi feyk atıp diğer yöne sıç-

rayarak topuğunun üstünde döndü ve gencin bacaklarının arasını hedef alan bir tekme savurdu. Tekme hedefine ulaştı ama Zallin acı dolu bir ifadeyle gülümseyip bir kez daha Horza'yı yakalamaya çalıştı. Sprey bütün hislerini öldürmüş olmalıydı.

Horza gencin etrafında daire çizdi. Zallin ona yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle bakıyordu. Kolları hâlâ önünde kısaç gibi bükülüyorlardı, uçlarındaki parmakları sanki çaresizce Horza'nın boğazını hissetmek istiyorlarmış gibi arada bir bükülüyorlardı. Horza etraflarındaki insanların da hangarın ışıkları ve içindeki teçhizatın da tam olarak farkında değildi. Görebildiği tek şey önünde çömelmiş, atılmaya hazır duran genç adam, cüsseli kolları, gümüşü saçları, hırpani tişörtü ve spor ayakkabılarıydı. Zallin bir daha atılınca ayakkabılar metal zeminin üstünde gıcırdadı. Horza etrafında dönüp sağ ayağını savurdu. Tekmesi Zallin'in sağ kulağına isabet etmişti ve genç, kulağını ovuşturup sekerek uzaklaştı.

Horza yeniden soluk soluğa kaldığının farkındaydı. Sadece maksimum gerilim seviyesinde kalıp bir sonraki saldırıya hazırlanırken çok fazla enerji harcıyordu ama bu arada Zallin'e yeterince zarar veremiyordu işte. Böyle giderse genç onu yakalayamasa bile bitkin düşürüp işini bitirecekti. Zallin bir kez daha kollarını açıp ilerledi. Horza yan tarafa kayarken yaşlı kasları sızlandı. Zallin ona döndüğünde Horza ileri doğru sıçrayıp yeniden tek ayağının üstünde dönüp diğer ayağının topuğunu gencin diyaframına savurdu. Tekmesi tatmin edici, tok bir sesle hedefini bulunca Horza uzaklaşmak için zıpladı ama ayağının yakalanmış olduğunu fark etti. Zallin ayağını bırakmıyordu. Horza güverteye düştü.

Zallin sallanıyor, bir eliyle göğüs kafesinin dibini tutuyordu. Nefes alırken zorlanıyordu, neredeyse iki büküm olmuştu ve sarsılıyordu -Horza bir kaburgasını çatlattığını tahmin ediyordu- ama diğer eliyle Horza'nın ayağını tutuyordu. Horza ayağını ne kadar döndürüp çekse de bir türlü elinden kurtulamadı.

Sağ ayağının alt kısmında bir ter-atımı oluşturmayı denedi. Bunu Heibohre'deki Akademi'de aldığı teke tek dövüş derslerinden bu yana yapmamıştı ama yine de denemeye değerdi; serbest kalmasını sağlayacaksa her şeyi denemeye değerdi. İşe yaramadı. Belki de nasıl düzgün yapılacağını unutmuştu, belki de yapay olarak yaşlandırılmış ter bezleri bu kadar hızlı tepki veremiyorlardı ama her iki hâlde de hâlâ gencin elinde kısılıydı. Zallin, Horza'nın indirdiği darbenin etkisinden çıkmaya başlamıştı. Başını iki yana sallarken hangarın ışıkları saçlarından yansıdı; sonra da Horza'nın ayağını diğer eline aldı.

Horza ellerinin üstünde yürüyerek gencin etrafında dönüyordu, bir bacağı onun elindeydi, diğerini de güverteye sarkıtmış, ağırlığının bir kısmını ona aktarmaya çalışıyordu. Zallin, Değişçin'e bakıp sanki Horza'nın ayağını döndürüp kopartmaya çalışıyormuş gibi ellerini çevirdi. Horza hareketlerinden ne yapmaya çalışacağını anlayıp Zallin manevrasına başlayınca bütün vücudunu çevirdi; yine başladığı yerdeydi, ayağı Zallin'in ellerinde, gencin hareketlerini takip etmeye çalışarak güvertede ellerinin üstünde emekliyordu. Horza çaresizce bir şeyler bulmaya çalışırken, *Bacaklarına saldırabilirim; içeri doğru bükülüp ısırabilirim*, diye düşündü. *Yavaşlamaya başladığı an bir fırsatım olurdu. Hiçbiri ne olduğunu fark etmezdi. Tek ihtiyacım olan-* Sonra da, tabii ki, yeniden hatırladı. O dişleri sökmüşlerdi. Görünen o ki o ihtiyar piçler -ve Balveda- sonunda onu öldüreceklerdi, hele Balveda söz konusu olduğunda... mezardan. Zallin ayağını böyle tuttuğu sürece kavganın sonu belliydi.

Sikerler, yine de ısracağım. Bu düşünceye kendisi de şaşırdı ve fikrini doğru dürüst değerlendirme fırsatı bulmadan oluşturup hayata geçirmişti bile. Hemen ardından kendisini Zallin'in tuttuğu bacağı çekip elleriyle güverteden mümkün olduğunca hızla iterek gencin bacaklarının arasına fırlatırken buldu. Kalan dişlerini çocuğun sağ baldırına geçirdi.

"AAH!" diye bağırdı Zallin. Horza daha da sert ısırınca ayağını kavrayan elin hafifçe gevşediğini hissetti. Başını sert-

çe kaldırıp gencin etini kopartmaya çalıştı. Diz kapağı patlayıp bacağı kırılacakmış gibi hissediyordu ama ağız dolusu canlı eti iki yana çekistirip bütün gücüyle Zallin'in bedenine doğru bir yumruk attı. Zallin onu bıraktı.

Horza o anda Zallin'i ısırmayı bırakıp gencin elleri son hız kafasına doğru inmeye başlayınca kendini uzağa fırlattı. Horza ayağa kalktı; bileği ve dizi sızlıyordu ama ciddi bir yaralanması yoktu. Baldırından kan boşalan Zallin sendeleyerek ona doğru geldi. Horza taktik değiştirerek ileri doğru zıpladı ve gencin karnına, devasa kollarıyla beceriksizce aldığı gardın hemen altına bir darbe indirdi. Zallin elleriyle karnını ve göğüs kafesinin altını tutup refleksle çömeldi. Horza yanından geçerken dönüp iki elini de Zallin'in ensesine indirdi.

Normalde bu darbenin ölümcül olması gerekiyordu ama Zallin güçlüydü, Horza da hâlâ zayıftı. Değişçin doğrulup dönerken az kalsın bölme duvarının önüne dizilmiş paralı askerlere çarpıyordu; dövüşürken hangarı aşıp bir ucundan diğerine gitmişlerdi. Horza başka bir darbe indirmeden yüzü hedefine erişemeyip iyice kabarmış saldırganlığıyla çarpılan Zallin yine doğrulmuştu. Çığlık atıp Horza'nın üstüne atladı, o da güzel bir hareketle yana çekildi. Fakat Zallin körlemesine saldırırken tökezledi ve sırf şans eseri kafası Horza'nın karnına çarptı.

Darbe beklenmedik olduğundan çok daha acı verici ve moral bozucuydu. Horza düşüp yuvarlanırken Zallin'i üstünden aşırıp atmaya çalıştı ama genç üstüne düşüp onu güverteye mıhladı. Horza çırpınsa da hiçbir şey olmadı. Orada kısılı kalmıştı.

Zallin bir elinden destek alıp kalktı ve altındaki adamın suratına leş gibi bir sırtmayla bakarken diğer elini kaldırıp yumruk yaptı. Horza bir anda yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. O devasa yumruğun arkaya ve yukarıya doğru kalkmasını izledi, kendi bedeni yere yapışmıştı, kolları mıhlanmıştı ve o anda artık sonunun geldiğini anladı. Kaybetmişti. Başını mümkün olduğunca hızla yana çekmeye, her an inmesini beklediği kemiklerini kıracak o yumruğun önün-

den çekmeye hazırlandı ve bir kez daha bacaklarını oynatmayı denedi ama umutsuz bir durumda olduğunu biliyordu. Gözlerini kapatmak istiyordu ama onları açık tutmak zorunda olduğunu biliyordu. *Belki Adam bana acır. İyi dövüştüğümü görmüş olmalı. Sadece şanssızdım. Belki onu durdurur...*

Zallin'in yumruğu en yüksek noktasına kaldırılmış, indirilmek üzere bir giyotin gibi durdu.

Ama o yumruk aşağı inmedi. Zallin gerilirken vücudunun üst kısmının ağırlığını taşıyan diğer eli güvertenin üstünden sekti; kendi kanının üstünden kayıp gencin altına girdi. Zallin şaşkınlık içinde inledi. Horza'nın üstüne düşerken bedeni yer değiştirdi ve Horza onu yerinde tutan ağırlığın azaldığını hissetti. Genç yuvarlanırken kendini onun altından çekip diğer tarafa yuvarlanarak neredeyse orada durmuş ikisini izleyen paralı askerlerin bacaklarına çarpma dek uzaklaştı. Zallin başını güverteye çarptı, çok sert bir darbe değildi ama kendini toparlayana kadar Horza gencin sırtına atlayıp ellerini boğazına sarıp gümüş saçlı başını arkaya doğru çekmişti bile. Üstüne binerek bacaklarını Zallin'in sırtının iki yanından aşağıya sarkıttı ve onu orada öylece tuttu.

Zallin donup kaldı, Horza'nın ellerinin boğazını kavradığı yerden bir hırıltı geliyordu. Değişçin'i üstünden atmaya ya da sırtının üstüne düşüp onu ezmeye fazlasıyla yetecek kadar gücü vardı ama öyle bir şeye kalkıştığı anda Horza ellerini hızla çevirerek boynunu kırardı.

Zallin neredeyse tam önünde duran Kraiklyn'e bakıyordu. Horza da ter içinde kalmış, soluk soluğa Adamın kara, çukur gözlerine baktı. Zallin biraz kıpırdandı ama Horza kollarını kasınca yeniden sakinleşti.

Hepsi de ona bakıyorlardı – bütün o paralı askerler, korsanlar, yağmacılar ya da artık kendilerine ne ismi uygun görüyorlarsa onlar. Hangarın iki duvarının önüne dizilmiş Horza'ya bakıyorlardı. Ama Horza'nın gözlerine bakan tek kişi Kraiklyn'di.

Horza soluk soluğa, "Bunun ölümüne olmasına gerek yok," dedi. Bir anlığına önündeki gümüş saçlara baktı, bir

kısmı terle çocuğun kafa derisine yapışmıştı. Bir kez daha Kraiklyn'e baktı. "Ben kazandım. Çocuğu bir sonraki durağınızda bırakabilirsin. Ya da onun yerine beni indirebilirsin. Onu öldürmek istemiyorum."

Güvertesinin üstünden sağ bacağına doğru sıcak ve yapış yapış bir şey aktığını hissetti. Bunun Zallin'in bacağında ki yaradan akan kan olduğunu anladı. Kraiklyn'in yüzünde tuhaf bir şekilde uzaklara dalmış gibi bir ifade vardı. Kınına soktuğu lazer tabancasını büyük bir rahatlıkla çıkarıp Horza'nın alnının ortasına doğrulttu. Hangarın sessizliğinde Horza silahın kafatasından yaklaşık bir metre ileride açılıp çalışmaya başlayınca çıkardığı tıkırtı ve vınlamayı duydu.

Kraiklyn ona düz, dengeli bir sesle, "O hâlde sen öleceksin," dedi. "Bu gemide arada sırada birilerini öldürmekten keyif almayanlara verecek yerim yok."

Horza lazer tabancasının hareketsiz namlusunun üstünden Kraiklyn'in gözlerine baktı. Zallin inledi.

Kırılan boynundan gelen çat sesi hangarın metal hacimlerinde bir silahın patlaması gibi yankılandı. Horza gözlerini paralı askerlerin şefinden ayırmadan kollarını açtı. Zallin'in hamur gibi gevşemiş bedeni güvertenin üstüne yuvarlandı ve kendi ağırlığı altında ezildi. Kraiklyn gülümseyip silahı kılıfına koydu. Silah kapatılınca vınlaması yavaşça azalıp kayboldu.

"*Açık Hava Türbülansı'na* hoşgeldin." Kraiklyn iç çekip Zallin'in cesedinin üstünden geçti. Bir bölme duvarının ortasına doğru yürüdü, kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra çizmelerinin basamaklarda takırdamasının sesi geldi. Diğerlerinin çoğu da onu takip etti.

"İyi iş çıkardın." Hâlâ diz çökmüş duran Horza sese doğru döndü. Yine o hoş sesli kadın, Yalson'du. Bir kez daha ona elini uzattı, bu defa ayağa kalkmasına yardımcı olmak için. Horza teklifini minnetle kabul edip ayağa kalktı.

"Bundan keyif almadım," dedi kadına. Koluyla alnındaki teri silip kadının gözlerine baktı. "İsminin Yalson olduğunu söylemiştin değil mi?"

Kadın başıyla onayladı. “Sen de Horza’sın.”

“Merhaba Yalson.”

“Merhaba Horza.” Biraz gülümsedi. Horza kadının gülümsemesinden hoşlanmıştı. Güvertede duran cesede baktı. Bacağındaki yaradan artık kan akıyordu.

“Peki, bu zavallı piçe ne olacak?” diye sordu.

“Aslında atsak fena olmaz,” dedi Yalson. Hangarda kalmış olan kendileri dışındaki yegâne kişilere baktı, hepsi de şort giymiş, birbirinin tıpatıp, kalın kürklü ve kalıplı üç erkek. Diğerlerinin çıktığı kapının yanında toplaşmış meraklı gözlerle Horza’ya bakıyorlardı. Üçü de sanki aynı anda uzay elbiselerini giymeye başlayıp aynı anda işleri yarım kalmış gibi görünüyorlardı. Horza kahkaha atmak istedi. Ama onun yerine gülümseyip el salladı.

“Selam.”

Kürklü üçlü koyu gri ellerini pek de senkronize olmadan sallarken Yalson, “Ah, bunlarda Bratsilakinler,” dedi. Başıyla her birini işaret ederek, “Bir, İki ve Üç,” diye devam etti. “Paranoyak bir klon grubu olan tek Serbest Tayfa biziz herhalde.”

Üç kürklü insan yanlarına gelirken Horza ciddi olup olmadığını anlamak için ona döndü.

Biri Horza’yı şaşırtan yumuşak bir sesle, “Dediği tek bir kelimeye bile inanma,” dedi. “Bizden hiç hazzetmedi. Sadece senin *bizim* tarafımızda olduğunu umuyoruz.” Altı göz birden endişeyle Horza’ya baktı. Horza gülümsemek için elinden geleni yaptı.

“Bana güvenebilirsiniz,” dedi onlara. Onlar da gülümseyerek karşılık verdiler ve birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

Yalon diğer üçüne, “Hadi Zallin’i bir vaktübe koyalım. Daha sonra atsak da olur,” dedi. Cesedin yanına gitti. Bratsilakinlerin ikisi onu takip etti, üçü hareketsiz bedeni hangar güvertesinin belli bir yerine taşıyıp birkaç metal plakayı yerden kaldırarak eğimli bir kapağı açtılar ve Zallin’in cesedini bunun altındaki dar alana tıktırıp hem kapağı hem de

döşemeyi yeniden kapattılar. Üçüncü Bratsilakin bir duvar panelinden bir parça kumaş alıp güvertedeki kanı sildi. Sonra kıllı klon grubu kapıya ve merdivenlere yöneldi, Yalson da Horza'nın yanına geldi. Başıyla yan tarafı işaret etti. "Hadi gel sana nerede temizlenebileceğini göstereyim."

Horza onun peşinden hangarın öteki yanındaki kapıya gitti. "Diğerleri yemeğe gittiler. Zamanında hazır olursan seninle yemekhanede buluşuruz. Burnunu takip etmen yeter. Zaten kazandıklarımı alınamam lazım."

Kapıya geldiklerinde Yalson elini Horza'nın ışık düğmesi olduğunu varsaydığı bir şeylerin üstüne koyduğu sırada ona, "Kazandıklarını mı?" diye sordu. Yalson ona dönüp gözlerine baktı.

"Tabii," deyip elinin altındaki düğmelerden birine bastı. Işıklarda bir değişiklik olmasa da Horza ayaklarının altında bir titreşim hissetti. Bir tıslama ve bir pompanın çalışmasına benzeyen bir ses işitti. Yalson, "Ben senin kazanmana oynadım," deyip döndü ve kapının ardındaki basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Horza gözlerini hangarda gezdirdikten sonra Yalson'un peşinden gitti.

Açık Hava Türbülansı yeniden büküme geçip de Tayfa yemek masasının başına oturmadan önce Zallin'in hareketsiz bedenini dışarı attı. Gemi tam da bir uzay elbisesinin içinde canlı bir adam bulduğu yerde üstünde bir şort, bir de lime lime olmuş bir tişört olan ölü, genç bir oğlan bırakmıştı; çocuk kendi çevresinde dönerek donarken hava moleküllerinden oluşan incecik bir kabuk onu terk eden canının bir sembolü gibi etrafında her yöne doğru yayılıyordu.

4

Işık Tapınağı

Açık Hava Türbülansı hızla bir ayın gölgesinden, çorak, kraterlerle dolu yüzeyinin yanından geçti –bir yerçekimi kuyusunun üst kıyısından geçtiği için rotası hafif kıvrıldı– ve sonra da bulutlu, mavi-yeşil bir gezegene doğru alçaldı. Neredeyse ayı geçer geçmez rotası bükülmeye başladı ve aracın burnu yavaş yavaş gezegenden uzağa, uzaya doğru yöneldi. *AHT* manevrasıyla çizdiği eğrinin orta noktasında mekiğini bırakıp altındaki kürenin puslu bir ufkuna, gezegenin yüzeyine kara bir pelerin gibi yayılan karanlığın durmaksızın ilerleyen kıyısına doğru fırlattı.

Horza *AHT*'nin toplama ekibinin çoğuyla birlikte mekikeydi. Hepsi de çeşit çeşit uzay elbiselerini giymiş, mekiğin tikiş tikiş yolcu bölmesindeki dar banklarda oturuyorlardı; Bratsilakinlerin bile elbiseleri farklı modellerden sdi. Numunelik gibi duran tek modern elbise vardı, o da Kraiklyn'in üstündeki Horza'dan aldığı Rairch malı olandı.

Hepsi de silahlıydı ve silahları da elbiseleri gibi çeşit çeşitti. Çoğunluğu lazer, ya da daha kesin olmak gerekirse Kültür'ün kullandığı terimle BRYSS idi – Bağdaşık Radyasyon Yayılımlı Silah Sistemleri.

Tayfanın elindeki daha iyi silahlar insan gözünün görmediği dalga boylarında çalışıyorlardı. Bazılarının plazma topları ya da ağır tabancaları vardı, birinde de son derece etkiliymiş gibi görünen bir Mikrohovitzer vardı ama mermi

atan tüfeği olan tek kişi Horza'ydı, hem de eski, kaba, yavaş ateş eden bir tüfektir elindeki. Horza tüfeği on-on birinci defa kontrol edip lanet okudu, üstüne kendisine verdikleri hava sızdıran eski elbiseye de lanet okudu; vizör buğulanmaya başlamıştı. Bütün bu olay tam bir umutsuz vakaydı.

Mekik, Işık Tapınağı denen bir şeye saldırıp soyacakları Marjoin gezegeninin atmosferine girdiklerinde sarsılıp titremeye başladı.

Açık Hava Türbülansı'nın Sorpen sistemiyle Marjoin arasındaki yaklaşık yirmi bir ışık yıllık mesafeyi sürüne sürüne aşması on beş gün sürmüştü. Kraiklyn gemisinin neredeyse bin iki yüz ışık yapabilmesiyle böbürlense de bu hızı sadece acil durumlara sakladığını söylüyordu. Horza eski aracı şöyle bir gözden geçirdikten sonra dört rakamlı hızlara geçildiği anda gövde dışındaki büküm motorlarının gemiyi içindikilerle birlikte dümdüz edip yıldızların arasına serpiştireceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Açık Hava Türbülansı Hronların çöküş dönemindeki geç hanedanlıklarından birinden kalma muhterem bir zırhlı saldırı gemisiydi ve inşa edilirken performans ve gelişmişlikten çok dayanıklılık hedeflenmişti. Horza geminin ekibindeki teknik bilgi ve beceri seviyesi göz önüne alındığında bunun isabet olduğunu düşündü. Gemi yaklaşık yüz metre uzunluktaydı, eni yirmi metre, yüksekliği de on beş metreydi ve ayrıca -arka tarafının üstünde- on metre yüksekliğinde bir kuyruğu vardı. Gövdenin iki yanında, gövdenin daha küçük birer kopyası gibi görünen iki büküm birimi ortalarından iki güdük kanatçık ve arkalarında da aracın burnunun hemen dibinden çıkan incecik direklerle ana gövdeye bağlanıyorlardı. Atmosfer içinde ve yerçekimi kuyularında seyredebilmesi için AHT'nin aerodinamik bir tasarımı vardı ve burnundaki küçük bir kalkış motorunun yanı sıra kuyruk kesiminde de füzyon enerjisiyle çalışan sürat motorlarıyla donatılmıştı. Horza geminin konaklama birimlerinin epey eksik kaldığını düşünüyordu.

Ona Zallin'in eski yatağını vermişlerdi, iki metrelik bir küpü –buraya şaka yaparmış gibi kabin diyorlardı– geminin mühendisi Wubslin'le paylaşıyordu. Adam kendisine mühendis diyordu ama Horza onunla *AHT* hakkında teknik bilgiler sızdırmak için birkaç dakika konuştuktan sonra karşısındaki tıknaz, beyaz tenli adamın, aracın görece daha karmaşık sistemleri hakkında pek bir şey bilmediğini anlamıştı. Adam antipatik biri değildi, kokmuyordu ve zamanının çoğunu sessizce uyuyarak geçiriyordu, dolayısıyla Horza durumun hiç yoktan iyi olduğunu düşündü.

Gemide dokuz kabinde on sekiz kişi vardı. Esas Adam tabii ki kendi kabininde yalnız kalıyordu, Bratsilakinler de gayet kokulu bir kabini üç kişi paylaşıyorlardı; onlar kabinlerinin kapısını açık bırakmayı seviyor, diğer herkes de önünden geçerken kapıyı kapatmayı seviyordu. Horza gemide sadece dört kadın olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğramıştı. İki tanesi kabinlerinin dışına neredeyse hiç çıkmıyor, diğerleriyle el işaretleri ve jestlerle iletişim kuruyorlardı. Üçüncüsü onu Ateş Çemberi diye bir şeye döndürmeye çalışmadığı zamanlarda Yalson'la paylaştığı kabinde fantastik kafa-bantları izleyen bir dinciydi. Gemideki tek normal kadın Yalson'muş gibi görünüyordu ama Horza onu daha kadın olarak düşünmekte bile zorlanıyordu. Ama Horza'yı diğerleriyle tanıştıırıp gemi ve mürettebatı hakkında bilmesi gereken şeyleri anlatma görevini üstlenen o olmuştu.

Horza geminin tabuta benzeyen yıkanma birimlerinden birinde temizlenip Yalson'un söylediği gibi burnunu takip ederek genelde görmezden gelinse de bir miktar yemeğin kendisine doğru ittirildiği yemekhaneye gelmişti. Wubslin'le Bratsilakinlerden birinin arasına oturduktan sonra Kraiklyn ona bir defa bakmış, sonra da ona bir daha hiç bakmadan silahlar, zırh ve taktikler hakkında konuşmaya devam etmişti. Yemekten sonra Wubslin, Horza'ya kabinlerini gösterip gitmişti. Horza, Zallin'in yatağında kendine yer açıp bitkin, her yeri sızlayan, yaşlı bedeninin üstüne yırtık pırtık bir örtü çekip derin bir uykuya dalmıştı.

Zallin'in az sayıdaki eşyasına dolanmış halde uyanmıştı. Manzara çok acınasıydı; ölü gencin birkaç tişörtü, şortu, iki küçük kilti, paslı bir kılıcı, kınları yolunmuş ucuz hançerlerden oluşan bir koleksiyonu ve açık tutuldukları sürece eski savaşlardan sahneleri canlandıran hareketli resimleri olan birkaç tane büyük plastik mikrosayfa kitabı vardı. Eşyalarının neredeyse tamamı bunlardan ibaretti. Horza, kendisine fazla büyük gelse ve ayarlanamasa da gencin külüstür elbisesini ve bakımı ihmal edilmiş antika tüfeğini atmamıştı.

Kalanını görece daha lime lime olmuş yatak örtülerinden birine bohçalayıp hangara taşımıştı. Hangar bıraktığı gibiydi, kimse mekiği eski yerine itmeye zahmet etmemişti. Yalson da oradaydı, beline kadar soyunmuş egzersiz yapıyordu. Horza basamakların dibindeki eşikte durup kadının çalışmasını izledi. Kadın kendi etrafında dönüp zıpladı, ters ve düz perende attı, havaya tekmeler savurup yumruk atarken her keskin hareketiyle beraber küçük inleme sesleri çıkardı. Horza'yı görünce durdu.

"Hoşgeldin." Eğilip güvertenin zemininden bir havlu alıp altın rengi tüylerinin ter damlalarıyla parladığı göğsüyle kollarını kurulamaya başladı. "Cavlağı çektiğini düşünmüştüm."

"Uzun süredir mi uyuyorum?" diye sordu Horza. Gemide nasıl bir zaman sistemi kullandıklarını bilmiyordu.

"İki standart gün." Yalson diken diken saçlarını kurulayıp havluyu ince bir kürkle kaplı omuzlarının üstüne attı. "Ama sana yaramış."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Horza. Henüz bir aynaya ya da yansıtıcı alana bakmamıştı ama bedeninin o ihtiyar görüntüden çıkıp normal hâline dönmeye başladığını biliyordu.

"Bunlar Zallin'in eşyaları mı?" dedi Yalson ve başıyla adamın elindeki paketi işaret etti.

"Evet."

"Sana vaktüpleri nasıl kullanacağını gösteririm. Bükümden çıktığımızda atarız."

Yalson önce güvertenin zeminini, ardından altındaki tü-

pün kapağını açtı ve Horza'nın, Zallin'in eşyalarını tüpe atmasından sonra kapağı kapattı. Yalson'un sıcak, terli bedeninden gelen koku Değişçin'in hoşuna gitmişti ama nedense ona olan tavrında arkadaşın fazlası olabileceklerine dair hiçbir işaret yoktu. Gerçi bu gemide bir arkadaşının olmasıyla da yetinirdi aslında. Bir arkadaşına ihtiyacı olduğu kesindi.

Bunun ardından bir şeyler atıştırmak için yemekhaneye gittiler. Horza kurt gibi acıkmıştı; bedeni kendini yeniden inşa edip Sorpen Gerontokrasisi'nin dış dünya bakanını taklit etmek için büründüğü cılız figüre biraz daha kitle eklemek için besine ihtiyaç duyuyordu.

En azından, diye düşündü Horza, otomutfak düzgün çalışıyor, KY alanı da pürüzsüzmüş gibi duruyor. Tıkış tıkış kabinler, kokuşmuş yemekler, sıkıntılı, ya da sağı solu belli olmayan bir yerçekimi alanını düşünmek bile Değişçin'in dehşete kapılmasına neden oluyordu.

Yalson yemeğini ağzına tıkarken başını iki yana sallayıp "... Zallin'in gerçek bir dostu yoktu," dedi. İkiyi yemekhanede beraber oturuyorlardı. Horza gemide gencin intikamını almayı isteyebilecek birileri var mı diye öğrenmek istemişti.

"Zavallı piç," dedi Horza bir kez daha. Kaşığını masanın üstüne koyup bir saniyeliğine alçak tavanlı dağınık yemekhanede göz gezdirip o çabuk, nihai kemik kırma hareketini ellerinde hissetti ve omurganın kopması, soluk borusunun ezilmesi ve atardamarların burulması gözlerinin önünde canlandı – bir düğmeye basar gibi çocuğun hayatını söndürmüştü. Başını iki yana salladı. "Nereden gelmişti?"

"Kim bilir?" Yalson omuz silkti. Horza'nın yüzündeki ifadeyi görüp lokmasını çiğnerken, "Bak, o da seni öldürecek," dedi. "Ölen o oldu. Unut gitsin. Evet, zor tabii ama... her neyse zaten epey sıkıcı bir tipti." Ağzına birkaç lokma daha attı.

"Sadece bir şeyler göndermem gereken birileri var mı diye merak ettim. Arkadaşları, akrabaları, ya da–"

Yalson ona doğru dönüp, "Horza bak," dedi, "bu gemiye geldiğinde geçmişin yok hükmündedir. Birine nereden gel-

diklerini ya da mürettebata katılmadan önce neler yaptıklarını sormak büyük bir kabalık olarak görülür. Belki hepimizin bazı sırları vardır ya da belki de sadece yaptığımız şeyler hakkında konuşmayı ya da onlar üstüne düşünmeyi istemiyoruzdur ya da belki de arkada bırakmak istediklerimiz bize yapılmış olan bazı şeylerdir. Ama her halükârda bu tenekede biraz mahremiyet bulabileceğin tek yer iki kulağının arası, dolayısıyla bunu sonuna kadar değerlendir bence. Yeterince uzun süre hayatta kalırsan belki birileri sana kendileri hakkında her şeyi anlatmaya karar verir – eninde sonunda, büyük ihtimalle sarhoşlarken... ama o noktada sen de onların bunu yapmalarını istemiyor olabilirsin. Her neyse; tavsiyem bu konuyu şu an için bir kenara bırakman.”

Horza bir şey söylemek için ağzını açtı ama Yalson devam etti. “Sana bildiğim her şeyi anlatacağım, sırf seni sorma zahmetinden kurtarmak için.” Kaşığını masanın üstüne koyup bir parmağıyla dudaklarını sildikten sonra ona bakmak için oturduğu yerde döndü. Bir elini kaldırdı. Kollarının ön kısmı ve ellerinin tersindeki altın kürkün küçücük tüyleri koyu tene altın rengi bir kontür kazandırıyorlardı. Bir parmağını uzattı. “Bir... gemi: Hron kökenli; yüzlerce yıldır ortada. En az bir düzine çok da özenli olmayan sahibi olmuş. Şu anda pruva lazeri yok çünkü kendisini dalga boyu örüntüsünü değiştirmeye çalışırken patlattık. İki...” Bir parmağını daha uzattı. “Kraiklyn: Burada en uzun süredir bulunanımız bile onu tanıdığında bu geminin sahibiymiş. Savaştan hemen önce bir yerlerde Hasar oynarken kazandığını söylüyor. Oyunu gerçekten oynadığını biliyorum ama ne kadar iyi olduğuna dair bir fikrim yok. Her neyse, bu onun bileceği iş. Resmi adımız KST, Kraiklyn’in Serbest Tayfası ve patron o. Gayet iyi bir lider, iş başa düştüğünde diğer askerlerle çatışmaya girmekten çekinmez. Bizi savaş hattından yönetir, bu da onu benim kitabımda kabul edilir kılar. Esas numarası hiç uyumaması. Beyninde bir... ee...” Yalson yüzünü buruşturdu, doğru sözcüğü aradığı belliydi. “...beyninde bir geliştirilmiş yarımküre görev bölüşümü var. Zamanının üçte birinde bey-

ninin bir yarısı uyuyor, o da biraz hayallere dalmış gibi görünüyor ve biraz muğlak konuşuyor; zamanının üçte birinde beyninin diğer yarısı uyuyor, sırf mantığa, sayısal zekâyâ bağlıyor ve pek iyi iletişim kuramıyor. Zamanının kalan üçte birinde, yani işi üstündeyken veya acil bir durum olduğunda beyninin iki yarısı da uyanık ve çalışır hâlde oluyor. Uyurken gizlice yanına sokulmayı epey zorlaştıran bir durum.”

“Paranoyak klonlar ve kafatasının içinde vardiya sistemi olan bir adam.” Horza başını iki yana salladı. “Tamam. Devam et.”

“Üç...” dedi Yalson, “paralı asker değiliz. Bir Serbest Tayfayız. Aslında bildiğin korsanız ama Kraiklyn bize böyle bir isim vermek istiyorsa ismimiz bu. Teoride yemekleri yiyebilip havayı soluyabilen herkes bize katılabilir ama kendisi pratikte bundan biraz daha seçici davranıyor, aslında daha da seçici olmayı istediğine kalıbımı basarım. Her neyse. Sözleşmeli birkaç iş yaptık, çoğu koruma işleriydi, kendilerini savaşın ortasında bulan üçüncü seviye yerler için iki eskort görevi yaptık ama çoğunlukla savaşın neden olduğu karışıklığın yanımıza kâr kalmasını sağlayacağını düşündüğümüzde saldırıp istediğimizi alıyoruz. Şu anda da böyle bir şey yapmak için yoldayız. Kraiklyn bu civarda neredeyse üçüncü seviye olmuş bir gezegende Işık Tapınağı denen bir yer olduğunu duymuş ve –en sevdiği tabirlerden biriyle– kolayca girip kolayca çıkabileceğimizi düşünüyor. Söylediği kadarıyla mekân rahipler ve hazinelerle dolu; ilkinin vurup ikincisini kapacağız. Sonra da Kültür havaya uçurmadan önce Vavatch Orbitali’ne gidip pruva lazerimizin yerine geçecek bir şey satın alacağız. Fiyatların epey iyi olacağını tahmin ediyorum. Yeterince uzun süre orada takılırsak millet büyük ihtimalle ellerindekini bedavaya vermeye çalışacak.”

“Vavatch’ta neler oluyor?” diye sordu Horza. Bunu duymamıştı. O koca Orbitalin savaş bölgesinin bu kısmında olduğunu biliyordu ama müşterek mülk olmasının onu hedef olmaktan koruyacağını düşünmüştü.

“İdirli arkadaşların sana söylemediler mi?” dedi Yalson.

Parmaklarını açıp elini masanın üstüne bıraktı. Horza sadece omuz silkince, “Yani,” dedi, “büyük ihtimalle *bildiğin* gibi İdirililer Körfez’in – Parıltıhyar’ın iç yakası boyunca ilerliyorlar. Kültür bir kez olsun onlara karşılık veriyormuş gibi görünüyor ya da en azından vermeye hazırlanıyormuş gibi. Her zamanki gibi anlaşılmaya varıp Vavatch’ı tarafsız bölge olarak bırakacaklarmış gibi görünüyordu. İdirililerin gezegenlerle ilgili şu dini olayı, Kültür onu bir üs olarak kullanmayı istemediği sürece O’ya bir ilgilerinin olmadığı anlamına geliyordu, Kültür de öyle bir niyeti olmadığına söz vermişti. Siktir, son zamanlarda yaptıkları şu kocaman siktiğimin GSA’ları sayesinde zaten O’larda ya da Halkalar ya da gezegenlerde ya da herhangi bir şeyde üs kurmaya *ihtiyaçları* yok... Yani, Vavatch’taki bütün o cins tipler çevrelerini saran galaktik çatışmaya bakıp sağ olasınız ya, yırttık diye düşünüyorlardı... Sonra da İdirililer fikirlerini değiştirip Vavatch’ı *alacaklarını* açıkladılar ama sadece ismen; askeri bir varlık bulundurmayacaklarmış. Kültür de bunu kabul etmediklerini söyledi, iki taraf da o çok değerli prensiplerinden ödün vermeyi reddedince Kültür, “Tamam, madem geri adım atmayacaksınız, biz de siz gelemeden orayı havaya uçuracağız,” dedi. Ve şu anda olan da bu. İdir savaş filosu gelmeden Kültür bütün o kocaman O’yu *bildiğin* tahliye edecek sonra da patlatacak.”

“Bir *Orbitali tahliye mi* edecekler?” dedi Horza. Gerçekten de ilk defa böyle bir şey duymuştu. İdirililer ona verdikleri brifinglerde Vavatch Orbitali hakkında hiçbir şey söylememişlerdi ve bakan Egratin’i taklit etmeye başladıktan sonra bile dışarıdan gelen bilgilerin büyük kısmı söylentiden ibaretti. Kasvetli Körfez’in etrafındaki bütün hacmin yüzlerce ışık yılı genişliğince, yüzlerce ışık yılı yüksekliğinde ve en az onlarca ışık yılı derinliğinde bir savaş uzayına dönüşeceği ni öngörmek için dahi olmaya gerek yoktu ama tam olarak neler olduğunu öğrenememişti. Savaş hakikaten de bir üst vites geçiyordu. Yine de bir Orbitaldeki herkesi boşaltmak tam bir deli işiydi.

Yalson istifini bozmadan başını öne doğru salladı. “Öyle

diyorlar. Bunun için gerekli gemileri nerelerinden çıkaracaklarını bana sorma ama yapacaklarını söyledikleri şey bu.”

“Akıllarını yitirmişler.” Horza başını iki yana salladı.

“Evet, yani, en başta savaşa girerek bunu kanıtladıklarını düşünüyorum.”

Horza bir elini sallayarak, “Tamam. Affedersin. Devam etsene,” dedi.

“Diğer söyleyeceklerimi unuttum.” Yalson sırtıp sanki ona bir ipucu verebilirlermiş gibi uzattığı üç parmağına baktı. Ardından gözlerini Horza’ya doğrulttu. “Hepsinin bu kadar olduğunu düşünüyorum. Şu tapınağın olduğu Marjoin’e gidene kadar başını eğik, ağzını kapalı tut derim, aslında düşündüm de orada da öyle aynen devam etsen iyi olur.” Güldü ve Horza da onunla birlikte güldüğünü fark etti. Yalson başını öne doğru sallayıp kaşığı yeniden eline aldı. “Oradan sağ salim çıktığını varsayarsak insanlar kendileriyle çatışmaya katılmış olduğun için sana karşı daha kabullenici olacaklardır. Şu an için geçmişte ne yapmış olursan ol geminin bebegisin ve Zallin kimsenin umurunda değil.”

Horza ona şüpheyle bakarken herhangi bir yere –savunmasız bir tapınağa bile– elden düşme bir elbise ve güvenilirmez bir mermili tüfekte saldırmak üstüne düşünüyordu. “Yani,” diye iç çekip kaşığıyla tabağından biraz daha yemek aldı, “ölürken ne yöne düşeceğim üstüne bahse girmediğiniz sürece...”

Yalson bir saniyeliğine ona baktı, sonra da sırtıp yemeğine döndü.

Yalson’un söylediklerine rağmen Kraiklyn, Horza’nın geçmişi konusunda beklenenden meraklı çıktı. Esas Adam, Horza’yı kabinine davet etti. İçerisi temiz ve düzenliydi, her şey bir çekmeceye konmuş ya da kelepçelerle, ağlarla sabitlenmişti ve taze bir koku vardı. Bir duvar gerçek kitaplarla kaplıydı, yerde de emici bir halı vardı. Tavandan AHT’nin modeli sarkıyordu ve diğer bir duvara büyük bir lazer tüfeği asılmıştı; güçlü bir şeye benziyordu, büyük bir bataryası vardı ve nam-

lunun ucunda da bir ışın bölücü cihaz takılıydı. Kabinin yumuşak ışığında sanki cilalanmış gibi parlıyordu.

Kraiklyn tek kişilik yatağını çekip kanepye yaparken Horza'ya küçük bir sandalyeyi işaret edip, "Otursana," dedi. Bir rafın arkasına uzanıp iki tane kokuşisesi çıkardı. Birini Horza'ya uzattı, o da alıp kapağını açtı. *Açık Hava Türbülansı*'nın kaptanı kendi çanağından yükselen dumanı derin derin içine çekip ardından buğulu sıvıdan bir yudum aldı. Horza da aynısını yaptı. Maddeyi tanısa da ismini hatırlayamadı. Burnuna çekip kafayı bulduğun ya da içip sadece kolay sosyalleşecek kadar çakırkeyif olduğun şu içeceklerden biriydi; aktif maddeler vücut sıcaklığında sadece birkaç dakika dayanıyorlardı ve hem zaten çoğu insansı sindirim sisteminde emilmeden parçalanıp vücuttan atılıyorlardı.

"Teşekkürler," dedi Horza.

Kraiklyn, Horza'nın göğsüyle kollarına bakıp, "Evet, gemiye ilk ayak bastığına göre çok daha iyi durumdasın," dedi. Değişçin dört gün boyunca dinlenip bol bol yemek yedikten sonra neredeyse normal şekline dönmüştü. Gövdesi ve uzuvları epey kaslı, normal hâllerine gelecek kadar şişmişler ve göbeği daha fazla büyümemişti. Cildi gerilip altın-kahverengi bir tona bürünmüş, yüzü de daha sıkı görünmesine rağmen aynı zamanda daha yumuşak duruyordu. Saçları köklerinden koyu renk uzuyorlardı; Gerontokrat'ın seyrek buklelerinin sarı-beyaz cansızlığından saçlarını keserek kurtulmuştu. Zehir dişleri de yeniden çıkıyorlardı ama kullanılabilir hâle gelmeleri için yaklaşık yirmi gün geçmesi gerekecekti.

"Daha iyi hissediyorum zaten."

"Hımm. Zallin'e yazık oldu ama nedenlerimi anlayabildiğinden eminim."

"Tabii ki. Sadece bana bu fırsatı verdiğin için sana minnettarım. Başkası olsa kafama bir tane sıkıp boşluğa atardı."

"Aklımdan geçmedi değil," deyip elinde tuttuğu şişeyle oynadı Kraiklyn, "ama söylediklerinin hepten uydurma olmadığını hissettim. Şu yaşlandırma ilacıyla İdirililer hakkında anlattıklarının hepsine inandım diyemem, o anda diyo-

rum yani, ama iyi ma olur diye düşünmüştüm. Dikkatini çekerim, şansın yaver gitti de kazandın değil mi?” Horza’ya gülümsedi, o da aynı şekilde karşılık verdi. Kraiklyn uzak duvardaki kitaplara baktı. “Her neyse, zaten Zallin safra gibi bir şeydi; dediğimi anlıyorsun değil mi?” Bakışlarını Horza’ya çevirdi. “Çocuk daha tüfeğinin hangi ucunu düşmana doğrultacağını bile doğru dürüst bilmiyordu. Bir sonra saldıracağımız yerde onu sallamayı düşünüyordum.” Dumandan bir fırt daha aldı.

“Dediğim gibi – teşekkürler.” Horza, Kraiklyn hakkındaki ilk izleniminin –yani Esas Adam’ın bok parçasının teki olduğunun– üç aşağı beş yukarı isabetli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Zallin’i zaten ekipten atacaksa ölümüne dövüşmelerinin bir gereğı yoktu demek ki. Horza bir süreliğine mekikte ya da hangarda kalabilirdi, ya da olmadı Zallin oraya geçirdi. Bir kişinin daha olması AHT’yi Marjoin’e gittikleri süre boyunca daha havadar bir yer yapmazdı ama hem yol o kadar uzun değildi hem de havayı tüketecekleri filan yoktu. Kraiklyn’in canı kavga izlemeyi çekmişti sadece. Horza, “Sana minnettarım,” deyip şişeyi kısa süreliğine kaptana doğru kaldırıp biraz daha içine çekti. Kraiklyn’in yüzünü dikkatle inceledi.

Kraiklyn gülümseyip bir kolunu kanepa yatağın kolağına koyarak, “Peki söylesene, şu üç bacaklı elemanlara çalışmak nasıl bir şey?” dedi. Kaşlarını kaldırdı. “Hmm?”

İşte, diye düşündü Horza. “Onu anlayacak çok zamanım olmadı. Elli gün önce hâlâ Sladden deniz piyadelerinde yüzbaşıydım. Hiç duymamışsındır diye tahmin ediyorum doğru mu?” Kraiklyn başını iki yana salladı. Horza geçen iki gün boyunca bu hikâye üstünde çalışmıştı ve söylediklerini kontrol edecek olursa Kraiklyn’in böyle bir gezegenin var olduğunu, sakinlerinin büyük kısmının insansı olduklarını ve kısa süre önce İdirliilerin hâkimiyetine girdiğini öğreneceğini biliyordu. “Yani, İdirliiler bizi idam edeceklerdi çünkü hükümet teslim olduktan sonra savaşmaya devam etmiştik ama sonra beni çekip onlar için bir iş yaparsam hayatta ka-

lacağımı söylediler. Onların tarafında olmasını istedikleri şu yaşlı herife acayip benzediğimi söylediler; onu ortadan kaldırırlarsa oymuşum rolü yapar mıymışım? Dedim ki ne olacak ya? Kaybedecek neyim kaldı ki? Böylece kendimi şu Sorpen denen yerde buldum, yaşlandırma ilacını da zerk etmişlerdi, işte şu hükümet bakanının yerine geçmiştim. Şu kahrolası Kültür kadını kalkıp bütün foyamı meydana çıkarana dek gayet de iyi gidiyordum. Üstüne kadın beni az kalsın gebertiyordu. Tam işimi bitireceklerken şu İdirli kruvazörü çıkageldi, kadını kapmak için hem de. Beni kurtarıp onu yakaladılar, filoya dönerlerken yolda bir GTB'nin saldırısına uğradılar. Beni şu elbiseye tıkıp filoyu beklemem için boşluğa attılar.” Horza hikâyesinin fazla üstüne çalışılmış gibi görünmediğini umuyordu. Kraiklyn suratını asmış elindeki şişeye bakıyordu.

“Ben de onu merak ediyordum.” Horza’ya baktı. “Bir kruvazör neden filo hemen arkasında olduğu hâlde kendi başına hareket etsin ki?”

Horza omuz silkti. “Ben de bilmiyorum aslında. GTB gelmeden önce beni doğru düzgün bilgilendirebilecekleri bir zaman olmadı. Herhalde şu Kültür kadını fena istiyorlardı ve filonun gelmesini beklerlerse GTB filoyu fark edip kadını alıp kaçır diye düşündüler.”

Kraiklyn başıyla onayladı, düşünceli görünüyordu.

“Hımm. Onu feci istiyor olmalılar. Kadını gördün mü?”

“Gördüm ya, tabii ki gördüm. Hem defterimi dürmeden önce hem de sonrasında.”

“Neye benziyordu?” Kraiklyn kaşlarını çatıp yeniden şişyle oynadı.

“Uzun, ince, iyi görünüyor sayılır ama aynı zamanda itici de. Benim için fazla akıllı. Bilemiyorum... Gördüğüm Kültür kadınlarından o kadar da farklı değil. Yani, hepsi farklı görünüyorlar filan ya, o da kendini belli etmedi işte.”

“Çok özel olduklarını söylüyorlar, şu Kültür ajanlarının bir kısmının yani. İşte güya bazı... numaralar çekebiliyorlarmış anlıyor musun? Çeşit çeşit özel adaptasyonları varmış,

beden kimyaları da normal değil havalıymış filan. Özel bir şeyler yaptığını duydun mu?”

Horza başını iki yana sallayıp konuşmanın nereye gittiğini merak etti. “Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi. Kraiklyn beden kimyaları havalıymış demişti. Esas Adam tahmin etmeye mi başlamıştı? Horza’nın bir Kültür ajanı hatta bir Değişçin olduğunu mu düşünüyordu? Kraiklyn hâlâ madde şişesine bakıyordu. Başını öne sallayıp konuştu:

“Bir işimin olacağı tek kadın çeşidi, şu Kültür kadınlarından biri olurdu. Şey diyorlar... diyorlar ki böyle... kendilerini değiştirmişler, anlıyor musun?” Kraiklyn, Horza’ya bakıp dummanı içine çekti. “Bacaklarının arasını; erkeklerin taşakları ekstra donanımlı değil mi? Hani devridaim var... Kadınların da benzer bir olayı var... güya saatlerce gelebiliyorlarmış amına koyayım... Yani en azından dakikalarca...” Kraiklyn’in gözleri buğulanırken cümlesini yarıda bıraktı. Horza hissettiği küçümsemenin yüzüne yansımadığını umuyordu. *İşte yine başladık*, diye düşündü. Kaç defa insanların –çoğunlukla üç ya da alt dördüncü seviye toplumlardan, genelde basit insan fizyolojisinde ve çoğunlukla erkek– alçak sesle, haset ve imrenme dolu bir tonla “Kültür’de Hayat Çok Daha Eğlenceliymiş be” diye konuşmasını dinlemek zorunda kaldığını sayamıyordu bile. Kültür hiç âdeti olmasa da sinir bozucu bir mahcubiyetle, vatandaşlarının cinsel organlarındaki doğuştan gelen bu gibi geliştirmelerin etkisi çok azmış gibi davranıyordu.

Tabii ki böyle bir alçakgönüllülük diğer herkesin ilgisini daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu ve Horza da Kültür’ün yarı-teknolojik cinselliğinin sık sık uyandırdığı o yaltaklanmayla karışık saygıyı gösteren insanlara ara ara sinirleniyordu. Kraiklyn’in bu tutumu sergilemesi onu hiç şaşırtmamıştı. Adamın kendisine de Kültür’den esinlenilmiş, ucuz cerrahi müdahaleler yaptırıp yaptırmadığını merak etti. Bu nadir rastlanan bir şey değildi. Aynı zamanda güvenli de değildi. Bu tarz müdahaleler genellikle tesisatı değiştirmekten öteye gitmiyorlardı –özellikle de erkekler söz

konusu olduğunda- ve artan fizyolojik yükü kaldırabilmesi için ne kalbi ne de -en azından- dolaşım sisteminin geri kalanını geliştirmek için bir çaba söz konusu oluyordu. (Tabii Kültür’de söz konusu üstün performans, nüfusun genetik yapısına sabitlenmişti.) Kültür’ün yozluğunun bu semptomunun böyle taklit edilmesi bir sürü kalbin kelimenin tam anlamıyla kırılmasına neden olmuştu. *Herhalde az sonra şu harika ilaç bezlerinden bahsedecek*, diye düşündü.

Kraiklyn gözleri kaymış, kendi kendine başını öne sallayarak “...Evet ya bir şu ilaç bezleri var,” diye devam etti. “Güya istedikleri şeyin kafasına istedikleri zaman giriyorlarmış. Sırf düşünerek. Kafalarını iyi eden maddeyi kendileri salgılıyorlarmış.” Kraiklyn elindeki şişeyi okşadı. “Biliyor musun? Diyorlar ki Kültür kadınlarına tecavüz edemiyormuşsun.” Cevap bekliyormuş gibi görünmüyordu. Horza sessiz kaldı. Kraiklyn bir daha başını öne salladı. “Ya bak, o kadınlarda klas var klas. Bu gemideki birtakım bok çuvalları gibi değil-ler.” Omuz silkip şişeden bir fırt daha aldı. “Yine de...”

Horza boğazını temizleyip Kraiklyn’e bakmadan oturduğu yerde öne doğru eğildi. Horza yukarıya bakıp, “Neyse, artık öldü nasılsa,” dedi.

Kraiklyn, Değişçin’e bakıp dalgın dalgın, “Ne?” dedi.

“Kültür kadını,” dedi Horza. “Öldü.”

“Ha evet.” Kraiklyn başını öne sallayıp sonra da boğazını temizleyerek “Peki şimdi ne yapmak istiyorsun? Şu tapınak soygununa gelmeni bekler gibiyim aslında. Bence bize borçlusun, sonuçta seni yanımızda taşıdık.”

“Ha, tabii, hiç endişen olmasın,” dedi Horza.

“İyi. Ondan sonrasını göreceğiz. Kendini gösterirsen kalabilirsin; yoksa seni istediğin yerde bırakırız, tabii hani derler ya, makul bir yerde. Bu operasyon sıkıntısız geçecek: Kolayca gir, kolayca çık.” Kraiklyn düzleştirdiği eliyle pike yaparmış gibi bir hareket yaptı, sanki eli AHT’nin Horza’nın kafasının üstünde bir yerlerde asılı duran maketiymiş gibi. “Sonra da Vavatch’a gideceğiz.” Kokuşışesindeki dumanlardan bir nefes daha aldı. “Hasar oynamıyorsundur değil mi?” Adam şişeyi

indirince Horza şişenin boynundan yükselen seyrek sisin ardındaki o yırtıcı gözlere baktı. Başını iki yana salladı.

“Kötü alışkanlıklarımdan biri değil. Hiç öğrenmeye fırsatım olmadı.”

“Evet, olmamıştır herhalde. Oynamaya değer tek oyun o.” Kraiklyn başını yukarı aşağı salladı. “Bu hariç...” Gülümseyip etrafına bakınırken gemiyi, içindeki insanları ve meşgalelerini kastettiği çok belliydi. Kraiklyn, “Eveet,” diyerek doğruldu, “Zaten hoşgeldin demiştim diye hatırlıyorum ama hoşgeldin.” Öne eğilip hafifçe Horza’nın omzuna vurdu. “Kimin patron olduğunu unutmadığın sürece değil mi?” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Bu senin gemin,” dedi Horza. Şişenin kalanını içip Kraiklyn’i siyah uzay elbisesinin içinde duvara asılı duran lazer tüfeğini tutarken gösteren portre holokübün yanına koydu.

“Gayet güzel geçineceğimizi düşünüyorum Horza. Şimdi gidip diğerleriyle tanış, antrenman yapıp bir kendine gel de gidip şu keşişlerin belasını sikelim. Ne diyorsun, hevesli misin?” Esas Adam ona bir kez daha göz kırptı.

“Hem de nasıl,” diyerek ayağa kalkıp gülümsedi Horza. Kraiklyn de çıkması için kapıyı açtı.

Ve bir sonraki gösterimde, diye düşündü Horza kabinden çıkıp yemekhaneye doğru yürürken, *canlandıracağım kişi... Kaptan Kraiklyn!*

Sonraki birkaç gün içinde gerçekten de ekibin kalaniyla tanışma fırsatı buldu. Konuşmak isteyenlerle konuştu, istemeyenleri de dikkatle dinledi ya da dikkatle haklarında konuşulanları dinledi. Tek dostu hâlâ Yalson’du ama oda arkadaşı Wubslin’le de yeterince iyi geçiniyordu, gerçi tıknaz mühendisin pek sesi çıkmıyor, yemek yemediğinde ya da çalışmadığında genelde uyuyor oluyordu. Görünüşe bakılırsa Bratsilakinler Horza’nın kendilerine karşı olmadığına karar vermişlerdi ama onların yanında olup olmadığına dair kararlarını vermek için Marjoin ve Işık Tapınağı’nı bekliyor gibi görünüyorlardı.

Yalson'la beraber kalan dindar kadının ismi Dorolow'du. Toplucaydı, açık renk bir teni, açık renk saçları vardı ve devasa kulakları aşağı kıvrılıp yanaklarıyla birleşiyorlardı. Çok tiz, ciyaklıyormuş gibi bir sesle konuşuyor, ona kalırsa bunun çok alçak bir ses olduğunu iddia ediyordu ve gözleri de sık sık sulanıyordu. Hareketleri heyecanlı ve gergindi.

Tayfadaki en yaşlı kişi Aviger'di, kahverengi teni ve az miktarda saçlı olan kavruk bir adam. Elleri ve bacaklarıyla şaşırtıcı derecede esneklik gerektiren şeyler yapabiliyordu, mesela ellerini arkasında kavuşturup bırakmadan başının üstüne kaldırmak gibi. Kabinini Jandraligeli adında uzun, ince, orta yaşlı bir Mondlidicialı'yla paylaşıyordu. Adam alnındaki ana dünyasına özgü yara izlerini pişmanlığa yer vermeyen bir gurur ve daimi bir tepeden bakma ifadesiyle taşıyordu. Horza'yı adanmışlıkla görmezden geliyordu ama Yalson aralarına yeni katılan herkese böyle davrandığını söylemişti. Jandraligeli zamanının büyük kısmını eski ama iyi bakılmış elbisesi ve lazer tüfeğini tertemiz ve pırıl pırıl tutmak için uğraşarak geçiriyordu.

Gow ile kee-Alsoforus zamanlarının çok büyük bir kısmını baş başa geçiren ve kabinlerinde yalnız kaldıklarında da *bir şeyler yaptıkları* iddia edilen iki kadındı ki bu da Tayfadaki nispeten hoşgörüsüz erkekleri rahatsız ediyordu – yani büyük çoğunluğunu. İki kadın da genç sayılırlardı, Marainleri pek de iyi değildi. Horza bu kadar izole olmalarının nedeninin belki de bu olabileceğini düşündü ama sonra bundan bağımsız olarak utangaç oldukları ortaya çıktı. Orta boylu, orta derecede yapılı ve keskin hatlı, gri tenliydi ve gözleri de simsiyah birer havuz gibiydi. Horza o gözlerini insanlara nadiren dikmelerinin belki de iyi bir şey olduğunu düşündü; huzursuz edici bir deneyim olabilirdi.

Mipp şişman, ciddi bir duruşa sahip kapkara bir adamdı. Kraiklyn yokken ve Tayfa yerde hava desteğine ihtiyaç duyduğu durumlarda gemiyi eliyle uçurabiliyordu, bazen mekiğin kontrollerine geçtiği de oluyordu. Güya aynı zamanda hem plazma topuyla hem de otomatik mermili tüfekte iyi bir

nişancıydı ama eğlencenin dozunu kaçırıp geminin otomut-fağından elde ettiği çeşit çeşit zehirli sıvıyla tehlikeli şekilde sarhoş olmaya meyilliydi. Horza bir iki defa tuvaletteyken Mipp'in yan bölmede kustuğunu duymuştu. Mipp kabinini Neisin adındaki ona göre daha sosyal, sık sık şarkı söyleyen başka bir ayyaşla paylaşıyordu. Unutması gereken korkunç bir şeyi vardı ya da kendisini böyle bir şey olduğuna inandırmıştı ve Mipp'e göre daha istikrarlı, düzenli bir şekilde içse de bazen normalden biraz daha fazla içtiğinde son derece sessizleşip kocaman, içli hıçkırıklarla ağlıyordu. Ufak tefek, sıırım gibi bir adamdı ve Horza hem bütün o içtiklerinin nereye gittiğini hem de bütün o gözyaşlarının o kompakt, tıraşlı başının neresinden geldiğini merak etti. Belki de boğazıyla gözyaşı bezleri arasında bir çeşit kısa devre vardı.

Tzbalik Odraye geminin kendinden menkul bilgisayar sihirbazıydı. Teoride Mipp'le ikisi kafa kafaya verip Kraiklyn'in *AHT*'nin bilinçsiz bilgisayarına programladığı sadakat komutlarını kırılabilecekleri için Kraiklyn yokken gemide beraber kalmalarına izin verilmiyordu. Aslında Horza'nın biraz fazla mahrem olsalar da görünürde havadan sudan konuşmuş gibi sorduğu sorular sayesinde keşfettiği üzere Odraye bilgisayarlardan hiç de iyi anlamıyordu. Ancak Horza uzun, hafif kambur, uzun sarı yüzlü adamın geminin felsefi ince-liklerden ziyade dayanıklılık düşünülerek tasarlanmış gibi duran beyninde yanlış giden her şeyi düzeltmeye ucu ucuna yetecek kadar bilgisi olduğunu tahmin ediyordu. Tzbalik Odraye kabinini teni ve seyrek kürküne bakıldığında Yalson'la aynı yerden gelmiş gibi dursa da kendisine sorulduğunda bunu inkâr eden Rava Gamdol'la paylaşıyordu. Yalson bu konuda muğlak konuşuyordu ve ikisi de birbirlerinden haz-
84
zetmiyorlardı. Rava da başka bir münzeviydi; ranzanın üst katındaki yatağının etrafındaki küçücük hacmi çevreleyen plakaları söküp oraya küçük ışıklar, bir de pervane takmıştı. Bazen günlerini bu küçük hacimde geçiriyor, içeriye içinde su olan bir kapla girip sidik dolu bir kapla çıkıyordu. Tzbalik Odraye oda arkadaşını görmezden gelmek için elinden ge-

leni yapıyordu ve içtiği Cifetressi otunun kokulu dumanını Rava'nın minicik hücresinin havalandırma deliklerinden içeri üflediği iddiasını şiddetle reddediyordu.

Son kabini Lenipobra'yla Lamm paylaşıyorlardı. Lenipobra Tayfanın delikanlısıydı; kekelemesi ve cafcaflı kızıl saçları olan sıska bir ergen. Çok gurur duyduğu ve her fırsatta sergilediği dövme bir dili vardı. Bir insan dışısını betimleyen dövme her anlamda kabaydı. Lenipobra *AHT*'de bir tıp görevlisine en yakın kişiydi ve içinde görece güncel pan-insan tıbbi metinlerden birini barındıran küçük ekranlı kitabı yanında değilken pek ortalarda görünmüyordu. Bunu gururla Horza'ya gösterdi, aynı zamanda içlerinden biri en sık rastlanılan sindirim sistemlerindeki derin lazer yanıklarının tedavi edilmesi için çeşitli temel yöntemleri canlı renklerle gösteren hareketli sayfalarından birkaçını da açmayı ihmal etmedi. Lenipobra bunun çok eğlenceli durduğunu düşünüyordu. Horza, Işık Tapınağı'nda vurulmamak için daha da çok çaba göstermeyi hatırlamak için aklına not etti. Lenipobra'nın çok uzun, sıska kolları vardı ve gününün yaklaşık dörtte birini dört ayak üstünde geçiriyordu ama Horza bunun türü için doğal bir davranış mı olduğunu yoksa sadece onun edindiği bir huy mu olduğunu asla keşfedemedi.

Lamm orta boyun epey altındaydı ama çok kaslı ve sıkı görünüyordu. Çift kaşlıydı ve başına küçük boynuzlar takırmıştı; bunlar seyrelmekte olan ama çok koyu renkli saçlarının arasından, genelde saldırgan ve tehditkâr görünmesi için elinden geleni yaptığı yüzünün üstünden çıkıyorlardı. Operasyonlar arasında görece az konuşuyordu ve konuştuğunda da bu genelde katıldığı savaşlar, öldürdüğü insanlar, kullandığı silahlar ve benzeri şeyler hakkındaydı. Lamm, Kraiklyn'in kendisi dışındaki herkese eşit davranma politikasına rağmen kendini geminin ikinci kaptanı olarak görüyordu. Arada bir Lamm insanlara kendisine bir sorun çıkarmalarını hatırlatıyordu. İyi silahlanmıştı, ölümcüldü hatta uzay elbisesinde küçük bir nükleer bomba bile vardı, tutsak düşmektense patlatmayı yeğleyeceğini söylerdi. İnsanların,

eğer onun canını sıkarlarsa ani bir öfkeyle şu efsanevi bombayı patlatabileceğini düşünmesini istiyordu.

Horza mekikte aşırı büyük elbisesinin içinde sarsılıp takırdarken Lamın radyo parazitinin fırtına gibi gürültüsünün üstünden, “Ne demeye bana bakıyorsun lan?” dedi. Horza tam karşısında oturan adama baktığını anladı. Boynundaki mikrofon düğmesine basıp konuştu.

“Başka bir şey düşünüyordum.”

“Bana bakmanı istemiyorum.”

Horza mat siyah elbisesi ve gri vizörlü başlığı olan adama şaka yollu, “Herkesin bir yere bakması lazım,” dedi. Siyah elbiseli adam lazer tüfeğini tutmayan eliyle bir hareket yaptı.

“Bana bakma ulan.”

Horza elini boynundan çekip aşağı bıraktı. Başını başlığının içinde iki yana salladı. Elbise üstüne o kadar uymuyordu ki başlık sallanmadı. Mekiğin gövdesinin Lamın’ın başının üstündeki kısmına baktı.

86 Işık Tapınağı’na saldıracaklardı. Kraiklyn mekiğin kontrollerinin başındaydı, hâlâ gecenin örtüsü altındaki Marjoin’in ormanlarının üstünde alçaktan uçarak tıkış tıkış, buharı tüten yeşilliğin üstünden şafak çizgisine ilerliyorlardı. Plan AHT’nin henüz çok alçaktaki güneşi arkasına alarak gezegene doğru yeniden gelmesi, efektörlerini kullanarak tapınakta olabilecek her türlü elektronik sistemi devre dışı bırakması, ikincil lazerleri ve birkaç patlayıcı bombasıyla mümkün olduğunca çok gürültü çıkarıp ışık patlamasına neden olmasıydı. AHT bu şekilde dikkat dağıtarak rahiplerin elinde olması muhtemel savunma imkânlarını kendine yönlendirirken mekik ya doğrudan tapınağa giderek herkesi indirecek ya da saldırgan bir tepkiyle karşılaşılırsa tapınağın gece tarafındaki ormana inip elbiseli askerlerden oluşan küçük kuvvetini oraya boşaltacaktı. Bunun ardından Tayfa dağılacak ve bu gerekli teçhizatı olanlar KY kullanıp tapınağa uçacaklar ya da -Horza’nın durumunda olduğu gibi- sadece ellerinden geldiğinde emekleyerek, sürünerek, yürüyerek ya

da koşarak Işık Tapınağı'nı oluşturan alçak, eğimli kenarlı binalar topluluğuna doğru ilerleyeceklerdi.

Horza herhangi bir keşif yapmadan saldırıya geçeceklerine inanamıyordu ama Kraiklyn operasyon öncesi brifing sırasında konu inatla kendisine sorulunca bunun sürpriz avantajını kaybetmeleri anlamına gelebileceğinde ısrar etmişti. Elinde mekânın düzgün haritaları ve iyi bir savaş planı vardı. Herkes plana uyduğu sürece hiçbir şey yanlış gitmeyecekti. Keşifler tamamen geri zekâlı değillerdi, gezegenle Temas kurulmuştu ve çevrelerinde yaşanan savaştan haberdar olduklarına hiç şüphe yoktu. Dolayısıyla eğer mezhep yukarıdan gözlem yapmalarını sağlayacak birilerini kiraladıysa gidip ortalığı kolağan etme denemeleri oyunlarını ele verebilirdi. Zaten tapınaklar fazla değişen yerler değillerdi.

Horza ve diğerlerinin birkaçı durumun böyle değerlendirilmesinden pek etkilenmemişlerdi ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Dolayısıyla hepsi birlikte bu külüstür mekikte ter içinde, gergin ve bir kokteyl kabının içindeymiş gibi sallanarak muhtemelen düşman bir atmosfere hipersonik hızla girmekteydiler. Horza iç çekip tüfeğini bir kez daha kontrol etti.

Tıpkı antika zırhı gibi tüfeği de eski ve güvenilmezdi; gemi de kurusıkı mermilerle test ederken iki defa tutukluk yapmıştı. Manyetik iticisi yeterince makul çalışıyor gibi görünse de kurşunların saçma sapan yayılışına bakıldığında yiv alanı neredeyse tamamen kullanışsızdı. Mermiler büyüktü – en azından yedi milimetre kalibrede ve bunun üç katı uzunluktaydılar– ve silah bir defada bunların kırk sekizini alıp saniyede sekizden fazlasını fırlatamıyordu. İnanılmaz bir şekilde bu devasa kurşunlar patlayıcı bile değildiler; sadece hiçbir özelliği olmayan som metal parçalarından ibarettiler. Bir de üstüne silahın nişangâhı da bozuktü; açıldığında küçük ekranı kırmızı bir sis dolduruyordu. Horza iç çekti.

“Şu anda ağaçlardan yaklaşık üç yüz metre uzaktayız,” diye duyuldu Kraiklyn'in sesi mekiğin uçuş güvertesinde, “yaklaşık bir buçuk ses yapıyoruz. AHT az önce dalışa geçti.

Yaklaşık iki dakikası daha var. Şafağı görebiliyorum. Hepinize bol şans.” Horza’nın başlık hoparlöründen gelen ses çattıdayıp öldü. Elbiseli figürlerin birkaçı birbirlerine baktılar. Horza mekiğin diğer tarafında yaklaşık üç metre ötesinde oturan Yalson’a baktı ama vizörü aynalıydı. Horza ona bakıp bakmadığını anlayamıyordu. Ona bir şey demek istiyordu ama hazırlanmak için odaklanıyorsa diye onu açık devreden rahatlatmak istemedi. Yalson’un yanında Dorolow oturuyordu ve eldivenli eliyle vizörünün tepesine Ateş Çemberi işareti yapıyordu.

Horza ellerini eski tüfeğinin üstüne vurup vizörünün üst kenarında oluşmaya başlayan buğuları üfleyerek dağıtmaya çalıştı. Tam da beklediği gibi üflemesi durumu daha da kötüleştirdi. Belki artık gezegenin atmosferine girdiklerine göre vizörünü açsa da olurdu.

Mekik aniden bir dağın tepesinden sekmiş gibi sarsıldı. Herkes koltuk koşumlarını zorlayacak şiddette öne doğru savruldu, birkaç silah öne ve yukarı doğru süzülüp mekiğin tavanından takırdayarak sektikten sonra son hızla güvertinin zeminine çarptılar. İnsanlar atılıp silahlarını alırken Horza gözlerini kapattı; bu amatörlerden birinin emniyet kilidini açık bırakmış olmasına şaşırmasdı. Ancak silahlar bir kaza olmadan yerden alındı ve sahipleri silahları kucaklarında etraflarına bakındılar.

“Bu da neydi lan?” deyip sinirli sinirli güldü yaşlı adam Aviger. Mekik sert manevralara başladı ve grubun bir yarısı arkalarına doğru savrulurken diğer yarısı da koltuk ağılarına asılı halde havada kaldı ve ardından mekik diğer yana kayarak herkesin pozisyonunu tam tersine çevirdi. Açık kanaldan Horza’nın başlığına inlemeler ve küfürler geliyordu. Mekik burnunu eğip inişe geçince Horza’nın midesi bomboşmuş ve havada süzülüyormuş gibi oldu, sonra da araç yeniden dengesini bulup düz uçmaya başladı.

Kraiklyn kesik kesik konuşarak, “Biraz düşman ateşi var,” diye açıklayınca bütün o elbiselerin başları sağa sola dönerek yanındakilere baktı.

“Ne?”

“Düşman ateşi mi?”

“Biliyordum.”

“Eyvah.”

“Siktir.”

Jandraligeli sıkılmış bilgiç bir sesle ağır ağır, “O vahim sözleri duyduğum anda ‘kolayca gir, kolayca çık’ bunun tam bir–” diye konuşmaya başladı ama Lamın sözünü kesti.

“Düşman ateşini sikeyim. Tek ihtiyacımız olan da buydu. Düşman ateşi amına koyayım.”

“Silahlılarınmış,” dedi Lenipobra.

“Siktir, son zamanlarda kim değil ki?” dedi Yalson.

“Chichel-Horhava, tatlı hanımımız; bizi kurtar,” diyerek vizörünün üstüne Çember çizme işini hızlandırdı Dorolow.

“Kapa çeneni lan,” dedi Lamın ona.

“Mipp’in götünü kaptırmadan dikkatlerini dağıtabileceğini umalım,” dedi Yalson.

“Belki de geri çekilmemiz lazım,” dedi Rava Gamdol. “Sizce de geri çekilmeli miyiz? Geri çekilmemiz gerektiğini düşünüyor musunuz? Kimse–”

“HAYIR!” “EVET!” “HAYIR!” diye bağırdılar üç ses neredeyse aynı anda. Herkes Bratsilakinlere baktı. Mekik yeniden dalışa geçerken üçlünün iki yanında duran Bratsilakinler başlıklarını çevirip ortada durana baktılar. Ortadaki Bratsilakinin başlığı kısaca iki yana da döndü. “Of siktir,” dedi bir ses açık kanaldan, “tamam: HAYIR!”

Rava Gamdol’un sesi yeniden, “Ben belki de hakikaten–” diye başladı.

“Başlıyoruz! Herkes hazır olsun!” diye Kraiklyn bağırdı sonra.

Mekik sertçe fren yapıp önce bir yana sonra da diğer yana dimdik yattı, bir defa titreyip hızla alçaldı. Zıplayıp sarsılınca Horza bir an düştüklerini düşündü ama sonra araç kayarak durdu ve arka kapılar çene gibi açıldılar. Horza diğerleriyle birlikte ayağa fırladı ve mekikten dışarı fırlayıp tropikal ormana çıktılar.

Bir açıklıktaydılar. Açıklığın uzak ucunda, mekiğin daha saniyeler önce o küçük, düz, çimenli alana inebilmek için orman bitki örtüsünün kıyısını yarararak dalış yaptığı yerde devasa, ağır gibi görünen ağaçlardan hâlâ inceli kalınlı dal parçaları sarkıyordu. Horza'nın birkaç parlak kuşun hızla yakındaki ağaçların arasından çıkıp uçtuğunu görecekti zamanı oldu ve bir anlığına mavi-pembe gökyüzü gözüne çarptı. Sonra da kendini diğerleriyle birlikte mekiğin hâlâ koyu kırmızı parlayan burnunun çevresinden dolanıp, dumanı tüten bitki örtüsünün üstünden geçip ormanın içine koşarken buldu. Tayfadaki birkaç kişi KY'lerini çalıştırmışlardı, zemindeki çalılardan üstünden, yosun tutmuş ağaç gövdelerinin arasından süzülerek ilerliyorlardı ama ağaçların arasında çiçeklerle döşenmiş kalın halatlar gibi duran sarmaşıklar ilerlemelerini zorlaştırıyordu.

O âna dek henüz Işık Tapınağı'nı görememişlerdi ama Kraiklyn'e kalırsa hemen ilerilerindeydi. Horza devrilmiş ağaçların yosun kaplı gövdelerinin üstünden aşar ve yolunun üstüne çıkan yukarıdan sarkan sarmaşıklarla ağaç köklerini kenara çekerken kendisiyle beraber ilerleyen diğerlerine baktı.

"Dağılarak yürümeyi sikeyim; burada ilerlemek çok zor." Gelen Lamın'ın sesiydi. Horza yana ve yukarıya bakınca siyah elbisenin üstlerindeki yeşil örtüye doğru yükseldiğini gördü.

"Piç," dedi biri soluk soluğa.

"Aynen. P-p-piç," diye ona katıldı.

"Lamm," dedi Kraiklyn, "orospu çocuğu, ağaçların arasından çıkma. Yayılın. Ağaçların arasına karışın lan!"

Sonra da Horza'nın elbisesine rağmen hissettiği bir şok dalgası hepsini birden sarstı. Horza anında yere yığılıp orada kaldı. Dışarıdaki sesi veren başlık hoparlöründen başka bir patlama daha geldi.

"Bu AHT'nin üstümüzden geçmesiydi!" Horza konuşanı tanımamıştı.

"Emin misin?" Bu da başka biriydi.

"Ağaçların arasından gördüm! AHT'ydi!"

Horza ayağa kalkıp yeniden koşmaya başladı.

“Kara piç az kalsın kellemini uğuruyordu...” dedi Lamm.

Horza’nın ilerisinde ağağ gövdelerinin, yaprakların arasından gelen bir ışık vardı. Birilerinin ateş ettiğini duydu: mermili silahların keskin cayırtısı, lazerlerin bir şey emiyormuş gibi çıkardıkları *hüüp* sesleri ve plazma toplarının *pat-hüüp-çat* sesleri. Toprak ve çalılardan oluşan küçük bir tümseğe doğru koşup ucu ucuna tepesinden ileriye görebileceği şekilde yere yattı. Evet, Işık Tapınağı oradaydı, arkasından doğan güneş siluetini çıkarmıştı, sarmaşıklar, sürüngen bitkiler, yosunlarla kaplanmıştı ve birkaç kulesi yere dik açı yapan ağağ gövdeleri gibi yükseliyordu.

“İşte orada!” diye bağırdı Kraiklyn. Horza tümseğin yanlarına bakınca ekibin kendisi gibi uzanmış duran birkaç üyesi daha olduğunu gördü. Kraiklyn, “Wubslin! Aviger!” diye bağırdı. “Bizi plazmalarla koruyun. Neisin sen mikroyu kompleksin her iki tarafına da doğrult. Diğer herkes peşimden gelsin!”

Neredeyse hepsi aynı anda yola çıkıp tümseğin çalı ve yosunlarla kaplı karmakarışık yüzeyini aşarak diğer tarafa geçtiler; seyrek çalılarla uzun, şeker kamışına benzeyen, gövdeleri yapışkan, koyu yeşil bir yosunla kaplı çimenlerin arasından devam ettiler. Zemini kaplayan bitki karışımı göğüslerine kadar geliyor, ilerlemelerini zorlaştırıyordu ama ateş hattında kalırlarsa eğilip saklanmak görece kolay olacaktı. Horza sanki suyun içinde yürüyordu ama elinden geldiğince hızla ilerledi. Plazma ışınları üstlerindeki havayı inleterek geçerken onlarla eğimli tapınak duvarları arasındaki loş zemini aydınlatıyorlardı.

Horza uzaklarda gayzer gibi havaya fışkıran topraklar ve ayaklarından hissedebildiği darbelerden son iki gündür ayık olan Neisin’in mikrohovitzerle tatmin edici ve daha da önemlisi isabetli bir mermi dağılımı döşendiğini anladı.

Jandraligeli sakın, acelesi olmayan bir sesle, “Sol üst kattan az miktarda ateş aılıyor,” dedi. Planlarına göre orman örtüsünün yukarılarında saklanıp tapınağı izleyecekti. “şimdi oraya saldırıyorum.”

“Siktir!” diye bağırdı birisi. Kadınlardan biri. Horza ileriden birilerinin ateş ettiğini duyabiliyordu ama tapınağın görebildiği kısımlarında bir ışık parlaması yoktu.

“Ha ha.” Jandraligeli’nin ukala sesi başlık hoparlöründen gelmişti. “Onları hakladım!” Horza tapınağın sol tarafından az miktarda duman yükseldiğini gördü. Artık oraya giden yolu yarılamıştı hatta belki de daha yakındı. Diğerlerinden bazılarının çok da uzakta olmadıklarını, solunda ve sağında silahlarını omuzlarına dayamış kamış çimenlerini ve çalılarını itip aralarından büyük adımlarla ilerlediklerini gördü. Hepsinin üstü yavaş yavaş o koyu yeşil yosunla kaplanıyordu ki Horza bunun kamuflaj olarak işe yarayabileceğini düşünüyordu (tabii eğer dehşet verici, daha önce keşfedilmemiş bilinçli bir katil yosun türü değilse... kendisine aptal saptal şeyler düşünmemesini söyledi.)

Etrafındaki yosunlardan yüksek çatırtı sesleri geldi ve parçalanmış kamışlarla dalların parçaları gergin kuşlar gibi yanından uçunca kendini yere attı. Yuvarlanıp karın üstü yatınca üstündeki yosun kaplı çimenleri yalayan alevleri gördü; hemen arkasında titreşen alevlerle kaplı küçük bir alan vardı.

“Horza?” dedi biri. Yalson’un sesi.

“İyiyim,” diye karşılık verdi. Kalkıp çömeldi ve çimenlerin arasından çalıları, genç ağaçları geçerek koşmaya başladı.

“Şimdi geliyoruz,” dedi Yalson. O da yukarıda, ağaçların arasındaydı, Lamm, Jandraligeli ve Neisin’le birlikte. Planları uyarınca Neisin ile Jandraligeli dışındakilerin şimdi KY kullanılarak havadan tapınağa doğru harekete geçmeleri lazımdı. Elbiselerindeki karşı-yerçekimi birimleri her ne kadar ekstra bir boyutta hareket imkânı sağlasa da faydaları olduğu kadar zararları da olabiliyordu; havada duran bir figürü vurmak yerde duran birini vurmaktan zor olsa da aynı zamanda havada duran biri üstüne daha fazla ateş çekme eğiliminde oluyordu. Tayfada onlar dışında KY’si olan tek kişi Kraiklyn’di ama o kendi KY ünitesini düşmanı şaşırtmak için ya da acil durumlarda kullanmayı tercih ettiğini söylediğinden diğerleriyle beraber yerdeydi.

“Duvarlara geldim!” Horza konuşanın Odraye olduğunu düşündü. “Sorun yok gibi duruyor. Duvarlar hakikaten kolay; yosun sayesinde–”

“Horza’nın başlık hoparlöründen bir çatırtı geldi. İletişim cihazında bir sıkıntı mı vardı yoksa Odraye’ye bir şey mi olmuştu bilemiyordu.

“–deyken beni koru–”

“–sana seni işe yaramaz–” Horza’nın başlığında sesler birbirine girmişti. Şeker kamışı çimenin içinden güçlükle ilerlemeye devam etti ve başlığının yan tarafına vurdu.

“–göt herif!” Başlığın hoparlörü vızıldayıp sustu. Horza küfredip durdu ve çömeldi. Başlığın yanındaki iletişim ayarlarıyla oynayıp hoparlörü hayata döndürmeye çalıştı. Ellerine büyük gelen eldivenleri işini zorlaştırıyordu. Hoparlör sessiz kalmaya devam etti. Bir kez daha küfredip ayağa kalktı, çalılık ve uzun çimleri itip tapınak duvarına devam etti.

Bir ses aniden, “–ride mermili silah var!” diye bağırdı. “Sikerler bu i–...–lay filan değil!” Sesi tanıyamadı ve hoparlör anında yeniden sessizliğe büründü.

Duvarın dibine gelmişti; duvar çalılarının içinden kırk derecelik bir açıyla yükseliyordu ve yosunla kaplıydı. Biraz daha ileride Tayfadan iki kişi güçlükle üstüne tırmanıyorlardı ve yaklaşık yedi metre yukarıdaki zirveye erişmek üzereydiler. Horza uçan bir figürün havadan zikzak yaparak geldiğini ve parapetin üstünden geçerek gözden kaybolduğunu gördü. Tırmanmaya başladı. Elbisesi onu sakarlaştıracak kadar büyük olduğu için fazlasıyla zorlanarak tırmanabildi ama sonunda düşmeden tepeye çıkmayı başardı ve parapeti aşırıp duvarın üstündeki geniş yürüyüş yoluna atladı. Yosunlarla kaplı, benzer eğimli başka bir duvar üst kata doğru devam ediyordu. Duvar, Horza’nın sağında güdük bir kulenin altında köşeyi dönüyordu; solunda ise yürüme yolu düz bir payanda duvarın içine girip gözden kayboluyordu. Kraiklyn’in planına göre Horza’nın o tarafa doğru ilerlemesi lazımdı. Orada bir kapı olmalıydı. Horza yavaş yavaş düz duvara doğru koştu.

Eğimli duvarın yanından bir başlık çıkıverip kayboldu. Horza ne olur ne olmaz diye eğilip yön değiştirdi ama önce aynı yerden bir kol çıkıp ona doğru sallandı ve ardından hem başlık hem de kol belirince Horza, Gow denen kadını tanıdı.

Horza koşarken başlığının vizörünü geriye doğru çekti ve yüzüne yağmur ormanı kokulu Marjoin havasını yedi. Tapınağın içinde ateşlenen bir mermili silahın takırtısını ve mikrohovitzer mermisinin uzaktan gelen tok patlama sesini duyabiliyordu. Eğimli duvar kesilerek açılmış, yarısı sarmaşık gibi uzamış yosunlarla kaplı dar bir girişe koştı. Gow kısa süre öncesine kadar ardındaki geçidi kapatan ağır, ahşap bir kapının kıymık kıymık kalıntılarının üstünde elinde silahıyla diz çökmüş duruyordu. Horza da yanına diz çöküp kendi başlığını işaret etti.

“İletişim birimim çalışmıyor. Ne oldu?”

Gow bileğindeki bir düğmeye dokununca elbisesinin dış hoparlörü, “Şimdiye dek iyi. Yara yok. Onlar kulede.” Yukarıyı işaret etti. “Onlar uç içeri gir. Onlar düşman mermili silah sadece var, onlar geri çekilir.” Başıyla onaylayıp kapının kenarından içeriye ilerideki karanlık geçide bakıp duruyordu. Horza da başıyla onayladı. Gow hafifçe koluna vurdu. “Kraiklyn’e söyle ben sen içeri gireceksin evet?”

“Evet, ona iletişim cihazımın bozuk olduğunu söyle, tamam mı?”

“Evet, tabii. Zallin biraz başı bela. Sen dikkat, tamam?”

“Evet, sen de kendine dikkat et,” dedi Horza. Ayağa kalkıp tapınağa girerken kapı parçalanınca yerdeki yosunların üstüne saçılmış ahşap ve kum taşı parçalarının üstünden kaydı. Karanlık koridor üçe ayrılıyordu. Gow’a dönüp işaret etti. “Ortadaki koridor doğru mu?”

Şafak ışığında silueti görünen diz çökmüş figür başıyla onaylayıp, “Evet, tabii. Orta git,” dedi.

Horza yola çıktı. Koridor yosunla kaplıydı. Her birkaç metrede bir duvarda yanan loş sarı elektrikli fenerlerden çıkan ışığın yerde oluşturduğu kasvetli küçük birikintilerdeki aydınlığı yosunlar emiyormuş gibi görünüyordu. Yumuşak

duvarlı, sünger zeminli dar geçit Horza'yı üşütme de titretti. Kendi soluklarının dışında çıt çıkmıyordu.

Koridorun ikiye ayrıldığı bir kavşağa gelince sağ tarafa devam etti. Karşısına çıkan birkaç basamağı koşarak çıktı ve ayakları kendisine büyük gelen botlarından çıkar gibi olunca tökezledi; ellerini uzatıp kolunu basamağa çarptı. Basamağın üstündeki yosunların bir kısmı kopunca altlarında duvardaki fenerlerden gelen donuk sarı ışıktaki parıldayan bir şey gözüne çarptı. Dengesini buldu, çarptığı kolunu sallayıp basamakları çıkmaya devam etti ve tapınağı inşa edenler neden cam gibi görünen bir şeyden basamak yapmışlar diye merak etti. Basamakların sonuna gelince kısa bir koridoru geçti, ardından sağa dönen ışıksız başka bir merdiveni çıktı. İsmine bakılırsa, diye düşündü, tapınak epey karanlık. Küçük bir balkona geldi.

Keşişin pelerini koyu renkteydi, yosunla aynı renkti ve Horza, adam soluk yüzünü silahının namlusuyla aynı anda ona çevirene kadar keşişi fark etmedi.

Horza kendini sol tarafındaki duvara doğru fırlattı, aynı anda silahını kalça seviyesinden ateşledi. Keşişin silahı yukarı doğru sıçradı ve adam yere yığılırken tavana yayılım ateşi açtı. Silah sesleri küçük balkonun etrafındaki karanlık, boş mekânda yankılandı. Horza yere yığılan figürün sadece birkaç metre ilerisinde, duvarın dibine çömelip silahını karanlığa doğrulttu. Başını kaldırınca karanlıkta keşişin yüzünden kalanları gördü ve az da olsa rahatladı. Adam ölmüştü. Horza kendini elleriyle çekip duvardan uzaklaşarak balkonun korkuluğunun yanına çömeldi. Artık binanın çatısından çıkıntı yapan az sayıdaki küçük kürenin cılız ışığında büyük bir salonda olduğunu görebiliyordu. Balkon görece uzun duvarlardan birinin yarısı yüksekliğindeydi ve görebildiği kadarıyla salonun ucunda bir çeşit sahne ya da sunak vardı. Işık o kadar cılızdı ki emin olamasa da salonun zemininde hareket eden şekiller gördüğünü düşündü. Onların Tayfadakiler olup olmadığını merak edip balkona giderken başka kapı ya da koridor görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı; onun da aşağıda, salonun zemininde olması gerekiyordu. İşe yaramaz

iletişim cihazına küfredip salondakilere bağırma riskine girmesi gerekip gerekmediğini düşündü.

Öne eğildi. Keşişin silahının vurduğu yerde çatıdan cam parçaları düşmüştü ve elbisesinin dizini düşen parçaların üstüne koyduğunda çatırdadılar. Ağzını açıp aşağıya bağıramadan önce aşağıdan gelen gürültüleri duydu – ciyıklama ve tıkırtılardan oluşan bir dilde konuşan tiz bir ses. Olduğu yerde kalıp hiçbir şey söylemedi. Bu sadece Dorolow'un sesi olabilir, diye düşündü ama neden Marain dışında bir dilde konuşsundu ki? Ses bir daha konuştu. Başka bir ses daha duyduğunu düşündü ama hemen sonra salonun sunağın karşı ucundaki bölümünde lazer ve mermili silahlar ateşlendi. Anında başını eğip sindi, ateş edilmesini takip eden sessizlikte arkasında bir şeyin klik sesi çıkardığını duydu.

Hızla arkasına dönüp tetiğin üstündeki parmağını kastıysa da orada kimse yoktu. Ama yaklaşık olarak bir çocuğun sıkıttığı yumruğu kadar küçük yuvarlak bir şey parmaklığın üstünden aşıp neredeyse bir metre ilerisinde, yosunların üstüne küt diye düştü. O şeyi tekmeleyip ölü keşişin cesedinin arkasına atladı.

El bombası havada, balkonun hemen altında patladı.

Horza, patlamanın yankıları sunaktan dönmeye devam ederken ayağa fırladı. Balkonun öbür ucundaki kapıya atlayıp bir elini uzattı ve yanından geçtiği duvarın yumuşak köşesini tutarak dizlerinin üstüne inerken kendini döndürdü. Balkon ezilen camı hatırlatan gıcırıtlı bir sesle duvardan ayrılırken Horza da ölü keşişin gevşek ellerinden adamın silahını aldı. Kendini ardındaki koridora itti. Balkon yekpare olarak çevresinde donuk bir ışıkla parlayan parçalardan bir bulutla salonun boşluğuna doğru devrildi ve ölü keşişin havada çırpınan gölgeli silüetini de kendisiyle beraber götüreerek gürültülü bir çatırtıyla zemine düştü.

Horza altındaki şekillerin karanlıkta kaçıştığını görüp az önce edindiği silahla ateş açtı. Sonra da dönüp artık içinde olduğu koridorun ilerisine bakarak salonun zeminine inmenin hatta tapınağın dışına dönmesinin bir yolu var mı diye

düşündü. Aldığı silahı kontrol etti; kendi silahından daha iyi duruyordu. Eğilip eski tüfeğini omzuna astıktan sonra koşarak salona bakan kapıdan uzaklaştı. Loş koridor sağa dönüyordu. Horza kapıdan uzaklaştıkça yavaş yavaş doğruldu ve el bombaları hakkında endişelenmeyi bıraktı. Sonra da arkasında kalan salonda işler karıştı.

İlk fark ettiği gölgesinin önüne düştüğüydü, geçidin eğimli duvarında titreyip dans ediyordu. Ardından gelen bir kakafoni ve kesik kesik şok dalgaları onu durduğu yerde sarsıp kulaklarına saldırdı. Vizörü çabucak indirip salona ve parlak ışık patlamalarına doğru ilerlerken yeniden eğildi. Başlığın içinden bile silah sesleri ve patlamalarla karışan çığlıkları duyabiliyordu sanki. Geriye doğru koşup kendini önceden durduğu yere attı ve yatarak salona baktı.

Neler olduğunu anladığı anda başını elinden geldiğince hızla yere dayayıp dirsekleriyle kendini iterek geri geri gitti. Koşmak istiyordu ama olduğu yerde uzandı, ölü keşişin silahını kapının köşesinden uzatıp silah durana dek sunağa doğru ateş etti ve vizörünü uzağa çevirip başlığını kapıdan olabildiğince uzak tuttu. O tüfek durunca da tutukluk yapana dek kendi tüfeğiyle ateş etti. Sonra da zeminin üstünden kayarak uzaklaşıp salonun girişinden uzağa, koridorun ilerisine doğru koştu. Tayfanın kalanının da aynı şeyi yapacağından emindi, yani yapabilecek hâlde olanların.

Gördüğü şeye aslında inanamaması gerekiyordu ama her ne kadar retinasında sadece bir tane, neredeyse hareketsiz görüntünün oluşmasına yetecek kadar kısa süreyle bakmış olsa da ne gördüğünü ve neler olduğunu biliyordu. Koşarken Işık Tapınağı'nın ne akla hizmet lazere karşı korumalı bir tabakayla kaplandığını merak etti. Koridorun ikiye ayrıldığı bir yere gelince durdu.

Tüfeğinin dipçliğini duvarın köşesine indirdi, yosunun altında metal bir bağlantı ve kesinlikle bir göçük vardı ama Horza başka bir şeyin daha esnediğini de hissetmişti. Elbisenin zayıf fenerini kullanarak yosunun altında ne olduğuna baktı.

“Tanrım...” diyerek derin bir nefes aldı. Duvarın başka bir kısmına vurup bir daha baktı. Merdivendeyken kolunu çarptığında yosunun altında cam olduğunu düşündüğü şeyin pırıltısını hatırladı ve balkondayken dizinin altındaki çıtırtıları. Midesi bulanarak yumuşak duvara yaslandı.

Kimse bütün bir tapınağı hatta tek bir salonu dahi lazere dayanıklı bir tabakayla kaplamak gibi sıradışı bir önlem almamıştı. Bu hem korkunç pahalıya çıkardı hem de üçüncü seviyedeki bir gezegen için gereksizdi. Hayır; büyük ihtimalle tapınağın içi (dış kapının bağlı olduğu kumtaşını hatırladı) tamamen kristal bloklardan yapılmıştı ve şu anda tüm o yosunların altında gömülü olan da bu kristaldi. Lazerle ateş ettiğinde yosun anında buharlaşıp altındaki kristalin iç yüzeylerinin lazer atımından kalan ışığı ve sonrada yolladıklarını aynen geri yansıtmasını sağlıyordu. Bir kez daha silahıyla vurduğu ikinci yere, ardındaki şeffaf yüzeye baktı ve kendi elbisesinin ışıklarının içeride bir yerden gelen donuk bir yansımaları gördü. Kendini itip uzaklaştı ve koridorun sağ koluna girip koşarak ağır ahşap kapıları geçti, sonra da kıvrılarak aşağı inen birkaç basamağı aşmış ilerdeki ışık lekesine doğru ilerledi.

Salonda gördüğü şey lazerle aydınlatılmış kaostu. Birkaç ışık patlamasıyla aynı anda tek bir kare görebilmiş, gözlerine hâlâ önünde olduğunu düşündüğü bir imge kazanmıştı. Salonun bir ucunda, sunakta keşişler çömelmiş, kimyasal-patlayıcıların ışığıyla parlayan tüfekleriyle ateş ediyor, çevrelerindeki yosunlar karanlık duman patlamalarıyla buharlaşıyorlardı. Salonun diğer ucundaysa Tayfadan birkaç kişi duruyor, yatıyor ya da sendeliyorlardı. Arkalarındaki duvara düşen gölgeleri devasaydı. Ellerindeki her şeyle ateş ediyor, tüfekleri uzaktaki duvarı art arda parlamalarla aydınlatıyordu, sonra da kendi atışları, hedef aldıklarını bile fark etmedikleri kristal blokların iç yüzeylerinden tüm şiddetiyle yansıtarak onları vuruyordu. Etraflarını göremiyormuş gibi bir kollarını ileri uzatıp tek elleriyle silahlarını ateşlerken bocalamalarına bakılırsa en az iki kişi şimdiden kör olmuştu.

Horza kendi elbisesinin, özellikle de vizörünün ne görünür ışık ne de X-ışını spektrumu lazerlerine direnemeyeceğini fazlasıyla iyi biliyordu. Tek yapabileceği başını eğip elindeki az sayıda mermiyi sallayıp rahiplerden ya da muhafızlarından birkaçını haklamayı ummaktı. Büyük ihtimalle salona baktığı kısacık anda bile vurulmadığı için çok şanslıydı; şimdi tek yapabileceği tapınağın dışına çıkmaktı. Başlık mikrofonuna bağarmayı denedi ama iletişim cihazı ölmüştü; elbisenin içinde sesi boş geliyordu ve kendi sesini kulaklıktan duyamıyordu.

İlerisinde gölgeli bir şekil daha gördü, diğer bir koridordan gelen gün ışığının aydınlattığı küçük alanda duvara yaslanıp çömelmiş duran loş bir siluetti bu. Horza kendini bir eşığe attı. Figür kıınıldamadı.

Tüfeğini denedi; kristal duvarlara vurunca yeniden çalışmaya başlamış gibi duruyordu. Birkaç el ateş edince şekil gevşeyip yere düştü. Horza eşığı aşp figüre doğru yürüdü.

Bir keşişti, ölü eliyle bir tabancayı tutuyordu. Beyaz yüzü başka bir koridordan gelen ışıktay görünüyordu. Keşişin arkasındaki duvarda yanıp gitmiş yosunun bıraktığı çiçek bozuğuna benzeyen boşluklar vardı; altlarındaki berrak, hasar görmemiş kristal görünüyordu. Keşişin artık parlak kırmızı kan sızdırmakta olan tuniğinde Horza'nın attığı kurşunların açtığı deliklerin yanı sıra bir sürü lazer yanığı da vardı. Horza başını köşeden uzatıp ışığa baktı.

Eğimli bir kapının içinden görünen sabah ışığının önünde uzay elbiseli bir şekil yosunlu zeminde yatıyordu, elindeki silahı geçitten aşağıya doğrultulmuş, Horza'yı hedef alacak şekilde duruyordu. Yamulmuş bir menteşeye ucu ucuna asılı kalmış bir kapı arkasında eğilmiş duruyordu. *Bu Gow*, diye düşündü Horza. Sonra da bir şekilde yanlış göründüğünü düşünerek kapıya bir daha baktı. Kapı da, kapıya giden duvarlar da lazer yanıklarıyla hasarlıydı.

Koridor boyunca ilerledi, düşmüş figürün yanına gidip yüzünü görebilmek için cesedi çevirdi. Bakarken bir saniyeliğine başı döndü. *Bu Gow* değildi; burada ölmüş olan

arkadaşı kee-Alsoforus'tu. Kararlıp çatlamış yüzündeki kuru gözler hâlâ şeffaf vizöründen dışarıya bakıyordu. Horza önce kapıya, ardından koridora baktı. Tabii ya: Tapınağın başka bir kısmındaydı. Aynı durum ama başka koridorlar ve başka bir kişi...

Kadının elbisesinin belli yerlerinde birkaç santimetrelilik delikler vardı; yanık et kokusu Horza'nın üstüne uymayan elbisesinin içine sızıp öğürmesine neden oldu. Ayağa kalkıp kee-Alsoforus'un lazerini alıp eğik kapının üstünden geçti ve duvarın üstündeki yürüme yoluna çıktı. Yol boyunca koşup bir köşeyi döndü, tapınağın eğimli duvarlarının çok yakınına düşen bir mikrohovitzer mermisinin havaya fırlattığı parılayan kristal parçaları ve iri kırmızı kumtaşı parçalarından korunmak için eğildi. Plazma topu da hâlâ ormandan ateş etmeye devam ediyordu ama Horza uçan birilerini göremedi. Onları görmek için etrafa bakınırken aniden yan tarafında, duvarın eğim yaptığı yerde ayakta duran elbiseyi fark etti. Durdu, Gow'un elbisesini tanıdı ve yaklaşık üç metre uzağında durup ona baktı. Kadın yavaşça başlığının vizörünü kaldırdı. Gri yüzü ve siyah, çukur gibi gözlerini onun taşıdığı lazer tüfeğine dikmişti. Yüzündeki ifade Horza'nın silahın hâlâ açık olup olmadığını kontrol etmek istemesine neden oldu. Başını eğip önce elindeki silaha, ardından hâlâ ona bakmaya devam eden kadına baktı.

"Ben..." Açıklayacaktı.

"O öldürüldü, evet?" Kadının sesi ifadesiz geliyordu. İç çekiormuş gibi göründü. Horza nefes aldı, yeniden konuşmaya başlamak üzereydi ama Gow aynı monoton sesle konuştu. "Ben düşündüm onu duy."

Aniden kaldırdığı silahını tuttuğu eli gündüz göğünün altında mavi pembe parladı. Horza ne yaptığını görüp müdahale edemeyecek kadar uzakta olduğunu ve geç kaldığını fark etmişti ama yine de öne doğru hamle yaparak hemen elini uzattı.

"Yapma!" diye bağırdı ama kadın silahı çoktan ağzına sokmuştu ve bir an sonra, Horza içgüdüsel olarak eğilip göz-

lerini kapatmaya başlarken Gow'un başlığının arkası gözle görülmeyen tek bir ışık darbesiyle patlayarak arkasındaki yosun kaplı duvara hızla kırmızı bir bulut fışkırttı.

Horza kalçalarının üstüne oturup ellerini önünde duran silahın namlusunun etrafında kavuşturdu ve gözlerini uzak-taki ormana dikti. *Tam bir kargaşa*, diye düşündü, *sikeyim ya, nasıl da iğrenç, aptalca bir kargaşa*. O anda Gow'un az önce kendisine yaptığı şeyi düşünmüyordu ama etrafına bakınıp eğimli duvardaki kırmızı lekeyi ve elbisesinin içinde yere yığılmış Gow'un hâlini görünce bir daha düşündü.

Tam tapınağın dış duvarından aşağı inmeye başlayacakken üstünde, havada bir şey hareket etti. Döndüğünde Yalson'un duvarın üstündeki yola indiğini gördü. Yalson, Gow'un cese-dine baktıktan sonra birbirlerine durum hakkında bildiklerini aktardılar –Yalson'un açık iletişim kanalından duydukları, Horza'nın salonda gördükleri– ve diğerlerinin bir kısmı çıkana ya da içeridekilerden umudu kesene dek oldukları yerde kalmaya karar verdiler. Yalson'a göre salondaki çatışmada sadece Rava Gamdol ile Tzbalik Odraye'nin öldükleri kesindi ama Bratsilakinlerin üçü de çatışma başladığında oradaydı ve açık kanalda söylenenler anlaşılabilir hâle gelip çığlıkların çoğu sustuktan sonra kimse onlardan haber almamıştı.

Kraiklyn hayattaydı ve iyiydi ama kaybolmuştu; Dorolow da kayıptı, bir yerde oturmuş ağlıyordu, bir ihtimal kör olmuştu, Lenipobra da kendisine verilen bütün tavsiyelere ve Kraiklyn'in emirlerine uymayarak tapınağa bir çatı kapısından girmiş ve bulabildiği herkesi sadece üstünde taşıdığı küçük bir mermili tabanca yardımıyla kurtarmayı denemek için aşağıya doğru ilerliyordu.

Yalson'la Horza sırt sırta vererek duvardaki yolun üstüne oturdular ve Yalson Değişçin'e tapınakta olup bitenleri aktarmaya devam etti. Lamın üstlerinden geçerek ormana gitti ve Wubslin'in itirazlarına rağmen plazma toplarından birini elinden aldı. Tam yanlarına inmişti ki Lenipobra gururla Dorolow'u bulduğunu duyurdu, Kraiklyn de gün ışığını

görebildiğini bildirdi. Bratsilakinlerden hâlâ ses çıkmamıştı. Kraiklyn duvar yolunun köşesinden çıkageldi; Lenipobra Dorolow'u tutup elbisesine bastırmış, KY'si hem onu hem de kadını kaldırmak için zorlanırken duvarların üstünden büyük, ağır sıçramalar yaparak görüş alanlarına girdi.

Mekiğe dönmek için yola çıktılar. Jandraligeli tapınağın ilerisindeki yolda hareketlilik görüyordu ve her iki yanlarında ormanın içinden keskin nişancılar üstlerine ateş ediyorlardı. Lamm plazma topuyla tapınağa girip birkaç keşişi buharlaştırmak istedi ama Kraiklyn geri çekilme emrini verdi. Lamm plazma silahını aşağı atıp kendi başına mekiğe doğru süzülürken Yalson'un hâlâ Bratsilakinlere çağrı yaptığı açık kanaldan yüksek sesle küfürler yağırdı.

Jandraligeli onları korumak için ateş açtığında üstlerinden *vuuş* diye ses çıkararak geçen plazma ışınlarının izlerinin altında, uzun kamışların ve çalıların içinden ağır ağır yürüdüler.

Arada bir küçük kalibreli mermiler etraflarındaki yeşillikleri parçalayarak geçerken eğilmeleri gerekti.

Açık Hava Türbülansı'nın hangarında atmosferden yüksek hızla çıktıktan sonra soğurken çatırdayıp duran hâlâ sıcak mekiğin yanında yere yayılmışlardı.

Kimse konuşmak istemiyordu. Sadece güverteye oturmuş ya da uzanmışlardı, bir kısmı da sırtlarını mekiğe dayamıştı. En bariz şekilde etkilenenler tapınağın içine girenlerdi ama diğerleri bile, kargaşayı elbiselerinin iletişim cihazlarından duyanlar bile hafif bir şok içindeymiş gibi görünüyorlardı. Başlıklar ve silahlar etraflarına dağılmış, duruyorlardı.

Jandraligeli sonunda, "Işık Tapınağı," deyip kahkahayla burundan soluma arası bir ses çıkardı.

"Amına koduğumun Işık Tapınağı," diyerek ona katıldı Lamm.

Kraiklyn yorgun bir sesle başlığına, "Mipp," dedi, "Bratsilakinlerden bir işaret var mı?"

Hâlâ *AHT*'nin küçük köprüsünde olan Mipp hiçbir şey olmadığını duyurdu.

“O mekânı bombalayıp belasını sikmeliyiz,” dedi Lamm, “Piçlerin tepesine bir atom sallamamız lazım.” Kimse karşılık vermedi. Yalson ağır ağır doğrulup hangardan çıkarak bir elinde başlığı, diğerinde silahı, başı önde yorgun argın üst güverteye giden basamakları tırmandı.

“Korkarım o radarı kaybettik.” Wubslin teftiş kapağını kapatıp yuvarlanarak mekiğin burnunun altından çıktı. “Şu son düşman ateşi...” Cümlesini yarıda bıraktı.

“En azından kimse yaralı değil,” dedi Neisin. Başın eğip Dorolow’a baktı. “Gözlerin daha iyi oldu mu?” Kadın başıyla onaylasa da gözlerini açmadı. Neisin de başını yukarı aşağı salladı. “Aslında şey daha kötü, insanların yaralanmaları. Bizim şansımız yaver gitti.” Elini elbisesinin ön tarafındaki küçük çantaya daldırıp küçük bir metal kutu çıkardı. Üstündeki emziği emip yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. “Evet, şansımız yaver gitti. Hem onlar için de çabucak olup bitti.” Kendi dediğini başıyla onaylarken kimseye bakmadı, kimsenin onu dinlemiyormuş gibi görünmesini umursamıyordu. “Bakın kaybettiğimiz herkes aynı şeyi paylaş... yani çifter çifter gittiler... ya da üçer üçer... değil mi?” Bir yudum daha alıp başını iki yana salladı. Dorolow yakınındaydı; uzanıp elini ona doğru tuttu. Neisin şaşkınlıkla ona bakıp sonra da küçük şişeyi ona verdi. Kadın bir yudum alıp şişeyi geri verdi. Neisin etrafına bakındı ama başka isteyen yoktu.

Horza oturdu, hiçbir şey söylemedi. Hangarın soğuk ışıklarına bakıyor, karanlık tapınağın salonunda tanık olduğu sahneyi gözlerinin önüne getirmemeye çalışıyordu.

Açık Hava Türbülansı füzyon sürücüsünü kullanarak yö-rüngeden çıktı ve büküm motorlarını çalıştırabilmek için Marjoin’in yerçekimi kuyusunun kıyısına doğru ilerledi. Ne Bratsilakinlerden bir sinyal aldı ne de Işık Tapınağı’nı bombaladı. Vavatch Orbitali’ne giden bir rota çizdi.

Gezegenden aldıkları radyo yayınlarından mekâna ne olduğunu, tapındaki keşiş ve rahiplerin bu kadar iyi silahlı olmasının nedenini çözdüler. Marjoin gezegenindeki iki ulus

devlet savaştaydı, tapınak da iki ülkenin sınırlarının yakınında olduğundan sürekli teyakkuzdaydı. Devletlerden biri belli belirsiz de olsa sosyalistti, diğeryse din temelliydi ve Işık Tapınağı'ndaki rahipler o militan inancın bir mezhebini temsil ediyorlardı. Savaş kısmen de olsa gezegeni çevreleyen daha büyük galaktik çatışma nedeniyle başlamıştı ve aynı zamanda o çatışmanın küçücük, yaklaşık bir yansımasıydı. Horza Tayfanın üyelerini öldürenin seken lazer ışıkları olduğu kadar bu yansıma da olduğunu da düşünüyordu.

Horza o gece nasıl uyuyabileceğini bilmiyordu. Birkaç saat uyumadan yatıp Wubslin'in ses çıkarmadan kâbus görmesini dinledi. Sonra da birisi hafifçe kabininin kapısını tıklattı. Yalson gelip Horza'nın yatağına oturdu. Başını omzuna koydu ve birbirlerine sarıldılar. Bir süre sonra onu elinden tutup sessizce güverte yolundan, yemekhaneden uzağa –bir ışık lekesi ile uzaktan gelen müzik sesinin uyumayan Kraiklyn'in orada bir madde şişesi ve holoses kaseti eşliğinde gevşediğini belli ettiği– eskiden Gow ile kee-Alsoforus'a ait olan kabine götürdü.

Kabinin karanlığında, yabancı kokular ve yeni dokularla dolu bir yatakta o eski, tanıdık işe giriştiler, onlarınki –ikisinin de bildiği üzere– birbirlerinden binlerce ışık yılıyla ayrılan türlerin ve kültürlerin, kısırlığı neredeyse kaçınılmaz bir çaprazlamasıydı. Sonra da uyuyakaldılar.

OYUN DURUMU:
BİR

Fal 'Ngeestra bulutların uzaklardaki düzlüğe düşen yatay olarak on, dikey olarak bir kilometre mesafedeki gölgelerini izleyip ardından iç çekerek bakışlarını açık çayırların öbür tarafındaki karlı dağlara çevirdi. Dağ sırası gözlerinden tam olarak otuz kilometre uzaktaydı ama tepeler kayaları ve göz kamaştıran buzlu beyazlıklarıyla işgal ettikleri ince havada keskin ve nettiler. Bu mesafeden bile, onca havanın içinden geçmesine rağmen parıltıları gözü sersemletiyordu.

Kadın başını çevirip dağ evinin terasının geniş kaldırım taşlarının üstünde birikmiş, yıllarının noksanlığına yakışmayan tutuk adımlarla yürüdü. Başının üstündeki tel örgü parlak kırmızı ve beyaz çiçeklerle kaplıydı, altındaki terasa düzenli bir desen halinde bir gölge düşürüyordu; gölge ve ışığın içinden yürürken her tutuk adımı onu gölgeden gün ışığına geçirdiğinde saçları sırasıyla bir sönükleşiyor, bir de altın rengi parlıyorlardı.

Jase adındaki dronun gri-siyah gövdesi terasın dağ evinden uzak ucunda belirdi. Fal, dronu görünce gülümsedi ve terası manzaradan ayıran alçak duvardan çıkan taş banka oturdu. Yüksekteydiler ama sıcak ve esintisiz bir gündü; yaşlı dron teras boyunca ona doğru süzülüp güneşin eğik ışıkları sabit bir ritimle bedeninin üstünden geçerken alnındaki teri sildi. Dron bankın yanındaki taşların üstüne yerleştiğinde geniş, düz tepesi kızın başıyla hemen hemen aynı seviyedeydi.

“Ne güzel bir gün değil mi Jase?” dedi Fal, bir kez daha uzaklardaki dağlara baktı.

“Öyle,” dedi Jase. Dronun alışılmadık derecede kalın, tok bir sesi vardı ve bunu en iyi şekilde kullanıyordu. Kültür dronlarının en az bin yıldır hislerine göre renk alan aura alanları vardı –yüz ifadesi ve beden dilinin eşdeğeri– ama Jase yaşlıydı, aura alanları fikri bulunmadan önce yapılmıştı ve onlara uyum sağlamak için donanımının değiştirilmesini reddediyordu. Hissettiklerini ifade etmek için sesine bel bağlamayı ya da bazen tamamen anlaşılmasız kalmayı tercih ediyordu.

“Kahretsin.” Fal başını iki yana sallayıp uzaklardaki karlara baktı. “Keşke tırmanıyor olsaydım.” Dilini şaklatıp öne uzattığı sağ bacağına baktı. Bacağını sekiz gün önce düzlüğün diğer tarafındaki dağlara tırmanırken kırmıştı. Şimdi de bacağı şık, dar bir pantolon tarafından gizlenen dantel gibi incecik alan-telleriyle alçıya alınmıştı.

Jase bu fırsatı kaçırmazdı, diye düşündü, şu an ona bir kez daha sadece bir uçuş takımı kuşanarak veya yakınlarda bir kurtarma dronu varken ya da en azından başka insanlarla tırmanmasının ne denli akıllıca olacağı üstüne bir söylev veriyor olmalıydı ama yaşlı makine tek kelime etmedi. Fal ona bakarken bronzlaşmış yüzü ışıktaki parlıyordu. “Pekâlâ, Jase, bana ne getirdin bakalım? İş mi?”

“Korkarım öyle.”

Fal elinden geldiğince rahat bir şekilde taş banka yerleşip kollarını kavuşturdu. Jase alçının kendi alanlarının tüm yükü taşıdığını bilse de Fal’ın sakil bir şekilde uzattığı bacağını desteklemek için gövdesinden kısa bir güç alanı uzattı.

“Çıkar bakalım ağzındaki baklayı,” dedi Fal.

“On sekiz gün önceki günün özetinde bahsi geçen bir mevzuyu hatırlıyoursundur, Kasvetli Körfez’in iç tarafındaki fabrika araçlarımızın birinin aceleyle bulabildiği parçaları bir araya getirerek inşa ettiği uzay araçlarımızdan biri hakkındaydı; fabrika aracı kendini özyokoluşla imha etmek zorunda kalmıştı, ardından yaptığı gemi de öyle.”

Herhangi bir konuda pek bir şeyi unutmayan ve günlük özetlerde bahsi geçen her şeyi eksiksiz hatırlayan Fal, “Ha-

tırlıyorum,” dedi. “Kırma bir gemiydi çünkü fabrika bir GSA Zihin’inin kaçmasına yardım etmeye çalışıyordu.”

“Yani,” dedi Jase biraz bezgin bir sesle, “o konuda bir sorunumuz var.”

Fal gülümsedi.

Kültür hiç şüphesiz o sırada içinde bulunduğu savaşta hem taktik hem de strateji geliştirmek için fazlasıyla makinelere bel bağlamıştı. Aslında Kültür’ün kendi makinelerinden ibaret olduğu ve makinelerin, Kültür’ü toplumun içindeki herhangi bir insandan ya da insan grubundan daha esaslı temsil ettikleri iddia edilebilirdi. Kültür’ün fabrika araçları, güvenli yerlerdeki Orbitalleri ve görece büyük GSA’larının ürettiği Zihinler galaksideki en sofistike madde topluluklarından bir kısmını oluşturuyorlardı. O kadar zekiydiler ki ne kadar zeki olduklarını kavrayabilecek tek bir insan bile yoktu (ve makinelerin kendileri de bunu bu kadar kısıtlı bir yaşam biçimine açıklama becerisinden yoksundular).

Kültür bu zihinsel devlerden daha sıradan ama yine de bilinçli makinelere ve akıllı ama nihayetinde mekanistik ve öngörülebilir bilgisayarlara, bir mikro roketin sinekten pek de zeki olmayan en küçük devresine varana dek varını yığunu –İdir Savaşı’nın öngörülmesinden çok daha önce– insan beyninden ziyade makinelere yatırmıştı. Bunun nedeni Kültür’ün kendini öz bilince sahip rasyonel bir toplum olarak görmesinde ve makinelerin, bilinçli olanlarının dahi, bu arzu edilen hâle ulaşmaya daha yatkın olmaları ve bir defa ulaştıklarında da bunu daha verimli kullanmalarıydı. Bu da Kültür’ün söz konusu seçimi yapmasına yetmişti.

Ayrıca bu durum Kültür’deki insanları hayatta gerçekten önemli olan şeylerle uğraşmaları için serbest bırakıyordu, mesela spor, oyun, aşk, yitik diller, barbar toplumlar, çözümü imkânsız sorunları incelemek ve güvenlik koşumu olmadan dağa tırmanmak gibi.

Bu durum kötü niyetle okunduğunda Kültür’ün Zihinlerinin bazı insanların aslında kendilerinin verili bir dizi gerçeği doğru değerlendirmedeki rekorlarını yakalayıp hatta

arada bir geçtiklerini keşfedince makinelere özgü bir içermeye kapılıp birkaç devrelerini yakacaklarını akla getirebilirdi. Ama hiç de böyle olmamıştı. İlgili Zihinler bu derece zavallı ve kaotik, toplama bir zihinsel yetenekler bütününe bir nöron çabukluğu ve marifetle herhangi bir soruna kendilerinininkine kadar iyi bir çözüm bulmasına hayranlık duyuyorlardı. Bunun tabii ki bir açıklaması vardı, belki de Zihinlerin neredeyse tanrısal güçlerinin bile tahayyül etmekte zorlandığı evrenin temel neden sonuç örüntüleriyle ilgiliydi; aynı zamanda sayıların katıksız büyüklüğüyle de epey bir ilgisi vardı.

Kültürde on sekiz trilyondan fazla insan vardı, hemen her biri de son derece iyi beslenmiş, kapsamlı bir eğitim almış, ufku açık insanlardı ve aralarında sadece otuz ya da kırkında iyi bilgilendirilmiş bir Zihin'le (onların sayısı da daha şimdiden birkaç yüz bini bulmuştu) aynı seviyede tahminde bulunup değerlendirme yapmak gibi alışılmadık bir beceri vardı. Bunu tamamen şans olması imkânsız değildi; on sekiz trilyon parayla yazı tura atmaya başlarsanız birkaç tanesi çok ama çok uzun bir süre boyunca aynı taraflarının üstüne düşmeye devam edecektir.

Fal 'Ngeestra bir Kültür Yönlendiricisi'ydi on sekiz trilyon içinde kendisine herhangi bir soru yöneltildiğinde olayların nasıl gelişeceğine dair sezgisel bir fikir verebilen ya da zaten gerçekleşmiş bir şeyin neden öyle olduğuna dair düşüncesini söyleyip hemen her seferinde haklı çıkan otuz, belki kırk kişiden biriydi. Kendisine durmadan yeni sorunlar ve fikirler veriliyor, aynı anda hem kullanılıyor hem de değerlendiriliyordu. Söylediği ve yaptığı hiçbir şeyin kaydedilmediği olmuyordu. Ancak yalnız başına olsun, arkadaşlarıyla olsun tırmanıştayken kendi başına bırakılıp Kültür tarafından izlenmemekte ısrar ediyordu. Her şeyi kaydetmek için yanına bir cep terminali almayı kabul ediyordu ama yaşadığı Levha'daki Zihin ağının herhangi bir parçasıyla gerçek zamanlı bir bağlantıda değildi.

Bu ısrarı nedeniyle bir arama ekibi kendisini bulana dek

bir gün bir gece boyunca kırık bir bacakla karların içinde yatmıştı.

Dron Jase ona isimsiz geminin ana araçtan ayrıldıktan sonra uçuşunun, yolunun kesilmesinin ve kendini yok etmesinin ayrıntılarını vermeye başladı. Ama Fal başını başka yöne çevirmiş tam kulak vermeden dinliyordu. Gözleriyle akli birkaç gün içinde bacağındaki şu aptal kemikler tamamen iyileştikten sonra yeniden tırmanmaya başlamayı umduğu o uzak, karlı yamaçlardaydı.

Dağlar güzeldi. Dağ evindeki terasın, yamacın yukarısına bakan tarafında mavi göklere uzanan başka dağlar vardı ama ovanın ötesindeki o sivri, şahlanan tepelerle kıyaslandıklarında hakikaten süt dökmüş kedi gibi kalıyorlardı. Onu bu dağ evine koymalarının sebebinin bu olduğunu biliyordu; bir uçucuya atlayıp düzlüğün ötesine gitme zahmetine girmektense bu yakındaki dağlara tırmanacağını umuyorlardı. Ama bu aptalca bir fikirdi; dağları görmesine izin vermek zorundaydılar çünkü aksi hâlde kendisi olamazdı ve onları görebildiği sürece de onlara tırmanmak zorundaydı. Geri zekâlılar.

Bir gezegendeyken, diye düşündü, onları bu kadar iyi göremezsin. Eteklerindeki alçak tepeleri, dağların öylece düzlüklerden yükselişini göremezsin.

Dağ evi, teras, dağlar ve düzlük bir Orbitaldeydi. Burayı insanlar inşa etmişti ya da en azından yaptıkları makinelerin yaptığı makinelerin yaptıkları makineler... Yani, bu böyle epey bir devam edebilirdi. Orbitalin Levhası neredeyse tamamen düzdü; aslında dikey olarak bakıldığında hafifçe içbükeydi ama üstünde oldukları tamamlanmış Orbitalin – anca tüm Levhalar birbirlerine bağlanıp son bölme duvarı da kaldırılınca tam olarak şekil alıyordu– iç çapı üç milyon kilometrenin üstünde olduğu için eğim insanların yaşayabileceği herhangi bir dışbükey küredekenden çok daha azdı. Dolayısıyla Fal durduğu yüksek noktadan uzaklardaki dağların eteklerini görebiliyordu.

Fal bir gezegende yaşayıp bir eğimin üstünden bakmak zorunda kalmanın tuhaf bir şey olabileceğini düşündü; me-

sela ufkun ötesinden gelen bir deniz gemisinin önce en üst kısımları görünürdü.

Bir anda gezegenler üstüne düşünmeye başlamasının sebebinin Jase'in az önce söylediği bir şey olduğunu anladı. Arkasına dönüp koyu gri makineye ciddiyetle bakarak az önce ne dediğini tam olarak hatırlamak için kısa süreli hafızasını baştan aldı.

"Bu Zihin hiperuzayda gezegenin altına mı girmiş?" dedi. "Sonra da içeride bükümden çıkmış, öyle mi?"

"Özyokoluş örüntüsündeki şifreli mesajda yapmaya çalışacağını söylediği şey buydu. Gezegen hâlâ orada olduğuna göre başardı herhalde. Başarısız olsaydı kitlesinin en azından yüzde yarımı gezegeni oluşturan maddeyle anti maddeymiş gibi tepkimeye girerdi."

"Anlıyorum." Fal parmağıyla bir yanağını kaşıdı. "Bunun mümkün olmadığını sanıyordum?" Soru sorarmış gibi bir sesle konuşmuştu. Jase'e baktı.

"Neyin?" dedi.

"Şey yapmanın..." Ânında anlaşılmadığı için sıkılarak surat astı ve sabırsızlıkla bir elini salladı. "...Onun yaptığını yapmanın. Hiperuzayda o kadar büyük bir şeyin altına girip sonra da yukarı zıplamanın. Bunu bizim bile yapamadığımız söylenmişti bana."

"O Zihin'e de aynı şey söylenmişti ama çaresizdi. Genel Savaş Konseyi'nin ona benzeyen bir Zihin ve fazlalık bir gezegen kullanıp bu başarıyı tekrarlamayı denememiz gerektiğine karar verdi."

Fal "fazlalık" gezegen fikrine gülerek, "Peki ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir Zihin bunu yapmayı düşünmedi bile; aşırı tehlikeli geldi. Savaş Konseyi'nde yapabilecek kapasitede olanlar bile ayak sürüdüler."

Fal gülüp başının üstündeki tellere dolanmış kırmızı ve beyaz çiçeklere baktı. İçten içe umutsuz bir romantik olan Jase kızın kahkahasının dağ derelerinin şırıltılarına benzediğini düşünüyordu ve burnundan soluyarak da olsa, böğüre-

rek kakhaha da atsa, kabalık edip pis pis sırtsa da kızın her gülüşünü daha sonra özel olarak dinlemek için kaydediyordu. Jase bilinçli de olsa hiçbir makinenin utançtan ölemediğinin farkındaydı ama Fal onun bu hissettikleriyle yaptıklarından birini tahmin ederse utancından oracıkta düşüp öleceğinden emindi. Fal gülmeyi kesti. Şöyle dedi:

“Bu şey tam olarak neye benziyor? Yani hiç kendi başlarına göremiyorsun, hep bir şeyin içinde oluyorlar... bir gemi ya da başka bir şeylerin işte. Peki nasıl... yani ne kullanarak bükümden çıktı?”

“Dışarıdan bakılınca,” dedi Jase her zamanki sakın ve ölçülü sesiyle, “bir elipsoit. Güç alanları açıkken çok küçük bir gemiye benziyor. Yaklaşık on metre boyunda ve iki buçuk metre eninde. İçinde milyonlarca parçası var ama bunların en önemlileri esas Zihin’in düşünme ve hafıza parçaları; onu bu kadar ağır yapan onlar çünkü çok yoğunlar. Yaklaşık on beş bin ton ağırlığında. Tabii ki kendi güç kaynağı var ve her biri acil durum motoru olarak işlev görebilir hatta bu düşünülerek tasarlanmış birkaç alan jeneratörü de mevcut. Sadece dış katman sürekli olarak gerçek uzayda, kalanı –en azından düşünce kısımları– hiperuzayda bulunuyorlar.

“Üstümüze düştüğü üzere Zihin’in yapacağını söylediği şeyi gerçekleştirdiğini varsayarsak büküm motoru ya da Yerdeğiştiricisi olmadığına göre bu işi kotarabilmesinin tek muhtemel yolu var.” Fal öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koyup ellerini çenesinin altında birleştirirken Jase durakladı. Kızın ağırlığını arkasına vermesini ve yüzünü bir anlığına azıcık ekşilttiğini gördü. Jase, Fal’ın sert taş bankın üstünde rahatsız olmaya başladığına karar verip dağ evinin dronlarının birinden birkaç yastık getirmesini istedi. “Zihin’in bir içsel büküm birimi var ama sadece değiştirmek istediği bilgi bölümlerinin –üçüncü seviye temel parçacık spirallerinden oluşuyorlar– etrafında daha fazla alan olsun diye hafızanın mikroskobik kesimlerini genişletmekte kullanılmak amacıyla tasarlandı. O büküm biriminin normal hacim sınırı bir milimetreküpten az; bir şekilde Zihin doğaçlama yapıp onu

bütün bedenini kapsayıp gezegenin yüzeyinin altında ortaya çıkabilmesini sağlayacak biçimde değiştirmiş. Mantıken açık bir hava boşluğuna gitmeyi tercih etmesi beklenir ve Komuta Sistemi'nin tünelleri bu açıdan en bariz seçenek gibi duruyorlar; ulaşmayı amaçladığı yer orası."

"Doğru," dedi Fal başıyla onaylayarak. "Tamam. Şimdi, şey ne – eee..."

İki büyük yastık taşıyan küçük bir dron yanında belirdi.

"Hımm, teşekkürler," deyip bir eliyle kendini kaldırıp bir yastığı altına geçirdi Fal ve diğerini de sırtına koydu. Küçük dron havada süzülerek dağ evine doğru gitti. Fal yerine iyice yerleşti. "Bunları sen mi istedin Jase?" diye sordu.

Jase gizliden gizliye memnun olmuş bir hâlde, "Ben istemedim," diye yalan söyledi. "Ne soracaktın?"

Fal bu kez daha rahat bir şekilde öne eğilerek, "Şu tüneller," dedi. "Şu Komuta Sistemi. Nedir tam olarak?"

"Kısaca beş kilometre derinlikte, yirmi iki metre çapında, kavisli bir çift tünelden oluşuyor. Bütün sistem birkaç yüz kilometre uzunluğunda. Trenler bir zamanlar, üçüncü safhanın orta-gelişmiş aşamasındayken, gezegenin yüzeyindeki bir devletin savaş zamanı mobil komuta merkezi olacak şekilde tasarlanmış, Zamanın son model silahları gezegenler arası güdümlü roketle hedefine gönderilen füzyon bombalarımı. Komuta Sistemi'nin tasarlanma–"

"Evet." Fal elini çabucak salladı. "Korunma için, havaya uçurulamasınlar diye hareket hâlinde olmak. Doğru mu?"

"Evet."

"Ne gibi bir kaya katmanının altındalarmış?"

"Granit," dedi Jase.

"Batolit kökenli mi?"

"Bir saniye," dedi Jase başka bir yere danışırken. "Evet. Doğru: Bir batolit."

"Bir batolit mi?" dedi Fal kaşlarını kaldırarak. "Sadece bir tane mi?"

"Sadece bir tane."

“Hafiften düşük yerçekimli bir gezegen mi bu? Kalın bir kabuğu mu var?”

“İkisi de doğru.”

“A-ha. Demek Zihin şu şeylerin içinde...” Terasa baktı, aslında bir şey görmüyor, aklında canlandırdığı kilometrelerce uzunluktaki karanlık tünellere bakıyordu (ve üstlerinde epey etkileyici dağların olabileceğini düşünüyordu: tüm o granit; düşük-yerçekimi; tırmanmak için iyi bir arazi). Yeniden makineye baktı. “Peki, ne olmuş? Orası bir Ölü Gezegeni; yerliler sonunda kendilerini mi yok etmişler?”

“Biyolojik silahlarla, nükleer bombalarla değil, son insan-sıya kadar, on bir bin yıl önce.”

“Hımm.” Fal başıyla onayladı. Artık Dra’Azon’un Schar Dünyası’nı neden bir Ölü Gezegeni yaptığı belli olmuştu. Eğer galaksinin normal, madde temelli hayatından uzun süre önce elini eteğini çekmiş saf enerjiden oluşan bir süper türsen ve kibir projen ölüm ve beyhudeliğe uygun bir anıt olacağını düşündüğün birkaç gezegeni kordon altına alıp korumaksa, kısa ve pis tarihiyle Schar Dünyası listenin başına epey yakın bir konuma koyacağın bir yermiş gibi duruyordu.

Aklına bir şey geldi. “Tüneller nasıl olmuş da o kadar zaman içinde kapanmamışlar? Beş kilometrelik kayanın basın-cı...”

“Bilmiyoruz,” deyip iç çekti Jase. “Dra’Azon bilgi vermek konusunda pek cömert davranmadı. Sistem’in mühendislerinin bu kadar bir süre için dahi o basınca dayanacak bir teknik geliştirmiş olmaları mümkün. Evet, pek mümkün değil ama düşününce zamanında epey maharetlilermiş.”

Fal burnundan soluyarak küçük bir kahkaha atıp, “O halde maharetlerinin bir kısmını mümkün olduğunca etkili bir şekilde kitle katliamı yapmak yerine hayatta kalmaya adanmamaları yazık olmuş,” dedi.

Jase kızın sözcüklerinden (kahkahasından olmasa bile) zevk aldı ama aynı zamanda Kültür’ün daha az gelişmiş toplumların hatalarını incelerken kendini kaptırmamakta

son derece zorlandığı o küçümseme ve üstünlük taslayan kendini beğenmişlik karışımının izlerini tespit etti. Yine de sözlerinin altındaki iddia geçerliliğini koruyordu; gerek deneyim gerek ortak akıl, bir türün kendini yok etmekten kaçınmak istiyorsa yapması gereken en güvenilir şeyin en baştan bunu mümkün kılacak araçları edinmemek olduğunu söylüyordu.

Fal sağlam topuğuyla gri taşların üstüne hafifçe vurarak, “Evet,” dedi, “Zihin tünellerde, Dra’Azon dışarıda. Sessizlik Bariyeri’nin sınırı nerede?”

“Her zamanki gibi en yakın yıldıza olan mesafenin yarısı: Schar Dünyası söz konusu olduğunda şu an için üç yüz on standart ışık günü.”

“-Ve...?” Fal, elini Jase’e doğru kaldırıp başını ve kaşlarını kaldırdı. Son derece nazik bir esinti başının üstündeki çiçekleri kıpırdatınca ensesine düşen gölgeler kımıldadı. “Sorun nedir?”

“Yani,” dedi Jase, “Zihin’in içeri girmesine izin verilmesinin nedeni-”

“Zor durumda olmasıydı. Tamam. Devam et.”

Fal’ın sözünü kesip durmasından rahatsız olmayı kız kendisine ilk defa bir dağ çiçeği getirdiğinde bırakan Jase devam etti: “Schar Dünyası’nda hemen her Ölü Gezegeninde olduğu gibi küçük bir üs var. Genelde olduğu gibi kadrosu küçük, ismen nötr, belli bir galaktik olgunluğa erişmiş dinamik olmayan bir toplumdan-”

Fal sanki bir bulmacanın çözmek için saatlerdir üstüne kafa yorduğu ama aslında çok basit olması gereken cevabını bulmuş gibi ağır ağır, “Şu Değişçin,” dedi. Çiçekli tellerin arasından az sayıda küçük beyaz bulutun ağır ağır ilerlediği mavi göğe baktı. Bakışlarını makineye çevirdi. “Haklıyım, değil mi? Şu Değişçin eleman hani... ve şu Özel Durumcu -Balveda- ve yönetmek için bunamış olman gereken şu yer. Schar Dünyası’nda Değişçinler var, bu eleman da-” Cümlesini yarıda kesip surat astı. “Ama ben onun öldüğünü sanıyordum.”

“Artık o kadar emin değiliz. GTB *Asabi Enerji*’den gelen son mesaj kaçmış olabileceğini ima ediyor gibiydi.

“GTB’ye ne oldu?”

“Bilmiyoruz. İdir gemisini yok etmeden ele geçirmeye çalışırken bağlantımız koptu. İkisinin de kayıp olduğu varsayılıyor.”

Fal ekşi bir sesle, “Ele geçirmek mi?” dedi. “Hava atmaya seven bir Zihin daha. Ama mesele bu zaten, değil mi? İdirliiler bu adamı kullanabilirler – adı neydi? Biliyor muyuz?”

“Bora Horza Gobuchul.”

“Hâlbuki bizim elimizde bir Değişçin yok.”

“Var ama bizim elimizdeki galaksinin diğer tarafında savaşıla ilgisi olmayan acil bir görevle meşgul; onu buraya getirmemiz yarım yıl sürer. Ayrıca o daha önce hiç Schar Dünyası’na gitmedi ama bu problemin alengirli kısmı Bora Horza Gobuchul oraya adım attı.”

“Ha-ha,” dedi Fal.

“Buna ek olarak kaçan gemiyi devre dışı bırakan İdir filosunun Zihin’in peşinden küçük bir kara kuvveti gönderdiğini ama onu takip etmekte başarısız olduğunu da biliyoruz. Dolayısıyla ilgili Dra’Azon herkese kuşkuyla yaklaşacak. Daha önce gezegendeki bakım ekibinde görev yaptığı için Bora Horza Gobuchul’un geçmesine izin verebilir ama onun bile girebileceği kesin değil. Başka herhangi birinin girebilme ihtimaliye gerçekten son derece düşük.”

“Tabii zavallım çoktan ölmüş de olabilir.”

“Değişçinler kolay öldürülebilir olmalarıyla tanınmıyorlar, hem başka bir şey düşünmeden bu ihtimale bel bağlamak akıllıca olmazdı.”

“Siz de onun şu pek değerli Zihne erişip onu İdirliilere götüreceğinden endişe ediyorsunuz.”

“İmkânsız değil.”

Fal gözlerini iyice kısıp makineye bakmak için öne eğilerek, “Diyelim ki dediğin gibi *oldu* Jase,” dedi, “ne olmuş yani? Hakikaten bir fark yaratır mıydı? İdirliiler bu becerikli olduğu her hâlimden belli çocuk Zihin’i ellerine geçirseler ne olurdu?”

Jase düşünceli bir sesle, “Savaşı kazanacağımızı varsarsak...” dedi, “harekâtların birkaç ay uzamasına neden olurdu.”

“Yani tam olarak ne kadar uzayacak diye düşünülüyor?” dedi Fal.

“Üç ila yedi arasında diye düşünüyorum. Kime sorduğuna bağlı.”

Fal gülümsedi. “Sorun da Zihin’in bu Ölü Gezegenini olduğundan da ölü hâle getirmeden hatta aslında bir asteroit kuşağına dönüştürmeden kendini özyokoluşla imha edememesi.”

“Kesinlikle.”

“O zaman belki de küçük şeytan kendini en başta gemisinin enkazından kurtarmayıp onunla birlikte batmalıymış.”

“Buna hayatta kalma içgüdüğü deniyor.” Fal başıyla onaylarken Jase duraklayıp ardından devam etti: “Yaşayan çoğu şeyin programında var.” Kızın yaralı bacağını güç alanıyla tutup göstere göstere tarttı. “Ama tabii, her zaman istisnaları oluyor...”

Fal, “Evet,” deyip küçümseyici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle ona baktı, “çok sıkıcısın Jase.”

“Demek problemi görüyorsun.”

“Problemi görüyorum,” diyerek ona katıldı Fal. “Tabii her zaman zorla oraya girip mekânı kül bile kalmayacak şekilde havaya uçurup Dra’Azon’a da canın cehenneme diyebiliriz.” Sırıttı.

“Evet,” diyerek kabul etti Jase, “ve hakkında muğlak da olsa sahip olabildiğimiz tek nicel bilginin, azametinin mutlaklığı olduğu bir gücü kendimize düşman ederek savaşın nihai sonucunun sallantıda kalmasına neden oluruz. Aynı zamanda İdirliere teslim de olabiliriz ama bunun da bir işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Yani, biz her ihtimali gözden geçirmiş olalım da,” deyip güldü Fal.

“Ah, evet tabii.”

Fal ’Ngeestra, “Tamam Jase, hepsi buyusa – biraz üstüne

düşünmeme izin ver,” deyip bankta doğrularak oturdu ve gerinip esnedi. “Kulağa ilginç geliyor.” Başını iki yana salladı. “Ama bu tanrıların sahasında top koşturmacaya giriyor. Bana şey getirsene... konuyla ilgili olabileceğini düşündüğün her şeyi. Bir süreliğine savaşın bu kısmına odaklanmak istiyorum; Kasvetli Körfez hakkındaki tüm bildiklerimizi... en azından altından kalkabileceğim kadarını. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Jase.

Fal, “Hımm,” diye mırıldanıp belli belirsiz, boşluğa bakarak başını yukarı aşağı salladı. “Evet... o genel alan hakkında bildiğimiz her şeyi... yani hacim...” Elini hayalinde birkaç milyon ışıkyılıküplük bir bölgeyi içeren bir daire çizerek şekilde salladı.

Jase, “Pekâlâ,” deyip yavaşça geri çekilerek kızın baktığı yerden çıktı. Güneş ışığı ve gölge huzmelerinin içinden geçerek çiçeklerin altından teras boyunca havada süzülerek dağ evine doğru gitti.

Kız kendi başına kalçalarının üstünde oturup ileri geri sallanıp sessizce inledi, elleri yeniden ağzındaydı ve dirseklerini de biri eğik, diğeri dik dizlerine koymuştu.

İşte buradayız, diye düşündü, ölümsüzü öldürüyoruz, çoğu insanın tanrı olarak göreceği bir şeye bulaşmamıza şu kadarcık kalmış ama ben burada, en aşağı seksen bin ışık yılı uzakta, bu gülünç durumdan bir çıkış yolu bulmakla yükümlüyüm. Şaka gibi... Lanet olsun. Keşke Saha Yönlendiricisi olmama izin verselerdi, burada, olay yerine gitmek istesem ancak iki yılda varabileceğim kadar uzakta olmak yerine, dışarıda, aksiyonun göbeğinde olabilseydim. Neyse artık.

Ağırlığını kaydırıp kırık bacağı bankın üstünde dursun diye yan oturdu, sonra da düzlüğün öte tarafında parlayan dağlara bakmak için yüzünü çevirdi. Dirseğini taş parapetin üstüne koyup başını eline dayayarak gözleriyle manzarayı yudumladı.

Tırmanmaya gittiğinde onu izlemeyeceklerine dair verdikleri sözü tutup tutmadıklarını merak etti. Bir şeyler olur diye yakınlarda küçük bir dron, bir mikromermi ya da başka

bir şeyler bulundurup sonra da –kazanın ardından, düşmesinin ardından– gerçekten ölme tehlikesi olmadığı sürece onu öyle bir şey yapmadıklarına inandırmak ve üstündeki etkilerini izlemek için orada, üşümüş, korku ve acı içinde bırakmış olsalar şaşırmasdı. Ne de olsa Zihinlerinin nasıl işlediğini biliyordu. İşin başında o olsaydı yapmayı düşünebileceği bir şeydi bu.

Belki de pılımı pırtımı toplamam lazım; çekip gitmeliyim. Savaşlarını alıp münasip yerlerine sokmalarını söylemeliyim. Sorun şu ki... tüm bunlar hoşuma gidiyor...

Ellerinden birine baktı, gün ışığında altın kahverengiydi. Açıp kapattığı parmaklarına baktı. Üç... ila yedi... İdirililerin ellerini düşündü. *Kime sorduğuna bağlı...*

Başını geri çevirip gölgeli düzlüğün üstünden uzaklardaki dağlara bakarak iç çekti.

5

Megagemi

121

Vavatch uzayda bir tanrının bileziği gibi duruyordu. On dört milyon kilometrelik halka, ötesindeki kapkara uzay boşluğunun önünde mavi ve altın rengi parlayıp ışıldıyordu. *Açık Hava Türbülansı* bükümde Orbitale doğru ilerlerken Tayfa'nın büyük kısmı yemekhanedeki ana ekrandan hedeflerinin yaklaşmasını izliyorlardı. Yapının ultrayoğun taban malzemesinin yüzeyini büyük ölçüde kaplayan zümrüt yeşili denizin üstü bir kısmı ağır ağır dönen, hepsi de muazzam yapının otuz beş bin kilometrelik eni boyunca uzanıyormuş gibi görünen devasa fırtına sistemleri ya da kümeler hâlinde toplanmış beyaz tüy gibi bulutlarla lekelenmişti.

Bu, halka hâlindeki su şeridinin sadece bir tarafında kara görünüyordu, o da saf kristalden yapılmış eğimli bir istinat duvarına dayanmıştı. Her ne kadar izledikleri mesafeden bakıldığında gördükleri incecik dilim, o yayvan göz alıcı maviliğin kenarına sıkıştırılmış küçücük kahverengi bir iplik gibi dursa da bu en azından iki bin kilometre genişliğindeydi; Vavatch'ta arazi sıkıntısı çekilmiyordu.

Ama Orbitalin en ilgi çekici tarafı hep megagemiler ola-gelmişti.

"Bir dinin yok mu?" diye sordu Dorolow, Horza'ya.

Horza yemekhanedeki esas masanın ucundaki ekrandan gözlerini ayırmadan, "Var," dedi. "Hayatta kalmak."

Dorolow bakışlarını Horza'dan ekrana çevirerek, "Yani... dinin seninle birlikte ölecek. Ne kadar üzücü," dedi. Değişçin söylediğinin üstünde durmadı.

Konuşmaları; Dorolow'un her ne kadar insanlardan iyi olmayan madun canlılar tarafından yapılmış da olsa güzelliğine çarpıldığı muazzam Orbitalin Tanrı'nın kudretinin muzaffer bir kanıtı olduğunu iddia etmesiyle başlamıştı; çünkü İnsanı da ruhu olan diğer bütün canlıları da Tanrı yaratmıştı. Horza kadının zekâ ve çok çalışmanın kudretinin bariz bir kanıtı olan bir şeyi bile kendi akıldışı inanç sistemini desteklemekte kullandığı için gerçekten canı sıkılarak ona karşı çıkmıştı.

Masada Horza'nın yanında oturan ve ayağı nazikçe Değişçin'in ayak bileğini okşamakta olan Yalson dirseklerini plastik yüzeye, tabak ve bardakların yanına koymuştu. "Ve onu dört gün içinde havaya uçuracaklar. Fena bir ziyan."

Horza bunun konuyu değiştirmek için başarılı bir manevra olup olmadığını öğrenme fırsatını bulamadı çünkü yemekhane hoparlörü cızırdadı ve ardından köprüdeki Kraiklyn'in sesi geldi: "Bunu görmek isteyebileceğinizi düşündüm millet."

Uzaktaki Orbitalin görüntüsü kayboldu ve ekran bir an bomboş kaldıktan sonra üstünde yanıp sönen harflerle yazılmış gibi görünen bir mesaj belirdi.

DİKKAT/SİNYAL/DİKKAT/SİNYAL/DİKKAT/
SİNYAL/DİKKAT/SİNYAL/

DİKKAT: BÜTÜN ARAÇLARIN DİKKATİNE! Vavatch ORBİTALİ VE GÖBEĞİ VE TÜM BAĞLI BİRİMLERİ TAM OLARAK ŞU ZAMANDA YOK EDİLECEKLERDİR MARAİN ZAMANI A/4872.0001 (EŞDEĞER G-GÖBEK ZAMANI: 0043.2909.401 EŞDEĞER KOL ÜÇ ZAMANI: 09.256.8 EŞDEĞER İDİRGÖRELİ ZAMANI QU'URİBALTA: 359.0021 EŞDEĞER Vavatch ZAMANI: 7İNCİ BÖL.4010.5)

İŞLEM KÜLTÜR GENEL SİSTEM ARACI KİYAMETBİLİMCİ (GEÇİCİ İSMİ) TARAFINDAN NOVA SEVİYESİNDE HİPERAĞ İŞGALİ VE ARDINDAN ÇAM BOMBARDIMANI ARACILIĞIYLA GERÇEKLEŞTİRİLECEKTİR. ZAMAN OLARAK A/4870.986 BELİRLENMİŞTİR. MARIİN-TEMELLİ BÜTÜNYAY... SİNYAL BÖLÜMÜNÜN SONU... SİNYAL TEKRARI YEDİDEN BİRİNCİSİ BAŞLIYOR:.....DİKKAT/SİNYAL/DİKKAT/SİNYAL/DİKKAT/DİKKAT...

“Az önce bu mesaj kabuğundan geçtik,” diye ekledi Kraiklyn. “Sonra görüşürüz.” Hoparlör yeniden cızırdayıp sustu, ardından mesaj kayboldu ve Orbital, ekranı yeniden doldurdu.

“Hımm,” dedi Jandraligeli. “Kısa ve öz.”

“Dediğim gibi.” Yalson başıyla ekranı işaret etti.

Wubslin ekrandaki parlak mavi beyaz halkaya bakıp ya-vaşça, “Hatırlıyorum da...” dedi, “ben çok küçükken öğretmenlerimden biri bir kova suyun üstünde küçük metal bir gemi yüzdürmüştü. Sonra da kovayı eliyle kaldırıp diğer koluyla beni onunla aynı yere bakacak şekilde göğsüne bastırmıştı. Sonra kendi etrafında dönmeye başlayıp gitgide hızlanmış, dönmenin etkisiyle kovanın kendisinden uzaklaşmasına izin vermişti ta ki sonunda kolu dimdik durana ve kovanın içindeki su yere doksan derece açı yapana dek, ben de göbeğimden bir yetişkinin kocaman eli duruyordum ve her şey dönüyordu, ben de su burnumun dibinde dimdik dursa da hâlâ suda yüzen şu küçük oyuncak tekneyi izliyordum, öğretmenim de demişti ki ‘Günü birinde Vavatch’ın megage-milerini görecektir kadar şanslı olursan bunu hatırla.’”

“Öyle mi?” dedi Lamm. “Kovanın sapını bırakmak üzere-ler lan.”

“O zaman bıraktıklarında hâlâ yüzeyde olmayacağımızı umalım,” dedi Yalson.

Jandraligeli bir kaşını kaldırıp ona döndü: “Şu son fiyat-kodan sonra tatlım, hiçbir şey beni şaşırtmaz.”

İhtiyar Aviger, “Kolayca girip kolayca çıkacağız,” deyip güldü.

Marjoin'den Vavatch'a yolculukları yirmi üç gün sürmüştü. Tayfa, Işık Tapınağı'na yaptıkları yarım kalan saldırının etkilerini yavaş yavaş atlatmıştı. Birkaç kişinin hafifçe burkulan yerleri ve sıyrıkları vardı; Dorolow'un bir gözü iki gün boyunca kör kalmış ve herkes fazla ses çıkarmayıp kendi kabuğuna çekilmişti ama Vavatch görüş alanına girdiği sırada hepsi de içindekilerin sayısı azalmış da olsa gemideki hayatlarından o kadar sıkılmaya başlamışlardı ki yeni bir operasyonu iple çekmeye başlamışlardı.

Horza, kee-Alsoforus'un kullandığı lazer tüfeğine konmuş, AHT'nin kısıtlı mühendislik imkânlarının elverdiği ölçüde elbisesinde ilkel tamir ve iyileştirmeler yapmıştı. Kraiklyn, Horza'dan aldığı elbiseyi yere göğe koyamıyordu; onu Işık Tapınağı'nın salonunda yaşanan kargaşanın en kötü anlarından kurtarmıştı ve her ne kadar ağır ateş altında kalmış olsa da bırak hasar görmüş olmayı, üstünde neredeyse iz bile yoktu.

Neisin lazerlerden zaten hiç hazzetmediğini, bir daha asla lazer kullanmayacağını söylemişti; son derece iyi durumda bir taramalı tüfeği ve bol miktarda cephanesi vardı. Mikrohovitzeri kullanmadığı zamanlarda onu taşıyacaktı.

Horza ile Yalson artık onların olan, eskiden o iki kadına ev sahipliği yapmış kabinde her gece beraber uyumaya başlamışlardı. Yolculuğun uzun günleri boyunca yakınlaşmış olsalar da yeni sevgililer için görece az konuşuyorlardı. İkisi de bu durumdan memnun gibiydiler. Horza'nın bedeni Gerontokrat'ı canlandırmasının ardından rejenerasyonunu tamamlamıştı ve artık üstünde o rolden geriye kalan tek bir iz yoktu. Ama Tayfadakilere artık her zamanki hâline döndüğünü söylemesine karşın aslında bedenini Kraiklyn'inkine benzeyecek şekilde yoğurmuştu. Horza nötr hâline göre bi-

raz daha uzun ve geniş omuzluydu, saçları da daha koyu ve kalındı. Tabii ki henüz yüzünü Değiştirmeyi göze alamıyordu ama açık kahverengi yüzeyinin altında o da hazırды. Kısa bir transın ardından *Açık Hava Türbülansı'nın* kaptanı sanılacak hâle gelebilirdi; belki de Vavatch ona ihtiyaç duyduğu fırsatı verecekti.

Artık Tayfanın bir parçasıydı, görece olarak güvendediydi ama İdirli işverenlerinden uzaktaydı; bu yüzden ne yapacağı üstüne uzun uzun düşünmüştü. Kendi yoluna gitmesi her zaman mümkündü ama ihtiyar İdirli hâlâ hayatta olsun olmasın bu Xoralundra'yı yarı yolda bırakmak demekti. Bu aynı zamanda savaştan, Kültür'den ve ona karşı üstlenmeyi seçtiği rolden kaçmak demekti. Ayrıca Horza'nın en baştan aklına gelip bir süredir kafasında evirip çevirdiği bir fikir daha vardı hatta yeni görevinin Schar Dünyası'na gitmesini gerektireceğini öğrenmesinden bile eski bir fikirdi bu - eski bir aşkına dönmek.

minnet arasında bir orta yol bulmuştu. Değişçinlerin çoğunluğunun bulundukları yerde, yani İdir etki küresinde kalma kararına verdikleri desteğin pek de gönülden olmadığı düşünülürse mahkemenin hassas bir görevi yerine getirmesi gerekiyordu. Mahkeme, Horza'yı yedi yıl orada kalmak üzere Schar Dünyası'na göndererek –ama onu başka şekilde cezalandırmayarak– ilgili tarafların kendi görüşlerinin zafer kazandığını hissetmesini amaçlamıştı. Bir ayaklanma çıkmadığı, Akademi asteroiddeki yönetici güç olarak kaldığı ve eşsiz türlerinin oluşturulmasından bu yana Değişçinlerin hizmetlerine olan talep hiç olmadığı kadar arttığı kıstas alınınca mahkeme başarılı olmuştu.

Bazı açılardan Horza şanslı sayılırdı. Ne arkadaşı ne de nüfuzu vardı; ebeveynleri ölmüştü; klanından kendisi dışında kimse kalmamıştı. Değişçin toplumunda aile bağları çok şey ifade ediyordu ve nüfuz sahibi akrabaları ya da onun lehine konuşacak arkadaşları olmadığı düşünülürse Horza belki de beklediğinden çok daha ucuz kurtulmuştu.

Horza, Schar Dünyası'nın serinliğinin tadını bir yıldan kısa bir süre çıkardıktan sonra Kültür'e karşı mücadeleleri resmi olarak savaş sıfatını kazanmasından önce ve sonra İdirliilere katılmak üzere oradan ayrılmıştı. Bu sırada orada bulunan dört Değişçinin biriyle ilişkiye girmişti: Kadın Değişçin Kierachell, Horza'nın inandığı hemen her şeye karşı çıksa da onu ruhu, bedeni, her şeyiyle sevmişti. Horza oradan ayrılmasının onu kendisinden çok daha fazla incittiğini biliyordu. Beraberliklerinden keyif almıştı, kadın da hoşlanıyordu ama ona karşı insanların aşktan bahis açıldığında dile getirdikleri hiçbir şeyi hissetmiyordu ve oradan ayrıldığında sıkılmaya başlamak üzereydi. O zamanlar kendisine hayatın böyle olduğunu, orada kalmasının nihayetinde kadını daha da çok incitmekten başka bir işe yaramayacağını, oradan gitmesinin kısmen kadının iyiliği için olduğunu söylemişti. Ama son kez içlerine bakarken gözlerinde gördüğü ifadeyi uzun süre boyunca aklına getirmekten kaçınmıştı.

Kadının hâlâ orada olduğunu duymuştu, onu düşündüğünde aklına hoş anılar geliyordu ve üstüne hayatını art arda tehlikeye atıp, aradan geçen zaman arttıkça onu görmeyi daha da çok istiyordu; görece sessiz, daha az tehlikeli bir hayat artık Horza'ya daha çekici geliyordu. O sahneyi gözünde canlandırmıştı, ona döndüğünde gözlerinde belirecek ifadeyi... Belki de artık onu unutmuştu hatta Schar Dünyası'ndaki üsteki diğer Değişçinlerden biriyle uzun süreli bir ilişkiye başlamıştı ama Horza aslında böyle düşünmüyordu; bu tarz şeyleri sadece sigorta olsun diye düşünüyordu.

Yalson durumu biraz zorlaştırıyordu belki ama Horza zaten arkadaşlıklarını ve çiftleşmelerini, aralarındaki şeyin kadın için de bu ikisinden ibaret olduğundan gayet emin olsa da gözünde büyütmemeye çalışıyordu.

Çözülmesi gereken bir problem Kraiklyn'e saldırı zamanını belirlemektir. Horza, Vavatch'ta bir fırsat bulacağını umuyordu ama kesin bir plan yapmak zordu çünkü Kraiklyn'in kendi planı yok gibiydi. Yolculukları boyunca bu konuda ne zaman soru sorulsa sadece Orbitalde yakın zamanda gerçekleştirilecek olan yıkım nedeniyle "karşılarına çıkacağı kesin" birtakım "fırsatlar"dan bahsetmişti.

gemi gecesinin karanlığında yaklaşık yarım-G'de daracık yaktakta uzanmışlardı.

"Ne?" dedi Horza. "Yoksa Vavatch'a gitmeyecek mi diye düşünüyorsun?"

"Yok, oraya gidiyor, orası tamam ama başarılı bir iş için henüz bilinmeyen fırsatlar olduğundan değil. Hasar oyunu için gidiyor."

"Hangi Hasar oyunu?" Horza karanlıkta çıplak omuzlarının kolunun üstünde durdukları yöne döndü. Yumuşak kürklerini teninde hissedebiliyordu. "Büyük bir müsabaka mı var diyorsun? Gerçek bir oyun mu yani?"

"Evet. Çemberin ta kendisi. Son duyduğumda sadece bir söylentiden ibaretti ama düşündükçe daha mantıklı geliyor. Vavatch müsabakasının gerçekleşeceği kesin gibi, eğer yeterli sayıda katılımcı bulabilirlerse yani."

"Yıkımın Arifesindeki Oyunbazlar." Horza nazıkçe güldü. "Sence Kraiklyn izleyecek mi yoksa oynayacak mı?"

"Oynamaya çalışacaktır diye düşünüyorum; söylediği kadar iyiye bahse girecek miktarı denkleştirdiği sürece oynamasına izin verirler. Güya AHT'yi de böyle kazanmış -Çember müsabakasında değil ama ortaya gemi sürdüklerine göre epey ağır abiler ablalarla takılmış olması lazım. Ama herhalde mecbur kalırsa izlemekle de yetinecektir diye düşünüyorum. Bu küçük tatile çıkma nedenimizin bu olduğuna kalıbımı basarım. Bir çeşit bahane bulmayı ya da uyduruktan bir operasyon düzenlemeyi deneyebilir ama esas neden bu: Hasar. Ya kulağına bir şey ilişti ya da akıllıca bir tahmin yürütüyor ama sikerler, niyeti o kadar belli ki..." Sesi sönüp gitti ve Horza kolunun üstündeki başını iki yana kımıldadığını hissetti.

"Çember'in müdavimlerinden biri şey-" dedi.

"Ghalssel." Horza şimdi de o açık, kısa saçlı başın kolunun üstünde öne yukarı aşağı sallandığını hissedebiliyordu. "Evet, o da orada olacaktır, eğer imkânı olursa. Büyük bir Hasar müsabakasına yetişebilmek için gerekirse Çığır Açıcı'nın motorlarını yakar ve buralarda son zamanlarda suların ne kadar ısınıp ne kadar çok kolayca gir kolayca çık

fırsatı doğduğunu düşünürsen çok uzakta olabileceğini düşünemiyorum.” Yalson’un sesinde bir öfke vardı. “Ben şahsen Ghalssel’in Kraiklyn’in ıslak rüyalarına konuk olduğunu düşünüyorum. Sikik herifin kahraman filan olduğunu düşünüyor. Siktir ya.”

Horza kadının saçlarına burnu gıdıklanana kadar yaklaşp kulağına, “Yalson,” dedi, “bir: Hiç uyumuyorsa Kraiklyn’in nasıl ıslak rüyaları olabilir? Ve iki: Ya bu kabinlere dinleme cihazı yerleştirttiyse?”

Yalson’un başı hızla ona döndü. “Ne olmuş yani! Ondan korkmuyorum. Elindeki en güvenilir adamlardan biri olduğumu biliyor; attığını vuruyorum, işler kızıışmaya başladığında altıma doldurmuyorum. Aynı zamanda Kraiklyn’in elden düşme de olsa bu gemideki gerçek ya da potansiyel en iyi lider olduğunu düşünüyorum, kendisi de bunu biliyor. Benim için endişelenme. Hem...” Horza kadının yine başıyla omuzlarının kımıldandığını hissetti, ona bakmakta olduğunu anladı. “Sırtımdan vurulacak olursam bunun hesabını sorardın değil mi?”

Horza bunu hiç düşünmemişti.

“Sorar mıydın?” diye tekrarlardı kadın.

“Yani, tabii ki sorardım,” dedi. Yalson kımıldamadı. Horza onun soluk alıp vermesini duyuyordu.

“Sorardın değil mi?” dedi Yalson. Horza kollarını kaldırıp onu omuzlarından kavradı. Kadın sıcaktı, tenindeki tüyler yumuşaktı ve bunun altındaki ince vücudunu kaplayan kas ve etler güçlü ve sıkıydı.

“Evet, sorardım,” dedi ve ancak o anda samimi olduğunu anladı.

Değişçin, bu sırada, Marjoin’le Vavatch arasındayken *Açık Hava Türbülansı’nın* kontrolleri ve sadakat ayarları hakkında öğrenmek istediği şeyi buldu.

Kraiklyn sağ elinin serçe parmağına bir kimlik yüzüğü takıyordu ve *AHT*’deki bazı kilitler sadece o yüzüğün elektronik imzasıyla çalışıyorlardı. Geminin kontrolü bir görsel-işitsel

tanımlama bağlantısına bağımlıydı; Kraiklyn'in yüzü geminin bilgisayarları tarafından tanınırken sesi de aynı şekilde, "Ben Kraiklyn," derken tanınıyordu. Gemide bir zamanlar retina tanıma kilidi de varken çok uzun zaman önce arıza yapıp sökülmüştü. Horza buna memnundu; birinin retina desenini taklit etmek hassas ve incelikli bir operasyondur, diğer pek çok şeyin yanı sıra irisin etrafında lazer kaynağı hücrelerin özenle büyütülmesini gerektiriyordu. O kadar meşakkatli bir süreçti ki taklit edilecek kişinin DNA'sının Değişçinin sadece beynini –ve opsiyonel olarak eşey hücrelerini– eski hâliyle bırakan bir virüse model olduğu toplam genetik dönüşüm daha mantıklı geliyordu. Ancak Kaptan Kraiklyn'in kimliğine bürünmesi için buna gerek olmayacaktı.

Horza, Esas Adam'a gemiyi nasıl uçuracağını öğrenmek için bir ders alma talebinde bulunduğunda geminin sadakat sistemi hakkında istediklerini öğrendi. Kraiklyn başta tereddüt etmişti ama Horza üstelememiş ve Kraiklyn'in talebini takiben bilgisayarlar hakkında havadan sudan konuşmuş gibi sorduğu soruları cahilmiş numarası yaparak yanıtlamıştı. Horza'ya *AHT*'yi kullanmayı öğretmenin geminin yönetimini devralması tehlikesi doğurmayacağına ikna olmuş gibi görünen Kraiklyn pes etmiş ve araç otomatik pilotta Vavatch'a doğru yoluna devam ederken Horza'nın simülasyon modunda geminin epey kaba kontrollerini Mipp'in gözetimi altında kullanarak pilotluk etme pratiği yapmasına izni vermişti.

Orbitalin yıkımı konusunda uyarıda bulunan Kültür yayını geçmelerinden birkaç saat sonra yemekhane hoparlöründen, "Kraiklyn konuşuyor," diye anons yapıldı. Yemeğin ardından oturmuş içiyor, duman çekiyor, keyiflerine bakıyor ya da Dorolow söz konusu olduğunda alınlarına Ateş Çemberi işareti yapıp Şükran Duası ediyorlardı. Koca Orbital hâlâ yemekhane ekranındaydı ve çok daha büyümüş, neredeyse iç yüzeyinin gündüz tarafı ekranı doldurmuştu ama artık herkes ona biraz alıştığından sadece arada bir bakıyorlardı. Lenipobra

ile Kraiklyn'in kendisi hariç Tayfanın tamamı oradaydı. Kraiklyn konuşunca birbirlerine ya da hoparlöre baktılar. "Bir iş ayarladım, az önce teyidini aldığım bir şey. Wubslin, sen mekiği hazırla. Diğerlerinle üç gemi saati sonra hangarda buluşacağım, elbiselerinizi giymiş olun ekip. Ve endişelenmeyin, bu defa bir düşman olmayacak. Bu defa hakikaten, gerçekten de bildiğiniz, sevdiğiniz şekilde girip ve çıkacağız." Hoparlör çatırdayıp ardından sessizliğe büründü. Horza'yla Yalson bakiştılar.

Jandraligeli, sandalyesinin arkasına yaslanıp ellerini ensesinde birleştirerek, "Yani," dedi. Düşünceli bir yüz ifadesi takınırken yüzündeki yara izleri derinleşti. "Pek sevgili liderimiz düşük seviyeli becerilerimizi değerlendirmemizi sağlayacak bir şey daha buldu demek?"

"Yine tapınağın tekinde olmasın da amına koyayım," diye homurdandı Lamm ve küçük boynuzlarının başıyla birleştiği yeri kaşdı.

"Vavatch'ta tapınağı nereden bulacaksın?" dedi Neisin. Çakırkeyif olmuş, normalde başkalarının yanında konuştuğundan fazla konuşuyordu. Lamm yüzünü masanın diğer yanında birkaç sandalye ötede oturan kendisinden ufak adama çevirdi.

"Ayılsan iyi edersin dostum," dedi.

Neisin ona, "Deniz gemileri," diyerek önünde, masanın üstünde duran ağızlıklı şişeyi eline aldı. "O mekânda lanet kocaman deniz gemilerinden başka şey yok. Hiç tapınak yok." Gözlerini kapatıp başını arkaya attı ve içti.

"Gemilerde," dedi Jandraligeli, "tapınaklar olabilir."

Lamm, Neisin'i izleyerek, "Bu uzay gemisinde sikik bir sarhoş olabilir," dedi. Neisin ona baktı. Lamm parmağıyla ufak tefek adamı işaret ederek, "Hızla ayılsan iyi edersin Neisin," diye devam etti.

"Ben hangara gitsem iyi olur," deyip ayağa kalkarak yemekhaneden çıktı Wubslin.

"Gidip Kraiklyn'in yardıma ihtiyacı var mı diye bakacağım," diyerek tam aksi yöndeki bir kapıdan çıktı Mipp.

“Sizce şu anda megagemileri görebilir miyiz?” Aviger yeniden ekrana bakmaya başlamıştı. Dorolow da ekrana bakıyordu.

“Aptal aptal konuşma,” dedi Lamm. “O kadar büyük değiller.”

Neisin, “*Büyükler,*” deyip kendi kendine, küçük silindire bakıp başını yukarı aşağı salladı. “Evet,” dedi Neisin, “epey büyükler.”

Jandraligeli, “Aslında birkaç kilometrede uzun değiller,” deyip iç çekerek sandalyesine yaslanıp düşüncelere dalmış gibi görününce yara izlerini daha da belirginleştirdi. “Yani onları bu mesafeden göremezsın ama büyük oldukları kesin.”

“Ve sadece Orbital boyunca tur atıyorlar öyle mi?” dedi Yalson. Bunu zaten biliyordu ama Lamm’la Neisin’in tartışmasındansa Mondlidiciali’nın konuşmasını dinlemeyi yeğliyordu. Horza kendi kendine gülümsedi. Jandraligeli başıyla onayladı.

“Hem de hiç durmadan. Tam tur atmaları kırk yıl sürüyor.”

“Hiç durmuyorlar mı?” diye sordu Yalson. Jandraligeli ona bakıp bir kaşını kaldırdı.

“Tam *hızlarını* almaları bile birkaç yıl *sürüyor* genç hanım. Yaklaşık bir milyar ton çekiyorlar. Asla durmuyor; sadece tur atıp duruyorlar. Normal boydaki yolcu gemileri yakın mesafede kısa yolculuklara çıkıp bakım görevini üstleniyorlar ve bunun için kullandıkları hava araçları da var.”

Aviger hâlâ masanın başında oturanlara bakıp kollarını sımsıkı kavuşturmuş hâlde öne eğilerek, “Biliyor muydunuz?” dedi, “Megagemideyken ağırlığınız daha az oluyormuş. Orbitalin döndüğü yönün aksine gittiklerinden.” Aviger duraklayıp suratını astı. “Yoksa tam tersi miydi?”

Lamm, “Off, siktir et,” deyip başını hiddetle iki yana salladı ve ardından kalkıp gitti.

Jandraligeli surat astı. “Büyüleyici,” dedi.

Dorolow, Aviger’e gülümsedi ve yaşlı adam başını yukarı

aşağı sallayarak diğerlerine baktı. “Yani her neyse; bilinen bir gerçek bu.”

“Evet.” Kraiklyn ayağını mekiğin arka rampasına yerleştirip ellerini kalçalarına koydu. Üstünde sadece şortu vardı; hemen arkasında iskartaya çıkarılmış bir böcekkabuğu gibi duran göğsünden aşağıya doğru açılmış uzay elbisesi, giymeye hazır bekliyordu. “Size bir işimizin olduğunu söyledim. İşimiz şu.” Kraiklyn durup Tayfanın hangarın çeşitli yerlerinde ayakta duran, oturan ya da silahları ve tüfeklerine dayanmış duran üyelerine baktı. “Megagemilerden birini çarpacağız.” Durakladı, bir tepki bekliyormuş gibi görünüyordu. Sadece Aviger şaşırmış ve bir ölçüde heyecanlanmış gibi göründü; Mipp ve daha yeni yataktan kalkan Lenipobra hariç herkes oradaydı ve hiç de etkilenmemiş gibi görünüyorlardı. Mipp köprüdeydi; Lenipobra da hâlâ kabininden çıkacak hâle gelebilmekle cebelleşiyordu.

Kraiklyn canı sıkılmış şekilde, “Yani,” dedi, “hepiniz Vavatch’ın birkaç gün içinde Kültür tarafından havaya uçurulacağını biliyorsunuz. İnsanlar ellerinden gelen her şeyi alıp götürüyorlar, megagemiler de birkaç yıkım ve kurtarma ekibi dışında tamamen terk edilmiş hâldeler. Değerli her şeyin sökülüp götürüldüğünü tahmin ediyorum. Ama iki ekibin küçük bir tartışma yaşadığı *Olmedreca* adında bir gemi var. Dikkatsiz tipin teki üstünde küçük bir nükleer bomba patlatmış, şimdi de *Olmedreca*’nın bir yanında kocaman bir delik var. Hâlâ yüzüyor, hâlâ hızı azalıyor ama bomba yan tarafında patlamış, o delik de geminin hidrodinamiğine pek katkıda bulunmamış, dolayısıyla büyük bir kavis çizmeye başlamış ve her geçen dakika Kenarduvarına yaklaşıyor. Aldığım son yayında kimse Kültür ateş açmadan önce duvara çarpıp çarpmayacağını bilemiyordu ve insanlar bu riske girme fikrinden pek hazzetmiyormuş gibi duruyorlardı, dolayısıyla gemide kimse olmayacak gibi görünüyor.”

“Gemiye çıkmamızı istiyorsun,” dedi Yalson.

“Evet, çünkü daha önce *Olmedreca*’da bulundum, insan-

ların inmek için acele ederken almayı unutacakları bir şeyi bildiğimi düşünüyorum: Pruva lazerleri.”

Tayfadakilerin birkaçı şüpheyle birbirlerine baktılar.

“Evet, megagemilerin pruva lazerleri var – özellikle de *Olmedreca*’nın. Rotası Halkadeniz’in diğer gemilerin uğramadıkları kısımlarından geçiyordu, çok fazla yüzen bitki ya da buzdağının olduğu bölgelerden; manevra yapıp kenarlarından dolaşma becerisi de pek olmadığı için yoluna çıkan her şeyi yok edebilmesi ve bunu için gerekli ateş gücüne sahip olması lazımdı. *Olmedreca*’nın ön kısmındaki silahlar azımsanmayacak miktarda savaş gemisini utandıracak cinsten. O şey kendinden büyük buzdağlarını darmadağın edip kendine yol açabiliyordu, patlattığı yüzenyosun adalarının bazıları o kadar büyüktü ki insanlar Kenartopraklar’a saldırdığını sanmışlardı. Benim tahminim şöyle –ve gelen sinyallerin satır aralarını okuduğum için bilgiyle yürüttüğüm bir tahmin bu– bütün o silahlar kimsenin aklına gelmemiş, dolayısıyla bizler gidip alacağız.”

“Peki ya gemi biz üstündeyken duvara çarparsa ne olacak?” diye sordu Dorolow. Kraiklyn ona gülümsedi.

“Kör değiliz değil mi? Duvarın nerede olduğunu biliyoruz ve *Olmedreca*’nın... nerede olduğunu *görebileceğiz*. Üstüne inip durumu değerlendireceğiz ve zamanımız olduğuna karar vererek diğerlerine kıyasla küçük olan lazerlerden birkaçını alacağız... Aslında biri bile yeter lan. Biliyorsun ben de aşağıda olacağım, Kenarduvarın heyula gibi yükselmeye başladığını görürsem canımı tehlikeye atmam değil mi?”

“*AHT*’yle mi gidiyoruz?” dedi Lamm.

“O üst taraftan gelmeyecek. Orbitalin kitlesi ucundan da olsa büküme girmeyi alengirli hâle getirecek kadar yüksek, Göbeğin otomatik savunmaları da füzyon motorlarımızı meteor filan sanıp kızartır. Hayır – *AHT*’yi burada, içinde kimse olmadan bırakacağız. Acil bir durum olursa elbise aracılığıyla uzaktan kumanda edebilirim. Mekiğin GAS’ını kullanacağız; güç alanları Orbitalerde sorun çıkarmadan çalışıyorlar. Ha, aslında size hatırlatmama ihtiyacınız olmaması gereken bir

konu var; mekâna varınca KY'nizi *kullanmayın* tamam mı? Karşı-yerçekimi kitleye karşı işliyor, dönme kuvvetine değil, dolayısıyla yan taraftan atlayıp pruvanın etrafından uçayım derseniz kendinizi beklenmedik bir banyo yaparken bulursunuz.”

“Bu lazeri alabilirsek sonrasında ne yapacağız?” dedi Yalson. Kraiklyn bir anlığına suratını astı. Omuz silktilti.

“Büyük ihtimalle yapılabilecek en iyi şey başkente gitmek. İsmi Evanauth... Eskiden megagemileri yaptıkları bir liman. Tabii karada...” Diğerlerinin bazılarına bakıp gülümsedi.

“Evet,” dedi Yalson. “Peki, oraya gidince ne yapacağız?”

“Yani...” Kraiklyn kadına sert sert baktı. Horza ayağının ucuyla kadının topuğunu tekmeledi. Kraiklyn konuşurken Yalson omzunun üstünden Değişçin’e öfkeyle baktı. “Liman tesislerini kullanıp –yani uzaydakileri, Evanauth’un alt tarafında olanları– lazeri taktırabiliriz. Ama her halükârda Kültür’ün dakik olacağını düşünüyorum, dolayısıyla galaksi-deki en ilginç birleşik uğrak limanlarından birinin son günlerinin tadını çıkarabiliriz. Ve eklemem gerekirse son gecelerinin de.” Kraiklyn diğerlerinin birkaçına bakınca gülüşmeler ve atışmalar geldi. Kraiklyn gülümsemeyi kesip yeniden Yalson’a baktı. “Yani epey ilginç olabilir diye düşünüyorum, sence de öyle olmaz mı?”

“Peki. Tamam. Patron sensin Kraiklyn.” Yalson sırtıp başını öne eğdi. Ağzının içinden Horza’ya, “Bil bakalım Hasar müsabakası nerede?” dedi.

Aviger, “Bu koca deniz gemisi duvarı delip Kültür bir şey yapmadan Orbitali mahvetmeyecek mi zaten?” diyordu. Kraiklyn küçümsemeyle gülümseyip başını iki yana salladı.

“Kenarduvarlarının böyle bir darbeyi rahatlıkla kaldırabileceği kanısına varacağını düşünüyorum.”

“Ha! Umarım öyledirler!” Aviger güldü.

“Yani, sen endişelenme,” diyerek onu temin etti Kraiklyn. “Şimdi, birileri mekiği son kez kontrol etmesi için Wubslin’e bir yardım etsin. Mipp’in ne yapacağını bildiğinden emin olmak için köprüye gidiyorum. Yaklaşık on dakika içinde yola

çıkacağız.” Kraiklyn gerileyip içine girdiği elbisesini toparlayarak kollarını elbisenin kollarına geçirdi. Ana göğüs kopçalarını kapatıp başlığını kaldırdı ve yanlarından geçerken bölüğe başıyla selam verip hangarın basamaklarını tırmandı.

Horza, Yalson’a, “Canını sıkmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu. Kadın, Değişçin’e döndü.

“Yok, sadece onun esas niyetlerini görebildiğimi belli etmek istedim; beni kandıramıyor.”

Wubslin’le Aviger mekiği gözden geçiriyorlardı. Lamm lazerini kurcalıyordu. Jandraligeli kollarını kavuşturmuş sırtını kapının yanında hangarın duvarına dayamış, yüzünde bıkkın bir ifadeyle gözlerini tavan ışıklarına doğrultmuştu. Neisin alçak sesle ufak tefek adamı Ateş Çemberi’nin potansiyel bir müridi olarak gören Dorolow’la konuşuyordu.

Horza, “Bu Hasar müsabakasının Evanauth’ta mı olacağını düşünüyorsun?” diye sordu. Gülümsüyordu. Yalson’un yüzü elbisesinin büyük, hâlâ açık olan boynunda çok küçük ve çok ciddi görünüyordu.

“Evet, öyle düşünüyorum. Kurnaz piç büyük ihtimalle bütün bu megagemi mevzusundaki operasyonu sırf oraya gidebilmek için uydurdu. Daha önce Vavatch’a gittiğini *bana* hiç söylememişti. Yalancı piç.” Horza’ya bakıp elbisesinin karnına bir yumruk atarak onu güldürüp hızlı adımlarla gerilettiler. “Sen neye gülümsüyorsun öyle?”

“Sana,” dedi Horza gülerek. “Gidip Hasar oynamak istiyorsa ne olmuş yani? Bunun onun gemisi olduğunu, onun patron olduğunu ve bütün o haltları söylüyorsun ama zavallı adamın azıcık eğlenmesine izin veremiyorsun öyle mi?”

“Peki, neden ne yapacağını açık açık söylemiyor?” Yalson başını hızla Horza’ya doğru salladı. “Çünkü kazancını paylaşmak istemiyor da ondan. Kuralımız kazandığımız *her şeyi* paylaşmak, ganimeti şeye göre—”

“Yani, olay buysa neden böyle yaptığını anlayabiliyorum,” dedi Horza makul bir sesle. “Hasar müsabakasını kazanırsa bunu tamamen kendi başına yapmış olacak; bizim bununla hiç alakamız olmaz.”

“Olay *bu* değil!” diye bağırdı Yalson. Dudaklarını birleştirip ince bir çizgi yapmıştı, elleri kalçalarına, ayaklarını yere vuruyordu.

“Tamam,” dedi Horza sırtarak. “Peki, benim Zallin’le olan kavgamda girdiğin bahsi kazandıktan sonra neden elde ettiklerini anında geri vermedin?”

Yalson çaresizlik içinde, “O farklı-” diye başladı ama sözü kesildi.

“Hey, hey!” Tam Horza bir şey demek üzereyken Lenipobra basamaklardan koşa koşa indi. Genç adam bir yandan elbisesinin eldivenlerini kolunun yenlerine oturtarak onlara doğru sekti. “Ş-ş-şu mesajı gördünüz mü?” Heyecanlanmış ve yerinde duramıyormuş gibi görünüyordu; eldivenli ellerini ovuşturup ayaklarını olduğu yerde oynatıyordu. “Nova seviyesi ş-şebeke ateşi! Vay be! Ne müthiş olay! Ben K-Kültür’ü *seviyorum!* Ve bir de Ç-Ç-ÇAM serpecekler-o-haaa!” Gülerken iki büklüm oldu, iki elini de hangar güvertesine vurup ayağa fırladı ve herkese gülümsedi. Dorolow kulaklarını kaşıdı, kafası karışmış gibiydi. Lamm tüfeğinin namlusunun üstünden gence öfkeyle bakarken Yalson’la Horza da bakışıp başlarını iki yana salladılar. Lenipobra dans edip boks yaparmış gibi hareketlerle Jandraligeli’ye doğru ilerledi, o da bir kaşını kaldırıp sıska gencin önünde zıplayıp hoplamasını izledi.

“Evrenin sonundan gelen bir silah kullanacaklar, bu yeni yetme salağın bir pantolonuna boşalmadığı kaldı.”

Lenipobra, Mondlidicialı’ya “Of, sen de insanın hevesine limon sıkıyorsun ha Ligeli,” diyerek dans etmeyi bırakıp yumruk atarmış gibi yaptığı kollarını indirdi, süngüsü düşmüş bir hâlde mekiğe doğru gitti. Yalson’la Horza’nın yanından geçerken, “Yalson, Ç-ÇAM ne demek ya?” diye mırıldandı.

“Çökmüş anti madde demek genç.” Yalson gülümsedi, Lenipobra da yürümeye devam etti. Horza genç adam başlığını takmadığı elbisesinin içinde başını yukarı aşağı sallarken sessizce güldü. Mekiğin açık duran arka tarafına yürüdü.

Açık Hava Türbülansı yatış yaptı. Mekik hangardan çıkıp Vavatch Orbitali'nin alt yüzeyi boyunca devam edip altında uçan uzay aracını devasa kara bir geminin altında yüzen küçücük bir gümüş balığıymış gibi terk etti.

Son görevden sonra mekiğin ana bölmesine eklenmiş olan küçük bir ekranda elbiseli figürler ultrayoğun taban malzemesinin sonsuz gibi görünen eğiminin yıldız ışığıyla aydınlanan karanlık mesafelere doğru ilerlediğini görebiliyorlardı. Metalden yapılmış bir gezegenin altında baş aşağı uçmak gibi bir şeydi bu ve galakside bilinçli bir çabanın sonucunda meydana gelmiş bütün manzaralar arasında Kültür'ün *hayret değeri* adını verdiği bir ölçekte sadece Halka ya da Kürelerin aşabildiği bir seviyedeydi.

Mekik pürüzsüz alt yüzeyin bin kilometre aşağısından geçti. Sonra da aniden üstünde karanlık, kama gibi bir girinti belirdi, taban malzemesinden de pürüzsüz gibi görünen bir şey çıkıntı yapıyordu ama bu berrak ve şeffaftı, tabana belli bir açı yaparak kristal bir bıçakmış gibi uzayı keserek iki bin kilometre boyunca yükseliyordu: Kenarduarı. Bu AHT ile yaklaştıkları sırada gördükleri, yanında kara şeridi olan duvarın uzak tarafındaki, yanında deniz olan duvardı. Düz eğimin ilk birkaç on kilometresi uzay kadar karanlıktı; ayna yüzeyleri sadece yıldız ışığı üstüne denk geldiğinde görünüyordu ve bu kusursuz imgeye bakarak yüzey sadece birkaç bin metre ilerideyken ışık yılları ötesini gördüğünü sanmak insanın başını döndürüyordu.

"Tanrım, bu şey büyükmüş," diye fısıldadı Neisin. Mekik yükselmeye devam etti ve yukarısında duvarın içinden bir ısıltı geldi, masmavi parlayan bir enginlik.

Şeffaf duvarın neredeyse hiç filtrelemediği gün ışığına çıkan mekik Kenarduar boyunca boş uzayda tırmandı. İki kilometre ötelerinde ince de olsa hava vardı ama mekik hiçliğin içinde tırmanıyor, zirve hattına doğru eğim yapan duvar boyunca dışarı doğru açı yapıyordu. Mekik Orbitalin tabanından iki bin kilometre yüksekteki o bıçak sırtının üstünden aşp bir kez daha duvarın eğimini, bu defa içeriden

takip etmeye başladı; küçük manyetize yapay toz parçalarının güneş ışınlarının bir kısmını engelleyip aşağıdaki denizi dünyanın kalanına göre soğutarak Vavatch'ın farklı iklimlerini oluşturdukları bir bölge olan Orbitalin manyetik alanından geçti. Mekik inişe devam etti: Önce iyonların, sonra da seyrek gazların arasından geçip sonunda ince ve bulutsuz havaya dalıp koriyolis jet akımında sarsıldı. Yukarıdaki gök siyahtan maviye dönüştü. Uzayda çıplak bir hâlde asılıymış gibi duran on dört milyon kilometrelik bir su halkasına benzeyen Vavatch Orbitali inmekte olan aracın önüne devasa, dairesel bir tablo gibi serilmişti.

“Yani en azından gün ışığındayız,” dedi Yalson. “Kaptanımızın bu harikulade geminin nerede olduğuna dair bilgisinin doğru olduğunu umalım.” Ekranda bulutlar görüldü. Mekik durmamacasına indikçe su buharından oluşan göz aldaticı bir manzaranın içine doğru ilerliyordu. Bulutlar Orbitalin o yükseklikten bile çok uzun süre dümdüz devam edip ardından ansızın dimdik siyah göğe doğru yükseliyormuş gibi görünen eğimli iç yüzeyi boyunca sonsuza dek uzanıyormuş gibi duruyorlardı. Yakınlarında küçük kısımlarının görülebildiği açıklıklar olsa da ancak çok daha ileride okyanusun mavi enginliği görülür hâldeydi.

Kraiklyn kabin hoparlöründen, “Bulutlar sizi endişelendirmesin,” dedi. “Gün ilerlerken dağılacak.”

Mekik hâlâ inişteydi, gittikçe yoğunlaşan atmosfere doğru uçuyordu. Bir süre sonra çok az sayıdaki yüksek irtifa bulutlarından ilk birkaç tanesinin içinden geçtiler. Horza elbisesinin içinde hafifçe kıpırdandı; *AHT* koca Orbitalle hız ve eğimini eşitleyip kendi KY birimini kapattığından beri araç da Tayfadakiler de yapının dönüşünden kaynaklanan sahte yerçekiminin etkisi altındaydılar – aslında tabana göre hareketsiz olup Orbitalin göbeğinden daha uzakta oldukları için biraz daha büyük bir gücün etkisi altındaydılar. Kendisini inşa edenlerin yüksek-G bir gezegenden geldiği Vavatch *AHT'nin* jeneratörlerinin de ayarlı olduğu insansılar için ortalama olduğu kabul edilen “yerçekiminin” yüzde yirmi faz-

lasını üretecek şekilde döndürülmüştü. Dolayısıyla Horza, Tayfanın kalanı gibi kendini alışık olduğundan ağır hissediyordu. Elbisesi tenini aşındırmaya başlamıştı bile.

Bulutlar kabinin ekranını griye boyadılar.

Kraiklyn heyecanını gizlemeye çalışmadan, “İşte orada!” diye bağırdı. Neredeyse on beş dakikadır hiç ses çıkarmamıştı ve insanlar da huzursuzlanmaya başlamışlardı. Mekik birkaç defa *Olmedreca*’yı arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana kayarak ilerlemişti. Bazen ekran net oluyor, aşağıdaki katman katman bulutları gösteriyordu; bazen de başka bir buhar katmanına ya da sütununa girdiklerinde yeniden gri bir buğuyla kapanıyordu. Bir defasında buzlanmıştı. “En yüksek kuleleri görebiliyorum!”

Tayfadakiler koltuklarından kalkıp ekrana yaklaştılar ve kabinin önünde toplastılar. Sadece Lamm ile Jandraligeli oturdukları yerden kalkmadılar.

“Zamanı geldi de geçiyor amına koyayım,” dedi Lamm. “Dört K uzunluğunda bir şeyi bulmak için nasıl bu kadar zaman harcar insan?”

“Radarın yoksa bulması zor,” dedi Jandraligeli. “Ben sadece şu korkunç bulutların arasından uçarken lanet şeye *çarpmadığımıza* seviniyorum.”

Lamm, “Siktir,” deyip tüfeğini bir kez daha inceledi.

“...Şuna bakın,” dedi Neisin de.

Bulutlardan oluşan o çorak topraklarda, sanki buhardan oluşan bir gezegende açılmış devasa bir kanyona benzeyen bir açıklık vardı, kilometrelerce devam eden katmanların ardında, yığılmış bulutların arasındaki açık havada bile görüş mesafesinin aniden kesilerek değil, solarak sonlanacağı kadar uzun ve geniş bir boşlukta *Olmedreca* ilerliyordu.

Üst yapısının alt katları okyanusa yapışmış sisin ardında gayet iyi gizlenmişlerdi ama görünmeyen güvertelerinden devasa kuleler ve cam ile hafif metalden yapılmış yapılar yükseliyor, açık havaya doğru yüzlerce metre şahlanarak devam ediyorlardı. Bu yapılar birbirlerinden bağımsız gibi

duruyorlardı ve alçak bulut katmanının düz yüzeyinin üstünde ağır ağır, hiç sarsılmadan, sonu gelmeyen bir kutu oyununun parçaları gibi ilerlerken loş, nemli gölgeleri sisin opak yüzeyine düşüyor, Vavatch sisteminin güneşi on kilometre yukarıdaki katman katman bulutların arasından parlıyordu.

O devasa kuleler havanın içinden ilerlerken arkalarında sisin pürüzsüz yüzeyinden aşağıdaki muazzam geminin geçişiyle kopan tutam tutam, iplik iplik buharları bırakıyorlardı. Kule ve üst yapının yüksek katlarının siste açtığı küçük, berrak alanda alt katlar görülebiliyordu: yürüme yolları ve gezinti alanları, bir havaray sisteminin birbiriyle bağlantılı kemerleri, havuzlar ve ağaçlık küçük parklar, hatta küçük uçucular gibi birkaç parça teçhizat ve küçücük, bir bebek evine aitmiş gibi görünen mobilyalar. Gözleri ve beyinleri manzarayı kavrarken o yükseklikten geminin bulutun yüzeyinde oluşturduğu genel kabartıyı algılayabiliyorlardı – siste dört kilometre uzunluğunda ve neredeyse üç kilometre genişliğinde ve güdük, sivri uçlu bir yaprak ya da ok başı şeklindeki, hafif yukarı kalkan bir alan.

Mekik alçaldı. Kuleler pırıldayan pencereleri, asma köprüleri, uçucu pistleri, antenleri, tırabzanları, güverteleri ve rüzgârda uçuşan tenteleriyle sessiz ve karanlıktı; yanlarından süzölmeye devam ettiler.

Kraiklyn ciddi bir edayla “Evet,” dedi, “görünüşe bakılırsa pruvaya biraz yürümemiz gerekecek takım. Bizi bunların altından uçuramam. Yine de Kenarduvarından en az yüz kilometre ötedeyiz, dolayısıyla bol bol zamanımız var. Zaten gemi doğrudan oraya yönelmiş de değil. Mümkün olduğunca yakına ineceğim.”

“Siktir. İşte başlıyoruz,” dedi Lamın öfkeyle. “Tahmin etmeliydim.”

“Bu yerçekiminde uzun bir yürüyüş tam da ihtiyacım olan şey,” dedi Jandraligeli.

“Bu aşırı büyük!” Lenipobra hâlâ ekrana bakıyordu. “Bu şey devasa!” Başını iki yana sallıyordu. Lamın oturduğu yer-

den kalkıp genci bir kenara itti ve mekiğin uçuş güvertesinin kapısına vurdu.

Kraiklyn kabin hoparlöründen, “Ne var?” dedi. “İnecek yer arıyorum. Lamm, kapıdaki sensen git yerine otur.”

Lamm kapıya önce şaşkınlık, ardından gıcık olmuş bir ifadeyle baktı. Burnundan soluyup koltuğuna giderken Lenipobra’yı bir daha iterek yolunun üstünden çekti. “Piç,” diye homurdanıp başlığının vizörünü indirdi ve aynaya çevirdi.

“Evet,” dedi Kraiklyn. “İniyoruz.” Hâlâ ayakta duranlar yenden oturdular, mekik birkaç saniye içinde dikkatle alçalıp yere hafifçe çarparak durdu. Ağız gibi açılan kapılardan içeri soğuk hava girdi. Yavaşça dışarıya, sessiz, kaya kadar sabit megageminin geniş, nefes kesici manzarasına adım attılar. Horza mekikte kalıp diğerlerinin çıkmalarını bekledi, sonra da Lamm’ın kendisini izlediğini fark etti. Horza ayağa kalkıp kara elbiseli figüre şaka yollu eğilerek selam verdi.

“Önden buyur,” dedi.

“Hayır,” dedi Lamm. “Önce sen.” Başıyla yan tarafı, açık kapıları işaret etti. Horza peşinde Lamm ile mekikten indi. Lamm her zaman mekikten son inen olmaya özen gösterirdi; bunun ona şans getirdiğine inanıyordu.

Bir uçucu pistinde duruyorlardı, üst yapının büyük, dikdörtgen, neredeyse altmış metre yüksekliğinde bir kulesinin tabanının yakınındaydılar. Kulenin güverteleri dimdik göğe yükselirken ön taraflarındaki bulut katmanının yüzeyinin üstünde ve alanın her iki yanında kuleler ve sisteki küçük kabarıklıklar geminin kalanının nerede olduğunu belli ediyordu ama artık bu derece alçaldıklarından aracın nerede bittiğini söylemek mümkün değildi. Nükleer bombanın nerede patladığını bile göremiyorlardı; bulutların yavaşça yanından süzülüp geçtiği terk edilmiş bir şehirde değil de gerçekten de okyanusta giden hasar görmüş bir geminin üstünde olduklarını hissettirecek bir yana yatma ya da titreşim yoktu.

Horza alanın kenarındaki alçak bir duvarın yanında duranlara katılıp arada bir sisin ince yüzeyinin ardından görü-

“Hayır!”

“Leni-!” Hâlihazırda aşağıya bakmayanlar parapetin yanına koşmuşlardı; küçücük figür havada taklalar atıyordu. Horza onu gördü ve bir şekilde kendini toparlayıp yükselebileceğini, durabileceğini, bir şeyler yapabileceğini umdu. Başlıklarının içinden gelen çığlık Lenipobra’yla aşağıdaki güverte arasındaki mesafe on metreden az kalınca başladı; kollarıyla bacaklarını açmış figür küçük, toprakla kaplı bir alanın sınırına çarptığı anda aniden kesildi. Gevşek bir şekilde güvertenin yaklaşık bir metre üstüne zıplayıp indi ve ardından kımıldamadan durdu.

“Tanrım...” Neisin bir anda olduğu yere oturdu, başlığını çıkarıp ellerini gözlerine götürdü. Dorolow başını eğip başlığını çıkarmaya başladı.

“O neydi lan?” Kraiklyn peşinde Mipp ile koşa koşa mekikten geliyordu. Horza hâlâ parapetin üstünden aşağıya, güvertenin üstünde ezilmiş duran oyuncak bebeğe benzeyen figüre bakıyordu. Tutamlarla şeritler halindeki sis kalınlaşıp etrafında yoğunlaştı.

Wubslin başlık mikrofonuna, “Lenipobra! Lenipobra” diye bağıırıyordu. Yalson başını çevirip kendi kendine yumuşak bir sesle küfrederek iletişim birimini kapattı. Aviger titreyerek ayağa kalkarken başlık vizörünün ardındaki yüzü bomboştı. Kraiklyn kayarak parapetin başında durdu ve ardından aşağıya baktı.

“Leni...” Diğerlerine baktı. “Bu aşağıdaki... Ne oldu? Ne yapıyordu? İçinizden bir saçmalı-”

“Atladı,” dedi Jandraligeli. Sesi titriyordu. Gülmeye çalıştı. “Galiba zamane çocukları yerçekimiyle kendi etrafında dönen referans çerçevesini birbirlerinden ayırt edemiyorlar.”

“Atladı mı?” diye bağırdı Kraiklyn. Jandraligeli’yi elbisesinin yakasından yakaladı. “Nasıl atlar? Size KY’nin işlemeyeceğini söyledim, hepinize söyledim, hangardayken...”

“O geç kalmıştı,” diye araya girdi Lamm. Parapetin ince metaline tekme attı ama eğmeyi başaramadı. “Aptal küçük piç geç kalmıştı. Hiçbirimiz ona söylemeyi akıl etmedik.”

Kraiklyn, Jandraligeli'yi bırakıp diğerlerine baktı.

“Doğru söylüyor,” dedi Horza. Başını iki yana salladı. “Hiç aklıma bile gelmedi. Hiçbirimizin aklına gelmedi. Lamm ile Jandraligeli Leni mekikteyken prualara yürümek zorunda oluşumuzdan şikâyet bile ettiler, sen de durumdan bahsettin ama galiba duymadı.” Horza omuz silkti. “Adam heyecanlıydı.”

Başını iki yana salladı.

Yalson ağır bir sesle, “Topluca sıçıp batırdık,” dedi. İletişim birimini yeniden açmıştı. Bir süre kimse konuşmadı. Kraiklyn ayağa kalkıp onlara baktı, sonra da parapete gidip iki elini de üstüne koyup aşağıya baktı.

Wubslin de aşağıya bakıp iletişim cihazına, “Leni?” dedi. Alçak sesle konuşmuştu.

“Chichel-Horhava,” dedi Dorolow, Ateş Çemberi işaretini yapıp gözlerini kapattı. “Tatlı Hanımımız ruhunu huzur içinde kabul et.”

Lamm, “Solucan boku,” deyip arkasına döndü. Lazerini üstlerindeki kulenin uzak, yüksek kesimlerine ateşlemeye başladı.

“Dorolow,” dedi Kraiklyn, “sen, Wubslin ve Yalson aşağı gidin. Ne yap... ah, siktir...” Kraiklyn arkasına döndü. “Aşağı gidin. Mipp onlara bir ip ya da ilk yardım çantası ya da her neyse bir şey at. Kalanımız... prualara devam edeceğiz, tamam?” Hepsine meydan okuyarak baktı. “Geri dönmek istiyor olabilirsiniz ama bu sadece yok yere öldüğü anlamına gelecek.”

Yalson yeniden iletişim birimini kapatıp arkasına döndü.

“Dönmesek de öyle,” dedi Jandraligeli. “Diye düşünüyorum.”

“Ben bir yere gitmiyorum,” dedi Neisin. “Gitmiyorum. Burada, mekiğin yanında kalacağım.” Başını öne eğdi, başlığı güverteydi, yere oturdu. Güverteye bakıp başını iki yana salladı. “Ben gitmiyorum. Hayır, efendim, gitmiyorum. Bugün bu kadar yeter. Burada kalacağım.”

Kraiklyn, Mipp'e baktı ve başıyla Neisin'i işaret etti. “Ona

göz kulak ol.” Dorolow ile Wubslin’e döndü. “Yürüyün bakalım. Hiç belli olmaz; belki bir şey yapabilirsiniz. Yalson – sen de.” Yalson, Kraiklyn’e bakmıyordu ama aşağı güverteye giden bir yol bulmaya koyulduklarında dönüp Wubslin’i ve diğer kadını takip etti.

Ayaklarının tabanlarından hissettikleri bir çarpışma hepsini zıplattı. Arkalarına dönünce Lamm’ı gördüler, ötelerdeki bulutların oluşturduğu beyaz zeminin önünde duran uzaklardaki bir şekilden ibaretti ve beş altı kat üstlerindeki uçucu pistlerinin desteklerine ateş ediyor, görünmez ışın baskı altındaki metalin etrafındaki alevleri yalıyordu. Bir pist daha yerinden koparak devasa bir oyun kartı gibi savrulup dönerek üstünde durdukları kata bütün güverteyi titreten bir gümbürtüyle indi. “Lamm!” diye patladı Kraiklyn. “Kes şunu!”

Tüfeğini kaldırmış siyah elbiseli adam onu duymamış gibi yapınca Kraiklyn kendi ağır lazerini kaldırıp tetiği çekti. Güvertenin Lamm’ın beş metre ilerisindeki bir kısmı alevler ve sıcaktan parlayan metal parçaları içinde yarılıp havaya kalktı, ardından aşağıya çökünce dışarı doğru fışkıran gazların sarstığı Lamm da sendeleyerek az kalsın düşüyordu. Kendini toparlayıp doğruunca o kadar uzakta olmasına rağmen öfkeden titrediği belliydi. Kraiklyn silahını hâlâ ona doğrultmuştu. Lamm dikilip kendi silahını omzuna alıp hiçbir şey olmamış da aylak aylak yürüyormuş gibi bir tempoyla geri geldi. Diğerleri de az da olsa rahatladılar.

Kraiklyn hepsini bir araya topladı; sonra da Dorolow, Yalson ve Wubslin’i takip ederek kulenin içine girdiler ve megagemi *Olmedreca*’ya inen halı kaplı, geniş, göz alıcı spiral merdivenden ilerlediler.

Yolu yarıladıklarında Yalson’un acı sesi başlık hoparlörlerinden, “Fosil kadar ölü,” diye geldi. “Lanet olsun, fosil kadar ölü.”

Pruvalara giderken yanlarından geçtikleri sırada Yalson’la Wubslin cesedin yanında durmuş, Mipp’in sarkıttığı vinç kabloğunun aşağıya inmesini bekliyorlardı. Dorolow dua ediyordu.

Lenipobra'nın üstünde can verdiği güverte seviyesini geçip sisin içine indiler, her iki yanında da boşluk dışında bir şey olmayan dar bir asma merdiven boyunca devam ettiler. Kraiklyn, Rairch elbisesindeki iğne radarı kullanıp altlarındaki buharın derinliğini ölçerek, "Sadece beş metre," dedi. Yollarına devam ederken sis de inceliyordu, dış mekân merdivenleri ve uzun rampalardan geçerek üstteki başka bir güverteye geldiler, ardından yine aşağı indiler. Güneş birkaç defa pusun içinden kâh parlaklaşan, kâh sönükleşen kırmızı bir disk halinde göründü. Güverteleri geçtiler, yüzme havuzlarının etrafından dolaştılar, kordon boylarını ve pistleri aştılar, masa ve sandalyelerin yanından yürüdüler, korulukların ve tentelerin, pasajların ve kemerlerin altından ilerlediler. Üstlerinde sisin içinden çıkarak yükselen kuleler gördüler ve birkaç defa gemiye oyulmuş, daha da çok güverte ve açık alanla çevrelenmiş, diplerinden denizin sesi gelen devasa çukurların içine baktılar. Böyle muazzam çanakların dibinde dönüp duran sis, rüyalarından oluşan bir iksire benziyordu.

Bir dizi koltuklu, tepeleri canlı renklere sahip şeritleri olan tentelerle kaplı, küçük, açık, tekerlekli aracın yanında durdular. Kraiklyn nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Wubslin aracı çalıştırmayı denedi ama küçük arabalardan hiçbiri çalışmıyordu.

Kraiklyn, "Burada gidebileceğimiz iki yol var," deyip ileriye bakarken surat astı. Güneş bir an parlayıp üstlerinde ve yanlarındaki buharı ışınlarıyla altın rengine bürüdü. Üstünde durdukları güverteye bilmedikleri bir sporun ya da oyunun çizgileri çizilmişti. Bir yanlarında bir kule sisleri kenara itip dışarı çıkarken sisin kıvrımları ve burgaçları devasa kollar gibi hareket edip güneşi yeniden kararttı. Kulenin gölgesi önlerindeki yolu kesiyordu. "Ayrılacağız." Kraiklyn etrafına bakındı. "Ben Aviger ve Jandraligeli'yle o tarafa gideceğim. Horza ile Lamm, siz şu tarafa gidin." Bir tarafı işaret etti. "Orası yan pruvalardan birine gidiyor. Orada da mutlaka bir

şeyler olmalı; sadece etrafınıza bakınmaya dikkat edin.” Bi-
leğindeki bir düğmeye dokundu. “Yalson?”

Yalson interkomdan, “Merhaba,” dedi. O, Wubslin ve Do-
rolow, Lenipobra’nın cesedinin mekiğe çıkarılmasını izleyip
sonra da diğerlerinin peşinden yola çıkmışlardı.

Kraiklyn, “Evet,” deyip başlık ekranlarından birine baktı,
“sadece üç yüz metre uzaktasınız.” Arkasına dönüp geldik-
leri yola baktı. Birkaç kilometre ötede, çoğunlukla üst kat-
lardan yükselen bir grup kule artık arkalarında dizilmişlerdi.
Olmedreca’nın gitgide daha büyük bir kısmını görüyorlardı.
Sis, sessizlik içinde yanlarından geçip gitti. “Ah tamam,” dedi
Kraiklyn, “sizi görüyorum.” El salladı.

Uzak bir güvertede o sisle dolu devasa çanaklardan biri-
nin yanındaki birkaç küçük figür aynı şekilde karşılık verdi.
“Ben de sizi görüyorum,” dedi Yalson.

“Şu anda olduğumuz yere gelince diğer yan pruvaya git-
mek için sol tarafa gidin; ikincil lazerlerin olduğu yere. Hor-
za ile Lamm da-”

“Evet duyduk,” dedi Yalson.

“Tamam. Mekiği daha yakına getirebileceğiz, belki de kısa
süre içinde bir şey bulduğumuz yerin hemen üstüne. Hadi
gidelim. Gözlerinizi açık tutun.” Aviger ve Jandraligeli’ye
başıyla işaret etti, yürümeye başladılar. Lamm ile Horza bir-
birlerine bakıp Kraiklyn’in işaret ettiği yöne doğru yola ko-
yuldular. Lamm, Horza’ya iletişim birimini kapatıp vizörünü
açmasını işaret etti.

Kendi vizörünü açıp, “Beklemiş olsaydık en baştan mekiği
istediğimiz yere indirebilirdik,” dedi. Horza ona katıldı.

“Geri zekâlı küçük piç,” dedi Lamm.

“Kim?” diye sordu Horza.

“Şu çocuk. Lanet platformdan atladı ya.”

“Hımm.”

“Ne yapacağım biliyor musun?” Lamm, Değişçin’e baktı.

“Ne?”

“Küçük piçin dilini keseceğim, bunu yapacağım. Dövmeli

bir dilin değeri vardır, değil mi? Küçük piçin bana borcu vardı zaten. Ne dersin? Sence ne kadar eder?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Küçük piç...” diye mırıldandı Lamm.

İki adam ağır adımlarla güverte boyunca yürüyüp daha önce geçtikleri dümdüz çizgiden saptılar. Tam olarak nereye gittiklerini söylemek zordu ama Kraiklyn’in söylediğine göre *Olmedreca*’ya bağlı devasa uskundurularmış gibi çıkıntı yapan ve megageminin güzel günlerinde kısa süreli geziler için yolcu getirip götüren ve bakım işleriyle ilgilenen yolcu gemileri için liman görevi yapan yan pruvalardan birine doğru gidiyorlardı.

Yakın zamanda bir çatışma yaşanmış gibi görünen bir yerden geçtiler; lazer yanıkları, kırılmış camlar ve metal parçaları geminin konaklama bölümüne dağılmışlardı, yırtılmış perdelerle duvara asılmış resimler devasa geminin ilerlemesinden çıkan rüzgârda çırpınıyorlardı. Yaz önce yanından geçtikleri o tekerlekli araçların aynısından iki tane ezilip yan yatmış hâlde duruyorlardı. Yıkıntıları ayaklarının altında gıcırdatarak yürümeye devam ettiler. Diğer iki grup da yürümeye devam ediyor, verdikleri raporlara ve aralarında geçen konuşmalara bakılırsa makul bir ilerleme kaydediyorlardı. İlerilerinde daha önce gördükleri o devasa bulut katmanı vardı; inceldiği ya da alçaldığı yoktu ve mesafeleri tahmin etmesi zor olsa da artık aralarında en fazla iki kilometre kalmış olmalıydı.

Kraiklyn sonunda, “Geldik,” derken sesi Horza’nın kulaklarında çatırdadı. Lamm iletişim kanalını açtı.

“Ne?” Şaşkınlık içindeymiş gibi Horza’ya baktı ve o da omuz silkti.

“Sizi geride tutan ne?” dedi Kraiklyn. “Bizim yolumuz daha uzundu. Biz ana pruvalara geldik. Onlar sizin üstünde olduğunuz kısımdan daha ileri çıkıyorlar.”

Yalson güya karşı taraftaki yan pruvalara yönelmiş olan diğer takımdan, “Orada olduğun filan yok Kraiklyn,” diyerek araya girdi.

“Ne?” dedi Kraiklyn. Lamm’la Horza iletişim birimlerinden konuşmalarını dinlemek için durdular. Yalson yeniden konuştu:

“Sadece geminin kenarına geldik. Aslında esas yan tarafın biraz dışındayız... bir çeşit kanat ya da payandanın üstünde duruyoruz... Her neyse buralarda yan pruva filan yok. Bizi yanlış yöne gönderdin.”

“Ama sen...” diye başladı Kraiklyn. Sonra susup kaldı.

Lamm başlığının mikrofonuna, “Kraiklyn lanet olsun, bizi pruvaya doğru gönderdin ve sen yan pruvadasın!” diye bağırdı. Horza da aynı sonuca varmak üzereydi. Bu yüzden Kraiklyn’in takımının pruvalara erişmiş olmasına rağmen onlar hâlâ yürüyorlardı. Birkaç saniye boyunca *Açık Hava Türbülansı*’nın kaptanından ses çıkmadı, sonra da konuştu:

“Siktir, haklısın.” İç çektiğini duydular. “Sen, Horza’yla devam etsen iyi olur. Burayı çabuk bir kolaçan ettikten sonra sizin oraya birilerini gönderirim. İçinde birkaç lazerin olabileceği bir sürü şeffaf kabarcığın olduğu bir çeşit galeri gördüm galiba. Yalson, sen ayrıldığımız yere dön, oraya gelince haber ver. Bakalım ilk kim işe yarar bir şey bulacak.”

Lamm, “Sikeyim ya, aman ne muhteşem,” deyip ayaklarını yere vura vura sisin içine doğru ilerledi. Horza da üstüne oturmayan elbisenin cildine bu kadar sürtünmüyor olmasını dileyerek peşinden gitti.

İki adam yürümeye devam ettiler. Lamm çoktan yağmalanmış birkaç lüks kamarayı incelemek için durdu. Kırık camlara takılmış ince malzemeler bulut gibi etraflarında süzülüyorlardı. Bir dairede zengin ahşap mobilyalar bir köşede kırılmış duran bir holoküre ve bir oda büyüklüğünde cam duvarlı bir su tankı buldular; içindeki, çürüyen parlak renkli balıklar ve kaliteli elbiseler egzotik su yosunları gibi yüzeyde hep beraber yüzüyordu.

Horza’yla Lamm iletişim sisteminden Kraiklyn’in grubundaki diğerlerinin az önce gördükleri şeffaf kabarcıkların ardında lazerleri bulmayı umdukları galeriye giden bir kapı olduğunu düşündükleri bir şey keşfettiklerini duydular.

Horza, Lamm'a zamanlarını harcamazlarsa iyi olacağını söyledi dolayısıyla lüks odalardan çıkıp güverteye dönerek ilerlemeye devam ettiler.

Değişçin'le Lamm güverte boyunca ilerleyip sis ve buzlu tavan panellerinden geçerek gelen gün ışığıyla aydınlatılmış loş bir tünele girerken Kraiklyn, "Hey Horza," dedi. "Bu iğne radar düzgün çalışmıyor."

Horza yürümeye devam ederek cevap verdi. "Sorun ne?"

"Bulutun içinden geçemiyor, sorun o."

"Onu hiç deneme fırsatı... Ne demek istiyorsun?" Horza koridorda durdu. Karnındaki bir his ona çok yanlış bir şeyler olduğunu söylüyordu. Lamm yürümeye devam edip ondan uzağa koridorun ilerisine gitti.

"Önümüzdeki büyük buluttan yansıyıp birtakım değerler verdi, hemen yanımızda ve yarım K yüksekliğinde diyor." Kraiklyn güldü. "Bunun Kenarduvarı olmadığı kesin, bulut da olmadığını *görebiliyorum* ve iğnenin söylediğinden yakın."

"Şu anda neredesiniz?" diye araya girdi Dorolow. "Hiç lazer buldunuz mu? Ya da şu kapıyı?"

"Hayır, sadece bir çeşit güneşlenme yeri filan çıktı," dedi Kraiklyn.

"Kraiklyn!" diye bağırdı Horza. "O değerlerden emin misin?"

"Eminim. İğne diyor ki—"

Birisi "Güneşlenecek bir hava olmadığı kesin amın—" diye araya girdi ama ses daha çok iletişim biriminin açık olduğunu fark etmeyen biri kazara konuşmuş gibiydi. Horza alnının terlemeye başladığını hissetti. Tuhaf bir şeyler dönüyordu.

"Lamm!" diye bağırdı. Koridorun otuz metre ilerisindeki Lamm yürürken arkasına baktı. "Geri gel!" diye bağırdı Horza. Lamm durdu.

"Horza orada bir şey—"

"Kraiklyn!" Bu defa gelen mekikteki Mipp'in sesiydi. "Burada başka birileri varmış. Az önce indiğimiz yerin arkasından başka bir aracın havalandığını gördüm; şimdi gittiler."

"Tamam, teşekkürler Mipp," dedi Kraiklyn sakın bir ses-

le. “Horza dinle, buradan görebildiğim kadarıyla sizin taraftaki pruvalar bulutun içine girdiler, yani bir bulut bu... Siktir, hepimiz bunu lanet bir bulut olduğunu görebiliyoruz. Sakın-”

Gemi, Horza'nın ayaklarının altında titredi. Horza sarsıldı. Lamm kafası karışmış bir hâlde ona baktı. “Bunu hissettin mi?” diye bağırdı Horza.

“Neyi hissettim mi?” dedi Kraiklyn.

“Kraiklyn?” Konuşan yine Mipp'ti. “Bir şey görebiliyorum...”

Horza aynı anda hem havaya hem de başlık mikrofonuna, “Lamm buraya dön!” diye bağırdı. Lamm etrafına bakındı. Horza aşağıdaki güvertede bitmek bilmeyen bir titreşim olduğunu hissedebiliyordu.

“Ne hissettin?” dedi Kraiklyn. Sinirlenmeye başlamıştı.

Konuşmaya Yalson da dahil oldu. “Bir şey hissettiğimi sandım. Çok bir şey değil. Ama dinle bu şeylerin titre... bunlar sarsıla-”

“Kraiklyn,” dedi Mipp daha telaşlı bir sesle. “Galiba bir şey görüyo-”

“Lamm!” Horza artık, o uzun tünel koridordan gerilemeye başlamıştı. Lamm tereddüt ediyormuş gibi görünüp olduğu yerde durdu.

Horza bir şey duyabiliyordu, tuhaf, hırıltıya benzeyen bir gürültü; ona bir jet motorunu ya da çok çok uzaktan duyulan bir füzyon motorunun sesini çağrıştırdı ama ikisi de değildi. Ayaklarının altında da bir şey hissedebiliyordu – o titreşimi ve onu bir şey çekiyordu sanki, Lamm'a doğru sürükleyen bir akıntı gibiydi, sanki zayıf bir güç alanındaydı ya da-

“Kraiklyn!” diye bağırdı Mipp. “Gördüm. Bir şey! Ben sen- benim-” diye kekeledi.

“Bak, bir sakın olabilir misin?”

“Bir şey hissedebiliyorum...” diye başladı Yalson.

Horza koşmaya başladı, son hız koridordan geri gidiyordu. Geri dönmeye başlayan Lamm diğer adamın ondan uzağa kaçtığını görünce durup ellerini kalçalarına koydu. Uzak-

tan gelen bir kükreme yankılıyordu, bir vadinin uzağından duyulan bir şelale sesi gibi bir şey.

“Ben de bir şey hissedebiliyorum, sanki-”

“Mipp ne diye bağııyordu?”

“Çarpıyoruz!” diye bağırdı Horza koşarken. Kükreme her an daha yaklaşıyor, daha da güçleniyordu.

“Buz!” Konuşan Mipp’ti. “Mekiğı getiriyorum! Koşun! Buzdan bir duvar var! Neisin! Neredesin? Neisin! Çok az-”

“Ne var?”

“BUZ?”

Kükreme sesi yükseldi; Horza’nın çevresindeki koridor inlemeye başladı. Buzlu çatı panellerinden birkaçı tuzla buz olup önüne düştü. Duvarın bir kısmı aniden açılan bir kapı gibi yerinden fırlayınca Horza ona çarpmaktan son anda kurtuldu. Gürültü kulaklarını dolduruyordu.

Lamm etrafına bakındı, koridorun sonunun hızla üstüne doğru geldiğini gördü; koridorun son kesimi olduğu gibi büyük bir inlemeyle ezilerek hızla kapanıyor, neredeyse koşma hızında üstüne doğru geliyordu. Lamm ona ateş etti ama o durmadı; koridora duman doldu. Küfretti, dönüp Horza’nın peşinden koşmaya başladı.

İnsanlar artık her yerde bağııp çağırıyorlardı. Horza’nın kulaklarında minicik seslerden oluşan bir parazit vardı ama aslında tek duyabildiğı arkasından gelen fırtına gibi gürültüydü. Ayaklarının altındaki güverte sanki o devasa gemi depremle sarsılıyormuş gibi eğilip titredi. Koridor duvarlarını oluşturan plaka ve paneller eğilip bükülüyorlardı; daha çok çatı paneli tuzla buz olup düştü. Tüm bu süre boyunca kuvvetini emen o güç Horza’yı geri çekiyor, sanki bir rüyadaymışçasına yavaşlamasına neden oluyordu. Gün ışığına çıktı ve arkasında, fazla uzak olmayan bir yerden Lamm’ı duydu.

“Kraiklyn seni aptal pezevenk orospu çocuğunun dölü!” diye bağırdı Lamm.

Sesler kulağını inletiyordu, kalbi son hız çarpıyordu. Her adımında bütün gücünü kullanıyordu ama kükreme daha

yakından, daha güçlü geliyordu. Yumuşak malzemelerin rüzgârda uçuştığı lüks odaları geçti, çatı dairelerin içine doğru katlanmaya başlamıştı, güverte de eğiliyordu; daha önce gördükleri holoküre yuvarlanarak ilerledi ve zıplayarak çöken pencerelerden çıktı. Horza'nın yanındaki bir kapak, altındaki basınçlı havanın etkisiyle patlayarak etrafa bir sürü döküntü püskürttü; Horza koşarken eğilse de kıymıkların elbisesine çarptığını hissetti. Altındaki güverte çatıdayıp zıplarken kaydı. Lamm adımları sertçe yere çarparak arkasından geliyor, interkomdan bağırarak Kraiklyn'e sövmeye devam ediyordu.

Arkasındaki gürültü devasa bir şelale gibiydi, büyük bir toprak kayması, hiç bitmeyen bir patlama, bir yanardağ gibiydi. Kulakları sızlıyordu, bütün o gürültüden akli allak bulak olmuştu. İlerisindeki duvara sıralanmış pencereler bembeyaz olup ardından ona doğru patlayarak elbisesinin üstüne bir dizi küçük, sert bulut halinde parçalar yağdırdılar. Başını bir kez daha eğip kapıya yöneldi.

“Piç piç piç!” diye böğürdü Lamm.

“-durmuyor!”

“-burada!”

“Kapa çeneni Lamm.”

“Horzaaa...!”

Sesler kulağının dibinde bağırıyorlardı. Artık geniş bir koridorun içinde bir halının üstünde koşuyordu; açık kapılar sağa sola savruluyor, tavandaki ışık tesisatları titreşiyorlardı. Aniden önündeki koridoru sel aldı, su yirmi metre ilerisindeydi ve bir saniyeliğine, öyle olamayacağını bilse de deniz seviyesinde olduğunu düşündü; suyun geçip gittiği yere ulaşınca selin köpürüp çağlayarak geniş spiral bir merdivenden aşağıya aktığını görüp işitebiliyordu ve yukarıdan sadece birkaç damla daha düşüyordu. Yavaşça hız kaybeden geminin üstündeki çekimi artık azalmış gibiydi ama kükremeyi andıran gürültü etrafını sarmaya devam ediyordu. Gücü tükeniyordu, sersemlemişti ve uzun koridor etrafında titreşip bükülürken dengede kalmakta zorlanıyordu. Şimdi de ani bir

hava akımı başlamıştı; birkaç kâğıt ve plastik parçası renkli kuşlar gibi savrularak yanından geçti.

“-piç piç piç-”

“Lamm-”

İleride gün ışığını gördü. Işık geniş pencereleri olan üstü camla kaplı bir güneş güvertesinden geliyordu. Büyük saksıların içinde büyüyen kocaman yapraklı bazı bitkilerin arasından zıplayıp küçük bir masanın etrafına yerleştirilmiş bir grup eftan püften sandalyenin üstüne düşerek hepsini parçaladı.

“-siktiğimin aptal pi-“

Kraiklyn'in sesi, "Lamm kapa çenenil!" diye araya girdi. "Duyamıyoruz–"

İlerisindeki pencere dizisi bembeyaz oldu, buz gibi çatladı ve ardından dışarıya doğru patladı. Horza güvertedeki cam parçalarının üstünden kayarak geçmek için camsız pencerelerin içinden ileriye atlarken arkasında kalan camları patlamış pencereler yukarıdan aşağıya devasa bir ağız gibi yavaş yavaş kapanıyorlardı.

“Seni piç! Seni pu-”

“Lanet olsun! Kanal değiştirin. Şuraya gi-”

Horza cam parçalarının üstünde kayıp az kalsın düşüyordu.

Artık başlığından sadece Lamm'ın sesi geliyor, o da kulaklarını büyük kısmı arkasındaki sonu gelemeyen yıkımın her şeyi boğan gürültüsünde kaybolan küfürlerle dolduruyordu. Sadece bir anlığına arkasına bakınca Lamm'ın kendini ezilen pencerelerin oluşturduğu çenelerin arasından içeri attığını gördü; güvertenin üstünde yalpalayıp düştü ve yuvarlandı, sonra da silahı hâlâ elinde kayağa kalkarken Horza bakışlarını çevirdi. Ancak o noktada silahının artık elinde olmadığını anlamıştı; düşürmüş olmalıydı ama bunun nerede ya da ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

Horza yavaşlıyordu. Kondisyonu yerindeydi ve güçlüydü ama Vavatch'ın sahte yerçekiminin kuvveti ve ona büyük gelen elbise etkilerini göstermeye başlamışlardı.

Transa benzer bir hâlde koşar, nefesi açık ağzından son hız ileri geri akarken pruvalara ne kadar yakın olduklarını, arkasındaki geminin milyar tonluk kitlesiyle -daha önce gördükleri bulut katmanının içini dolduruyorsa- devasa bir yassı buzdağı olması gereken şeye bindirirken o muazzam ağırlığının ön kısmını daha ne kadar sıkıştırabileceğini merak etti.

Horza rüyadaymış gibi gemiyi etrafında görebiliyordu, hâlâ bulutlara ve sislere bürünmüştü ama yukarıdan altını bir gün ışıyla aydınlanıyordu. İncesiyle kalınlıya kuleler etkilenmemiş gibi duruyorlardı, bütün o devasa yapı arkalarındaki kilometrelerce uzunluğundaki kısmının muazzam ivmesiyle hâlâ ileri doğru kayıyordu. Oyun sahalarının, rüzgârda dalgalanan gümüş renkli çadırların yanından ilerleyip, bir yığın müzik aletinin arasından geçti. İleride daha da fazla güverteden oluşan sütunlu bir duvar vardı ve Horza'nın üstündeki köprüler, görüş alanının dışında, yani arkada kalan pruva tarafındaki destekleri yaklaşan yıkım dalgasıyla yok olurken sarsılıp darmadağın oluyordu. Yan tarafındaki bir güvertenin hava dolu, puslu bir hiçliğin içine düşüp gözden kaybolduğunu gördü. Ayağının altındaki güverte, yaklaşık on beş metre ileriden yavaşça yükselmeye başlayınca önündeki durmaksızın dikleşen bir yokuşa tırmanmak için mücadele etmeye başlamıştı. Sol tarafındaki bir asma köprü, tellerini sağa sola savurarak çöktü ve gemiyi sarmalayan altın sisin içinde gözden kaybolurken düşüşünün gürültüsü Horza'nın kulaklarına saldıran yıkıcı uğultunun arasında kaybolup gitti. Ayakları güvertenin eğimi karşısında kaymaya başladı. Düşüp sertçe sırtını çarptı ve dönüp arkasına baktı.

Olmedreca'nın en yüksek kulesinden de yükseğe tırmanan beyaz bir kule vardı ve megagemi kendini buna çarparak yıkıntı ve buzdan oluşan bir köpük eşliğinde yok oluyordu. Evrendeki en büyük dalga gibiydi, hurda metalle bezeli, ezilip ufalanan çöpten yontulmuştu; ötesinde ve civarında, üstünde ve ardında, ilerideki donmuş su yarından aşağıya parlayan,

ışıldayan buz ve kar çağlayanları büyük, yavaş peçeler halinde hücum ediyorlardı. Horza buna baktı, sonra da güverte iyice yükselince ona doğru kaymaya başladı. Sol tarafına devasa bir kule ağır ağır yıkılıyor, efendisinin önündeki köleler gibi sıkıştırılmış yıkıntı dalgasının önünde secde ediyordu. Horza güverte ile tırabzanların, duvar ile bölme kapaklarının ve az önce yanından geçtiği çerçevelerin kâğıt gibi kırışıp ezildiklerini ve ona doğru gelmeye başladıklarını görünce boğazından bir çığlık yükselmeye başladığını hissetti.

Aşağıya kayan cam kırıklarının ve yuvarlanan parçaların üstünden güvertenin kıyısında bükülmekte olan tırabzana doğru yuvarlanıp onu yakalamak için hamle yaptı, tutundu, iki koluyla birden asılıp bir ayağıyla tekme atarak kendini tırabzanın öbür tarafa fırlattı.

Sadece bir güverte aşağı düşüp eğimli metale çarpınca soluğu kesildi. Elinden geldiğince hızla ayağa kalkıp ciğerlerini çalıştırmaya çalışırken bütün gücüyle hava emip yutkundu. Üstünde olduğu dar güverte de eğiliyordu ama bükülme noktası kendisiyle kule gibi yükselen, devinerek ezilen yıkıntılar arasındaydı; güverte arkasındaki bir noktada yükselip tepeleşirken ayakları ve kalçaları üstünde eğimli yüzeyden aşağıya kaydı. Metal yüzeyi yırtılınca üst güvertenin kirişleri deriden çıkan kırık kemikler gibi aşağıya indiler. Önünde az önce üstünden atladığı güvertenin hâlâ düz olan bir alanına çıkan bir dizi basamak vardı. Son hız koşarak düz güverteye tırmandı, güverte tam o sırada ön kenarı ezilip yükselirken yıkım dalgasının karşı tarafına doğru bükülerek eğim kazanmaya başladı. Artan eğimden aşağıya doğru koşarken sığ süs havuzunun suları şelale gibi etrafından döküldü. Basamaklar bitmiyordu: Kendini bir sonraki güverteye doğru çekti.

Göğsüyle boğazı sıcak kömürlerle doluydu sanki, bacakları erimiş kurşun gibiydi ve bunca zaman boyunca onu geriye çeken o korkunç, kâbus gibi kuvvet hiç ara vermeksizin onu enkaza doğru sürüklemeye çalışmıştı. Sendeleyip soluk soluğa basamakların üstüne, kırılıp boşalmış bir yüzme havuzunun yanına çıktı.

“Horza!” diye bağırdı bir ses. “Oradaki sen misin? Horza! Benim Mipp! Yukarıya bak!”

Horza başını kaldırdı. Sis içinde, otuz metre yukarısında *AHT'nin* mekiği duruyordu. Horza ona zayıf bir hareketle el sallarken sendeledi. Mekik, Horza'nın biraz ötesindeki sis içinde inişe geçti, arka kapısı açılıp bir sonraki güvertenin hemen üstünde havada durana dek alçaldı.

“Kapıları açtım! Atla içeriye!” diye bağırdı Mipp. Horza karşılık vermeyi denedi ama boğuk bir hırıltıdan fazlasını çıkaramadı; bacak kemikleri jöleye dönüşmüş gibi hissederek öne doğru sendeledi. Ağır elbise etrafında bir şeye toslayıp çarptı, botlarının altındaki, üstü kırık cam dolu, titreyen güvertenin üstünde kaydı. Ama mekiğin beklediği güverteye çıkan kule gibi dikilen daha çok basamak vardı. “Acele et Horza! Çok fazla bekleyemem!”

Basamaklara atılıp kollarıyla kendini yukarı çekti. Mekik havada yukarı aşağı, sağa sola sallanarak bekliyor, açık rampası bir ona, bir başka tarafa dönüyordu. Altındaki basamaklar sarsılıyor; etrafındaki çıgıklar ve çatırtılarla dolu gürültü kükrüyordu. Başka bir ses kulaklarında bağıırıyordu ama sözcükleri çıkaramıyordu. Üst güverteye düştü, mekiğin birkaç metre ötedeki rampasına doğru hamle yaptı; içerideki koltukları ve ışıkları görebiliyordu, Lenipobra'nın elbisesinin içindeki cesedi bir köşeye yığılmıştı.

Mipp yıkımın çıglığı ve bağıran diğer sesin üstünden, “Bekleyemem! Benim-” diye bağırdı. Mekik yükselmeye başlayınca Horza kendini ona doğru attı.

Ucu tam göğsüne kadar yükseldiği sırada rampayı yakaladı. O hâlde güverteden havalandılar; araç yükselirken Horza rampasına tutunduğu mekiğin altında sallanarak gövdesinin aşağısından ileriye bakıyordu.

“Horza! Horza! Üzgünüm,” dedi Mipp ağlayarak.

“Beni aldın!” dedi Horza boğuk bir sesle.

“Ne?”

Mekik hâlâ yükselmeye devam ediyor, güverte, kule ve ince, yatay havaray hatlarının yanından geçiyordu. Horza'nın

bütün ağırlığını rampa kapısının üstünde kanca gibi kıvırdığı eldivenli parmakları taşıyordu. Kolları ağrıyordu. “Lanet rampaya asılıyım!”

“Sizi piçler!” diye bağırdı başka bir ses. Bağırان Lamm’dı. Rampa kapanmaya başladı; kapı aniden harekete geçince az kalsın Horza’nın eli kapıdan kayıyordu. Elli metre yüksektediler ve tırmanmaya devam ediyorlardı. Horza kapıların üst kısmının parmaklarına doğru kapandığını gördü.

“Mipp!” diye bağırdı. “Kapıyı kapatma! Rampayı olduğu yerde bırak, içeri girmeye çalışacağım!”

“Tamam,” dedi Mipp çabucak. Rampa dikleşmeyi bırakıp yaklaşık yirmi derecelik bir açıda durdu. Horza bacaklarını sağdan sola sallamaya başladı. Yetmiş seksen metre yukarıdaydılar, enkaz dalgasından uzağa bakıyor ve oradan yavaşça uzaklaşıyorlardı.

“Seni kara piç! Geri gel!” diye böğürdü Lamm.

“Gelemem Lamm!” diye bağırdı Mipp. “Yapamam fazla yakınsın!”

“Seni şişko piç!” diye tısladı Lamm.

Horza’nın etrafında ışıklar titreşti. Lazer isabet edince mekiğin alt tarafı on yerinden birden parladı. Bir şey Horza’nın sol bacağına çarptı ve bacağı acıyla yanarken sağ bacağı da birisi tekmeyle yapıştırmış gibi savruldu.

Mipp anlaşılmas bir şeyler bağırdı. Mekik hız alarak megagemiyi çaprazlamasına aşmaya başladı. Horza’nın etrafından kükreyerek akan hava yavaş yavaş elini rampanın üstünden sökmeye başladı. “Mipp yavaşla!” diye bağırdı Horza.

“Piiiç!” diye bağırdı Lamm bir kez daha. Yan taraflarındaki sis, içinden yayılarak geçen kısa süreli ışınların ısıttığı noktalarda parladı. Sonra da lazer ateşi hedef değiştirince mekikten bir kez daha kıvılcımlar saçıldı, ön ve burun kesimlerinden beş altı küçük patlamayla çatırtılar geldi. Mipp uludu. Mekik hızlandı. Horza hâlâ bir bacağı yarı açık rampanın üstüne atmaya çalışıyordu ama bedeni hızlanan aracın etrafından akan havanın direnciyle yatay hâle gelmişti ve sürtünme onu geriye doğru çekerken pençe gibi

büktüğü parmakları yavaşça sert zemini kazıyarak geriye kayıyorlardı.

Lamın ıglık atmaya başladı – Horza'nın başından elektrik şoku gibi geçen tiz, gırtlaktan gelen bir sest ve aniden kesilip yerini keskin çatırtı ve kırılma seslerine bıraktı.

Mekik buzdağına çarpan megageminin yüz metre üstünden yarışıyormuş gibi son hız ilerledi. Horza elleriyle kollarının gücünün tükendiğini hissetti. Başlık vizöründen sadece birkaç metre ilerisinde duran ama milim milim uzaklaştığı mekiğin iç kısmına baktı.

Mekiğin içi bir defa parladı, sonra bir anlığına kör edici, tahammül edilemez bir ışıkla bembeyaz yandı. Horza refleksiyle gözlerini kapatınca göz kapaklarının ardından yakıcı sarı bir ışık geldi. Başlık hoparlörlerinden ani, delici, insanlık dışı bir ses yükseldi, bir makinenin ıglığına benziyordu, ardından ses tamamen kesildi. Işık yavaşça soldu. Horza gözlerini açtı.

Mekiğin içinde hâlâ parlak bir ışık vardı ama artık aynı zamanda dumanı tütüyordu. Açık arka kapılardan içeriye buralar yaparak giren türbülanslı hava, yanmış koltuklardan, alazlanmış kemerlerle ağılardan ve Lenipobra'nın açıkta kalıp kızarmış yüzünden çıkan ince dumanları alıp götürüyordu. Ön taraftaki bölme duvarına gölgelerin izi yanarak işlenmiş gibi görünüyordu.

Horza'nın parmakları teker teker rampanın kenarından ayrıldılar.

Tanrım, diye düşündü yanık izleriyle dumana bakarken, manyağın hakikaten de nükleer bombası varmış. Sonra da şok dalgası geldi.

Dalga ona tokat gibi çarpıp ileriye savurdu ve rampanın üstünden mekiğin içine fırlattı, hemen ardından makinenin kendisine de çarpıp onu fırtınaya tutulmuş minicik bir kuş gibi oradan oraya attı. Horza mekiğin bir orasına bir burasına arpken hâlâ açık arka kapılardan yine dışarı düşmemek için çaresizce bir yerlere tutunmaya çalışıyordu. Bir kemere denk gelince son gücüyle yumruğunu kemere sıkı sıkı sardı.

Kapıların ardında, sisin içinden devasa bir ateş topu kaynarak yavaşça göğe doğru tırmanıyordu. Horza'nın o güne dek duyduğu tüm gök gürültülerinin birleşimi gibi bir ses kaçmakta olan aracın sıcak, puslu iç ortamını titretip geçti. Mekik yana kayarak Horza'yı koltuklardan birine fırlattı. Açık arka kapıların ardında büyük bir kule belirip mekik dönmeye devam ederken ateş topunu önünü kapattı. Arka kapılar kapanmaya çalışıyormuş gibi hareketlenip ardından sıkışıp kaldılar.

Bombanın ışığından gelen sıcaklık o ilk ateş topuna maruz kalan yüzeylerden içeri sızmaya başlayınca Horza elbisesinin içinde kendini ağır ve sıcak hissetti. Sağ bacağı dizinin altında bir yerlerde fena acıyordu. Yanık kokusu alıyordu.

Mekik dengesini bulup düz bir rotada ilerlemeye başlayınca Horza ayağa kalkıp bölme duvarındaki kapıya doğru gitti; koltukların ve Lenipobra'nın yığılmış –artık arka kapıların orada kolları bacakları açılmış bir hâlde yerde yatıyordu– cesedinin donmuş gölgeleri andıran izleri duvarın aşırı beyaz yüzeyinde sabitlenmişlerdi. Horza kapıyı açıp içeri geçti.

Mipp pilot koltuğuna oturmuş, kamburunu çıkarıp kontrollerin üstüne eğilmişti. Monitör ekranları bomboştu ama mekiğin ön penceresinin kalın, polarize camının ardından bulut, sis, altlarından kayıp giden birkaç kule ve ötesinde de daha da fazla bulutun altında açık deniz görünüyordu. Mipp yarı yarıya Horza'ya dönüp ağır bir sesle, “Senin... öldüğünü sandım...” dedi. Mipp yaralanmış gibi görünüyordu, koltuğunda eğilip kamburunu çıkarmıştı, göz kapakları düşüyordu. Kara alnı terden parlıyordu. Uçuş güvertesinde aynı anda hem acı hem tatlı, kekremsi bir duman vardı.

Horza başlığını çıkarıp kendini diğer koltuğa bıraktı. Başını eğip sağ bacağına baktı. Elbisenin baldırında yaklaşık bir santimetre çapında düzgün, çeperi kararmış bir delik açılmıştı ve elbisenin diğer tarafında da bunun eşi daha büyük, kenarları daha düzensiz bir delik vardı. Bacağını esnetince acıyla irkildi; sadece kası yanmış, vurulduğunda koterize olmuştu. Kan göremiyordu.

Mipp'e baktı. "İyi misin?" diye sordu. Cevabı zaten biliyordu.

Mipp başını iki yana salladı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "O manyak beni vurdu. Bacağımdan, bir de sırtımda bir yerden."

Horza, Mipp'in elbisesinin sırtına baktı, koltuğa dayandığı yerin yakınına. Koltuğun yuvasındaki bir delikten elbisenin yüzeyindeki uzun, koyu renk bir yara görünüyordu. Horza başını eğip uçuş güvertesinin zeminine baktı. "Siktir," dedi. "Burası delik değişik olmuş."

Zeminde bir sürü küçük krater vardı. İki tanesi doğrudan Mipp'in koltuğunun altındaydı; bir ışın elbisesinin yan tarafındaki o karayaraya neden olmuştu, diğeri de Mipp'in bedene isabet etmiş olmalıydı.

Mipp gülümsemeye çalışıp, "Piç beni de kıcımdan vurdu galiba Horza," dedi. "Hakikaten nükleer bombası varmış, değil mi? Patlayan oydu. Bütün elektrik tesisatını uçurdu... Sadece optik kontroller çalışıyor. Baş belası mekik hiç işe yaramıyor zaten."

"Mipp bırak mekiği ben uçurayım," dedi Horza. Artık bir bulutun içindeydiler; karşılarındaki kristal ekranda sadece belli belirsiz bakır rengine çalan bir ışık görünüyordu. Mipp başını iki yana salladı.

"Yapamam. Bunu uçuramazsın... bu hâldeyken yapamazsın."

"Geri dönmemiz lazım Mipp. Diğerlerinin–"

"Yapamayız. Çoktan ölmüş olacaklar," deyip başını iki yana salladı Mipp ve kontrolleri daha sıkı kavrayarak ekranın ötesine baktı. "Tanrım bu şey ölüyor." Boş monitörlere bakıp başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Hissedebiliyorum."

Horza kendini çaresiz hissederek, "Siktir!" dedi. Aniden "Peki ya radyasyon?" dedi. Düzgün tasarlanmış bir elbisen varsa ilk ışık patlamasını ve şok dalgasını sağ atlattığında radyasyonu da sağ atlatacağın herkes tarafından bilinen bir gerçektir ama Horza üstündekinin düzgün tasarlanmış bir elbise olduğundan emin değildi. Eksik çoğu enstrümandan

biri de radyasyon sayacıydı ve bu da başlı başına kötüye işretti. Mipp konsoldaki küçük bir ekrana baktı.

“Radyasyon...” Başını iki yana salladı. “Ciddi bir şey yok,” dedi. “Nötron oranı düşük...” Acı içinde yüzünü buruşturdu. “Epey temiz bir bombaymış; büyük ihtimalle piçin istediği bunun tam tersiydi. Gidip aldığı atölyeden hesap sorması lazım...” Mipp küçük, boğulurmuş gibi, çaresizlik içinde bir kahkaha attı.

“Geri dönmemiz lazım Mipp,” dedi Horza. Yalson’u kendisi ve Lamm’a göre daha iyi bir konumdan başlayarak enkaz dalgasından kaçarken hayal etmeye çalıştı. Kendisine kadının başardığını, bomba patladığı sırada yaralanmayacak kadar uzağa gittiğini ve geminin sonunda duracağını, o metal enkazla kaplı buzulun sonunda yavaşlayıp hareket etmeyi bırakacağını söyledi. Ama içlerinden kurtulan olsa bile o ya da diğerleri nasıl olacaktı da megagemiden inebileceklerdi? Mekiğin iletişim cihazını denedi ama o da elbisesinininki gibi ölmüştü.

“Onları diriltemezsin,” dedi Mipp başını iki yana sallayarak. “Ölüleri diriltemezsin. Onları duydum; daha koşarlarken iletişimi kestiler. Onlara söylemeye çalışıyordum-”

“Mipp, kanal değiştirdiler hepsi bu. Kraiklyn’i duymadın mı? Kanal değiştirdiler çünkü Lamm çok bağıırıyordu.”

Mipp koltuğunda çömelmiş hâlde başını iki yana sallıyordu. “Onu duymadım,” dedi bir an sonra. “Benim duyduğum o değildi. Onlara buzu söylemeye çalışıyordum... ne kadar büyük olduğunu; yüksekliğini.” Bir kez daha başını iki yana salladı. “Öldüler Horza.”

Horza sessizce, “Bizden epey uzaktaydılar Mipp,” dedi. “En az bir kilometre. Büyük ihtimalle hayattalar. Gölgedeydilerse, biz koşmaya başlayınca onlar da koşmaya başladılarsa... Daha gerideydiler. Büyük ihtimalle hayattalar Mipp. Dönüp onları almalıyız.”

Mipp başını iki yana salladı. “Yapamayız Horza. Ölmüş olmalılar. Neisin bile. Yürümeye çıkmıştı... hepiniz gittikten sonra. Onsuz gitmek zorundaydım. Onu uyaramadım. Ölmüş olmalılar. Hepsi birden.”

“Mipp,” dedi Horza, “o kadar da *büyük* bir patlama değildi.”

Mipp gülüp ardından inledi. Başını bir kez daha salladı. “Ne olmuş yani?” Sen o buzu görmedin Horza; öyle-”

Tam o anda mekik sarsıldı. Horza çabucak ekrana baktı ama tek görebildiği içlerinden geçtikleri bulutun her yerden gelen ışıltısıydı. “Tanrım,” diye fısıldadı Mipp, “gidiyoruz.”

“Sorun nedir?” diye sordu Horza. Mipp acı içinde omuz silkti.

“Her şey. İrtifa kaybettiğimizi düşünüyorum ama ne altimetrem ne hız göstergem, iletişim cihazım ya da yön bulma ekipmanım var: Hiç... Bütün o delikler, bir de kapının açık kalmış olması yüzünden zorlanıyoruz.”

“İrtifa mı kaybediyoruz?” diye sordu Horza, Mipp’e bakarak.

Mipp başıyla onayladı. “Eşyaları dışarıya atmaya başlamak mı istiyorsun?” dedi. “O hâlde at. Biraz daha irtifa kazanmamıza yardımcı olabilir.” Mekik yeniden sarsıldı.

Horza, “Sen ciddisin,” deyip koltuğundan kalkmaya başladı. Mipp başıyla onayladı.

“Düşüyoruz. Ciddiyim. Lanet olsun, geri dönsek bile bu şeyi Kenarduvarının üstünden aşıramazdım, birimiz ya da ikimiz sadece şey...” Mipp’in sesi cümlesini bitiremeden kesildi.

Horza acı içinde koltuğundan kalkıp kapıdan çıktı.

Yolcu bölmesinde duman, sis ve gürültü vardı. Dışarıdaki puslu ışık kapılardan içeri giriyordu. Koltukları duvardan sökmeye çalıştı ama yerlerinden kımıldamıyorlardı. Lenipobra’nın mahvolmuş bedeni ve yanmış yüzüne baktı. Mekik sarsıldı; Horza bir saniyeliğine elbisesinin içinde hafiflediğini hissetti. Lenipobra’nın elbisesini kolundan tutup ölü genci rampaya doğru çekti. Cesedi rampanın üstünden itti ve o hareketsiz, gevşek kabuk düşerek aşağıdaki sisin içinde gözden kayboldu. Mekik önce bir tarafa ardından diğer tarafa yatınca az kalsın Horza’nın ayakları yerden kesiliyordu.

Başka birkaç küçük şey daha buldu: yedek bir elbise başlığı, bir miktar ince ip, bir KY koşumu ve bir ağır silah tripodu. Hepsini attı. Küçük bir yangın tüpü buldu. Etrafına bakınsa da hiçbir yerden alev çıkıyormuş gibi durmuyordu, duman da kötüleşmemişti. Yangın tüpünü eline alıp uçuş güvertesine gitti. Orada da duman dağılıyormuş gibi duruyordu.

“Ne durumdayız?” diye sordu. Mipp başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum.” Başıyla Horza’nın oturduğu koltuğu işaret etti. “Bunların kilitlerini açıp güverteden sökebilirsin. Sonra da dışarı atarsın.”

Horza koltuğu güverteye sabitleyen mandalları buldu. Hepsini açıp koltuğu kapıdan sürükleyip rampaya çıkarıp yangın tüpüyle beraber aşağı attı.

Mipp, “Bu bölme duvarının yanında, duvarda sürgüler var,” diye seslenip sonra da acı içinde inledi. “Duvar koltuklarını da çıkarabilirsin.”

Horza sürgüleri bulup koltuklardan önce birini, sonra da diğerini kemerler ve ağırlarıyla birlikte, yanlarına mekiğin içine sabitlenmiş rayları da katarak itti ve sonunda hepsi rampanın kıyısından zıplayıp dönerek parıldayan sisin içine düştüler. Mekiğin yeniden yan yattığını hissetti.

Yolcu bölmesiyle uçuş güvertesi arasındaki kapı çarparak kapandı. Horza kapıya gitti; kilitlenmişti.

“Mipp!” diye bağırdı.

“Üzgünüm Horza,” Mipp’in sesi kapının diğer yanından zayıfça geliyordu. “Geri dönemem. Eğer ölmediyse Kraiklyn beni öldürür. Ama onları bulamadım. Bulamadım işte. Seni görmemi sağlayan tek şey şanstı.”

“Mipp, delilik etme. Kapıyı aç.” Horza kapıyı sarstı. Sağlam değildi; mecbur kalırsa kapıyı kırıp içeri girebilirdi.

“Yapamam Horza... Kapıyı zorlamaya çalışma; mekiğin burnunu doğrudan aşağıya doğrulturum; yemin ediyorum bak. Zaten denizin çok üstünde olmamız mümkün değil... Bu hâlde uçmaya devam etmesini güç bela sağlayabiliyorum... Eğer istiyorsan arka kapıları elinle kapatmayı deneyebilirsin. Arka duvarda bir panel olması lazım.”

“Mipp, Tanrı aşkına nereye *gidiyorsun*? Birkaç gün içinde burayı havaya uçuracaklar. Sonsuza dek uçamayız.”

Mipp’in sesi kapalı kapının ardından, “Ha, ondan çok önce çakılacağız,” diye geldi. Kulağa yorulmuş gibi geliyordu. “Onlar Orbitali havaya uçurmadan önce çakılacağız Horza, sen endişelenme. Bu şey ölüyor.”

“Peki ama nereye *gidiyorsun*?” dedi Horza kapıya bağırarak.

“Bilmiyorum Horza. Belki öteki tarafa... Evanauth’a... bilmiyorum. Sadece uzağa işte. Ben...” Bir şey yere düşmüş gibi bir ses geldi ve ardından Mipp küfretti. Mekik sarsılıp kısa süreliğine yan yattı.

“Ne oldu?” diye sordu Horza endişeyle.

“Hiç,” dedi Mipp. “İlkyardım çantasını düşürdüm sadece.”

Horza ağzının içinden, “Siktir,” deyip oturarak sırtını bölme duvarına verdi.

“Endişelenme Horza, ben... ben... elimden geleni yapacağım.”

“Tamam, Mipp,” dedi Horza. Her iki bacağındaki bitkinlikten kaynaklanan sızıyı ve sağ baldırındaki bıçak kesiği gibi acıyı umursamadan yeniden ayağa kalkıp mekiğin arkasına gitti. Paneli arayıp buldu, asılıp açtı. İçinde bir yangın tüpü daha vardı, onu da attı. Diğer duvardaki panelin altından bir döndürme kolu çıktı. Horza kolu çevirdi. Kapılar yavaşça kapanmaya başlayıp sonra da takıldılar. Horza kola kırılana kadar yüklendi; küfredip kolu da attı.

Tam o anda mekik sisin içinden çıktı. Horza aşağıya baktığında gri bir denizin buruşmuş yüzeyini ve dalgaların ağır ağır yuvarlanıp kırılmalarını gördü. Ardında denizin gözden kaybolduğu sınırları belirsiz gri bir perdeden ibaret sis katmanları arkalarında kalmıştı. Güneş ışığı katman katman sisin üstüne eğimle düşüyor, puslu bulutlar göğü dolduruyorlardı.

Horza kırık kolun havada dönerek denize düşmesini, gitgide küçülmesini izledi; suyun üstünde beyaz bir iz çıkardı ve sonra gözden kayboldu. Deniz yüzeyinden yaklaşık yüz metre yukarıda olduklarını tahmin etti. Mekik yana dönüp

Horza'yı kapının kenarına tutunmak zorunda bıraktı; araç neredeyse bulut katmanıyla paralel olacak şekilde dönmüş-tü.

Horza bölme duvarına gidip kapıyı yumrukladı. "Mipp? Kapıları kapatamıyorum."

Diğer adam cılız bir sesle, "Sorun değil," diye karşılık ver-di.

"Mipp kapıyı aç. Delilik etme."

"Beni rahat bırak Horza. Anladın mı? Beni rahat bırak."

Horza kendi kendine, "*Kahretsin*," dedi. Aracın etrafındaki hava akımından içeri doğru esen rüzgârın dövdüğü kapılara gitti yine. Güneşin açısına bakılırsa Kenarduvarından uzaklaşıyor gibi görünüyordlardı. Arkalarında deniz ve bulutlardan başka şey yoktu. Ne *Olmedreca*'dan ne de başka bir hava ya da deniz aracından bir iz vardı. İki tarafta da, görünüşte düz ufuk çizgisi pusun ardından gözden kayboluyordu; okyanusa bakınca içbükey olduğuna dair hiçbir emare görül-müyordu, göze çarpan tek şey enginliğiydi. Horza başını mekiğin kapısının kenarından dışarı çıkarıp nereye gittiklerini görmeye çalıştı. Etrafa doğru düzgün bakamadan rüzgâr onu başını içeri sokmaya zorladı, araç bir daha bir şeyin üstünden geçmiş gibi hafifçe sarsıldı ama Horza iki taraftaki gibi düz ve özelliksiz bir ufuk gördüğü izlenimine kapılmıştı. Mekiğin içine doğru gerileyip iletişim cihazını denedi ama başlık hoparlörlerinden hiç ses gelmiyordu; bütün devreler ölmüş-tü; megagemideki patlamadan kaynaklanan elektromanyetik darbe her şeyi devre dışı bırakmış gibi görünüyordu.

Horza elbisesini çıkarıp onu da atmaya düşündü ama za-ten üşüyordu ve elbiseyi çıkarırsa neredeyse tamamen çıplak kalacaktı. Aniden irtifa kaybetmeye başlamadıkları sürece elbiseyi üstünden çıkarmamaya karar verdi. Soğuktan titreyince bütün vücudu sızladı.

Uyuyacaktı. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı. Değişmeyi düşündü ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Gözlerini kapattı. Yalson'u gördü, daha önce hayal ettiği gibi megagemide ko-

şuyordu ve ânında gözlerini açtı. Kendisine onun iyi olduğunu, hiçbir sıkıntısının olmadığını söyleyip gözlerini bir daha kapattı.

Belki de uyandığında atmosferin üst kısmındaki manyetize toz katmanlarının altından çıkmış olurlar, arktik bölgede değil de tropik hatta ılıman bölgelere gelmiş olurlardı. Ama bu da büyük ihtimalle sadece soğuk su yerine sıcak suya çakılacakları anlamına gelecekti. Mipp'in de mekiğin de Orbitalin öbür ucuna gidene dek dağılmadan kalabileceklerini sanmıyordu.

...diyelim ki otuz bin kilometre genişliğinde olsun; saatte belki üç yüz kilometre...

Horza kafası durmadan değişen sayılarla dolu bir hâlde uykuya daldı. Aklından geçen son tutarlı düşünce yeterince hızlı gitmedikleri ve büyük ihtimalle gidemeyecekleriydi. Kültür, Orbitali patlatıp on dört milyon kilometrelik bir toz ve ışık halesine dönüştürdüğünde büyük ihtimalle hâlâ Halkadeniz'in üstünde uçuyor olacaktı...

Horza mekiğin içinde yuvarlanarak uyandı. Uyandıktan sonraki ilk birkaç saniyesinin sersemliği içinde mekiğin arka kapısından dışarıya yuvarlandığını, aşağıya düşmekte olduğunu düşündü; sonra da aklı açıldı ve kendini arka bölmenin tabanında kollarıyla bacaklarını açmış mekik yana dönerken dışarıdaki mavi göğün eğilimini izlerken buldu. Araç hatırladığından daha yavaş gidiyordu sanki. Kapılardan dışarı bakınca arkalarında mavi gök, mavi deniz ve birkaç tane de büyük, beyaz bulut dışında bir şey göremedi, dolayısıyla başını kapının kenarından dışarı çıkardı.

Yüzüne çarpan rüzgâr sıcaktı ve mekiğin dönmekte olduğu tarafta küçük bir ada vardı. Horza gözlerine inanamayarak adaya baktı. Küçüktü, soluk yeşil görünen sığ suyun içindeki daha da küçük atol ve resiflerle çevrenmişti, iç içe iki halka halindeki parlak sarı kumdan sahili ve yemyeşil bitki örtüsünün ortasından yükselen küçük bir dağı vardı.

Mekik alçaldı, sonra burnunu kaldırıp dümdüz adaya

doğru uçmaya başladı. Horza başını çeri sokup başını rüzgâra karşı tutmak için sarf ettiği eforun ardından boyun ve omuzlarındaki kasları dinlendirdi. Mekik biraz daha yavaşlayıp bir daha alçaldı. Aracın iskeletinde hafif bir titreme vardı. Horza mekiğin arkasındaki denizde yeşil limon rengi sudan oluşan bir simidin belirttiğini gördü; başını bir daha kapıdan çıkarınca hemen ileride ve yaklaşık elli metre aşağılarındaki adayı gördü. Küçük figürler mekiğin yaklaştığı sahile doğru koşuyorlardı. Bir grup insan tuttukları direklerin üstündeki bir çeşit tahtirevan ya da sedyeye benzer şeyin tepesindeki altın rengi kumdan bir piramide benzeyen azametli bir şeyi taşıyarak kumların arasından tropik ormana doğru ilerliyorlardı.

Horza manzaranın altından kayıp gitmesine izin verdi. Sahilde küçük ateşler yakılmıştı ve uzun kanolar vardı. Sahilin sonunda, ağaçların neredeyse denize kadar indiği yerde geniş sırtlı, kürek burunlu bir mekik duruyordu; *AHT'nin* mekiğinin belki iki ya da üç katıydı. Mekik adanın üstünden, belli belirsiz duman sütunlarının içinden uçtu.

Sahilde neredeyse hiç insan yoktu; incecik ve neredeyse çıplakmış gibi duran son birkaç tanesi de üstlerinden uçan araçtan korkmuş gibi ağaçların altına kaçmışlardı. Bir figür, modülün yanında kumun üstüne serilmiş duruyordu. Horza bir an diğerlerinden daha giyinik ama kaçmaktansa olduğu yerde durup elindeki bir şeyle onu, adanın üstünden uçan mekiği işaret eden bir insan figürü gördü. Sonra da mekiğin açık kapısının hemen altında o küçük dağın tepesi belirdi ve görüş alanını kapattı. Horza küçük, sert patlamaları andıran bir dizi keskin ses duydu.

Kapalı kapıya gidip, "Mipp!" diye bağırdı.

Mipp diğer taraftan cılız bir sesle, "Defterimizi dürdüler Horza," dedi. Sesinde çaresizlikten doğan bir çeşit alaycılık vardı. "Yerliler bile dost canlısı değiller."

"Korkmuş görünüyorlar," dedi Horza. Ada arkalarında gözden kayboluyordu. Geri dönmüyorlardı ve Horza mekiğin hız aldığını hissetti.

“Birisinin silahı vardı,” dedi Mipp. Öksürüp ardından inledi.

“O mekiği gördün mü?” diye sordu Horza.

“Evet gördüm.”

“Bence geri dönmeliyiz Mipp,” dedi Horza. “Bence mekiği çevirmeliyiz.”

“Hayır,” dedi Mipp. “Ben öyle düşün... ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum Horza. Görünüşünü hiç gözüm tutmadı.”

“Mipp, *kuru* görünüyordu. Daha ne istiyorsun?” Horza arka kapıdan dışarı baktı; ada daha şimdiden neredeyse bir kilometre uzaktaydı ve mekiğin hızı hâlâ artarken bir yandan da irtifa kazanıyordu.

“Yola devam etmemiz lazım Horza. Sahile doğru gitmemiz lazım.”

“Mipp! Oraya asla ulaşamayız! O yol en azından dört günümüzü alır, Kültür burayı üç gün sonra havaya uçuracak!”

Kapının diğer tarafında bir sessizlik oldu. Horza kapının hafif pütürlü yüzeyini eliyle sarstı.

“Üstelemeyi bırak Horza!” diye bağırdı Mipp. Horza adamın çatallanmış, tiz sesini neredeyse tanıyamıyordu. “Üsteleme artık. Yemin ederim ikimizi de öldürürüm!”

Mekik aniden burnunu havaya kaldırıp dikleşerek açık kapılarını denize doğrulttu. Horza, ayakları mekiğin zemininde kayınca aşağıya doğru sürüklenmeye başladı. Eldiveninin parmaklarını duvarda koltukların takılı olduğu yive sıkıştırıp mekik motorlarının gücü yetmeyip dik tırmanışında hız kaybetmeye başlarken orada asılı kaldı.

“Tamam, Mipp!” diye bağırdı. “Tamam!”

Mekik yan tarafa doğru kayarak düşmeye başlayınca Horza ileriye, bölme duvarına doğru fırladı. Mekik kısa dalışının sonuna gelince Horza bir anda ağırlaştığını hissetti. Deniz en fazla elli metre aşağıdan yılan gibi sürünerek geçiyordu.

“Beni *rahat bırak*, yeter Horza,” dedi Mipp.

“Tamam, Mipp,” dedi Horza. “Tamam.”

Mekik biraz yükselip hem irtifa hem de hız kazandı. Hor-

za geriye, onu uçuş güvertesi ile Mipp'ten ayıran bölme duvarından uzağa gitti.

Horza başını iki yana sallayıp açık kapının yanında durmaya gitti ve adaya, açık yeşil sığılıklarına, gri kayalarına, yeşim-mavi bitki örtüsüne ve sarı kumdan sahil şeridine baktı. Bunların hepsi ağır ağır küçüldüler ve ada pusun ardında gözden kaybolurken mekiğin açık kapısının oluşturduğu çerçevenin gitgide daha büyük bir kısmı deniz ve gökle doldu.

Horza ne yapabileceğini düşündü, izleyebileceği tek yol olduğunu biliyordu. O adada bir mekik vardı; şu anda içinde bulunduğundan daha kötü durumda olma ihtimali çok düşüktü ve hâlihazırda kurtarılma şansları sıfıra yakındı. Arkasına dönüp uçuş güvertesine açılan derme çatma kapıya baktı, hâlâ arka kapının yanında idi, sıcak rüzgâr etrafından akıyordu.

Doğruca kapıyı kırıp içeri mi dalmalıydı yoksa önce Mipp'e laf anlatmayı mı denemeliydi? O hâlâ düşünürken mekik sarsıldı, ardından taş gibi denize düşmeye başladı.

6

Yiyiciler

Horza bir saniye için ağırlıksızdı. Arka kapılardan girdaplar hâlinde giren çırpıntılı rüzgâra yakalanıp kapılara doğru çekildiğini hissetti. Daha önce duvarda tutunduğu kanalı kavradı. Mekik burnunu aşağı eğdi, rüzgârın kükremesi arttı. Horza gözleri kapalı, parmakları duvardaki yive sıkışmış hâlde suya çarpmayı bekledi ama mekik bir kez daha burnunu doğrultunca yeniden ayaklarının üstüne bastı.

“Mipp!” diye bağırıp kapıya doğru sendeledi. Aracın döndüğünü hissedince aralık kapıdan dışarı baktı. Hâlâ düşüyorlardı.

“Mekik bitti Horza,” dedi Mipp güçlkle duyulan bir sesle. “Kaybettim.” Kulağa zayıf, sükûnetli bir çaresizlik içindeymiş gibi geliyordu. “Rotayı adaya çeviriyorum. Oraya ulaşamayacağız ama... birkaç saniye içinde suya çarpacağız... Duvarın dibine eğilip kendini hazırlasan iyi edersin. Elimden geldikince yumuşak inmeye çalışacağım...”

“Mipp,” dedi Horza sırtını duvara dayayıp oturarak, “yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yok,” dedi Mipp. “İşte başlıyoruz. Üzgünüm Horza. Sıkı dur.”

Horza onun dediğinin tam tersini yapıp kendini tamamen gevşetti. Arka kapıdan içeri dolan hava kulaklarında uğulduyordu; mekik altında sarsılıyordu. Gök maviydi. Bir an dalgaları gördü... Başını duvarın yüzeyine dayayacak ka-

dar germişt i sırtını. Ardından Mipp'in ıglık attığını duydu
– sadece bir korku ıglığıydı bu, hayvanlara özgü bir ses.

Mekik çakılıp bir şeye çarparak Horza'yı sertçe duvara bastırıp ardından onu serbest bıraktı. Aracın burnu hafifçe kalktı. Horza bir an hafiflediğini hissetti, açık arka kapılardan dalgaları, beyaz köpüklerini gördü, sonra dalgalar kaybolup yerini gökyüzü aldı ve mekiğin burnu bir kez daha alçalırken Horza gözlerini kapattı.

Araç dalgalara bindirip suya çarparak durdu. Horza devasa bir hayvan ayağını üstüne bastırıyormuş gibi duvara yapıştırıldığını hissetti. Soluğu kesildi, kulaklarına kan hücum etti, elbise tenini hafifçe kesti. Sarsılmış, dümdüz edilmişti ve sonra artık bir şeye çarpmayacaklarmış gibi dururken başka bir darbe sırtına, ensesine ve başına bir balyoz gibi indi ve bir anda kör oldu.

Kendine geldiğinde dört tarafı suyla çevriliydi. Güçlkle soluk alıp ağzına dolan suyu tükürüyor, karanlıkta el yordamıyla yol bulmaya çalışıp ellerini sert, kırılmış yüzeylere çarpıyordu. Suyun şırıltısını, kendi kesik kesik nefesinin suları köpürdetişini duyabiliyordu. Ağzındaki suyu öksürerek çıkardı.

Karanlıkta, sıcak suyun içindeki bir hava cebinde yüzüyordu. Bedeninin büyük kısmı sızlıyor gibiydi, her bir uzvu ve parçası kendilerine özel bir ağrı mesajıyla feryat ediyordular.

İçinde hapis kaldığı küçük mekânı elleriyle narince yokladı. Duvar çökmüştü: O da –sonunda– Mipp’le beraber uçuş güvertesindeydi. Diğer adamın koltukla kontrol paneli arasında ezilmiş, sıkışıp hareketsiz kalmış bedenini buldu, su yüzeyinin yarım metre altındaydı. Horza’nın koltuğun başlığıyla ana monitör ekranının arasından aşağıya uzanarak erişebildiği başı elbisesinin içinde fazla kolay hareket ediyordu, alnı da ezilmişti.

Su daha hızlı yükseliyordu. Hava, pruvası okyanusta batıp çıkarak yüzen mekiğin ezilmiş burnundan kaçıyordu. Horza önce aşağıya yüzerek mekiğin arka kısmından çıkıp sonra

yukarı çıkması gerektiğini, yoksa orada kısılı kalacağını biliyordu.

Yükselen sular başını kademeli olarak aracın enstrüman paneliyle uçuş güvertesinin arasına girmeye zorlarken bir dakika boyunca kendine acı vermesine rağmen elinden geldiğince derin nefesler aldı. Ardından daldı.

Mipp'in içinde can verdiği ezilmiş koltuğun enkazının ve bir zamanlar bölme duvarı olan hafif metalden eğilip bükülmüş panellerin arasından kendine güçlkle yol açarak aşağıya doğru devam etti. Arkasında belli belirsiz yeşil gri ışığın bir dikdörtgen oluşturduğunu görebiliyordu. Elbisesinde hapis kalan hava, etrafından dolaşp yukarıya, ayaklarına çıktı. Botlarındaki hava onu yukarıya doğru çekip kaldırıncı bir an yavaşladı ve bir saniye için mekikten çıkmayı başaramayacağını, orada baş aşağı kalıp boğulacağını düşündü. Sonra hava Lamm'ın lazerinin botlarında açtığı deliklerden fokurdayarak çıktı ve Horza battı.

Suda bocalayarak aşağıdaki ışıklı dikdörtgene gitti, ardından açık kapılardan çıkıp mekiğin altındaki suyun pırıltılı, yeşil derinliklerine geçti; bacaklarını çırpıp yükseldi ve dalgaların arasından çıkıp derin bir nefes alarak sıcak, taze havayı ciğerlerine çekti. Öğleden sonranın eğik gelse de hâlâ parlak güneşine gözlerinin uyum sağladığını hissetti.

Mekiğin yamulmuş, delinmiş burnuna tutundu -suyun içinden iki metre yukarı çıkıyordu- ve etrafına bakınıp adayı görmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Hâlâ sadece suyun içinde durup hırpalanmış beyni ve bedeninin kendilerine gelmeleri için bekliyordu. Horza aracın yukarıya dikilmiş burnunun biraz suyun içine girip yavaşça öne doğru eğilmesini izledi, sonunda mekik neredeyse dümdüz bir şekilde dalgaların arasında, yüzeyi suyun hemen altında duracak şekilde yüzer hâle gelmişti. Kolları zorlanan ve ağrıyan Değişçin kendini bir şekilde mekiğin üstüne çekmeyi başarıp orada kıyıya vurmuş bir balık gibi yattı.

İşvereninin yıkıcı hiddetinin ardından kırıp döktüğü şey-

lerin kalıntılarını toplayan bezgin bir hizmetkâr gibi vücudunun acı sinyallerini kapatmaya başladı.

Ancak orada, mekiğin gövdesinin üstünden geçen küçük dalgaların arasında yatınca öksürüp çıkardığı ve yuttuğu suyun tatlı olduğunu anlayabildi. Halkadeniz'in çoğu gezegenin okyanusu gibi tuzlu olmasından başka bir ihtimal aklına gelmemişti ama aslında suda en ufak bir deniz tadı yoktu ve en azından susuzluktan ölmeyeceğini düşünerek kendisini tebrik etti.

Dikkatle mekiğin ortasına gidip ayağa kalktı; dalgalar ayaklarına çarpıyordu. Etrafına bakındı, adayı ucu ucuna görebildi. Akşamın erken saatlerinin ışığında hem çok küçük hem de çok uzak görünüyordu ve akıntıların onu ne tarafa götürebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Önce oturup ardından uzanarak Halkadeniz'in sularının altındaki düz zeminin üstünden akmasını ve ahı gitmiş vahı kalmış elbisesine çarpıp minyatür bir sahil şeridine vuruyormuş gibi köpüklenmelerini izledi. Bir süre sonra aslında planlamamış olsa da uyumaya başladığını fark etti ama sadece bir iki saat uyuyacağını düşünüp kendini durdurmadı.

Uyandığında güneş hâlâ yüksekte olsa da ışığı uzaklardaki Kenarduvanın üstündeki toz tabakalarının arasından geçtiği için koyu kırmızıya bürünmüştü. Yeniden ayağa kalktı; mekik daha çok batmış gibi durmuyordu. Ada hâlâ uzaktaydı ama son gördüğünden biraz daha yakındı; akıntılar ya da olduğu kadarıyla rüzgârlar onu kabaca doğru yöne sürükleyormuş gibi görünüyordlardı. Yeniden oturdu.

Hava hâlâ sıcaktı. Elbisesini çıkarmayı düşündü ama öyle yapmamaya karar verdi; rahat olmayabilirdi ama o olmadan üşümesi muhtemeldi. Yeniden sırtüstü uzandı.

Yalson'un o anda nerede olduğunu merak etti. Lamın'ın bombasından kurtulmuş muydu? Peki ya çarpışmadan? Öyle umuyordu. Büyük ihtimalle öyle olduğunu düşünüyordu; onun ölmüş olduğunu ya da can çektiğini hayal edemiyordu. Umudunu beslemek için fazlasıyla cılız bir şeydi bu, hem Horza batıl inançlı olduğunu hep reddetmişti ama Yalson'u

ölü hayal edememek niyeyse rahatlatıcıydı. Yalson hayatta kalacaktı. O kızı bitirmek için bir nükleer bombayla milyar tonluk bir geminin bir buzdağına çarpmasından fazlası gerekirdi... Onu hatırlarken gülümsediğini fark etti.

Yalson'u düşünerek daha da çok zaman geçirecekti aslında ama düşünmesi gereken başka bir şey vardı.

Bu gece Değişecekti.

Elinden sadece bu geliyordu. Büyük ihtimalle artık önemi yoktu. Kraiklyn ya ölmüştü ya da -eğer hayatta kaldıysa- bir daha Horza'yı asla görmeyecekti ama Değişçin bu dönüşüme hazırlanmıştı bir kere; bedeni bunu bekliyordu ve aklına yapacak daha iyi bir şey gelmiyordu.

Kendisine durumun umutsuz olmaktan çok uzak olduğunu söyledi. Kötü yaralanmamıştı, mekiğin hâlâ duruyor olabileceği adaya doğru ilerliyormuş gibi görünüyordu; oraya zamanında varabilirse de sırada Evanauth ile Hasar müsabakası vardı. Ayrıca Kültür onu aramaya başlamış olabileceğinden uzun süre aynı kimlikle dolaşmak çok akıllıca değildi. Sikerler, diye düşündü; Değişecekti. Diğerlerinin Horza olarak bildiği hâliyle uykuya dalacak ve uyandığında da *Açık Hava Türbülansı*'nın kaptanının kopyası olarak kalkacaktı.

Yara bere içindeki, sızlayan bedenini elinden geldiğince geçireceği dönüşüme hazırladı: Kaslarını gevşetip salgı bezleri ve belli hücre gruplarını hazırladı; beyninden yüzü ve bedenine sadece Değişçinlerde olan sinirler aracılığıyla bilinçli sinyaller gönderdi.

Güneşin okyanusun üstünde bir yerde kırmızı renginin tonlarından aşama aşama geçerek sönükleşmesini izledi.

Artık uyuyacaktı; uyuyup Kraiklyn olacaktı; başka bir kimliğe bürünecek, hayatı boyunca dönüştüğü şekillere bir yenisini ekleyecekti...

Belki bunu yapması anlamsızdı, belki de bu yeni şekle sırf ölmek için dönüşüyordu. *Ama*, diye düşündü, *kaybedecek neyim var ki?*

Horza güneşin düşen, kararan, kırmızı gözünü Değişme uykusuna girene dek izledi ve Değişme transındayken, göz-

leri kapalı olsa da kendileri de dönüşmekte olan göz kapaklarının altından ufuktaki ölmekte olan parıltıyı hâlâ görüyor-muş gibi geldi ona...

Hayvan gözleri. Bir yırtıcının gözleri. Onların ardında bir kafese kapalı, o kafesten dışarı bakıyor. Asla uyumuyor, bir değil üç kişi. Mülkiyet; tüfek, gemi ve Tayfa. Henüz çok değil belki ama gün gelecek... sadece azıcık, birazcık şansı yaver gitse, diğer herkesin hak ettiğinden fazlası değil... gün gelecek onlara gösterecekti. Ne kadar iyi olduğunu o biliyordu, neye biçilmiş kaftan olduğunu ve kimin onun için biçilmiş kaftan olduğunu o biliyordu. Diğer hepsi göstermelikti; onundular çünkü onun komutasındaydılar; ne de olsa bu onun gemisiydi. Özellikle de kadınlar – sadece piyonlardı. Gelip giderlerdi, bu hiç mi hiç umurunda değildi. Herhangi birisi için tek yapman gereken içinde oldukları tehlikeyi paylaşmaktı ve anında ne kadar da mükemmel olduğunu düşünmeye başlıyorlardı. Onun için bir tehlike olmadığını göremiyorlardı; onun hayatta daha yapacak çok şeyi vardı, o aptal, zavallı bir çatışmanın ortasında beş para etmez bir ölümle son bulmayacağını biliyordu. Gün gelecek galaksi onun ismini duyacaktı ve nihayetinde ölmek zamanı gelince de ya yasını tutacak ya da ardından lanet okuyacaktı... Yas mı tutulacak, yoksa lanet mi okunacak henüz karar vermemişti... belki bu ismini duymadan önce galaksinin ona nasıl davranacağına bağlıydı... Tek ihtiyacı olan küçücük, ufacık bir fırsattı, başkalarının, daha büyük, daha başarılı, daha iyi tanınan, daha çok korkulan ve daha çok saygı duyulan Serbest Tayfaların hepsinin zamanında yakaladıkları gibi bir şey. Öyle şeyler yakalamış olmalıydılar... şu anda onun olduğundan daha büyükmüş gibi görünüyor olabilirlerdi ama günü birinde hepsi aşağısından hayranlıkla ona bakacaklardı. Herkes adını bilecekti: *Kraiklyn!*

Horza şafak ışığında uyandı, hâlâ mekiğin dalgaların altındaki çatısında kıyıya vurup bir masanın üstüne serilmiş bir şey

gibi yatıyordu. Yarı uyanık, yarı uykudaydı. Hava daha soğumuştur, ışık daha incelmış ve mavileşmişti ama başka hiçbir şey değişmemişti. Acıları ve kayıp umutlarından uzaklaşıp yeniden uykuya dalmaya başladı.

Başka hiçbir şey değişmemişti... sadece kendisi...

Adaya yüzmek zorunda kaldı.

Aynı sabah ikinci defa uyanmıştı, kendini daha farklı, daha iyi, dinlenmiş hissediyordu. Güneş dikleşen açısıyla başının üstündeki pusun içinden çıkmaya başlamıştı.

Ada daha yakındı ama böyle giderse yanından geçip gidecekti. Akıntılar onu ve mekiği adayı çevreleyen resif ile kumulların iki kilometre yakınına kadar sürükledikten sonra açığa götürmeye başlamışlardı. Bu kadar çok uyuduğu için kendine küfretti. Elbiseden çıktı –artık işe yaramazdı ve atılmayı hak ediyordu– ve hâlâ azıcık suyla kaplı çatının üstüne koydu. Açtı, karnı gurulduyordu ama kendini yüzmeye hazır ve nazır hissediyordu. Mesafenin yaklaşık üç kilometre olduğunu tahmin ediyordu. Suyu atlayıp tüm gücüyle kulaç atmaya başladı. Sağ bacağına Lamm'ın lazerinin isabet ettiği yer acıyordu, bütün bedeninde sızlayan bir sürü yer vardı ama yapabiliirdi; yapabileceğini biliyordu.

Sadece bir defa, birkaç dakika yüzdükten sonra arkasına baktı. Elbiseyi görebilse de mekiği göremedi. Boş elbise metamorfoz geçirmiş bir hayvanın içi boş kozası gibiydi, açılmış, bomboş, arkasındaki dalgaların hemen üstünde süzülüyormuş gibi duruyordu. Dönüp yüzmeye devam etti.

Ada yaklaşmıştı yaklaşmasına ama çok yavaşça. Su önce ılıktı ama soğuyor gibiydi ve vücudundaki sızılar arttı. Onları umursamayıp kapattı ama yavaşladığını hissedebiliyordu ve fazla hızlı yüzmeye başladığını anladı. Durup bir an olduğu yerde kaldı, ardından ılık tatlı sudan biraz içip yeniden yola koyuldu ve daha bilinçli ve tutarlı bir şekilde uzaktaki, gri bir kule gibi yükselen adaya doğru kulaç attı.

Kendi kendine ne kadar şanslı olduğunu söyledi. Mekiğin düşmesi sırasında kötü yaralanmamıştı – sızıları hâlâ

uzaktaki bir odaya kapatılmış gürültücü akrabalar gibi başına bela olup konsantrasyonunu bozuyordu. Sıcak su gitgide soğuyormuş gibi gelmesine rağmen tatlı olduğu için içebiliyordu ve dolayısıyla susuz kalmayacaktı; yine de aklından su tuzlu olsaydı daha kolay yüzeceği geçti.

İlerlemeye devam etti. Kolay olması lazımdı ama gitgide zorlaşıyordu. Yolun üstüne düşünmeyi bıraktı; hareket etmeye odaklandı; kolları ve bacaklarının ağır, düzenli, ritmik hareketleri onu suyun içinden ilerlemeye zorluyordu; yukarı gidip dalgalara tırmanıyor, dalganın üstünden aşıyor, aşağı iniyordu; yukarı çık, aş, in.

Kendi gücümle, dedi kendisine, kendi gücümle.

Adadaki dağ epey yavaşça büyüdü. Dağı kendisi büyütüyormuş gibi hissetti, sanki onun görüş alanında daha büyük görünmesini sağlamak için harcadığı çaba o tepeyi oluşturmak için ter dökmekle aynıydı; taş be taş, kendi elleriyle o tepeyi yığın ediyordu...

İki kilometre. Sonra bir.

Güneşin açısı dikleşti, güneş yükseldi.

Sonunda dıştaki resifler ve sığıklar; onları sersemlik içinde geçip daha sığ sulara girdi.

Sızılardan bir deniz. Bitkinlikten bir okyanus.

Sahile doğru yüzüp resifte içinden yüzerek geldiği boşluktan yayılan dalgaları ve köpükleri aştı...

...ve elbisesini hiç çıkarmamış gibi, hâlâ üstündeymiş de pas ve eskilikle katılaşmış ya da ağır su ya da ıslak kumla doluymuş gibi; sürünerek, kasılarak, onu geri çekiyormuş gibi.

Dalgaların kıyıya vurduğunu duyabiliyordu ve başını kaldırınca sahilde insanların durduğunu gördü: İnce kara insanlar, paçavralara bürünmüşler, çadırlar ve ateşlerin etrafına toplanmışlar ya da bunların aralarında yürüyorlardı. Bazıları önündeki suyun içindeydiler, ellerinde sepetler, bellerinde tutup denizde yavaşça yürürken topladıkları şeyleri içine koydukları büyük, kafes işi sepetler vardı.

Onu görmemişlerdi, dolayısıyla yüzmeye devam edip,

kollarıyla ağır, sürünürmüş gibi bir hareket yapıp bacaklarını cılızca cırpıtı.

Denizi hasat edenler onu görmemiş gibi duruyorlardı; kıyıya vuran dalgaların arasından ağır ağır yürüyüp arada bir altlarındaki kumların arasından bir şey almak için eğiliyorlar, gözleri zeminin üstünden geçip inceliyor, tarayıp arıyordu ama hep fazla yakınlarına bakıyor, onu görmüyorlardı. Horza'nın kulaçları yavaşlayıp soluk soluğa, tükenmek üzere bir sürünmeye dönüştü. Ellerini sudan çıkaramıyordu, bacakları da felç olmuş gibiydi...

Sonra kıyıya vuran dalgaların gürültüsünün arasında, rüya görüyormuş gibi yakınlarda birkaç kişinin bağırmasını ve kendisine yaklaşan şapırtıları duydu. Başka bir dalga onu kaldırdığı sırada hâlâ yüzüyordu ve peştamal takıp üstlerine kısa bir tunik geçirmiş sıska insanlardan birkaçının suyun içinden ona doğru ilerlediklerini gördü.

Horza'nın kıyıya vuran dalgaların arasından, dibinde gün ışığının oynadığı sığlıkların içinden geçip altın kumların üstüne çıkmasına yardım ettiler. Sıska, çelimsiz insanlar çevresine toplaşırken o da orada öylece yattı. Birbirleriyle daha önce duymadığı bir dilde konuştular. Hareket etmeye çalıştı ama başaramadı. Kasları ıslak paçavra parçaları gibiydi.

"Merhaba," dedi çatlak bir sesle. Bildiği tüm dillerde selam vermeyi denedi ama hiçbirisi işe yaramıyor gibiydi. Etrafındakilerin yüzlerine baktı. İnsanlardı ama bu sözcük galaksideki o kadar çok türü kapsıyordu ki kimin insan olup kimin olmadığı süregiden bir tartışmanın konusuydu. Gereğinden fazla meselede olduğu gibi konsensüs Kültür'ün bu konuda söylediklerine benzemeye başlamıştı. Kültür'ün insan olmanın ne anlama geldiğine ya da (bir yandan ham zekânın kendi başına pek bir anlam etmediğini kesin bir şekilde ifade ederken) belli bir türün ne kadar zeki olduğuna dair sözü kanun sayılıyordu (ancak, tabii ki Kültür'de gerçek anlamda kanun denebilecek bir şey yoktu) ve insanlar bunları sorgusuz sualsiz kabul ediyorlardı çünkü herkes Kültür'ün kendi propagandasına inanıp adil, önyargısız, ta-

rafsız, sadece mutlak gerçeğin peşinde olduğunu... işte böyle devam ediyordu.

Peki, etrafını saranlar gerçekten insan mıydılar? Yaklaşık Horza'nın boyundaydılar, kabaca aynı kemik yapısına, bilateral simetriye ve solunum sistemine sahiptiler ve hepsinin başlarında –hepsi farklı olsa da– göz, ağız, burun ve kulak vardı.

Ama hepsi de olmaları gerektiğinden daha ince gibiydi, tenleri de ton ya da renk fark etmeksizin biraz hastalıklı görünüyordu.

Horza hareket etmeden yattı. Kendini yeniden aşırı ağır hissediyordu ama en azından kuru topraktaydı. Diğer yandan çevresindeki bedenlerin durumuna bakılırsa adada çok yiyecek varmış gibi durmuyordu. Bu kadar ince olmalarının nedeninin bu olduğunu varsaydı. Başını güçlükle kaldırıp bir araya toplaşmış çırpı gibi bacakların arasından daha önce gördüğü mekiği görmeye çalıştı. Makinenin sadece kumların üstüne çekilmiş büyük kanolardan birinin üstünden çıkan tepesini görebiliyordu. Arka kapıları açıktı.

Horza'nın burnuna bir koku gelip midelerini bulandırdı. Başını bir daha bitkinlikle kumun üstüne koydu.

Konuşmalar durdu ve kumsalın ilerisine bakmak için dönerken ince, bronzlaşmış ya da kendiliğinden koyu renkli bedenler itişip etrafından dolandılar. Horza'nın tepesi ne üşüşenlerin arasında başının hemen üstünde bir boşluk açıldı ama ne kadar çabalarsa çabalasın kimin ya da neyin geldiğini görebilmek için ne başını kaldırabilirdi ne de dirseğinden destek alabilirdi. Orada uzanıp bekledi, sonra da sağ tarafındakilerin hepsi çekildi ve o tarafta sol elleriyle uzun bir sıruk tutan, diğer kollarını da dengelerini koruyabilmek için yanlarına uzatmış sekiz adamdan oluşan bir sıra belirdi. Önceki gün mekik adanın üstünden uçarken ormana taşındığını gördüğü tahtırevandı bu. İçinde ne olduğunu görmek için izledi. İki sıra adam tahtırevanı Horza'ya bakacak şekilde çevirip yere oturtttular. Sonra da on altısı birden yere oturdu, bitkin görünüyorlardı. Horza öylece baktı.

Tahtirevanda Horza'nın o güne dek gördüğü en devasa, en tiksindirici şişmanlıkta insan oturuyordu.

Önceki gün tahtirevanı ve kallavi yükünü gördüğünde bu devi altın renkli kumdan bir piramit sanmıştı. Şimdi kendi gözleriyle ilk izleniminin içerik konusunda olmasa da şekil konusunda doğru olduğunu görebiliyordu. Horza bu insan etinden devasa koninin bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı ait olduğunu anlayamamıştı; yaratığın göğsünün üst ve orta kısımlarından memeleri andıran çok büyük et kıvrımları dökülüyordu ama bunlar aşağı sarkıyor ve altlarından başka çıplak, kılsız bir tenle kaplı vücut yağı kıvrımları dev dalgalar gibi yayılıyorlardı, bunlar da devin ellerini üstüne koyduğu bacaklarının tepesine dökülüp kısmen oradan taşarak tahtirevanın kanvas yüzeyine dökülüyorlardı. Horza canavarın üstünde en ufak bir kumaş parçası göremedi ama cinsel organlarından da iz yoktu zaten; bunlar her ne idiyseler altın – kahverengi et kıvrımlarının derinliklerinde gömülü hâldeydiler.

Horza kafaya baktı. Kalın bir koniyi andıran enseden yükseliyor, iç içe surlar gibi yağlı çenelerin ortasından dışarı bakıyordu, şişmiş etten kel bir kubbeydi ve sarkık, titrek, solgun bir çift dudağı, gözlerinin olması gereken yerde de incecik iki yarık vardı. Kafası çene, omuz ve göğüs yağı katmanlarının üstünde çok katlı bir tapınağın zirvesindeki muazzam altın bir çan gibi duruyordu. Terle parlayan dev aniden ellerini hareket ettirip şiş, yağ bağlamış balonlara benzeyen kollarının ucunda salladı ve sonunda ancak tombul denecek kadar şiş parmakları birbirleriyle buluşup ebatlarının izin verdiği ölçüde sıkı bir şekilde kenetlendiler. Konuşmak için ağzını açtığı sırada sıska insanlardan bir tanesi devin hemen arkasına, biraz yanına geçerek Horza'nın görüş alanına girdi, adamın üstündeki paçavralar diğer sıksıklarınkinden biraz daha az yıpranmıştı.

Çana benzeyen kafa birkaç santim yana hareket edip olduğu yerde dönerek yanındaki adama Horza'nın anlayamadığı bir şey söyledi. Ardından dev kollarını bariz bir çabayla kaldırıp Horza'nın etrafına toplanan sıska insanlara baktı.

Sesi bir kavanoza dökülen yarı katılaşıp yağa benziyordu; boğulan birinin çıkaracağı türden bir ses, diye düşündü Horza, kâbuslardan fırlamış bir şey. Dinledi ama kullanılan dili anlayamadı. Devlin sözlerinin ağızdan bir deri bir kemik kalmış gibi görünen kalabalığın üstünde nasıl bir etkisi olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Bir an için başı döndü, sanki kafatasının sabit kalmasına rağmen beyni yer değiştirmişti; bir anda kendini *Açık Hava Türbülansı*'nın hangarında Tayfadakilerin ona baktığı anda buldu, o zaman da kendini böyle çıplak ve incinebilir hissetmişti.

Maraince, "Off, yeniden olamaz," diye inledi.

Altın renkli et yığını, "O-hoo!" derken sesi yağ tepelerinin üstünden bocalayarak dökülen tonlar halinde çıktı. "Bak hele! Denizin bize bahşettiği ganimet *konusuyor!*" Saçsız kubbeye benzeyen kafa yanında duran adama doğru biraz daha döndü. "Bay Birinci, ne harika değil mi?" diye guruldadı dev.

"Kader bize müşfik davrandı Peygamber," dedi adam aksi bir sesle.

"Kader sevdiklerini kayırır, evet doğru Bay Birinci. Düşmanlarımızı sürüp bize ganimet getirdi – denizin ganimeti! Kadere şans olsun!" Kolları peşlerinde görece solgun etten katmanları sürükleyerek daha da yükselir ve tarete benzeyen baş arkaya atılıp ağız açılarak içinde sadece birkaç tane küçük, çelik gibi parlayan kesici diş olduğunu sergilerken o muazzam et piramidi sallandı. O fokurdayan ses yeniden konuşmaya başlayınca Horza'nın anlayamadığı bir dile geçmişti ama aynı sözleri art arda tekrar ediyordu. Kalabalığın kalanı da kısa süre içinde deve katılıp ellerini havaya kaldırıp boğuk sesleriyle şarkı söylediler. Horza gözlerini kapatıp rüya olmadığını bildiği bu şeyden uyanmaya çalıştı.

Gözlerini açtığında sıksa insanlar hâlâ şarkı söylüyorlardı ama yeniden onun etrafına toplanmışlar, o altın-kahverengi canavarı görmesini engelliyorlardı. Hevesli gözleri, gösterdikleri dişleri ve pençe gibi uzattıkları elleriyle ölümüne aç, şarkı söyleyen insanlar, üstüne çullandılar.

Horza'yı şortuyla kalana dek soydular. Mücadele etmeye çalıştı ama onu tutup yere mıhladılar. Öylesine bitkindi ki büyük ihtimalle kalabalıktaki herhangi birinden daha güçlü değildi, onu yere bastırmakta sorun yaşamadılar; ters çevirip ellerini arkasına çektiler ve oracıkta bağladılar. Ardından ayaklarını birbirine bağlayıp ayakları neredeyse ellerine değene dek bacaklarını büktüler ve kısa bir iple bileklerine bağladılar. Horza çıplak, kesilmek üzere bir hayvan gibi bağlanmış hâlde sıcak kumların üstünden çekilip yanmakta olan bir ateşin yanından geçirildi, ardından ayaklarının üstüne çekildi ve sahile kısa bir kazığın üstüne, kazık sırtıyla bağlanmış uzuvlarının arasına gelecek şekilde indirildi. Dizleri kuma gömülüp ağırlığının büyük kısmını aldılar. Ateş önünde yanıyor, acı odun dumanı gözlerine giriyordu ve o berbat koku geri döndü; ateşin etrafına serpiştirilmiş çeşitli çanak çömlekten geliyordu. Sahilin çeşitli yerlerinde başka ateşler ve öbek öbek kaplar vardı.

184 Bay Birinci adındaki adamın “peygamber” dediği devasa et yığını ateşin yanına yerleştirilmişti. Bay Birinci obez adamın yanında durmuş soluk, pis yüzünün çevrelediği çukur gözleriyle Horza'ya bakıyordu. Tahtırevandaki altın dev tombul ellerini çırpıp “Yabancı, denizlerin hediyesi, hoşgeldin. Ben... büyük peygamber Fwi-Song'um.”

Koca yaratık Marainin kaba bir formunu konuşuyordu. Horza adını söylemek için ağzını açtı ama Fwi-Song devam etti. “Sen bize sınılandığımız bir zamanda geldin, hiçliğin gelgitlerinde bir lokma insan etisin, hayatın tatsız sularından çekilip çıkarılmış bir hasat nesnesisin, inançsızlığın zehirli safrası karşısındaki zaferimiz uyarınca paylaşıcağımız ve paylaşılacak olan uykuluksun! Kaderin bize gönderdiği, kendisi için şükranlarımızı sunduğumuz bir işaretisin!” Fwi-Song'un koca kolları kalkınca omzundaki lombur lombur yağlar taret gibi başının iki yanına yığılıp neredeyse kulaklarını kapıyorlardı. Fwi-Song, Horza'nın bilmediği bir dilde bağırdı ve çevrelerindeki güruh da sözünü yankılayıp birkaç defa şarkı söyler gibi tekrarladı.

Yağ içinde boğulmuş kollar yeniden aşağıya indi. “Sen denizin tuzusun, okyanusun hediyesi.” Fwi-Song’un şurup gibi sesi yeniden Marain’e geçmişti. “Sen bir işaretsin, Kaderin bize bahşettiği bir kutsamasın; sen çok olacak teksin, paylaşılacak birsin; seninki kazandıran hediye olacak, dönüşümün kutsanmış güzelliği!”

Horza dehşet içinde altın deve bakarken aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Bunun gibi insanlara ne *denebilirdi* ki? Horza yine de bir şey söylemeyi umarak boğazını temizledi ama Fwi-Song devam etti.

“O hâlde denizin hediyesi şunu duy ki biz Yiyicileriz; kül-leri Yiyenler, pisliği Yiyenler, kum, ağaç ve çimleri Yiyenler; en temel, en çok sevilen, en gerçek olan. Kendimizi sınanma günümüze hazırlamak için ter döktük, artık o gün ihtiyaç-ımla göz kamaştıracak denli yakın!” Altın tenli peygamberin sesi iyice kulak tırmalar hâle geldi; Fwi-Song’un kolları açılınca yağ katmanları sallandı. “O hâlde bizi gör, içinde bir şey olmayan karınlarımız, boşaltılmış bağırsaklarımız ve aç zihinlerimizle bu ölümlü boyuttan yükselmemizi!” Fwi-Song’un tumbul elleri bir şaplakla birleşti; parmaklar devasa, şişmiş kurtçuklar gibi birbirlerine dolandı.

Horza çatlak bir sesle “Eğer izin–” diye başladı ama dev yeniden pislik içindeki insanlardan oluşan kalabalıkla konuşmaya girişmişti; sesi altın kumların, yemek ateşlerinin ve donuklaşmış, yetersiz beslenmiş insanların arasından fokur-dar gibi geliyordu.

Horza başını biraz sallayıp engin sahile ve uzaklardaki kapıları açık duran mekiğe baktı. Araca baktıkça bir Kültür makinesi olduğundan daha da emin oluyordu.

Tam olarak ifade edemediği bir şeydi ama makineye baktığı her an bundan daha da emin oluyordu. Kırk elli kişilik bir araç olduğunu tahmin etti; bu adada gördüğü herkesi almaya ancak yetecek kadar büyüktü. Özellikle yeni ya da hızlıymış gibi görünmüyordu hele silahlıymış gibi hiç durmuyordu ama basit, pratik formunun inşasındaki bir şey ona Kültür’ü hatırlatıyordu. Kültür bir hayvan arabası ya da bir

otomobil tasarlasa bunların bile temsil ettikleri çağların arasındaki muazzam zaman farkına rağmen sahilin ucundaki araçla ortak bir yanları olurdu. Kültür'ün bir çeşit amblemi ya da logosu olsa iyi olurdu ama Kültür amaçsız yere işleri zorlaştıran ve hiç de gerçekçi olmayan bir tavırla sembollere güvenmemeyi tercih ediyordu. Neyse o olduğunu ifade edip bu şekilde bir dışsal temsile ihtiyacı olmadığını belirtiyordu. Kültür tek bir şey değildi, içindeki her bir insan ya da makine bireyden oluşuyordu. Tıpkı yasalarla kendini hapsedemeyeceği, parayla kendini fakirleştiremeyeceği ve liderlerle yolunu kaybedemeyeceği gibi işaretlerle kendini yanlış anlatamazdı.

Yine de Kültür'ün son derece gurur duyduğu bir dizi sembolü vardı ve Horza bakmakta olduğu makine bir Kültür aracıysa üstünde ya da içinde bir yerlerde Marain dilinde bir şeyler yazıldığı kesindi.

Araç bir şekilde ateşin etrafındaki sıska insanlarla konuşan et kitleleriyle bağlantılı mıydı? Horza sanmıyordu. Fwi-Song'un Maraini hatalarla doluydu, yanlış öğretilmişti. Horza'nın o dili kavrayışı da mükemmel olmaktan uzaktı ama Fwi-Song konuştuğunda bu dili katletmese de canını yaktığını anlayacak kadarını da biliyordu. Her halükârda Kültür, araçlarını kendini dine kaptırıp sıyırmış tiplere ödünç verme alışkanlığında değildi. O zaman araç buraya onları tahliye etmek için mi gelmişti? Vavatch Orbitali'ndeki her şey Kültür'ün yüksek teknolojik bokuna sarınca onları alıp güvenli bir yere mi uçuracaktı? Horza düşünmüş gibi bir hisse kapılarak büyük ihtimalle doğru yanıtın bu olduğunu anladı. Yani kaçış imkânı yoktu. Ya bu manyaklar onu kurban edeceklerdi ya da ona yapmayı akıllarına koydukları şey her neyse onu gerçekleştireceklerdi ya da Kültür'ün tevecühüyle tutsaklığa bir bilet kazanacaktı.

Kendine en kötüsünün olacağını varsaymamayı söyledi. Ne de olsa artık Kraiklyn gibi görünüyordu ve Kültür'ün Zihinlerinin o, AHT ile Kraiklyn arasındaki doğru bağlantıları kurmuş olmaları da o kadar muhtemel değildi. Kültür bile

her şeyi düşünemezdi. Ama... büyük ihtimalle *Tanrı'nın Eli 137*'de bulunduğunu biliyorlardı; büyük ihtimalle oradan kaçtığını biliyorlardı; büyük ihtimalle *AHT'nin* o sırada o bölgede olduğunu biliyorlardı. (Xoralundra'nın *Tanrı'nın Eli*'nin kaptanına saydığı istatistikleri hatırladı; evet GTB büyük ihtimalle savaşı kazanmıştı... *AHT'nin* zorlanan büküm motorlarını hatırladı; büyük ihtimalle kendine saygısı olan her GTB'nin yüzyıllarca öteden izleyebileceği büyüklükte bir dalga yaratıyorlardı)... Lanet olsun; bunu yanlarına bırakmayacaktı. Belki Vavatch'tan aldıkları herkesi sınıyorlardı. Örnekleme olarak tek bir hücreni alsalar bile birkaç saniyede kim olduğunu anlayacaklardı; hem çoktan numune almış olabilirlerdi, yakınlardaki bir mekikten gönderilen bir mikro mermi küçücük bir parça dokusunu almış olabilir... Baş önüne düşünce boynundaki kaslar hırpalanmış, berelenmiş, tükenmiş vücudundaki diğer bütün kaslarla beraber sızladılar.

Kes şunu, dedi kendine. Eziğin teki gibi düşünüyorsun. Kendine gereğinden fazla acıyorsun. Kendini bu işten sıyr. Dişlerinle tırnakların hâlâ yerinde... beynin de. Doğru zamanı kolla yeter...

"Çünkü işte," diye vızıldadı Fwi-Song, "tanrısızlar, o en çok nefret edilen, en aşağıda olanların da aşağıladıkları, Ateistler, Aforoz Edilmişler bize bu Hiçlik, bu Vakum aracını gönderdiler..." Dev bu sözleri sarf ederken Horza başını kaldırıp Fwi-Song'un sahildeki mekiği işaret ettiğini gördü. "Ama biz inancımızdan zerre sapmayacağız! Yıldızların arasındaki Hiçliğin, Vakumun Aforoz Edilmişlerinin yaşadığı o yerin çekimine kapılmayacağız! Biz parçamız olan şeyin parçası kalacağız! Özdeksel Küfürle temas etmeyeceğiz. Bizler kayalar ve ağaçlar nasıl durursa öyle duracağız - sağlam, köklü, güvenli, yılmaz, yol vermez!" Fwi-Song'un kolları bir daha kalktı ve böğürdü. Kirli, soluk benizli, aksi sesli adam oturan kalabalığa bağırarak bir şey söyledi, onlar da bağırarak karşılık verdiler. Peygamber ateşin karşısından Horza'ya gülümsedi. Fwi-Song'un ağzı kara bir delikti ve gülümsediğinde dört küçük diş belli oluyordu. Dişler gün ışığında parladılar.

Horza cümlesinin sonuna kadar öksürmemeye gayret ederek, "Bütün misafirlerinize böyle mi davranıyorsunuz?" dedi. Boğazını temizledi. Fwi-Song'un gülümsemesi kayboldu.

"Misafir değilsin, denizin fırlatıp attığı, tuz hediyesi. Ödülün: Alması bize, kullanması bana düşmüş. Denizin, güneşin ve rüzgârın ganimetisin, Kaderin bize getirdiği. Hii-hii." Fwi-Song'un gülümsemesi kadınları andıran bir kıkırdamayla geri döndü ve devasa ellerinden biri solgun dudaklarını kapatmak için kalktı. "Kader peygamberini tanıyor, adamına lezzetli yemişler gönderiyor! Hem de tam cemaatimdekilerden bazıları şüphelenmeye başladığı sırada! Değil mi Bay Birinci?" Taret kafa kollarını kavuşturmuş devin yanında duran daha soluk benizli adama döndü. Bay Birinci başıyla onayladı:

"Kader bizim bahçıvanımız, kurdumuzdur. Güçlü olanları onurlandırmak için zayıf olanları yolar. Peygamber böyle söyledi."

Fwi-Song, Horza'ya bakmak için devasa kafasını çevirdi. "Ve ağızda ölen söz kulakta yaşar." *En azından*, diye düşündü Horza, *artık erkek olduğumu biliyorum. Ne işime yarayacaksa.*

"Kudretli Peygamber," dedi Bay Birinci. Fwi-Song'un gülümsemesi büyüdü ama Horza'ya bakmaya devam etti. Bay Birinci devam etti. "Deniz-hediyesi kendisini bekleyen kaderi görmeli. Belki de o hain korkak Yirmi-yedinci—"

"Ah, evet!" Fwi-Song devasa ellerini çırpıttı ve bütün yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Horza bir saniyeliğine kendisine bakan incecik yarıkların ardında küçük beyaz gözler gördüğünü düşündü. "Of evet, hadi! Korkağı getir, yapılması gerekeni yapalım."

Bay Birinci ateşin etrafında toplanmış bir deri bir kemik insanlarla çınlayan tonlarla konuştu. Birkaçı ayağa kalkıp Horza'nın arkasından ormana doğru yürüdüler. Kalanlar da şarkı söyleyip ilahi okumaya başladılar.

Birkaç dakika sonra Horza bir çığlık duydu, ardından bir inlemeler ve bağrışlar başlayıp gitgide yakınlaştı. Sonunda

gidenler Horza'nın bağılı olduğuna çok benzeyen kısa, kalın bir kütük getirdiler. Kütüğe bağılı genç bir adam vardı, çığlık atıp Horza'nın anlamadığı bir dilde bağırıyor, kurtulmaya uğraşıyordu. Horza genç adamın yüzünden ter ve salyaların düşüp kumu lekelediğini gördü. Kütüğün bir ucu sivriltilmişti; o ucu Horza'nın karşısına, ateşin öbür tarafına, gencin yüzü Değişçin'e bakacak şekilde gömdüler.

Fwi-Song kıvrılıp titrerken inleyen, gözleri yuvalarında dönüp salyaları akan adamı işaret ederek Horza'ya, "Denizlerden gelen işaretim, işte bu," dedi, "bu benim yaramaz oğlanım; yeniden doğuşundan beri ismi Yirmi-yedinci. Bu bizim en saygı duyduğumuz, en sevgili oğullarımızdan biriydi, vaftiz edilmişlerimizden, lokmadaşlarımızdan, hayatın muazzam dilindeki kardeş tat tomurcuklarından biriydi." Fwi-Song konuşurken bir yandan gülerken kakırıyordu, oynadığı rolün saçmalığının farkındaymış da abartmadan duramıyormuş gibiydi. "Bu ağacımızdan düşen dal, bu sahilimizin kumu, bu serseri Vakumun yedi kere lanetlenmiş aracına koşmaya cüret etti. Kendisini hediye ederek onurlandırdığımız yükü elinin tersiyle itti; yabancı düşman dün üstümüzden geçerken bizi terk edip kumların üstünden kaçmayı seçti. Bizim kurtaran inayetimize güvenmedi, lakin karanlık ve hiçliğin aracına döndü, ruhu olmayanların, Aforoz Edilmişlerin insanın içine işleyen gölgesine döndü." Fwi-Song hâlâ Horza'nın karşısında, ateşin öbür tarafında kaziğe bağılı halde tir tir titreyen adama baktı. Peygamberin yüzü serzenişle sertleşti. "Kaderin işine bakın ki yanımızdan kaçıp peygamberinin hayatını tehlikeye atan hain yakalandı – üzücü hatasını öğrenebilsin, korkunç suçunu telafi edebilsin diye." Fwi-Song'un kolları düştü. Koca kafasını iki yana salladı.

Bay Birinci ateşin etrafındaki insanlara bağırdı. Yirmi-yedinci adındaki genç adama bakıp ilahi okudular. Horza'nın daha önce aldığı korkunç kokular geri dönmüştü, gözlerini yaşartıp burnunu sızlatıyorlardı.

İnsanlar ilahi okuyup Fwi-Song da izlerken Bay Birinci ve kadın müritlerden ikisi kumu kazıp küçük keseler çıkardılar.

İçlerinden ince kumaş şeritler alıp bedenlerine sarmaya başladılar. Bay Birinci cübbesini giyinirken Horza'nın gözüne büyük, hantal görünümlü bir mermili tabanca çarptı, adamın pis tuniğinin altındaki ipli bir kılıfın içinde duruyordu. Horza önceki gün Mipp'le adanın üstünden uçtuklarında mekiğe bu silahla ateş açıldığını varsaydı.

Genç adam gözlerini açtı, kıyafetlerini giymiş üç kişiyi görünce de çığlığı bastı.

"Duyun, duyun ıstırap içindeki ruh dersini öğrenmek için nasıl feryat ediyor, pişmanlıktan menkul ganimetini almak için nasıl da yalvarıyor, kendini yenileyecek çilesine sığınmak için nasıl yakarıyor," Fwi-Song, Horza'ya bakıp gülümsedi. "Çocuğumuz Yirmi-yedinci kendisini neyin beklediğini biliyor, nasıl zaaf içinde olduğu kanıtlanmış bedeni fırtınanın karşısında yıkılırken ruhu feryat ediyor 'Evet! Evet! Kudretli Peygamber! İmdadıma yetiş! Beni bir parçan kıl! Bana kudretini bahşet! Bana gel!' Nasıl da tatlı ve ruhu yüceltici bir ses değil mi?"

Horza peygamberin gözlerine baktı, hiçbir şey söylemedi. Genç adam çığlık atıp kendini kütükten kurtarmak için yırtınmaya devam etti. Bay Birinci önünde diz çöküp başını önüne eğmiş kendi kendine mırıldanıyordu. Cansız kumaşa bürünmüş o iki kadın ateşin etrafındaki varil ve çanaklarda dumanı tüten bir sıvı hazırlayıp bir kısmını ateşlerin üstünde ısıtıyorlardı. Kokular Horza'ya gelip midesini kaldırdı.

Fwi-Song diğer dile geçip o iki kadınla konuştu. Horza'ya bakıp ellerinde çanaklarla yanına geldiler. Çanakları burnuna tuttuklarında Horza başını çevirdi. Dışkı sosunda pişirilmiş balık bağırsağı gibi kokan ve görünen şeyin karşısında yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Kadınlar o korkunç şeyi götürdüler; leş gibi kokusu burnuna yapışmıştı. Ağzından solumaya çalıştı.

Genç adamın ağzı ahşap bloklarla açılmaya zorlanmıştı ve boğuluyormuş gibi attığı çığlıklarının perdesi değişmişti. Bay Birinci onu tutarken kadınlar kepçelerle çanaklardaki sıvıları ağzından içeri döktüler. Genç adam soluğuyla sıvıları

fişkirtıp bağırdı, boğulur gibi olup tükürmeyi denedi. İnledi ve ardından kustu.

Fwi-Song, Horza'ya, "İzin ver sana cephaneliğimi, nimetlerimi göstereyim," deyip devasa bedeninin arkasına uzandı. Paçavralardan yapılmış büyük bir bohça çıkarıp açmaya başladı. Güneş ışığında parıldayan küçük kapanlara benzeyen metal cihazlar açığa çıktı. Fwi-Song bir parmağını dudağına götürerek koleksiyonunu inceledi, sonra da küçük metal düzeneklerden birini aldı. Bunu ağzına sokup iki yarısını da Horza'nın daha önce gördüğü pimlere taktı. Fwi-Song, Değişçin'e dönüp ağzını geniş bir gülümsemeyle kaldırarak, "Zhare," dedi. "Bunun 'akkında ne 'üşünüyorsun?" Yapay dişler ağzının içinde parıldıyorlardı; sıra sıra sivri, tırtıklı noktalarlardı. "Ya'a bun'nar?" Fwi-Song onları çıkarıp iğne gibi küçücük kesici dişlerle dolu başka bir set taktı, sonra da dikenli kancalara benzeyen açılı dişleri olan başka bir setle sonra da içlerinde delikler olan başka bir setle. "İyi ha?" Horza'ya gülümseyip son çifti ağzında bıraktı. Bay Birinci'ye döndü. "Ne 'üşünüyorsun, Lay Lirinci? He? Ya..." Fwi-Song delikli seti çıkarıp uzun, bıçak gibi, mızrak ucuna benzeyen dişleri olan başka bir set yerleştirdi. "Zunlar? Nence nunnar gertekten tok iyi. Aş, hazi nunnarla naşlalyalım. Hazi şu yaranazı cezallannıralın."

Yirmi-yedinci'nin sesi daha da boğuklaşmaya başlamıştı. Bacaklarından biri önünden kaldırılıp diz çökmüş dört adam tarafından tutulmuştu. Fwi-Song tahtirevanla kaldırılıp genç adamın hemen önüne konmuştu; bıçak dişlerini gösterip öne eğildi ve çevik, başını sallarmış gibi bir hareketle Yirmi-yedinci'nin ayak parmaklarından birini ısırp koparttı.

Horza başını çevirdi.

Bunu takip eden yaklaşık yarım saat boyunca dev gibi peygamber ağır ağır ısırıklar alarak Yirmi-yedinci'nin vücudunun çeşitli parçalarını kemirdi, farklı diş setlerini takıp uzuvlarına ve vücudunda kalmış az sayıdaki yağlı yere saldırdı. Genç adam her yeni kesikle derin bir nefes alıyordu.

Horza bunu hem izledi hem de izlemedi, bazen kendini

bu grotesk şekilde biçimsizleşmiş insan müsveddesinden intikam almak için bir yol bulmasını sağlayacak meydan okuyan bir kafaya sokmaya çalışıyor, başka zamanlar da sadece bu berbat işin bir an önce bitmesini diliyordu. Fwi-Song eski müridinin parmaklarını sona bırakıp delikli dişleri kablo soyucu gibi kullandı. “ok lezzetli,” deyip devasa koluyla kan içindeki yüzünü sildi.

Yirmi-yedi kesilmişti, inliyordu, ince kan izleriyle kaplıydı ve yarı bilinçsizdi. Ağzına bir paçavra tıklanmış, ardından sırtüstü kumun üstüne mihlanmıştı ve paralanmış ellerinin avuçlarına tahta kazıklar geçirilmiş, ayakları da üstlerine konan devasa bir kayanın altında ezilmişlerdi. Peygamber Fwi-Song’un tahtirevanının üstünde ona doğru getirildiğini görünce paçavranın altından cılız bir çığlık atmaya başladı. Fwi-Song inleyen şeklin neredeyse tam üstüne kadar alçaltıldı, sonra da tahtirevanının yanındaki birtakım telleri kurcaladı ve sonunda muazzam kitlesinin altındaki küçük bir kapak, kumun üstünde yatan ağzı kapatılmış, kan içindeki insanın yüzünün üstüne gelecek şekilde açıldı. Peygamber bir işaret verdi ve adamın üstüne alçaltılarak inlemenin sesini kesti. Peygamber gülümseyip devasa bedeninin küçük hareketleriyle yumurtasının üstünde kuluçkaya yatan bir kuş gibi adamın üstüne iyice yerleşti. Muazzam kitlesi altındaki insanın şeklinden geriye bir şey bırakmamıştı ve Fwi-Song bir deri bir kemik guruh ona bakıp çok yavaş ve çok alçak sesle bir şarkı söyleyip durdukları yerde tek vücut halinde sallanırken bir şarkı mırıldandı. Fwi-Song yumuşak hareketlerle ileri geri sallanmaya başladı, ilk başta çok yavaştı, ardından altın kubbe gibi yüzünde boncuk boncuk ter damlaları belirirken hızlandı. Soluk soluğa kaldı ve kalabalığa doğru kaba bir hareket yaptı; kumaş parçalarına bürünmüş o iki kadın gelip peygamberin ağzından dökülüp aşağı akan kanları çenelerinin katmanlarından ve göğsünün enginliğinden kırmızı sütmüş gibi yaladılar. Fwi-Song ani bir nefes aldı, bir an sarkıp hareketsiz kalır gibi oldu, sonra da şaşırtıcı derecede hızlı ve vahşi bir hareketle kendisini yalayan kadınların

kafasına güçlü kollarıyla birer sille vurdu. Kadınlar alelacele kaçışıp kalabalığa katıldılar. Bay Birinci daha yüksek sesle bir ilahiye başladı ve diğerleri de ona katıldılar.

Sonunda Fwi-Song yeniden kaldırılmasını buyurdu. Tah-tirevan taşıyıcılar o devasa bedenini havaya kaldırıp Yirmi-yedinci'nin ezilmiş bedenini açığa çıkardılar, inlemesi son-suza dek susturulmuştu.

Onu da kaldırdılar, cesedin kafasını kesip kafatasının üstünü ayırdılar. Sonra da beynini yediler ve Horza anca o noktada kustu.

Fwi-Song makamlı, vakur bir sesle gencin içi boş kafasına, "Ve şimdi birbirimiz olduk," deyip o kanlı çanağı omzunun üstünden ateşe attı. Cesedin kalanı kıyıya götürölüp denize atıldı.

Peygamberin bedeni hizmetli kadınlar tarafından temiz-lenip üstüne kokular serpilirken Fwi-Song, Horza'ya, "Bizi hayvanlardan ayırt eden tek şey seremoni ve Kadere duydu-ğumuz aşktır, Kadere adanmışlığı gör sen de," diye şakıdı. Ka-zığa bağlı, yere saplanmış, ağzında berbat bir tat olan Horza dikkatle, bilinçle soluk aldı ve karşılık vermeye yeltenmedi.

Yirmi-yedinci'nin cesedi yavaş yavaş kıyıdan uzaklaşıp açık-lara gitti. Fwi-Song havlularla kurulandı. Sıska insanlar et-raflarında ne olduğuylla ilgilenmeden oturdular ya da fokur-dayan varillerdeki berbat kokulu sıvılarla ilgilendiler. Bay Birinci ve iki kadın yardımcısı üstlerindeki kumaşları çıkara-rınca adam pislik içinde ama tek parça tuniğiyle, kadınlar da yırtık pırtık paçavralarıyla kaldılar. Fwi-Song tahtirevanını Horza'nın önünde kuma koydurttu.

"Dalgalardan gelen ganimet, metcezirli okyanusun hasa-dı, bak, halkım oruçlarını açmaya hazırlanıyor." Peygamber yağları bingil bingil kolunu sallayıp insanların ateş ve kazan-larla ilgilendikleri yerleri işaret etti. Havayı çürümüş yiyecek kokusu havayı doldurmuştu.

"Başkalarının bıraktıklarını yiyorlar, başkalarının dokun-mayacaklarını, çünkü onlar Kaderin kumaşına daha yakın

olmak istiyorlar. Ağaçların kabuğunu, yerdeki çimeni ve kayaların üstündeki yosunu yiyorlar; kumu, yaprakları, kökleri, toprağı yiyorlar; kabukları ve deniz hayvanlarının bağırsaklarını, karada, denizde buldukları leşleri yiyorlar; bedenlerinin ürettiklerini yiyor, benimkileri paylaşıyorlar. Ben mem-bayım. Pınarım, dillerindeki tadım.

“Sen, hayat okyanusundaki deniz köpüğü, sen bir işaretsin. Okyanus mahsülü, sen yok edilme vaktin gelmeden önce ancak yediğin her şeyden ibaret olduğunu, yiyeceğin de sadece sindirilmemiş dışkı olduğunu göreceksin. Ben bunu gördüm; sen de göreceksin.”

Hizmetli kadınlardan biri denizden elinde Fwi-Song’un yeni temizlenmiş diş setlerinden biriyle geldi. Fwi-Song dişleri ondan alıp paçavralara sararak arkasında bir yere koydu. “Biz hariç herkes mahvolacak, hepsi ölümlerine gidecekler, yok edilmelerine. Sadece biz yok edilmemizde var olacağız, nihai beraberliğin ihtişamına buyur edileceğiz.”

Peygamber, Horza’ya gülümseyerek oturuyordu, bu esnada etrafında –uzun öğleden sonranın gölgeleri kumun üstüne düşerken– bir deri bir kemik kalmış, hasta görünen insanlar yemeklerinin başındaydılar. Horza onların yemek yemeye çalışmalarını izledi. Bazıları, Bay Birinci’nin cesaretlendirmesiyle yediler ama çoğu ağızlarına attıklarını içeride tutamıyorlardı. Soluk soluğa kalıyor, kendilerini zorlayıp sıvıları yutuyorlardı ama sık sık az önce zorla mideye indirdiklerini çıkarıyorlardı. Fwi-Song onlara hüznle bakıp başını iki yana salladı.

“Görüyorsun ya, en yakınımıdaki çocuklarım dahi henüz hazır değiller. Zamanı geldiğinde, ki birkaç gün içinde gelmek zorunda, hazır olmaları için dua edip yakarmalıyız. Bedenlerinin kavrayış noksanlığının, her şeyle sempati kurmaktaki eksikliğinin Tanrı’nın gözleri ve ağzı nezdinde küçümsenmelerine sebep vermeyeceğini umut etmeliyiz.”

Seni şişko yavşak. Menzilimde olduğunu bir bilsen. Seni buradan kör edebilirim; küçük gözlerine tükürüp belki de...

Ama, diye düşündü Horza, belki de edemem. Devin göz-

leri kaşlarıyla yanaklarının sarkık derilerinin o kadar derinliklerindeydi ki Horza'nın altın canavara saldırmakta kullanacağı zehirli tükürük bile gözün zarlarına erişemeyebilirdi. Ama bu Horza'nın içinde bulunduğu durumda teselli bulmasını sağlayan tek şeydi. Peygambere tükürebilirdi ve hepsi bu kadarla kalırdı. Belki de bunu yapmanın bir fark yaratabileceği bir nokta gelirdi ama şu anda yapmak aptallık olurdu. Fwi-Song'un kör, öfkeden kudurmuş hâli Horza'ya görüşü sağlam, kıkırdayan hâlinden daha da çok kaçınılması gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

Fwi-Song onu hiç sorgulamadan, aslında hiç ara vermesizin kendini gitgide daha sık tekrar ederek Horza'ya konuştu. Ona aldığı vahiylerden, eski hayatından bahsetti; önce bir sirk ucubesiydi, ardından bir megagemide yabancı bir satrapın evcil hayvanı, sonra da başka bir megagemide son moda bir dinin dönmesi olmuştu; vahiy orada gelmişti ve birkaç dönmeyi kendisine katılıp bir adada Her Şeyin Sonunu beklemeye ikna etmişti. Kültür Vavatch Orbitali'nin kaderini açıklayınca başkaları da onlara katılmıştı. Horza kulağını tam olarak ona vermemişti çünkü bir çıkış yolu bulmaya çalıştığından akli son hız çalışıyordu.

“...Biz her şeyin sonunu bekliyoruz, son günü. Kendimizi yer, deniz ve ölümün meyvelerini et, kan ve kemikten narin bedenlerimizle karıştırarak nihai beraberliğe hazırlıyoruz. Sen bizim işaretimizsin, aperitifimiz, kokumuzsun. Onur duymalısın.”

Horza sertçe yutkunup sakın bir sesle konuşmak için elinden geleni yaparak, “Kudretli Peygamber,” dedi. Fwi-Song konuşmayı kesti, gözleri daha da kısıldı ve yüzü buruşmaya başladı. Horza devam etti. “Ben gerçekten size gönderilen bir işaretim. Kendimi size getirdim; takipçinizim... numarası Son olan müridim. Sizi Vakumdan gelen makineden **kurtarmaya** geldim.” Horza arka kapıları açık hâlde sahilin uzak ucunda duran Kültür mekiğine baktı. “Bu insanı yoldan çıkaran sapkınlık makinesini nasıl defedeceğimi biliyorum. İzin verin adanmışlığımı sizin azametli ve ihtişamlı şahsınız

için bu küçük hizmeti yerine getirerek kanıtlayayım. Böylece sizin en son, en imanlı hizmetkârınız olduğumu bileceksiniz: Numarası Son olan, yok edilmeden önce... takipçilerinizi gelecek sınav için çelik gibi bileyip Aforoz Edilmişlerin yoldan çıkarıcı makinesini defetmek için gelen. Yıldızlar ve hava ve okyanusla karıştım, size bu mesajı, bu kurtuluşu getirdim.” Horza o noktada boğazı ve dudakları kurumuş, Yiyicilerin yemeğinin son derece keskin, leş gibi kokusu hafif bir esintiyle çevresini sardığından gözleri akar hâlde durdu. Fwi-Song tahtırevanında hiç ses çıkarmadan oturup yarık gözleri kısılmış, bombeli kaşları çatılmış bir halde Horza’nın yüzüne baktı.

Fwi-Song, “Bay Birinci!” deyip soluk benizli, tunik giymiş adamın inleyerek yatmakta olan talihsiz bir Yiyicinin karınını ovaladığı yere baktı. Bay Birinci ayağa kalkıp dev gibi peygamberin yanına geldi, o da Horza’yı başıyla işaret edip Değişçin’in anlamadığı o dilde konuştu. Bay Birinci hafifçe başını eğdi, sonra da Horza’nın arkasına yönelip Değişçin’in görüş alanından çıkarken tuniğinin içinden bir şey çıkardı. Horza’nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi attı. Peygamber ne demişti? Bay Birinci ne yapacaktı? Horza’nın başının üstünde eller belirdi, bir şey tutuyorlardı. Değişçin gözlerini kapattı.

Bir paçavra sımsıkı ağzına bağlandı. O çürük yemek gibi kokuyordu. Baş zorla kazığa dayandı. Sonra da Bay Birinci, yerde yatmış, inleyen Yiyiciye gitti. Horza, Fwi-Song’a baktı ve o da dedi ki:

“Hah. Şimdi, diyordum ki...”

Horza dinlemedi. Şişko peygamberin zalim inancı bir milyon diğer inançtan çok farklı değildi; sadece barbarlığının seviyesi onu bu sözde medeni zamanlarda alışılmadık kılıyordu. Belki bu da savaşın başka bir yan etkisiydi; hepsi Kültür’ün suçuydu işte. Fwi-Song konuştu ama dinlemenin bir anlamı yoktu.

Horza, Kültür’ün her şeye kadir bir Tanrı’ya inananlara olan tavrının onlara acımak ve inançlarının içeriğine Evrenin İmparatoru olduğunu iddia eden birinin sayıklamalarına

göstereceğinden daha fazla dikkat etmemek olduğunu hatırladı. İnancın doğası tamamen alakasız bir konu değildi –kişinin geldiği ortam ve yetiştirilme şekliyle birlikte ele alındığında kendisinin nasıl bir bozukluğu olduğuna dair bir şeyler söyleyebilirdi– ama onların görüşlerini *ciddiye* almazdın.

Horza, Fwi-Song hakkında tam olarak böyle hissediyordu. Fwi-Song’a çok açık bir şekilde olduğu üzere manyağın tekiymiş gibi davranmak zorundaydı. Deliliğinin dini motiflere bürünmesi hiçbir şey ifade etmiyordu.

Şüphesiz Kültür buna karşı çıkıp delilikle dini inanç arasında geniş bir ortak zemin olduğunu iddia edecekti ama zaten insan Kültür’den başka ne bekleyebilirdi ki? İdirliğin aslını biliyorlardı ve Horza her ne kadar İdirliğin temsil ettikleri her şeye katılmasa da inançlarına saygı gösteriyordu. Tüm yaşam biçimleri, hemen her düşünceleri, tek din/felsefeleri tarafından aydınlatılıyor, yönlendiriliyor ve yönetiliyordu: Düzene, herkes ve her şeyin belli bir yeri olmasına ve bir çeşit kutsal rasyonelliğe duyulan bir inanç tarafından.

Düzene inanıyorlardı çünkü aksine fazlasıyla tanık olmuşlardı, ilk olarak geldikleri gezegende, İdir’in sıradışı vahşilikteki evrimsel yarışına dahil olarak ve ardından –sonunda yerel yıldız kümelerindeki topluma dahil olduklarında– etraflarında, diğer türlerin aralarında ve kendi içlerinde. O düzen eksikliğinden ötürü çile çekmişler, kendi hataları olmadığı hâlde ortasında kaldıkları hırs yüzünden çıkan savaşlarda milyonlarca canı yitirmişlerdi. O zamanlar naif ve masumlardı, başkalarının da tıpkı kendileri gibi sakin, rasyonel düşünmesine fazlasıyla bel bağlamışlardı.

Herkesin *yerinin* kader sonucu belli olduğuna inanıyorlardı. Bazı bireyler orada doğsal da doğmasalar da hep belli yerlere ait olacaklardı –yüksek topraklara, verimli arazilere, ılıman adalara– ve aynı şey kabile, klan ve ırklar için de geçerliydi (hatta türler için de; antik kutsal metinlerin çoğu İdirliğin evrende yalnız olmadıklarının keşfiyle baş edilecek kadar esnek ve muğlak çıkmıştı. Aksini iddia eden metinler anında kullanımdan kalkmış, yazarları da önce ritüel

olarak lanetlenip ardından tamamen unutulmuşlardı). Bu fikir en basit şekliyle her şeyin bir yerinin olduğu ve her şeyin yerinde olması gerektiğine dair bir kesinlik olarak ifade edilebilirdi. Bir kez her şey yerli yerine oturunca Tanrı evrenden hoşnut olacak ve şu anki kaosun yerini sonsuz bir barış ve mutluluk alacaktı.

İdirililer kendilerini bu muazzam yeniden düzenlemenin vekilleri olarak görüyorlardı. Onlar seçilmişlerdi – ilk olarak Tanrı'nın ne arzuladığını anlamak için barış içinde yaşamalarına izin verilmişti, ardından yavaşça kendileriyle savaşmak zorunda olduklarını kavradıkları düzensizlik güçleri tarafından harekete geçmeye itilmişlerdi. Tanrı'nın onlar için tefekkürün ötesinde bir amacı vardı. Kendi yerlerini bulmaları lazımdı, en azından bu galakside; belki bunun dışında da. Daha olgun türler kendi selametlerine kendi başlarına kavuşabilirlerdi; kendi kurallarını koymalı, Tanrı'yla kendilerine has bir barış yapmaları lazımdı (ve bu türlerin O'nu inkâr etmelerine karşın onların başarılarından mutlu olması O'nun sehâvetinin bir delaletiydi). Ama diğerleri –sayılamayacak kadar çok, kaotik, zar zor hayatta kalabilen halklar– işte onların yönlendirilmeye ihtiyaçları vardı.

Çıkarıcı mücadelelerin oyuncaklarından kurtulmanın zamanı gelmişti. İdirililer bunun o işaret olduğunu anlamışlardı. Onların bünyesinde ve ilahi olandan miras aldıkları Söz'de, genetik miraslarındaki Sihir'de yeni bir mesaj vardı: *Büyü. Uslu ol. Hazırlan.*

Horza, İdirililerin dinine Balveda'nın inandığından çok inanmıyordu, hatta aşırı amaçlı, fazla planlanmış ideallerinde Kültür'ün en azından başlangıçta daha iyicil olan değer sisteminde fark edip aşağıladığı o hayatı boğan güçlerin ayısının bulunduğunu görebiliyordu. Ama İdirililer kendilerine güveniyorlardı, makinelerine değil ve dolayısıyla hâlâ hayatın bir parçasıydılar. Horza için bütün farkı yaratan buydu.

Horza, İdirililerin asla galaksideki kendilerinden az gelişmiş ırkların tamamını boyundurukları altına almayacaklarını biliyordu; hayalini kurdukları o hüküm günü asla gel-

meyecekti. Zaten bu nihai yenilginin kesinliğinin ta kendisi İdirilileri güvenli kılıyor, onları galaksinin genel hayatının bir parçası yapıyordu; büyüüp genişleyecek ve ardından intihara meyilli olmayan her türün yaptığı üzere bir düzlüğe erişip durulacak olan başka bir tür daha işte. On bin yıl içerisinde İdirililer kendi işleri güçleriyle uğraşan sıradan bir tür olacaklardı. Şu anki fetih dönemi belki hoş hatırlanacaktı ama o noktada kimsenin umurunda olmayacaktı ve yaratıcı bir teolojiyle açıklanıp geçirtililecekti. Daha önce de sessiz ve içedönük olmuşlardı; yine öyle olacaklardı.

Nihayetinde rasyoneldiler. Duygularından önce ortak akla kulak veriyorlardı. Kanıtı olmadan inandıkları tek şey hayatın bir amacı olduğuydu, çoğu dile “Tanrı” olarak tercüme edilen bir şey olduğu ve bu Tanrı’nın Kulları için daha iyi bir varoluş istediği idi. Şu anda kendileri bu amacın peşindeydiler, kendilerinin Tanrı’nın kolları, elleri ve parmakları olduklarına inanıyorlardı. Ama zamanı gelince durumu yanlış anladıklarını, nihai düzeni getirme görevinin onlarda olmadığını fark edip bunu özümseyebileceklerdi. Sakinleşeceklerdi; kendi yerlerini bulacaklardı. Galaksi ve içindeki çok sayıda çeşitli uygarlık onları asimile edecekti.

Kültür farklıydı. Horza sürekli ve giderek artan müdahalelerinin bir sonunun geleceğini göremiyordu. Kültür kolaylıkla sonsuza dek büyüye bilirdi çünkü doğal sınırlara tabi değildi. Serseri bir hücre gibi, genetik yapısında “kapatma” tuşu olmayan bir kanser gibi, Kültür de izi verildiği sürece genişlemeye devam edecekti. Kendi kendine durmayacağı için de durdurulması *lazımdı*.

Horza, Fwi-Song’un gevelemeye devam etmesini dinlerken kendisine bunun uzun zaman önce kendisini adamaya karar verdiği bir dava olduğunu söyledi. Aynı zamanda eğer Yiyicilerin elinden kurtulamazsa artık hizmet edemeyeceği bir davaydı.

Fwi-Song bir süre daha konuştu, sonra da –Bay Birinci’nin bir şey söylemesinin ardından– tahtirevanını takipçilerine bakabileceği şekilde döndürttü. Çoğu ya son derece hastaydı

ya da öyleymiş gibi görünüyorlardı. Fwi-Song, Horza'nın anlamadığı yerel dile geçti ve görünüşe bakılırsa bir vaaz verdi. Cemaatinde arada bir kusanları görmezden geldi.

Güneş okyanusa doğru daha da alçaldı ve hava serinledi.

Vaaz bitince Fwi-Song, Yiyiciler teker teker ona gelip samimiyetle onunla konuşurken tahtırevanında sessizce oturdu. Peygamberin kubbeye benzeyen başında bir gülümseme vardı ve arada bir söylenenlere katılıyormuş gibi bir ifadeyle başını öne sallıyordu.

Daha sonra, Fwi-Song Yirmi-yedinci'nin ölümünde ayine yardım eden o iki kadın tarafından yıkanıp yağlanırken Yiyiciler şarkı söyleyip ilahi okudular. Sonra da muazzam bedeni batmakta olan güneşin ışınları altında parlayan Fwi-Song neşeyle el sallarken kaldırıldı ve sahilden taşınarak adanın güdük dağının altındaki ormana götürüldü.

Ateşler harlandı ve odun getirildi. Yiyiciler çadırlarına ve kamp ateşlerinin başına dağıldılar ya da ellerinde kaba örülmüş sepetlerle görünüşe bakılırsa daha sonra yemeye çalışacakları taze atıkları toplamak için dağıldılar.

Günbatımı civarı Bay Birinci, Horza'nın artık karşısında durmaktan bıktığı ateşin etrafına oturan beş sessiz Yiyiciye katıldı. Bir deri bir kemik insanlar Değişçin'in neredeyse hiç farkına varmamışlardı ama Bay Birinci gelip kazığa bağlanmış adamın yanına oturdu. Bir elinde küçük bir taş vardı, diğerinde de o gün daha önce Fwi-Song'un Yirmi-yedinci'nin üstünde kullandığı yapay dişlerden bazıları. Bay Birinci oturup diğer Yiyicilerle konuşurken dişleri bileyip cilaladı. İki tanesi çadırlarına gittikten sonra Bay Birinci, Horza'nın arkasına geçip ağzındaki paçavrayı çözdü. Horza o bayat tattan kurtulmak için ağzından nefes alıp çenesini çalıştırdı. Kıpırdanıp kollarıyla bacaklarında biriken sızılardan kurtulmaya çalıştı.

"Rahat mısın?" deyip yeniden çömeldi Bay Birinci. Metal dişleri bilemeye devam etti; ateşin titrek ışığında parıltıyorlardı.

"Kendimi daha iyi hissettiğim olmuştu," dedi Horza.

“Kendini daha kötü hissettiğin de olacak... arkadaş.” Bay Birinci son sözcüğü küfür gibi söylemeyi başarmıştı.

“Benim adım Horza.”

“Adının ne olduğu umurumda değil.” Baya Birinci başını iki yana salladı. “Adının bir önemi yok. *Senin* bir önemin yok.”

“Ben de o izlenimi edinmeye başlamıştım,” diye kabul etti Horza.

“He, edinmeye başlamıştın öyle mi?” dedi Bay Birinci. Ayağa kalkıp Değişçin’e yaklaştı. “*Hakikaten* mi?” Elindeki çelik dişleri sallayıp Horza’yı sol yanağından yakaladı. “Akıllıymı sanıyorsun demek? Bu işin içinden sıyrılırmı diye düşünüyorsun?” Horza’yı karnından tekmeledi. Horza’nın nefesi kesildi. “Bak – senin hiç önemin yok. Sen sadece bir parça etsin. Herkes o kadar zaten, sadece et. Hem...” Horza’yı bir kez daha tekmeledi. “Acı gerçek değil. Sadece kimyasallar, elektrikler falan filan, *değil mi?*”

Horza çatlak bir sesle, “Ah,” derken yaraları bir an sızladı, “evet. Öyle.”

“Tamam,” Bay Birinci sırtıttı. “Bunu yarın hatırla e mi. Sadece bir et parçasısın, peygamber de senden daha büyük bir parça.”

Horza ürkek bir tavırla, “Sen... eee, ruhlara inanmıyorsun o hâlde?” derken bunun yeni bir tekmeye neden olmayacağını umuyordu.

“Ruhunu sikeyim yabancı,” dedi Bay Birinci gülerek. “Öyle bir şey olmadığına dua etsen iyi edersin. Doğal olarak Yiyiciler var, doğal olarak yenenler var, ben ruhlarının da farklı olacağını düşünmüyorum, dolayısıyla senin her zaman yenileceklerden biri olduğun böyle barizken öyle bir şey olmadığını umsan iyi edersin. İnan tek şansın bu.” Bay Birinci düğüm edilmiş paçavrayı sıkıp Horza’nın başını tahata kazığa yasladı.

Fwi-Song’un yaveri parıldayan metal dişleri bilemeyi bitirip ayağa kalktı ve ateşin etrafına oturmuş diğer Yiyicilerle konuştu. Bir süre sonra küçük çadırların bazılarına çekildi-

ler, kısa süre içinde hiçbir sahilde kalmamıştı, Horza'yı tek başına ölmekte olan ateşleri izlemeye bırakmışlardı.

Dalgalar yumuşak bir sesle uzaklardaki kayalara çarpıyordu, yıldızlar yavaşça başının üstünden yollarına devam ediyorlardı, Orbitalin gündüz tarafı da gökteki parlak bir ışık çizgisiydi. Kültür mekiğinin yıldız ışığı ve O-ışığında parlayan sessiz gövdesi arka kapıları güvenli bir mağara gibi açık, orada öylece duruyordu.

Horza elleriyle ayaklarını bağlayan düğümleri çoktan sınamıştı. Bileklerini inceltmek işe yaramayacaktı; ip, halat, ya da artık ne kullandırsa durmaksızın son derece yavaş bir şekilde sıkılaşıyordu; o incelttikçe çıkan boşluk aynı hızla dolacaktı. Belki de kurudukça küçülüyordu ve onu bağlamadan önce ıslatmışlardı. Bilemiyordu. İpin tenine dokunduğu yerlerde ter bezlerindeki asit miktarını artırabilirdi, bu her koşulda denemeye değer bir teknikti. Ama Vavatch'ın uzun gecesi bile büyük ihtimalle bu sürecin işe yaramasına yetmeyecekti.

Acı gerçek değil, dedi kendi kendine. Sıçtım.

Şafak söktüğünde yavaş yavaş kalkıp denize yıkanmaya giden Yiyicilerden birkaçı ile birlikte uyandı. Horza üşümüştü. Uyanır uyanmaz titremeye başladı; gece bileklerindeki deri hücrelerini değiştirmek için gereken hafif trans sırasında vücut sıcaklığının fazla düşmüş olduğunu anlayabiliyordu. İplere asılıp biraz gevşemişler mi, iplikler ya da tellerde en ufak bir yıpranma var mı diye denedi. Hiçbir şey yoktu, sadece terinin değişmemiş ve dolayısıyla ter bezlerinin ürettiği aside karşı korunaksız avuç içlerine aktığı yerler acıyordu. Bunu düşünüp bir saniyeliğine endişelendi, eğer fırsatını bulup Kraiklyn'in kimliğine başarılı bir şekilde bürünecekse adamın parmak ve avuç izlerini yürütmesi gerekeceğini ve dolayısıyla teninin mükemmel Değişme koşullarında olması gerekeceğini hatırladı. Sonra da günü sağ çıkarması bile muhtemel değilken bundan endişe ettiği için kendine güldü.

Belli belirsiz de olsa kendini öldürmeyi düşündü. Mümkündü; azıcık içsel hazırlıkla dişlerini kullanarak kendini ze-

hirleyebilirdi. Ama hâlâ kurtulma şansı varken kendini bunu ciddi ciddi düşünme noktasına getiremiyordu. Kültürcülerin savaşıla nasıl yüzleştiklerini merak etti; güya onların ölmek için buna *karar vermeleri* yeterliydi ama sürecin basitçe zehirlenmekten daha karmaşık olduğu söyleniyordu. Peki, o yumuşak, barışın şımarttığı ruhlarıyla bu zorluklara nasıl direnebiliyorlardı? Onları savaşırken düşündü, ilk ateş açılıp ilk yaralar açılır açılmaz oto ötenazi yapıarlardı. Bunu düşünmek onu gülümsetti.

İdirliilerin bir ölüm transı vardı ama sadece büyük utanç içindeyken, yüz karası olduklarında kullanıyorlardı ya da hayatlarını adadıkları bir eseri tamamladıklarında ya da kendilerini elden ayaktan düşürüp sakat bırakacak bir hastalığa yakalandıklarında. Ve Kültür'ün -ya da Değişçinlerin- aksine acılarını genlerine sabitlenmiş inhibitörler olmaksızın, sonuna kadar hissediyorlardı. Değişçinler acıyı hayvan olarak geçirdikleri evrimsel süreçten devraldıkları mirasın yarı işlevsiz bir parçası olarak görüyorlardı; Kültür acıdan esasen korkuyordu: Fakat İdirliiler acıyı bir çeşit gururlu küçümsemeyle karşılıyorlardı.

Horza sahilin ilerisine baktı, iki büyük kanonun ötesine, mekiğin açık arka kapılarına. Bir çift parlak renkli kuş tepesinde dolanıp küçük ritüel hareketleri yapıyorlardı. Yiyicilerin kampı uyanıp sabah güneşi parlaklaşırken Horza bir süre kuşları izledi. Seyrek ormanı kaplayan sis kalktı, çok yukarılarda birkaç bulut vardı. Bay Birinci esneyip gerinerek çadırından çıktı ve ardından o ağır mermili tabancayı tuniğinin altından çıkarıp havaya ateş etti. Bu tüm Yiyicilerin kalkıp eğer zaten öyle yapmadılarsa işlerinin başına geçmeleri için verilen bir sinyalmiş gibi duruyordu.

İlkel silahın gürültüsü Kültür mekiğinin çatısındaki iki kuşu korkuttu; havalanıp ağaçlarla çalıların üstünden uçarak adanın diğer tarafına gittiler. Horza gitmelerini izledi, ardından gözlerini aşağı çevirip altın renkli kumlara bakarak ağır ağır derin nefesler aldı.

Bay Birinci, Değişçin'in yanına gelerek "Büyük günün

geldi çattı yabancı,” dedi. Tabancayı tuniğinin altındaki ipli kılıfa koydu. Horza adama baktı ama hiçbir şey söylemedi. *Onuruma verilen bir ziyafet daha*, diye düşündü.

Bay Birinci kendisine tepeden bakarak Horza’nın etrafından dolandı. Horza onu yapabildiği ölçüde gözleriyle takip etti ve adamın asit terinin bileklerine bağlı ipten neden olması muhtemel hasarı fark etmesini bekledi ama Bay Birinci hiçbir şey fark etmedi ve Horza’nın görüş alanına döndüğünde hâlâ hafifçe gülümsüyor, başını hafifçe öne sallıyordu, belli ki adamın yeterince sağlam bağlandığını düşünüyordu. Horza gerinmek için elinden geleni yapıp bileklerindeki bağları zorladı. En ufak esneme belirtisi yoktu. İşe yaramamıştı. Bay Birinci bir kanonun balık tutmak için denize indirilmesini gözetlemeye gitti.

Öğle olmasına çok kalmadan, kanolar dönerken Fwi-Song tahtirevanının üstünde ormandan taşındı.

“Denizler ve havanın hediyesi! Halkadeniz’in engin zenginliğinin haracı! Bak seni nasıl da harikulade bir gün bekliyor!” Fwi-Song, Horza’nın yanına götürülüp ateşin kenarına yerleştirilmesini emretti. Değişçin’e gülümsedi. “Bütün gece boyunca bugünün içerdiklerini düşünecek zamanın oldu; bütün o karanlık sayesinde Vakumun yemişlerine bakabildin. Yıldızların arasındaki boşlukları gördün, ne çok hiçlik olduğunu gördün, ne az bir şey olduğunu gördün. Şimdi de seni bekleyen onuru takdir edebilirsin; benim işaretim, benim sunu’m olduğun için ne şanslı olduğunu takdir edebilirsin!” Fwi-Song ellerini neşeyle çırpınca devasa bedeni baştan aşağı sarsıldı. Konuşurken tombul parmakları ağzına gitti ve gözlerinin üstündeki et kıvrımları bir anlığına kalkıp içlerindeki beyazı sergiledi. “Ho-hoo! Hep birlikte nasıl da eğleneceğiz!” Peygamber bir işaret yapınca tahtirevanını taşıyanlar onu yıkanıp yağlanması için denize göturdüler.

Horza, Yiyicilerin yemek hazırlamasını izledi; balıkları temizleyip bütün eti atıyorlar, geriye sadece baş, bağırsaklar, deri ve kılçıkları bırakıyorlardı. Kabukluların kabuklarını

çıkartıp hayvanları atıyorlardı. Kabukları yosunlar ve renkli deniz salyangozlarıyla karıştırıp öğütüyorlardı. Horza tüm bunların önünde gerçekleşmesini izledi ve Yiyicilerin tam olarak ne kadar bitik olduklarını gördü; kabuk bağlamış ve açık yaralarını, besin yetersizliğinden kaynaklanan hastalıkları ve genel zayıflıklarını fark etti. Üşütüp öksürenler, soyulan deriler ve kısmen deforme olmuş uzuvların hepsi çok uzun vadede ölümcül olan bir diyetle işaret ediyordu. Ölü et ve denizden toplanan hayvanlar kocaman, kan içinde sepetlerle dalgalara geri verildi. Horza ağzını bağlayan paçavra ve mesafenin izin verdiği ölçüde neler olduğunu izledi ama Yiyicilerin hiçbiri sepetten dalgalara fırlattıkları çiğ etlerden gizlice bir ısırık almaya çalışmadılar.

Kumun üstünde, dalgaların kırıldığı hattın hemen ilerisinde kurulan Fwi-Song yemeklerin denize fırlatılmasını izleyip onları onaylarcasına başını salladı ve alçak sesle cemaatine aynen devam etmeleri için yüreklendirici sözler söyledi.

Ardından ellerini çırpıp ve tahtirevanı yavaşça sahil boyunca Değişçin'e doğru taşıdı.

Fwi-Song, "Sunusal şey! İhsan! Kendini hazırla!" diye şakıyıp muazzam vücudunun kocaman kıvrım ve düzlüklerinin tamamını dalgalandıran küçük hareketlerle tahtirevanında kımıldandı. Horza soluklarının hızlandığını, kalbinin bütün gücüyle çarpmaya başladığını hissetti. Yutkundu ve bir daha ellerine bağlı ipe yüklendi. Bay Birinci ve o iki kadın gömülü heybelerindeki ince cübbeleri çıkarmak için kumu kazıyorlardı.

Yiyicilerin hepsi ateşin etrafında, Horza'ya bakacak şekilde toplanmışlardı. Gözlerinde bomboş ya da belli belirsiz bir ilgi belirtisi olan bir ifadeden fazlası yoktu. Davranışlarıyla ifadelerinde Horza'nın apaçık nefret ya da sadistik keyiften daha da iç karartıcı bulduğu bir umursamazlık vardı.

Yiyiciler ilahi ve şarkılarına başladılar. Bay Birinci ile şu iki kadın geçen günkü o renksiz kumaşları bedenlerine sarıyorlardı. Bay Birinci, Horza'ya bakıp sırtıttı.

Fwi-Song, “Ah, ahir günlerin kutlu ânı!” diyerek ellerini ve sesini yükseltirken boğuk tonları adanın merkezine doğru çınladı. Yiyicilerin pişirdikleri tiksiniç yemeklerinin kokusu bir daha Değişçin’e geldi. Fwi-Song, “Bu önünüzdeki yok edilmesi ve var edilmesi bizim için bir simge olsun!” diye devam edip beyaz etten devasa tomarlar gibi kollarını indirdi. Peygamber şişman parmaklarını birbirine çırparken altın-kahverengi yüzeyleri gün ışığında parladı. “Nasıl ki yok edilişimiz bir araya gelmemiz olacak, bunun acısı da bizim keyfimiz olsun; bu derisini soyma, bu yiyip tüketme bizim tatminimiz, hazzımız olsun!” Fwi-Song başını kaldırıp yüksek sesle diğerlerinin anladığı o dilde konuştu. İlahilerini değiştirip daha yüksek sesle söylemeye başladılar. Bay Birinci ile diğer iki kadın Horza’ya yaklaştılar.

Horza, Bay Birinci’nin onun ağzındaki paçavrayı çıkardığını hissetti. Solgun tenli adam iki kadınla konuşunca fokurdayan, leş kokulu sıvıyla dolu varillere gittiler. Horza’nın başı dönüyordu, bayılacak gibiydi, genzinde fazlasıyla iyi bildiği bir tat vardı, sanki bileklerindeki asidin bir kısmı bir şekilde diline gitmişti. Bir daha arkasındaki iplere asılıp kaslarının sarsıldığını hissetti. İlahiler devam etti; kadınlar o kokuşmuş çorbayı kepçelerle çanaklara dolduruyorlardı. Horza’nın boş midesi daha şimdiden alt üst olmuştu.

İple bağlanıldığında kurtulmak için Değişçin olmayanların da kullanabilecekleri iki temel yol vardır [Akademi’nin ders notları böyle diyordu]: Bilekleri bağlamakta kullanılan malzemenin böyle bir saldırıya açık olduğu durumlarda uzun süreli asit-teri salgılanması ve uzvun ilgili bölgesinin öncelikli olacak biçimde inceltilmesi.

Horza yorgun kaslarından biraz daha güç devşirmeye çalıştı.

Aşırı miktarda asit teri salgılanması sadece bitişik ten yüzeylerine hasar vermekle kalmayıp tehlikeli kimyasal dengesizlikler nedeniyle bütün bedene zararlı olabilir. Aşırı inceltme kasları fazla tüketip kemikleri fazla zayıflatmasıyla tekniğin kullanımına müteakiben girişilecek kısa ya da uzun vadeli kaçış denemelerinde ilgili uzvun kullanışlılığını ciddi şekilde sınırlayabilir.

Bay Birinci elinde Horza'nın ağzına sıkıştıracağı ahşap bloklarla yaklaşıyordu. Güruhun önüne doğru duran görece iri bir çift Yiyici ayağa kalkıp Bay Birinci'ye yardım etmeye hazır hâlde biraz yaklaşmışlardı. Kadınlar fokurdayan varilleri taşıyarak yürümeye başlamışlardı.

Bay Birinci iki ahşap bloğu uzatarak, "Aç bakalım ağzını yabancı," dedi. "Yoksa levye mi kullanmamız lazım?"

Horza kollarını sonuna kadar kastı. Kolunun üst kısmı hareket etti ve Bay Birinci bunu görüp bir anlığına durdu. Horza'nın ellerinden biri kurtuldu. Ansızın son hızla yana doğru fırlayan elinin tırnakları Bay Birinci'nin yüzünü ko-parmaya hazırды. Soluk benizli adam geri çekildi ama yeterince hızlı değildi.

Horza'nın tırnakları Bay Birinci'nin kaçınmak için bedeninden uzağa eğilirken savrulan cübbesiyle tuniğine takıldılar. Horza zaten kendini sonuna kadar zorlayıp kazıktan esneyebildiği kadar ileriye uzanmıştı ve pençe yaptığı elinin altlarındaki ete temas etmeden adamın üstündeki iki kat kumaşı yırttığını hissetti. Bay Birinci geriye doğru sendeleyip leş kokulu bulamaç dolu çanağı taşıyan kadınlardan birine çarpıp çanağı elinden düşürdü. Ahşap kamalardan biri elinden uçup ateşin içine düştü. Horza'nın kolu çizdiği yayı tamamlarken güruhun önündeki iki Yiyici çabucak ileri çıkıp Değişçin'i başıyla kolundan yakaladılar.

Fwi-Song, "Küfür!" diye bağırdı. Bay Birinci çarptığı kadına, ateşe ve peygambere bakıp ardından öfkeden deliye

dönmüş bakışlarını Değişçin'e yöneltti. Bir kolunu kaldırıp cübbesi ve tuniğindeki yırtıklara baktı. Fwi-Song, "Hediye-pislik kutsal cüppelerimizi kirletiyor!" diye bağırdı. O iki Yiyici, Horza'yı tutup kolunu az önce olduğu yere, başını da kazığa dayadılar. Bay Birinci, Horza'ya doğru ilerlemeye başlayıp tabancasını tuniğinin altından çıkararak sopa gibi namlusundan tuttu. Fwi-Song, "Bay Birinci!" diye parlayarak soluk benizli adamı adımının tam ortasında durdurdu. "Geri durun! Şu kolu uzatın; 'en şu yaranaz çocuğa onun 'inşiyle nasıl 'aşa çıkıyoruz göstegeçen!"

Horza'nın serbest kalan kolunu önüne uzatıp doğrulttu-lar. Onu tutan Yiyicilerden biri bacağını kazığın arkasına dayayıp güç alarak Horza'nın diğer elini olduğu yere hapsetti. Fwi-Song'un ağzında parlayan bir set çelik diş vardı; delikli olanlar. O Değişçin'e öfkeyle bakarken Bay Birinci elinde mermili tabancasıyla geriledi. Peygamber diğer iki Yiyiciye başıyla işaret etti; Horza'nın elini tutup parmaklarını açtılar, elini bir kazığa bağladılar. Horza bütün bedeninin sarsıldığını hissetti. Elindeki bütün duyuları kesti.

Fwi-Song, "Denizin yaranaz, yaranaz hediyeşi!" dedi. Öne doğru eğilip Horza'nın işaret parmağını ağzına aldı, soyucu dişleri üstüne kapatıp etini kesti ve hızla geri çekti.

Peygamber çiğneyip yutarken Değişçin'in yüzünü izledi ve surat astı. "Hiç leşşetli geğil, okyanuş akıntılarının ninety!" Peygamber dudaklarını yaladı. "Ve şen ge enin geğilşin gigi guruyor ha? Gakalın gaşka ne..."

Fwi-Song'un suratı yeniden asıldı. Horza onu tutan Yiyicilerin ötesine, kazığın üstünde açılmış duran eline baktı, bir parmağındaki bütün etler gitmişti, kemikleri hareketsiz duruyorlardı, ince uçlarından kan damlıyordu.

Elinin ilerisinde Fwi-Song suratını asmış kumun üstündeki tahtirevanında oturuyordu, Bay Birinci de hâlâ yanında, silahını namlusundan tutmuş, Horza'ya öfkeyle bakıyordu. Fwi-Song'un sessizliği devam edince Bay Birinci peygambere baktı. Fwi-Song "...giz gaşka gir ...gaşka gir..." Fwi-Song uzanıp biraz zorlanarak sıyrıcı dişlerini ağzından çıkardı. Onları

diğerlerinin yanına paçavralarının üstüne koydu ve tombul ellerinden birini boğazına, diğerini de göbeğinden menkul o devasa yarımkürenin üstüne koydu. Bay Birinci önce ona, ardından gülümsemek için elinden geleni yapan Horza'ya baktı. Değişçin dişlerindeki salgı bezlerini açıp zehir emdi.

Fwi-Song, "Bay Birinci," diye başlayıp göbeğinin üstündeki diğer elini adama uzattı. Bay Birinci ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Tabancayı bir elinden diğerine geçirip ardından boş eliyle peygamberin ona uzattığı elini tuttu. Fwi-Song gözleri yarıklardan küçük ovallere dönüşürken, "Bence ben... ben..." dedi. Horza daha şimdiden adamın yüzünün renk değiştirmeye başladığını görebiliyordu. *Az sonra ses telleri tepki verince de sesi gidecek.* "Yardım et Bay Birinci!" Fwi-Song boğazını çevreleyen bir yağ yığını sanki fazla sıkı bağlanmış bir eşarbi açmaya çalışıyormuş gibi kavradı; parmaklarını ağzına sokup boğazının aşağısına itti ama Horza bunun bir işe yaramayacağını biliyordu; peygamberin mide kasları çoktan felç olmuşlardı – zehri kusarak çıkaramazdı. Fwi-Song'un gözleri artık kocaman açılmıştı, bembeyaz parlıyorlardı; yüzü gri-mavi bir renk almaya başlamıştı. Bay Birinci yuvalarından uğramış gözlerle peygambere bakarken hâlâ devasa elini tutuyordu; eli Fwi-Song'un muazzam altın rengi yumruğunun içinde bir yerlere gömülmüştü. Peygamber "İm-daaat!" diye ciyakladı. Sonra da ağzından boğulma sesleri dışında bir şey çıkmamaya başladı. Beyaz gözleri pörtledi, koca cüssesi sarsıldı, kubbe-kellesi masmavi oldu.

Kalabalıktan biri çığlık atmaya başladı. Bay Birinci, Horza'ya bakıp büyük tabancasını kaldırdı. Horza önce kendini kastı sonra da bütün gücüyle tükürdü.

Tükürük Bay Birinci'nin yüzüne çarpıp ağzından kulağına giden, sadece bir gözünü içine alan bir orak şeklinde yayıldı. Bay Birinci arkaya doğru sendeledi. Horza nefes aldı, biraz daha zehir emdikten sonra aynı anda hem tükürüp hem nefes vererek Bay Birinci'nin gözlerinin tam üstüne ikinci bir tükürük bulutu saçtı. Bay Birinci tabancasını düşürüp pençe gibi yaptığı eliyle yüzünü kavradı. Diğer eli hâlâ sarsılıp jöle

gibi titreşen, gözleri kocaman açılmış ama hiçbir şey görmeyen obez peygamberin koca yumruğunda hapisti. Horza'yı tutanlar tereddüte kapıldılar; bunu içlerinde hissedebiliyordu. Kalabalıktan başkaları da çığlık atmaya başladı. Horza vücudunu hızla çekip hırlayarak elinin bağlı olduğu kazığı tutan adamlardan birine tükürdü. Adam keskin bir çığlık atıp arkaya düştü; diğerleri onu ya da kazığı bırakıp kaçtılar. Fwi-Song'un boynundan aşağısı morarmaya başlamıştı, hâlâ titreyip bir eliyle boğazını, diğeriyle de Bay Birinci'nin elini tutuyordu. Bay Birinci dizlerinin üstünde, başını öne eğmiş, yüzündeki tükürüğü silerek gözlerindeki tahammül edilemez yanmayı durdurmaya çalışırken inliyordu.

Horza çabucak etrafına bakındı; Yiyciler ya peygamberlerini ya baş müridini ya da onu izliyorlar ama ona yardım etmek için de onu durdurmak için de bir şey yapmıyorlardı. Hepsi de çığlık atıyor ya da ağlıyor değillerdi; bazıları hâlâ ilahilerine devam ediyorlardı, sanki söyledikleri herhangi bir şey yaşanmakta olan bu korkunç şey her neyse onu durdurabilirmiş gibi. Ama hepsi yavaş yavaş geri çekiliyorlardı, hem peygamberden, hem Bay Birinci'den, hem de Değişçin'den. Horza kazığa bağlı elini çekip sarstı; eli kurtulmaya başlamıştı.

"Aah!" Bay Birinci aniden başını kaldırdı, bir eliyle gözünü tutuyordu, boğazını yırtarcasına bağırıyordu; hâlâ peygamberin elinde tutsak olan elini kurtarabilmek için bir anda bütün gücüyle kolunu geriye çekti. Ama Fwi-Song hâlâ onu tutuyordu, deprem oluyormuş gibi sarsılır, görmeyen gözleriyle bakar ve mora dönüşürken bile onu bırakmamıştı. Horza'nın eli kurtuldu; arkasındaki ipleri çekiştirip sakat kalan eliyle düğümleri çözmek için elinden geleni yaptı. Yiyciler artık inlemeye başlamışlardı, bazıları hâlâ ilahi okuyorlardı ama uzaklaşmaya devam ediyorlardı. Horza kükredi - kısmen onlara kısmen de arkasındaki düğümlere. Kalabalığın içindeki birkaç kişi koşarak uzaklaştı. Lime lime olmuş cüppeleri giyen kadınlardan biri çığlık atıp bulamaç dolu çanağını ona fırlatıp iskaladı ve ağlayarak kumların üstüne düştü.

Horza arkasındaki iplerin çözüldüğünü hissetti. Diğer kolunu kurtardı, sonra da bir ayağını. Sallanarak ayağa kalktı, Fwi-Song hırıldayıp boğulurken Bay Birinci uluyup başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, elini peygamberin lanetlenip canavarca bir hâl almış bir el sıkışmasına benzeyen kavrayışından kurtarmaya çalışıyordu. Yiyiciler kanolara ya da mekiğe koşuyor, ya da kendilerini kumun üstüne atıyorlardı. Horza sonunda biraz daha zorlanıp kurtulmayı başardı ve sendeleyerek ellerinden birbirlerine bağlanmış o aşırı dengesiz ikiliye doğru ilerledi. Hızlı bir hareketle kumların arasına düşmüş olan tabancayı aldı. Diz çöküp yeniden ayağa kalkarken Fwi-Song sanki Horza'yı bir anda yeniden görmeye başlamış gibi son bir kez lıkırtılı, hırıltılı, tükürüklü bir ses çıkarıp yavaşça Bay Birinci'nin asılıp çektiği yöne doğru devrildi. Bay Birinci, zehir gözlerinin membranlarını yakıp geçerek arkadaki sinirleri tahrip etmeye başlarken çığlık atmaya devam ederek dizlerinin üstüne düştü. Fwi-Song devrildi, koluyla eli gevşerken Bay Birinci başını kaldırıp etrafa bakındı ve tüm o acısının içinde peygamberin üstüne doğru yıkılan muazzam cüssesini tam zamanında gördü. Sonunda elini artık tamamen morarmış tombul parmak yığınınından kurtarınca aldığı nefesle bir defa uludu; ayağa kalkmaya yeltendi ama Fwi-Song yuvarlanıp üstüne yığılıp onu kuma devirdi. Bay Birinci tek bir ses daha çıkaramadan muazzam peygamber müridinin üstüne düşüp onu başından kalçalarına kadar kuma gömdü.

Fwi-Song'un gözleri yavaşça kapandı. Boğazındaki eli kumun üstünden ateşin dış çeperine devrilip cızırdamaya başladı.

Bay Birinci'nin bacakları Yiyicilerin sonuncusu çadır ve ateşlerin üstünden atlayıp son hızla kanolara, mekiğe ya da ormana kaçarken kumun üstünde tepinip karmakarışık bir desen çizdi. Ardından peygamberin altından çıkan çırpı gibi iki bacak bilinçli bir şekilde hareket etmeyi bırakıp sadece seğirmeye başladılar, bir süre sonra da tamamen hareketsiz kaldılar. Bay Birinci'nin tüm çabaları Fwi-Song'un devasa bedenini yerinden bir santim bile kımıldatmamıştı.

Horza eline hantal gelen tabancanın üstündeki az miktarda kumu üfleyip temizledikten sonra peygamberin ateşte yanan elinin kokusunu arkasına alıp rüzgârın estiği yöne doğru yürüdü. Tabancayı kontrol edip terk edilmiş sahilde ateş ve çadırların çevresinden dolanıp etrafa bakındı. Kanolar denize açılıyorlar, Yiyiciler Kültür mekiğine doluyorlardı.

Horza sızlayan uzuvlarını esnetti, sadece çıplak kemiği kalmış parmağına baktı, sonra da omzunu silkip silahlı koltuk altına aldı, sağlam eliyle parmak kemğini iyice kavradıktan sonra çekip büktü. İşe yaramaz kemik yuvasından kopup çıkınca da ateşe attı.

Durduğu yerde sallanırken kendine, *Zaten acı gerçek değil*, deyip yavaş bir tempoyla Kültür mekiğine doğru koşmaya başladı.

Mekikteki yiyiciler Horza'nın doğrudan üstlerine geldiğini görünce yeniden çığlık atmaya başladılar. Hepsi birden kapağına yığıldı. Bazıları kaçan kanoların arkasından yüzmek için sahile koştu; diğerleri ormanın içine dağıldılar. Horza gitmelerine izin vermek için yavaşladı, sonra da temkinli bir şekilde Kültür aracının açık kapılarına baktı. İçeride, kısa rampanın ötesinde koltukların, ışıkların ve biraz daha uzakta bir de bölme duvarının olduğunu görebiliyordu. Derin nefes alıp rampanın yumuşak eğimini tırmandı, mekiğin içine girdi.

Kabaca üretilmiş yapay bir ses, "Selam," dedi. Horza etrafına bakındı. Mekik epey kullanılmış ve eski görünüyordu. Kültür kökenli olduğundan epey emindi ama Kültür'ün ürünlerinin görünmesini istediği gibi zarif ve baş döndürücü yenilikte değildi. "O insanlar senden neden o kadar korkmuşlardı?"

Horza hâlâ nereye ve neye hitap etmesi gerektiğine dair merak içinde etrafına bakınıyordu.

"Emin değilim," dedi omzunu silkerek. Çıplaktı, silah hâlâ elindeydi, bir parmağının olması gereken yerde iki uzun et parçası vardı, gerçi kanama çabuk durmuştu. Her halükârda tehdit edici bir görünümü olması gerektiğini düşündü ama

belki de mekik bunu anlayamıyordu. Cahil numarası yapmaya karar verip, “Neredesin? Nesin?” dedi. Göstere göstere etrafına bakınıp abartılı hareketlerle duvardaki bir kapıdan ilerideki kontrol alanına baktı.

“Ben mekiğim. Mekiğin beyni. Nasılsın?”

“İyiym,” dedi Horza, “gayet iyiym. Sen nasılsın?”

“Koşullara bakılırsa çok iyiym, teşekkür ederim. Aslında hiç canım sıkılmadı ama sonunda konuşacak birinin olması hoş şey. Çok iyi Marain konuşuyorsun; nerede öğrendin?”

“Eee... kursa gittim,” dedi Horza. Biraz daha etrafına baktı. “Baksana, seninle konuşurken nereye bakacağını bilemiyorum. Nereye bakmalıym?”

“Ha ha,” diye güldü Mekik. “Galiba en iyisi buraya, yukarıya bakman; ileriye, bölme duvarına doğru.” Horza öyle yaptı. “Ortadaki şu küçük yuvarlak şeyi görüyor musun, tavanın yakınında hani? O benim gözlerimden biri.”

“Öyle mi,” dedi Horza. El sallayıp gülümsedi. “Merhaba. Ben... Orab.”

“Merhaba Orab. Benim adım Tsealsir. Aslında bana tayin edilen ismin sadece bir kısmı bu ama bana böyle hitap edebilirsin. Dışarıda neler oldu öyle? Buraya kurtarmaya geldiğim insanları izlemiyordum; hâllerini görünce kötü olabilirim diye izlememem söylenmişti ama bana yaklaştıklarında insanların çılglık attıklarını duydum ve içime geldiklerinde de korkmuş görünüyorlardı. Sonra da seni görüp kaçtılar. Elinde tuttuğun nedir? Bir silah mı? Senden onu güvenli bir yerde alıkoymak için teslim etmeni isteyeceğim. Burada bulunma nedenim Orbital yok edilirken kurtarılmak isteyen insanları kurtarmak ve birileri incinebileceği için güvertede tehlikeli silahlar bulunduramayız, değil mi? O parmak yaralı mı? Çok iyi bir ilk yardım çantam var. Kullanmak ister misin Orab?”

“Evet, bunu değerlendirebilirim.”

“İyi. Ön bölmeme açılan koridorun içinde hemen solda.”

Horza sıra sıra koltukların arasından mekiğin ön tarafına doğru yürümeye başladı. Yaşına rağmen mekik şey gibi kokuyordu... tam emin değildi. Yapıldığı tüm o sentetik mal-

zemeler yüzündendi herhalde. Horza, geçen günkü tüm o doğal ama berbat kokuların ardından mekiği çok daha hoş buldu, hem de Kültür'e ve dolayısıyla düşmana ait olmasına rağmen. Horza taşıdığı silaha bir şey yapıyormuş gibi dokundu.

"Sadece güvenlik kilidini açıyorum," dedi tavandaki göze. "Ateş almasını istemiyorum ama o insanlar önceden beni öldürmeye çalışıyorlardı, silah elimdeyken kendimi daha güvende hissediyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yani tam olarak anlamıyorum Orab," dedi mekik, "ama anlayabileceğimi düşünüyorum. Yine de kalkıştan önce silahı bana vermen gerekecek."

"Tabii. Sen arka kapıları kapar kapamaz." Horza artık ana bölmeyle daha küçük kontrol alanı arasındaki koridora gelmişti. Aslında son derece kısa bir koridordu, iki metreden az ve her iki bölmeye de açılan birer kapısı vardı. Horza çabucak etrafına bakındı ama başka bir göz göremedi. Yaklaşık bel seviyesinde büyük bir kapağın açılıp arkasındaki kapsamlı ilk yardım çantasını açığa çıkarmasını izledi.

"Evet, Orab, eğer yapabilseydim kendini bir az daha güvende hissetmen için o kapıları kapatırdım ama Orbitalin yok edilme zamanı geldiğinde kurtarılmak isteyen insanları kurtarmak için buradayım, isteyen herkesin gelebilmesi için gitmemin hemen öncesine kadar o kapıları kapatamam. Aslında herhangi birinin neden gitmeyi istemeyebileceğini tam olarak anlayamıyorum ama bana arkada kalanlar olursa çok endişelenmemem söylendi. Ama bunun biraz aptalca olacağını düşündüğümü söylemek zorundayım, sence de öyle değil mi Orab?"

Horza ilk yardım çantasını karıştırıyordu ama gözleri kısa koridorun duvarına yerleştirilmiş başka kapıların çizgilerindeydi. "Hımm? Hee, evet öyle olurdu. Hem burayı ne zaman patlatacaklardı?" Başını koridorun köşesinden çıkarıp kontrol bölmesi ya da uçuş güvertesine bakıp ana bölmedekine denk düşen bir konumda, iki bölmenin arasındaki kalın duvardan ileriye bakan bir göz daha var mı görmeye çalıştı.

“Merhaba,” dedi mekik gülerek. “Evet, Orab, korkarım Orbitali kırk üç standart saatten kısa bir süre içinde yok etmek zorunda kalacağız. Tabii İdirililer sonunda aklın yoluna gelip makul davranarak Vavatch’ı bir savaş üssü olarak kullanma tehditlerinden vazgeçmezlerse.”

“Hee,” dedi Horza. İlkyardım çantasının çıktığı açık kapağın üstündeki kapak hatlarından birine bakıyordu. Tahmin edebildiği kadarıyla o iki göz arka arkayaydılar, iki bölmenin kalın duvarı onları birbirinden ayırıyordu. Göremediği bir ayna olmadığı ve o kısa koridorun içinde kaldığı sürece mekik için görünmez olacaktı.

Geriye baktı, açık arka kapılardan dışarıya; görebildiği tek hareket uzaklardaki bazı ağaçların tepelerinden ve ateşlerden çıkan dumanlardan geliyordu. Silahını gözden geçirdi. Mermiler bir çeşit şarjörün içinde saklıymış gibi görünüyordu ama silahın üstündeki küçük dairesel sayacın kolu ya bir mermi kaldığını ya da on iki mermiden birinin kullanılmış olduğunu işaret ediyordu.

“Evet,” dedi mekik. “Tabii son derece üzücü ama böyle şeyler savaş zamanı kaçınılmaz diye düşünüyorum. Hepsini anladığım filan yok tabii, ne de olsa ben sadece alçak gönüllü bir mekiğim. Aslında Kültür’e göre fazla eski moda ve ilkel olduğum için şu megagemilerden birine hediye edilmiştim biliyor musun? Beni güncellerler diye düşünmüştüm ama yapmadılar; öylece veriverdiler. Her neyse mutlulukla söylemek isterim ki şimdi bana ihtiyaçları var. Ellerimizde epey meşakkatli bir iş var biliyor musun? Gitmek isteyen herkesi Vavatch’tan götürmek yani. Yok olduğunu görmek beni üzecek; inan burada mutlu zamanlarım oldu... Ama hayat böyle diye düşünüyorum. Bu arada parmağın nasıl? Bir bakmamı ister misin? İlkyardım malzemelerini iki bölmemden birine getir de bakabileyim. Sana yardımcı olabilirim biliyor musun? Aaa! Koridordaki dolaplardan birine mi dokundun?”

Horza silahın namlusunu levye gibi kullanarak çatıya en yakın kapağı açmaya çalışıyordu. “Hayır,” deyip çekmeye devam etti. “Yakınında bile değilim.”

“Bu tuhaf. Bir şey hissettiğimden eminim. Emin misin?”

Horza, “Tabii ki eminim,” deyip tüm ağırlığını silahın arkasına verdi. Kapak açılınca arkasında tüpler, fiber optik kablolar, metal şişeler ve tanıyamadığı bir sürü irili ufaklı makine, elektrik, optik ve alan birimleri gördü.

“Ay!” dedi mekik.

“Hey!” diye bağırdı Horza. “Az önce patlayıp açıldı! Burada alev almış bir şey var.” Tabancasını iki elinde tutarak kaldırdı. Dikkatle nişan aldı; Dikkatle nişan aldı; yaklaşık *şurada*.

“*Yangın!*” diye bağırdı mekik panikle. “Ama bu mümkün değil!”

“*Duman* gördüğümde ne olduğunu anlayamaz mıyım sanıyorsun seni lanet deli makine?” diye bağırdı Horza. Tetiği çekti.

Silah patlayıp ellerini yukarıya, onu da geriye doğru tepti. Mekiğin ünlem sesi merminin içine isabet edip patlamasının çat patı arasında kaybolup gitmişti. Horza yüzünü koluyla kapattı.

“Kör oldum!” diye feryat etti mekik. Artık Horza’nın açtığı bölmeden hakikaten duman çıkıyordu. Sendeleyerek kontrol bölmesine girdi.

“Burada da yanıyorsun!” diye bağırdı. “Her yerden duman geliyor!”

“Ne? Ama bu ola-”

“Yanıyorsun! Nasıl olup da ne hissedebildiğini ne de kokusunu alabildiğini anlamıyorum! Alev alevsin!”

“Sana güvenmiyorum,” diye bağırdı makine. “Ya o silahı kaldırırsın ya da -”

Horza, “Bana güvenmek zorundasın,” diye bağırp mekiğin beyninin nerede olabileceğini anlayabilmek için kontrol alanının her yerine baktı. Ekranları, koltukları, rapor ekranlarını hatta manuel kontrollerin saklı olması muhtemel yeri bile buldu ama beynin nerede olduğuna dair hiçbir ibare yoktu. İsterik bir sesle konuşmaya çalışıp, “Her yerden duman çıkıyor!” diye tekrarladı.

Makine, “Al! Al bak yangın söndürücü! Ben de kendimin-kini açıyorum!” diye bağırdı. Duvardaki bir birim dönerek yuvasından çıktı, Horza kapağın içine ilıştırılmış hantal silindiri kaptı. Yaralı elindeki sağlam dört parmağını tabancanın kabzasına doladı. Bölmedeki çeşitli yerlerden bir tıslama sesi geliyordu ve ince, buğuya benzeyen bir buhar çıkmaya başlamıştı.

“Hiçbir şey olmuyor!” diye çığlık attı Horza. “Çok fazla kara duman var, şimdi – ahhh!” Öksürüyor numarası yaptı. “...Ahhh! Yoğunlaşıyor!”

“Nereden geliyor? Çabuk!”

Horza, “Her yerden!” diye bağıırıp kontrol alanının her yerine bakındı. “Gözünün yanından... koltukların altından, ekranların üstünden, ekranların altından... göremiyorum...!”

“Devam et! Ben de artık duman kokusu alabiliyorum!”

Horza aracı vurduğu koridordaki etrafa kıvılcım saçan, sönmek üzere olan yangından çıkıp içeri süzülen açık gri lekeye baktı. “Duman... o yerlerden geliyor ve uçtaki koltukların her iki yanındaki bilgi ekranlarından ve... koltukların hemen üstünden, şu parçanın çıkıntı yaptığı yan duvarlardaki–”

“Ne?” diye bağırdı mekiğin beyni. “Sol tarafta, öne bakan mı?”

“Evet!”

“Önce orayı söndür!” diye cırladı mekik.

Horza yangın söndürücüyü bırakıp silahı bir daha iki eliyle kavrayıp sol taraftaki koltuğun üstünde duran duvardaki kabarıklığa nişan aldı. Tetiği çekti: bir defa, iki, üç defa. Silah patlayıp bütün vücudunu sarstı; mermilerin makinenin gövdesinde açtığı deliklerden kıvılcım ve küçük parçalar fırladı.

“İliliii...” dedi mekik ve ardından bir sessizlik oldu.

Kabartıdan biraz duman çıktı, koridordan gelenle birleşip tavanın altında ince bir tabaka oluşturdular. Horza silahı yavaşça eğip etrafına bakındı ve dinledi.

“Andaval,” dedi.

Horza portatif yangın söndürücüyle koridordaki duvar ile eskiden mekiğin beyninin olduğu yerdeki küçük yangınları söndürdü, sonra da duman ve gazlar dağılıp giderken yolcu alanına gidip açık kapıların yanına oturdu. Ne kumların üstünde ne de ormanda bir Yiyici görüyordu, kanolar da görüş alanından çıkmışlardı. Kapı kontrollerini arayıp buldu; kapılar tıslayarak kapanınca Horza sırtıttı.

Kontrol alanına dönüp ekranda bir şey belirene dek düğmelere basıp panelin çeşitli bölümlerini açtı. Koltuğa benzeyen oturma yerlerinden birinin kolundaki düğmeleri kurcalarken aniden hepsi birden kırpışıp açıldılar. Uçuş güvertesinde kıyıya vuran dalgaların sesini duyunca kapıların yeniden açıldıklarını düşündü ama sadece dış mikrofonlar dışarıdaki gürültüyü içeri veriyorlardı. Ekranlar titreşip sayı ve çizgilerle aydınlandılar, koltukların önündeki kapaklar açıldı; direksiyon ve çeşitli kollar iç çekmeye benzer bir ses çıkarıp yumuşak bir hareketle yerlerine oturup kullanılmaya hazır beklediler. Kendini pek çok gündür olmadığı kadar mutlu hisseden Horza yiyecek bir şeyler bulmak için nihayetinde başarıya ulaşan ama yine de uzun süren siniri bozucu bir arayışa başladı; çok açtı.

Bir grup küçük böcek, kumların üstüne yığılan ve külleşip kararan eli ateşin sönmekte olan alevlerinin arasından çıkan devasa cesedin üstünde düzenli sıralar hâlinde ilerliyorlardı.

Küçük böcekler açık duran çukur gözleri yiyerek işe başladılar. Mekiğin dengesiz bir şekilde yükselip hız alışını, ardından sert bir hareketle sağa dönüşünü, sonrasında akşamüstü havasında kükreyerek adadan uzaklaşmasını neredeyse hiç fark etmediler.

KARANLIKTA
BİR ARA

Zihin'in bilgi kapasitesini görselleştirmek için kullandığı bir imge vardı. Bellek deposundaki içeriklerin kartlara yazılı olduğunu hayal etmeyi seviyordu; üstünde bir insanın okuyabileceği büyüklükte minicik yazılar olan küçük kâğıt parçaları. Karakterler iki milimetre boyunda olsalar ve yaklaşık on santimetre karelik kâğıdın iki yüzüne de yazılsalar böyle her karta on bin karakter sığdırılabilirdi. Bir metrelik bir çekmeye böyle kartlardan belki bin tanesi –on milyon bilgi parçası– sığardı. Ortasında ancak bir tepsiyi çekebileceğin kadar geniş bir boşluk olan birkaç metre karelik küçük bir odada bu tepsilerden belki bin tanesini sıkı sıkı istifleyerek dolaplara sığdırabilirdin: Toplamda on milyar karakter.

Bu sıkışık hücrelerle dolu bir kilometre karelik alana belki yüz bin kadar oda sığabilirdi; bunun gibi bin katı üst üste koyarsan yüz milyon odası olan iki bin metrelik bir bina elde ederdin. Bu küp gibi kuleleri bitişik nizam inşa etmeye devam edip büyükçe bir standart yerçekimli dünyanın bütün yüzeyini –bir milyar kilometre kare civarı– tamamen kaplarsan bir trilyon kilometre karelik bir kat alanı, yüz katrilyon adet ağzına kadar kâğıt dolu odası, otuz ışık yılı uzunlukta koridorları ve hemen herkesin başını döndürecek kadar büyük miktarda karakter depolama imkânı olan bir gezegen elde ederdin.

10 tabanlı bir sayı olarak düşünülürse bu meblağ 1 rakamının ardına yirmi yedi adet sıfır konarak ifade edilebilirdi ve bu muazzam sayı dahi Zihin'in kapasitesinin çok, çok kü-

çük bir kısmıydı. Ona denk gelebilmek için bu dünyalardan bin tane olması lazımdı; bunlarla dolu sistemler, bir yıldız kümesi dolu üstlerine bilgi istif edilmiş yerküreler... ve bu muazzam kapasite o minicik odalardan bile küçük bir hacmin içinde mevcuttu: Zihin'in içinde...

Zihin karanlıkta bekledi.

O âna dek ne kadar beklediğini saymıştı; gelecekte daha ne kadar beklemek zorunda kalacağını tahmin etmeye çalışmıştı. Ne kadar zamandır Komuta Sistemi'nin tünellerinde olduğunu bir saniyenin tahayyül edilebilecek en küçük kesrine varan bir hassasiyetle biliyordu ve o sayıyı gereğinden çok düşünüp içinde büyümesini izliyordu. Bir çeşit güvenlik hissi sağlıyor bu, diye düşündü; küçük bir fetiş; tutunacak bir şey.

Komuta Sistemi'nin tünellerini keşfe çıkmış, tarayıp ölçerek incelemişti. Kendisi zayıftı, hasar görmüştü ve neredeyse tamamen aciz durumdaydı ama sırf dikkatini orada bir mülteci olarak bulunduğu gerçeğinden başka yere çekmek için olsa bile tünel ve mağaralardan oluşan labirent benzeri kompleksi dolaşmak faydalı olmuştu. Kendi gidemediği yerlere de etrafa bakınıp görülecek ne varsa görsün diye elinde kalan dronlarından birini yollamıştı.

Ve gördüklerinin tamamı aynı anda hem sıkıcı hem de korkutucu derecede moral bozucu çıkmıştı. Komuta Sistemi'ni inşa edenlerin kullanabildiği teknoloji hakikaten sınırlıydı; tünellerdeki her şey ya mekanik ya da elektrikti. Çarklar ve tekerlekler, elektrik kabloları, süper iletkenler ve fiber optik kablolar; hakikaten de çok ilkelmiş, diye düşündü Zihin, bütün bunlara bir şekilde ilgi duymasına ihtimal yoktu. Tüneldeki makine ve araçlara şöyle bir bakması onları tam olarak anlaması için yeterliydi – neden yapıldıklarını, nasıl yapıldıklarını hatta hangi amaçla yapıldıklarını. Hiç gizem yoktu, aklını meşgul edecek hiçbir şey yoktu.

Gördüğü şeylerin kesinlik noksanlığında Zihin'in neredeyse korkutucu bulduğu bir şey vardı. Özenle tornada iş-

lenmiş bir metal parçasına ya da narin bir kalıptan çıkmış bir plastiğe bakıp Komuta Sistemi'ni inşa edeler için –onların gözlerinde– bu nesnelerin kesin ve hatasız olduklarını, kıldan ince bir hata payıyla dümdüz çizgilere, kusursuz köşelere, pürüzsüz yüzeylere mükemmel dik açılara... vesaire sahip olacak şekilde yapıldıklarını anlayabiliyordu. Ama Zihin hasar görmüş sensörlerine rağmen kaba köşeleri, parça ve bileşenlerin hamlıklarını görebiliyordu. Zamanında burayı inşa edenleri tatmin edecek kadar iyiydiler ve hiç şüphesiz bütün kriterlerin en önemlisini karşılamış, yani çalışmışlardı...

Yine de kaba ve hantaldılar, kötü tasarlanmış ve kötü üretilmişlerdi. Zihin bir nedenden ötürü bunu endişe verici buluyordu.

Ve üstüne bu antika, kaba, durduğu yerde çürümüş teknolojiyi *kullanması* gerekecekti. Onunla *bağlantı kurması* gerekecekti.

Bunu elinden geldiğince enine boyuna düşünmüş ve İdir-liler birini Sessizlik Bariyeri'nden geçirmeyi başarır da keşfedilme tehlikesiyle karşı karşıya kalırsa ne yapacağına dair planlar formüle etmeye karar vermişti.

Silahlanacaktı ve saklanacak bir yer inşa edecekti. İki eylem de Komuta Sistemi'nin zarar göreceği anlamına geliyordu, dolayısıyla tehdit altında olduğundan kesin emin olmadığı sürece harekete geçmeyecekti. Bundan emin olduğunda ise Dra'Azon'un hoşnutsuzluğunu göze almak zorunda kalacaktı.

Fakat iş o noktaya gelmeyebilirdi. Gelmeyeceğini umuyordu; plan yapmak bir şeydi, bunu uygulamaya dökmek başka bir şey. Ne saklanmak ne de silahlanmak için çok zamanı olması pek muhtemel değildi. İki planı da mecburiyetten epey kaba bir şekilde hayata geçirmek zorunda kalabilirdi, özellikle de Sistem'in mühendislik tesislerini kullanmak için elinde sadece bir adet uzak dronu ve kendisinin fena sakatlanmış güç alanları olduğu için.

Ama bu da hiç yoktan iyiydi. Ölümünün hepsini toptan yok etmesinden hâlâ sorunlarının olması daha iyiydi...

Ancak keşfettiği, daha az aciliyeti olsa da doğası gereği daha endişe verici bir sıkıntısı vardı ve bunun ne olduğunun cevabı şu sorunun içeriğinde gizliydi: Kimdi o?

Dört boyutlu uzaydan üç boyutlu uzaya geçiş yaptığında üst seviye işlevlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Zihin'in bilgisi ikili formatta, proton ile nötronlardan oluşan spiral-lerde kayıtlıydı ve nötronlar –bir çekirdeğin dışında ve aynı zamanda hiperuzayın dışında– bozuluyorlardı (protonlara, ha-ha; Komuta Sistemi'ne girmesinin üstünden çok zaman geçmeden belleğinin çok büyük kısmı baş döndürücü zihin açıcılıktaki şu mesaja dönüşmüş olacaktı: “oooooooo...”). Dolayısıyla temel bellek ve bilişsel işlevlerini hem kullanımlarını hem de bozunmalarını engelleyen alanlara sararak esasen dondurmuştu. Onları kullanamadığından yedek pikodev-ler aracılığıyla, gerçek uzayda işlev gösteriyor ve düşünmek için gerçekuzay ışığını kullanıyordu (nasıl da utanç verici).

Aslında bütün o saklanmış belleğe hâlâ erişebiliyordu (gerçi süreç hem karmaşık hem de öylesine yavaştı ki), dolayısıyla o açıdan her şey kaybedilmiş değildi... Ama iş düşün-meye, kendisi olmaya geldiğinde – o bambaşka bir mevzu-uydu. O gerçek kendisi değildi. Kendisinin, kaba, soyut bir kopya-sıydı, gerçek kişiliğinin labirentvari karmaşıklığının zemin planından ibaretti. Bu kısıtlı hâlinde hayata geçirmesi teorik olarak mümkün olan en gerçeğine sadık kopyaydı ve hâlâ bilinçliydi; en sıkı standartlara göre bile bilinci mevcuttu. Ancak bir indeks metnin kendisi değildir, bir sokak planının şehrin kendisi, bir haritanın ülkenin kendisi olmadığı gibi.

O hâlde kimdi o?

Kanısı, bu sorunun cevabına denk düştüğünü düşündüğü varlık olmadığı yönündeydi ve huzursuz edici bir yanıtı bu. Şu andaki kendisinin, eski kendisinin düşünebileceği tüm o şeyleri asla düşünemeyeceğini bildiği için kendini değersiz hissediyordu. Kendini hata yapmaya meyilli, kısıtlı ve... sö-nük hissediyordu.

Ama pozitif düşünmelisin. Örüntüler, imgeler, açıklayıcı analogiler... bozuk olanı işe yarar kıl. Sadece düşün...

Madem kendisi değildi, o hâlde o da kendisi *olmayacaktı*.

Kendisi şu anda, daha önce olduğu şey için neyse, uzak dron da şu anda kendisi için oydu (güzel bağlantı).

Uzak dron yüzeyde, Değişçinlerin üssünün içinde ya da yakınında gözcülük yaparken sadece onun gözleri ve kulakları olmakla kalmayacaktı; olur da dron alarm verirse kendini donatıp gizlemek için girişeceği hummalı hazırlıklarda sadece yardımcısı olmakla kalmayacak, daha fazlası olacaktı. Ve daha azı.

İşin mutlu yanına bak, iyi şeyler düşün. Akıllıca davranmamış mıydı? Evet davranmıştı.

Yedek parçalardan ibaret savaş gemisinden kaçışının, tamamen kendi buluşu olsa da, epey nefes kesici, ustalık ve dâhiyane olduğunu teslim etmeliydi. Bükümün bir yerçeki mi kuyusunun bu kadar derinlerinde kullanılması, kendini içinde bulduğu fena koşullar dışında herhangi bir durumda cesaret değil aptallık olurdu ama bu manevra her halükârda üstün bir beceriyle kotarılmıştı... Ve hiperuzaydan gerçekzaya o baş döndürücü diyarlararası ulaşımı yaptığı manevra, o güne dek yaptığı diğer her şeyden daha cesur ve dâhiyane olmakla kalmıyordu, aynı zamanda neredeyse kesinlikle bir ilkti; sahip olduğu muazzam bilgi deposunun hiçbir yerinde herhangi birinin bunu *herhangi bir zamanda* yaptığına dair hiçbir işaret yoktu. Kendisiyle gurur duyuyordu.

Ama tüm bunlara rağmen işte burada kısıp kalmıştı; entelektüel açıdan sakattı, eski kendisinin felsefi bir gölgesiydi.

Şimdi tek yapabileceği beklemek ve gelip onu bulan her kimse onun dost olmasını ummaktı. Kültür'ün, durumundan haberdar olduğu kesindi; Zihin, sinyalinin işe yaradığından ve bir yerlerde birilerine ulaşacağından emindi. Ama bunu İdirliiler de biliyorlardı. Doğruca baskın düzenlemeye çalışacaklarını düşünmüyordu çünkü onlar da tıpkı Zihin gibi Dra'Azon'un düşmanlığını üstlerine çekmenin kötü bir fikir olduğundan haberdarlardı. Ama peki ya İdirliiler içeri girmenin bir yolunu bulurlar da Kültür bulamazsa? Ya Kasvetli Körfez'i çevreleyen tüm uzay artık İdirliilerin eline geçtiyse?

Zihin İdirililerin eline geçerse yapabileceği tek şey olduğunu biliyordu ama özyokoluştan kaçınmak istemesinin tek nedeni kişisel değildi; İdirililerin ellerindeki güçle gezegene akın yapmamasıyla aynı nedenden ötürü Schar Dünyası'nın yakınında bir yerlerde kendini bu şekilde yok etmeyi istemiyordu. Ama gezegende *ele geçirilirse* bu kendini imha etmek için son şansı olabilirdi. Gezegenden götürüldüğü noktada İdirililer onun özyokoluş yapmasını engellemenin bir yolunu bulmuş olabilirlerdi.

Belki de kaçarak yanlış yapmıştı. Belki de geminin kalanıyla beraber kendini yok edip bütün bu karmaşa ve endişeden kurtulmalıydı. Ama o sırada bu neredeyse göklerden gönderilmiş bir kaçış fırsatı gibi görünmüştü – yani saldırıya uğradığı sırada kendisini bir Ölü Gezegeninin bu kadar yakınında bulmak. Zaten yaşamak istiyordu ama o anda ölmek... hayatta kalmak ya da yok edilmek konusunda hiçbir heyecanı olmasaydı dahi böyle harika bir şansı tepmek müsriflik olacaktı.

Yani, artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Artık buradaydı, gereken tek şey sadece beklemektir. Bekleyip düşünecekti. Bütün seçenekleri (az sayıda) ve ihtimalleri (çok sayıda) gözden geçirecekti. Anılarını elinden geldiğince elekten geçirip durumuyla ilgisi olabilecek bir şeyler bulmaya çalışacaktı. Örneğin (ve gerçekten ilgi çekici tek parça *tabii ki* kötü bir şey olacaktı), İdirililerin büyük ihtimalle Schar Dünyası'ndaki bakım ekibinde görev yapmış bir Değişçini kendilerine çalıştırdıklarını keşfetmişti. Tabii belki de adam ölmüştü ya da başka bir işle meşguldü ya da çok uzaktaydı ya da Kültür'ün bilgi edinme bölümü yanıldığından bu bilgi daha en baştan yanlıştı... Ama öyle değilse, o zaman o adam Komuta Sistemi'nin tünellerinde saklanan bir şeyi bulmak için gönderilecek en bariz kişi olacaktı.

Son derece göreceli bir anlamın dışında kötü bilgi diye bir şeyin olmadığına inanmak Zihin'in yapısına –her seviyede– işlenmiş bir özellikti ama hakikaten de bellek deposunda bu bilgiye rastlamamış olmayı diliyordu; bu adam, Schar

Dünyası'nı tanıyan ve büyük ihtimalle İdirililere çalışan bu Değişçin hakkında hiçbir şey bilmese de olurdu. (Ama tamamen çelişkili bir şekilde adamın *ismini* biliyor olmayı dilediğini fark etti.)

Ama şansı biraz da olsa yaver giderse adamın durumuyla hiçbir alakası olmayacaktı ya da buraya ilk erişen Kültür olacaktı. Ya da Dra'Azon varlığı kendisi gibi bir Zihin'in başının belada olduğunu fark edip yardım edecekti ya da... bir şeyler işte.

Zihin karanlıkta bekledi.

... O gezegenlerin yüzlercesi boştu; yüz milyon odalık kuleler oradaydılar; küçük odalar, dolaplar ve tepsiler ve kartlar ve rakam ve harf yazmak için boşluklar oradaydılar ama hiçbir şey yazılmamıştı, kartların hiçbirinin üstünde, hiçbir şey yoktu... (Zihin bazen dolapların arasındaki dar alanlarda dolaştığını hayal etmeyi seviyor, uzak dronlarından birinin o bilgi kümelerinin aralarındaki ince koridorlarda odadan odaya, kattan kata, kilometreden kilometreye, odalarla dolu gömülmüş kıtalar boyunca, odalarla doldurulmuş okyanuslar boyunca, düzlenmiş dağ sıraları, kesilmiş ormanlar, üstleri kapatılmış çöller boyunca süzüldüğünü aklında canlandırıyordu.)... Karanlık gezegenlerle dolu tüm bu sistemler, o trilyonlarca kilometrekarelik boş kâğıt Zihin'in geleceğini temsil ediyordu; gelecekteki hayatı boyunca dolduracağı boşlukları.

Tabii bir geleceği olursa.

Bir Hasar Müsabakası

“Hasar – her yerde yasak olan oyun. Bu gece kubbenin altındaki meydandaki o iddiasız binada toplanacaklar: Yıkımın Arifesindeki Oyunbazlar... insan galaksisinin en seçmece zengin psikotik grubu, buraya pembe diziler yüksek trajedinin yanında neyse gerçek hayatın yanında o olan oyunu oynamaya gelecekler.

228

“Burası Vavatch Orbitali’ndeki çift liman şehri Evanauth, evet İdir-Kültür savaşı galaksinin bu kesiminde, Parıltılıyar ile Kasvetli Körfez’in civarında, ne-olursa-olsun-ilkelerinden-ödün-vermeme skalasında yeni zirvelere koşar ve ortak akıl skalasında yeni diplere düşerken şu andan tam on bir saat sonra atomlarına ayrılacak olan Vavatch Orbitali’nin ta kendisi. Bok yiyen akbabaları buraya çeken de gerçekleşmesi an meselesi olan bu yıkım, meşhur megagemiler ya da Halkadeniz’in gök mavisi teknolojik mucizeleri değil. Hayır, bu insanların burada olma nedeni bütün Orbitalin kısa süre sonra havaya uçurulmaya mahkûm olması ve yok oluşun kıyısındaki yerlerde Hasar –zihinsel rahatsızlığı olanlar için çekici hâle gelmesi amacıyla birkaç süs eklenmiş sıradan bir kart oyunu– oynamanın eğlenceli olduğunu düşünmeleri.

“Devasa kuyruklu yıldız ya da meteorların düşmek üzere olduğu dünyalarda, patlamak üzere olan yanardağların ağzında, ayine dönen savaşlarda nükleer bombardımana maruz kalmak üzere olan şehirlerde, yıldızların tam ortasına

doğru uçan asteroidlerde, hareket halindeki buz yarlarının ya da lavların önünde, boş, terk edilmiş hâlde bulunmuş ve onları kara deliklere götürecek bir rotaya oturtulmuş gizemli yabancı gemilerinde, android çeteleri tarafından yağmalanmak üzere olan muazzam saraylarda ve Oyuncular çekip gittikten hemen sonra bulunmayı *istemeyeceğin* hemen her yerde oynadılar. Zevk ve heyecanı yakalamak için tuhaf bir yolmuş gibi görünebilir ama insan galaksi yapmak isteyince her cinsten elemana ihtiyaç oluyor herhalde.

“İşte, şu süper zengin işe yaramazlar, kiralık ya da kendi mülkleri olan yolcu gemilerinde geliyorlar. Şu anda ayılıyorlar ya da aldıkları maddelerin etkisinin geçmesini bekliyorlar ya da estetik ameliyat ya da davranış terapisi oluyorlar –ya da ikisi birden– bunların hepsinin de amacı, aylarını kafalarına uyan ya da o sırada moda olan artık hangi pahalı ve akla gelmedik rezillik ya da sapkınlık içinde geçirdilerse onun ardından, o seçkinden de seçkin ortamların müdavimleri olmalarına rağmen normal toplum olarak geçen şeyde kabul edilebilir olmak. Aynı zamanda onlar ya da yardakçıları buldukları her yerden fazladır azdır demeden Aolu kredilerini –hepsi aktüel, hiç senet yok– bulup buluşturuyorlar ve yeni Canlar bulabilmek için hastane, akıl hastanesi ve donma-depolarını dolanıyorlar.

“Takipçiler buraya da gelmişler – Hasar grupileri, servet avcıları, gereken parayla Canları bir toplusalar şanslarını bir daha denemek için can atan başarısız oyuncular... ve Hasar’ın başka yerde bulunamayacak, kendine has insan enkazları: hisçiler, oyunun duygusal atıklarının kurbanları; varlıklarının tek amacı kahramanları, Oyunun Oyunbazlarının ağızlarından dökülen esrime ve ıstırap kırıntılarını yalayıp yutmak olan zihinkeşler.

“Hiç kimse tüm bu farklı grupların müsabakanın haberini nerden aldıklarını hatta buraya nasıl zamanında geldiklerini bilmiyor ama söylentiler duymak isteyen kulağına iliştiriyor, hepsi birden oyuna, yıkıma hazır ve nazır, gulyabaniler gibi olay yerine üşüşüyorlar.

“Hasar ilk olarak bu gibi durumlarda oynanmaya başlamıştı çünkü bu oyun galaksinin medeni bölgelerine azıcık da olsa benzeyen yerlerde sadece Nihai Olaylar’ın öncesinde yaşanan kanuni ve ahlaki çöküntü ve ortama hâkim olan –ister inanın ister inanmayın Oyunbazların bir parçası olduklarını düşünmekten keyif aldıkları– karışıklık ve kargaşa esnasında oynanabiliyordu. Günümüzde novalar, dünya patlatmacalar ya da diğer türlü felaketler bütün her şeyin faniliğinin metafizik bir sembolü olarak görülüyor ve Tam Oyun’da kullanılan Canların hepsi gönüllü olduklarından pek çok mekân –tıpkı bildiğimiz sevdiğimiz haz-odaklı, hoşgörülü Vavatch gibi– otoritelerin resmi onayıyla müsabakaların gerçekleşmesine izin veriyor. Bazıları oyunun artık eskisi gibi olmadığını hatta bir medya olayına dönüştüğünü söyleseler de *bendeniz* bunun hâlâ zırdeliler ve başkötüler için bir oyun olduğunu söylüyorum; zengin ve umursamazlar için ama asla dikkatsizler için değil; kafayı sıyıranlar... ama bağlantıları iyi olanlar için. İnsanlar Hasar oynanırken hâlâ can veriyorlar, hem de sadece Canlar ya da Oyunbazlar değil.

“Bu oyuna tarihin en yoz oyunu dendi. Oyunu savunmak için söylenebilecek neredeyse tek şey galaksinin görece en sapkın kişilerinin çarpık zihinlerini gerçeklikten alıkoyarak kendisiyle meşgul ettiği; bu oyun olmasa nelerle uğraşacaklarını tanrılar bilir. Ve oyunun bize iki ayaklı, oksijen soluyan karbonformların ne kadar çılgınlaşabileceklerini hatırlatmak –sanki bunun hatırlatılmasına ihtiyacımız varmış gibi– dışında herhangi bir hayrı oluyorsa o da arada bir Oyunbazlardan birini ortadan kaldırıp diğerlerinin kalbine bir süreliğine korku salması. İçinde bulunduğumuz çivisinin yerinde yeller esen bu zamanda belki de havasını soluduğumuz bu deliliği ne raddede olursa olsun azaltan ya da seyrelten *her* şeye minnet duymamız lazım.

“Müsabaka sırasında başka bir haber daha yapacağım; eğer içine girebilirim müsabaka salonundan. O zamana dek görüşmek üzere ve kendinize iyi bakın. Ben Göz Sarble, Vavatch, Evanauth Şehri’nden bildirdim.”

Bir plazada güneş ışığının altında duran adamın bilek ekranındaki görüntü solup gitti ve o yarısı maskenin ardına gizlenmiş nispeten genç yüz kaybordu.

Horza terminalinin ekranını kol yenine geri koydu. Zaman ekranı yavaşça göz kırparak Vavatch'ın yok edilmesine olan geri sayıma devam etti.

İnsansı galaksisinin bağımsız habercilerinin en meşhuru ve aynı zamanda bulunmaması gereken yerlere girmekte ne başarılısı olan Göz Sarble şimdi büyük ihtimalle oyun salonuna girmeye çalışacaktı – eğer çoktan girmediyse; Horza'nın az önce izlediği yayın o öğleden sonra kaydedilmişti. Sarble hiç şüphesiz kılık değiştirmiş olacaktı, dolayısıyla Horza haberci yayın yapıp salonun etrafındaki güvenlik görevlileri daha da tetikte olmadan önce rüşvet verip içeri girmiş olduğu için mutluydu; zaten içeri girmek bu hâliyle bile yeterince zor olmuştu.

Yeni biçimine bürünüp Kraiklyn'in tıpatıp aynısı olan Horza önceki gün en pahalı olanlar hariç bütün numaralı yerlerin satıldığını öğrenince bir hisçiymiş numarası yapmıştı – uygarlığın görece daha ucuz varoşlarında büyük oyun turnuvalarının düzensiz, kapalı kapılar ardındaki ilerleyişini takip eden duygukeşlerden biriymiş gibi. O sabah elindeki beş tane ondabirlik Aolu kredisinden geriye üç tane kalmıştı; gerçi satın aldığı iki kredi kartına biraz para yüklemişti. Fakat yıkım zamanı yaklaştıkça paranın gerçek değeri azalacaktı.

Horza derin, tatmin edici bir nefes alıp büyük arenanın etrafına bakındı. Müsabaka başlamadan önceki zamanı bütün mekâna tepeden bakmak için kullanıp basamak, yokuş ve platformların çıkabildiği kadar yukarısına çıkmıştı.

Arenanın şeffaf kubbesinden yıldızlar ve parlak bir çizgi görünüyordu; bu Orbitalin şu anda gün ışığında olan öte tarafıydı. Gelip giden –çoğunlukla giden– mekiklerin ışıkları sabit noktaların arasından hatlar çiziyorlardı. Kubbenin altında, küçük bir havai fişek gösterisinin aydınlattığı dumanlı bir pus tabakası vardı. Hava aynı zamanda kitle halinde şarkı söyleyenlerin sesleriyle doluydu; oditoryumun uzak tarafın-

da kozalak pulları gibi bir arada duran bir koro vardı. Koro-yu oluşturan insansılar boyları, iyice şişirdikleri göğüsleri ve uzun boyunlarından çıkardıkları sesler hariç birbirleriyle tıpatıp aynıydılar. Arkadan gelen seslerin büyük kısmını onlar çıkarıyorlarmış gibi görünüyordu ama Horza arenanın etrafına bakınırken diğer yerel ses alanlarının hâkim olduğu küçük sahnelerin tepesindeki soluk pembe kenarlarını gördü, bunların üstünde dansçılar dans ediyor, şarkıcılar şarkı söylüyor, striptizciler striptiz yapıyor, boksçular boks yapıyor ya da millet öylece durmuş etrafa bakınıyordu.

Oyunun her yere öbek öbek yayılmış çeşitli teçhizatları, ucu bucağı olmayan bir fırtınanın bulutlarını andıran kaynar bir hareketlilik içindeydiler. İçeride on hatta belki de yirmi bin kişi vardı, çoğu insansıydı ama bazıları da tamamen farklıydılar ve aralarında azımsanamayacak sayıda makine ve dron da vardı, oturuyor, uzanıyor, yürüyor ya da ayakta duruyorlar, illüzyonistleri, jonglörleri, dövüşçüleri, alev kusanları, hipnozcuları, çiftleşenleri, oyuncularını, söylevcileri ve hepsi de kendi sahnesiyle meşgul yüz çeşit başka göstericiyi izliyorlardı. Nispeten büyük terasların bir kısmına çadırlar kurulmuştu; diğerlerinde sıra sıra sandalye ve koltuk duruyordu. Bir sürü küçük sahne ışıklar, duman ve pırıldayan hologram ve kaligramlarla doluydu. Horza bir sürü terasa yayılan üç boyutlu bir labirent gördü, kimisi opak kimisi şeffaf, kimisi sabit ev kimisi hareketli, çeşitli açılarla birbirine bağlanan tüplerle doluydu. İçlerinde çeşitli gölgeler ve şekiller hareket ediyorlardı.

Başının üstünde, yukarılarda ağır çekimdeymiş gibi trapez gösterisi yapan iki hayvan ağır hareketlerle tepe noktasında buluştular. Horza gösterideki hayvanları tanımıştı; trapez gösterisi daha sonra dövüşe dönüşecekti.

Birileri Horza'nın yanından geçti: Gece vakti havadan görünen renkli şehir ışıkları gibi masalsı kıyafetleri olan uzun boylu insansılar. Neredeyse duyulamayacak kadar tiz bir sesle çene çalışıyorlardı, dallanarak parlak kırmızı ve koyu mor yüzlerinin her yerine yayılan altın renkli tüplerden kesik

kesik minik üfürüklerle akkor gibi parlayan bir gaz çıkıyor, yarısı pullarla kaplı boyunlarını, çıplak omuzlarını sarmalayıp arkalarından sürüklenip sönükleşerek ateşli, turuncu bir parlaltıya dönüşüyordu. Horza geçip gitmelerini izledi. İçinde ilerledikleri havadan neredeyse hiç ağır değilmiş gibi salınan cüppeleri üstlerine yansıtılmış yabancı bir yüzün imgesiyle titreşiyorlardı. Her cüppe devasa, hareketli bir imgenin bir parçasını gösteriyordu, yukarıdaki bir projektör hareket hâlindeki grubun pelerinlerine odaklanmış gibiydi. Turuncu gaz Horza'nın burun deliklerine dokununca bir an başı döndü. Bağışıklık bezlerinin narkotiği etkisizleştirmesine izin verip arenaya bakınmaya devam etti.

Fırtınanın merkezi, o sessiz, sakin nokta o kadar küçüktü ki oditoryumu ağır ağır, dikkatle gözden geçirirken bile ıskalamak işten bile değildi. Merkezde değildi ama arenanın görülebilen en alçak seviyesini oluşturan elips şeklindeki düz zeminin bir ucuna yerleştirilmişti. Orada, hâlâ açılmamış aydınlatma birimlerinden oluşan bir saçığın altında yuvarlak bir masa duruyordu, çevresine her biri masanın üstüne sabitlenmiş farklı renkte bir kamanın karşısına yerleştirilmiş on altı tane büyük, farklı tarzlardaki sandalyenin ucu ucuna sığabileceği büyüklükteydi. Her sandalyenin karşısında masanın içine oturtulmuş, içinden kayış ve diğer zaptetme aletlerinin açılmış hâlde durdukları bir konsol vardı. Her sandalyenin ardında üstünde toplam on iki adet küçük sandalyenin yerleştirildiği açık bir alan vardı. Küçük bir çit onları ön taraftaki daha büyük sandalyelerden ayırıyordu, diğer bir çit de orayı çoğu hisçi olan bir kalabalığın daha şimdiden sessizce beklemeye başladıkları daha büyük bir alandan ayırıyordu.

Müsabaka gecikmiş gibiydi. Horza ya abartılı bir tasarımı olan bir koltuk ya da kıt bir hayal gücünün ürünü bir heykel olan bir şeyin üstüne oturdu. Arenadaki terasların neredeyse en üst seviyesinde, diğerlerinin çoğundan yukarıda, onları iyi gören bir konumdaydı. Yakınlarda kimse yoktu. Ağır bluzunun içine uzanıp karnındaki yapay derinin bir kısmını

sıyırdı. Deriyi yuvarlayıp top yaptıktan sonra oturduğu yerin hemen arkasındaki içinde küçük bir ağaç olan büyük bir saksıya attı; sonra da Aolu kredisi ondabirliklerini, ciro edilebilir hafıza kartını, cep terminalini ve sahte deriden göbeğin gizlediği hafif BRY tabancasını kontrol etti. Göz ucuyla ufak tefek, koyu renk giyimli bir adamın yaklaştığını gördü. Adam yaklaşık beş metre öteden başını yana eğip Horza'ya baktı ve ardından ona yaklaştı.

“Baksana, Can olmak ister misin?”

“Hayır. Güle güle,” dedi Horza. Ufak tefek adam burnunu çekip yürümeye devam etti ve biraz ileride durup dar bir terasın yanında yatan birini dürttü. Horza o tarafa bakınca bir kadının uyku sersemi başını kaldırdığını, sonra da iki yana sallanarak pislik içindeki yılankavi saçlarını hareket ettirdiğini gördü. Yüzü bir anlığına yukarıdaki spot ışığında belirdi; güzeldi ama son derece yorgun görünüyordu. Küçük adam onunla yeniden konuştu ama kadın başını iki yana sallayıp eliyle bir hareket yaptı. Küçük adam yürüyerek uzaklaştı.

Sabık Kültür mekiğindeki uçuşu nispeten olaysız geçmişti; Horza kısa süreli bir kafa karışıklığının ardından Orbitalin navigasyon sistemine bağlanmayı başarmış, *Olmedreca*'nın son konumuna göre nerede olduğunu keşfetmiş ve megagemiden kalanları bulmak üzere yola çıkmıştı. Kültür'ün acil durum tayınlarını tika basa yerken bir haber servisine erişip indekste *Olmedreca* üstüne bir haber bulmuştu. Resimlerde geminin hafif yan yatıp çok çok az öne doğru eğildiği ve buzla çevrili sakin bir denizde yüzdüğü görülüyordu; gövdesinin ilk kilometresi devasa yassı buzdağına girmiş gibiydi. Küçük hava araçları ve birkaç mekik bir dinazor leşinin üstündeki sinekler gibi geminin muazzam enkazının etrafında uçuşuyorlardı. Görsellere eşlik eden yorumda aracın üstünde meydana gelen ikinci gizemli nükleer patlamadan bahsediliyordu. Haberi okuyan kişi aynı zamanda polis araçları geldiğinde megagemide kimsenin olmadığını söylemişti.

Horza bunu duyar duymaz mekiğin yönünü değiştirip Evanauth'a yönelmişti.

Horza'nın üç Aolu kredisi ondabirliği vardı. Mekiği beş ondabirliğe satmıştı. Özellikle Orbital'in artık an meselesi olan yıkımı düşünüldüğünde saçma denecek kadar ucuza gitmişti ama acelesi vardı ve mekiği kabul eden tüccarın bunu yaparak belli bir risk aldığı da çok barizdi; aracın Kültür tasarımı olduğu gün gibi açıktı, beyninin vurulup yok edildiği de aynı açıklıktaydı, dolayısıyla çalıntı olduğu konusunda pek bir şüphe yoktu. Kültür, aracın bilincinin yok edilmesine cinayet muamelesi yapardı.

Horza üç saat içinde mekiği satmış, kıyafet, kart, bir silah, iki terminal ve bir miktar da bilgi satın almıştı. Bilgi dışında hepsi ucuza gelmişti.

Horza artık Orbitalde ya da daha doğrusu Orbitalin altında, *Buluşun Sınırları* adındaki bir Kültür GSA'sının içinde *Açık Hava Türbülansı*'nın tanımına uyan bir araç olduğunu biliyordu. Buna inanmakta zorlanıyordu ama başka bir araç olması mümkün değildi. Bilgi ajansına göre *AHT*'nin tanımına uyan bir araç Evanauth Limanı gemi inşacılarından biri tarafından büküm birimlerine tamirat yapılması için gemiye getirilmişti; iki gün önce başka bir gemi tarafından çekilerek geldiğinde sadece füzyon motorları işler hâldeydi. Ama Horza aracın adını da tam yerini de bulamamıştı.

Horza'ya *AHT*, Kraiklyn'in çetesinden sağ kalanları kurtarmak için kullanılmış gibi gelmişti; uzaktan kumandayla O duvarının üstünden, büküm motorlarını kullanarak gelmiş olmalıydı. Serbest Tayfayı alıp bir kez daha duvarın üstünden hoplamış, bu arada büküm motorlarına hasar vermiş olmalıydı.

Ayrıca kimlerin hayatta kaldığını da öğrenememişti ama Kraiklyn'in de onlardan biri olduğunu varsayıyordu; başka kimse *AHT*'yi Kenarduvarının üstünden geçiremezdi. Kraiklyn'i Hasar müsabakasında bulmayı umuyordu. Horza her halükârda müsabakanın ardından *AHT*'ye gitmeye karar vermişti. Hâlâ Schar Dünyası'na gitmeyi hedefliyordu

ve oraya gitmenin başarı ihtimali en yüksek yolu *Açık Hava Türbülansı*'nı kullanmaktı. Yalson'un hayatta olduğunu umuyordu. Aynı zamanda *Buluşun Sınırları*'nın tamamen silahsızlandırıldığı ve Vavatch civarındaki uzayda hiç Kültür gemisi olmadığı iddiasının da doğru olduğunu umuyordu. Aradan bu kadar zaman geçtiği için Kültür'ün Zihinlerinin *AHT'nin Tanrı'nın Eli 137* saldırıya uğradığı sırada onunla aynı bölgede olduğunu öğrenip ikisinin arasındaki bağlantıyı kurmuş olmaları onu şaşırtmazdı.

Koltuğun -ya da heykelin- arkasına yaslanıp gevşeyerek hisçi iç örüntüsünün aklıyla bedeninden kaybolmasına izin verdi. Yeniden Kraiklyn gibi düşünmeye başlamalıydı; gözlerini kapattı.

Birkaç dakikanın ardından arenanın aşağı kesimlerinde bir şeyler olmaya başladığını duydu. Doğrulup etrafa bakındı. Yakındaki terasta yatan kadın kalkmıştı; biraz dengesiz de olsa arenanın aşağısına yürürken uzun, ağır elbisesi basamakları süpürüyordu. Horza da ayağa kalkıp onu takip ederek parfümünün peşinden basamakları indi. Yanından geçip giderken kadın ona bakmadı. Kaymış tacıyla uğraşıyordu.

Oyunun oynanacağı renkli masanın üstündeki ışıklar yanmış, oditoryumdaki sahnelerden bazıları kapanmaya ya da ışıklarını söndürmeye başlamışlardı. Mekândakiler yavaş yavaş oyun masasına doğru çekiliyor, masaya yukarıdan bakan koltuklara, şezlonglara ve ayakta durulacak alanlara gidiyorlardı. Yukarıdaki ışıkların parlaklığında siyah cübbeler giymiş uzun figürler ağır ağır hareket edip oyun ekipmanlarının parçalarını kontrol ediyorlardı. Bunlar yargıcıları: İshlorsinamiler. Bu tür, galaksideki hayal gücünden en yoksun, mizah anlayışı olmayan, bağınazlık derecesinde kuralcı, dürüst ve namuslu grup olarak kabul edilirdi ve Hasar oyunlarındaki resmi görevler hep onlara verilirdi çünkü başka kimseye güvenilemiyordu.

Horza yiyecek içecek bir şeyler almak için bir yemek standına uğradı; siparişi hazırlanırken oyun masasını ve etrafındaki tipleri izledi. Ağır elbiseli, uzun beyaz saçlı kadın

yanından geçti, hâlâ basamaklardan aşağıya iniyordu. Tacını neredeyse düzeltmişti ama uzun, bol elbisesi buruşmuştu. Horza'nın yanından geçerken esnedi.

Horza bir kartla yemeğinin parasını ödedi, ardından yeniden oyun alanının çeperinde toplaşmaya başlayan biyolojikler ve makinelerden oluşan güruha doğru giden kadını takip etmeye başladı. Basamakları yarı koşarak indiği sırada bir kez daha yanından geçtiği kadın ona şüpheyle baktı.

Horza rüşvet verip nispeten iyi teraslardan birine girdi. Ağır bluzunun başlığını kalın boyunluğundan çekip alınının üstüne ve biraz da öne gelip yüzünü gölgede bırakana kadar esnetti. Gerçek Kraiklyn'in onu şu anda görmesini istemiyordu. Terası, alttaki terasların üstüne doğru çıkarak aşağıya doğru eğim yaptığı için masanın kendisini ve üstündeki teçhizat iskelesini mükemmel bir şekilde görüyordu. Masanın çevresindeki çitle çevrili alanların büyük kısmı da görülüyorlardı. Horza abartılı kıyafetler giymiş, sık sık bir şeyleri yuhalayan ve nazıkçe sallanan sandalyelere tünemiş, ortalarındaki büyük bir hokkaya durmadan tüküren gürültücü birkaç üçbacaklının yanındaki yumuşak bir şezlonga yerleşti.

Ishlorsinamiler her şeyin çalıştığı ve adil ayarlandığı konusunda tatmin olmuş gibi görünüyorlardı. Arenanın elips şeklindeki zeminine yerleştirilmiş bir rampadan aşağıya yürüdüler. Bazı ışıklar söndü; bir sessizlik alanı oditoryumun kalanından gelen sesleri kesti. Horza çabucak etrafına bakındı. Birkaç sahne ile sette ışıklar hâlâ açıktı ama kapanıyorlardı. Ancak ağır çekimdeki trapez gösterisi karanlığın yukarısında, yıldızların altında hâlâ devam ediyor, o devasa, hantal hayvanlar havada birbirlerinin yanından geçerken pençelerini uzatıp yavaşça, ses çıkarmadan birbirlerinin kürklerini yarıyorlardı. Onları izleyen başka kimse yok gibi görünüyordu.

Horza merdivende iki defa yanından geçtiği kadının bu kez de kendisinin yanından geçip terasın önüne doğru bir yerde rezerve edilmiş boş bir kanepeye serildiğini görünce şaşırdı. Nedense kadının bu alana girecek kadar zengin olacağını düşünmemişti.

Herhangi bir merasim ya da anons olmadan Yıkımın Arifesindeki Oyunbazlar başlarında tek bir İshlorsinami ile arenanın zeminindeki bir rampadan çıkarak geldiler. Horza terminaline baktı: Orbitalin yok edilmesine tam yedi standart saat kalmıştı. Yarışmacılar alkışlar, tezahüratlar ve en azından Horza'nın yakınında yuhalamalarla karşılandı ama sessizlik alanları her şeyi boğuklaştırdı. Rampadaki gölgele-
rin arasından çıkarken Oyunbazların bazıları oyunlarını iz-
lemeye gelen kalabalığı selamlarken diğer Oyunbazlar onları
tamamen görmezden geldiler.

Horza onların sadece birkaçını tanıyordu. Tanıdıkları ya da en azından duydukları Ghalssel, Tengayet Doy-Suut, Wilgre ile Neeporlax'tı. Ghalssel, Ghalssel'in Akıncıları'nın – büyük ihtimalle Serbest Tayfaların en başarılı olanıydı– sahibi-
biydi. Horza adamın paralı asker gemisinin geldiğini mekik
satıcısı kadınla pazarlık yaparken yaklaşık on bir kilometre
öteden duymuştu. Kadın o anda donup kalmış, gözleri bu-
ğulanmış ve boşluğa bakmaya başlamıştı. Horza kadına gü-
rültüyü Orbitalin yok edilmesini birkaç saat erkene aldıkları
için her yeri yıkmaya ya da sadece çalıntı bir mekik satın
aldığı için onu alıp götürmeye gelen Kültür araçlarının mı
çıkardığını düşünüyorsun diye sormak istememişti.

Ghalssel sıradan görünen bir adamdı, yüksek yerçekim-
li bir gezegenden geldiği çok net belli olacak kadar tıknaz-
dı ama öyle yerlerden gelen çoğu kişide olan konsantre güç
görüntüsü onda yoktu. Basit bir kıyafet giymiş, başını da si-
nekkaydı tıraş etmişti. Ghalssel'i her daim üstünde olan uzay
elbisesinden çıkmaya, sadece böyle şeylerin yasak olduğu bir
Hasar müsabakasının zorlayabildiği söyleniyordu.

Tengayet Doy-Suut uzun boylu, son derece koyu tenliydi
ve yine son derece sade bir kıyafeti vardı. Suut hem ortalama-
maları, hem kazandığı müsabaka sayısı hem de kazandığı
maksimum kredi açısından şampiyon Hasar Oyunbazıydı.
Yirmi yıl önce, yakın zamanda Temas kurulan bir gezegen-
den gelmişti, ayrılmadan önce de orada da şans ve blöf oyun-
larında şampiyon bir oyuncuydu. Yüzünü aldırıp yerine pas-

lanmaz çelikten bir maske taktırdığı yer de orasıydı; sadece gözleri canlı görünüyordu: Biçimlendirilip yüz şekli verilmiş metalin içine yerleştirilmiş ifadesiz, yumuşak birer mücevher gibiydiler. Rakiplerinin elindeki kartların yansımaları görememesi için maskenin mat bir cilası vardı.

Wilgre'nin rampayı çıkabilmesi için maiyetindeki kölelerin birkaçının yardımcı olması gerekmişti. Ozhleh'den gelen bu mavi dev bir ayna cüppe kuşanmıştı. Cüppesinin eteği arada bir muazzam bedenini yukarı itebilmek için uğraşan dört güdük bacağından birinin vurmasıyla açılıp bu bacakların dördünü birden sergilemesine rağmen neredeyse arkasındaki küçük insanlar tarafından yokuştan yukarı yuvarlanıyormuş gibi görünüyordu. İki elinin birinde büyük bir ayna vardı, diğerinde de ucuna kör edilmiş bir rogothuyrun bağlandığı kamçılı bir ip taşıyordu; hayvanın dört pençesi değerli metallerle bezenmiş, burnu platin bir ağızlıkla kapatılmış ve gözlerinin yerine de zümrütler takılmıştı. Hayvan saf beyaz, kıvrak bir karabasan gibi badi adımlarla yürüyor, ultrasonik duyusuyla çevresini haritalamak için devasa kafasını sağa sola çeviriyordu. Horza'nın neredeyse tam karşısında bir terasta Wilgre'nin cariyelerinin tam otuz ikisi birden vücut peçelerini kenara atıp dizleri ve dirseklerinin üstüne çöküp efendilerine tapındılar. Wilgre aynasını kısa süreliğine onlara salladı. Oditoryuma kaçak sokulmuş neredeyse her yakınlaştırmacı ve mikro kamera da galaksideki en nefis tek cinsiyetli haremi oluşturdukları rivayet edilen o çeşit çeşit otuz iki dişiye odaklanmak için hızla çevrildiler.

Neeporlax'ın tezatlarla dolu olduğu söylenebilirdi. Genç, sarsak, sıska, derbeder giyimli bir tipti, arenanın ışıklarının altında gözlerini kırıştırıyor ve yumuşak bir oyuncağı sımsıkı tutuyordu. Çocuk belki de galaksinin en iyi ikinci Hasar Oyunbazıydı ama kazandıklarını dağıtıyordu, vasat bir metreyatak otel bile onu kabul etmeden önce iki defa düşünürdü; hastalıklıydı, yarı kördü, altına yapıyordu ve albinoydu. Oyun sırasında kaygıya kapıldığı zamanlarda başı kontrol dışı biçimde sallanmaya meyilliydi ama plastik holokartları

tutan elleri her zaman kaya gibi sağlamdı. Onun da rampaya çıkmasına yardım eden biri vardı: Koltuğuna oturmasına yardım edip saçını tarayan ve yanağını öpüp sonra da gencin koltuğunun hemen ardındaki on iki koltuğun arkasında durmaya giden genç bir kız.

Wilgre tombul mavi ellerinden birini kaldırıp birkaç yüzdebirliği çitlerin ardındaki kalabalığa fırlattı; insanlar sikkeleri kapmak için didiştirler. Wilgre attığı sikkelerin arasına her zaman birkaç tane de yüksek değerlisini karıştırırdı. Bir defasında kara deliğe doğru ilerleyen bir ayın içinde gerçekleştirilen bir müsabakada bozuklukların yanında bir milyar fırlatmış, servetinin belki de yüzde birini bileğini şöyle bir kıvırıp fırlatıvermişti. Eli ayağı tutmayan, sadece tek bir kolu olduğundan Can olma isteği bile geri çevrilmiş bir asteroid serserisi nihayetinde kendi gezegeninin sahibi olmuştu.

Oyunbazların kalanları da birbirlerinden gayet farklı görünen bir ekipti ama bir istisna hariç Horza onları tanııyordu. Diğerlerinin üç ya da dördü bağırıışlar ve birkaç havai fişekle karşılanmıştı, dolayısıyla anlaşılan iyi tanınıyorlardı; kalanıysa ya sevilmiyor ya da tanınmıyordu.

Rampadan çıkan son Oyunbaz Kraiklyn'di.

Horza şezlonguna yaslanıp gülümsedi. Serbest Tayfa lideri yüzünü geçici olarak değiştirtmişti –büyük ihtimalle çekip çıkarılan bir şeydi– ve saçını da boyatmıştı ama o olduğu kesindi. Üstünde açık renkli tek parça kumaştan bir takım elbise vardı, sinekkaydı tıraş olmuştu, saç da kahverengiydi. Belki *AHT*'deki diğerleri onu görseler tanıyamazlardı ama Horza adamı çalışmıştı –nasıl durduğunu, yürüdüğünü, yüz kaslarının nasıl yerleştiğini– ve Değişçin söz konusu olduğunda Kraiklyn çakıl taşı tarlasındaki bir kaya gibi meydan daydı.

Tüm Oyunbazlar yerlerine geçtiklerinde Canları da her Oyunbazın hemen arkasındaki koltuklara götürölüp oturuldular.

Canların hepsi insandı; çoğu fiziksel olarak bütün olsalar da daha şimdiden yarı ölü gibi duruyorlardı. Teker teker kol-

tuklarına götürölüp kayışlarla yerlerine sabitlendiler, sonra da başlıkları oturtuldu. Hafif, siyah başlıklar gözleri dışında bütün yüzlerini kapatıyordu. Çoğu, kayışlarının bağlanması bitince öne doğru yığıldı; birkaç tanesi daha dik oturuyordu ama hiçbirisi ne gözlerini kaldırdı ne de etrafa bakındı. Her Oyunbazın kuralların izin verdiği kadar Canı getirme izni vardı; kimi Canları özel olarak yetiştiriyor, diğerlerinin de temsilcileri istediklerini tedarik ediyordu. Kraiklyn gibi daha az zengin, daha az tanınan Oyunbazlar hapisane ve akıl hastanelerinden toparlayabildikleri ve kazanılacak paradan kendi paylarına düşeni başka birilerine vasiyet etmiş birkaç ücretli depresifle yetiniyorlardı. Meyus tarikatının üyeleri sıklıkla ya ücretsiz olarak ya da davalarına yapılacak bir bağış karşılığında Can olmaya ikna edilebiliyorlardı ama Horza o kendilerine has kat kat başlıklarını da, kanayan göz sembollerini de göremedi.

Kraiklyn sadece üç Can bulabilmişti; oyuna çok fazla devam edebilecek gibi görünmüyordu.

Terasın önündeki rezerve koltuktaki kadın ayağa kalkıp gerindikten sonra yüzünde sıkkın bir ifadeyle terasın üst kısmına, kanepelerle şezlongların arasından geçerek yürüdü. Tam Horza'nın kanepesiyle aynı seviyeye geldiğinde arkalarındaki terasta bir patırtı çıktı. Kadın durup baktı. Horza arkasına döndü. Sessiz alanın ardından bile bir adamın bağırdığını duyuyordu; kavgaya benzeyen bir itişme başlamıştı. İki güvenlik görevlisi yerde yuvarlanıp birbirine girişen iki kişiyi ayırmaya çalışıyorlardı. Terastaki kalabalık olayın etrafında halka şeklinde toplanmıştı ve dikkatlerini Hasar müsabakası için yapılan hazırlıklar ile terasta, hemen yanı başlarındaki yumruklaşma arasında bölerek bakmaya devam ediyorlardı. Sonunda yerdeki iki kişi ayağa kaldırıldı ama ikisi değil, sadece biri zapt edildi – o noktada başından kaymış sarı bir perukla kılığını değiştirmeye çalışmış gibi görünse de Horza'ya hayal meyal tanıdık gelen genç bir adam.

Kavgadaki diğer kişi, başka bir adam, elbisesinden bir kart çıkardı ve bağırmaya devam eden genç adama gösterdi. Son-

ra da üniformalı iki muhafız ve kart sallayan adam genç adamı tutup götürdüler. Kartlı adam yaka paça erişim tüneline götürdükleri genç adamın kulağının arkasından bir şey aldı. Uzun beyaz saçlı genç kadın kollarını kavuşturup terasın üstüne doğru yürümeye devam etti. Üst terastaki insan çemberi bir buluttaki delik gibi kapandı.

Horza kadının birkaç kanepenin arasından daha dola-
narak terastan ve görüş alanından çıkmasını izledi. Başını
yukarı kaldırdı. Düello eden hayvanlar hâlâ dönüp sığı-
yorlardı; beyaz kanları karmakarışık postlarını sıırıslam eder-
ken parlıyormuş gibi görünüyordu. Sessizce hırlayıp uzun ön
uzuvlarını orak gibi birbirlerine salladılar ama hem akroba-
tik hem de hedef alma becerileri kötüleşmişti; yorgun, sakar
görünmeye başlamışlardı. Horza bakışlarını oyun masasına
çevirdi; herkes hazırda ve oyun başlamak üzereydi.

Hasar aslında havalı bir kart oyunundan ibaretti: Kısmen
beceri, kısmen şans ve kısmen de blöften oluşuyordu. Onu
ilginç kılan sadece işin içindeki büyük meblağlar, oyuncu-
ların can kaybettiklerinde hakikaten de bir Can -kanlı canlı
gerçek bir insan- kaybetmeleri de değildi, oyun masasında
karmaşık, hedef olan kişinin bilinç durumunu değıştiren çift
yönlü elektronik alanların kullanılmasıydı.

Elinde kart olan bir oyuncu başka bir oyuncunun ya da
oyuncuların duygularını değıştirebilirdi. Korku, nefret, çare-
sizlik, umut, aşk, yoldaşlık, kuşku, esrime, paranoya; insan
beyninin deneyimleyebildiğı neredeyse her duygu başka bir
oyuncuya ışınlanabilir ya da oyuncu bu etkiyi kendisi üstün-
de kullanabilirdi. Yeterince uzaktan ya da bir alan kalkanı-
nın korumasındayken yakından bakıldığında oyun bazen bir
grup meczup ya da kıt akıllının eğlencesiymiş gibi görüne-
biliyordu. Apaçık çok iyi bir eli olan bir oyuncu bir anda pas
diyebiliyordu; elinde hiçbir şey olmayan biri tüm kredilerini
ortaya sürebilirdi; oyuncular ağlayarak dağılıyor ya da kont-
rol dışı bir şekilde kahkaha atmaya başlayabiliyordu; biri, bü-
yük bir düşmanlık beslediğı bilinen bir oyuncuya bakıp aşkla

inleyebiliyor ya da en yakın arkadaşlarına saldırıp öldürmek için hayvani bir öfkeyle kayışlarını kopartmaya çalışabiliyorlardı.

Ya da kendilerini öldürebiliyorlardı. Hasar oyuncuları sandalyelerinden asla kalkamazlardı (bir şekilde bunu başarılırsa bir İshlorsinami ağır bir şok tabancasıyla onları vuruyordu) ama kendilerini yok edebiliyorlardı. İlgili hisleri yayan duygulatici birimlerin bulunduğu, kartların üstüne serildiği, zamanı ve her oyuncunun kaç Canının kaldığını gösteren oyun konsollarında küçük, oyuk bir düğme vardı, bunun içinde de üstüne bastırılan parmağa batmaya hazır bekleyen zehir dolu bir iğne bulunuyordu.

dar yakın durursan onun deneyimlediği duyguların seni de o kadar doğrudan etkilemeleri idi. Hasar'ın bu kadar seçkinlerin oynadığı ama popüler bir oyuna dönüştüğü son birkaç yüzyıl içinde böyle üçüncü el hislere bağımlı olan insanlarda oluşan koca bir alt kültür gelişmişti: Hisçiler.

Hasar oynayan başka gruplar da vardı. Yıkımın Arifesindeki Oyunbazlar sadece bunların en meşhur ve en zengin olanıydı. Hisçiler duygusal bağımlılıklarını galaksinin pek çok yerinde giderebilirlerdi ama en yoğun deneyimleri elde etmek sadece bir tam oyun, yok oluşun kıyısında ve ancak en iyi oyuncularla (artı birkaç tane de gelecek vaat eden ace-miyle) oynandığında mümkündü. Horza'nın en ucuz giriş biletinin mekikten kazandığının iki katına satıldığını öğrendiğinde kimliğine büründüğü de bu talihsizlerden biriydi işte. Kapıdaki muhafızlardan birine rüşvet vermek çok daha ucuza gelmişti.

Gerçek hisçiler kendilerini Canlardan ayıran çitin arkasına yığılmışlardı. On altı adet ter içinde, gergin görünüm-lü insan yumağı -oyuncular gibi çoğu erkek- hâlinde itişip daha da öne ilerlemeye çalışıyor, masanın, Oyunbazların yanına gitmeye uğraşıyorlardı.

Baş İshlorsinami kartları dağıtırken Horza onları izledi. Hisçiler zıplayıp duruyor, neler olduğunu görmeye çalışıyorlardı, duygulatici yayımlarını engelleyen saptırıcı başlıklar takmış muhafızlar da çitin etrafında devriye gezip ellerindeki sinir çubuklarını avuç içlerine ya da bacaklarına hafif hafif vururken etrafı temkinli bakışlarla süzüyorlardı.

Yakınlarda biri, "...Göz Sarble..." deyince Horza ne olduğunu görmek için döndü. Horza'nın sol arkasında yatan kadavra görünümlü bir insan başka biriyle konuşurken birkaç dakika önce karışıklık çıkan terası gösteriyordu. Haberler yayılırken Horza etrafındaki birkaç yerden daha "Sarble" ve "yakalandı" sözcüklerini işitti. Oyunbazlar kartlarını incelemeye başlarken oyunu izlemek için döndü; bahis faslı başlamıştı. Horza habercinin yakalanmasının yazık olduğunu düşündü ama bu güvenlik görevlilerinin biraz daha gevşe-

yeceği ve kimsenin ona biletini sormama şansının artacağı anlamına geliyordu.

Horza en yakınındaki oyuncudan en az elli metre uzakta oturuyordu, ismini bahsi geçerken kulak misafiri olarak duysa da unuttuğu bir kadındı. İlk el ilerlerken kadının hissettiklerinin ve bunların ancak yumuşamış hâlleri Horza'nın bilincine yansılar. Yine de bu duygudan hoşlanmamıştı ve kanepenin bir kolundaki küçük kontrol panelini kullanarak şezlongun saptırıcı alanını açtı. İsteseydi arkasına denk geldiği oyuncunun dolaysız etkilerini tamamen iptal edip bunun yerine masadaki diğer duygulatici birimlerinden herhangi birini geçirebilirdi. Bunun etkisi hisçiler ya da Canların deneyimledikleri yoğunluğun uzağından bile geçmezdi ama Oyunbazların neler yaşadıklarına dair iyi bir fikir vereceği kesindi. Etrafindakilerin çoğu şezlonglarının kontrollerini böyle kullanıyorlar, müsabakanın genel durumunu kestirebilmek için bir oyuncudan diğerine atlıyorlardı. Horza, Kraiklyn'in yayınladığı duygulara daha sonra odaklanacaktı, şimdiyse tek istediği, olduğu yere iyice yerleşip oyun hakkında genel bir fikir edinmekti.

Kraiklyn ilk elde Can kaybetmeyecek kadar erkenden pas dedi; bu kadar az Canı olduğundan eli son derece güçlü olmadığı sürece en akıllıca strateji buydu. Horza duygulatici birimi beklemede tutarak arkasına yaslanıp gevşerken adamı dikkatle izledi. Kraiklyn dudaklarını yalayıp alnını sildi. Horza bir sonraki el, sırf nasıl bir şey olduğunu görmek için Kraiklyn'in yaşadıklarına kulak misafiri olmaya karar verdi.

El bitti. Wilgre kazandı. El sallayıp kalabalığın tezahüratlarına karşılık verdi. Hisçilerin bir kısmı şimdiden bayılmışlardı; elipsin diğer ucunda, kafesindeki rogothuyr hırladı. Beş Oyunbaz, Can kaybetmişlerdi; koltuklarında hiçbir umut olmaksızın oturan ve duygulatici alanların etkileri hâlâ içlerinde yankılanırken gitgide daha da çaresizliğe gömülen beş insan ansızın, başlıkları kafataslarından içeriye etraflarında oturan Canları bayıltacak ve en yakındaki hisçilerle her Canın ait olduğu Oyunbazı yerinden zıplatacak

kadar güçlü bir sinir şoku gönderince oldukları yere yığılıp hareketsiz kaldılar.

İshlorsinamiler ölü insanların koltuklarındaki kayışları çözüp cesetleri erişim rampasından aşağı taşıdılar. Kalan Canlar yavaş yavaş kendilerine geldiler, az önce ne kadar kayıtsızlarsa şimdi de öyleydiler. İshlorsinamiler gönüllü her Canın gerçekten de gönüllü olup olmadığını kontrol ettiklerini ve onlara verdikleri maddelerin sadece isteriye kapılmalarını engelleme amaçlı olduğunu iddia ediyorlardı ama İshlorsinami değerlendirme sürecini aldatmanın yolları olduğuna dair söylentiler vardı, rivayete göre düşmanlarını kimyasal yollarla ya da hipnotize ederek oyuna “gönüllü” olmaya ikna eden ve böylece onlardan kurtulanlar olmuştu. İkinci el başlarken Horza, Kraiklyn’in duygularını deneyimlemek için kanepesinin monitörünü açtı ve beyaz saçlı kadın koridordan dönüp Horza’nın önünde, terasın ön tarafındaki yerine yerleşip sıkkin bir tavırla mobilyanın üstüne serildi.

Horza, Hasar’ın kart oyunu kısmının kurallarını çok iyi bilmediğinden kartlarda durumun tam olarak nasıl olduğunu ne masanın etrafında gidip gelen duyguları okuyarak ne de elleri bittikten sonra –yanındaki yuhalayıp duran üçbacaklıların daha şimdiden birinci eli analize girişmeleri gibi– dağıtılan ve oynanan kartlar arenanın kapalı devre yayınında gösterildiğinde analiz ederek anlabiliyordu. Ama sırf nasıl olduklarını görmek için Kraiklyn’in duygularına bağlandı.

Açık Hava Türbülansı’nın kaptanı çeşitli yönlerden saldırı altındaydı. Duygularının bir kısmı birbirleriyle çelişiyordu ve Horza bunun Kraiklyn’e karşı ortaklaşa bir çaba içine girilmemiş olduğuna yordu; çoğu kişinin ikincil silahlarına maruz kalıyordu. Wilgre’den hoşlanması için ciddi bir dürtü vardı – o çekici mavi renk... hem o komik dört ayağıyla gerçek anlamda bir tehdit oluşturamazdı... Aslında onca parasına rağmen palyaço gibi bir şeydi... Kraiklyn’in sağında oturan kadın, onun belden üstü çıplaktı, göğüsleri yoktu ve çıplak sırtında törensel bir kılıcın kını asılıydı: İzlemesi gereken oydu... Ama aslında bütün bu olay komikti... *Hiçbir*

şeyin önemi yok; her şey bir şaka; hayat da oyun da... aslında düşünürsen kartların birbirlerinden pek bir farkı yok ha... Tamamını havaya atsam da olur yani... Oynama sırası neredeyse ona gelmişti... Önce o düz göğüslü kancık... var ya o kadına bindirmek için kullanacağı öyle bir kart vardı ki elinde...

Horza, Kraiklyn'in kadın hakkındaki kendi düşüncelerini mi yoksa başka birinin onu düşündürtmeye çalıştığı şeyleri mi duyduğunu anlayamadığından duygulaticıyı yeniden kapattı.

Kadın pas deyip gözlerini kapatıp arkasına yaslandıktan sonra Horza, Kraiklyn'in düşüncelerine yeniden bağlandı. (Horza kısa süreliğine önünde ve biraz aşağısındaki kanepede duran kadına baktı; görünüşe bakılırsa oyunu izliyordu ama akli başka yerdeymiş gibi bir bacağını şezlongdan aşağıya sarkıtmış sallıyordu.) Kraiklyn kendini iyi hissediyordu. İlk olarak yanındaki orospu oyundan çıkmıştı ve bunun kendi oynadığı kartlar sayesinde olduğundan emindi ama aynı zamanda içten içe hissettiği bir çeşit coşku vardı... Burada oturmuş galaksinin en iyi oyuncularıyla oynuyordu... *Oyunbazlarla*. O. Ta kendisi... (aniden gelen önleyici bir düşünce aklına gelmek üzere olan ismi engelledi)... ve hakikaten o kadar fena da gitmiyordu... Diğerlerinden geri kalmamıştı... aslında eli gayet iyi görünüyordu... Sonunda işler düzelmeye başlamıştı... Bir şey kazanacaktı... Çok fazla şey... yani bir de o vardı... *Kartları düşün!* (aniden) *Şu ânı ve burayı düşün! Evet, kartları... Bakalım... Şu mavi hırboya saldırmak için...* Horza duygulaticıyı yeniden kapattı.

Terliyordu. Oyunbazın aklından alacağı geribildirim ne derece güçlü olacağını tam olarak anlamamıştı. Sadece onlara ışınlanan duygular olacağını düşünmüştü; Kraiklyn'in aklının böylesine içinde olacağını düşünmemişti. Ama bu yaşadığı, Kraiklyn'in son seviyede yaşadığının da, arkasındaki hisçilerle Canların deneyimlediklerinin de yanında solda sıfır kalırdı. Onları gerçekte geribildirimdi, kıl payı kontrol altındaydı, bir hoparlör uğultusunun duygusal eşdeğeri olup hepsini yıkıma götürecek şekilde artmasına çok az kalmıştı.

Değişçin artık oyunun çekimini de, katılımcıların oyunu oynarken delirmelerini de anlıyordu.

Horza bu deneyimden hiç hoşlanmasa da en azından yerini almayı ve büyük ihtimalle de öldürmeyi hedeflediği adama karşı yeni bir saygı hissetti.

Kraiklyn'in ona ışınlanan duyguların en azından kısmen kendi aklından kaynaklanması gibi bir avantaj denebilecek bir durumu vardı ama Canlar ile hisçiler, son güçle beyinlerine yansıtılan, kendilerine tamamen yabancı birinin bazı şeyleri hissetme şekliyle baş etmek zorundaydı. Her halükârda Kraiklyn'in bariz şekilde başa çıkabildiği bu durumla mücadele edebilmek için insanın dikkate değer güçte bir karakterinin olması ya da çok ciddi bir eğitim alması gerekiyordu. Horza yeniden bağlanırken bir yandan da, *Hisçiler buna nasıl tahammül ediyorlar?* diye düşündü. *Dikkatli ol; belki de onlar da böyle başlamışlardır.*

Kraiklyn iki bahis turunun ardından eli kaybetti. Yarı kör albino Neeporlax da yenilmişti ve Suut kazandıklarını kucaklarken çelik yüzü önündeki Aolu kredilerinden yansıyan ışıkla parlıyordu. Kraiklyn sandalyesine yığılıp Horza'nın doğrudan bildiği üzere kendini ölmüş gibi hissetti. İlk Canı ölürken Kraiklyn'in arkasından gelen bir nevi kaderini kabullenmiş, neredeyse minnet dolu bir ıstırap dalgası üstünden geçti ve Horza da bunu hissetti. O da, Kraiklyn de irkildiler.

Horza duygulaticiıyı kapatıp saate baktı. Arenanın dışındaki muhafızların yanından blöf yaparak geçişinin üstünden bir saatten az zaman geçmişti. Kanepesinin yanındaki alçak bir masanın üstünde biraz yiyeceği vardı ama yine de ayağa kalkıp masadan uzağa, terasın yukarısındaki yemek standları ve barların durduğu en yakın yürüme yoluna doğru ilerledi.

Güvenlik görevlileri biletleri kontrol ediyorlardı. Horza terasta kişiden kişiye geçtiklerini gördü. Yüzünü ileriye dönük tuttu ama gözlerini bir yandan öbür yana kaydırıp görevlilerin hareketlerini izledi. Biri neredeyse doğrudan önündeydi, ince çıplak bacaklarının etrafına parfümlü bu-

cek hâlde değıştirilmekle kalmıyor, aynı zamanda çevrelerine son derece etkili afrodizyak feromonlar saçıyorlardı. Horza daha ne olduğunu anlamadan erekte olup yeniden terlemeye başlamıştı. Çevresindeki erkeklerle kadınların çoğu bariz bir şekilde cinsel açıdan uyarılmışlardı ve kendilerini egzotik bir çiftte esrime içinde oyuna kaptırmayanlar ya ön sevişmedeydiler ya da çiftleşiyorlardı. Horza bağışıklık bezlerini yeniden çalıştırıp kaskatı bir hâlde terasın önüne yürüdü, önündeki beş kanepenin sahibi üç erkek ve iki dişi yerlerinden kalkmış ön tarafta, teras bariyerinin hemen dibinde yerde sarmaş do-laş yuvarlanıyorlardı. Elbiseleri terasın zeminine dağılmıştı. Horza boş kalmış kanepelerden birine oturdu. Ter içinde bir dişinin başı, birbirine dolanmış, dalgalanan vücutların arasından Horza'ya bakıp, "Rahatına bak; hem istersen..." diyecek kadar çıkabildi. Sonra da gözleri yukarı doğru yuvarlandı ve inledi. Baş geldiği yere dönüp gözden kayboldu.

Horza başını iki yana sallayıp küfrettikten sonra terastan çıktı. İçeri girebilmek için rüşvet olarak verdiği parayı geri alma çabası kendisine sadece acıma dolu bir kahkahayla kazandırdı.

Horza sonunda kendini birleşik bir bar ve bahis standının önünde bir taburede otururken buldu. Bir uyuşturucu kâsesi sipariş edip Kraiklyn'in bir sonraki eli kazanması üstüne küçük bir meblağ oynarken bedeni kendisini ağır ağır cariyelerin geliştirilmiş ter bezlerinin etkisinden kurtardı. Nabızı yavaşladı, nefesi sığlaştı; alnından akan ter durdu. Kâsesinden bir yudum alıp buharları kokladı, bu arada Kraiklyn'in önce bir, sonra da diğer eli kaybedişini izledi, gerçi ilk elden Can kaybetmeyecek kadar önce çekilmişti. Yine de artık sadece bir Canı kalmıştı. Bir Hasar oyuncusunun arkasındakiler bitince kendi hayatıyla bahse girmesi mümkündü ama buna nadir rastlanıyordu ve en iyilerin umut vadedenlerle karşı karşıya geldikleri şu anki gibi müsabakalarda İshlorsinamiler bunu yasaklama eğilimindeydi.

Açık Hava Türbülansı'nın kaptanı riske girmiyordu. Bütün ellerden Can kaybetmeden çekildi; belli ki müsabakadaki

son bahsi olabilecek elini oynamak için kaybetmesini neredeyse imkânsız kılacak kartların gelmesini bekliyordu. Horza yemek yedi. Horza içki içti. Bazen ilk girdiği, sıkılmış gibi duran kadının olduğu terasa bakmayı deniyordu ama ışık yüzünden orayı göremiyordu. Arada bir trapezlerde dövüşen hayvanlara bakıyordu. Artık yorulmuşlardı ve yaralıydılar. Önceki hareketlerinin karmaşık koreografisinden eser kalmamıştı, bir uzuvlarıyla trapezlerinden gaddar bir duruşla sarkarken diğer pençeli kollarıyla da ne zaman yaklaşacak olsalar birbirlerine saldırıyorlardı. Beyaz kan damlaları seyrek bir kar yağışı gibi yirmi metre altlarındaki görünmez bir güç alanının üstüne düşüp öylece kalıyorlardı.

Canlar yavaş yavaş öldü. Oyun devam etti. Zaman kimine göre ya ayaklarını sürüyerek ya da dört nala koşturarak geçti. Yıkım ânı yaklaştıkça içkinin, uyuşturucunun ve yiyeceğin fiyatı yavaşça arttı. Arada bir eski arenanın hâlâ şeffaf olan kubbesinden giden mekiklerin parlak ışıkları görünüyordu. Bardaki iki bahisçi arasında kavga çıktı. Horza güvenlik görevlileri ikisini ayırmaya gelmeden önce ayağa kalkıp uzaklaştı.

Horza parasını saydı. İki Aolu kredisi ondabirliği, ayrıca kartlara aktardığı biraz daha parası vardı ancak Orbitalin finansal ağındaki kabul bilgisayarları kapatılmaya başlandığı için onları kullanmak gitgide zorlaşıyordu.

Dairesel bir yürüme yolunda tırabzan görevi gören bir çubuğa yaslanıp oyunun aşağıdaki masada ilerlemesini izledi. Wilgre başı çekiyordu; Suut da hemen arkasındaydı. İkisi de aynı sayıda Can kaybetmişti ama mavi devin daha fazla parası vardı. Umut vadedenlerin ikisi oyundan çıkmıştı, bir tanesi İshlorsinami görevlileri kendi hayatıyla bahse girebileceğine ikna etmeye çalışıp başarısız olduktan sonra. Kraiklyn hâlâ devam ediyordu ama Horza'nın yanından geçtiği bir uyuşturucu barındaki ekranda yakın çekimini gördüğü yüzünden Esas Adam'ın devam etmekte zorlandığını görebiliyordu.

Horza elindeki Aolu kredisi ondabirliklerinden biriyle oynayıp oyunun bitmesini ya da en azından Kraiklyn'in çıkma-

sını diledi. Sikke eline yapışınca eğilip baktı. En derinliklerinden bir ışık huzmesi yükselen küçücük, sonsuz derinlikte bir tüpe bakmak gibiydi. Bir gözünü kapatıp diğer gözüne yaklaştırırsan vertigo yaşayabilirdin.

Aolular banker bir türdü, en büyük icatları da kredileriydi. Bu evrensel kabul görmüş mevcut tek değiş tokuş vasıtasıydı ve her bir tanesi sahibine sabit bir elementin belli bir ağırlığını, bağlantısız bir Orbitalde belli büyüklükte bir araziye ya da belli bir hız ve kapasiteye sahip bir bilgisayarı alma hakkı veriyordu. Aolular değiş tokuşu garanti ediyorlardı ve kur bazen resmi olarak izin verilenden daha fazla dalgalansa da –İdir-Kültür savaşı sırasında olduğu gibi– bütün olarak bakıldığında bu para biriminin gerçek ve teorik değeri bir spekülâtörün rüyası olmaktansa belirsiz zamanlar karşısında güvenli, sağlam bir koruma sağlayacak kadar sabit kalmasındaydı. Söylentilere bakılırsa –her zamanki gibi şüphe uyardırsalar da beklentilerin o kadar tersineydiler ki insanın inanası geliyordu– galakside bu sikkelerden en fazlasına sahip olan grup Kültür’dü; yani güncel medeniyetler arasındaki en militan şekilde parasız toplum. Ancak Horza da bu söylen-tiye inanmıyordu; aslında bunun tam da Kültür’ün kendisi hakkında yayacağı tarzda bir söylenti olduğunu düşünüyordu.

Kraiklyn’in oyun masasının ortasına uzanıp birkaç sikkeyi hâlihazırda orada bulunan büyük bir yığına attığını görünce bluzunun içindeki bir cebe uzandı. Artık oyunu dikkatle izlemeye başlayan Değişçin en yakındaki para bozdurma barına gidip tek ondabirliğine karşı sekiz yüzdebirlik aldı (Vavatch standartlarına göre bile aşırı bir komisyondur bu) ve bozukluklardan bir kısmıyla boş kanepeleri olan bir terasa girmek için rüşvet verdi. Orada da Kraiklyn’in düşüncelerine bağlandı.

Kimsin sen? Bu soru ansızın üstüne çullandı, içine atladı.

Hissettiği şey vertigoydu, onu sersemleten bir baş dönmesi, gözler basit ve düzenli bir örüntüye odaklanmışken bazen

beyin o örüntüye olan uzaklığını yanlış kestirdiğinde insanı etkisi altına alan yön kaybının çok ama çok daha büyütülmüş bir eşdeğeri idi. O yanlış odak noktası gözleri çekiyor, kasları sinirlerle, gerçekliği varsayımlarla karşı karşıya getiriyordu. Başı dönmüyordu; olduğu yerde durmuş batıyor, yıkılıyor, bocalıyordu.

Kimsin sen? (Kimim ben?) Kimsin sen?

Çat, çat, çat: bir barajın yıkılışının, kapıların çarparak kapanışının sesi; saldırı ve hapsedilme, patlama ve çöküş bir arada.

Sadece küçük bir kaza. Hafif bir hata. O şeylerden biri işte. Bir Hasar müsabakası ve yüksek teknoloji bir empresyonist... talihsiz bir kombinasyon. *Bu iki zararsız kimyasal, birleştiklerinde...* Geri bildirim, işkence gibi bir uluma ve bir şeylerin kırılması...

Aynalar arasında kalmış bir zihin. Kendi yansımasında boğuluyordu (bir şey kırılıyordu), kendi içinden aşağıya düşüyordu. Solan bir parçası - uyumayan parçası mı? Evet? Hayır? - düşerken derin, karanlık çukurdan bir çığlık attı: *Değişçin... Değişçin... Değişç-...(iii)...*

...Ses azalıp yok oldu, fısıltı sessizleşti, kısır bir gece yarısı gündönümünde, sakın, sert bir yerde vuku bulan ruhun kışortasında ölü ağaçlar arasından akan kirli havanın rüzgârının iniltisi oldu.

Biliyordu-

(Yeniden başla...)

Birisi bir yerlerde bir adamın bir... büyük yerdeki, büyük bir tehdit altındaki yerde, şehirdeki büyük salonda, bir koltukta oturduğunu biliyordu; adam oynuyordu... oyun oynuyordu (öldüren bir oyun.) Adam hâlâ oradaydı, yaşıyor, soluk alıyordu... Ama gözleri görmüyor, kulakları duymuyordu. Artık sadece tek bir duyusu vardı: Hemen buradaki, buranın içindeki, bağlanmış... buranın içinde.

Fısıltı: *Kimim ben?*

Küçük bir kaza olmuştu (*hayat bunların bir silsilesinden*

ibarettir; evrim saptırıp, değiştirip bozmaya bağımlıdır; her türlü ilerleme işleri yanlış anlamanın, yanlış yapmanın bir fonksiyonudur)...

O (ve bu "o"nun kim olduğunu unut, bu eşitlik kendini çözerken sadece bu isimsiz terimi kabul et)... o büyük yerdeki sandalyedeki adamdı, kendi içinde bir yere düşmüştü, içeride bir yere... başka biri. Bir dublör, bir kopya, oymuş gibi yapan biri.

...Ama bu teoride yanlış bir şey vardı...

(Yeniden başla...)

Kuvvetleri topla.

İpuçlarına ihtiyaç var, referans noktalarına, tutunacak bir şeye.

Bir hücrenin bölünmesinin anısı, hızlandırılmış çekimde izlenmiş, bağımsız hayatın ta en başı ama hâlâ bağımlı. O görüntüyü bırakma.

Kelimeler (isimler); kelimelere ihtiyaç var.

Henüz değil, ama... içinin dışına dönmesiyle ilgili bir şey; bir mekân...

Ne arıyorum?

Zihin.

Kimin?

(Sessizlik)

Kimin?

(Sessizlik)

Kimin?...

(Sessizlik)

(...Yeniden başla...)

Dinle. Şoktasın. Darbe aldın, sert bir darbe. Sadece bir tür şok bu, kendine geleceksin.

Sen oyunu oynayan adamsın (hepimiz öyleyiz) ...Ancak hâlâ yanlış olan bir şey var, hem eksik hem de eklenmiş bir şey. Şu yaşımsal hataları düşün; şu bölünen hücreyi, aynı ve aynı değil, içi dışına çıkan yeri düşün, hücre öbeğinin kendi içini dışına çıkarmasını düşün, bölünmüş bir beyin gibi görünmesini (uyumuyor, hareket ediyor). Seninle konuşmaya çalışan biri var mı dinle...

(Sessizlik)

(Gecenin çukurunun ta kendisinden geldi bu, çorak topraklarda çıplak, buz gibi rüzgâr tek örtüsüne uluyor, dondurucu karanlıkta, buz gibi obsidyenden göğün altında tek başına:)

Benimle konuşmaya çalışan da kimdi? Ben ne zaman dinledim ki? Ben ne zaman kendimden başka biri oldum, sadece kendimi umursadım?

Birey hatanın meyvesidir; dolayısıyla sadece sürecin geçerliği vardır... O hâlde onun için konuşacak olan kim?

Rüzgâr uluyordu, anlamdan yoksun; sıcaklığı emiyor, umuttan haraç kesiyor, bedeninin tükenmiş sıcaklığını kara göklere dağıtıyor, canının tuzlu alevini çözüyor, çekirdeğe kadar donduruyor, tüketiyor ve yavaşlatıyordu. Yeniden düştüğünü hissediyor ama bu defa daha derine daldığının farkında, sessizlik ve soğğun mutlak olduğu yere, hiçbir sesin, bu sesin dahi çığlık atmadığı o yere.

(Rüzgâr gibi uludu:) *Beni benimle konuşacak kadar umursayan kimdi?*

255

(Sessizlik)

Bir kez olsun umursayan her kim–

(Sessizlik)

Kim–?

(Fısıltı:) *Dinle: “Bozlen İki’nin–”*

...Jinmotileri.

Jinmotiler. Birisi bir defa konuşmuştu. Değişçin olan oydu, hata olan, kusurlu kopya olan oydu.

Diğerinden farklı bir oyun oynuyordu (ama hâlâ bir can almayı hedefliyordu). İzliyordu, diğerinin hissettiğini hissediyordu ama daha fazla hissediyordu.

Horza. Kraiklyn.

Artık biliyordu. Oyunun adı... Hasar’dı. Mekân... Orijinal modeldeki kurdelenin ters yüz edilmiş olduğu bir dünyaydı... bir Orbital: Vavatch. Schar Dünyası’ndaki Zihin. Xoralandra. Balveda. *Ve* (nefretini bulup çukurun duvarına çiviledi, ip asmak için kullanılacak bir kanca gibi) *Kültür!*

Hücre duvarında bir yarık; suların yarılması; ışığın kurtuluşu, aydınlık.... çıktığı yer

yeniden doğum.

Ağırlık ve soğuk ve parlak, çok parlak ışık...

...Siktir. Piçler. Her şeyi kaybettim, Kendinden Şüphe Çukuru uçlusu sayesinde... Umutsuz bir hiddet dalgası üstünden geçti ve bir şey öldü.

Horza kalitesiz kafa takımını fırlatıp attı. Kanepede titreyip kıvrılarak yattı, gözleri çapaklanmış, yanıyor, batıyorlardı, yu-karıya, oditoryumun ışıklarına ve yarı ölü hâlde trapezlerin-den sarkan beyaz dövüş hayvanlarına baktı. Gözlerini zorlayıp kapattı, ardından iç çekip yeniden açarak karanlıktan kaçtı.

Kendinden Şüphe Çukuru. Kraiklyn oyuncunun kendi kimliğini sorgulamasına neden olan kartlarla saldırıya uğramıştı. Horza kafa takımını atmadan önce Kraiklyn'in düşüncelerinin gidişatından o kadar dehşete düşmediğini sadece kafasının karıştığını düşünmüştü. Saldırı eli kaybetmesini sağlayacak kadar dikkatini dağıtmıştı ve rakiplerinin hedefledikleri tek şey de buydu. Kraiklyn oyun dışı kalmıştı.

Saldırının Kraiklyn olmaya çalışıp o olmadığını bilen Horza'nın üstündeki etkisiye daha ciddi olmuştu. Bütün olay buydu. Onun yerinde olan her Değişçin aynı sorunu yaşırdı zaten; bundan adı gibi emindi...

Titremesi geçmeye başladı. Doğrulup oturarak ayaklarını kanepeden aşağıya sarkıttı. Gitmek zorundaydı. Kraiklyn yola çıkacaktı, dolayısıyla o da çıkmalıydı.

Kendini toparla be adam.

Aşağıya, oyun masasına baktı. Göğüssüz kadın kazanmıştı. Kraiklyn, kadın kazandıklarını toplar, kendisinin de kayış-ları çözülürken ona öfkeyle baktı. Kraiklyn arenadan çıkar-ken son Canının koltuğundan çıkarılan hareketsiz, hâlâ sıcak cesedinin yanından geçti.

Cesedi tekmeledi; kalabalık onu yuhaladı.

Horza ayağa kalktı, döndü ve sert, yol vermeyen bir bedene çarptı.

Daha önce yalan söylediği görevli, “Artık biletinizi görebilir miyim, efendim?” dedi.

Horza hâlâ hafifçe titrediğinin bilincinde sinirli sinirli gülümsedi; gözleri kıpkırmızıydı, yüzü de ter kaplıydı. Görevli gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu, yüzü ifadesizdi. Terastakilerin bir kısmı onları izliyorlardı.

Değişçin yavaşça, titreyen elleriyle ceplerini yoklayarak, “Ben... üzgünüm...” dedi. Görevli elini uzatıp sol dirseğini tuttu.

“Belki de şey yapsanız daha iyi–”

Horza ona doğru eğilip, “Bak,” dedi. “Ben... Biletim yok. Rüşvet versem olur mu?” Kredileri almak için bluzunun içine uzandı. Görevli onu diziyle tekmeleyip Horza’nın sol kolunu arkasına kıvırdı. Bunları son derece profesyonelce yapmıştı ve Horza’nın tekmeyi tahammül edilebilir bir şekilde atlatmak için zıplaması gerekmişti. Sol omzunun çıkmasına izin verip yere yıkılmaya başladı ama önce serbest eliyle görevlinin yüzünü hafif bir çizik atmıştı (ve düşerken bunun içgüdüsel bir tepki olduğunu fark etti, düşünülmüş bir şey değildi; Horza bir nedenden ötürü bunu komik buluyordu).

Görevli, Horza’nın diğer elini yakalayıp iki elini de arkasına kıvrarak eldiven kilidiyle orada sabitledi. Diğer eliyle de yanağındaki kanı sildi. Horza terasın yüzeyinde diz çöktü ve çoğu insanın kolları kırıldığında ya da çıktığında yapacakları şekilde inledi.

Görevli, “Sorun yok, millet; sadece biletle ilgili küçük bir sorun çıktı. Lütfen eğlenmenize bakın,” dedi. Ardından kolunu kaldırdı; kilitli eldiven Horza’yı da kaldırdı. Horza canı yanıyormuş gibi ciyakladı, ardından başı aşağıya eğik bir hâlde basamaklardan yukarıya, yürüme yoluna doğru itildi. Görevli yaka mikrofonuna, “Yedi üç, yedi üç; erkek yeşil kod geliyor, yol yedi, dönme tarafı,” diye konuştu.

Horza yürüme yoluna çıkar çıkmaz görevlinin zayıflamaya başladığını hissetti. Henüz başka bir görevli görememişti. Arkasındaki kadının hızı düştü, yavaş yürümeye başladı. Kadının nefesi yetmiyormuş gibi soluk aldığını duydu ve bir

oto-bara yaslanmış bir çift sarhoş soru sorarmış gibi ikisine baktı; bir tanesi onları izlemek için taburesini çevirdi.

Görevli, “Yedi... ü-” diye başladı. Sonra bacakları bükülürdü. Horza da onunla birlikte aşağıya çekildi; kadının kasları gevşerken kilitli eldiven sımsıkı duruyordu. Horza omzunu yerine taktı, bükülüp asıldı; eldivendeki alan filamentleri kopup şimdiden morarmaya başlamış bileklerini serbest bıraktılar. Güvenlik görevlisi sırtüstü yürüme yolunun zemininde yatıyordu, gözleri kapalıydı, hafif hafif soluk alıyordu. Horza onu ölümcül olmayan zehir tırnağıyla çizdiğini düşündü, her halükârda ne olacağını görmek için durup bekleyecek zamanı yoktu. Kısa süre içinde görevliyi aramaya gelecekleri kesindi ve Kraiklyn’in aralarındaki mesafeyi fazla açmasına izin veremezdi. Tahmin ettiği gibi gemiye gidiyor da olsa durup müsabakayı izlemek istiyor da olsa Horza onun yakınında olmak istiyordu.

Düşükleri sırada kapüşonu açılmıştı; kapatıp kadını koltuk altlarından tutarak iki sarhoşun taburelerine yığılmış bir hâlde oturdukları bara sürükledi ve kaldırıp bir bar taburesinin üstüne oturtuktan sonra kollarını barın üstünde kavuşturup başını üstlerine koydu.

Olanları izlemiş olan sarhoş Horza’ya sıırttı. Horza da aynı şekilde karşılık vermeye çalışıp, “Şimdilik ona göz kulak ol bakayım,” dedi. Diğer sarhoşun taburesinin altında bir cüppe gördü ve içki sipariş etmekle Horza’nın ne yaptığını fark edemeyecek kadar meşgul olan sahibine gülümseyerek cüppeyi aldı, ardından kadının omuzlarına yerleştirip üniformasını gizledi. İlk sarhoşa, “Üşürse diye,” dedi, o da başıyla onayladı.

Horza sessizce yürüyüp uzaklaştı. O âna dek kadının farkına varmamış olan diğer sarhoş içkisini önündeki tezgâhın kapağından aldı, arkadaşıyla konuşmak için yanına döndü ve barın üstüne serili kadını fark edip onu hafifçe dürterek, “Hişt, cüppeyi beğendin galiba? Sana bir içki ısmarlayım mı, ne dersin?” dedi.

Horza oditoryumdan çıkmadan önce yukarıya baktı. O

dövüş hayvanları bir daha dövüşmeyeceklerdi. Vavatch'ın uzak –ve o anda gündüz– tarafının altında, hayvanların biri havada asılı kalmış, süt rengi kandan geniş, sığ bir gölün içinde yatıyordu, devasa, dört uzuvlu bedeni X şeklinde açılmış aşağıdaki icraatların üstünde dengede duruyordu, koyu renk kürkü ve ağır kafası yarılmış, beyaz beyaz lekelenmişti. Diğer yaratık ise trapezine asılı ağır ağır salınıyordu; üstünden beyaz kanları damlıyordu ve düşen düşmanı gibi ölmüştü; bir uzvunun kapanıp kilitlenmiş uzun pençelerinden trapezine asılı, öylece duruyordu.

Horza kendini ne kadar zorlarsa zorlasın bu tuhaf hayvanların isimlerini anımsayamadı. Başını iki yana sallayıp aceleyle uzaklaştı.

Oyunbazların alanını buldu. Bir İshlorsinami arena yüzeyinin çok altındaki çift kanatlı bir kapının başında duruyordu. Biyolojikler ve makinelerden oluşan küçük bir kalabalık girişin çevresinde ayakta duruyor ya da oturuyorlardı. Bazıları, sessiz İshlorsinami'ye soru soruyor, çoğu da kendi aralarında konuşuyorlardı. Horza önce derin bir nefes aldı, sonra da artık hiçbir işe yaramayan nakit kartlarından birini havada sallayıp, "Güvenlik; yol açın, yoldan çekilin. Güvenlik!" diye bağırıp omzuyla kalabalığın arasından kendine yol açtı. İnsanlar itiraz etseler de yoldan çekildiler. Horza uzun İshlorsinami'nin karşısına kaya gibi dikildi. Çelik gibi gözler ince, sert bir yüzden ona bakıyorlardı. Horza parmaklarını şıklatıp, "Sen," dedi. "O Oyunbaz nereye gitti? Açık renkli tek parçalı elbise giymiş olan, kahverengi saçlı." Uzun insansı tereddüt etti. "Hadi, dostum, hadi," dedi Horza. "Galaksinin öbür ucundan beri o üçkâğıtçının peşindeyim. Onu şimdi kaybetmek istemiyorum!"

İshlorsinami başıyla sertçe ana arena girişine çıkan koridoru işaret etti. "Az önce gitti." İnsansının sesi birbirine sürtülen iki parça cam gibi çıkmıştı. Horza irkildi ama çabucak başıyla onaylayıp insanları ite kaka kalabalığın içinden geçip koridor boyunca koştu.

Arena kompleksinin giriş holünde daha da büyük bir kalabalık vardı. Güvenlik görevlileri, tekerlekli güvenlik dronları, özel korumalar, şoförler, mekik pilotları, şehir polisi; yüzlerinde çaresiz ifadelerle nakit kartlarını sallayanlar; başkaları liman bölgesine giden otobüslerde ve hoverlerde yer satın alanların isimlerini sıralıyorlardı; öylesine takılıp neler olacağını görmek için bekleyenler ya da çağırdıkları bir taksinin gelmek üzere olduğunu umanlar vardı; yüzlerinde kaybolmuşlar gibi bir ifadeyle, kıyafetleri darmadağın ve lime lime etrafta öylesine dolananlar vardı; başkalarınınsa yüzünde güller açmış, hantal çantaları ve keselerine sımsıkı sarılmışlardı ve sıklıkla bunlara eşlik eden bir koruma oluyordu: Hepsi birden oditoryumdan dışarıdaki plazaya, yıldızlar ve Orbitalin uzak tarafının parlak hattının altına giden o gürültülü, tıklım tıklım alanda dolanıyorlardı.

Kapüşonunu yüzünün daha da aşağısına çeken Horza güvenlik görevlilerinden oluşan bir barikatın içinden kendine yol açtı. Oyunun ve yıkıma olan geri sayımın bu kadar ileri bir aşamasına gelinmesine karşın hâlâ esas dertleri insanların içeri girmesini engellemekmiş gibiydi ve dolayısıyla kimse onu durdurmaya çalışmadı. Anafora kapılmış gibi dönüp duran, başlar, cüppeler, başlıklar, metalik gövdeler ve süslerden oluşan kitlenin üstünden ileriye bakıp bu guruh içinde Kraiklyn'i nasıl yakalayacağını hatta nasıl göreceğini düşündü. Üniformalı dört ayaklılardan oluşan bir ekip Horza'nın yanından geçti; ortalarında bir tahtirevanda uzun boylu bir kodamanı taşıyorlardı. Horza hâlâ sendelerken mallarını pazarlamaya çalışan bir mobil barın yumuşak hava lastiği ayacağının üstünden geçti. Makine, "Uyuşturucu çanağı kokteyli ister miydiniz, bayım?" dedi.

Horza makineye, "Siktir git," deyip kapıya doğru giden dört ayaklıların peşine takıldı.

"Derhal, efendim; nasıl istersiniz? Kuru, orta ya da—"

Horza kalabalığın içinden kendine yol açarak dört ayaklılara doğru ilerledi. Onları yakaladı ve arkalarında oluşan boşluktan devam ederek kolayca kapılara ulaştı.

Dışarıda hava şaşılacak derecede soğuktu. Horza, Kraiklyn'i görmeye çalışarak çabucak etrafına bakınırken önünde buharlaşan soluğunu görüyordu. Arenanın dışındaki kalabalık içindekinden pek de daha seyrek ya da sakin sayılmazdı. İşportacılar bağırıyor, birileri bilet satıyor, öylesine sendeleyerek ortada dolanıyor, ileri geri volta atıyor, gelip geçenden para dileniyor, yankesicilik yapıyor, gökleri tarıyor ya da binaların arasındaki geniş boşluklara bakıyorlardı. Sonu gelmeyecekmiş gibi duran parlak bir akım halinde bir sürü makine gökyüzünden gürleyerek ya da yerden, son hızla bulvarların tozunu atarak geldiler, durup yolcularını aldıktan sonra aynı hızla gittiler.

Horza bir türlü etrafını düzgün göremiyordu. Aşırı iri bir kiralık koruma gördü: Hantal bir uzay elbisesi olan üç metrelik devin elinde büyük bir silah vardı ve geniş, solgun yüzünde boş bir ifadeyle etrafa bakıyordu. Başlığının altından tutam tutam parlak kırmızı saçlar çıkıyordu.

Horza kurbağalama yüzer gibi ilerleyerek, bir çeşit dövüşen böcek müsabakası izleyen sıkış tıktık kalabalığın içinden geçip devin yanına geldi, "Kiralık mısın?" diye sordu. Geniş yüz başını ağır ağır yukarı aşağı salladı ve ardından koca adam dikkat kesildi.

Kendisi kadar koca sesiyle, "Aynen öyleyim," diye gümbürdedi adam.

Horza çabucak, "Al sana yüzdebirlik," diyerek sikkeyi adamın eldiveninin içine sıkıştırdı; sikke kaybolup gitmiş gibiydi. "Omzuna çıkınama izin ver. Birini arıyorum."

Adam bir saniye düşündü, "Tamam," dedi. Elindeki tüfeği destek almak için dipçiğinden yere dayayıp yavaşça bir dizinin üstüne çöktü. Horza bacaklarını devin omuzlarından aşağı sarkıttı. Adam da kendisine söylenmesine gerek kalmadan doğrulup Horza'yı kalabalıktakilerin başlarının çok üstüne kaldırdı. Horza bluzunun kapüşonunu yeniden yüzünün üstüne çekip aşağısındaki kitleyi Kraiklyn'in o âna dek çoktan üstünü değiştirebileceğini hatta Orbitalden ayrılabilceğini bilmesine rağmen açık renk tek parça bir elbise

giymiş bir figürü görmek için taradı. Horza'nın karnı gergin bir çaresizlik hissiyle düğümlenmeye başlamıştı. Kendisine Kraiklyn'i şimdi kaybetmesinin bir fark yaratmayacağını, hâlâ liman bölgesine ve dolayısıyla *Açık Hava Türbülansı*'nın bulunduğu GSA'ya gidebileceğini söyledi ama midesi sakinleşmeyi reddediyordu. Müsabakanın atmosferi, Orbitalin yok oluş heyecanı, şehir, son saatlerini yaşayan arena, vücut kimyasını değiştirmiş gibiydi. Buna odaklanıp kendini sakinleşmeye *zorlayabilirdi* ama şu anda bunu yapacak zamanı yoktu. Kraiklyn'i aramak zorundaydı.

Kordonla çevrilmiş bir alanda mekik bekleyen şatafatlı bir grup bireyi taradı ve ardından Kraiklyn'in çok para harcamakla ilgili düşüncesini hatırladı. Başını çevirip kalabalığın kalanını gözden geçirdi.

Onu gördü. *Açık Hava Türbülansı*'nın kaptanı ayakta duruyordu, elbisesi kısmen gri bir cüppeyle örtülmüştü, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmış, Horza'nın otuz metre ilerisinde, otobüs ve taksi beklemek için sıraya girmişti. Horza öne kaydı, kiralık korumanın yüzüne baş aşağı bakana dek eğildi. "Teşekkürler. Artık beni aşağıya indirebilirsin."

Adam eğilirken; "Bozuk param yok," diye gümbürdedi; adamın sesi Horza'nın bütün bedenini titretti.

"Sorun değil. Üstü kalsın." Horza korumanın omuzlarından aşağı atladı. Horza, Kraiklyn'i gördüğü yere doğru karşısına çıkanların arasından eğilip bükülerek koşarken, dev omuz silkti.

Horza terminalini sol yenine sabitlemişti; zaman eksi iki buçuk saatti. Horza sıkıştı, itti, özür diledi, af diledi ve böylece kalabalığın arasından geçerken çoğu kişinin gözlerini kısıp saatlerine, terminallerine ve ekranlarına baktığını gördü, bir sürü yapay sesin viyaklayarak saati söylediklerini ve gergin insanların bunu tekrar ettiklerini duydu.

Kuyruğa gelmişti. Horza kuyruğun şaşılacak derecede düzenli olduğunu düşündü, sonra da arenanın içindeki güvenlik görevlilerinin denetiminde olduğunu gördü. Kraiklyn artık kuyruğun önüne gelmişti ve bir otobüs de dolmak üze-

reydi. Arkasında yol araçları ve hoverler bekliyordu. Elinde bir not ekranı olan bir güvenlik görevlisi kendisiyle konuşurken Kraiklyn bekleyen araçlardan birini işaret etti.

Horza bekleyenlerin oluşturduğu sıraya bakıp içinde birkaç yüz kişinin olduğunu tahmin etti. Kuyruğa girerse Kraiklyn'i kaybedecekti. Çabucak etrafına bakınarak onu takip etmenin başka ne yolu olabilir diye merak etti.

Biri ona arkadan çarpınca Horza arkasına döndü, bağırtı çağırırlar, konuşan birilerinin sesleri ve üstüne gelen bir grup parlak gece elbiseli insanla karşılaştı. Sıkı gümüş rengi bir gece elbisesi giymiş maskeli bir kadın kafası karışmış gibi görünen uzun saçlı, ufak tefek ve üstünde karmaşık şekiller oluşturacak biçimde bükülmüş koyu yeşil iplerden başka bir şey olmayan bir adama bağıırıyordu. Kadın küçük adama tutarsız bir şeyler söyleyerek bağıırıp açık avuçlarını ona doğru savurdu; adam da başını iki yana sallayarak geriledi. Çevredekiler olan biteni izlediler. Horza kendisine çarptıkları sırada hiçbir şeyinin çalınmadığından emin olmak için üstünü başını kontrol etti, sonra da herhangi bir ulaşım aracı ya da bir taksi çağırtkanı var mı diye etrafına bakındı.

Bir hava aracı gürültüyle üstlerinden uçup geçerken aşağıya üstlerinde Horza'nın bilmediği bir dilde bir şeyler yazılmış broşürler attı.

Şeffaf ciltli bir adam kendisine benzeyen bir arkadaşıyla birlikte yakındaki bir güruhun içinden zar zor çıkıp Horza'nın yanından geçerken arkadaşına, "...Sarble," dedi. Adam yürürken küçük terminal ekranına bakmaya çalışıyordu.

Horza'nın gözüne merakını uyandıran bir şey ilişti. Kendi terminalini uygun kanala çevirdi.

Birkaç saat önce oditoryumda kendi gözleriyle gördüğünü düşündüğü bir olayı izliyordu: Göz Sarble'ın güvenlik tarafından yakalandığını duyduğu sırada olduğu terasın üstündeki terasta çıkan karışıklıktı bu. Horza surat asıp yenindeki ekranı yüzüne yaklaştırdı.

Aynı yer, aynı olaydı, Horza'nın durduğu yerle neredeyse

aynı açıdan ve görebildiği kadarıyla aynı mesafeden izlenmişti. Ekranı bakıp yüzünü buruşturarak şu anda izlediği görüntünün nereden çekilmiş olabileceğini gözünde canlandırmaya çalıştı. Sahne son buldu ve bunun yerini, arka planda Hasar müsabakası devam ederken birbirlerinin sefasını oditoryumda süren çeşitli egzotik görünümlü varlıkların samimi görüntüleri aldı.

...ayağa kalkmış olsaydım, diye düşündü Horza ve azıcık da yana-

Bunları çeken o kadındı.

Oditoryuma yeni girdiği sırada arenanın en üst kısmında durmuş tacını kurcalarken gördüğü beyaz saçlı kadındı: O da Horza'yla aynı terastaydı, üst terasta olay çıktığı sırada kanepesinin yanında ayakta duruyordu. Göz Sarble o kadındı. Büyük ihtimalle tacı bir kameraydı ve üst terastaki kişi de şaşırtmaca olsun diye oraya gönderilmiş biriydi.

Horza ekranı sertçe kapattı. Gülümseyip başını iki yana sallayarak bu küçük, işe yaramaz aydınlanma ânını dikkatinin odağından sökmeye çalıştı. Bir ulaşım aracı bulması lazımdı.

Hızla kalabalığın arasından yürümeye başlayarak öbekler, sıralar ve kuyruklar hâlinde bekleyen insanların arasından dolanarak ilerledi; bir yandan da serbest bir araç, açık bir kapı, bir çığırkanın gözlerini arıyordu. Kraiklyn'in olduğu kuyruk gözüne ilişti. AHT'nin kumandanı kırmızı bir yer aracının kapısında durmuş görünüşe bakılırsa arabanın şoförü ve diğer iki kişiyle tartışıyordu.

Horza'nın midesi bulanıyordu. Terlemeye başladı; önüne gelene tekme savurup yoluna gitmesini engelleyen herkesi def etmek istiyordu. Geri döndü. Kraiklyn'in olduğu kuyruğun önüne geçmek için rüşvet verme riskine girmesi gerekcekti. Kraiklyn'le diğer iki kişi tartışmayı bırakıp taksiye bindikleri sırada kuyruğun beş metre ilerisindeydi. Taksi basıp gitti. Horza karnında düşüyormuş gibi bir his, yumruklarını sıkmış bir hâlde taksinin yanından geçip gitmesini izlemek için başını çevirirken beyaz saçlı kadını yeniden gördü. Ka-

dın kapüşonlu mavi bir cüppe giymişti ama kalabalığın arasından sıkışarak yolun kenarına geçerken kapüşonu açıldı, kalabalığın arasından kurtulunca uzun boylu bir adam kolunu omuzlarına koyup plazaya doğru el salladı. Kadın kapüşonu yeniden başının üstüne çekti.

Horza elini cebine sokup silahın üstüne koydu ve ardından o çifte doğru ilerledi – tam da şık, mat siyah bir hover karanlığın içinden tıslayarak gelip yanlarında durduğu sırada. Hoverin yan kapısı kanat gibi açılıp aslında Göz Sarble olan kadın içeri girmek için eğildiği sırada Horza çabucak öne çıktı.

Horza uzanıp hafifçe kadının omzuna vurdu. Kadın ona bakmak için hızla döndü. Uzun adam ona doğru bir adım atınca Horza cebindeki elini tabancasını belli edecek şekilde ileri ve yukarı doğru kaldırdı. Adam durup ne yapacağını bilemeden aşağıya baktı; kadın bir ayağı kapının eşiğinde donup kaldı.

“Benim gittiğim yöne gidiyorsun sanırım,” dedi Horza çabucak. “Kim olduğunu biliyorum.” Başıyla kadını işaret etti. “Kafandaki şu şeyden haberim var. Tek istediğim beni limana bırakman. Hepsi bu. Telaşa lüzum yok.” Başıyla esas kuyruğun başındaki güvenlik görevlilerini işaret etti.

Kadın önce uzun boylu adama, ardından Horza’ya baktı. Yavaşça geriye doğru adım attı. “Tamam. Önden buyur.”

“Hayır. Önce sen.”

Horza cebindeki eliyle içeri girmesini işaret etti. Kadın gülümsedi, omuz silkip içeri girdi ve peşinden de uzun boylu adamla Horza geldiler.

Vahşi görünümlü kel bir kadın olan şoför, “*Bu adam ne-*” diye başladı.

“Bir misafir,” dedi Sarble ona. “Sen sürmene bak.”

Hover yükseldi. “Dümdüz ileriye,” dedi Horza. “İstediğin kadar hız yap. Kırmızı renkli, tekerlekli bir araba arıyorum.” Silahını cebinden çıkarıp Göz Sarble ve uzun adama karşıdan bakacak şekilde döndü. Hover hızlandı.

Uzun adam boğuk tiz bir sesle, “Sana o yayını fazla erken

yaptılar demiştım,” diye tısladı. Sarble omuz silkti. Horza gülümsedi ve göz ucuyla yanındaki diğer iki kişiyi izlemeyi bırakmaksızın arada sırada pencereden dışarı, aracın etrafındaki trafiğe baktı.

“Sadece kötü talih,” dedi Sarble. “İçeride de bu elemana rastlayıp durdum.”

“Demek Sarble hakikaten de sensin,” dedi Horza kadına. Kadın ne ona baktı ne de karşılık verdi.

“Bak,” dedi adam, Horza’ya dönüp, “kırmızı arabanın git-tiği yer orasıysa seni limana götürürüz, sadece bir işe kalkış-ma. Mecbur kalırsak dövüşürüz. Ölmekten korkmuyorum.” Uzun boylu adam kulağa aynı anda hem korkmuş hem de öfkelenmiş gibi geliyordu; sarı beyaz yüzü bir çocuk gibi gö-rünüyor, ağlayacakmış gibi duruyordu.

“Beni ikna ettin.” Horza sırttı. “Şimdi, neden kırmızı ara-bayı aramıyoruz? Üç tekerlek, dört kapı, şoför, arka tarafta üç kişi. Gözden kaçırmanız mümkün değil.”

Uzun boylu adam dudağını ısırıldı. Horza silahın küçük bir hareketiyle ileriye bakmasını işaret etti.

“Şu mu?” dedi kel kafalı şoför. Horza kastettiği arabayı gördü.

“Evet. Onu takip et; fazla yakınına girme.” Hover biraz geriye düştü. Liman alanına girdiler. Uzakta vinçler ve inşa iskelelerinin ışıkları görünüyordu; park edilmiş yol araçları, hoverler hatta hafif mekikler yolun iki yanına dağılmış hâlde duruyorlardı. Araba artık tam ilerilerindeydi, zorlanan iki hover otobüsü takip ederek alçak bir rampayı çıkıyordu. Tır-manırken kendi hoverlerinin motoru da zorlandı.

Kırmızı araba ana yoldan ayrılıp her iki yanında suyun karanlıklar içinde parıldadığı uzun, eğimli bir yoldan devam etti.

Horza hâlâ ona dönmeyen beyaz saçlı kadına, “*Hakikaten* Sarble mısın?” diye sordu. “Daha önce salonun dışındaki sen miydin? Yoksa değil miydin? Sarble tek kişi değil mi?”

Arabadakiler hiçbir şey söylemediler. Horza sadece gülümseyip onları dikkatle izledi ama bir yandan da başını

yukarı aşığı sallayıp kendi kendine sırtıtmaya devam etti. Hovere sessizlik hâkimdi, sadece rüzgârın kükremesi duyuluyordu.

Araba yoldan çıkıp devasa inşa iskelelerinin ve ışıklandırılmış kule gibi makine kitlelerinin yanından geçerek iki tarafı kapalı bir bulvara sapıp ilerledi, sonra da iki yanına karanlık depolar dizili bir yoldan devam etti. Küçük bir rıhtımın yanında yavaşlamaya başladı.

“Geri dur,” dedi Horza. Kırmızı araba rıhtım boyunca vinçlerin kare kafeslerinin altından ağır ağır giderken kel kadının hoveri yavaşlattı.

Kırmızı araba ıslıl ıslıl bir binanın yanında durdu. Yapının tepesinin etrafında dönecek şekilde yanıp sönen ışıklarla birkaç farklı dilde, “TABAN ALTI ERİŞİM NOKTASI 54” yazılmıştı.

“Tamam, dur,” dedi Horza. Hover durup eteklerinin üstüne indi. “Teşekkürler.” Horza başını adamla beyaz saçlı kadından çevirmeden dışarı çıktı.

“Bir şeye kalkışmadığın için şanslısın,” diyerek başını sertçe öne salladı adam öfkeyle, gözleri buğulanmıştı.

“Biliyorum,” dedi Horza. “Hadi güle güle.” Horza beyaz saçlı kadına göz kırptı. Kadın dönüp bir parmağıyla ağır bir hareket olduğunu düşündüğü bir işaret yaptı. Hover yükselip gazı kökledi, sonra da kayarak dönüp kükreyerek geldiği yoldan döndü. Horza arkasına dönüp önünde duran üç kişinin içeriden gelen ışıktaki silüetinin görüldüğü, levhanın altına giden asansör boşluğunun girişine baktı. İçlerinden biri rıhtımın gerisine, Horza’ya bakmış olabilirdi; Horza bundan emin değildi ama sinip üstündeki vincin gölgelelerine çekildi.

Erişim tüpünün başında duranların ikisi binanın içine girip gözden kayboldu. Kraiklyn olması muhtemel üçüncü kişi rıhtımın kenarına doğru yürüdü.

Horza silahı bir kez daha cebine atıp başka bir vincin altından aceleyle yürüdü.

Rıhtımın içinden Sarble’in hoverinin ondan uzaklaşırken

çıkardığına benzeyen –ama çok daha tüksek ve kalın– bir kükreme sesi geldi.

Horza'nın bir süreliğine el koyduğuyla aynı prensiple çalışan ama çok çok daha büyük olan devasa hava yastıklı araç, karanlık okyanusun enginliğinden hücum edermiş gibi gelirken rıhtımın deniz tarafı tuzlu su serpintisi ve ışıklarla doldu. Yıldız ışığı, Orbitalin göğü bir kemer gibi aşan gündüz tarafının ışıltısı ve aracın kendi ışıklarının aydınlattığı dalga dalga serpinti süt beyazı bir parlaklıkla havaya kalktı. Muazzam makine motorları çığlık atarak ağır ağır rıhtımın duvarları arasında ilerledi. Horza hoveraracın ötesinde, denizin açıklarında, aynı şekilde yanıp sönen ışıklarla içeriden aydınlatılmış bir çift bulut daha gördü. Yavaşça rıhtıma yanaşan ilk araçtan havai fişekler atıldı. Horza aracın geniş pencerelerini ve içeride dans edenleri görebildi. Dönüp rıhtıma baktı; takip ettiği adam rıhtımın çok üstünden geçen bir yaya köprüsüne çıkan basamakları tırmanıyordu. Horza ses çıkarmadan koştu, vinçlerin bacaklarının arasına dalıp kalın palamarların üstünden atladı. Hoverin yanıp sönen ışıkları vinçlerin karanlık üst yapısından yansırken jet motorlarıyla pervanelerin çığlığı beton duvarlardan yankılandı.

Sanki mizansenin nispeten kabalığını işaret edermiş gibi küçük bir araç –karanlık atmosferin içinden geçişinin çıkardığı yırtılma sesi dışında tek bir gürültü çıkarmadan– hızla üstlerinden geçip uzaklaştı ve sadece bir defa Orbitalin gündüz yüzeyinin oluşturduğu eğrinin önünde bir leke gibi göründükten sonra gece göğünde kayboldu. Horza araca şöyle bir baktı, sonra da küçük köprünün üstündeki, ağır ağır aşağıdaki rıhtımın üstünde ilerlemeye devam eden hoverin ışıklarının aydınlattığı figürü izledi. İkinci araç ilkinin peşinden gelmek için az önce rıhtımın hemen dışında konum almaya başlamıştı.

Horza dar asma köprünün yürüme yoluna giden basamaklara geldi. Kraiklyn gibi yürüyen ve gri bir cüppesi olan adam karşı tarafa giden yolu yarılamıştı. Horza rıhtımın

öbür tarafında zeminin nasıl olduğunu göremiyordu ama avının peşine düşmeden önce karşıya geçmesine izin verirse onu kaybetme riskinin epey büyük olduğunu tahmin ediyordu. Büyük ihtimalle adam –eğer Kraiklyn ise– bunu anlamıştı; Horza adamın takip edildiğini bildiğini tahmin ediyordu. Köprü altında hafifçe sallanıyordu. Devasa hoverarcın gürültüsü ve ışıkları neredeyse tam olarak altlarındaydı; hava rıhtımdaki sığ sudan kalkıp anaför yaparak yükselen karanlık, tuzlu serpintiyle doluydu. Adam, Horza'nın adımlarının da kendisinininkiler gibi köprüyü salladığını hissetmiş olmalıydı ama dönüp Horza'ya bakmadı.

Adam, uzak ucuna gelip köprüden çıktı. Horza onu gözden kaybedince elinde silahı koşmaya başladı; altındaki hava yastıklı araç suya doymuş hava kitlelerini ani rüzgârlarla yukarı fırlatıp onu sıırıslam ediyordu. Araçtan gelen müzik sesi motorların çığlığına rağmen duyulacak kadar yüksekti. Horza sonuna gelince kayarak köprüden çıktı ve hızla koşarak rıhtıma giden spiral merdivenden indi.

Spiral basamakların altında bir şey karanlığın içinden uçup gelerek suratına çarptı. Hemen sonra başka bir şey sırtına ve kafatasının arkasına bindi. Horza sert zeminin üstüne iki seksen uzanmış, sersemlemiş bir hâlde ışıklar üstünden geçer, kulaklarındaki hava kükreyip durur ve bir yerlerde de müzik çalarken az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüzüne parlak bir ışık tutuldu ve üstündeki kapüşon geriye çekilip açıldı.

Birinin aniden derin bir nefes aldığını duydu: Kapüşonunu yüzünden yırtarmış gibi çekip açtığı anda kendisinin kendisine bakan yüzüyle karşılaşan adamdı nefes alan. (*Kim-sin sen?*) Böyle olduysa o adam şu anda korunmasızdı, sadece birkaç saniyeliğine afallamıştı (*Kimim ben?*).... Horza'nın bir bacağıyla tekme atıp aynı anda kollarını zorlayarak yukarı kaldırıp karşısına çıkana kavrayacak kadar gücü vardı; kaval kemiği adamın kasığına çarptı. Adam, Horza'nın omuzlarının üstünden geçip rıhtıma gitmeye çalıştı; Horza bunun hemen ardından omuzlarının kavrandığını hissetti ve elin-

den bırakmadığı adam gürültüyle yanına ve arkasına doğru düşerken o da rıhtımın kenarından aşağıya-

Çekildi; adam bulundukları yüzeyin tam kenarına inmiş ve oradan aşağıya kayarak Horza'yı da yanında sürüklemişti. Düşüyorlardı.

Horza ışıkları, ardından da gölgeyi fark etti, adamın cüppesi ya da elbisesini tuttuğunu ve hâlâ omzunda olan eli de. Düşüyordu: Rıhtım ne kadar derindi? Rüzgârın gürültüsü. Sesini duymaya çalıştığı şey-

İkili bir darbe aldı. İnsan vücudunu sarsıp ezen bir darbeye önce suya çarptı, ardından daha sert bir şeye. Soğuktu, ensesi sızlıyordu. Ne tarafın yukarısı olduğunu anlayamadan kollarıyla bacaklarını sallıyordu ve kafasına aldığı darbeler yüzünden sersem gibiydi; sonra da bir şey onu çekti. Körlemesine bir yumruk sallayıp yumuşak bir şeye isabet ettirdi, ardından kendini çekip doğruldu ve bir metreden biraz derin bir suyun içinde ayakta durduğunu görüp öne doğru sendeledi. Ortam tımarhane gibiydi - her yerde ışık, ses, su serpintisi vardı ve birisi ona asılmıştı.

Horza kollarıyla bacaklarını bir kez daha sağa sola salladı. Serpinti kısa süreliğine duruldu ve iki metre sağında rıhtımın duvarını ve tam önünde devasa hoveraracın kış tarafını gördü; beş altı metre ötede yavaş yavaş geriliyordu. Yağlı, fırın gibi sıcak bir hava kitlesi ona çarpıp devirince bir kez daha suya düşüp battı.

Horza güçbela ayağa kalkıp düşmanının serpinti içinden ilerleyerek uzaklaştığını gördü, yavaşça hareket eden hoveraracın peşinden rıhtıma doğru tırmanıyordu. Horza koşmaya çalıştı ama su fazla derindi; bir koşunun ağır çekimde, kâbus gibi bir versiyonunu hayata geçiriyormuş gibi bacaklarını ileriye doğru adım atmak için zorlamaya mecbur kalıp bedenine ağırlığının onu ileriye götürmesini sağlayacak bir açı verdi. Bedenini abartılı şekilde sağa sola kıvrarak gri cüppeli adamın peşinden büyük adımlarla ilerlerken hız kazanabilmek için ellerini kürek gibi kullandı. Başı fırıl fırıl dönüyordu; sırtı, yüzü ve boynu, hepsi feci şekilde acıyordu,

görüşü de bulanıktı ama en azından avını kovalamaya devam ediyordu. Önündeki adamın esas derdi kalıp savaşmaktansa kaçmakmış gibi görünüyordu.

Hâlâ hareket hâlinde olan hoverin patırtılı egzozu, serpintide iki adama doğru bir delik daha açtı ve makinenin rıhtımdaki suyun yüzeyinin tam üç metre yukarısından dışa doğru kıvrılan eteğinin şişkin duvarının üstünde yükselen kış tarafı levhasını açığa çıkardı. Önce önündeki adam, ardından da Horza sıcak, boğucu gazların darbesiyle geriye savruldu. Su sığlaşıyordu. Horza bacaklarını daha hızlı ilerleyebilecek kadar sudan çıkarabildiğini fark etti. Gürültü ile serpinti bir kez daha üstlerinden geçince Horza avını bir an gözden kaybetti; sonra önündeki görüş alanı açıldı ve o büyük hava yastıklı aracı betondan kuru bir alanda gördü. Rıhtımın duvarları iki yanda da yukarıya uzanıyordu ama su da, serpinti bulutları da neredeyse tamamen son bulmuşlardı. Önündeki adam sendeleyerek artık ancak bileğine kadar gelen sudan betona çıkan kısa rampaya doğru ilerledi, tökezleyip az kalsın düşüyordu ama sonra zayıf adımlarla düz beton zemine çıktı, kanyon gibi rıhtımda motorlarına güç vererek hızlanan hoveraracın peşinden koştu.

Horza da sonunda suları sıçratarak rampadan kuru zemine çıktı ve ıslak ıslak savrulan gri cüppeyi takip ederek adamın arkasından koştu.

Adam tökezledi, düştü ve yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalışırken Horza tüm gücüyle ona bindirdi, beraber devrildiler. Arkasından gelen ışıkla gölgelenen Horza adamın suratına yumruğunu savurdu ama ıskaladı. Adam Horza'ya tekmesini savurdu, yeniden kaçmaya çalıştı. Horza adamın bacaklarına atlayıp onu bir daha düşürdü ve ıslak cüppe adamın başının üstüne geçti. Horza aceleyle dört ayağı üstüne kalkıp adamı sırtüstü çevirdi. Adam *Kraiklyn*'di. Horza yumruk atmak için elini kaldırdı, altındaki solgun, tıraşlı yüz dehşet içinde çarpıldı ve Horza'nın arkasından gelen ışıklar tarafından gölgelendi. Horza'nın arkasından yine büyük, kükreme gibi bir gürültü... Kraiklyn kendi yüzünü taşıyan adama değil, ar-

kasına ve yukarısına bakarak ılık attı. Horza hızla arkaya döndü.

Etrafına serpinti püskürten siyah bir kütle hızla üstüne doğru geldi; çok yukarıda göz kamaştırıcı parlaklıkta ışıklar vardı. Bir siren sesi duyuldu, ardından o ezici siyah kitle üstündeydi, ona çarpıp dümdüz ettikten sonra kulak zarlarını gürültü ve basınçla dövmeye başladı, bastırıyor, bastırıyor, bastırıyordu... Horza hırıltıyla karışık bir lıkırtı duydu; Kraiklyn'in göğsünü eziyordu; ikisi de sanki muazzam bir başparmağın altında betona sürtölüyorlardı.

Başka bir hoverara gelmişti; önceden gördüğü sıradaki ikinci araç.

Onu aniden tepeden tırnağ a bereleyen, sanki bir dev, kocaman, sert bir fırçayla yerden kazımak istiyormuş gibi hızla gelip geçen bir acının ardından üstündeki ağırlık kalktı. Onun yerini mutlak bir karanlık, kafatası kırmaya yaraşacak bir gürültü ve şiddetli, çalkantılı, ezici hava basıncı aldı.

Büyük aracın eteğinin altındaydılar. Hoverara hemen üstlerindeydi, ağır ağır ileriye doğru hareket ediyor ya da belki de –ortam hiçbir şey görölemeyecek kadar karanlıktı– beton rıhtım zemininde hareketsiz duruyordu, belki de betonun üstüne yerleşip ikisini de ezmek üzereydi.

Horza'nın kulağına sanki o hırpalayıcı acı anaforunun sıradan bir parçasıymış gibi bir darbe gelip onu karanlığın içinde yana devirdi. Kaba betonun üstünde yuvarlanıp yapabildiğı anda dirseğinin üstünde doğruldu ve bir bacağından güç alıp diğeriyle yumruğun geldiğı yöne tekme attı; ayağının yumuşak bir şeye çarptığını hissetti.

Ayağ a kalktı ve başının üstündeki pervanelerin kanatları aklına gelince çömeldi. Sıcak, yağlı havanın gelgitleri ve buraçları onu fırtınalı bir denizde batıp çıkan küçük bir tekneymiş gibi sarsıyordu. Kendini bir sarhoşun kontrol ettiğı bir kukla gibi hissediyordu. Kollarını ileri uzatıp öne doğru sendeledi, Kraiklyn'e çarptı. Yeniden düşmeye başladılar ve Horza kendini bırakıp tüm gücüyle adamın başının olduğunu düşündüğü yere bir yumruk attı. Yumruğu bir kemiğ e gel-

di ama neresi olduğunu bilmiyordu. Karşılık olarak bir yumruk ya da tekme yola çıkmış olabilir diye düşünerek geriye doğru sekti. Kulakları tıkanıyordu; başı sıkışıyormuş gibiydi. Gözlerinin çukurlarında titreştiklerini hissedebiliyordu; sağır olduğunu düşünüyordu ama göğsüyle boğazında soluğunu kesen, onu tıkayıp nefes nefese bırakan bir gümbürtü hissediyordu. Hoveraracın tam ortasının altındalarmış gibi onları tamamen çevreleyen bir ışık hattını ucu ucuna görebiliyordu. Bir şey gördü, sadece o hattın önünü kesen karanlık bir alandı bu ve ayağını aşağıdan savurarak ona saldırdı. Yine isabet ettirince hattın karanlık kısmı gözden kayboldu.

Aşağıya inen ezici bir hava akımı ayaklarını yerden kesince betonun üstüne yıkılıp yuvarlanarak attığı son tekmeden sonra düştüğü yerde yatan Kraiklyn'e çarptı. Horza'nın başına bir yumruk daha geldi ama zayıftı ve canını neredeyse hiç acıtmadı. Horza eliyle yoklayıp Kraiklyn'in başını buldu. Kaldırıp betona çarptı, sonra bir kez daha. Kraiklyn mücadele etti ama tek yapabildiği ellerini etkisizce Horza'nın omuzlarıyla göğsüne vurmaktı. Zeminin loş şeklinin ötesindeki aydınlık alan büyüüp yaklaşıyordu. Horza, Kraiklyn'in başını bir daha betona çarpıp dümdüz yere uzandı. Eteğin arka kenarı onu fırçalar gibi üstünden geçti; kaburgaları sızladı ve kafatasının üstünde ayakta duran biri varmış gibi hissetti. Sonra da bitti, artık ikisi de açık havadaydılar.

Koca araç gök gürültüsü gibi bir ses çıkarıp ardında deniz serpintisinin kalan son kısımlarından bir iz bırakarak yoluna devam etti. Rıhtımın elli metre aşağısında ona doğru ilerleyen bir tane daha vardı.

Kraiklyn sadece iki metre ileride hareketsiz yatıyordu.

Horza dört ayağının üstünde diğer adamın yanına emekledi. Hafifçe kımıldayan gözlerine baktı.

"Ben Horza'yım! *Horza!*" diye bağırdı ama kendisi bile bir şey duymadı.

Başını iki yana salladı, aslında kendisinin olmayan ve gerçek Kraiklyn'in gördüğü son şey olan o yüzü hayal kırıklığıyla buruşturdu, ardından betonun üstünde yatan adamın başını

kavrayıp sertçe döndürerek tıptı Zallin'e yaptığı gibi boynunu kırdı.

Cesedi rıhtımın kenarına üçüncü ve son hoveraracın önünden tam zamanında çekilecek şekilde sürüklemeyi başardı. Horza soluk soluğa ve ter içinde sırtını soğuk, ıslak betona dayayıp yarı oturdu, ağzı açık kalmıştı ve kalbi son hız çarpıyordu, o öylece dururken tepesinde heyula gibi dikilen aracın şişkin eteği iki metre ötesinden geçti.

Kraiklyn'i soyup üstündeki açık renkli tek parça gündüz elbisesini, cüppesini çıkardı, ardından kendi lime lime olmuş bluzunun ve kanlı pantolonunun içinden çıkıp Kraiklyn'in giysilerini üstüne geçirdi. Kraiklyn'in sağ elinin serçe parmağındaki yüzüğü aldı. Kendi ellerini avcunun bileğine bağlandığı yerden çimdikleyip derisini çekti. Tuttuğu yer etinden temiz bir şekilde ayrıldı; sağ elinin bileğinden parmak uçlarına kadar giden bir deri tabakası soyulmuştu. Kraiklyn'in gevşek, solgun tenli sağ avucunu nemli bir kumaşla silip soyduğu deriyi üstüne koyup sertçe bastırdı. Deriyi dikkatle kaldırıp yeniden kendi elinin üstüne yerleştirdi. Sonra da bu operasyonu sol eli için tekrarladı.

Hava soğuktu, bunu yapmak aşırı uzun sürüp çok emek gerektiriyormuş gibi geliyordu. Sonunda, o üç hava yastıklı araç rıhtımın yarım kilometre ilerisinde durup yolcularını indirirken Horza nihayet sendeleyerek rıhtımın beton duvarına sabitlenmiş metal çubuklardan oluşan merdivene gitti ve sarsılan elleri ve titreyen ayaklarıyla kendini yukarı çekti.

Bir süre öylece yattı, sonra da ayağa kalkıp küçük kaya köprüsüne çıkan spiral merdiveni tırmandı, güçbela köprüyü geçip diğer tarafta aşağıya indi, daire şeklindeki erişim binasına girdi. O büyük hoverlerden yeni inmiş ve hâlâ parti havasında olan parlak giysili, heyecanlı insanlar hepsini ayaklarının yarım kilometre aşağısındaki uzay limanı alanına götürecek olan kapsüle açılan asansör kapılarının önünde onun beklediğini görünce sessizleştiler. Horza çok şey duymıyordu ama endişe dolu bakışlarını görebiliyor, dayak ye-

miş, kanlı yüzü ve lime lime olmuş, sırlıslam elbiselerinin neden olduğu rahatsızlığı hissedebiliyordu.

Sonunda asansör geldi. Eğlenceden gelenler içeri yığıldılar, Horza da duvardan destek alıp sendeleyerek de olsa peşlerinden içeri girdi. Biri kolunu tutarak ona yardım edince başını teşekkür anlamında yukarı aşağı salladı. Ona uzaklardan gelen bir gümbürtüyü andıran bir şeyler söylediler; o da gülümseyip yeniden başını sallamaya çalıştı. Asansör inmeye başladı.

Alt taraf yıldızlarla doluymuş gibi duran bir enginlikle karşıladı onu. Horza baktığı şeyin hayatında gördüğü ya da duyduğu her şeyden daha büyük bir uzay aracının ışıklarla bezeli üstü olduğunu yavaş yavaş anladı; bunun silahsızlandırılmış Kültür gemisi *Buluşun Sınırları* olması gerekiyordu. İçine girip AHT'yi bulabildiği sürece adının ne olduğu umurunda değildi.

Asansör Orbitalin tabanının yüz metre altında, uzay boşluğunda asılı duran küre şeklinde bir resepsiyon alanının üstündeki şeffaf bir tüpün içinde durmuştu. Küreden her yöne doğru çıkıp erişim iskeleleri ve liman alanının kendisindeki açık ve kapalı rıhtımlara yönelen tüpler ve yürüme yolları vardı. Atmosfer basıncı olan koşullarda gemilerin üstünde çalışılabilen kapalı rıhtımların hepsinin kapıları açıktı. Gemilerin sadece bağlandığı ve hava kilitlerinin kullanılmasını gerektiren açık rıhtımlarsa boştu. Bunların hepsinin yerini küre şeklindeki resepsiyon alanının altında olmakla kalmayıp aynı zamanda bütün liman alanının altını da kaplayan eski Kültür Genel Sistem Aracı *Buluşun Sınırları* almıştı. Geniş, düz tepesi her yönde kilometrelerce uzanıyor, ötesindeki uzayın ve yıldızların önünü neredeyse tamamen kapatıyordu. Ama ardındaki yıldızların yerine erişim tüpleri ve limanın tünelleriyle bir sürü bağlantı kurulmuş olan üst yüzeyi kendi ışıklarıyla parlıyordu.

Bu muazzam aracın akıl almaz enginlikteki boyutlarını algılayınca yeniden başı döndü. Daha önce bir GSA'nın içine girmeyi bırak böyle bir aracı görmemişti bile. Onları

duymuştu, işlevlerini biliyordu ama ancak şu anda temsil ettikleri başarıyı hakkıyla takdir ediyordu. Bu artık teorik olarak Kültür'ün bir parçası değildi; silahsızlandırıldığını, çoğu ekipmanının sökölüp alındığını ve normalde onu işletecek olan Zihin ya da Zihinlerden yoksun olduğunu biliyordu ama sadece yapısı bile kendi başına etkileyici olacak yeterlilikteydi.

Genel Sistem Araçları minyatürize dünyalara benziyorlardı. Sadece çok büyük uzay gemileri olmakla kalmıyorlardı; aynı zamanda yaşam alanları, üniversiteler, fabrikalar, müzeler, tersaneler, kütüphaneler hatta mobil sergi alanlarıydılar. Bu araçlar Kültür'ü temsil ediyorlardı – Kültür bu araçlardı. Kültür'ün herhangi bir yerinde yapılabilecek hemen her şey bir GSA'da da yapılabilirdi. Kültür'ün üretebileceği her şeyi üretebiliyorlardı, Kültür'ün edindiği bilgi birikiminin tamamını her birinde vardı, karşlarına çıkabilecek aklın tahayyül edebileceği her türlü durumda ihtiyaç duyabilecekleri her türlü özelleşmiş ekipmanı yanlarında taşıyorlar ya da gerektiğinde üretebiliyorlardı, düzenli olarak daha küçük gemiler inşa ediyorlardı: Genelde Genel Temas Birimleri, son zamanlardaysa savaş araçları. Barındırdıkları nüfus en az milyonlarla ifade ediliyordu. Yavru gemilerinin mürettebat ihtiyacını kendi nüfuslarının yavaş tempolu artışından karşıyorlardı. Kendi içine kapalı, kendine yeterli, üretken ve en azından barış zamanında, düzenli bir bilgi alışverişi içindeki bu araçlar Kültür'ün elçileriydiler, onun en görünür vatandaşları, hem teknolojik, hem entelektüel ağır toplarıydılar. Kültür'ün nefes kesici büyüklüğü, baş döndürücü gücüne hayran kalıp etkilenmek için galaksinin ücra köşelerinden kalkıp uzaklardaki bir Kültür ana gezegenine gitmeye gerek yoktu; bir GSA onu olduğu gibi kapınızın önüne kadar getiriyordu...

Horza tıklım tıklı resepsiyon alanında parlak kıyafetler giymiş toplulukları takip etti. Az sayıda da olsa üniforma giymiş birileri vardı ama kimseyi durdurdukları yoktu. Horza sersemlemişti, sanki kendi bedeni içinde sadece bir yolcuydu

ve önceden kontrolde olduğunu hissettiği o sarhoş kuklacı biraz ayılmış ve onu kalabalığın içinden başka bir asansörün kapılarına doğru götürüyordu. Başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı ama bunu yapmak canını acıtıyordu. İşitme duyası çok yavaş bir şekilde geri geliyordu.

Ellerine bakıp avuç içlerindeki damgalayıcı deriyi soyup gündüz elbisesinin yakalarına götürdü ve koridorun zeminine dökülene kadar sürttü.

İkinci asansörden indiklerinde yıldız gemisindeydiler. İnsanlar geniş, pastel renkli, yüksek tavanlı koridorlardan ilerleyerek dağıldılar. Horza asansör kapsülü ıslık gibi bir ses çıkarıp resepsiyon küresine doğru yükselirken önce bir tarafa ardından diğerine baktı. Küçük bir dron süzülerek ona doğru geldi. Standart bir uzay elbisesinin boyutlarında ve şeklindeydi, Horza da bunun bir Kültür cihazı olduğundan emin olamadığı için temkinli gözlerle ona baktı.

“Affedersiniz, iyi misiniz?” dedi makine. Tok bir sesi vardı ama soğuk değildi. Horza sesini ancak güçlkle duyabiliyordu.

277

“Kayboldum,” dedi Horza gereğinden fazla yüksek bir sesle. Daha alçak bir sesle, “Kayboldum,” diye tekrarlariken kendisini neredeyse hiç duyamıyordu. Orada dururken biraz sallandığını farkındaydı, suyun botlarının içine süzüldüğünün ve sıırıslıkam cüppeden ayaklarının altındaki yumuşak, emici zemine damladığının farkındaydı.

“Nereye gitmek istiyorsun?” diye sordu dron.

“Bir gemiye, adı şeydi...” Horza bitkin bir çaresizlik içinde gözlerini kapattı. Gerçek ismini vermeye cüret edemiyordu. “... *Dilencinin Blöfü.*”

Dron bir saniyeliğine sessiz kaldı, ardından, “Korkarım gemide bu isimde bir araç yok,” dedi. “Belki de *Sınırları*’nda değil de liman alanındadır.”

Horza oturacak bir yer bulmak için etrafına bakınırken yorgun bir sesle, “Eski bir Hron saldırı gemisi,” dedi. Birkaç metre ilerideki bir duvara yerleştirilmiş koltukları görünce oraya gitti. Dron da onu takip edip Horza otururken göz se-

viyesinde kalmaya devam etmek için alçaldı. “Yaklaşık yüz metre uzunluğunda,” diye devam etti Değişçin; artık diğerleri bir şeyler çevirdiyse foyalarını açığa çıkarıyor mu diye endişelenmeyi bırakmıştı. “Limandaki gemi inşacıları tarafından tamir ediliyordu; büküm birimlerinde hasar vardı.”

“Ah. İstedüğünün nerede olduğunu bildiğimi *düşünüyorum*. Buradan neredeyse dümdüz ileriye gideceksin. İsminin kaydı elimde yok ama aradığın oymuş gibi geldi kulağıma. Oraya kendin gidebilir misin yoksa seni ben mi götüreyim?”

“Kendi başıma yapabilir miyim bilmiyorum,” dedi Horza samimiyetle.

“Bir saniye bekle.” Dron bir iki saniye Horza’nın önünde, sessizce havada süzüldü; sonra da, “O zaman peşimden gel,” dedi. “Şurada ileride, bir güverte aşağıda bir seyahat tüpü var.” Makine gerileyip gövdesinden puslu bir alan uzattı. Horza ayağa kalkıp onu takip etti.

Küçük, açık bir KY asansör boşluğundan aşağı inip Orbitaldeki tekerlekli ve etekli araçlardan bir kısmının depolandığı büyük bir açık alanı geçtiler; dron sadece gelecek nesillerin görebilmesi için birkaç örnek aldıklarını açıkladı. *Sınırları’nın* içinde hâlihazırda bir megagemi vardı – iki genelkörfezinden birinde, on üç kilometre aşağıda, aracın tabanında depolanmıştı. Horza drona inanıp inanmayacağını bilemedi.

Hangarın uzak ucunda başka bir koridora geldiler ve yaklaşık üç metre genişliğinde, altı metre uzunluğunda bir silindirdi bu. İçine girdikten sonra kapısı yukarı kalkarak kapandı, ardından aniden yan tarafa kaydı ve bir anda karanlık bir tünelin içine emildi. Yumuşak ışıklar içeriye aydınlattılar. Dron pencerelerin karartıldığını çünkü alışık olmadığın sürece bir kapsülün bir GSA içindeki yolculuğunun hem hızı hem de gözlerin gördüğü ama bedenin hissedemediği yön değişikliklerinin aniliği yüzünden rahatsız edici olabildiğini söyledi. Horza kapsülün ortasındaki katlanan koltuklardan birine yığılır gibi oturdu ama sadece birkaç saniyeliğine orada kalabildi.

“İşte geldik. Minikörfez 275492, ihtiyacın olursa diye söylüyorum. İç seviye S-10-sağ. Güle güle.” Kapsülün kapısı aşağı doğru inerek açıldı. Horza drona başıyla selam verip dümdüz, şeffaf duvarları olan bir koridora çıktı. Kapsülün kapısı kapandı ve makine ortadan kayboldu. Bir an yanından titreyerek geçtiğini görmüş gibi oldu ama bu o kadar hızlı olup bitti ki yanılıyor olabilir. Zaten hâlâ etrafını net göremiyordu.

Sağ tarafına baktı. Koridorun duvarlarından açık hava görünüyordu. Kilometrelerce boyunca. Çok yukarılarda bir çeşit çatı ve sadece eser miktarda ipliksi bulut vardı. Birkaç tane küçük araç hareket ediyordu. Onunla aynı seviyede, görüntünün hem puslu hem de engin olmasına yetecek uzaklıkta hangarlar vardı: Kat üstüne kat üstüne kat boyunca uzanan hangarlar. Körfezler, rıhtımlar, hangarlar – istediğini söyle; kilometrekareler boyunca Horza’nın görüş alanını dolduruyor, oluşturdukları manzaranın katıksız büyüklüğüyle başını döndürüyorlardı. Beyni bir nevi şaşalayıp gördüklerini yeniden algılamaya çalıştı ve Horza gözlerini kırıp kendini sarstı ama manzara bir yere gitmemişti. Araçlar hareket ediyor, ışıklar yanıyor ya da sönüyordu, çok aşağılardaki bir bulut katmanı daha da aşağılardaki havanın pusunu artırıyor ve bir şey son hızla Horza’nın durduğu koridorun yanından geçti: Bir gemiydi bu, tam üç yüz metre uzunluğunda. Gemi bulunduğu seviye boyunca ilerledi, sonra seviye değiştirdi ve çok ama çok uzakta sola dönüp havada zerafetle dönüş yapıp Horza’nın başında durup GSA’nın içini izlediği koridora dik açı yapıyormuş gibi duran başka bir parlak ve muazzam koridora girip gözden kayboldu. Diğer yönde, geminin belirlediği tarafta görünürde düz bir duvar vardı. Horza daha dikkatle bakınca gözlerini ovuşturdu; duvarın üstünde bir ızgara düzeninde nokta nokta ışıkların olduğunu gördü: binlerce ve binlerce pencereler, ışıklar ve balkonlar. Görece küçük araçlar yüzeyinde oradan oraya uçuşuyorlar ve seyahat tüpü kapsüllerinin oluşturduğu noktalar duvar boyunca ve yukarıdan aşağıya neredeyse gözle görülemeyecek hızlarla geçip gidiyorlardı.

Horza daha fazlasını kaldıramadı. Soluna bakıp kapsülün içinde gitmiş olduğu tüpün altına inen yumuşak eğimli bir rampa gördü. Sendeleyerek rampadan indi ve iki yüz metre uzunluğunda bir minikörfezin samimi bir küçüklükteki alanına girdi.

Horza ağlamak istiyordu. Eski püskü gemi, körfezin hemen ortasında üç küçük bacak üstünde duruyordu ve çevresine irili ufaklı teçhizat parçaları saçılmıştı. Horza'nın görebildiği kadarıyla körfezde başka kimse yoktu, sadece makineler vardı. *AHT* eski ve yıpranmış görünüyordu ama sağlam ve bütündü. Tamiratlar ya bitmiş ya da daha başlamamış gibi görünüyordu. Ana ambar asansörü inmiş, körfezin pürüzsüz beyaz zemininde duruyordu. Horza asansörün yanına gidip hafif bir merdivenin ambarın içine doğru yükseldiğini gördü. Küçük bir böcek kısa süreliğine bileğine kondu, sallayınca da uçup gitti. Horza dalgınlıkla Kültür pırıl pırıl gemilerinden birinin içine bir böceğin girmesine izin vererek amma da *pasaklılık* etmiş, diye düşündü. Yine de en azından resmi olarak *Buluşun Sınırları* artık Kültür'e ait değildi. Horza temkinli bir şekilde merdivene tırmanırken ıslak cüppesi önüne çıkıp durdu ve botlarından gelen vıcık vıcık sesler ona eşlik etti.

Ambarın kokusu tanıdıktı ama mekân içinde mekik yokken tuhaf bir şekilde ferah görünüyordu. İçeride kimse yoktu. Ambardan konaklama bölümüne çıkan merdivene tırmandı. Koridor boyunca yemekhaneye doğru yürüdü ve yolda kimin hayatta olduğunu, kimin öldüğünü, hiç değişiklik olup olmadığını ve olduysa bunların neler olduklarını merak etti. Sadece üç gün olmuştu ama yıllardır uzaktaymış gibi hissediyordu. Kapı hızla açıldığında neredeyse Yalson'un kabinine gelmişti.

Yalson'un açık renk saçlı başı dışarı çıktı ve yüzünde bir şaşkınlık hatta sevinç ifadesi belirmeye başladı. "Haw—" dedi, sonra durup ona surat astı, başını iki yana sallayıp bir şeyler mırıldanıp kabinine aynen geri daldı. Horza olduğu yerde kalmıştı.

Orada öylece durmuş, Yalson'un hayatta olduğuna sevindiğini düşünüyor, düzgün –yani Kraiklyn gibi– yürümediğinin farkına varıyordu. Adımları onunkiler gibi ses çıkar-mışlardı. Yalson hafif bir sabahlık giyerken kapısında bir el belirdi sonra da dışarı çıkıp koridorda durup elleri kalçasında Kraiklyn olduğunu düşündüğü adama baktı. İnce, sert yüzünde hafif bir endişe vardı ama esasen temkinliydi. Horza parmağı eksik olan elini arkasında sakladı.

“Sana ne halt oldu böyle?” dedi Yalson.

“Kavgaya karıştım. Ne olmuş gibi görünüyor?” Sesi doğru tutturmuştu. Birbirlerine bakarak durdular.

“Yardı mı mı istiyorsan–” diye başladı Yalson. Horza başını iki yana salladı.

“Ben hallederim.”

Yalson yüzünde yarım bir gülümsemeyle onu baştan aşağıya süzdü. “Evet, tamam. Sen hallet bakalım o zaman.” Ani bir hareketle başparmağıyla omzunun arkasını, yemekhane tarafını işaret etti. “Yeni elemanın az önce teçhizatını gemiye getirdi. Yemekhanede bekliyor ama bu hâlde gidip bakarsan bize katılmanın o kadar da harika bir fikir olmadığını düşünebilir.”

Horza başıyla onayladı. Yalson omuz silkti, sonra da dönüp koridordan geçip yemekhaneden köprüye devam etti. Horza da peşinden gitti. İçeriden geçerken yemekhanedeki birine, “İşte ihtişamlı kaptanımız,” dedi. Horza, Kraiklyn'in kabininin önüne gelince tereddüt etti, sonra da başını yemekhanenin kapısından içeri soktu.

Bir kadın yemekhane masasının uzak ucunda, bacaklarını önündeki bir sandalyenin üstüne uzatmış oturuyordu. Üstündeki ekran sanki az önce izliyormuş gibi açıktı; megage-minin altında ve çevresinde toplaşmış yüzlerce küçük kaldırı-cı römorkör tarafından sudan kaldırılmasını gösteriyordu. Iskartaya çıkarılmış oldukları her hâllerinden belli antika Kültür makineleriydiler. Ama kadın bakışlarını ekrandaki görüntüden çevirmiş ve kapının kenarından içeriye baktığı sırada gözlerini Horza'ya yöneltmişti.

İnce, uzun ve soluk tenliydi. Fit görünüyordu, siyah gözleri kendisine kapıdan bakan hırpalanmış yüz karşısında endişeli bir şaşkınlık göstermeye başlamış bir yüzde yerleştiler. Başlığı önündeki masada duran açık renk bir uzay elbisesi giymişti. Başına, kısa kesilmiş kırmızı saçlarının altına, kırmızı bir bandana bağlamıştı. “Aa, Kaptan Kraiklyn,” deyip ayaklarını sandalyeden indirip öne eğilirken yüzünde hayret ve acıma duyguları belirdi. “Ne oldu?”

Horza konuşmayı denedi ama boğazı kurumuştı. Gördüğüne inanamıyordu. Dudakları hareket etti ve onları kuru diliyle yaladı. Kadın masadan kalkmaya başladı ama Horza bir elini uzatıp ona olduğu yerde kalmasını işaret etti. Kadın yavaşça geri oturdu, Horza da, “Ben iyiyim,” dedi. “Sonra görüşürüz. Sadece... sadece orada... kal.” Sonra da kapıdan çıkıp koridordan Kraiklyn’in kabinine gitti. Yüzük kapıya girdi ve kapı savrularak açıldı. Az kalsın içeriye düşüyordu.

Transa benzeyen bir hâlde kapıyı kapattı, orada öylece durup uzaktaki bölme duvarına bir süre baktı, sonra da yavaşça yere oturdu.

Hâlâ tam kendine gelemediğini, hâlâ net göremediğini ve düzgün işitemediğini biliyordu. Bunun pek muhtemel olmadığını – ya da eğer gerçekse hakikaten çok kötü haber olduğunu biliyordu ama emindi; kesinlikle emindi. O rampadan Hasar masasına çıktığını gördüğünde Kraiklyn hakkında olduğu kadar emindi.

Bir akşama yetecek kadar şoka girmemiş gibi yemekhane masasında oturan kadının görüntüsü onu neredeyse tamamen susturup aklını durdurmuştu. Ne yapacaktı şimdi? Düşünemiyordu. Şok hâlâ aklında yankılanıyordu; o görüntü gözlerinin ardına yapışıp kalmış gibiydi.

Yemekhanedeki kadın Perosteck Balveda’ydı.

8

Buluşun Sınırları

283

Belki de klondur, diye düşündü Horza. *Belki tesadüftür.* Kraiklyn'in kabininin –artık onun kabiniydi– zemininde oturup uzak duvardaki dolabın kapılarına baktı; bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı ama bunun ne olması gerektiğinden emin değildi. Beyni aldığı tüm darbeler, geçirdiği tüm şoklarla başa çıkamıyordu. Bir süre oturup düşünmesi lazımdı. Kendine yanıldığını, oradaki kadının aslında o olmadığını, şu anda yorgun olduğunu, kafasının karışık olduğunu, paranoya yaptığını, olmayan şeyler gördüğünü söylemeye çalıştı. Ama oradakinin Balveda olduğunu biliyordu, ancak yakın bir arkadaşının ya da bir Değişçinin tanıyabileceği kadar değiştirilmişti, yine de kesinlikle *oydu*, sağ, salim ve büyük ihtimalle dişine tırnağına kadar silahlıydı...

Mekanik hareketlerle, dümdüz ileriye bakmaya devam ederek ayağa kalktı. Islak elbiselerini çıkarıp kabinden çıktı, yıkama alanına gidip elbiselerini kurumaya bıraktı ve temizlendi. Kabine dönünce bir sabahlık bulup onu giydi. Küçük, tıklım tıklım alanı incelemeye başladı ve sonunda minik bir ses kaydediciye rastladı. Aleti sert bir hareketle açıp dinlemeye başladı.

Kraiklyn'in sesi makinenin küçük hoparlöründen, "... eeee... şey de dahil, eee, Yalson," dedi, "o da yanılmıyorsam, eee... şeyle ilişkisinde, eee... Horza Gobuchul. Yalson... epey ters davrandı, onun desteğini alabildiğimi sanmıyorum... ki

Yalson'u... ki Yalson'un desteğini alınam lazım... bu devam ederse ona iki çift laf edeceğim ama eee... şimdilik, tamiratlar yapılırken filan... çok manası yok sanki... geciktirmiyorum... eee... sadece Orbital havaya uçurulup yolumuza koyulunca Yalson nasıl olacak, ne yapacak göreceğiz diye düşünüyorum.

"İıı... şimdi şu yeni kadın... Gravant... onda bir sıkıntı yok. Edindiğim izlenime göre onun... ııı, biraz... biraz yol yordam gösterilmesine ihtiyacı var... disipline ihtiyaç duymuş gibi görünüyor... kimseyle çok bir, eee, çatışma yaşayacağını sanmıyorum. Özellikle de Yalson'la, onun hakkında endişeleniyordum ama sanmıyorum... eee, sorun olmaz diye düşünüyorum. Ama kadınlar söz konusu olunca insan hiç bilemiyor, eee... tabii ki, dolayısıyla... ama ondan hoşlanıyorum... bence klas sahibi ve belki... bilmem... belki kendini toparlarsa sağlam bir, iki numara olabilir.

"Hakikaten daha çok adama ihtiyacım var... ııı... işler son zamanlarda o kadar da iyi gitmedi ama ben şey olduğunu düşünüyorum... beni yarı yolda bıraktıklarını. Tabii ki Jandraligeli... Ve bilmem; belki onun hakkında bir şey yapabilir miyim diye bir bakacağım çünkü... yani bir nevi şeylik etti... eee... bana ihanet etti; olay o... böyle olduğunu düşünüyorum, kime sorsan benimle hemfikir olur. Yani belki Ghalssel'le bir konuşacağım oyunda, geleceğini varsayarsak... adamın standartların altında olduğunu düşünüyorum ve Ghalssel'e söyleyeceğim çünkü ikimiz de... aynı, ee... işi yapıyoruz ve ben... duymuş olacağını düşünüyorum... yani benim söyleyeceklerimi dinleyecektir çünkü liderliğin getirdiği sorumluluklardan haberdar ve... sadece ee... benim yönetimim bu.

"Her neyse... müsabakanın ardından biraz daha adam toplayacağım, GSA yola çıktıktan sonra biraz zaman olacak... bu körfezden iş yapacak biraz daha zamanımız olacak, ben de haber salacağım. Mutlaka bir sürü... katılmak isteyecek bir sürü insan olacaktır... Eee, ha evet; yarın şu mekiği unutmamalıyım. Fiyatı indirebileceğimden eminim. Heh, tabii,

müşabakayı da kazanabilirim–” Hoparlörden gelen zayıf ses güldü – minicik bir yankı. “...ve inanılmaz zengin olurum ve–” Aynı kahkaha yine geldi, ses kirlenmişti. “... ve artık bu saçmalık sikimde olmaz... siktir, sadece... heee... *AHT*’yi birilerine veririm... yani, satarım... sonra da emekli olurum... Ama göreceğiz...”

Ses alçaldı, ardından kayıt son buldu. Horza sessizlik içinde makineyi kapattı. Bulduğu yere koyup sağ elinin başparmağındaki yüzüğü ovaladı. Sonra da sabahlığını çıkarıp onun –*kendisinin*– elbisesini giydi. Elbise onunla konuşmaya başladı; o da elbiseye sesini kesmesini söyledi.

Dolap kapılarındaki yansıtıcı alanda kendisine baktı, doğrulup bacağına bağlı plazma tabancasının açık olduğundan emin oldu, sızılarını ve yorgunluğunu aklının arkasına itip kabinden çıkarak koridordan yemekhaneye gitti.

Yalson’la aslında Balveda olan kadın uzun odada masanın uzak ucunda, kapatılmış olan ekranın altında oturmuş, konuşuyorlardı. Horza içeri girince başlarını kaldırdılar. Horza yanlarına gidip Yalson’dan iki sandalye öncesine oturdu. Yalson da elbisesine bakıp, “Bir yere mi gidiyoruz?” diye sordu.

Horza, “Belki,” deyip kısaca ona baktıktan sonra bakışlarını Balveda denen kadına çevirip gülümseyerek, “Affedersin Bayan Gravant ama korkarım başvurunu yeniden değerlendirdikten sonra seni geri çevirmek zorundayım. Üzgünüm ama *AHT*’de senin için yer yok. Umarım anlıyorsundur.” Ellerini masanın üstünde birleştirip yeniden sırtıttı. Balveda –baktıkça o olduğundan daha emindi– hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. Ağzı hafifçe açıldı; Horza’dan Yalson’a sonra yeniden Horza’ya baktı. Yalson’un yüzünde derin bir somurtma vardı.

“Ama–” diye başladı Balveda.

“Sen ne diyorsun ya?” dedi Yalson öfkeyle. “Kalkıp öylece–”

“Görüyorsun ya,” dedi Horza gülümseyerek, “Sayımızı azaltmamız gerektiğine karar verdim ve–”

“Ne?” Yalson patlayıp avcunun içini masaya yapıştırdı.

“Geriye altı kişi kaldık! Altı kişi ne yapacağız lan...” Sesi azaldı, sonra daha alçak ve yavaş şekilde, başını yana çevirip gözlerini kısarak ona bakıp devam etti. “... Yoksa bir şeyde şansın... yani belki bir *şans* yani belki bir *şans* oyununda şansın yaver mi gitti acaba ve kazancını gereğinden fazla parçaya bölmeyi istemiyor musun?”

Horza, Yalson’a yeniden kısa süreliğine bakıp gülümsedi. “Hayır ama bak, daha yeni eski üyelerimizden birini yeniden işe aldım ve bu planlarımızı biraz değiştiriyor... Bayan Gravant’ı Tayfada yerleştirmeyi düşündüğüm pozisyon artık dolu.”

Yalson, “Suratına söylediklerinden sonra Jandraligeli’yi geri dönmeye ikna mı ettin yani?” deyip gülerek sandalyesinin arkasına yaslanarak gerindi.

Horza başını iki yana salladı.

“Hayır, tatlım,” dedi. “Sözümü kesip durmasaydın söyleyeceğim üzere az önce Evanauth’ta ortak dostumuz Bay Gobuchul’la karşılaştım, kendisi aramıza yeniden katılmaya çok istekli.”

“Horza mı?” Yalson biraz sarsılmış gibi göründü, sesi gerilip keskinleşmişti ve Horza kendini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordu. İçinden küçük bir ses, *Of tanrılar*, dedi, *neden bu iş canımı bu kadar çok yakıyor?* Yalson, “Hayatta mı? O olduğundan emin misin? Kraiklyn emin misin?” dedi.

Horza bakışlarını hızla bir kadından diğerine çevirdi. Yalson masanın üstüne doğru uzanmıştı, gözleri yemekhanenin ışığında parlıyordu, yumrukları sıkılıydı. İnce, kaslı vücudu gergin duruyor, koyu tenindeki altın rengi kürk parlıyordu. Balveda ne yapacağından emin değilmiş ve kafası karışıkmiş gibi duruyordu. Horza onun dudağını ısırmaya başlayıp sonra da durduğunu gördü.

“Bu konuda sana şaka yapmam Yalson,” diyerek onu temin etti Horza. “Horza sağ, iyi ve çok uzakta da değil.” Horza elbisesinin yenindeki zamanı gösteren ekrana baktı. “Aslında kendisiyle limanın resepsiyon kürelerinin birinde yaklaşıklık... yani tam GSA yola çıkmadan önce buluşacağım. Önce

şehirde halletmesi gereken bir iki şey olduğunu söyledi. Şey dememi... eeee... hâlâ onun üstüne oynadığını umduğunu söylememi istedi..." Horza omuz silkti. "Öyle bir şey işte."

Yalson, "Şaka yapmıyorsun!" derken yüzü gülümsemesiyle buruştu. Başını iki yana sallayıp elini saçlarının arasından geçirdi ve iki defa yumuşakça masaya vurdu. "Of..." deyip ardından sandalyesine oturdu. Bir kadına, bir adama bakıp sessizce omuz silkti.

Horza, Balveda'ya, "Görüyorsun ya Gravant, şu anda sana ihtiyaç yok işte," dedi. Kültür ajanı ağzını açtı ama ilk konuşan Yalson oldu, çabucak öksürerek şöyle dedi:

"Of, bırak kalsın Kraiklyn. Ne fark eder ki?"

Horza dikkatle, tüm gücüyle Kraiklyn'i düşünerek, "Yalson, fark şu ki," dedi, "bu geminin kaptanı benim."

Yalson bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra Balveda'ya dönüp ellerini iki yana açtı. Arkasına yaslandı, gözlerini aşağıya çevirip bir eliyle masanın kenarını kurcalamaya başladı. Fazla gülümsememeye çalışıyordu.

"Peki, o hâlde kaptan," diyerek sandalyesinden kalktı Balveda, "en iyisini sen bilirsin. Ben teçhizatımı alayım." Çabucak yemekhaneden çıktı. Ayak sesleri başkalarına karıştı ve Horza da Yalson da boğuk seslerle konuşulan sözcükler duyular. Bir an sonra Dorolow, Wubslin ve Aviger üstlerinde eğlenceli kıyafetler, yüzlerine renk gelmiş ve mutlu görünerek yemekhaneye doluştular; yaşlı adam kolunu ufak tefek, tombul bir kadına dolamıştı.

"Kaptanımız!" diye bağırdı Aviger. Dorolow ellerinden birini kadının omzunda tuttu. Kadın gülümsedi. Wubslin rüya görüyormuş gibi el salladı; tıknaz mühendis sarhoş olmuş gibi duruyordu. Aviger, Horza'nın hasarı minimumda tutmak amacıyla içeriden giriştiği çabalara rağmen hâlâ kavganın izlerini taşıyan yüzüne bakıp, "Birtakım savaşımlara katılmışsın bakıyorum," diye devam etti.

"Gravant ne yaptı, Kraiklyn?" diye ciyakladı Dorolow. O da neşeli görünüyordu ve sesi Horza'nın hatırladığından da tizdi.

Horza, “Hiçbir şey,” deyip karşısındaki üç paralı askere gülümsedi. “Ama Horza Gobuchul ölümden dönüp aramıza katılıyor, dolayısıyla ben de ona ihtiyacımız olmadığına karar verdim.”

Wubslin, “*Horza mı?*” derken ağzı neredeyse abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle açıldı. Dorolow, Horza’dan ileriye Yalson’a bakarken yüzünde sırtımasının altından, “Dediği doğru mu?” diyen bir ifade vardı. Yalson omuz silkip hâlâ biraz şüphesi olsa da umutla yanındaki Kraiklyn sandığı adama baktı.

“*Buluşun Sınırları* gitmeden kısa süre önce gemiye gelecek,” ded Horza. “Şehirde bir işleri varmış. Belki de yasadışı bir şeyler.” Horza Kraiklyn’in bazen takındığı küçümseyici ifadeyle güldü. “Kim bilir?”

Wubslin kamburunu çıkarmış Dorolow’un bedeninin üstünden Aviger’e bakıp, “İşte,” dedi. “Belki de o adam Horza’yı arıyordu. Belki de onu uyarmamız lazım.”

“Hangi adam? Nerede?” diye sordu Horza.

“Hayal görüyor,” dedi Aviger bir elini sallayıp. “Çok fazla ciğer şarabı içti.”

Wubslin yüksek sesle, “*Saçmalık!*” deyip bakışlarını Aviger’den Horza’ya çevirdi. “Bir de dron vardı.” İki elini de yüzünün önüne getirip avuçlarını birleştirdi, sonra da yaklaşık yirmi beş santim ayırdı. “Ufak bir tipti. Bundan büyük değildi.”

“Nerede?” Horza başını iki yana salladı. “Neden birilerinin Horza’nın peşinde olabileceğini düşünüyorsun?”

Aviger, “Dışarıda, ulaşım tüpünde,” derken Wubslin de şöyle dedi:

“O kapsülden çıkış şekli, her an kendini bir kavganın içinde bulmayı bekliyormuş gibiydi... ahh, sadece *anladım* işte... o adam... polisti... ya da *başka bir şeydi*...”

“Peki ya Mipp?” diye sordu Dorolow. Horza bir saniyeliliğine sessiz kalıp özel olarak hedef aldığı biri olmadan suratını astı. Dorolow ona, “Horza, Mipp’ten bahsetti mi?” diye sordu.

Dorolow'a bakıp, "Mipp mi?" diye sordu Horza. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, Mipp kurtulmamış."

"Ah, üzgünüm," dedi Dorolow.

Horza, Aviger ile Wubslin'e bakıp, "Bakın," dedi, "bizden birinin peşinde birilerinin olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bir adam," dedi Wubslin yavaşça başıyla onaylayarak, "ve küçük, minnacık, hakikaten *belalı* görünen bir dron."

Horza bir anda buz kesip dışarıda minikörfezdeyken *AHT*'ye binmesinden hemen önce bir an bileğine konan böceği hatırladı. Kültür'ün o boyda makineleri –yapay böcekleri– olduğunu biliyordu.

"Hımm," dedi Horza dudaklarını büzerek. Kendi kendine başını öne doğru sallayıp ardından Yalson'a baktı. "Gidip Gravant'ın gemiden hızlıca indiğini kontrol edersin değil mi?" Ayağa kalktı, Yalson harekete geçerken yolundan çekildi. Yalson koridordan kabinlere gitti. Horza, Wubslin'e bakıp gözleriyle mühendise ileriye, köprüye doğru gelmesini işaret etti. Aviger'le Dorolow'a sessizce, "Siz ikiniz burada kalın," dedi. İkisi yavaşça birbirlerini bırakıp birer sandalye çekip oturdular. Horza köprüye gitti.

Wubslin'e mühendis koltuğuna oturmasını işaret etti, o da pilot koltuğuna oturdu. Wubslin derin derin iç çekti. Horza kapıyı kapatıp hızlıca *AHT*'de olduğu ilk haftalarda köprü prosedürleri hakkında öğrendiği şeyleri aklına getirdi. İletişim kanallarını açmak için öne uzanırken konsolun altında, ayaklarının yanında bir şey kımıldadı. Horza donup kaldı.

Wubslin aşağı baktı, sonra da kendisini zorladığı işitilen bir çabayla eğilip koca kafasını bacaklarının arasına soktu. Horza'nın burnuna içki kokusu geldi.

Wubslin'in boğuk çıkan sesi, "Sen işini hâlâ bitiremedin mi?" diye sordu.

"Beni başka bir işe verdiler; daha yeni döndüm," diye yakındı küçük, yapay bir ses. Horza arkasına yaslanıp konsolun altına baktı. Ona asansörden *AHT*'nin bulunduğu körfeze kadar eşlik edenin üçte ikisi boyda bir dron, açık bir teftiş

kapağından çıkan bir kablo yumağının içinden sıyrılmaya uğraşıyordu.

“Bu da,” dedi Horza, “ne?”

Wubslin geçirerek temkinli bir sesle, “Ha,” dedi, “daha önce gelmişti ya o işte... hatırlarsın. Hadi bakalım,” dedi makineye. “Kaptan iletişim testi yapmak istiyor.”

Küçük makine bıkkınlık dolu yapay sesiyle, “Bak,” dedi, “İşim *bitti*. Sadece her şeyi derleyip *topluyorum*.”

“Peki, biraz acele et,” dedi Wubslin. Başını konsolun altından çekip özür dilermiş gibi Horza’ya baktı. “Affedersin Kraiklyn.”

“Sorun değil, sorun değil.” Horza elini salladı. İletişim birimini çalıştırdı. “Eeee...” Wubslin’e baktı. “Buralarda trafiği kim kontrol ediyor? Kimi isteyeceğimi unuttum. Körfez kapılarının açılmasını istersem ne olacak?”

“Trafik mi? Kapıların açılması mı?” Wubslin, Horza’ya kafası karışmış gibi baktı. Omuz silkti, “Yani, sadece trafik kontrol herhalde diye düşünüyorum, geldiğimizdeki gibi.”

“Doğru,” dedi Horza; konsoldaki düğmeye basıp, “Trafik kontrol burası...” Cümlesini tamamlamadan durdu.

Kraiklyn’in *AHT*’ye gerçek adı yerine ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Satın aldığı bilgilerin arasında bu yoktu ve en ivedi hedefi olan Balveda’yı gemiden indirip şansı biraz yaver giderse yanlış bir izin peşine göndermeyi başardıktan sonra öğrenmeyi düşündüğü birçok şeyin arasında bu da vardı. Ama bu körfezde onu arayan birisinin –ya da aslında herhangi birinin– olduğu haberi onu sarsmıştı. Şöyle söyledi “...Minikörfez 27492’deki araç konuşuyor. Körfezden ve GSA’dan derhal kalkış izni istiyorum; Orbitalden bağımsız olarak ayrılacağız.”

Wubslin, Horza’ya öylece baktı.

Horza ve Wubslin’in koltuk başlıklarındaki hoparlörler, “Burası Evanauth Limanı trafik kontrol birimi, GSA geçici bölümü. Bir saniye Minikörfez 27492,” dedi. Horza, Wubslin’e dönüp iletişim cihazının gönderme düğmesini kapattı.

“Bu şey uçmaya *hazır* değil mi?”

“N- Uçmak mı?” Wubslin kafası karışmış gibi görünüyordu. Göğsünü kaşıyıp konsolun altında hâlâ kablolarla uğraşan drona baktı. “Öyle diye düşünüyorum ama-”

“Mükemmel.” Horza motorlar dahil her şeyi açtı. Pruva lazeri hakkındaki bilgileri ileten ekran serisinin de diğer her şeyle beraber ışıldayıp açıldığını gördü. En azından Kraiklyn onu tamir ettirmişti.

“Uçmak mı?” diye tekrarladı Wubslin. Göğsünü yeniden kaşıyıp Horza’ya döndü. “‘Uçmak’ mı dedin?”

“Evet. Gidiyoruz.” Horza’nın elleri düğmelerin ve sensör anahtarlarının üstünde uçuşup uyanmakta olan geminin sistemlerini sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi kolaylıkla ayarladı.

“Bir... römorköre ihtiyacımız olacak,” dedi Wubslin. Horza mühendisin haklı olduğunu biliyordu. *AHT*’nin karşı yer çekimi sadece içinde bir alan oluşturacak güçteydi; büküm birimleri *Buluşun Sınırları* kadar büyük bir kütlenin yakınında (aslında içinde) havaya uçardı ve füzyon motorlarını kapalı bir alanda kullanmak akla mantığa sığacak bir iş değildi.

“Bir tane çağırırız. Acil durum olduğunu söylerim. Gemide bomba var falan derim.” Horza ana ekranın açılıp önündeki boş bölme duvarını doldurup ona ve Wubslin’e minikörfezin arka tarafını göstermesini izledi.

Wubslin kendi monitörünün ekranında Horza’nın biraz baktıktan sonra GSA’nın devasa iç hacminin kendi bulundukları seviyesinin bir haritası olarak tanımladığı karmaşık bir plan görüntüledi. Horza plana önce sadece şöyle bir baktı, ardından ana ekrandaki görüntüyü görmezden gelip plana daha dikkatlice baktı ve sonunda GSA’nın bütün iç planının bir holosunu ana ekrana yansıtarak çabucak elinden geldiği kadarını ezberledi.

“Peki...” Wubslin durakladı, bir kez daha geçirdi, tuniğinin üstünden karnını ovuşturup, “Peki ya Horza’ya ne olacak?” dedi.

Horza GSA’nın planını incelemeyi bırakmadan, “Onu daha sonra alacağız,” dedi. “Onunla söylediğim zamanda bu-

luşamazsam diye başka ayarlamalar yaptım.” Horza yeniden yayım düğmesine bastı. “Trafik kontrol, trafik kontrol, Minikörfez 274492 konuşuyor. Acil kalkış iznine ihtiyacım var. Tekrar ediyorum, acil kalkış iznine ve hemen bir römorkör tedarik edilmesine ihtiyacım var. Füzyon jeneratörüm arıza yaptı, kapatamıyorum. Tekrar ediyorum, nükleer füzyon arızası, kritik seviyeye gelmek üzere.”

“Ne!” diye ciyakladı küçük bir ses. Bir şey Horza’nın dizine çarptı ve konsolun altında çalışan dron hızla, biraz titreterek yükselip görüş alanına girdi, kablolarla öyle dolanmıştı ki partiye gitmiş de havaya atılan konfetiler üstünden sarkıyormuş gibiydi. “Ne dedin sen?”

Horza makineye, “Kapa çeneni, gemiden in. *Hemen*,” deyip alıcı devrelerin kazançlarını artırdı. Köprüyü bir tıslama sesi doldurdu.

Dron, “Büyük zevkle!” deyip gövdesine dolanmış kablolardan kurtulmak için kendini salladı. “Her zamanki gibi neler olduğunu en son ben öğreniyorum ama bu şeyin içinde kalıp-” diye söylenirken hangarın ışıkları söndü.

Horza önce ekranın pert olduğunu düşündü ama dalga boyu kontrolünü yukarı kaydırınca körfezin loş hatları yeniden belirip kızılötesinde görünümünü sergilediler. Dron “Eyvah,” deyip önce ekrana, ardından Horza’ya döndü. “Siz kiranızı ödediniz değil mi?”

“Kesildi,” diye duyurdu Wubslin. Dron üstündeki son kablolardan da kurtuldu. Horza mühendise sertçe baktı.

“Ne?”

Wubslin önündeki alıcı kontrollerini işaret etti. “Kesildi. Birisi trafik kontrolle bağlantımızı kesti.”

Bir şey gemiyi baştan sona sarstı. Bir ışık yanıp sönerек ana ambar asansörünün az önce otomatik olarak çarparak kapandığını bildirdi.

Uçuş güvertesinde kısa, hafif bir esinti başlayıp bitti. Konsolda başka ışıklar yanıp sönmeye başladılar. “Siktir,” dedi Horza. “Şimdi ne oluyor?”

“Eveet, görüşürüz kankalar,” dedi dron aceleyle. Hızla

yanlarından fırlayıp kapıyı vakumlayıp açtı ve koridordan vınlarak geçip hangardaki merdivene yöneldi.

Wubslin kendi kendine, “Basınç mı düştü?” deyip değişiklik olsun diye bu defa da başını kaşıdı ve önündeki ekranlara bakarken kaşlarını sonuna kadar çattı.

“Kraiklyn!” diye bağırın Yalson’un sesi koltuk başlıklarından yükseldi. Konsoldaki bir ışık hangardan aradığını gösteriyordu.

“Ne var?” diye patladı Horza.

“Neler oluyor lan?” diye bağırdı Yalson. “Az kalsın eziliyorduk! Minikörfezdeki hava boşalıyor, hangarın asansörü de az kalsın bizi acillik ediyordu! Neler *oluyor*?”

“Açıklayacağım,” dedi Horza. “Ağzı kurumuştı, midesinde koca bir buz kitlesi varmış gibi hissediyordu. “Bayan Gravant hâlâ yanında mı?”

“Sikeyim ya, tabii ki yanımda!”

“Tamam. Hemen yemekhaneye gelin. İkiniz de.”

“Kraiklyn–” diye konuşmaya başladı Yalson ama sonra uzaktan başlayıp hızla mikrofona yaklaşan başka bir ses araya girdi.

“Kapalı mı? Kapalı mı? Asansörün kapısı neden kapalı? Bu araçta *neler* oluyor? Alo köprü? Kaptan?” Koltuk başlığı hoparlörlerinden sert bir *tap-tap* sesi geldi ve yapay ses devam etti. “Neden yolum kapatılıyor? Derhal bu gemiden çıkma–”

Yalson, “Çekil lan yoldan geri zekâli!” deyip ardından, “Yine şu lanet olası dron,” dedi.

“Sen ve Gravant buraya gelin,” diye tekrarladı Horza. “Hemen.” Horza hangarla iletişim devresini kapattı. Koltuğu çevirip kalktı ve Wubslin’in omzuna hafifçe vurdu. “Kemerleri bağla. Bizi harekete geçmeye hazırla. Her şeyimizi.” Horza ardından hızla kapıdan çıktı. Yemekhaneden köprüye gelmekte olan Aviger koridordaydı. Konuşmak için ağzını açtı ama Horza bir an bile duraklamadan onun yanından geçti. “Şimdi olmaz Aviger.” Sağ eldivenini cephanelik kilidinin üstüne koydu. Kilit tıkırdayıp açıldı ve Horza içeriye baktı.

“Sadece şey diye soracaktım–”

“... neler oluyor lan diye mi?” Horza yaşlı adamın cümlesini tamamlayıp görebildiği en büyük sinir şoku tabancasını aldı, cephaneliğin kapılarını çarparak kapatıp Dorolow’un bir sandalyeye yığılıp uyuduğu yemekhaneden geçti ve konaklama bölümüne ilerleyen koridora çıktı. Tabancayı çalıştırıp güç seviyesini maksimuma çıkardı, sonra da arkasına sakladı.

Karşısına ilk çıkan dron oldu, basamakları uçarak çıkıp göz seviyesine gelerek koridoru hızla geçti. “Kaptan gerçekten de protest-”

Horza bir kapıyı tekmeleyip açtı, kendisine doğru gelen dronu eğimli ön tarafından tutup kabinin içine fırlattı. Kapıyı çarparak kapattı. Hangarın basamaklarından sesler geliyordu. Kabinin kapısını tuttu. Kapı sertçe çekildi, ardından dron kapıya vurdu. Uzaktan gelen, minicik bir ses, “Bu kabul edilemez!” diye haykırdı.

Yalson başı basamakların üstünde belirirken, “Kraiklyn,” dedi. Horza gülümseyip arkasında tuttuğu silahı hazırladı. Kapı yeniden sarsılıp elini salladı.

“Beni çıkar buradan!”

“Kraiklyn neler oluyor?” dedi Yalson koridorda ilerleyerek. Balveda omzunda büyük bir alet çantası, neredeyse merdivenlerden çıkmıştı.

“Sabrım tükenmek üzere!” Kapı yeniden sarsıldı.

Yalson’un arkasından, Balveda’nın alet çantasından tiz, ivedi bir inilti geldi; ardından statige benzeyen bir çıtırtı. Yalson tiz iniltiyi –bir alarının sesiydi– duymadı. Ama Horza, Dorolow’un arkasında, yemekhanede bir yerlerde uyanmaya başladığının belli belirsiz farkındaydı. Son derece sıkıştırılmış bir mesaj ya da sinyal olan o bir anlık statik gürültüsünün ardından Yalson yeniden Balveda’ya dönmeye başladı. Aynı anda Horza ileriye doğru sıçrayıp elini kabin kapısının tutacağından çekerek ağır şok tabancasını çıkarıp Balveda’ya doğrulttu. Kültürcü kadının çoktan bıraktığı alet çantası düşmeye başlamıştı ve bir eli –neredeyse Horza’nın dahi takip edemediği bir hızla– yan tarafına doğru indi. Horza

kendini Yalson'la koridor duvarının arasındaki boşluğa atıp kadın paralı askeri yana doğru devirdi. Aynı anda da koca şok tabancasını Balveda'nın suratına doğrultup tetiği çekti. Horza öne düşmeye devam ederken silah elinde inledi. Yere düşene dek silahı Balveda'nın başına doğrultulmuş bir hâlde tutmaya çalıştı. Horza kasları boşalmış Kültür ajanından bir an önce yere indi.

Yalson uzaktaki duvara çarpıldığı için hâlâ sendeliyordu. Horza bir an yere yatıp Balveda'nın ayaklarıyla bacaklarını izledi, ardından çabucak ayağa kalkıp Balveda'nın sersem sersem hareket ettiğini, kızıl saçlı başının güvertenin yüzeyine süründüğünü, kara gözlerinin bir an açıldığını gördü. Şok tabancasını kadının başına doğrultup tetiğine bir daha asıldı ve bir an bile bırakmadı. Kadın bir saniye spastik gibi sallandıktan sonra ağzının bir köşesinden salya damladı, ardından hareketsiz kaldı. Kırmızı bandanası başının üstünden yuvarlandı.

"Sen aklını mı yitirdin?" diye bağırdı Yalson. Horza ona döndü.

"Onun adı Gravant değil," dedi Horza, "Perosteck Balveda ve Kültür'ün Özel Durumlar bölümünde çalışan bir ajan. Eğer bilmiyorsan diye söylüyorum Askeri İstihbaratlar için kullandıkları özel isim bu."

Yalson neredeyse yemekhanenin girişine kadar gerilemişti, gözleri korku doluydu, elleri her iki yanındaki duvarı kavramaya çalışıyordu. Horza yanına gitti. Kadın sinip ondan çekildi ve Horza ona saldırmaya hazırlandığını hissetti. Ona daha fazla yaklaşmadan durup şok tabancasını çevirip kabzasını ona uzattı. "Bana inanamazsan büyük ihtimalle hepimiz öleceğiz," deyip silahı hafifçe ellerine doğru iteledi. Yalson sonunda tabancayı aldı. Horza ona, "Ciddiyim," dedi. "Üstündeki silahları al, sonra da yemekhaneye götürüp bir sandalyeye bağla. Ellerini sandalyenin kollarına sımsıkı bağla. Bacaklarını da. Sonra kendin de bir yere oturup kemerlerini bağla. Şimdi gidiyoruz; daha sonra açıklayacağım." Yanından geçecekken dönüp kadının gözlerinin içine baktı.

“Bir de ona arada bir maksimum güçte şok vermeye devam et. Özel Durumcular *çok* sağlamdırlar.” Horza dönüp yemekhaneye gitti. Şok tabancasından gelen klik sesini duydu.

“Kraiklyn,” dedi Yalson.

Durup yeniden Yalson’a döndü. Yalson iki eliyle tuttuğu tabancayı göz seviyesinden ona doğrultmuştu. Horza iç çekip başını iki yana salladı.

“Yapma,” dedi.

“Peki ya Horza?”

“O güvende, yemin ederim. Ama şu anda buradan çıkmazsak ölecek. Veya o uyanırsa.” Başıyla Yalson’un ilerisini, Balveda’nın uzun, hareketsiz bedenini işaret etti. Ardından dönüp yemekhaneye yürürken başının arkasıyla ensesi silahın ateşlenmesinin beklentisiyle karıncalanıyordu.

Hiçbir şey olmadı. Dorolow masadan başını kaldırıp Horza yanından geçerken, “Bu gürültü de neydi?” diye sordu.

Horza yemekhanenin içinden köprüye giderken, “Ne gürültüsü?” dedi.

Yalson yemekhaneden yürürken Kraiklyn’in sırtını izledi. Kraiklyn, Dorolow’a bir şey söyledi, sonra da köprüye girdi. Yavaşça şok silahını indirdi; tabanca bir elinde asılı kalmıştı. Düşünceli düşünceli silaha bakıp sessizce kendi kendine, “Yalson, kızım, gereğinden fazla sadık olduğunu düşündüğüm zamanlar var,” dedi. Kabin kapısı azıcık açılıp küçük bir ses, “Dışarısı *güvenli* mi artık?” diye sorunca silahı yeniden kaldırdı.

Yalson’un suratı asıldı, kapıyı itip kapattı, kabinin içlerine çekilen drona baktı. Başıyla yan tarafı işaret edip, “Dışarı gel de şu elemana bir el at seni ciğersiz kurmalı saat bozması,” dedi.

Horza kendi koltuğuna atlarken Wubslin’in bacağına tekme atıp, “Uyan!” dedi. Aviger uçuş güvertesindeki üçüncü koltukta oturmuş, endişeyle ekran ve kontrollere bakıyordu. Wubslin olduğu yerde zıplayıp ardından üstünden uyku akan gözlerle etrafına bakındı.

“He?” dedi ve ardından, “Sadece gözlerimi dinlendiriyordum,” diye ekledi.

Horza AHT'nin manuel kontrollerini konsolun kıyısında ki yuvalarından çekip çıkardı. Aviger onlara kaygıyla baktı.

“Kafanı tam olarak ne kadar sert vurdun?” diye sordu Horza'ya.

Horza ona soğuk soğuk gülümsedi. Ekranları elinden geldiğince hızla tarayıp geminin füzyon motorlarının güvenlik anahtarlarını açtı. Bir kez daha trafik kontrolüne erişmeyi denedi. Minikörfez hâlâ karanlıktı. Dışarıdaki basınç ölçerden sıfır değeri okunuyordu. Wubslin aracın gözetleme sistemlerini kontrol ederken kendi kendine konuşuyordu.

“Aviger,” dedi Horza yaşlı adama bakmadan, “kemerlerini bağlasan iyi edersin.”

“Neden ki?” diye sordu Aviger sessiz, ölçülü bir şekilde. “Hiçbir yere gidemeyiz. Hareket edemiyoruz. Bir römorkör gelip bizi alana dek buraya kısılıp kaldık, değil mi?”

Horza, “Tabii ki gidiyoruz,” deyip füzyon motorlarının hazırlık kontrollerini ayarladı ve geminin bacak kontrollerini otomatığe aldı. Dönüp Aviger'e baktı. “Bak ne diyeceğim; neden gidip yeni elemanın alet çantasını almıyorsun? Hangara götürüp bir vaktüpe atsana.”

Aviger, “Ne?” derken suratını asınca zaten buruş buruş olan yüzü daha da kırıştı. “Onun gittiğini sanıyordum.”

“Gidiyordu ama bizi burada tutmak isteyen her kimse o inemeden minikörfezdeki havayı boşalttı. Şimdi senin gidip onun alet çantasını ve ortada bırakmış olabileceği tüm diğer aletlerini de toplayıp bir vaktüpe tıkmanı istiyorum, *anlaşıldı mı?*”

Aviger yavaşça koltuğundan kalkıp Horza'ya yüzünde gergin, endişeli bir ifadeyle baktı. “Anlaşıldı.” Köprüden çıkacakken tereddüt edip Horza'ya döndü. “Kraiklyn, neden onun alet çantasını vaktüpe atıyorum?”

“İçinde çok güçlü bir bomba olduğu neredeyse kesin de ondan. Şimdi aşağı git, dediğimi yap.”

Aviger başıyla onaylayıp daha da mutsuz görünerek çık-

tı. Horza kontrollere döndü. Neredeyse hazırdılar. Wubslin hâlâ kendi kendine konuşuyordu ve kemerlerini düzgün bağlamamıştı ama sık sık geçirip göğsüyle başını kaşımak için ara verse de üstüne düşeni yeterince düzgün yapıyormuş gibiydi. Horza bir sonraki adımı geciktirdiğini biliyordu ama artık yapılması lazımdı. Tanımlama düğmesine bastı.

“Ben Kraiklyn,” deyip öksürdü.

Konsol ânında, “Tanımlama tamamlandı,” dedi. Horza bağırmak ya da en azından rahatlıkla koltuğuna yığılmak istiyordu ama ikisini de yapacak zamanı yoktu ve Wubslin görse bunun biraz tuhaf olduğunu düşünürdü. Aslında geminin bilgisayarı da aynı şekilde düşünebilirdi: Bazı makineler formal tanımlanma sona erdikten sonra sevinç ya da rahatlama işaretlerini gözlemleyecek şekilde programlanıyorlardı. Dolayısıyla kutlama yapmak adına hiçbir şey yapmadı, sadece füzyon motoru füyyelerini çalışma sıcaklığına getirdi.

“Kaptan!” O küçük dron hızla köprüye girip Wubslin’le Horza’nın arasında durdu. “Beni derhal bu gemiden indirecek ve vuku bulan düzensizlikleri yetkililere bildireceksiniz, yoksa–”

Horza *AHT*’nin füzyon motorlarındaki sıcaklığın fırlamasını izleyerek, “Yoksa ne?” dedi. “Bu gemiden çıkabileceğini düşünüyorsan buyur dene; dışarı çıkabilsen bile Kültür ajanları büyük ihtimalle seni kül ederler.”

Küçük makine sesinde küçümseyici bir gülümsemeyle, “Kültür ajanları mı?” dedi. “Kaptan bilginiz olsun diye söylüyorum, bu GSA, Vavatch Göbek otoritelerinin kontrolündeki silahsızlandırılmış bir sivil araçtır, çatışmaların başlamasından kısa süre sonra varılan İdir-Kültür Savaşı Harekât Kuralları Antlaşması’na tabidir. Nasıl–”

Horza kısa süreliğine makineye dönüp, “Peki ışıkları kapatıp havayı tahliye eden kim geri zekâlı?” dedi. Bakışlarını konsola çevirip pruva radarını mümkün olan en yüksek güce çıkardı, minikörfezin arka tarafındaki düz duvarın ötesinden ölçüm aldı.

“*Bilmiyorum*,” dedi dron, “ama bunların Kültür ajanı olduk-

larından son derece şüpheliyim. Bu sözde ajanların kimin ya da neyin peşinde olduklarını düşünüyorsunuz? Sizin mi?”

“Ya öyleyseler?” Horza GSA’nın iç planının holo görüntüsüne bir kez daha baktı. Kısa süreliğine Minikörfez 274492 çevresindeki alanı büyütüp ekranı yeniden kapattı. Dron bir saniye sessiz kaldı ve ardından kapıdan gerileyerek çıktı.

“Harika. Bir antikanın içinde paranoyak bir manyakla hapis kaldım. Gidip buradan daha güvenli bir yer arayacağım.”

Horza makinenin ardından koridora, “Aferin, aynen öyle yap,” diye bağırdı. Hangar devresini yeniden açtı. “Aviger?” dedi.

“Yaptım,” dedi yaşlı adam.

“Tamam. Yemekhaneye gidip kemerlerini bağla.” Horza devreyi yeniden kapattı.

“Evet,” diyerek arkasına yaslandı Wubslin, başını kaşıyıp önündeki, bir sürü sayı ve grafik gösteren ekran dizisine baktı, “Kraiklyn, nasıl bir iş çevirmeyi düşündüğünü bilmiyorum ama o iş her neyse onu yapmak için şu andan daha hazır olmayacağız.” Tıknaz mühendis, Horza’ya bakıp hafifçe oturduğu yerden kalktı, kemerleri bedeninin üstüne çekti. Horza ona sırtıp kendinden emin görünmeye çalıştı. Kendi koltuğunun kemerleri biraz daha incelikliydi, yastıklı kolların sallanıp onu tutması ve bir atalet alanının devreye girmesi için tek bir düğmeye basması yeterli oldu. Menteshelerinden açık duran başlığını indirdi ve tıslayarak kapandığını duydu.

Wubslin, “Tanrım,” deyip bakışlarını yavaşça Horza’dan ana ekranda görülen minikörfezin neredeyse tamamen düz duvarına baktı. “Yapacağını düşündüğüm şeyi yapmayacağını tüm kalbimle umuyorum.”

Horza karşılı vermedi. Yemekhaneye konuşmak için düğmeye bastı. “Her şey yolunda mı?”

“Hemen hemen Kraiklyn ama–” dedi Yalson. Horza o devreyi de kapattı. Dudaklarını yalayıp eldivenli elleriyle kontrolleri kavradı, derin bir nefes aldı, sonra da AHT’nin üç füzyon motorunun başparmağı düğmelerini açtı. Gürültü başlamadan hemen önce Wubslin’in konuştuğunu duydu:

“Tanrım sen-”

Ekran parladı, karardı ve yeniden parladı. Minikörfezin arka duvarı geminin altından püskürtülen üç plazma jetiyle aydınlanmıştı. Köprüyü gök gürültüsü gibi bir ses doldurdu ve bütün araç boyunca geçtiği yerleri titreterek yankılandı. Ana itkiyi şu an için aşağı yönlendirilen iki dış motor sağlıyordu; minikörfezin güvertesine ateş püskürtüyorlar, aracın altında ve çevresindeki makine ile teçhizatı dağıtıp uzaklaştırıyor, kör edici parlaklıktaki gaz akıntıları aracın altında sabitlenirken bunları duvarlara hatta çatıya savuruyorlardı. Gövdeye sabit, sadece kaldırma amaçlı burun motoru önce kesik kesik çalıştı, sonra hızla düzene girip minikörfezin zeminini kaplayan ince ultrayoğun malzeme katmanında kendi deliğini açmaya başladı. *Açık Hava Türbülansı* uyanan bir hayvan gibi titredi, inleyip çatırdadı ve kıpırdanıp ağırlık merkezini değiştirdi. Burun füzyon motoru geminin altında yanarken ekranda, duvarın ve ön taraftaki çatının üstüne düşen devasa bir gölge yön değiştirdi; yanan makinelerden gelen dalga dalga dumanlar görüntüyü puslandırmaya başlamışlardı. Horza minikörfezin duvarlarının bu kadar dayanabilmesine hayran olmuştu. Pruva lazerini açarken bir yandan da füzyon motorunun gücünü artırdı.

Ekran da bir ışık patlaması oldu. Önlerindeki duvar hızlı çekimde bir çiçek gibi patlayarak açıldı, devasa yapraklar kendilerini gemiye doğru atarken bir milyon enkaz parçası lazer yemiş duvarın uzak ucundan gelen şok dalgasıyla beraber geminin burnunun yanından geçip gitti. Aynı anda *Açık Hava Türbülansı* havalandı. Bacak yükü değerleri önce sıfırda durdular, ardından da ısıdan kıpkırmızı parlayan bacaklar kendilerini gövdenin içine çekerken ekrandan silindiler. Acil durum gövde altı soğutma devreleri inleyerek devreye girdi. Araç yana doğru kaymaya başladı, bir yandan da kendi gücü ve etrafında anafor yapan enkaz parçalarının darbeleriyle sarsılıyordu. Artık ileriye daha net görebiliyorlardı.

Horza gemiyi sabitledi, sonra da arka motorlara gaz verip güçlerinin bir kısmını arkaya, minikörfez kapılarına yönelen-

dirdi. Arka ekranda kapıların bembeyaz parladıkları görü-lüyordu. Horza o tarafa ilerlemeyi çok isterdi ama geri geri gelip *AHT* ile kapılara vurmak büyük ihtimalle intihar de-mekti ve aracı bu kadar kısıtlı bir alanda yüz seksen derece çevirmek de imkânsızdı. Dümdüz gitmek bile yeterince zor olacaktı...

Delik yeterince büyük değildi. Horza yaklaştıkça bunu iyice anladı. Titreyen parmağıyla lazer ışın yayılımı kontrolü-nü sağlayan yarım tekerlek şeklindeki düğmeyi maksimuma gelene dek çevirip bir daha ateş etti. Ekrandaki görüntüde deliğin çevresi yeniden bembeyaz olup diğer renkleri bastır-dı. *AHT* kendini itmeye devam ederek burnunu ve ardından bütün bedenini başka bir minikörfeze geçirdi. Horza bembeyaz parlayacak kadar ısınmış deliğin yanlarına ya da tepesi-ne bir şeyin çarpmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı; ışık, enkaz parçaları, dalga dalga duman ve gaz saçarak, üç ateş sütunuyla delikten süzülüp geçtiler. Mekiklerin üstünde, bir patlamanın şiddetine sahip karanlık dalgalar yayıldı; yavaşça içinden ilerledikleri minikörfez her şekil ve tarife uyan me-kiklerle doluydu. Üstlerinden süzülüyor, onları hırpalayıp ateşleriyle eritiyorlardı.

Horza yanındaki koltukta oturan Wubslin'in ne hâlde ol-duğunun farkındaydı, adam bakışlarını önündeki görüntüye kilitlemiş, bacaklarını dizleri konsolun kenarından yukarı çı-kacak kadar kendine çekmiş, kollarını da başının üstünde bir çeşit kare olacak şekilde kilitlemişti, elleriyle pazılarını sım-sıkı kavramıştı. Horza ona bakmak için dönünce Wubslin'in yüzü korku ile inanmazlıktan oluşan bir maskeden ibaretti, Horza adama sıırttı. Wubslin deli gibi ana ekranı işaret edi-yordu. Gürültünün üstünden, "Dikkat et!" diye çığlık attı.

AHT sallanıp zıplıyor, gövdesinin altından geçen süperı-sınmış madde akımı tarafından sarsılıyordu. Artık ortamda hava bulunduğundan plazma üretmek için çevresindeki at-mosferi kullanıyordu ve minikörfezlerin görece kısıtlı ha-cimlerinde ortaya çıkan türbülans aracın tamamını sallama-ya yetiyordu.

İleride bir duvar daha vardı ve Horza'nın tercih ettiğinden daha hızlı yaklaşıyordu. Aynı zamanda yeniden hafifçe dönmeye başlamışlardı; lazerin açısını yeniden daraltıp ateşlerken aynı anda gemiyi döndürdü. Duvar bir an köşelerinden parladı; minikörfezin çatısı ve zemini lazerin değdiği yerlerde ilmek ilmek alev aldı ve önlerinde park edilen düzinelerce mekik ışık ve ısıyla nabız gibi attılar.

İlerideki duvar yavaşça geriye düşmeye başladı ama *AHT* duvara onun düştüğünden daha hızlı yaklaşıyordu. Horza heyecanla ani bir nefes aldı ve geri çekilmeyi denedi; aracın burnu duvarın zarar görmemiş merkezine çarparken Wubslin'in uluduğunu duydu. Gemi duvara bindirirken ana ekrandaki görüntü yana kaydı. Sonra da burnu aşağı eğilince *Açık Hava Türbülansı* kürkünü kurutmaya çalışan bir hayvan gibi titredi ve hemen ardından sarsılıp sağa sola eğilerek yeni bir minikörfeze girmeye başladı. Burası tamamen boştu. Horza motorlara biraz daha güç verdi, bir sonraki duvara lazerle iki defa ateş etti, sonra da şaşkınlık içinde duvarın bir önceki gibi geriye düşmek yerine devasa bir kalenin asma köprüsü gibi üstlerine doğru düşüp boş minikörfezin zeminine alev alev tek parça hâlinde çarpmasını izledi. Buhar ve gaz dolu bir hiddetle çöken duvarın üstünden bir su dağı belirdi ve muazzam bir dalga hâlinde yaklaşan gemiye doğru döküldü.

Horza bağırıldığını duydu. Motor kontrollerine abanıp son hıza getirdi ve tüm gücüyle lazerin ateş düşmesine bastı.

AHT ileriye fırladı. Şelale gibi gelen suyun üstünden ok gibi fırlayıp geçti, plazma ısının bir kısmı sıvı yüzeye çarpınca, geminin geçişinin yarattığı kaynar su buharı, minikörfezin tamamını aniden doldurdu. Su altındaki minikörfezlerden gelen sel akmaya devam edip *AHT* üstünden çılgın atarak ilerlerken geminin etrafındaki hava süper ısınmış buharla doldu. Dış basınç göstergesindeki değer gözle takip edilemeyecek hızla yükseldi; lazer ön taraftaki suyun daha da büyük bir kısmını buharlaştırdı ve dünyanın sonu gelmiş gibi bir patlamayla bir sonraki duvar havaya uçarak aracın

önünü açtı – lazer tarafından zayıflatılmış ve sonunda buharın müthiş basıncı tarafından patlatılmıştı. *Açık Hava Türbülansı* birbiriyle bağlantılı minikörfezlerden namluyu terk eden bir kurşun gibi fırladı.

Gemi, motorları alev alev, hızla arkasında bıraktığı gaz ve buhardan bulutun ortasından kükreyerek, bir yanında dağ gibi yükselen körfez duvarları, diğer yanında göğe doğru tırmanan açık konaklama alanları olan hava dolu bir kanyona ateş dolu üç boğaziyle çığlık çığlığa fırladı, kilometreler boyunca uzanan duvarları ve bulutları aydınlatırken bir yandan da peşinden bir tsunami dalgasıyla buhar, gaz ve dumandan ibaret bir volkanik patlamayı sürüklüyor gibiydi. Akan su somut bir dalgadan yoğun bir köpüğe benzeyen bir şeye, ardından da bir serpintiye ve sonunda da sadece yağmur ve su buharına dönüşürken numara olsun diye fırlatılmış devasa bir iskambil kartı gibi havada çırpınıp dönerek alçalan körfez duvarı ona öncülük ediyordu. *AHT* hışımla kendini çevirip havanın içinden bükülüp dönerek engin iç kanyonun karşı tarafından kendisine bakan minikörfez kapılarına doğru doludizgin uçuşunu zaptetmeye çalıştı. Sonra da motorları tekleyip durdular. *Açık Hava Türbülansı* düşünmeye başlamıştı.

Horza kontrollere abandı ama füzyon motorları ölüydü. Ekran önce bir taraftaki diğer körfezlere açılan kapılardan oluşan duvarı, sonra hava ve bulutları, sonra da diğer taraftaki körfez kapılarından oluşan duvarı gösterdi. Spin atıyorlardı. Horza kontrollerle cebelleşirken Wubslin'e baktı. Mühendis donuk gözlerle ana ekrana bakıyordu. "Wubslin!" diye bağırdı Horza. Füzyon motorlarında hâlâ tık yoktu.

"Aaah!" Wubslin kontrol dışı bir şekilde düştükleri gerçeğini yeni anlamış gibi duruyordu; önündeki kontrollere atladı. "Sen şunu uçurmana bak!" diye bağırdı. "Ben fünyeleri deneyeceğim! Motorların basıncını aşırı artırmış olmalıyız!"

Wubslin motorları yeniden başlatmaya çalışırken Horza kontrollerle boğuştu. Ekranda duvarlar çılgınca etraflarında dönüyorlardı, alttaki bulutlar hızla yükseliyordu – altların-

da; hakikaten de altlarında; dümdüz bir bulut katmanı vardı. Horza kontrolleri bir daha salladı.

Burun motoru patlayarak hayata döndü, vahşice hırılda-yıp patırdadı ve kendi etrafında dönen aracı yalpa yaparak körfez kapıları ve duvarlarından oluşan yapay yarığa doğru savurdu. Horza motoru kapattı. Aracın motorlarındansa kontrol yüzeylerini kullanarak geminin dönüşünü kontrol altına aldı, ardından bütün gemiyi doğrudan aşağıya yönel-tip parmaklarını bir daha lazer düğmelerinin üstüne koydu. Bulutlar aracı karşılamak için parlayarak yükseldiler. Horza gözlerini kapatıp lazer kontrollerine bastı.

Buluşun Sınırları öyle büyüktü ki birbirinden neredeyse tamamen bağımsız, her biri üç kilometreden daha derin üç ayrı seviye hâlinde inşa edilmişti. Bunlar basınçlandırılmış seviyelerdi, varlıklarının nedeni aksi durumda dev geminin en üstüyle en altı arasındaki basınç farkının standart deniz seviyesiyle bir dağın tropopozdaki zirvesi arasındaki kadar olmasıydı. Şu anki hâliyle her basınçlı seviyenin tabanı ve çatısı arasında üç bin beş yüz metrelik bir fark vardı, bu da birinden diğerine seyahat tüpüyle yapılacak ani yolculukları epey tavsiye edilmez kılıyordu. GSA'nın merkezi olan muaz-zam açık mağarada araçlar bir seviyeden diğerine GSA'nı dışına çıkmadan geçebilsinler diye basınçlı seviyeler maddi bir şeyle değil, güç alanlarından oluşan sınırlarla ayrılımışlardı ve *Açık Hava Türbülansı* bulutların belli ettiği bu sınırlardan birine doğru düşüyordu.

Horza o noktada bilmiyor olsa da lazeri ateşlemek kesinlikle hiçbir işe yaramamıştı. İç gözetim ve kontrolü Kültür'ün kendi Zihinlerinden devralan bir Vavatch bilgisayarı, düşen aracın geçmesi için güç alanındaki deliği açmıştı. Bunu yap-masının nedeni serseri aracın alana çarpmasındansa düşme-sine izin vermenin *Buluşun Sınırları*'na daha az zarar vereceği yönündeki yanlış varsayımdı.

Aniden peyda olan, hava ve bulut anaforunun, kendi küçük kasırgasının ortasındaki AHT bir basınçlı seviyenin dibindeki kalın havayı deşip en üst seviyedeki ince havanın içine fırla-

di. Paçavra gibi olan bulutlarla dolu havadan ibaret bir anaför, geminin ardından ters dönmüş bir patlama gibi püskürdü. Horza gözlerini yeniden açtı ve rahatlayarak GSA'nın koca bir mağaraya benzeyen iç bölgesinin uzaklardaki tabanını ve füzyon motorlarının gözlem ekranlarında yükselen sayıları gördü. Motorun klapelerine yeniden bastı ama bu defa burun motoruna dokunmadı. İki ana motor çalışıp Horza'yı koltuğuna, emniyet alanlarının yapış yapış bir his veren kavrayışına doğru bastırdılar. Horza dalışa geçen aracın burnunu yukarıya doğrultup çok aşağılardaki zeminin yavaş yavaş gözden kaybolup yerini açık körfez kapılarından oluşan başka bir duvarın almasını izledi. Kapılar az önce terk ettikleri seviyedekilerden çok daha büyüktüler ve Horza'nın devasa, aydınlatılmış hangarlardan çıkarken ya da girerken görebildiği az sayıda aracın hepsi tam boy birer yıldız gemisiydi.

Horza ekranı izleyip *Açık Hava Türbülansı*'nı tam olarak bir uçak gibi kullanıyordu. Genişliği bir kilometreden fazla olan muazzam bir koridorda ilerliyorlardı ve bulut katmanı yaklaşık bin beş yüz metre aşağılarındaydı. Yıldız gemileri ya vaşça aynı alanda ilerliyorlardı, birkaçı kendi KY alanlarıyla, çoğuysa hafif kaldırıcı römorkörler aracılığıyla. Diğer her şey ağır ağır, acele etmeden hareket ediyordu; devasa geminin iç huzurunu bozan sadece *AHT* vardı; gemi, ısıdan bembeyaz olan plazma haznelerinden nabız gibi atarak fırlayan parlak alevden ibaret iki parlak kılıcın üstünde feryat ederek havayı yarıyordu. Karşılarında devasa hangar kapılarından oluşan başka bir yar vardı. Horza ana ekranın eğiminde etraflarına bakıp *AHT*'yi uzun, kavisli bir manevrayla sola çevirdi ve aynı zamanda biraz alçalıp kanyonun daha da geniş bir bölgesine yöneldi. Uzaklardaki açık anakörfeze çekilmekte olan bir sürat gemisinin üstünden bir anda geçip giderken arkalarında kalan yıldız gemisini süper ısıtılmış havadan oluşan dümen rüzgârlarıyla salladılar. Horza dönüş açılarını daraltırken kapı ve açık girişlerden oluşan duvar onlar doğru eğim kazandı. İleride bir böcek bulutuna benzeyen bir şey gördü: Havada süzülen yüzlerce minicik siyah nokta.

Bunların çok ötesinde, belki beş, bilemedin altı kilometre ilerideki, sınırları sönük beyaz bir ışıkla belirlenmiş bin metrelik karanlık, *Buluşun Sınırları*’ndan çıktı. Tek yapımları gereken dümdüz devam etmekte.

Horza iç çekip bütün vücudunun rahatladığını hissetti. Karşılarına biri çıkmadığı sürece başarmışlardı. Artık biraz da şansları yaver giderse Orbitalin kendisinden bile kaçabilirlerdi. Motorlara güç verip uzaktaki mürekkep gibi kareye yöneldi.

Wubslin aniden, ivmenin çekimine karşı koyarak doğruldu, öne yaklaşarak oturdu ve birkaç düğmeye bastı. Konsoldaki yerleşik ekranında, ana ekranın ortasındaki görüntünün büyütülmüş hâli vardı ve tam ilerilerini gösteriyordu. “Bunlar insan!” diye bağırdı.

Horza adama bakıp somurttu. “Ne?”

“İnsanlar! Bunlar insan! KY koşumu takmış olmalılar! Doğruca içlerinden geçeceğiz!”

Horza bir an için Wubslin’in ekranına baktı. Doğru söylüyordu; ekranı neredeyse dolduran bu kara bulut insanlardan oluşuyordu, uzay elbiseleri ya da sıradan kıyafetlerinin içinde yavaşça uçuyorlardı. Horza bir kilometreden az mesafede binlercesinin olduğunu ve hızla yaklaştıklarını gördü. Wubslin ekrana bakıp elini insanlara sallıyordu. “Yoldan çekilin! Yoldan çekilin!” diye bağıırıyordu.

Horza uçan insanlardan oluşan kitlenin etrafından dolaşan, üstünden ya da altından geçen bir yol göremedi. Tuhaf bir kitlesel çok oyunculu hava oyunu mu oynuyorlardı yoksa sadece keyif mi yapıyorlardı belli değildi ama çok fazla, çok yakın ve çok yayılmışlardı. “Siktir!” dedi Horza. *Açık Hava Türbülansı* insan bulutuna girmeden önce arka plazma motorlarını kapatmaya hazırlandı. Biraz da şansları yaver giderse motorları yeniden çalıştırmalarına gerek kalmadan aralarından geçebilir, böylece çok fazla kişiyi kül etmezlerdi.

“Hayır!” diye bağırdı Wubslin. Kemerlerini açıp Horza’nın üstüne atlayıp kontrollere daldı. Horza cüsseli mühendisi uzaklaştırmayı denedi ama başarısız oldu. Kontroller elin-

den sökülüp alındı, ana ekrandaki görüntü şöyleydi: Yan yatıp hızlanan geminin burnu GSA çıkışının siyah karesinden ve havadaki devasa insan kalabalığından uzaklaşıyor, parlak ışıklarla aydınlatılmış anakörfez girişleriyle dolu duvara yöneliyordu. Horza, kafasına koluyla vurarak Wubslin'i bayıltınca adam yere yığıldı. Horza kontrolleri mühendisin gevşeyen parmaklarının arasından aldı ama artık dönmek için çok geçti. Horza geminin burnunu sabitleyip nişan aldı. *Açık Hava Türbülansı* açık duran bir anakörfeze doğru fırladı; girişten bir anda geçti ve bölmede sıfırdan inşa edilmekte olan bir yıldız gemisinin iskeletinin hemen üstünden geçerken AHT'nin motorlarından gelen ışık yangınlar çıkardı, saçları alazladı, elbiselerin duman tütmesine neden oldu ve korunmayan gözleri kör etti.

Horza gözünün ucuyla Wubslin'in bilinçsizce yerde yatışını, AHT anakörfezin yarım kilometrelik uzunluğu boyunca son hız giderken adamın bedeninin hafif hafif sallandığını gördü. Bir sonraki körfezin kapıları açıldı, sonrakinin ve sonrakinin de. İki kilometre uzunluğundaki bir tünelde uçuyorlar, Evanauth'un yerinden olmuş tersanelerinden birinin tamir ve rıhtım tesislerinin üstünden yarışır gibi geçiyorlardı. Horza tünelin ucunda ne olduğunu bilmiyordu ama oraya gelmeden önce yollarının üstündeki üçüncü körfezi neredeyse tamamen dolduran büyük bir uzay gemisinin üstünden aşmaları gerektiğini görebiliyordu. Horza füzyon alevinin öne doğru çevirince yavaşladılar. Füzyon gücü teperek devreye girince ana ekranın iki yanında ikiz ateş sütunları parladı. Wubslin'in kemerlerle sabitlenmemiş bedeni köprünün zemininde öne doğru kayarak konsolla kendi koltuğunun arasına sıkıştı. Körfezde park edilmiş duran uzay aracının küt burnu yaklaşıncı Horza AHT'nin burnunu kaldırdı.

Açık Hava Türbülansı hızla anakörfezin tavanına yaklaştı, göz açıp kapayana dek orasıyla geminin üst yüzeyinin arasından geçti ve diğer tarafta alçalıp hâlâ yavaşlamakta olmasına karşın son anakörfezin içinden mermi gibi geçip birbiri-

nin peşi sıra dizilmiş açık alanlardan oluşan yeni bir koridora çıktı. Horza aracı yeniden dalışa geçirip zeminin yaklaştığını gördü ve lazerleri ateşledi. *AHT* parıldayarak yükselen bir enkaz bulutunu delip geçerken bir şeylere çarpıp sarsıldı ve Wubslin'in tıknaz bedeni konsolun altından kayıp havalanarak geriye, köprünün arka kapısına doğru süzüldü.

Horza ilk başta sonunda dışarı çıktıklarını düşündü ama çıkmamışlardı; Kültür'ün genellkörfez dediği bir şeyin içindeydiler.

AHT bir daha düştü ve ardından yeniden doğrulup düz gitmeye başladı. GSA'nın ana iç alanından da daha büyük-müş gibi görünen bir yerdeydi. Megageminin depolandığı körfezde uçuyordu: Horza'nın daha önce bir ekranda yaklaşıklık yüz tane antika Kültür kaldırma aracı tarafından sudan kaldırıldığını gördüğü megagemiydi bu.

Horza'nın etrafına bakınacak zamanı oldu. Alan kocamandı, geçilecek uzun bir mesafe ve bir o kadar da zaman vardı. Megagemi devasa körfezin zemininde duruyor, koca metal bir levhanın üstüne konmuş küçük bir şehir gibi görünüyordu. *Açık Hava Türbülansı* önce megageminin kış tarafının, sonra da onlarca metre genişliğinde pervane kanatlarının yanından geçti; kuru zeminde kalmış keyif teknelerinin suya dönecekleri günü bekledikleri en arkadaki uskundurayı aştı, üstyapının kulelerinin yukarısından ve ardından da pruvalarının üstünden geçip gitti. Horza ileriye baktı. Genellkörfezin kapıları, yani bunlara eğer kapı denebilirse, iki kilometre öteden ona bakıyorlardı. Uzaklıkları yukarıdan aşağıya boylarına eşitti ve soldan sağa bunun iki katı büyüklükteydiler. Horza omuz silkip lazeri yeniden kontrol etti. Tüm bu olay hakkında neredeyse umursamaz bir tavır takındığını fark etti. *Aman ne olacak ya?* diye düşündü.

Lazer karşısındaki duvarda bir delik açıp duvarın yapıldığı malzemeyi yararak Horza'nın doğrudan ortasını hedef aldığı, yavaşça genişleyen bir boşluk oluşturdular. Deliğin etrafında kendisi etrafında dönen havadan bir anafor oluşmaya başlamıştı; *AHT* son hız yaklaşırken küçük, yatay bir

hava siklonuna yakalanıp kendi eksenini etrafında dönmeye başladı. Ve hemen ardından duvardan geçti, artık uzaydaydı.

Çabucak dağılan bir hava kabarcığı ve sayılamayacak denli çok buz kristalinin içindeki gemi sonunda Genel Sistem Aracı'nın gövdesinden fırlayarak yırtıcı bir kuş gibi havasız ve yıldızlarla bezeli karanlığa atıldı. Arkasında bir güç alanı geçişinin genelkörfezin kapılarında açtığı deliğin üstüne çarparak kapandı. Horza dış hava tedariki ortadan kalkarken plazma motorlarının teklediğini ve dahili gaz tanklarının ekşiği kapatmak için devreye girdiklerini duydu. Onları kapatıp usulca aracın büküm motorlarının açılış prosedürlerine geçiş yapmak üzereyken koltuk başlığındaki hoparlörler çattırdadı.

“Evanauth liman polisi konuşuyor. Bak orospunun evladı, rotanı değiştirmeden hemen yavaşlamaya başla. Evanauth liman polisinden asi araca: Rotandan sapmadan dur. Bir-”

Horza kontrollere asılıp *AHT*'yi gitgide hızlanarak GSA'nın kış kısmının üstünden geçen devasa bir eğriye sokup daha önce gitmeye çalıştığı bir kilometrekarelik çıkışın yanından neredeyse gözle görülemeyecek bir hızla geçirdi. Artık inildemeye başlamış olan Wubslin, *AHT* burnunu dimdik yukarıya, Evanauth limanını oluşturan terk edilmiş rıhtım ve iskelelerden ibaret labirente doğru kaldırıncı köprünün içinde savrulup sağa sola çarptı. Gemi ilerlerken genel körfezden fışkıran havanın oluşturduğu anafordan geçerken kazandığı açılal ivmenin etkisiyle hâlâ hafifçe kendi eksenil etrafında dönüyordu. Horza aracın dönmesine izin verdi ama boşlukta çizdikleri eğrinin tepesine yaklaştıkları sırada limanın binaları hızla üstlerine gelirken aracın rotası düzleşti ve binalar altlarından kaymaya başlamış gibi görünmeye başlayınca gemiyi sabitledi.

Hoparlörlerden gelen boru gibi ses, “Asi gemi! Bu son ikaz!” dedi. “Durmazsan seni havaya uçuracağız! Tanrım rotasını–” Yayın kesildi. Horza kendi kendine sırtıttı. Gerçekten de rotasını limanın alt kısmıyla GSA’nın arasındaki boşluğa

çevirmişti. *Açık Hava Türbülansı* göz açıp kapayana kadar seyahat tüpü bağlantıları, asansör boşlukları, kuru havuz montaj iskeleleri, transit bölgeleri, GSA'ya gelen mekikler ve vinç kulelerinin arasından geçti. Horza küçük gemiyi füzyon motorları son güç, alev alev çalışırken bu labirentin içinden geçirip Orbitalle Genel Sistem Aracı'nın arasındaki birkaç yüz metrelik tıklım tıklım boşluğun içine fırlattı. Arka radar peşlerinden gelen yankılar olduğunu tespit edip *öttü*.

Horza'nın *AHT*'yi aralarından geçirmeyi hedeflediği, Orbitalin altından baş aşağı gökdelenler gibi sarkan iki kule aniden parlak bir ışığa boğulup etrafa enkaz parçaları saçtılar. Horza gemiye bir spiral çizdirerek iki enkaz bulutunun arasına ilerlerken koltuğuna sindi.

"Bunlar uyarı atışıydı," diye cızırdadı hoparlörler yeniden. "Sonrakileri doğrudan götüne girecek yarışçı çocuk." *AHT*, *Buluşun Sınırları*'nın burnunun başlangıcı olan eğimli düz gri malzemenin üstünden fırladı. Horza, *AHT*'yi ters döndürüp devasa aracın pruvalarının eğimini takip ederek aşağıya daldı. Arka radardaki sinyal kısa süreliğine durup yeniden başladı.

Horza gemiyi yeniden çevirdi. Kollarıyla bacakları zayıfça sallanan Wubslin, *AHT*'nin köprüsünün tavanına düştü ve Horza gemiyle kısmi bir takla atarken oraya sinek gibi yapıştı.

Gemi kontrolden çıkmışçasına hızla gidiyor, tüm gücüyle Orbitalin liman alanından ve büyük GSA'dan uzaklaşıp boş uzaya doğru ilerliyordu. Horza, Balveda'nın teçhizatını hatırladı ve çabucak konsola uzanıp vaktüp devresini oradan kapattı. Bir ekran tüm vaktüplerin boşaltıldığını gösterdi. Arka ekran bir şeyin motorlardan çıkan plazma ateşinden ikiz sütunlarda alev aldığını gösterdi. Radar ısrarla ötmeye devam ediyordu.

Koltuk başlığı hoparlörlerinden gelen ses, "Güle güle *ap-tal!*" dedi. Horza gemiyi yana fırlattı.

Arka ekran önce bembeyaz oldu, ardından karardı. Ana ekran renkler ve kesik kesik çizgilerle nabız gibi attı.

Horza'nın başlığındaki hoparlörler de koltuğun başlığındaki hoparlörler de uludular. Konsoldaki her cihazın ışıkları yanıp sönererek titreşti.

Horza bir saniyeliğine vurulduklarını düşündü ama motorlar hâlâ tam güçle çalışıyorlardı, ana ekran düzelmeye başlamıştı, diğer cihazlar da kendilerine geliyorlardı. Radyasyon ölçerler bipliyor, yanıp sönüyorlardı. Arka ekran bomboş duruyordu. Bir hasar monitörü sensörlerin çok güçlü bir radyasyon darbesi alıp devre dışı kaldıklarını gösteriyordu.

Horza arka radar kendine geldikten sonra bir sinyal veremeyince ne olduğunu anladı. Başını arkaya atıp güldü.

Balveda'nın alet çantasında hakikaten de bir bomba vardı. Horza, bombanın, *AHT*'nin plazma egzosuna yakalandığı için mi patladığını yoksa birilerinin –gemiye en baştan *GSA*'da tutmaya çalışan her kimdiyse o– kaçmakta olan araç *Buluşun Sınırları*'ndan parçalanması çok fazla hasara neden olmayacak kadar uzaklaştığı anda uzaktan kumandayla mı patlattığını bilmiyordu. Her neyse; patlama peşlerindeki polis araçlarını etkisiz hâle getirmiş gibiydi.

Horza kükrer gibi kahkahalarla *AHT*'ye *Orbitalin* pırıl pırıl aydınlanmış muazzam halkasından uzaklaşacak şekilde açılıp aracı doğrudan dışarıya, yıldızlara yönlendirdi ve büküm motorlarını itki sürecini plazma motorlarından devralmaya hazırladı. Güverte zeminine dönen, bir bacağı koltuğunun koluna takılmış hâlde duran *Wubslin*'in uzaklardan geliyormuş gibi duyulan inlemesini duydu.

“Anne,” dedi. “Anne, sadece rüyaydı evladım de...”

Horza daha da yüksek sesle güldü.

“Seni manyak,” dedi *Yalson* başını iki yana sallayarak. Gözleri ardına kadar açılmıştı. “Bu yaptığına tanık olduğum en deli işi şeydi. Delirmişsin *Kraiklyn*. Ben gidiyorum. Şu an itibariyle istifa ediyorum... Sikerler! Keşke *Jandraligeli*'yle *Ghalssel*'e gitseydim diyorum... Beni vardığımız ilk yerde bırakabilirsin.”

Horza bitkinlikle yemekhane masasının başındaki sandal-

yeye oturdu. Yalson masanın uzak ucunda, ana ekrana bağlanmış ekranın altında oturuyordu. *AHT* tam bükümle ilerliyordu, Vavatch'tan çıktığı yolculuğun ikinci saatindeydi. Polis aracının yok edilmesinin ardından peşlerine takılan başka birisi olmamıştı, şimdi de *AHT* kademeli olarak Horza'nın girdiği rotayla, savaş bölgesinin içine, Parıltılıyar'ın kıyısına, Schar Dünyası'na doğru ilerliyordu.

Dorolow'la Aviger hâlâ sarsıldıkları çok belli bir hâlde Yalson'un bir yanında oturuyorlardı. Kadın da, yaşlı adam da Horza'ya sanki üstlerine bir silah doğrultuyormuş gibi bakıyorlardı. Ağızları açık, gözleri donuktu. Yalson'un diğer yanındaki, baygın Perosteck Balveda'nın başı öne doğru eğilmişti, bedeni koltuğun kemerlerine dayanmıştı.

Yemekhane darmadağınktı. *AHT* şiddetli manevralar için hazırlanmamış, hiçbir şey kaldırılmamıştı. Tabaklar ve kaplar, bir çift ayakkabı, bir eldiven, yarı çözülmüş bantlar, makaralar ve başka bir sürü irili ufaklı şey yemekhanenin zeminine saçılmış hâlde duruyorlardı. Yalson'a bir şey çarpmış, küçük bir kan akıntısı altında kurumuştur. Horza son iki saattir kimsenin tuvalete yaptıkları kısa ziyaretler dışında yerlerinden kımıldamalarına izin vermemişti; *AHT* kıvrılıp bükülen, istikrarsız bir rotada Vavatch'tan uzaklaşırken geminin hoparlörlerinden herkese oldukları yerde kalmalarını söylemiş, plazma motorlarıyla lazerleri sıcak ve harekete hazır tutmuştu ama onları başka takip eden olmamıştı. Artık düz bir çizgide, bükümde gidebilecek kadar güvende ve uzak olduklarını tahmin ediyordu.

Horza, *Açık Hava Türbülansı*'nın hırpalanıp kötüye kullanılmış sistemlerini sıhhatlerine kavuşturmak için elinden geleni yapan Wubslin'i köprüde bırakmıştı. Mühendis kontrollere atladığı için özür dileyip süt dökmüş kedi gibi bir tavır takınmış, Horza'nın gözlerine hiç bakmadan köprüdeki yerlerinden çıkmış bir iki parça döküntüyü toplayıp gevşemiş kabloların bir kısmını yeniden konsolun altına sıkıştırmıştı. Horza, Wubslin'e az kalsın hepsini öldürdüğünü ama diğer yandan kendisinin de az kalsın aynı şeyi yaptığını söyleyip

davranışını bu defa unutacaklarını söylenmişti; nasılsa tek parça hâlinde kaçmışlardı. Wubslin başını öne sallayıp bunun nasıl gerçekleştiğini anlayamadığını söylemişti; geminin neredeyse hiç hasar görmemiş gibi durmasına inanamıyordu. Wubslin hasarsız değildi; her yerinde morluklar vardı.

Horza oturup bacaklarını masaya dayadıktan sonra Yalson'a, "Korkarım," dedi, "uğrayacağımız ilk liman epey sevimsiz, nüfusu da kıt. Oraya bırakılmak isteyeceğini sanmıyorum."

Yalson ağır şok tabancasını masanın üstüne bıraktı. "Peki, tam olarak hangi cehenneme gidiyoruz? Neler *oluyor* Kraiklyn? GSA'daki bütün o delilik neyin nesiydi? Bu kadın burada ne arıyor? Kültür neden işin içinde?" Yalson bu konuşmayı yaparken başıyla Balveda'yı işaret etti. Ve Horza da Yalson bir cevap bekleyerek durunca bilinçsiz Kültür ajanına baktı. Aviger'le Dorolow da beklentiyle ona bakıyorlardı.

Horza yanıt veremedi, şu küçük dron, konaklama bölümünden gelen koridordan çıktı. İçeriye süzülüp yemekhanenin etrafına bakındı, sonra da gövdesini ortadaki masanın üstüne oturttu. "Açıklama zamanı geldi diye bir şey mi duydum?" dedi. Horza'ya bakıyordu.

Horza bakışlarını Balveda'dan Aviger'le Dorolow'a, ardından da Yalson ile drona çevirdi. "Yani, Schar Dünyası denen bir yere gittiğimizi bilmenden bir sorun çıkmaz. Orası bir Ölü Gezegeni."

Yalson kafası karışmış gibi göründü. Aviger, "Onları duymuştum. Ama girmemize izin vermezler," dedi.

"Bu gittikçe kötüye gidiyor," dedi dron. "Kaptan Kraiklyn, yerinizde olsam *Buluşun Sınırları*'na dönüp orada teslim olurum. Adil bir şekilde yargılanacağınızdan eminim."

Horza makineyi duymazdan geldi. İç çekti, yemekhanenin etrafına bakınıp bacaklarını uzatıp esnedi. "Hepiniz, belki de kendi iradenizin dışında oraya götürüldüğünüz için üzgünüm ama oraya ulaşmak zorundayım ve sizi bırakmak için başka bir yerde durmayı göze alamam. Hepinizin gelmesi lazım."

“Haa, demek öyleyiz ha?” dedi küçük dron.

“Evet,” dedi Horza ona bakarak, “korkarım öyle.”

“Ama o yerin yakınına bile yaklaşamayacağız ki,” diyerek karşı çıktı Aviger. “Kimseyi içeri almıyorlar. O gezegenlerin etrafında bir çeşit bölge var ve kimsenin onun içine girmesine izin vermiyorlar.”

“Orasına oraya gidince bakacağız.” Horza gülümsedi.

“Sorularıma cevap vermiyorsun,” dedi Yalson. Yeniden Balveda’ya bakıp ardından masanın üstündeki silaha baktı. “Bu zavallı kancığa her gözünü kırptığında şok verip durdum ve bunu neden yaptığımı bilmek istiyorum.”

“Her şeyi açıklamak biraz zaman alacak ama nihayetinde hepsi Schar Dünyası’ndaki hem Kültür hem de İdirliilerin istediği bir şeye bağlanıyor. Benim bir... kontratım var, İdirliilerden oraya gidip bu şeyi bulmak için bir görev aldım.”

Dron duyduklarına inanamamış gibi bir sesle, “Sen hakikaten de paranoyaksın,” dedi. Masanın üstünden kalkıp diğerlerine bakmak için döndü. “Bu adam gerçekten de man-yak!”

“İdirliiler *bizi- seni-* bir şeyin peşine düşmen için mi kiralandılar?” Yalson’un sesi şüphe doluydu. Horza ona bakıp gülümsedi.

Dorolow, Balveda’yı işaret edip, “Yani bu kadının Kültür tarafından aramıza katılmak, grubumuza sızmak için gönderildiğini... Sen ciddi misin?” dedi.

“Ciddiyim. Balveda beni arıyordu. Aynı zamanda Horza Gobuchul’u. Schar Dünyası’na gitmek istiyordu ya da bizim oraya girmemizi engellemeyi.” Horza, Aviger’e baktı. “Bu arada eşyalarının arasında *gerçekten de* bir bomba vardı; tüplerden dışarı atmamdan hemen sonra patladı. Polis gemilerini havaya uçurdu. Hepimiz biraz radyasyon yedik ama ölümcül bir durum yok.”

Yalson amansız bir ifadeyle ona bakıp, “Peki ya Horza?” dedi. “O dediklerin sadece numara mıydı yoksa hakikaten de onunla buluştun mu?”

“Yalson o hayatta ve hepimiz kadar güvende.”

Wubslin köprünün kapısında belirlediğinde yüzünde hâlâ özür dileyen bir ifade vardı. Başıyla Horza'ya selam verip yakında bir yere oturdu. "Her şey yolunda gibi görünüyor Kraiklyn."

"Güzel," dedi Horza. "Ben de tam herkese Schar Dünyası'na yapacağımız yolculuğu açıklıyordum."

"Ah," dedi Wubslin. "Tamam." Diğerlerine bakıp omuz silkti.

Yalson, "Kraiklyn," deyip masanın üstüne doğru eğildi ve dikkatle Horza'ya baktı, "orada kimbilir kaç defa yaptıkların yüzünden kıl payı ölümden döndük. Şu... kapalı mekân hava akrobasisi gösterini yaparken büyük ihtimalle epey birilerini öldürdün. Bir Kültür gizli ajanını sırtımıza yük bindirdin. Esasen hepimizi kaçırıp bir savaş bölgesinin ortasında, kimsenin üstüne inmesine izin verilmeyen bir gezegene, her iki tarafın da şey yapacak kadar istediği... Yani İdirliiler sayıları iyice azalmış bir grup ikinci sınıf paralı askeri kiralyorlarsa epey çaresiz kalmışlar demektir ve eğer Kültür hakikaten bizi o körfezde tutma çabasının arkasında idiyse *Buluşun Sınırları*'nın tarafsızlığını hiçe sayıp o çok değerli savaş kurallarının bir kısmını ihlal etmişler demektir.

"Neler olup bittiğini bildiğini, riskin vadedilenlere değeceğini düşünüyor olabilirsin ama ben öyle düşünmüyorum, bu şekilde bilgisiz bırakılma hissinden de hoşlanmıyorum. Şunu açık açık söylememiz lazım: Son zamanlardaki sicil bok gibi. İstiyorsan kendi hayatını riske atabilirsin ama bizim hayatlarımızı da riske atmaya hakkın yok. Artık yok. Belki hepimiz İdirliilerle aynı tarafta olmak istemiyoruzdur ama onları Kültür'e tercih ediyor olsak dahi hiçbirimiz savaşın ortasında cepheye gitmek için gönüllü olmadık. Siktir, Kraiklyn biz ne... bu adamlara karşı gelmek için ne yeterli eğitimimiz ne de donanımımız var."

"Tüm bunlardan haberdarım," dedi Horza. "Ama savaş kuvvetleriyle karşılaşmayacağız. Schar Dünyası'nın etrafındaki bariyer tamamını gözetim altında tutmanın imkânsız olacağı kadar uzağa devam ediyor. Rasgele bir yönden yak-

laşacağız ve bizi gördüklerinde kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey olmayacak, nasıl bir gemileri olursa olsun. Bir Ana Savaş Filosu bile oraya girmemizi engelleyemez. Orada ayrılırken de aynı şey olacak.”

Yalson koltuğunda arkaya yaslanıp, “Yani söylemeye çalıştığın şey,” dedi, “Kolayca gir, kolayca çık.”

“Belki de,” dedi.

Wubslin aniden, az önce cebinden çıkardığı terminalinin ekranına bakarak, “Hey,” dedi. “Neredeyse zamanı geldi!” Ayğa kalkıp köprüye giden kapılardan geçti. Birkaç saniye sonra yemekhanedeki ekran değişti ve görüntü Vavatch’ı gösterene dek sallandı. Büyük Orbital uzayda öylece duruyordu, karanlık ve parlak, gece ve gündüzle, mavi ve beyaz ve siyahla doluydu. Hepsi birden ekrana baktılar.

Wubslin geri dönüp yeniden koltuğuna oturdu. Horza kendini yorgun hissediyordu. Bedeni dinlenmek istiyordu, hem de çok. Beyni hâlâ *AHT*’yi *Buluşun Sınırları*’nın içinden geçirmek için gereken konsantrasyon ve adrenalinden ötürü uğulduyordu ama henüz dinlenemezdi. Bundan sonra yapabileceği en iyi şeyin ne olduğuna karar veremiyordu. Onlara kim olduğunu söyleyip gerçeği anlatmalı ve bir Değişçin olduğunu, Kraiklyn’i öldürdüğünü mü söylemeliydi? Henüz ölmüş olduğunu bilmedikleri liderlerine hangisi ne kadar sadıktı? Belki en sadık olan Yalson’du ama o da *kendisinin* hayatta olduğuna sevinecekti... Ama hepsinin İdirliilerin tarafında olmadıklarını söyleyen de o olmuştu... Onu tanıdığı sırada Kültür’e sempati duyduğunu belli eden bir şeyi olmamıştı ama belki fikrini değiştirmişti.

Aslında Horza geri Değişebilirdi; artık önlerinde uzun bir yolculuk vardı ve o sırada belki Wubslin’in yardımıyla *AHT*’nin bilgisayarının sadakat ayarlarını değiştirebilirdi. Ama onlara söylemeli miydi – onların bilmelerine izin vermeli miydi? Ve Balveda: Onu ne yapacaktı? Onu Kültür’le pazarlık yaparken koz olarak kullanmaya dair bir fikri vardı ama artık kaçmayı başarmışlar gibi görünüyordu hem bir sonraki durakları Schar Dünyası’ydı ve Balveda orada en iyi

ihtimalle bir yükümlülük olacaktı. Onu şimdi öldürmesi lazımdı ama ilk olarak bunun diğerleri, özellikle de Yalson tarafından hoş karşılanmayacağını biliyordu. Aynı zamanda kabul etmeyi istemese de Kültür ajanını öldürmeyi kişisel olarak acı verici bulacağını biliyordu. Onlar düşmandılar, ikisi de ölümle burun buruna gelmiş ve diğeri bunu durdurmak için hemen hiçbir şey yapmamıştı ama onu fiilen öldürmek çok zor olurdu.

“Şimdi,” dedi Wubslin.

Yemekhane ekranındaki görüntü hiperuzaydan gelen ışığın düzenlenmesiyle elde edildiği için Vavatch sisteminin dışına çıkmalarına rağmen yıkımı neredeyse gerçek zamanlı izliyorlardı. Tam kararlaştırılan zamanda görüş alanının dışında, isimsiz, hâlâ militarize olduğu kesin bir Genel Sistem Aracı, Vavatch gezegen sisteminin yakınında bir yerden bombardımana başladı. Neredeyse kesinlikle Okyanus sınıfı bir GSA'ydı, birkaç gün önce Vavatch'a doğru ilerlerken hep birlikte yemekhane ekranında izledikleri mesajı gönderen geminin ta kendisiydi bu. Bu da aracın –savaş amaçlı kullanım söz konusu olduğunda artık işe yaramaz olan– *Buluşun Sınırları* gibi bir canavardan çok daha küçük olduğu anlamına geliyordu. Okyanus sınıfı bir gemi, *Sınırları*'nın genelkörfezlerinden birine rahatça sığabilirdi ama daha büyük olan araç –o noktada Orbitalden bir saat mesafedeydi– yolcularla doluyken Okyanus sınıfı da ağzına kadar başka savaş gemileri ve silahlarla doluydu.

ateşi saçıp sonra da kalan parçaların üstüne ÇAM serpeceğini düşünmüştü ama öyle yapmadılar; bunun yerine Orbitalin gündüz tarafının enini kateden daracık, kör edici parlaklıkta bir ışık çizgisi belirdi, ince, alev alev, sessizce yıkım getiren bir bıçak gibiydi ve ânında daha az parlak olmasına rağmen yine de kusursuz beyazlıktaki bir bulut örtüsüyle çevrelendi. O ışık çizgisi, ağın yani bütün evrenin altında yatan, bu evreni hemen altındaki biraz daha genç, biraz daha küçük anti madde evreninden ayıran saf enerjiden dokunun bir parçasıydı. Kültür de tıpkı İdirililer gibi artık o huşu uyandıran gücü kısmen, en azından yıkım amacıyla kullanabilecek kadar kontrol edebiliyordu. O enerjinin bir hattı, hiçliğin içinden çekilip üç boyutlu evrenin suratına atılmış bir kesik gibi aşağıdaydı: Orbitalin üstünde ve içinde, Halkadeniz'i buharlaştırıyor, iki bin kilometrelik şeffaf duvarı eritiyor, taban malzemesinin kendisini otuz beş bin kilometrelik genişliği boyunca yok ediyordu.

Vavatch, şu on dört milyon kilometrelik halka, kesilmiş bir zincir gibi boşalmaya başlamıştı.

Artık onu bir arada tutacak hiçbir şey kalmamıştı, hem gece-gündüz çevriminin hem de yapay yerçekiminin kaynağı olan kendi ivmesi artık onu parçalayan bir güçtü. Vavatch serbest kalmış bir yay gibi açılarak kendisini saniyede yaklaşık yüz otuz kilometrelik bir hızla uzay boşluğuna fırlatıyordu. O kemik beyazı ateş çizgisi bir kez daha belirdi ve bir kez daha ve bir kez daha. Sistemli bir şekilde ilk patlamanın vurduğu yerden başlayarak Orbital boyunca ilerleyip bütün Orbitali özenle her bir kenarı otuz beş bin kilometre olan, her biri katman katman, trilyonlarca ama trilyonlarca ton ultrayoğun taban malzemesi, su, toprak ve havadan oluşan karelere böldü.

Vavatch beyazlaşmaya başlamıştı. İlk olarak ağ ateşi, suyu alazlayıp bulutlardan oluşan bir sınıra dönüştürdü; sonra da koca masalara benzeyen bu muazzam düz karelerin üstünden dökülen yoğun dumanların içindeki su buharı buza dönüştü. Okyanusun kendisi de artık dönüşün gücü tarafından yerinde tutulmadığı için oynuyor, yırtılmış taban malze-

mesinden levhaların her birinin tek bir kenarından müthiş bir yavaşlıkla dökülüp buz parçalarına dönüşüyor, bunlar da kendi etraflarında dönerek uzayın derinliklerine doğru dağılıyordu.

O mutlak, parlak ateş, yönünü değiştirerek işine devam etti ve Orbitalin dönüş yönünün tersine ilerlemeye başlayarak Orbitalin hâlâ dönmekte olan, hâlâ kıvrımını koruyan kesimlerini ani, ölümcül ışık parlamalarıyla –gerçekliğin normal dokusunun dışından gelen bir ışıktı bu– son derece düzgün bir şekilde parçalarına ayırdı.

Horza, Jandraligeli'nin Lenipobra yıkım için heyecanlanırken söylediği şeyi hatırladı.

“Evrenin sonundan gelen silah,” demişti Mondlidicialı. Horza ekranı izlerken adamın ne demek istediğini anladı.

Hepsi gidiyordu. Tamamı. *Olmedreca*'nın enkazı, çarpıştığı yassı buzdağı, *AHT*'nin mekiğinin enkazı, Mipp'in cesedi, Lenipobra'nınki, Fwi-Song'un leşinden geriye kalanlar, Bay Birinci'nin leşinden kalanlar... Diğer Yiyicilerin canlı bedenleri – eğer kurtarılmadıysa, ya da bunu hâlâ reddediyorlarsa... Hasar müsabakası arenası, rıhtımlar, Kraiklyn'in cesedi, hoveraraç... hayvanlar, balıklar, kuşlar, mikroplar, hepsi: Her şey bir anda yanıyor ya da bir anda donuyor, aniden ağırlıksız kalıyor, uzayda dönmeye başlayıp uzaklaşıyor, ölüyordu.

Aman vermeyen ateş çizgisi Orbitalde attığı turu tamamlayıp neredeyse başladığı yere dönmüştü. Orbital artık yavaşça birbirinden uzaklaşıp yıldızlara doğru ilerleyen düz beyaz karelerden oluşan bir rozetti: Hızla donmakta olan su, çökelti, toprak ve taban malzemesinden oluşan, birbirinden ayrı dört yüz tane levha, sistemin gezegenlerinin olduğu düzlemin üstünde ya da altında sanki onlar da düz kare birer dünyaymış gibi farklı açılarda duruyorlardı.

Vavatch'ın tek başına, alev alev bir ihtişam içinde can verdiği zarif bir an da yaşandı. Ardından karanlık merkezinde alevler içinde başka bir yıldız parçası doğdu, Göbek dünyanın kendisini parçalamış olan o aynı korkunç enerjiyle vurulduğunda bembeyaz patladı.

Vavatch o anda, tıpkı bir hedef tahtası gibi parladı.

Horza tam Kültür'ün bununla yetineceğini düşünürken ekran bir daha aydınlandı. Patlayan Orbitalden kalan o düz kartların her biri ve Göbek, sanki parçalanmış her parçanın içinden bir milyon yıldızın ışığı geliyormuşçasına buz gibi pırıltılı bir parlaklıkla ışıdı.

Işık soldu, düz dünyanın dört yüz enginliği ile merkezlerindeki Göbek gitmiş, yerini her biri patlayarak hem diğerlerinden hem de Orbitalin kalanından uzaklaşmış, ızgara şeklinde yayılmış, küp gibi kesilmiş şekiller almıştı.

O parçalar da parlayıp yavaşça bir milyar iğne başı gibi ışıkla patladılar ve bu ışıklar da solduğunda geriye neredeyse görünemeyecek kadar küçük enkaz parçaları kaldı.

Vavatch artık aniden parlayan, pırıldayan yongalardan oluşan spiral şeklinde, şişmiş bir disketi ve uzaktaki yıldızların önünde parlak tozdan oluşan bir halka gibi yavaş yavaş genişliyordu.

Ekran son kez parladı. Bu defa belirgin bir ışık kaynağı görülüyordu. Sanki o paramparça halka dünyanın artık belirsizleşmiş ama şiş imgesi içinden gelen bir ısıyla kor gibi ışıltıyor, simit şeklinde bir buluta, ortasında sönmekte olan bir iris olan beyaz ışıktan bir haleye dönüşüyordu. Sonra da gösteri sona erdi ve artık, ardında hiç iz kalmamacasına yok edilen dünyanın yavaş yavaş, çiçek gibi açan halesini aydınlatan tek şey güneşti.

Diğer dalga boylarında büyük ihtimalle hâlâ görececek çok şey vardı ama yemekhane ekranı normal ışığa ayarlıydı. Sadece Zihinler, sadece yıldız gemileri yıkımın tamamını kusursuz şekilde görebiliyorlardı; sadece onlar bu yıkımın sunduklarını tam anlamıyla takdir edebilirlerdi. Yardım almayan insan gözü tüm elektromanyetik spektrumun sadece yüzde birinden biraz fazlasını görebiliyordu: Muazzam uzunlukta bir klavye dolusu tını arasında tek bir oktav. Bir yıldız gemisinin sensörleriye tüm spektrum boyunca her şeyi görebilirlerdi, hem de nispeten çok daha yavaş bir hızla. Orbitalin yıkımının meydana getirdiği tüm bu gösteri insanlar tarafından da algı-

lanabilen tüm ihtişamına rağmen insan gözüyle izlendiğinde esasen ziyan oluyordu. Makineler için bir görsel şölen bu, diye düşündü Horza; tamamen bundan ibaretti. Lanet makinelerin kendilerini eylemek için yaptıkları önemsiz bir gösteri.

“Chicel...” dedi Dorolow. Wubslin yüksek sesle soluk verip başını iki yana salladı. Yalson dönüp Horza’ya baktı. Aviger başı ekrana dönük bir hâlde durdu.

“İnsanın aklına koyduğunda neleri başarabildiğine inanmak güç değil mi ... Horza?”

İlk başta Horza’nın aptallığına geldi ve konuşanın Yalson olduğunu düşündü ama tabii ki bu Balveda’ydı.

Balveda başını yavaşça kaldırdı. Derin, kara gözleri açılmıştı; sersemlemiş gibi görünüyordu ve vücudu da koltuk kemerlerinin ağına kendini bırakmış bir hâldeydi. Ama sesi net ve sabit çıkmıştı.

Horza, Yalson’un masanın üstündeki şok tabancasına uzandığını gördü. Uzanıp tabancayı kendisine doğru çekti ama masanın üstünde bıraktı. Şüpheyle Kültür ajanına bakıyordu. Aviger, Dorolow ve Wubslin de ona bakıyorlardı.

“Şok cihazının pili mi azaldı?” dedi Wubslin. Yalson hâlâ kısıp gözlerle Balveda’ya bakıyordu.

“Gravant mısın nesin, senin kafan karışmış,” dedi Yalson. “O konuştuğun Kraiklyn.”

Balveda, Horza’ya gülümsedi. Horza yüzünü dümdüz tuttu. Bitkindi, tükenmişti. Bu iş çok fazla çaba gerektiriyordu. Artık ne olacaksa olsun. Karar vermekten bıkmıştı. Balveda ona, “Evet,” dedi, “onlara sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeyim?”

Horza cevap vermedi. Balveda’nın yüzünü izledi. Kadın derin bir nefes alıp, “Of tamam, ben söylerim,” dedi. Yalson’a döndü. “Onun ismi Bora Horza Gobuchul ve Kraiklyn’i canlandırıyor. Horza, Heibohre’den gelen bir Değişçin ve İdirliiler için çalışıyor. Bunu son altı yıldır yapıyor. Kraiklyn olmak için Değişti. Gerçek liderinizin öldüğünü tahmin ediyorum. Horza onu büyük ihtimalle öldürdü ya da en azından Evanauth’un içinde ya da civarında bir yerde bıraktı.

“Çok üzgünüm.” Küçük dron da dahil olmak üzere diğerlerine baktı. “Ama eğer çok yanılmıyorsam hep birlikte Schar Dünyası adında bir yere küçük bir gezi yapacağız. Yani, en azından siz yapacaksınız. Kendi yolculuğumun biraz daha kısa olabileceğine dair bir hissim var – ve çarpı sonsuz daha uzun.” Balveda ironik bir ifadeyle Horza’ya gülümsedi.

Masanın üstündeki dron ortaya, “İki tane mi?” dedi. “Hava sızdıran müzelik bir külüstürde *iki* manyakla beraber kısıli kaldım öyle mi?” dedi.

Yalson makineyi umursamadan Horza’ya bakarak, “Kalmadın,” dedi. “Kalmadın değil mi? Kadın yalan söylüyor değil mi?”

Wubslin dönüp Horza’ya baktı. Aviger’le Dorolow birbirleriyle bakıştılar. Horza iç çekip ayaklarını masadan indirdi, oturduğu yerde biraz doğruldu. Öne eğilip dirseklerini masanın üstüne, çenesini de ellerine dayadı. İzliyor, hissediyor, ortamdaki çeşitli kişilerin ruh hâlini kestirmeye çalışıyordu. Mesafelerinden, vücutlarındaki gerilimden ve sağ kalçasındaki plazma tabancasını çekmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğundan haberdardı. Başını kaldırıp hepsine birden bakıp gözlerini Yalson’da sabitledi. “Evet,” dedi, “Ben oyum.”

Yemekhaneye sessizlik çöktü. Horza bir tepki gelmesini bekledi. Bunu yerine konaklama bölümünden geçen koridordan bir kapının açılma sesi duyuldu. Hepsi birlikte kapıya baktılar.

Neisin üstünde sadece pis, lekeli bir şortla belirdi. Darma-
dağınık saçları her yöne dikilmiş, gözlerini yarık olacak kadar kısmıştı, teni kuru ve nemli alanlardan oluşan bir yamalı bohçaya benziyordu, yüzü de son derece solgundu. Bir içki kokusu ağır ağır yemekhaneye yayıldı. Neisin etrafına bakınıp esnedi ve onlara başıyla selam verip yerde duran hâlâ temizlenmemiş döküntüleri işaret edip, “Burası neredeyse benim kabinim kadar dağınık. Gören de manevra filan yapmışsınız sanacak. Pardon. Yemek zamanı geldi sanmıştım. İyisi mi yatağa döneyim.” Yeniden esneyip gitti. Kapı kapandı.

Balveda için için gülüyordu. Horza gözlerinin yaşardığını

görebiliyordu. Diğerleri sadece kafaları karışmış gibi duruyorlardı. Dron konuştu:

“Yani, şu anda bu mobil tımarhanede kafası salim tek kişi Titiz Bey hazretleri herhalde.” Makine Horza’ya bakmak için masanın üstünde dönerken yüzeyi çizdi. Sesinde küçümseyici bir tonla, “Hakikaten de şu efsanevi insan taklitçilerinden misin?” diye sordu.

Horza başını eğip masaya baktı, ardından da Yalson’un tedirgin, somurtan gözlerine. “Benim olduğum şey bu, evet.”

Aviger başını iki yana sallayarak, “Onların soyu tükendi,” dedi.

Balveda, ince, özenle biçimlendirilmiş başını kısa süreliğine yaşlı adama çevirip, “Soyları tükenmedi,” dedi. “Ama artık İdir etki küresinin bir parçasılar; absorbe edildiler. Bazıları hep İdirliileri destekliyordu, kalanı da ya Heibohre’yi terk etti ya da şansımızı İdirliilerden yana kullansak da olur diye düşündüler. Horza ilk gruptan. Kültür’e tahammül edemiyor. Hepinizi kazazede bir Zihin’i İdirli efendileri namına kaçırmak için Schar Dünyası’na götürüyor. Bir Kültür Zihin’ini. İnsanlar galakside olup bitene müdahale edemesin ve İdirliiler de tamamen serbest kalıp—”

“Bu kadarı yeter Balveda,” dedi Horza. Balveda omuz silketti.

“Sen Horza’sın,” dedi Yalson onu işaret ederek. Horza başıyla onayladı. Yalson başını iki yana salladı. “Buna inanmıyorum. Dron gibi düşünmeye başladım ben de; ikiniz de delirmişsiniz. Kraiklyn, sen başına fena bir darbe aldın, hanımefendi, sen de” –Balveda’ya baktı– “şu şey beynini çırpılmış yumurtaya çevirmiş.” Yalson şok tabancasını kaldırıp yenisinden masanın üstüne koydu.

Wubslin başını kaşıyıp Horza’ya numunelikmiş gibi baktı, “Bilemiyorum,” dedi. “Kaptanın biraz tuhaf göründüğünü düşünmüştüm. Az önce GSA’da kotardığı işi yapmasını gözümde canlandıramıyorum.”

“Ne yaptın Horza?” dedi Balveda. “Bir şeyleri kaçırdım galiba. Sen nasıl kaçtın?”

“Dışarıya uçtum Balveda. Füzyon motorlarını ve lazeri kullanıp karşıma çıkanları havaya uçurarak dışarı çıktım.”

“Gerçekten mi?” Balveda bir kez daha, başını arkaya atarak güldü. Gülmeye devam etti ama biraz fazla yüksek sesle kahkaha atıyordu ve gözleri biraz fazla hızlı yaşıyordu. “Ha ha. Yani, etkilendim. Seni enselediğimizi düşünmüştüm.”

Horza ona sessizce, “Ne zaman anladın?” diye sordu. Balveda burnunu çekip omzunda silmeye çalıştı.

“Neyi? Kraiklyn olmadığını mı?” Dilini üstü dudağına sürttü. “He, sen gemiye çıkmadan hemen önce. Sinek numarası yapan bir mikro dronumuz vardı. Gemi minikörfezdeyken yaklaşan herkesin üstüne konup bir deri hücresi, bir kıl ya da başka bir şey alıp gidecek şekilde programlanmıştı. Seni kendi kromozomlarından tespit ettik. Dışarıda başka bir ajan vardı; o da gitmek için hazırlık yapmaya başladığını görünce körfez kontrolleri üstünde kendi efektörünü kullanmış olmalı. Benim de şey yapmam lazımdı... sen ortaya çıkarsan elimden gelen ne varsa onu yapmam işte. Sen öldürmem, yakalamam, gemiyi hareket edemez hâle getirmem: Herhangi bir şey. Ama bana çok geç olana dek söylemediler. Beni uyarırlarsa birilerinin buna kulak misafiri olabileceğini biliyorlardı ama endişelenmeye başlamış olmalılar.”

Horza, Yalson’a, “Alet çantasından geldiğini duyduğun ses buydu,” dedi, “tam kafasına şoku basınamdan önce.” Horza, Balveda’ya baktı. “Bu arada, teçhizatından kurtuldum Balveda. Vaktüplerden dışarı attım. Bomban patladı.”

Balveda oturduğu yerde biraz daha yığılmış gibi göründü. Horza, Balveda’nın teçhizatının hâlâ gemide olduğunu umduğunu tahmin ediyordu. En azından bombanın hâlâ tetiklenebileceğini, böylece ölse dahi boş yere ya da yalnız ölmeyeceğini ummuş olabilirdi.

“Ha evet,” dedi Balveda masaya bakıp, “vaktüpler.”

“Peki ya Kraiklyn,” diye sordu Yalson.

“Öldü,” dedi Horza. “Onu öldürdüm.”

Yalson onaylamayan bir tavırla, “Ah be,” deyip parmaklarıyla masanın üstünde ritim tuttu. “Budur. İkiniz de deli

misiniz yoksa doğruyu mu söylüyorsunuz bilmiyorum; iki ihtimal de epey korkunç.” Gözlerini Balveda’dan Horza’ya çevirdi ve adama dimdik bakarken kaşlarını kaldırarak, “Bu arada eğer Horza’ysan döndüğünü görmek olacağını düşündüğümünden çok daha az keyif verdi,” dedi.

“Üzgünüm,” dedi Horza. Yalson başını ondan çevirdi.

“Hâlâ en iyi seçeneğimizin *Buluşun Sınırları*’na dönüp olanların tamamını otoritelere anlatmak olduğunu düşünüyorum.” Dron masanın üstünde çok az yükselip dönerek hepsine baktı. Horza öne eğilip hafifçe gövdesine vurdu. Dron ona döndü.

“Makine,” dedi Horza, “Schar Dünyası’na gidiyoruz. GSA’na dönmek istiyorsan seni seve seve bir vaktüpe koyup gitmen için yola koyabilirim. Ama bir daha dönüp adil bir duruşmaya çıkmaktan bahsedersen kodumun sentetik beynini dağıtacağım, anladın mı?”

“Benimle böyle konuşmaya nasıl *cüret* edebilirsin?” diye böğürdü dron. “Bilmeni isterim ki ben bir Akreditasyonlu Hür Yapı’yım, Büyük Vavatch Birleşik Ahlaki Standartlar Yönetimi’nin Özgür İrade Yasaları uyarınca bilinçlilik sertifikam var, Vavatch Heterokrasisi’nden tam vatandaşlığım var. Girilmiş Nesil Borcu’mu ödemeyi bitirmek üzereyim, bundan sonra *tam olarak* istediğim her şeyi yapabileceğim ve daha şimdiden ünvanlı uygulamalı parateoloji dersine yaptığım başvuru Üni-”

Horza makinenin soluksuz tiradının arasına girip, “Şu lanet... hoparlörünü kapatıp *dinleyecek misin?*” dedi. “Vavatch’ta değiliz ve lanet zekânın yüksekliği ya da kaç kalifikasyonunun olduğu umurumda değil. Şu anda bu gemidesin, dediğimi yapacaksın. İnmek mi istiyorsun? Hemen in ve şu kodumun kıymetli Orbitalinden geriye ne kaldıysa uça uça ona git. Ama kalacaksan emirlere uyacaksın. Ya da seni hurdaya çıkaracağım.”

“Seçeneklerim bunlar mı?”

“Evet, şu akreditasyonlu özgür iradenin bir kısmını kullan ve şu anda karar ver.”

“Ben...” Dron masadan yükseldi, sonra yeniden indi. “Hımm,” dedi. “Peki, o hâlde. Kalacağım.”

“Ve bütün emirlere uyacaksın.”

“Ve bütün emirlere uyacağım...”

“Güzel, şimdi-”

“...mantık dahilinde.”

“Bak makine,” deyip plazma tabancasına uzandı Horza.

“Of, yeter artık be adam,” dedi dron bıkkınlıkla. “Ne istiyorsun? *Robot* mu?” Aşağılama dolu bir sesle konuşmuştu. “Akıl yürütme işlevlerimin kapatma tuşu yok; özgür irade-min *olmamasını* tercih edemem. Hiç düşünmeden sonuçları ne olacaksa olsun tüm emirlerine uyma yemini edebilirim; benden istersen hayatımı senin için kurban etmeye and içebilirim ama bunları yaparsam hayatta kalmak için yalan söylemiş olurum.

“İnsan Tayfandaki herkes kadar itaatkâr ve sadık olmaya yemin ediyorum... aslında onlar arasındaki *en* itaatkâr ve sadık olan kadar. Lanet olsun be adam, akıl fikir aşkına, daha ne istiyorsun benden?”

Sinsi piç, diye düşündü Horza. “Yani,” dedi, “bu kadarı yeter herhalde. Şimdi, sen-”

“Ancak hiç zaman geçirmeksizin sana söylemekle yükümlüyüm ki Geriye Dönük İmalat Sözleşmem, ayrıca Girilmiş Nesil Borcu Kredi Sözleşmem ve ayrıca İşe Alınma Sözleşmem uyarınca şahsımın tarafından iş yerimden alıkonulması işbu borcun dönüşüme değin yerine getirilmesi zaruri yükümlülüklerini üstlenmene neden olduğu gibi ayrıca medeni ve cezai soruşturma-”

“Hay sikeyim be dron,” diye araya girdi Yalson. “Okuyacağın şeyin hukuk olmadığından emin misin?”

Horza drona, “Bütün sorumluluğu üstüme alıyorum makine,” dedi. “Şimdi *çeneni*-”

“Yani umarım düzgün bir sigortan vardır,” diye mırıldandı dron.

“-kapa!”

“Horza,” dedi Balveda.

“Efendim Perosteck?” Horza bir rahatlama hissiyle ona döndü. Kadının gözleri parılıyordu. Bir daha üst dudağını yaladıktan sonra başı eğik bir hâlde masanın yüzeyine baktı. “Peki ya ben?”

“Yani,” dedi Horza yavaşça, “seni bir vaktüpten atmak aklımdan geçmedi değil...” Kadının gerildiğini gördü. Yalson da gerilmişti: Ona bakmak için koltuğunda dönerek yumruklarını sıktı, ağzını açtı. Horza devam etti: “...Ama kullanışlı olabilirsin ve... öf duygusal bir karar işte.” Gülümsedi. “Tabii ayağını denk alman lazım.”

Balveda başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde umut vardı ama aynı zamanda çok erken umut etmek istemeyenlerin acıma uyandıran ifadesi. “Ciddi olduğunu umuyorum,” dedi sessizce. Horza başıyla onayladı.

“Ciddiyim. Hem zaten *Tanrı’nın Eli*’nden kurtulmayı nasıl becerdiğini öğrenmeden seni şutlamam mümkün değil.”

Balveda derin bir nefes alıp gevşedi. Güldüğünde yumuşak bir ses kullanmıştı. Yalson Horza’ya kıskançlık dolu gözlerle bakıyordu ve hâlâ parmaklarıyla masanın üstünde ritim tutuyordu. “Yalson,” dedi Horza. “Seninle Dorolow’un Balveda’yı alıp... kıyafetlerini çıkarmanızı istiyorum. Elbisesini de diğer her şeyini de çıkarın.” Horza hepsinin ona baktıklarının farkındaydı. Balveda sahte bir şok ifadesiyle kaşlarını kaldırmıştı. Horza devam etti. “Çıplak kalınca cerrahi aletleri alıp yapabildiğiniz her testi yapmanızı ve deri kesesi, implant ya da protezi olmadığından emin olmanızı istiyorum; ultrasonu, X-ışını cihazını, MR’ı ve elimizdeki diğer her şeyi kullanın. İşiniz bitince ona giyecek bir şey bulabilirsiniz. Elbisesini bir vaktüpe koyup atın. Ayrıca ne kadar masum görünürse görünsün her türlü mücevher ve diğer kişisel eşyayı da şutlayın.”

Yalson asit gibi bir sesle, “Yıkayıp yağlanmasını, beyaz bir cüppe giydirilip taş bir sunağa yerleştirilmesini de istiyor musun?” dedi. Horza başını iki yana salladı.

“Her şeyden arındırılmasını istiyorum, silah olarak kullanılabilir ya da silaha dönüşebilecek her şeyden. Kültür’ün

Özel Durumcular için ürettiği son zamazingolar arasında bellekbiçim denen şeyler de var; rozet ya da madalyon gibi görünebiliyorlar...” Balveda’ya gülümsedi, o da buruk bir ifadeyle başını öne doğru salladı. “...ya da başka herhangi bir şey. Ama onlara belli bir şey yaptığında –doğru yerlerine dokunduğunda, ıslattığında ya da belli bir kelime söylediğinde– bir iletişim cihazına, silaha ya da bombaya dönüşüyorlar. Gemide Bayan Balveda’nın kendisinden tehlikeli bir şey olmasını istemiyorum.”

“Peki ya Schar Dünyası’na vardığımızda ne olacak?” dedi Balveda.

“Sana kalın elbiseler vereceğiz. Eğer iyi sarınırsan sorun yaşamazsın. Elbisen de silah da olmayacak.”

“Peki ya diğerlerimiz?” diye sordu Aviger. “Şu yere gidince ne yapacağız? Yani seni içeri alacaklarını varsayarsak ki bundan şüpheliyim.”

“Henüz emin değilim,” dedi Horza samimi bir şekilde. “Belki benimle gelmeniz gerekir. Geminin sadakat sistemiyle ilgili ne yapabileceğime bakmam lazım. Bir ihtimal gemide kalabilirsiniz; belki de benimle beraber karaya inmeniz gerekir. Ancak orada başka Değişçinler de var, benim gibiler ama İdirliiler için çalışmıyorlar. Yanınızdan ne kadar uzun süreliğine ayrılırsam ayrılalım size bakabilirler. Tabii,” deyip Yalson’a baktı, “içinizden benimle gelmek isteyen olursa kazançların paylaşımı ve benzer konularda bunu normal bir operasyon olarak kabul edebiliriz. AHT ile işim bitince içinizden isteyenler gemiyi devralıp istediğiniz gibi işletebilirler; isterseniz satarsınız, size kalmış. Her halükârda Schar Dünyası’nda görevimi yerine getirdikten – ya da yerine getirmek için elimden geleni yaptıktan sonra istediğinizi yapmakta özgürsünüz.”

Bir süredir ona bakan Yalson başka yöne dönmüş başını iki yana sallıyordu. Wubslin güverteye bakıyordu. Aviger’le Dorolow birbirlerine bakıyorlardı. Dron sessizdi.

“Şimdi,” diyerek kaskatı bir şekilde doğruldu Horza, “Yalson’la Dorolow, Bayan Balveda’yla ilgilenebilirseniz...”

Yalson biraz da göstere göstere tereddüt ederek iç çekti ve ayağa kalktı. Dorolow Kültür ajanının bedenine bağlı kemerlerin bir kısmını çözmeye başladı. “Ve onunla ilgilenirken çok dikkatli olun,” diye devam etti Horza. “Bir kişi çalışırken diğeri Balveda’dan iyice uzakta durup silahını sürekli olarak ona doğrultmuş halde durmalı.”

Yalson ağzının içinden bir şey mırıldanıp şok silahını masanın üstünden almak için uzandı. Horza, Aviger’e döndü. “Birinin Neisin’i kaçırdığı tüm o heyecan verici olaylardan haberdar etmesi gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?” Aviger tereddüt edip ardından başıyla onayladı.

“Tamam, Kraik–” Durdu, dili dolandı, sonra da başka bir şey söylemedi. Sandalyesinden kalkıp çabucak koridordan kabinlere doğru gitti.

“Kraiklyn, senin için sakıncası yoksa ön kompartmanları açıp lazere bir göz atacağım,” dedi Wubslin. “Ee, yani Horza demek istemiştin.” Mühendis suratını asıp başını kaşıyarak ayağa kalktı. Horza başıyla onayladı. Wubslin temiz, zarar görmemiş bir bardak alıp sebilden soğuk bir içecek aldı, ardından konaklama bölümünden geçen koridordan yoluna devam etti.

Dorolow ile Yalson, Balveda’yı çözmüşlerdi. Uzun, beyaz tenli Kültür kadını gerindi, gözlerini kapatıp başını arkaya attı. Bir elini kısa, kıvılcık saçlarının arasından geçirdi. Dorolow onu tedirginlikle izliyordu. Yalson’un elinde şok silahı vardı. Balveda omuzlarını esnetti, sonra da hazır olduğunu işaret etti.

Yalson, “Tamam,” deyip silahını sallayarak Balveda’ya ilerlemesini işaret etti. “Bu işi benim kabinimde yapacağız.”

Horza üç kadına yol vermek için ayağa kalktı. Balveda hafif elbisesinin engellemediği uzun, rahat adımıyla yanından geçerken Horza, “*Tanrı’nın Eli*’nden nasıl çıktın Balveda?” diye sordu.

Kadın durup, “Muhafızı öldürüp oturdum ve bekledim Horza,” dedi. “GTB kruvazörü tek parça hâlinde ele geçirmeyi başardı. Nihayetinde birkaç iyi asker dron gelip beni kurtardılar.” Omuz silkti.

“Silahın olmadan tam savaş zırhı kuşanmış, elinde lazer olan bir İdirliyi mi öldürdün?” dedi Horza şüpheyle. Balveda yeniden omuz silkti.

“Horza, kolay oldu demedim.”

“Peki ya Xoralundra?” diye sordu Horza sırtarak.

“Şu ihtiyar İdirli arkadaşın mı? Kaçmış olmalı. Birkaç kaçtılar. Her halükârda, ölenler ya da yakalananlar arasında değildi.”

Horza başıyla onaylayıp elini sallayarak geçmesini işaret etti. Perosteck Balveda peşinde Yalson ve Dorolow ile koridordan Yalson’un kabinine gitti. Horza masanın üstünde duran drona baktı.

“Kendini işe yarar kılabilceğini düşünüyor musun makine?”

“Öyle diye düşünüyorum, nasılsa hepimizi gemide tutup şu hiçbir yerin kıyısındaki kulağa sevimsiz gelen kaya parçasına götürmeye niyetli olduğuna göre ben de bu yolculuğu mümkün olduğunca güvenli hâle getirmek için elimden geleni yapsam da olur herhalde. İstersen aracın bakımına yardımcı olabilirim. Ama bana isimle hitap etmeni tercih eder ve kulağa bir küfür gibi gelmesini başardığın şu kelimeyi kullanmayı bırakmanı tercih ederdim: ‘Makine.’ Benim adım Unaha-Closp. Benimle konuşurken bu sözcüğü kullanmanı talep ederek çok şey mi istemiş oluyorum?”

Horza yaltaklanır gibi tavrının yeterince yapmacık görünmesi ve duyulması için elinden geleni yaparak, “Neden öyle olsun, tabii ki hayır Unaha-Closp,” dedi. “Ben zatîâlinize önümüzdeki dönemde bu şekilde hitap edeceğimi kati suretle temin ederim.”

“Belki,” diyerek masadan kalktı dron ve Horza’nın göz seviyesine yükseldi, “sana gülünç gelebilir ama benim için önemli. Ben bir dronum. Bilinçliyim, bireysel bir kimliğim var. Dolayısıyla da bir adım var.”

“Sana onu kullanacağımı söyledim,” dedi Horza.

“Teşekkür ederim. Gidip mühendisinin lazer yuvasını tef-

tiş etmede yardıma ihtiyacı var mı ona bakmalıyım.” Dron süzülerek kapıdan çıktı. Horza gitmesini izledi.

Yalnızdı. Oturup ekrana baktı, yemekhanenin uzak ucundaydı. Bir zamanlar Vavatch olan enkaz kısır bir parlaklıkla ışıldıyordu; o engin madde bulutu hâlâ görünür haldeydi. Ama soğuyordu, ölüydü ve dönüp dağılıyordu; gitgide daha az gerçek, daha hayalet gibi, daha az katı bir hâl alıyordu.

Horza arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Yatmaya gitmeden önce bir süre bekleyecekti. Diğerlerine keşfettikleri şey hakkında düşünmeleri için zaman vermek istiyordu. Ondan sonra niyetlerini okumak daha kolay olacaktı; o an için güvende mi yoksa hepsine bir ders mi vermesi gerekiyor anlayacaktı. Aynı zamanda Yalson ile Dorolow’un Balveda ile işinin bitmesini de beklemek istiyordu. Kültür ajanı artık yaşamak için daha çok zamanı olduğunu düşündüğünden uygun bir fırsatın gelmesini bekliyor olabilirdi ama yine de bir şeye kalkışma ihtimali de vardı. Öyle bir şey yapacak olursa uyanık olmak istiyordu. Daha hâlâ onu öldürüp öldürmeme kararını vermiş değildi ama en azından onun da artık düşünce zamanı vardı.

Açık Havada Türbülans programlanmış son rota düzeltmesini tamamlayıp burnunu Parıltılıyar’ın yüzüne çevirdi; tam olarak Schar Dünyası’nın yıldızına doğru değil de genel olarak o yöne.

Arkasında, ismini verdiği sistemde, Vavatch denen Orbitalin hâlâ genişleyen, hâlâ ışıyan, hâlâ yavaşça dağılan sayısız pırıltılı parçacığı, o dünyanın yok edilmesinin hiddetiyle çınlayıp girdaplar yapan bir güneş rüzgârıyla sürüklenerek yıldızlara doğru saçılıyorlardı.

Horza bir süre daha yemekhanede kendi başına oturup kalıntıların dağılmasını izledi. Karanlığa karşı ışık, hiçlikten ibaret şişman bir simit, sadece enkaz parçaları. Bütün bir dünya silinip gitmişti. Sadece yıkılmakla kalmamıştı –ağ enerjilerinin ilk kesiği bunun için yeterliydi– ama silinmiş,

özenle, kesinlikle, bir sanat eserine gösterilecek hassasiyetle parça parça edilmişti; yok oluş estetik bir tecrübeye dönüştürülmüştü. Bunun o kendini beğenmiş zarafeti, o sofistike habisliğinin mutlak-sıfırdaki soğukluğu... onu neredeyse dehşete düşürdüğü kadar etkiliyordu da. O bile tereddütle de olsa belli bir takdir duyduğunu kabul ediyordu.

Kültür, İdirililere ve galaktik toplumun kalanına verdiği dersi boşa harcamamış, bu berbat emek ve beceri israfını dahi güzel bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı... Ama bu pişman olacakları bir mesaj, diye düşündü Horza, o sırada hiper-ışık hızla ve sıradan ışık da sürünerek galaksiyi katediyordu.

Kültür'ün sunduğu buydu, sinyali buydu, reklamı, mirası: düzenden kaos, inşadan yıkım, yaşamdan ölüm.

Vavatch kendi başına bir anıt olmaktan çok daha fazlası olacaktı; aynı zamanda Kültür'ün ölümcül idealizminin nihai, kanlı tezahürü olacaktı: Başka herhangi bir toplumdan daha iyi olmamakla kalmayıp çok, çok daha kötü olduğunun geç kalmış kabulü.

Varoluşun içinden adaletsizliği almayı, yaşamın kuşaktan kuşağa aktarılan mesajındaki, herhangi bir anlama sahip olmasını ya da ilerlemesini (karanlığa dair bir anı varlığını sarsıp geçince üşüyüp titredi) sağlayan hataları çekip çıkarmayı hedefliyorlardı... Ama onlarınki nihai hataydı, son yanıltı ve onların sonunu getirecek olan da buydu.

Horza köprüye gidip görüntüyü gerçek uzaya geçirmeyi, böylece Orbitalin sağlam hâlini, AHT'nin şu anda içinden geçtiği gerçek ışık birkaç hafta önce yola çıkarken olduğu durumu görmeyi düşündü. Ama kendini görececek kimse olmamasına rağmen başını ağır ağır iki yana salladı ve bunun yerine darmadağın, terk edilmiş odanın uzak ucundaki sessiz ekranı izledi.

OYUN DURUMU:
İKİ

Yat ağaçlık bir koya demir attı. Su berraktı, pırıltılı dalgaların on metre aşağısında çıpanın sabitlendiği kumlu zemin görülüyordu. Uzun, her mevsim mavi ağaçlar küçük körfezin etrafına kaba bir hilal şeklinde yayılmışlardı ve tozlu kökleri bazen tutundukları aşı rengi kumtaşında görünüyordu. Aynı kayada üstüne parlak çiçekler serpiştirilmiş ve altın rengi kumsallara tepeden bakan küçük yarlar da vardı. Uzun yansıması suyun üstünde sessiz bir çerçeve gibi titreşen beyaz yat, uzun yelkenlerini çevirerek ağır ağır ormanın bir kolundan ve birleştirilmiş iki el gibi görünen koydan gelen hafif esintiye doğru döndü.

İnsanlar küçük kanolara ya da sandallara binip kıyıya gittiler ya da sıcak suya atlayıp yüzdüler. Yat ana limanından çıktığından beri eşlik eden ceerevelllerden bazıları koyda oynamak için kaldılar; uzun kırmızı gövdeleriyle suyun içinden kayıp teknenin altından geçiyor, etrafından dolanıyorlardı ve su püskürterek aldıkları nefesleri suya bakan yarlardan yankılanıyordu. Bazen burunlarıyla kıyıya yönelen sandalları dürtüyorlardı ve yüzücülerin birkaçı bu ince, zarif hayvanlarla oynuyor, onlarla yüzmek için dalıp onlara dokunuyor, onlara tutunuyorlardı.

Kayıklardaki insanların bağırışları yavaşça uzaklaştı. Küçük teknelerini kıyıya çıkarıp ormanın içinde gözden kaybolup minik, kimsenin yaşamadığı adayı keşfe çıktılar. İç denizin küçük dalgaları ayak izleriyle dolu kuma çarptı.

Fal 'Ngeestra iç çekip bir defa yatın etrafında dolandıktan sonra teknenin kış tarafında yastıklı bir sandalyeye oturdu. Puntaların arasına bağlanmış iplerin biriyle dalgın dalgın oynayarak ipi eliyle sıvazladı. Sabahleyin yat yavaşça anakaradan adalara doğru yol alırken onunla konuşan genç çocuk orada oturduğunu görüp konuşmak için yanına geldi.

“Adaya bakmayacak mısınız?” diye sordu. Çok ince ve hafif görünüyordu. Teni koyu, neredeyse altın rengi denebilecek bir sarı tonuydu. Fal’a hologramları düşündürten bir parlaklığı vardı çünkü bir şekilde sıska kolları ve bacaklarının sahip olduğu kalınlıktan daha derin görünüyordu.

“Canım istemiyor,” dedi Fal. Daha önce de oğlanın kendisiyle konuşmasını istememişti, şimdi de istemiyordu. Fal bu tekne gezisine gelmeyi kabul ettiği için üzgündü.

“Neden ki?” dedi oğlan. Fal çocuğun adını hatırlayamıyordu. Kendisiyle konuşmaya başladığı sırada söylediklerine dikkat etmemişti, şimdi de çocuk ona adını söylemiş miydi ondan bile emin değildi ama söylediğini varsayıyordu.

“İstemiyorum işte.” Fal omuz silkti. Oğlana bakmıyordu.

“Aaa,” dedi çocuk. Bir süre sessiz kaldı. Fal oğlanın vücudundan yansıyan güneş ışığının farkındaydı, yine de ona bakmak için dönmedi. Uzaktaki ağaçları, dalgaları nefes almak için suyun yüzeyine çıkıp kamburlarını çıkaran, sonra da yeniden dalan ceerevelllerin kızıl bedenlerini izledi. “Nasıl hissettiğini biliyorum,” dedi çocuk.

“Öyle mi?” deyip ona bakmak için döndü Fal. Oğlan biraz şaşırılmış gibi görünüyordu, başıyla onu onayladı.

“Bıktın değil mi?”

Fal başını yeniden çevirip, “Belki de,” dedi. “Biraz.”

“Bu eski dron neden her yere giderken peşinden geliyor?”

Fal oğlana sert bir bakış attı. Jase o sırada alt güvertenin altında ona içki alıyordu. Limanda onunla birlikte yata binmişti ve bütün bu süre boyunca ondan çok uzaklaşmamıştı – genelde takındığı o etrafında gezinen, koruyucu tavır üstündeydi. Fal yeniden omuz silkip adanın içinden bir kuş sürüsünün havalanmasını izledi. Kuşlar ötüp alçaldılar, havada

döndüler. “Bana göz kulak oluyor,” dedi Fal. Ellerine bakıp gün ışığının tırnaklarından yansımalarını izledi.

“Sana göz kulak olunmasına ihtiyacın mı var?”

“Yok.”

“O zaman neden sana göz kulak oluyor?”

“Bilmem.”

“Çok gizemlisin biliyorsun değil mi?” dedi. Fal ona bakmıyordu ama sesinde bir gülümseme duyduğunu düşündü. Ses çıkarmadan omuz silkti. “Şu ada gibisin,” dedi oğlan. “Onun gibi yabancı ve gizemlisin.”

Fal burnundan soluyup kırıncı görünmeye çalıştı; sonra da Jase’in taşıdığı bardakla bir kapıda belirdiğini gördü. Çabucak ayağa kalkıp peşinde oğlanla güvertayı geçip yaşlı dronun yanına gitti, bardağı alıp ona minnetle gülümsedi. Fal yüzünü bardağa doğru eğip içkiyi yudumladı ve bardağın ardından çocuğa baktı.

“Vay, selam genç adam,” dedi Jase. “Adaya bir göz atmaya-
cak mısın?” Fal candan sesi ve bunu çocuğa neredeyse çocuğun kendisine söylediği tavırla söylemesi yüzünden makineye tekme atmak istedi.

Oğlan, Fal’a bakarak, “Atabilirim,” dedi.

Jase, “Atmalısın,” deyip teknenin kış tarafına doğru süzül-
dü. Yaşlı makine gövdesinden sahipsiz bir gölgeye benzeyen eğimli bir alan uzatıp çocuğun omuzlarına koydu. “Bu arada daha önce konuşurken söylediklerine elimde olmadan kulak misafiri oldum,” deyip çocuğu nazikçe güvertenin ilerisine doğru yürüttü. Çocuğun altın renkli başı içkisini hâlâ son derece yavaşça içen ve az önce Jase ile çocuğu birkaç adım geriden takip etmeye başlayan Fal’a bakmak için omzunun üstünden arkaya döndü. Oğlan, bakışlarını Fal’ın üstünden yanındaki, “Temas’a giremediğinden bahsediyordun,” diyen drona çevirdi.

“Evet, doğru.” Oğlan aniden savunmacı bir sesle konuşmaya başlamıştı. “Bunun hakkında konuşuyordum, ne var yani?” Fal dronun ve oğlanın arkasından yürümeye devam etti. Dudaklarını şapırdattı. Bardaktaki buzlar şingirdadı.

“Kızmışsın gibi geliyordu sesin,” dedi Jase.

“Kızmadım,” dedi çocuk hızla. “Adil olmadığını düşünüyorum, o kadar.”

“Seçilmediğin için mi?” diye sordu Jase. Fal’ın birkaç dakika önce oturduğu kış taraftaki koltuklara geliyorlardı.

“Yani, evet. Hayatta en çok istediğim şeydi, hata yaptıklarını düşünüyorum. Alınsaydım iyi işi çıkaracağımı biliyorum. Savaş filan var diye daha çok insana ihtiyaç duyacaklarını düşünmüştüm.”

“Yani, evet. Ama Temas’a başvuruların sayısı her zaman kullanabileceklerinden fazla oluyor.”

“Ama dikkate aldıkları şeylerden birisinin oraya gitmeyi ne kadar istediğin olduğunu düşünmüştüm, kimsenin de bunu benim kadar istemiş olabileceğini düşünmüyorum. Kendimi bildim bileli...” Koltuklara gelince oğlanın konuşması kesildi. Fal oturdu; oğlan da öyle. Fal artık ona bakıyordu ama dinlemiyordu. Düşünüyordu.

“Belki henüz yeterince olgunlaşmadığını düşünüyorlardır.”

“Ben *olgunum!*”

“Hımm. Biliyor musun nadiren senin kadar gençleri alıyorlar. Bildiğim kadarıyla senin kadar gençleri alacakları zaman belli bir olgunlaşmamışlık bulmaya çalışıyorlar.”

“Yani bu aptalca. Demek istediğim, sana ne istediklerini söylemiyorlarsa ne yapacağını nereden bileceksin ki? Nasıl hazırlanabilirsin yani? Ben bunların hepten adaletsizce olduğunu düşünüyorum.”

“Aslında bir anlamda öyle olmasını amaçladıklarını düşünüyorum,” diye karşılık verdi Jase. “O kadar çok başvuran var ki ne hepsini kabul edebilirler ne de sadece en iyileri, çünkü *onlardan* o kadar çok var ki, aralarından rasgele seçim yapmak zorunda kalıyorlar. Her zaman yeniden başvurabilirsin.”

Oğlan, “Bilemiyorum,” deyip oturduğu yerde öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koyup başını ellerinin arasına alarak güvertenin cilalı ahşap zeminine baktı. “Bazen sırf seni reddettiklerinde kendini kötü hissetme diye öyle dedik-

lerini düşünüyorum. Belki de sadece en iyileri alıyorlardır diye düşünüyorum. Ama bence bir *hata* yaptılar. Ama sana neden başarısız olduğunu söylemezlerse bununla ilgili ne *yapabilirsin?*”

...Fal da başarısızlık üstüne düşünüyordu.

Jase onu Değişçin'i bulmakla ilgili fikri için kutlamıştı. Daha o sabah, dağ evinden inen antika buharlı fönikülere bindikleri sırada Vavatch'ta olup bitenleri, Bora Horza Gubuchul adındaki Değişçin'in ortaya çıkıp ajanları Perosteck Balveda'yı da yanına alarak korsan gemisiyle kaçtığını duymuşlardı. Fal'ın sezgisi doğru çıkmıştı, Jase de onu yerden göğe koyamayarak övgü üstüne övgü yağdırmış, adamın kaçmasının onun hatası olmadığını vurgulamıştı. Bazen haklı olmak, doğru şeyi düşünüp isabetli tahminde bulunmak canını sıkıyordu.

Her şey ona o kadar bariz gelmişti ki. Perosteck Balveda'nın aniden çıkagelmesi (yakaladığı bir İdir kruvazörünün büyük kısmını çekerek gelen savaştan hasar alsa da muzaffer çıkan GTB *Asabi Enerji*'de) doğaüstü bir işaret ya da onun gibi aptalca bir şey gibi gelmemişti, sadece Balveda'nın kayıp Değişçin'in peşinden gitmesi gereken kişi olması son derece... son derece *doğal* gelmişti. O noktada söz konusu düello yaşandığı sırada uzayın o bölgesinde neler olduğuna dair daha fazla bilgileri olmuştu ve çeşitli gemilerin rapor edilen, muhtemel ve mümkün olan hareketleri (ona kalırsa yine gayet bariz şekilde) *Açık Hava Türbülansı* adındaki korsan gemisini işaret etmişti. Başka ihtimaller de vardı ve Temas'ın Özel Durumlar bölümünün kaynaklarının elverdiği ölçüde onlar da takip edilmişlerdi ama Fal tüm o dallanarak çoğalan ihtimaller içinde meyve verecek bir tane varsa bunun Vavatch bağlantısından hep kesinlikle emin olmuştu. *Açık Hava Türbülansı*'nın kaptanı Kraiklyn'di; adam Hasar oyuncusuydu. Yıllardır bir Hasar müsabakasına ev sahipliği yapacağı Vavatch kadar bariz olan bir yer çıkmamıştı. Dolayısıyla o gemiye müdahale etmek için en olası yer -Değişçin kontrolü çoktan ele geçirdiyse ön plana çıkacak olan Schar

Dünyası hariç- Vavatch'tı. Vavatch'ın en muhtemel yer olduğunu ve birisi oraya gönderilecekse bunun kadın ajan Balveda olduğunda ısrarda bulunarak riske girmişti ama artık söylediklerinin hepsi doğru çıkmıştı ve Fal riske attığı kişinin kendisi olmadığını fark ediyordu. O kişi Balveda'ydı.

Ama başka ne yapılabilirdi ki? Savaş muazzam bir hacimde hızlanıyordu; az sayıdaki Özel Durumlar ajanı için başka bir sürü acil görev vardı, ayrıca oraya zamanında gidebilecek olan tek iyi ajan Balveda'ydı. Onunla beraber gönderdikleri genç bir adam vardı ama o sadece umut vadediyordu, deneyimli değildi. Fal daha en baştan iş o noktaya gelirse ve paralı askerlerin arasına karışmanın Değişçin'e ve onun aracılığıyla Zihne erişmenin tek yolu olduğu ortaya çıkarsa Balveda'nın adamın değil, kendi hayatını riske atacağını biliyordu. Bu cesur bir hamleydi ama Fal aynı zamanda hatalı olduğunu düşünüyordu. Değişçin Balveda'yı tanıyordu; görünüşünü ne kadar değiştirirse değiştirsin onun aslında kim olduğunu anlayabilirdi (ve Balveda'nın radikal fiziksel değişim geçirecek kadar zaman olmamıştı). Değişçin kim olduğunu anlarsa (ve Fal anladığından şüpheleniyordu) Balveda'nın görevini bitirme ihtimali en toy ve endişeli ama üstüne şüphe düşmemiş ajandan daha azdı. Fal kendi kendine, *Beni affedin hanımefendi*, diye düşündü. *Elimden gelse size daha iyi davranırdım...*

Tüm gün boyunca Değişçin'den nefret etmeye çalışmış, onu gözünde canlandırıp Balveda'yı büyük ihtimalle öldürdüğü için ondan nefret etmeye uğraşmıştı ama nasıl göründüğüne dair en ufak bir fikrinin olmadığı birisini gözünde canlandırmakta zorlanmasının dışında (mesela geminin kaptanı Kraiklyn gibi mi?) nedense bir türlü içinden nefret etmek gelmemişti. Değişçin gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Balveda'nın konuşma şeklini beğenmişti; kadın cesur ve gözü pekti ve Fal her şeye rağmen Balveda'dan ümidini kesmemişti, bir şekilde tüm bunlardan sağ çıkacağını ve bir ihtimal günün birinde yüz yüze buluşacaklarını umuyordu, belki de savaş bittikten sonra...

Ama o da gerçek gibi gelmemişti.

Buna inanamıyordu; bunu Balveda'nın Değişçin'i bulduğunu gözünde canlandığı gibi gözünde canlandıramıyordu. Onu aklında görmüş, iradesiyle gerçek kılmıştı... Tabii onun versiyonunda kazanan Balveda'ydı, Değişçin değil. Ama Balveda'yla buluştuğunu gözünde canlandıramıyordu ve bir şekilde bu korkutucuydu, sanki öngörü yeteneğine o kadar çok inanmaya başlamıştı ki bir şeyi net bir şekilde gözünde canlandıramaması o şeyin asla gerçekleşmeyeceği anlamına geliyordu. Her halükârda epey moral bozucu bir durumdu.

Ajanın savaştan sağ çıkma ihtimali ne kadardı? Şu anda çok değildi, Fal bunu biliyordu ama Balveda'nın bu defa bir şekilde kendisini kurtardığını varsayacak olursa bile daha sonra bir şekilde ölme ihtimali neydi? Savaş ne kadar uzun sürerse bu o kadar mümkün oluyordu. Fal'ın hissiyatı da, olayları nispeten daha iyi kavramış Zihinler arasındaki konsensüs de savaşın yıllar değil on yıllar süreceği yönündeydi.

Tabii artı eksi birkaç ay. Fal surat asıp dudağını ısırırdı. Zihin'i aldıklarını göremiyordu; Değişçin kazanıyordu, Fal'ın da neredeyse tüm fikirleri tükenmişti. Son zamanlarda aklına gelen tek şey –bir ihtimal, sadece bir ihtimal– Gobuchul'un kafasını karıştırmaktı: Büyük ihtimalle onu tamamen durdurmanın bir yolu değildi bu ama işini zorlaştırması muhtemel bir şeydi. Ama Fal iyimser değildi, Temas'ın Savaş Yönetimi böylesine tehlikeli, tartışmalı ve potansiyel olarak pahalı bir planı kabul etse dahi...

"Fal?" dedi Jase. Fal bir şey görmeksizin adaya baktığını fark etti. Elindeki bardak ısınmaya yüz tutmuştu ve hem Jase hem de oğlan ona bakıyorlardı.

"Ne?" deyip içkisini yudumladı.

"Sana savaş hakkında ne düşündüğünü soruyordum," dedi oğlan. Suratı asılmıştı ve keskin güneş ışığının düştüğü yüzünü ona çevirmiş, kıstığı gözleriyle ona bakıyordu. Fal oğlanın geniş, açık yüzüne bakıp kaç yaşında olduğunu merak etti. Kendisinden büyük müydü? Küçük müydü? O da Fal gibi mi hissediyor – daha büyük olmayı ve kendisine sorumluluk sahibi birisi olarak davranılmasını mı istiyordu?

“Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun? Savaş hakkında hangi açıdan ne düşündüğümü soruyorsun?”

“Yani,” dedi oğlan, “sence kim kazanacak?” Gıcık olmuş gibi görünüyordu. Fal onu dinlemediğinin çok bariz olduğundan şüpheleniyordu. Jase’e baktı ama yaşlı makine bir şey söylemedi ve aura alanı da olmadığından ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlamanın bir yolu yoktu. Eğlenmiş miydi? Endişeli miydi? Fal bardağını dudaklarına kaldırıp serin içkisinin son yudumunu da yuttu.

Fal çabucak, “Biz kazanacağız tabii ki,” diyerek bakışlarını çocuktan Jase’e çevirdi. Oğlan başını iki yana salladı.

“Ben o kadar emin değilim,” dedi çenesini ovalayarak. “Gereken iradeye sahip olduğumuzdan emin değilim.”

“İrade mi?” dedi Fal.

“Evet. Savaşma arzusu. İdirililerin doğuştan savaşçı olduklarını düşünüyorum. Biz değiliz. Yani, hâlimize baksana...” Gülümsedi, sanki ondan çok daha yaşlıymış ve kendisinin çok daha bilge olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu ve başını çevirip elini tembelce kayıkların kumun üstünde yaba yatırılmış bir hâlde durdukları adaya doğru salladı.

Fal elli altmış metre ileride çiftleşen bir erkekle bir kadının gibi duran iki kişi gördü, küçük bir yarın altındaki sığıltaydılar; suyun içinde yukarı aşağı inip çıkıyorlardı, kadının kara elleri adamın daha açık tenli ensesine dolanmışlardı. Çocuğun bu kadar bilgelik taslamasının nedeni bu muydu?

Of ya, seksin cazibesi işte.

Çok eğlenceli olduğuna şüphe yoktu ama insanlar seks nasıl oluyor da böylesine *ciddiye* alabiliyorlardı? Bazen İdirililere karşı sinsi bir kıskançlık hissediyordu; onlar seksli aşıyorlardı; bir süre sonra önemini yitiriyordu. İkili çift cinsiyetliydi, çiftin her biri diğerini hamile bırakıyordu ve ikisi de normalde ikiz doğuruyordu. Bir ya da nadiren iki hamilelikten –ve yavruların emzirilme döneminin bitmesinden– sonra verimli üreme aşamalarından çıkıp savaşçı oluyorlardı. Zekâ seviyeleri mi yükseliyordu yoksa sadece kişilik mi değiştiyorlardı konusunda görüş ayrılığı vardı. Ama kesinlikle

daha marifetli, daha az açık fikirli, daha mantıklı ama daha az yaratıcı, daha amansız ve daha az az şefkatli oluyorlardı. Boyları bir metre daha uzuyordu; ağırlıkları neredeyse iki katına çıkıyordu; keratin kaplamaları daha kalın ve daha sert oluyordu; kaslarının hem hacmi hem de yoğunluğu artıyor ve iç organları bu güç artırıcı değişikliklere destek sağlayacak biçimde değişiyordu. Aynı zamanda bedenleri cinsel organlarını absorbe ediyor, cinsiyetsizleşiyorlardı. Kültür'ün bu konulardaki açık büfe yaklaşımına göre son derece doğrusal, simetrik ve düzenliydi.

Evet, Fal, suratında tedirgin, kendini üstün gören bir gülümsemeyele önünde oturan o sıska geri zekâlının İdirilileri neden üstün bulduğunu anlayabiliyordu. Toy aptal.

“O zaman nasıl oluyor da onlar kazanıyorlar?” oğlan ukala ukala sırıttı.

Oğlan ona bakıp başını yukarı aşağı sallayarak, “Yani, bekle ve gör,” dedi. “Bence savaştan çekilip İdilirlerin genişlemelerine –ya da artık yaptıklarına ne ad koymak istiyorsan ona– devam etmelerine izin vereceğiz. Savaş heyecan verici oldu sayılır, bir değişiklik de oldu ama artık neredeyse dört yıl geçti ve...” Bir elini tekrar salladı. “... henüz pek bir şey *kazanmış* bile değiliz.” Güldü. “Tek yaptığımız kaçıp durmak!”

Fal hemen ayağa kalkıp ağlamaya başlamaktan korkarak arkasına döndü.

Oğlan Jase'e, "Siktir," diyordu. "Galiba kalkıp az önce bir şey söyledim... Bir arkadaşı ya da akrabası filan...?"

Fal yeni iyileşmiş bacağı uzaktan geliyormuş gibi, dırdırcı bir sızıyla yeniden acımaya başladığından biraz topallayarak güvertenin ilerisine gitti.

"Endişelenme," diyordu Jase oğlana. "Onu kendi haline bırakırsan toparlanacaktır..."

Fal bardağını yatın karanlık, boş kabinlerinden birine bıraktı, sonra da ilerlemeye devam edip ön üst güverteye doğru yürüdü.

Bir merdivene tırmanıp kaptan köşküne çıktı, sonra da başka bir merdivenden onun çatısına tırmanıp bağdaş kurup oraya oturdu (yeni iyileşmiş bacağı acıyordu ama onu umursamadı) ve denize baktı.

Uzaklarda, neredeyse pus-sınırında, hemen hemen tamamen durgun havada titreşen beyaz bir sırt vardı. Fal 'Ngeest-ra uzun hüznünlü bir nefes verip o beyaz şekillerin -büyük ihtimalle sadece yukarıda, daha açık havada olduklarından görünüyordı- karlı dağlar olup olmadıklarını merak etti. Belki de sadece bulutlardı. Mekânın coğrafyasını bunu çıkaracak kadar iyi bilmiyordu.

Orada öylece oturup o zirveleri düşündü. Bir defasında, küçük bir dağ çayının bataklık bir platoda yaklaşık bir kilometre boyunca alçalmadan, o ıslak, kamışlarla kaplı toprağın üstünden müsabakaların arasında gerinip esneyen bir atlet gibi kavis yapıp, sağa sola salınıp, eğilip bükülerek ilerlediği dağ eteklerinde o kış günü çıktığı yürüyüşü hatırlamaya değer kılan bir şey bulmuştu.

Akıp giden çayın kıyısı berrak, kırılğan levhalar hâlinde buz tutmuştu. Suyun sığ kesimlerinden mutlu mesut yürüyüp ince buzu çizmeleriyle kırıp akıntıyla gitmesini izleyerek biraz zaman geçirmişti. O gün tırmanmıyor, sadece yürüyordu; su geçirmez kıyafetini giymişti ve yanında az miktarda teçhizat taşıyordu. Bir şekilde tehlikeli ya da fiziksel olarak

zorlayıcı bir şey yapmayışı kendisini yeniden küçük bir çocuk gibi hissetmesini sağlamıştı.

Akıntının kayadan bir terasın üstünden aşır kırın bir seviyesinden aşağıya, başka bir seviyeye aktığı bir yere geldi; su, çağlarcanın hemen altında kayayı oyup küçük bir havuz oluşturmuştu. Çay yarım metreden az bir mesafe düşüyordu ve üstünden atlanacak kadar dardı: Ama Fal o çayı da, o havuzu da hatırlıyordu çünkü orada, dönüp duran suyun içinde, şarılıtlı çağlarcanın altında kısıлып kalmış donmuş köpükten bir daire vardı.

Su doğal olarak yumuşak ve turbalıydı ve o bölgedeki dağ akarsularında bazen sarı beyaz bir köpük oluyor, rüzgâra kapılıp uçuyor ve kamışlara takılıyordu ama Fal daha önce hiçbirinin öyle bir daire şeklinde birikip donduğunu görmemişti. Bunu görünce güldü. Suyun içine girip köpükten daireyi özenle kaldırdı. Çapı açtığı elinin başparmağıyla serçe parmağının arasındaki mesafeden azıcık daha fazlaydı ve birkaç santimetre kalınlığında olduğundan ilk başta korktuğu kadar narin değildi.

Köpükler soğuk havada ve neredeyse buz tutmak üzere olan suda donup galaksinin minicik modeline benzeyen bir şekil oluşturmuşlardı: Epey sık rastlanan bir spiral galaksi, bunun gibi, kendi galaksisi gibi. Su, hava ve aralarında kalmış çeşitli kimyasalların o hafif karışımını elinde tutup çevirdi, kokladı, dilini çıkarıp yaladı ve arkasından loş kış güneşine bakıp sonra da çınlayacak mı diye parmağıyla bir fiske attı.

Küçük kırağıdan galaksisinin erimesini izledi ve üstünden üflediği nefesini gördü: Kendi sıcaklığının kısa süre için havada bıraktığı imgesini.

Sonunda onu aldığı yere, küçük çağlarcanın dibindeki havuza, yavaşça kendi etrafında dönmeye bıraktı.

O galaksi imgesi o sırada aklına gelmişti, hemen ardından hem küçük hem de muazzam şeyleri biçimlendiren kuvvetlerin benzerliği üstüne düşünmüştü. *Peki en önemli olan hangisi?* diye geçirmişti aklından, ama sonra da böyle bir şey düşündüğü için utanmıştı.

Ancak arada bir o düşünceye dönüyor her birinin diğeri kadar önemli olduğunu kavıyordu. Sonra da konu üstüne ikincil düşüncelere geçip yeniden utanıyordu.

Fal 'Ngeestra derin bir nefes alıp kendini biraz daha iyi hissetti. Gülümseyip başını kaldırdı, bir an gözlerini kapatıp göz kapaklarının ardından kırmızı güneş-sisini izledi. Sonra da elini kıvrıcık sarı saçlarının içinden geçirip bir kez daha pırıltılı suların üstündeki o uzak, titreşen, belirsiz şekillerin bulut mu yoksa dağ mı olduklarını merak etti.

9

Schar Dünyası

347

Çok büyük bir yükseklikten baktığın engin, parıltılı bir okyanus hayal et. Ufkun her köşesinin berrak, kıvrılan sınırlarına dek uzansın, güneş de bir milyar küçücük dalgacığının üstünde pırıldasın. Şimdi de okyanusun üstünde yumuşak, pürüzsüz bir bulut örtüsü hayal et, suyun çok üstünde asılı duran siyah kadifeden bir kabuk gibi olsun, o da ufka kadar uzansın ama hiç güneş olmasa da sular pırıldamaya devam etsin. Buluta bir sürü keskin, küçük ışık ekle, gökteki mürekkep rengi örtünün altına parıldayan gözler gibi serpiştirilmiş olsunlar; teker teker, ikişer ikişer ya da daha büyük gruplar hâlinde, her bir set diğerlerinden çok hem de çok uzağa konumlanmış olsunlar.

Bir geminin hiperuzayda, enerji ağı ile gerçek uzay arasında mikroskobik bir böcek gibi serbestçe uçarken gördüğü manzara buydu işte.

Bulut örtüsünün altındaki küçük, keskin ışıklar yıldızlardı; denizdeki dalgalar hiperuzayda seyreden bir geminin motorlarının güç alanlarıyla tutunduğu enerji ağındaki düzensizliklerdi, o parıltılar da güç kaynağını oluşturuyorlardı. Ağ da, gerçek uzayın düzlemi de okyanus ile bulutun gerçek bir gezegende olacağı şekilde eğimliydi ama daha az bir ölçüde. Kara delikler bulutlardan denize uzanan bir kasırgadan arta kalmış ince, bükülgen hortumlara benziyorlardı; süpernovalar da bulutların arasındaki uzun şimşeklere.

Kayalar, aylar, gezegenler, Orbitaler hatta Halka ve Küreler dahi neredeyse hiç görünmüyorlardı...

İki "Katil" sınıfı Hızlı Saldırı Birimi *İhraç Fazlası* ve *Revizyonist* son hız hiperuzayda ilerleyip gerçek uzayın ağının altında derin, sakın bir havuzdaki ince, pırıltılı balıklar gibi geçip gidiyorlardı. Sistemler ve yıldızların etrafından tespit edilme ihtimallerinin en az olduğu boş bölgelerin derinliklerinden yollarına devam ettiler.

Motorlarının her biri neredeyse hayal edilemeyecek birer güç odağıydılar, iki yüz metre uzunluğundaki hacimlerinin içinde küçük bir güneşin ürettiğinin neredeyse yüzde biri kadar enerji içeriyorlar ve ait oldukları araçları gerçek uzayda saatte on ışık yılından biraz az bir hıza denk düşen bir süratle dört boyutlu uzayın içinden ileriye doğru fırlatıyorlardı. O zamanlar epey yüksek olduğu düşünülen bir hızdı bu.

Parıltılıyar ve Kasvetli Körfez'in ileride olduğunu hissettiler. Dörtnala gidercesine düz ilerleyen rotalarını savaş bölgesinin iyice içlerine girmelerini sağlayacak bir açı yapacak şekilde büküp değiştirdiler ve Schar Dünyası'nın içinde olduğu sistemi hedef aldılar.

Çok uzaklarda Körfez'i yaratmış olan kara delik kümesini görebiliyorlardı. O dibe batan enerjinin oluşturduğu yivler bu alandan binlerce yıl önce geçmiş ve arkalarında yutulmuş yıldızların boşluklarından oluşan temiz bir uzay bırakmışlardı, yıldız ve nebulalardan oluşan ve ağır ağır dönen bir adadan ibaret galaksinin merkezine giden spiral şeklindeki rotalarında yavaşça ilerlerken yapay bir galaktik kol yaratmışlardı.

Birbirlerine çok yakın oldukları için bu kara delik grubuna Orman deniliyordu ve hız yapan o iki Kültür aracına görülüp takip edilirlse o eğrilip bükülmüş, ölümcül gövdelelerin arasından geçmeye çalışma talimatı verilmişti. Kültür'ün alan yönetimi becerilerinin İdirliilerden üstün olduğu genel olarak kabul görüyordu, dolayısıyla kare deliklerin arasından geçme şansları da daha fazlaydı ve onları takip eden araçların da Orman'a dolanma riskini göze almaktansa peşlerini bı-

rakma ihtimali vardı. Düşünmesi bile korkunç bir ihtimaldi bu ama o iki HSB çok değerliydi; Kültür henüz onlardan çok sayıda üretmemişti ve bu araçların güvenliğe geri dönmeleri ya da en kötü ihtimalle tamamen yok edilmelerini garantilemek için her şey yapılmalıydı.

Düşman bir gemiyle karşılaşmadılar. Sessizlik Bariyeri'nin iç taraftaki yüzünün yanından göz açıp kapayıncaya kadar, birkaç saniye içinde geçip gittiler ve o sırada önceden belirlenen mühimmatı iki kısa darbeye patlatıp bir kez bükülüp son hızla, motorlarını yakarcasına uzaklaşarak seyrelmekte olan yıldızların arasından ilerleyip Parıltılyar'ı geçerek Kasvetli Körfez'in boş göğüne doğru ilerlediler.

Schar Dünyası'nın yakınında konuşlandırılmış düşman araçlarının onları takibe başladığını tespit ettiler ama çok geç görülmüşlerdi ve çabucak takip lazerlerinin sondalayıcı ışınlarının menziline çıktılar. Tuhaf görevleri tamamlanmış hâlde rotalarını Körfez'in uzak tarafına çevirdiler. Ne gemilerin Zihinlerine ne de her aracın taşıdığı insan mürettebata (bir işe yaramalarından ziyade sırf istedikleri için oradaydılar) neden boş uzayı pahalı savaş başlıklarıyla bombalayıp birbirlerinin hedef dronlarına BRYSS ateşi açtıkları, ÇAM ve sıradan gaz bulutları salıp esasen ağzına kadar yayım ekipmanı doldurulmuş insansız mekiklerden fazlası olmayan küçük, motorsuz sinyal gemileri bıraktıkları açıklanmamıştı. Bu operasyonun tüm sonucu birkaç tane gösterişli parlama ve patlama oluşturup İdirililer kalıntıları temizleyip sinyal araçlarını yok edip yakalayana dek etrafa radyasyon kabukları ve geniş bant sinyalleri serpiştirmek olacaktı.

Hayatlarını kim olduğu belli olmayan birilerini hiçbir yerin ortasında var olmayan bir uzay savaşı yaşandığına ikna etmek için tasarlanmış gibi görünen, aptalca, boktan, aşırı tehlikeli bir görev için riske atmaları istenmişti. Onlar da bunu yapmışlardı!

Kültür nereye gidiyordu? İdirililer intihar görevlerine bayılıyorlarmış gibi görünüyordular hatta başka türlü bir görevi yerine getirmeleri istendiğinde bunu bir hakaret olarak gör-

dükleri izlenimine kapılmak çok kolaydı. Peki ama *Kültür?* *Kültür*'ün savaş kuvvetlerinde bile "disiplin" sözcüğü tabu olarak görülür, insanlar her zaman bu *nedenmiş*, *şu niyeymiş* öğrenmek isterlerdi.

İşler hakikaten sarpa sarıyordu.

İki gemi tartışarak, son hız Körfez'in ötesine doğru ilerlediler. Güvertelerindeyse mürettebatın üyeleri arasında hararetli konuşmalar devam ediyordu.

Açık Hava Türbülansı'ın Vavatch'tan Schar Dünyası'na olan yolculuğu tamamlaması yirmi bir gün sürdü.

Wubslin zamanını araçta elinden gelen bütün tamiratları yaparak geçirmişti ama geminin esas ihtiyacı olan şey baştan sona elden geçirilmekti. Yapısal olarak sağlam olsa ve yaşam desteği neredeyse normal çalışsa da hiçbir sistemi yıkıma uğramamakla beraber genel olarak tüm sistemlerinin performansı düşmüştü. Büküm birimleri normalden biraz daha tekleyerek çalışıyorlardı, füzyon motorları bir atmosferde uzun süre kullanılacak durumda değillerdi -onları Schar Dünyası'na indirip kaldırabilirlerdi ama bundan çok da fazla uçuramazlardı- ve aracın sensörlerinin sayısı ile etkinlikleri işlevsel yeterlilik için gereken minimumun çok da üstünde olmayan bir noktaya inmişti.

Horza yine de ucuz kurtardıklarını düşünüyordu.

AHT onun kontrolüne geçince Horza bilgisayarın kimlik devrelerini kapatabilmişti. Serbest Tayfadakileri de kandırmasına gerek yoktu; dolayısıyla günler geçtikçe eski kendisine biraz daha benzeyecek şekilde Değişti. Bunu Yalson ile Serbest Tayfanın diğer üyeleri için yapıyordu. Aslında Kraiklyn ile Vavatch'a gelmeden önce *AHT*'de olduğu kendisi arasında üçte ikilik bir Değişme hedefliyordu. Gelişip yüzünde kendisini belli etmesine izin verdiği kalan üçte bir ise gemideki kimse için değil, Kierachell adındaki bir Değişçin kız içindi. Schar Dünyası'nda yeniden karşılaştıklarında görünüşünün o kısmını tanıyacağını umuyordu.

Yalson bir gün *AHT*'nin hangarında ona, "Neden kızacağımızı düşündün?" diye sordu. Bir uca hedef ekranı yerleştirip lazerlerini antrenman seviyesine getirmişlerdi. Ekranın dahili projektörü ateş etmeleri için görüntüler yansıtıyordu. Horza kadına baktı.

"O sizin liderinizdi."

Yalson güldü. "O bir müdürdü; onların kaçının altlarındakiler tarafından sevildiklerini gördün Horza? Burası bir işletme, hem de başarılı bir işletme bile değil. Kraiklyn çoğumuzu erken emekli etmeyi başardı. Siktir! Kandırman gereken tek kişi gemiydi."

Horza uzaktaki ekranın bir yanından diğer yanına fırlayan insan figürüne nişan alıp, "Bir de o vardı tabii," dedi. Lazerin yansıması görünmüyordu ama ekran onu algılayıp isabet ettiği noktada beyaz bir ışıkla yanıp söndü. Bacağından vurulan insan figürü sendeledi ama düşmedi: Yarım puan. "Gemiye kandırmam lazımdı. Ama birilerinin Kraiklyn'e sadık çıkmasının getireceği riske girmek istemedim."

Sıra Yalson'daydı ama o Horza'ya bakıyordu, ekrana değil. Geminin sadakat sistemi baypas edilmişti, artık onu kontrol etmek için gereken tek şey sadece Horza'nın bildiği sayısal bir şifreyle parmağındaki, Kraiklyn'den aldığı küçük yüzüktü. Horza, Schar Dünyası'na gittiklerinde, eğer gezegenden ayrılmanın başka bir yolu yoksa kendisi Komuta Sistemi'nin tünellerinden sağ çıkamazsa Serbest Tayfanın gezegende mahsur kalmaması için *AHT*'nin bilgisayarını bir süre sonra tüm sadakat sınırlamalarını devre dışı bırakacak şekilde ayarlayacağına söz vermişti. "Bize söyledin," dedi Yalson, "söyledin değil mi Horza? Yani sonunda öğrenmemize izin verirdin?"

Horza ne demek istediğini biliyordu *ona* söyler miydi? Silahını indirip Yalson'un gözlerinin içine baktı. "Emin olduktan sonra evet," dedi, "insanlardan, gemiden emin olduktan sonra evet."

Bu samimi bir yanıtı ama Horza en iyi yanıt olduğundan emin değildi. Yalson'u istiyordu, onu sadece geminin kırmızı

gecesindeki sıcaklığı için değil, güveni için, kendisini umursadığı için istiyordu. Ama Yalson hâlâ ona uzaktı.

Balveda hayattaydı; belki de Horza, Yalson'un saygısını istemeseydi hâlâ yaşıyor olmazdı. Bunu biliyordu ve bu insanın içini acıtan bir düşünceydi, kendisini ucuz, zalim hissetmesine neden oluyordu. Durumun kesinlikle böyle olduğunu bilmek bile emin olmamaktan daha iyi olurdu. Bu oyunun soğuk mantığının Kültür kadınının hayatta kalmasını mı yoksa ölmesini mi gerektirdiğini tam olarak söyleyemiyordu hatta ilk seçenek içini rahatlatacak şekilde bariz olsa dahi onu soğukkanlılıkla öldürebileceğinden emin değildi. Bunun üstüne etraflıca düşünmüştü ve hâlâ bilmiyordu. Sadece her iki kadının da aklından neler geçtiğini tahmin etmediklerini umuyordu.

Kierachell başka bir endişe konusuydu. Böyle bir zamanda kişisel meselelerinden tasalanmanın absürt olduğunu biliyordu ama o Değişçin kadını düşünmeden edemiyordu; Schar Dünyası'na yaklaştıkça onu daha çok hatırlıyor, anıları daha çok gerçek oluyordu. Bunu çok da büyütmemeye çalıştı, Değişçinlerin gezegendeki yalnız üssünün can sıkıcılığını ve Kierachell'in dostluğuna rağmen orada hissettiği tatminsizliği anımsamaya çalıştı ama yaptığı onun yavaş gülümsemesini hayal edip o alçak sesinin akıcı zarafetini bir gencin ilk aşkına hissettiği tüm o kalp sızısıyla hatırlamak oldu. Arada bir Yalson'un da içinden geçenleri hissedebildiğini düşündüğünde içinde bir şey utançtan küçülür gibi oluyordu.

Yalson omuz silkip silahını omzuna dayayarak antrenman ekranındaki dört bacaklı gölgeye ateş etti. Gölge bir anda durup düştü ve çözülüp ekranın dibindeki gölgeli zemine karışıyormuş gibi kayboldu.

Horza konuşmalar yaptı.

Kendisini bir üniversiteye gelmiş misafir hoca gibi hissetmesine neden oluyordu bu ama yine de konuştu. Diğerlerine neyi neden yaptığını açıklaması gerektiğini, Değişçin-

lerin neden ıdırilileri desteklediklerini ve neden davalarına inandığını açıklaması gerektiğini hissediyordu. Bunlara bri-fing diyordu ve güya Schar Dünyası ve Komuta Merkezi, ta-rihi, coğrafyası vb. hakkındaydılar ama kendisini her zaman (son derece bilinçli bir şekilde) genel olarak savaş üstüne ya da savaşın yaklaştıkları gezegenle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir yanı hakkında konuşurken buluyordu.

Brifingler ona yemekhanede ileri geri yürüyüp Serbest Tayfanın üyeleriyle konuşurken Balveda'yı kabininde kapalı tutmak için de iyi bir bahane sunuyorlardı; konuşmalarının münazaraya dönüşmesini istemiyordu.

Perosteck Balveda hiç sorun çıkarmamıştı. Elbisesi, za-rarsız görünen mücevherleri ve birkaç tane ufak tefek şeyi daha bir vaktüpten dışarı atılmıştı. AHT'nin kısıtlı revirin-deki her aletle taranıp temiz çıkmıştı. Bunun yanında uslu bir mahkûm olmaktan, diğerleri gibi gemide kapalı kalmak ve geceleri hariç sadece nadiren kabinine kilitlenmekten son derece mutluymuş gibi duruyordu. Horza ne olur ne olmaz diye onu köprünün yanına yaklaştırmıyordu ama Balveda – Horza'nın ilk geldiğinde yaptığı üzere– gemiyi özellikle iyi tanımaya çalışıyor dedirtecek bir şey de yapmıyordu. Hatta paralı askerleri savaş ve Kültür hakkında kendi bakış açısına çekmek için onlarla tartışmaya bile çalışmamıştı.

Horza kendisini ne kadar güvende hissettiğini merak ediyordu. Balveda'nın keyfi yerindeymiş ve hiç endişesi yok-muş gibi görünüyordu ama Horza bazen ona baktığında kısa süreliğine de olsa içindeki bir gerginliğin hatta çare-sizliğin yansımaları gördüğünü düşünüyordu. Bu, onu bir açıdan rahatlatıyordu ama aynı zamanda Kültür ajanının tam olarak neden hâlâ hayatta olduğunu düşündüğünde de-neyimlediği o kötü, zalim hissin aynısını yaşıtıyordu. Bazen de sadece Schar Dünyası'na gitmekten korktuğu oluyordu ama yolculuk uzayıp durdukça biraz aksiyon olması ve böyle düşünüp durmanın sonunun gelmesi fikri hoşuna gitmeye başladı.

Bir gün hep birlikte yemekhanede yemek yedikten sonra Balveda'yı kabinine çağırdı. Kadın gelip Kraiklyn'in gemiye katılmasından hemen sonra odasına gelmesini buyurduğunda Horza'nın oturduğu o küçük sandalyeye oturdu.

Balveda'nın yüz ifadesi sakindi. Küçük sandalyede zarif bir şekilde oturmuş, uzun vücudu aynı anda hem rahat hem de harekete hazırdı. Derin, kara gözleri ince, yumuşak biçimli başından Horza'ya bakıyorlardı, kızıl saçları –siyahlaşmaya başlamışlardı– kabinin ışıklarında parlıyorlardı.

“Kaptan Horza?” Kadın gülümseyip uzun parmaklı ellerini kucağında kavuşturdu. Gemide bulabildiği en sade şeyi; uzun, mavi bir sabahlığı üstüne geçirmişti: zamanında Gow adındaki kadına ait bir eşyaydı bu.

Horza, “Merhaba Balveda,” deyip yatağın üstüne oturdu. Üstünde bol bir sabahlık vardı. Horza ilk birkaç gün uzay elbisesinin içinden çıkmamıştı, ancak elbise takdire şayan bir şekilde konforlu kalmaya devam etse de *Açık Hava Türbülansı*'nın kısıtlı alanında hantal ve sakil kalıyordu, dolayısıyla o da elbisesini yolculuk boyunca durması için bir köşeye kaldırmıştı.

Balveda'ya içecek bir şey ikram etmek üzereydi ama bir şekilde, Kraiklyn kendisine aynısını yapmış olduğu için bu doğru bir hareketmiş gibi gelmedi.

“Konu neydi Horza?” diye sordu Balveda.

“Ben sadece... nasıl olduğunu görmek istemiştım,” dedi Horza. Söyleyeceklerini çalışmak istemişti; ona tehlikede olmadığını temin edeceğini, ondan hoşlandığını ve bu defa başına gelebilecek en kötü şeyin gerçekten de bir yerlerde hapsedilmek olacağını, bir ihtimal başka biriyle takas edilebileceğini söylemek istemişti ama kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

Balveda, “Ben iyiyim,” deyip eliyle saçlarını yatıştırdı, gözlerini kısa süreliğine kabinin etrafında gezdirdi. “Beni şutlamak için bir bahanen olmasın diye örnek bir mahkûm olmaya çalışıyorum.” Balveda gülümsedi ama Horza bir daha jestinde bir gerginlik olduğunu hissetti.

“Hayır,” diyerek güldü ve kahkaha atarken başını omuzlarının üstünde sallanmasına izin verdi. “Bunu yapmak gibi bir niyetim yok. Güvendesin.”

“Schar Dünyası’na varana dek mi?” dedi Balveda sakince.

“Ondan sonra da,” dedi Horza.

Balveda yavaşça gözlerini kırıp aşağı baktı. “Hımm, iyi.” Horza’nın gözlerine baktı.

Horza omuz silkti. “Senin de benim için aynı şeyi yapacağından eminim.”

“Bence ben... büyük ihtimalle yapardım,” dedi ve Horza kadının yalan söyleyip söylemediğini anlayamadı. “Sadece farklı tarafta olmamızın yazık olduğunu düşünüyorum.”

“Hepimizin farklı taraflarda olmamız yazık Balveda.”

Balveda, “Yani,” deyip ellerini bir daha kucağında kavuşturdu, “hepimizin yanında olduğunu düşündüğümüz tarafın önünde sonunda galip gelen taraf olacağını öne süren bir teori var.”

“O neymiş?” diye sıırttı. “Hakikat ve adalet mi?”

“Aslında ikisi de değil,” Balveda ona bakmadan gülümsemi. “Sadece...” omuz silkti. “Sadece yaşam. Şu bahsettiğin evrim. Kültür’ün tıkanıp kaldığını söylemiştin, bir çıkmaz sokak olduğunu. Eğer öyleyse... belki de her şeye rağmen kaybederiz.”

Horza biraz fazla hevesle, “Lanet olsun, seni iyi adamların safına çekeceğim gün gelecek Perosteck,” dedi. Balveda’nın yüzünde ince bir gülümseme belirdi.

Balveda bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra da susmanın daha iyi olacağını düşünüp kapattı. Ellerine baktı. Horza daha ne söyleyeceğini merak etti.

Hedeflerine bir gece, altı gün kala –geminin ilerisindeki gökte sistemin yıldızı fazlasıyla parlaktı, normal ışıktaki bile– Yalson, adamın kabinine geldi.

Horza bunu beklemiyordu, kapısına vurulunca uyanıklıkla uyku arasında bulunduğu hâlden kendisini birkaç saniyeliğine sersemlik içinde bırakan sarsıcı bir soğuklukla uyan-

dı. Onu kapının ekranında görüp içeri aldı. Yalson çabucak içeri girip ardından kapıyı kapattı, hiç ses çıkarmadan ona sarılıp sımsıkı tuttu. Horza orada öylece durup uyanmaya, bunun nasıl gerçekleştiğine akıl erdirmeye çalıştı. Bunun hiçbir nedeni yokmuş gibi görünüyordu, aralarında biriken herhangi bir gerilim yoktu, işaret ya da ipucu da yoktu: Hiçbir şey yoktu.

Yalson o günü hangarda küçük sensörlere bağlı bir hâlde egzersiz yaparak geçirmişti. Horza onu orada görmüştü, çalışıp durmasını, terlemesini, kendisini tüketmesini ve eleştirel gözlerle, sanki bedeni gemi gibi bir makineymiş de onu neredeyse yok olana dek sınıyormuş gibi çıktılara ve ekranlara bakmasını izlemişti.

Beraber uyudular. Ama Yalson sanki gün boyunca gösterdiği onca gayreti teyit etmek istermiş gibi neredeyse uzanır uzanmaz uyuyakaldı; kollarında Horza onu öpüp koklar, aylarmış gibi gelen bir sürenin ardından bedeninin kokusunu içine çekerken hem de. Horza uyanık kalıp soluk alıp vermesini dinledi, kollarında çok hafifçe kımlıdanmasını, sonra derin bir uykuya dalarken kanının gitgide daha ağır akmasını hissetti.

Sabah seviştiler, sonrasında Horza onu kollarında tutar ve terleri kurur, kalpleri yavaşlarken Yalson'a, "Neden?" diye sordu. "Fikrini değiştiren ne oldu?" Geminin uzaktan gelen uğultusu onları çevreliyordu.

Yalson onu kavradı, daha da sıkı sarıldı ve başını iki yana salladı. "Hiçbir şey," dedi, "özel bir şey değil, önemli bir şey değil." Horza onun omuz silktiğini hissetti ve Yalson başını yüzünden koluna, uğuldayan duvara çevirdi. Alçak sesle, "Her şey; Schar Dünyası," dedi.

Üç gün kalmıştı, Horza hangarda Serbest Tayfanın üyelerinin egzersiz yapıp silahlarıyla ekranda atış talimi yapmalarını izliyordu. Neisin Işık Tapınağı'nda olanların ardından hâlâ lazer kullanmayı reddetti için talim yapamıyordu. Evanauth'ta, nâdiren ayık olduğu zamanlarda şarjör stoku yapmıştı.

Atış taliminin ardından Horza paralı askerlerin her birinin KY koşumlarını test ettirmişti. Kraiklyn ucuza birkaç tane almış ve hâlihazırda elbiselerinde karşı yerçekimi birimi olmayan Serbest Tayfa üyelerinin kendisinden maliyetine olduğunu iddia ettiği fiyata bir tane satın almalarında ısrar etmişti. Horza bu teçhizata ilk başta şüpheyile yaklaşmıştı ama KY birimleri yeterince kullanışlı duruyorlardı ve Komuta Sistemi'nin görece derin kuyularını ararken işe yarayacakları da kesindi.

Horza paralı askerlerin gerekirse onun peşinden aşağıya, Komuta Sistemi'ne gelecek olmalarından mutluydu. Vavatch'ta yaşadıkları heyecanın ardından gelen uzun bekleyiş ve *Açık Hava Türbülansı'ndaki* hayatın sıkıcı rutini daha ilginç bir şeyin özlemini duymalarına neden oluyordu. Horza'nın -dürüstçe- tarif ettiği şekliyle Schar Dünyası kulağa çok da kötü gelmiyordu. En azından kendilerini silahlı bir çatışmanın ortasında bulmaları pek muhtemel değildi ve sonunda Horza'nın aramasına yardım etmek durumunda kalmaları muhtemel Zihin de dahil hiç kimse hesap verecekleri bir Dra'Azon varken sağı solu havaya uçurmaya başlamayacaktı.

Schar Dünyası'nın güneşi artık önlerinde parıl parıl parlıyordu, gökteki en parlak şeydi. Parıltıylar ilerilerindeki göğün gözle görülebilir bir unsuru değildi çünkü hâlâ sprial uzvun içinden dışarı bakıyorlardı ama ilerilerindeki tüm yıldızların ya epey yakın ya da çok uzakta oldukları ve aradaki boşlukta hiçbir şeyin olmadığını görebiliyorlardı.

Horza AHT'nin rotasını birkaç defa değiştirmiş ama yönlerini değiştirmedikleri sürece onları gezegene iki ışık yılından daha yakına getirmeyecek bir istikamette tutmuştu. Ertesi gün aracı çevirip gezegene yönelecekti. Şu âna dek yolculuk olaysız geçmişti. Dağınık yıldızların arasından sıradışı bir şeyle karşılaşmadan geçmişlerdi: Mesaj ya da sinyal almamışlardı, uzaklardaki çatışmalardan gelen ani parlamalar da gemilerin büküm izleri de yoktu. Onları çevreleyen bölge sakin ve rahatsız edilmemiş gibi görünüyordu sanki o

anda gerçekleşen şeyler orada her zaman gerçekleşen yegâne şeyler gibiydi: sadece yıldızların doğup ölüşü, galaksinin dönüşü, deliklerin bükülüşü, gazların burgaç yapışı. Sahte gündüz-gece ritimleri içindeki o aceleci sessizlikte savaş hepsinin hayal ettiği, bir şekilde paylaştıkları hatta kaçıp kurtuldukları açıklanamaz bir kâbus gibi görünüyordu.

Ancak Horza gemiye çevreyi izletip bir bela çıktığının ilk emaresi görüldüğü anda alarm vermeye hazır hâlde tutuyordu. Sessizlik Bariyeri'ne gelmeden önce bir şey bulmaları pek muhtemel değildi ama her şey o ismin ima ettiği şekilde huzur dolu ve sakinse son hız içeri girmelerine gerek kalmayabilir diye düşünüyordu. İdeal koşullarda yakınlarda bekliyor olmaları gereken İdir filolarıyla buluşmak isterdi. Sorunlarının çoğunu böylelikle çözebilirdi. Balveda'yı onlara teslim eder, Yalson'la diğer paralı askerlerin güvenliğini sağlar -*AHT*'yi onlara bırakır- ve Xoralundra'nın ona vadettiği özelleşmiş teçhizatı teslim alırdı.

Bu senaryo aynı zamanda diğerleri dikkatini dağıtmadan Kierachell ile buluşmasını sağlardı. Serbest Tayfa ve Yalson'un tanıdığı kendisine bir tavizde bulunmaksızın eski kendisi olabilirdi.

Gezegene iki gün kala geminin alarmları öttü. Horza yatağında uyukluyordu; kabininden hızla dışarı fırlayıp köprüye doğru koşturdu.

İlerilerindeki bölgede kıyamet kopmuş gibiydi. Yokoluş ışması üstlerinden geçip gitmişti; bu silah patlamalarından gelen bir ışımaydı, aracın sensörleri tarafından hem saf hem de karışık olarak okunmuştu, yani savaş başlıkları tamamen kendi başlarına ya da başka bir şeyle temas ederek patlamıştı. Üç boyutlu uzayın dokusu büküm bombalarından gelen basıncın etkisiyle eğilip sarsıldı ve motorları şok dalgalarından zarar görmemesi için *AHT*'nin otomatik sistemlerini her birkaç saniyede bir kapatmak zorunda bıraktı. Horza kemerlerini kuşanıp tüm destek sistemlerini açtı. Wubslin yemekhaneden gelip kapıdan içeri girdi.

“Ne oldu?”

“Bir çatışma olmuş,” dedi Horza ekranları izleyerek. Et-kilenen uzay Schar Dünyası’nın enikonu iç tarafındaydı; Vavatch’tan gezegene hiç sapmayan bir rota çizince oradan geçmek lazımdı. *AHT* karışıklıktan bir buçuk ışık yılı uzak-taydı, yani bir izleme tarayıcısının dar ışını dışında bir şeyle görülemeyecek kadar uzaktı, dolayısıyla neredeyse kesinlikle güvendeydi ama Horza uzaktaki radyasyon patlamalarını iz-ledi ve *AHT*’nin rahatsız edilmiş uzaydan kaynaklanan dal-gacıkların üstünden aşmasını bir mide bulantısı hatta yenilgi duygusuyla hissetti.

Wubslin başıyla ekranı işaret edip, “Mesaj var,” dedi. Ora-da, radyasyonun gürültüsünden kendini ayarıştıran bir sinyal kademeli olarak beliriyor, kelimeler büyüyüp açan bir tarla dolusu çiçek gibi oluşuyorlardı. Birkaç tekrarın ardından –ve sinyale karışan tek şey çatışmanın arka planda neden olduğu parazit değildi, sinyal aktif olarak engelleniyordu– okunacak kadar tamamlanmıştı.

359

ARAÇ AÇIK HAVA TÜRBÜLANSI. BİRİMLERLE BULUŞ
DOKSAN ÜÇÜNCÜ FİLO
İSTİKAMET /S.591134.45 ORT. HER ŞEY GÜVENLİ.

“Lanet olsun,” dedi Horza nefes nefese.

Değerleri *AHT*’nin seyir bilgisayarına girdi. Mühendis ar-kasına yaslanarak, “Ah,” dedi, “yakınlardaki yıldızlardan biri. Herhalde buluşmak istedikleri yer onunla şeyin ortası...” Wubslin ana ekrana baktı.

Horza, “Evet,” deyip mutsuzluk içinde sinyale baktı. Sah-te olmalıydı. İdirliilerden geldiğini kanıtlayacak hiçbir şey yoktu: mesaj numarası, şifre sınıfı, hangi gemiden geldiği, imza; hakiki olan hiçbir şey yoktu.

“Şu üç bacaklı elemanlardan mı gelmiş?” dedi Wubslin. Başka bir ekrana holografik bire görüntü yansıtip ince yeşil çizgilerden oluşan küre şeklinde bir ızgara ile çevrelenmiş yıldızları gösterdi. “Hey, baksana oraya çok da uzak değiliz.”

“Öyle mi?” dedi Horza. Çatışmadan gelmeye devam eden ışık parlamalarını izledi. AHT’nin kontrol sistemlerine birtakım değerler girdi. Araç burnunu çevirip Schar Dünyası’nın sitemine olan açısını daha da azalttı. Wubslin, Horza’ya baktı.

“Onlardan geldiğini düşünmüyor musun?”

“Düşünmüyorum,” dedi Horza. Radyasyon solup gidiyordu. Ya çatışma sona ermişti ya da bir süreliğine ateş etmeye ara vermişlerdi. “Oraya gittiğimizde bizi bekleyen bir GTB bulabileceğimizi düşünüyorum. Ya da bir ÇAM bulutu.

Wubslin “ÇAM mı? Ne- Vavatch’ın üstüne serptikleri şu şeyi mi diyorsun?” deyip ıslık çaldı. “İstemem kalsın.”

Horza mesajı görüntüleyen ekranı kapattı.

Bir saatten kısa süre sonra her şey yeni baştan yaşandı: Radyasyon kabukları, büküm bozulmaları ve bu defa iki mesaj, biri AHT’ye ilk mesajı görmezden gelmesini söylüyordu, diğeri de yeni bir buluşma noktasının koordinatlarını iletliyordu. İkisi de sahici görünüyordardı; ikisinin de sonunda “Xoralundra” sözcüğü eklenmişti. Horza alarm ikinci defa çalmaya başladığı sırada ağızındaki lokmayı çiğnemeye devam ederek küfretti. Üçüncü bir mesaj belirdi ve ona kişisel olarak hitap edip önceki sinyale aldırmayıp başka bir buluşma noktasına gitmesini söyledi.

Horza öfkeyle bağırıp ıslak yemek parçalarını kavisli bir rotayla mesaj ekranına fırlattı. Geniş bant iletişim birimini tamamen kapatıp yemekhaneye döndü.

“Sessizlik Bariyeri’ne ne zaman erişiyoruz.”

“Birkaç saat sonra. Belki yarım gün.”

“Gergin misin?”

“Gergin değilim. Daha önce burada bulundum. Senden ne haber?

“Her şeyin yolunda olacağını söylersen sana inanırım.”

“Öyle olmalı”

“Oradakilerden tanıdığın birisi var mı?”

“Bilmiyorum. Birkaç yıl oldu. Pek sık personel rotasyo-

nu yapılmıyor ama insanlar orayı bırakıp gidebiliyorlar. Bilmem. Bekleyip görmekten başka yolum yok.”

“Uzun zamandır kendi halkından birini görmedin değil mi?”

“Doğru. Oradan ayrıldığımdan beri görmedim.”

“Göreceğin için sevinmiyor musun?”

“Belki seviniyorumdur.”

“Horza... bak, birbirimize şey hakkında... *AHT*’ye gelmeden önceki hiçbir şey hakkında soru sormadığımızı söyledigimi biliyorum ama bu... bir sürü şey değişmeden önceydi-”

“Ama biz en başından beri böyle değil miyiz?”

“Yani şu anda bu konuda konuşmak istemiyor musun?”

“Belki. Bilmiyorum. Bana sormak istediklerin ne-”

“Hayır.” Yalson ellerini Horza’nın dudaklarına koydu. Horza onları karanlıkta hissetti. “Hayır, sorun değil. Her şey yolunda, boş ver.”

Horza ortadaki koltukta oturuyordu. Wubslin, onun sağındaki mühendis koltuğunda, Yalson da onun solundaydı. Diğerleri arkalarına doluşmuşlardı. Horza, Balveda’nın izlemesine izin vermişti; onun etkileyebileceği pek bir şey olmayacaktı. Dron tavana doğru yükseldi.

Sessizlik Bariyeri yaklaşıyordu. Hemen ilerilerinde, yaklaşık bir ışık günü çapında bir ayna alan olarak göründü. Bariyerin bir saat uzağındayken bir anda ekranda belirmişti. Wubslin konumlarını belli ettiğinden endişelenmişti ama Horza ayna alanın sadece *AHT*’nin sensörlerinde var olduğunu biliyordu. Başka kimsenin görebileceği bir şey yoktu.

Varmalarına beş dakika kala bütün ekranlar karardı. Horza diğerlerini bu konuda uyarmıştı ama o bile endişelendi ve kendisini kör olmuş gibi hissetti.

“Böyle olması gerektiğinden eminsin değil mi?” dedi Aviger.

“Böyle olmasa kaygılanırdım,” dedi Horza. Yaşlı adam, Horza’nın arkasında bir yere geçti.

“İnanılmaz olduğunu düşünüyorum,” dedi Dorolow. “Bu yaratık neredeyse bir tanrı. Ruh hâlimizi, düşüncelerimizi hissedebildiğinden eminim, onu daha şimdiden hissediyorum.”

“Aslında o sadece kendisine referans veren bir dizi–”

Horza, “Balveda,” deyip arkasına dönerek Kültür kadınına baktı. Balveda konuşmayı kesip bir eliyle ağzını kapatıp gözlerini kırptı. Horza ekrana geri döndü.

“Bu şey ne zaman–” diye konuşmaya başladı Yalson.

Ekranda çeşitli dillerde, YAKLAŞMAKTA OLAN ARAÇ, yazıyordu.

“İşte başlıyoruz,” dedi Neisin. Dorolow onu susturdu.

Horza Marain dilinde dar ışın iletişim cihazına, “Karşılık veriyorum,” dedi. Diğer diller ekrandan kayboldular.

SCHAR DÜNYASI DENEN GEZEGENE YAKLAŞIYORSUNUZ. DRA’AZON ÖLÜ GEZEGENİ. BU NOKTANIN ÖTESİNE ERİŞİM KISITLIDIR.

“Biliyorum. Adım Bora Horza Gobuchul. Kısa bir süre için Schar Dünyası’na dönmek istiyorum. Bunu tüm saygımla talep ediyorum.”

“Tatlı dilli,” dedi Balveda. Horza kısa süreliğine ona öfkeyle baktı. İletişim cihazı sadece onun söylediklerini iletcekti ama kadının tutsak olduğunu unutmamasını istemiyordu.

DAHA ÖNCE BURADA BULUNDUN.

Horza bunun bir soru olup olmadığını anlayamıyordu. “Daha önce Schar Dünyası’nda bulundum,” diyerek teyit etti. “Değişçin gözlemcilerden biriydim.” Yaratığa ne zaman olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu; Dra’Azon dillerinde zaman kipleri olmasına rağmen her zamana “şimdi” diyorlardı. Ekran karardı, ardından az önce yazılan şey tekrarlandı.

DAHA ÖNCE BURADA BULUNDUN.

Horza'nın suratı asıldı, ne diyeceğini merak etti. Balveda, "Belli ki dönüşü olmayacak kadar bunamış," diye mırıldandı.

"Daha önce burada bulundum," dedi Horza. Dra'Azon daha önce orada olduğu için geri dönemeyeceğini mi söylemek istemişti?

"Onu hissedebiliyorum, varlığını hissedebiliyorum," diye fısıldadı Dorolow.

YANINDA BAŞKA İNSANLAR VAR.

Dron Unaha-Closp tavanın yakınında bir yerden, "Gerçekten mi?" dedi.

Dorolow neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Görüyor musunuz?" dedi. Horza Balveda'nın burnundan soluduğunu duydu. Dorolow hafifçe sendeledi; Aviger'le Neisin yere düşmesini engellemek için onu tutmak zorunda kaldılar.

"Onları başka bir yere indiremedim," dedi Horza. "Yüce gönüllüğünüze sığınıyorum. Öylesi gerekirse bu araçta kalacaklar."

363

GÖZLEMCİ DEĞİLLER. ONLAR BAŞKA İNSANSI TÜRLERİNDENLER.

"Schar Dünyası'na ayak basması gereken bir tek ben varım."

GİRİŞ KISITLI.

Horza iç çekti. "Tek başıma iniş izni istiyorum."

BURAYA NEDEN GELDİN?

Horza tereddüt etti. Balveda'nın alçak sesle burnundan güldüğünü duydu. "Burada olan birini arıyorum," dedi.

DİĞERLERİ NE ARIYORLAR?

“Onlar hiçbir şey aramıyorlar. Onlar benimle geldiler.”

ONLAR BURADALAR.

“Onlar...” Horza dudaklarını yaladı. Bütün o provaları, bu anda ne söyleyeceğine dair düşünceleri işe yaramazmış gibi görünüyorlardı. “Hepsi kendi tercihleriyle buraya gelmediler. Ama başka şansım yoktu. Onları getirmek zorundaydım. İsterseniz bu aracın içinde Schar Dünyası’nın çevresinde yörüngede kalabilirler ya da Sessizlik Bariyeri’nin içinden çıkmadan gezegenin daha uzağında. Benim bir elbisem var, böylece-”

KENDİ İRADELERİNE KARŞI BURADALAR.

Horza, Dra’Azon’un daha önce birinin sözünü kestiğine tanık olmamıştı. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünemiyordu. “Koşullar... karmaşık. Galaksideki belli türler birbirleriyle savaşıyorlar. Seçenekler sınırlı hâle geliyor. İnsan normalde yapmayacağı şeyler yapıyor.”

BURADA ÖLÜM VAR.

Horza ekrana yazılan kelimelere baktı. Onlara kilitlenip kaldığını hissediyordu. Köprüye bir an için sessizlik çöktü. Sonra iki kişinin sakil bir şekilde hareket ettiğini duydu.

Dron Unaha-Closp, “Bu ne demek?” diye sordu.

“Öyle... öyle mi?” dedi Horza. Kelimeleri Marain dilinde ekrana yazıldı ve öyle kaldılar. Wubslin konsolun kendi tarafındaki birkaç tuşa bastı, normalde önündeki ekranları –o anda hepsi ana ekranda yazılı olan kelimeleri tekrar ediyorlardı– kontrol eden düğmelerdi bunlar. Mühendis, koltuğuna oturmuştu, olduğu yere güçlkle sığıyormuş ve gerilmiş gibi görünüyordu. Horza boğazını temizleyip konuştu: “Bir

savaş oldu, yakınlarda bir çatışma yaşandı. Biz buraya gelmeden hemen önce. Hâlâ devam ediyor olabilir. Ölüm olabilir.”

BURADA ÖLÜM VAR.

Dorolow, “Ah...” deyip Neisin’le Aviger’in kollarına yığıldı. Aviger, Neisin’e bakıp, “Onu yemekhaneye götürsek iyi olur,” dedi. “Uzanması için.”

Neisin, “Ha, tamam,” deyip çabucak kadının yüzüne baktı. Dorolow bilincini kaybetmiş gibi görünüyordu.

“Belki şey yapabilirim...” diye başlayıp derin bir nefes aldı Horza. “Burada ölüm varsa belki onu durdurabilirim. Daha fazla ölüm olmasını engelleyebilirim.”

BORA HORZA GOBUCHUL

Horza yutkunarak, “Evet?” dedi. Aviger’le Neisin, Dorolow’un hareketsiz bedenini kollarına alıp kapıdan çıkarak yemekhaneye giden koridora taşıldılar. Ekran değişti:

365

MÜLTECİ MAKİNEYİ ARIYORSUN.

Balveda, “Ha ha,” deyip yüzünde bir gülümsemeyle, bir elini ağzına koyup yana döndü.

“Siktir,” dedi Yalson.

“Görünüşe bakılırsa tanrımız o kadar da aptal değilmiş,” dedi Unaha-Closp.

Horza sert bir sesle, “Evet,” dedi. Artık rol yapmanın bir anlamı yok gibiydi. “Evet arıyorum. Ama düşünüyorum da—”

GİREBİLİRSİN.

“Ne?” dedi dron.

Yalson, “Yani, yaşasın!” deyip kollarını kavuşturup duvara yaslandı. Neisin kapıdan geri geldi. Ekran görünce durdu.

“Bu hızlı oldu,” dedi Yalson’a. “Horza ne dedi?” Yalson

başını iki yana sallamakla yetindi. Horza büyük bir rahatlaşma hissinin bütün bedenine yayıldığını hissetti. Sanki o kısa mesajda bir şekilde bir reddin gizli olmasından korkuyormuş gibi sırayla ekrandaki her kelimeye teker teker baktı. Gülümseyip konuştu:

“Teşekkür ederim. Gezegene kendi başıma mı inmeliyim?”

GİREBİLİRSİN.

BURADA ÖLÜM VAR.

İKAZ EDİLDİN.

“Ne ölümü?” dedi Horza. Yazı soldu; Dra’Azon’un ölüm hakkındaki sözleri onu ürpertmişti. “Nerede ölüm var? Kimin ölümü?”

Ekrandaki görüntü yeniden değişti, ilk iki satır kayboldu. Artık sadece tek cümle vardı:

İKAZ EDİLDİN.

“Bu kulağıma hiç hoş gelmedi,” dedi Unaha-Closp yavaşça.

Ardından ekranlar silindi. Wubslin iç çekip gevşedi. Schar Dünyası sisteminin güneşi ötede pırıl pırıl parlıyordu, aralarında bir ışık yılından az mesafe vardı. Horza ekranı diğerleriyle birlikte yanıp sönererek normalleşip grafik ve hologramları göstermeye başlayan seyrüsefer bilgisayarındaki değerleri kontrol etti. Değişçin bunun ardından koltuğuna yaslandı. “Tamam, geçtik,” dedi. “Sessizlik Bariyeri’nin ötesindeyiz.”

“Yani hiçbir şey bize dokunamaz öyle mi?” dedi Neisin.

Horza ekrana baktı, tek başına duran sarı cüce yıldız tam ortada parlak titremeyen bir ışık noktası olarak görünüyordu ve gezegenler hâlâ görünmüyorlardı. Horza başını yukarı aşağı salladı. “Doğr, hiçbir şey dokunamaz. En azından dışarıdaki hiçbir şey.”

“Harika. Sanıyorum bunu bir şeyler içerek kutlayacağım.”

Neisin başıyla Yalson'a selam verip ince bedenini savurarak kapıdan çıkıp gitti.

Yalson, "Sence bu hepimizin inebileceği anlamına mı geliyor yoksa sadece senin mi?" diye sordu. Hâlâ ekrana bakmaya devam eden Horza başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Yörüngeye gireceğiz, sonra da AHT'yi indirmeden kısa süre önce Değişçin üssüne hep birlikte geleceğimizi bildireceğiz. Bu Bay Yeterli'nin hoşuna gitmezse bizi haberdar eder."

Tam Yalson, "Neden onlarla hemen temas kurmuyoruz?" diye sorarken Balveda da, "Ha, demek erkek olduğuna karar verdin yani," dedi.

"Şu 'burada ölüm var' kısmı hoşuma gitmedi." Horza, Yalson'a döndü. Balveda yanında duruyordu; dron biraz daha göz seviyesine doğru inmişti. Horza, Yalson'a baktı. "Sadece önlem olsun diye. Bazı şeyleri fazla erken belli etmek istemiyorum." Bakışlarını Kültür kadınına çevirdi. "Son duyduğuma göre Schar Dünyası'ndan yapılması gereken son düzenli yayının birkaç gün önce gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Alınıp alınmadığını duymamışsındır diye düşünüyorum." Horza, Balveda'ya cevap vermesini, ya da en azından gerçeği söylemesini beklemediğini belli eden bir sırtmayla baktı. Uzun boylu Kültür ajanı yere baktı, omuz silkermiş gibi göründü ve ardından doğruca Horza'nın gözlerine baktı.

"Duyduğuma göre," dedi, "geç kalmış."

Horza ona bakmaya devam ederek öylece durdu. Balveda gözlerini kaçırmadı. Yalson bir ona, bir kadına bakıyordu. Sonunda dron Unaha-Closp, "Dürüst olacağım, tüm bunlarda güven verici hiçbir şey yok. Bana sorarsanız-" Horza ona öfkeyle bakınca durdu. "Hımm," dedi, "yani şimdilik boş vermeniz de olur." Yanlamasına süzülerek kapıya gitti ve dışarı çıktı.

Wubslin kime konuştuğu belli olmadan, "Sorun yok gibi duruyor, dedi. "Evet, gemi normale döndü." Arkasına dönüp diğer üçüne gülümsedi.

Onun için geldiler. Oyun salonunda uçantop oynuyordu. Orada güvende olduğunu sanıyordu, her yönden arkadaşlarıyla çevrilmişti (bir saniyeliğine önünde bir sinek bulutuna benzer şekilde süzülür gibi oldular ama Horza bunu gülüp geçiştirdi, topu yakaladı, atıp puan aldı). Ama oraya onun için geldiler. Geldiklerini gördü, iki kişiydiler, küre şeklindeki, nervürlü oyun salonunun dar bacasındaki bir kapıdan çıktılar. Üstlerinde renksiz cüppeler vardı ve doğrudan üstüne geldiler. Uçararak uzaklaşmaya çalıştı ama güç koşumu işlemiyordu. Havada öylece kalmış, hiçbir yöne ilerleyemiyordu. Havada yüzmeye çalışıyor, üstlerine atabilmek için koşumlarını çıkarmaya çalışıyordu –bir ihtimal isabet ettirebilirdi ama kendisini başka bir yöne doğru iteceği kesindi– o sırada onu yakaladılar.

Etrafındaki insanların hiçbirisi ne olduğunun farkına varmamış gibiydi ve ansızın onların arkadaşları olmadıklarını, aslında onların hiçbirini tanımadığını fark etti. Kollarını tuttular ve bir anda, hiçbir şeyin yanından ya da içinden geçmeksizin görünmez bir köşeyi dönerek her zaman orada olsa da daha önce göremediği bir yere geldiklerini, karanlık bir alanda olduklarını hissettirdiler. Renksiz cüppeleri gözlerini çevirdiğinde karanlıkta belirdiler. Güçsüzdü, kilitlenip taşa sabitlenmişti ama görebiliyordu ve nefes alabiliyordu.

“Yardım edin!”

“Burada olma amacımız bu değil.”

“Kimsiniz?”

“Biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“O zaman sana söyleyemeyiz.”

“Ne istiyorsunuz?”

“Seni istiyoruz.”

“Neden?”

“Neden olmasın?”

“Ama neden beni?”

“Senin kimsen yok.”

“Ne?”

“Senin kimsen yok.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Ailen yok. Arkadaşların yok...”

“... dinin yok. İnancın yok.”

“Bu doğru değil!”

“Sen nereden bileceksin?”

“Şeye inanıyo...”

“Neye?”

“Kendime!”

“Bu yeterli değil.”

“Her neyse, onu asla bulamayacaksın.”

“Neyi? Neyi bulamayacağım?”

“Yeter. Hadi yapalım.”

“Ne yapalım?”

“İsmi alalım.”

“Ben—”

Ve ikisi beraber kafatasının içine uzanıp ismini aldılar.

O da çılgılığı bastı.

“Horza!” Yalson başını sallıyor, küçük yatağın baş ucundaki panele çarpıyordu. Horza etrafa tükürük saçarak uyanı, inlemesi dudaklarında son buldu, ardından bedeni bir anlığına kasıldı ve sonra da yumuşadı.

Ellerini uzatıp kadının kürklü tenine dokundu. Kadın ellerini başının arkasına koyup onu çekerek sarıldı, göğsüne bastırdı. Horza bir şey demedi ama kalbi yavaşlayıp Yalson’un kalbine uydu. Kadın Horza’nın bedenini nazikçe kendi bedeniyle birlikte salladı, ardından başını itip eğilerek onu dudaklarından öptü.

Horza, “Şimdi iyiyim,” dedi ona. “Sadece kâbus gördüm.”

“Ne gördün?”

“Hiç,” dedi Horza. Yeniden Yalson’a sokulup başını devasa, narin bir yumurtaymışçasına göğüslerinin arasına yerleştirdi.

Horza elbisesini giymişti. Wubslin her zamanki koltuğundaydı, Yalson yardımcı pilot koltuğuna oturmuştu. Hepsi uzay elbiselerini giymişlerdi. Schar Dünyası önlerindeki ek-

ranı dolduruyor, AHT'nin karın sensörleri doğrudan aşağılarındaki beyaz gri küreye bakıp onun görüntüsünü büyütüyorlardı.

"Bir kez daha," dedi Horza. Wubslin kaydettikleri mesajı üçüncü defa yolladı.

"Belki de artık o şifreyi kullanmıyorlardır," dedi Yalson. Ekranı keskin kaşlı gözleriyle izledi. Kafatasına bir santim kalana dek kırttığı saçları, bedenini kaplayan yumuşak kıllardan çok az daha uzundu. Tehditkâr görüntüsü elbisenin geniş boynundan çıkan kafasının küçüklüğüne hiç uymuyordu.

"Geleneksel olarak söylenen bir şey; şifreden ziyade törensel bir dil aslında," dedi Horza. "Duysalar ne olduğunu anlarlar."

"Doğru yere gönderdiğimizden emin misin?"

"Evet," dedi Horza sakın kalmaya çalışarak. Yarım saat-ten kısa süredir yörüngede, Komuta Sistemi'nin tünellerinin olduğu kıtanın üstünde sabit duruyorlardı. Gezegenin neredeyse tamamı karla kaplıydı. Tünel sisteminin denizin altına devam ettiği bin kilometrelik yarımada buzlarla çevriliydi. Schar Dünyası yedi bin yıl önce periyodik buzul çağlarından birine girmişti ve sadece ekvator çizgisinin iki yanındaki görece ince bir bantta -yörüngesinde hafif bir eğrilik olan gezegenin dönencelerinin arasında- açık deniz vardı. Arada bir, fırtına bulutlarının sarmalları açıldığında görülebilen, dünyayı çevreleyen çelik grisi bir kemer olarak görünüyordu.

Gezegenin karla kaplı yüzeyinden yirmi beş bin kilometre uzaktaydılar, iletişim cihazları yarımadanın ince bir belinin olmasını sağlayan denizin iki donmuş kolunun arasındaki birkaç on kilometre çapında dairesel bir alana yayın yapıyordu. Tünellerin girişi oradaydı; Değişçinler orada yaşıyorlardı. Horza bir hata yapmadığını biliyordu ama bir yanıt gelmemişti.

Burada ölüm var, diye düşünüp durdu. Gezegenin soğ-ğundan bir parça kemiklerine sızıyormuş gibi hissetti.

"Hiç yanıt yok," dedi Wubslin.

Horza, “Tamam,” diyerek manuel kontrolleri eldivenli ellerine aldı. “İçeri giriyoruz.”

Açık Hava Türbülansı büküm alanlarını gezegenin yerçekimi kuyusunun hafif eğimi boyunca temkinle uzatıp dikkatle, gıdım gıdım o meyilden aşağı ilerledi. Horza motorları kapatıp sadece acil durumda çalışma moduna geri dönmelelerine izin verdi. Onlara o anda ihtiyaçları olmayacaktı, zaten yerçekimi eğimi artınca da kullanamayacaklardı.

AHT kademeli olarak artan bir hızla, füzyon motorlarını hazırda tutarak gezegene doğru inişe geçti. Horza doğru yolda olduklarından emin olana dek ekrandaki görüntüleri okudu; sonra da gezegen aracın altında biraz dönermiş gibi görününce de kemerlerini çözüp kalkarak yemekhaneye döndü.

Aviger, Neisin ile Dorolow da elbiselerinin içinde, yemekhane koltuklarında kemerlerini bağlamış oturuyorlardı. Perosteck Balveda da kemerlerini bağlamıştı; üstünde kalın bir ceket ve buna uyan bir pantolon vardı. Beyaz bir gömleğin yumuşak fırfırlı yakasının üstünden başı görünüyordu. Hacimli kumaş ceketini boğazına kadar kapatmıştı. Sıcak tutan botlar giymişti, masada önünde bir çift deri eldiven duruyordu. Ceketin başının arkasından aşağı sarkan bir başlığı bile vardı. Horza, Balveda'nın bir uzay elbisesinin yumuşak, işe yaramaz hâli gibi görünen bu kıyafeti sırf ona sessizce laf sokmak için mi yoksa korkudan ve bilinçdışı bir güvenlik ihtiyacından mı seçtiğinden emin değildi.

Unaha-Closp bir koltuğa doğrudan tavana bakacak şekilde oturup sırtını koltuğun arkasına verip kemerlerini bağladı. “Umarım,” dedi, “bu enkaz yığınının geçen seferki gibi bir uçan-sirk muamelesine maruz kalmayız.” Horza onu duymazdan geldi.

Horza, “Bay Yeterli hiç ses etmedi, dolayısıyla hep birlikte ineceğiz gibi duruyor,” dedi. “Oraya geldiğimizde durumun nasıl olduğunu görmek için kendi başıma içeri gireceğim. Ben döndükten sonra ne yapacağımıza bakarız.”

“Yani sen karar vere-” diye başladı dron.

“Ya geri dönmezsen?” dedi Aviger. Dron önce bir tıslama sesi çıkarsa da sustu. Horza elbisesinin içinde oyuncak gibi duran yaşlı adama baktı.

“Geri döneceğim Aviger,” dedi. “Üsteki herkesin iyi olduğundan eminim. Bize yiyecek bir şeyler ısıtmalarını isteyeceğim.” Gülümsedi ama pek de ikna edici olamadığının bilincindeydi. “Her neyse,” diye devam etti, “düşük bir ihtimal de olsa yanlış giden bir şey olursa hemen döneceğim.”

Aviger, “Yani, gezegenden ayrılmamızın tek yolu bu gemi; aklından çıkarma bunu Horza,” dedi. Gözlerinden korktuğu anlaşılıyordu. Dorolow elbisesinin koluna dokundu.”

“Tanrıya güven,” dedi Dorolow. “Bize bir şey olmayacak.” Horza’ya baktı. “Değil mi Horza?”

Horza başıyla onayladı. “Evet. Bize bir şey olmayacak. Hiçbirimize bir şey olmayacak.” Dönüp köprüye döndü.

Yüksek dağın karlarının üstünde durmuş, yaz ortası güneşinin hava ve bulutlardan yansıyan ışıyla oluşturduğu kırmızı denizde batmasını izliyorlardı. Soğuk bir rüzgâr kadının saçlarını yüzünün önüne savurdu –beyaz üstünde kestane rengi– adam da saçlarını çekmek için düşünmeden elini kaldırdı. Kadın ona dönüp yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını avcuna dayadı.

“Yaz ortası günü buraya kadarmış,” dedi. Hava güzel sayılırdı, sıcaklık gün boyunca sıfırın üstüne çıkmamıştı, yine de eldivenlerini çıkarıp başlıklarını geriye itecekleri kadar yumuşaktı. Kadının ense kökü adamın avucunda sıcacıktı ve başını kaldırıp ona bakarken ısıltılı, gür saçları eline sürtündü; teni kar kadar, kemik kadar beyazdı. Yumuşak bir sesle, “Yüzünde yine o ifade var,” dedi.

Adam savunmaya geçti, kadının ne demek istediğini bileerek, “Hangi ifade?” dedi.

“Şu uzaklara dalmış ifade,” diyerek adamın elini tuttu kadın, dudaklarına götürerek öptü ve küçük, savunmasız bir hayvanmış gibi okşadı.

“Sen öyle diyorsun sadece.”

Kadın bakışlarını ondan çevirip kurşuni kırmızı bir topa dönüşmüş, uzaklardaki sıradağların arkasından batmakta olan güneşe çevirdi. “Benim gördüğüm bu,” dedi kadın. “Artık bakışlarını biliyorum. Hepsini, ne anlama geldiklerini biliyorum.”

Adam aklından geçenlerin bu kadar belli olduğunun düşünülmesine bir an öfkelenmişti ama kadının haklı olduğunu biliyordu, en azından kısmen. Kadının adam hakkında bilmediği yegâne şeyler adamın kendisi hakkında bilmedikleriydi (ama bu da, dedi kendi kendine, epey fazla). Belki de kadın onu kendisinden bile daha iyi tanıyordu.

Adam bir an sonra işi şakaya vurmak için, “Bakışlarımdan sorumlu değilim,” dedi. “Bazen beni de şaşırtıyorlar.”

Kadın günbatımının ışığı soluk, ince yüzünü olduğundan başka bir renge bürürken, “Peki ya yaptıkların?” dedi. “Buradan gittiğinde kendini şaşırtacak mısın?”

Adam canı sıkılmış bir hâlde, “Neden hep gideceğimi var sayıyorsun?” deyip ellerini kalın ceketinin ceplerine sokup gözden kaybolmakta olan yıldızın oluşturduğu yarım küreye baktı. “Sana hep söylüyorum, burada mutluyum.”

“Evet,” dedi kadın. “Bana hep öyle diyorsun.”

“Neden gitmeyi isteyeyim ki?”

Kadın omuz silkip kolunu adamın koluna taktı ve başını adamın omzuna koydu. “Parlak ışıklar, büyük kalabalıklar, ilginç zamanlar; başka insanlar.”

Adam ona, “Ben burada mutluyum,” deyip kolunu omzuna attı. Kadın kalın ceketin dolgusunun altında bile ince, neredeyse narin duruyordu.

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra da çok daha farklı bir tonla: “... Ve öyle olman lazım zaten.” Gülümseyerek ona döndü. “Şimdi öp beni.”

Adam onu öptü, ona sarıldı. Omzunun üstünden aşağıya bakarak kadının ayaklarının yakınındaki çiğnenmiş karın üstünde küçük, kırmızı bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Kadından ayrılıp eğildi, “Bak!” dedi. Kadın da onun yanına çömeldi ve ikisi beraber küçücük, çubuklardan yapılmış

gibi duran böceğin ağır ağır, zorlanarak karın yüzeyinde sürünmesini izlediler: Dünyanın boş yüzünde yaşayan, hareket eden bir şey daha. Adam, kadına, “Bunu ilk defa görüyorum,” dedi.

Kadın başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Bakmıyorsun da ondan,” diye azarladı.

Adam uzanıp kadın kendisini durduramadan böceği avcunun içine alıp kaldırdı. Kadın soluğu çaresizlikten oluşan minicik bir kancaya takılıp kesilirken, “Ah, *Horza...*” dedi.

Adam ne olduğunu anlamadan kadının yüzündeki acı ifadesine bakarken kar yarattığı elinin sıcaklığı yüzünden öldü.

Açık Hava Türbülansı gezegene doğru iniyordu, aşağı inen bir spiral çizerken buzla parlayan atmosfer katmanlarında gündüzden geceye ve yeniden gündüze tur atıp ekvator ile dönencelerin üstünden aştı.

Yavaş yavaş atmosfere girdi – iyonlar ve gazlar, ozon ve hava. Dünyanın ince kılıfının içinden bir ateş sesi çıkarak, gece göğünde büyük, istikrarlı bir meteor gibi parlayarak geçti ve sonra da şafak çizgisinin ortasından, çelik grisi denizlerin, yassı buzdağlarının, buzuların, yüzen alçak buz kitlelerinin, buz sahanlıklarının, donmuş sahillerin, buzulların, sıradağların, permafrost tundraların, bir kez daha buzuların ve sonunda alevden sütunlarının üstünde karın üstü alçalmaya başlamışken bir kez daha toprağın üstünden geçti: Donmuş bir denizin içine kırılıp alçıya alınmış bir uzuv gibi uzanan bin kilometrelik bir yarımadaadaki toprağın.

Wubslin kütle sensörü ekranını izlerken, “İşte orada,” dedi. Parlak, yanıp sönen bir ışık yavaşça ekranın üstünde ilerledi. Horza uzanıp ekrana baktı.

“Zihin mi?” diye sordu Horza. Wubslin başıyla onayladı.

“Yoğunluğu tutuyor. Beş kilometre derinde...” Birkaç düğmeye basıp gözünü kısarak ekrandan kayan değerlere baktı. “Sistemin girişinden uzak tarafta... ve hareket hâlinde.” Ekrandaki ışık noktası kayboldu. Wubslin kontrolleri ayarladı, ardından arkasına yaslanıp başını iki yana salladı. “Sensörle-

rin elden geçirilmeleri lazım; menzilleri epey azalmış.” Mühendis göğsünü kaşıyıp iç çekti. Motorlar düzgün çalışsalar da ya da kütle sensörünün menzili yeterli olsaydı biri *AHT*’de kalıp gerektiğinde onu başka yere uçurarak tünellerde olan diğerlerine Zihin’in konumunu bildirebilirdi. Wubslin yapmaya çalıştığı hiçbir tamiratın ne motorun ne de sensörlerin performansını anlamlı bir seviyede etkilememesi yüzünden kendisini suçlu hissediyormuş gibi duruyordu.

Horza, “Boş ver,” diyerek altlarından geçmekte olan buz ve kar dolu ıssızlığı izledi. “En azından o şeyin içeride olduğunu biliyoruz.”

Gemi onları doğru alana doğru yönlendirdi ama Horza zaten üssün sahip olmasına izin verilen tek küçük uçucuyu kullandığı zamanlardan orayı iyice öğrenmişti. Son yaklaşımlarını yaparken hasbelkader birileri kullanıyorsa diye gözleriyle uçucuyu aradı.

Karla kaplı ova dağlarla çevriliydi; *Açık Hava Türbülansı* iki zirvenin arasındaki bir geçidin üstünden hızla geçip sessizliği paramparça etti, geçidin iki yanındaki sivri sırtlardan ve çıplak kayaların oyuklarından toz gibi karları koparttı. Biraz daha yavaşlayıp füzyon ateşinden tripodunun üstünde burnu yukarıda alçaldı. Altındaki ovanın üstündeki kar örtüsü ilk başta huzursuzlanmış gibi kendini toparlayıp kımıldandı. Sonra da kar araç gitgide daha alçalırken çıkan rüzgârla uçmaya başladı ve ardından altındaki donmuş zeminden sökülüp sıcak hava, kar, su, buhar ve plazma parçacıklarından oluşan devasa burgaçlar hâlinde atılarak araç daha da alçaldıkça güç kazanarak uluyan ve ovayı kasıp kavurarak ilerleyen bir kar fırtınasına dönüştü.

Horza *AHT*'yi manuel kontrole almıştı. Önündeki ekranı izledi, inişlerinin yarattığı ötedeki fırtınalı yanıltıcı kar ve buharları, bunun ilerisinde de Komuta Sistemi'nin girişini gördü.

Giriş ardındaki yüksek yarlardan bir oyuk açarak inip katlaşıp kalmış gibi duran bir kayaşa benzeyen kayalık bir çıkıntıya açılmış kara bir delikti. Kar fırtınası karanlık girişin etra-

fında bir sis gibi dönüp durdu. Füzyon alevi ovanın donmuş zemini ısıtıp eritir ve toprağı bir sprey gibi yerinden çıkarıp etrafa saçarken fırtına kahverengiye dönüşmeye başlamıştı.

AHT neredeyse tek bir ses çıkmadan, sadece bacakları kavrulmuş düzlüğün artık vıcık vıcık olmuş zeminine batıp yerleşirken biraz sarsılarak Schar Dünyası'nın yüzeyine indi.

Horza doğruca ileriye, tünelin girişine baktı. Bakışlarına karşılık veren çukur, kara bir göz gibiydi.

Motorlar sustu; buhar dağıldı. Yerlerinden kalkan karlar yere indiler ve havaya karışmış olan su bir daha donunca yeni kar taneleri oluştu. *AHT* hem atmosfere giriş sırasındaki sürtünmenin hem de kendi plazma jetlerinin ısınısını dağıtıp soğurken çatırdayıp çıtırdadı. Su ovanın oyulmuş zemininde lıkırdayıp sulu kara dönüştü.

Horza *AHT*'nin pruva lazerini beklemeye aldı. Tünelden gelen herhangi bir hareket ya da işaret yoktu. Artık kar ve buhar kalmadığından görüş alanı berraktı. Parlak, güneşli, rüzgârsız bir gündü.

“Evet, işte geldik,” dedi Horza ve ânında kendini aptal gibi hissetti. Yalson da gözlerini ekrandan ayırmadan başıyla onayladı.

Wubslin, “Evet,” deyip ekranları kontrol ederek başıyla onayladı. “Ayaklar yaklaşık yarım metre battılar. Giderken kalkmayı denemeden önce motorları bir süre çalıştırmayı unutmamamız lazım. Yarım saat içinde tamamen donmuş olurlar.”

“Hımm,” dedi Horza. Ekranı izledi. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Açık mavi gökyüzünde bulut yoktu, karları hareket ettirecek hiç rüzgâr yoktu. Güneş buzu ve karı eritecek kadar sıcak olmadığından akan su da yoktu, uzaklardaki dağlardan düşen çığ bile yoktu.

Denizler hariç –onlarda hâlâ balık vardı ama artık memeli kalmamıştı– Schar Dünyası'nda hareket eden yegâne şeyler birkaç yüz küçük böcek türü, ekvatorun yakınındaki kayaların üstünde yavaşça yayılan likenler ve buzullardı. İnsansızların savaşı ya da buzul çağı diğer her şeyi yok etmişti.

Horza bir kez daha o şifreli mesajı denedi. Karşılık gelmedi.

“Tamam,” deyip koltuğundan kalktı. “Dışarı çıkıp etrafa bakacağım.” Wubslin başıyla onayladı. Horza, Yalson’a döndü. “Çok sessizsin,” dedi.

Yalson ona bakmadı. Ekranı ve tünelin hiç kırılmayan gözüne bakıyordu. “Dikkatli ol,” dedi. Ona baktı. “Sadece dikkatli ol, tamam mı?”

Horza ona gülümseyip Kraiklyn’in lazer tüfeğini yerden aldı ve yemekhaneye gitti.

“İndik,” dedi geçerken.

Dorolow, Aviger’e, “Gördün mü?” dedi. Neisin cep şişesinden bir yudum aldı. Balveda Değişçin’e bir kapıdan diğerine giderken ince bir gülümsemeyle baktı. Unaha-Closp bir şey söyleme dürtüsüne karşı gelip dönüp dolaşarak koltuğun kemeri arasından çıktı.

Horza hangara indi. Yürürken kendini hafif hissediyordu; dağların üstünden geçerken ortam yerçekimine geçiş yapmışlardı ve Schar Dünyası AHT’de kullanılan standart yerçekiminden daha düşük bir çekim üretiyordu. Horza hangarın alçalan zemininden artık yeniden donmakta olan bataklığa indiğinde dışarıdaki esinti keskin ve tazeydi.

Yalson’la beraber dışarıdaki küçük figürün karların içinden ilerilerindeki kayalık çıkıntıya ilerlemesini izleyen Wubslin, “Umarım her şey yolundadır,” dedi. Yalson bir şey söylemedi ve kırılmayan gözleriyle ekranı izledi. Figür durdu, bileğine dokundu ve ardından havaya yükselip karların üstünden süzüldü.

“Ha,” dedi Wubslin biraz gülerek. “Burada KY kullanabildiğimizi unutmuştum. Şu lanet O’da gereğinden çok zaman geçirdik.”

“Bu tünellerde bir sikime yaramayacak,” diye mırıldandı Yalson.

Horza tünelin girişinin hemen yanına indi. Karın üstünde uçarken yaptığı ölçümlerden tünel kapısı alanının çalışmadı-

ğını görmüştü. Normalde tünelin iç kısmını dışarıdaki kar ve soğuk havadan koruyor olurdu ama burada güç alanı yoktu, az miktarda karın rüzgârla tünelin içine girerek yelpaze şeklinde zemine yayıldığını gördü. Tünelin içi olması gerektiğinin aksine soğuktu ve artık yaklaştığı için o kara, çukur göz daha çok devasa bir ağıza benziyordu.

Arkasına dönüp iki yüz metre öteden kendisine doğrulmuş duran AHT'ye baktı, o beyaz enginliği metalik gövdesiyle sekteye uğratarak kahverengi patlama izinin üstüne çömelmiş duruyordu.

Sinyali yayınlamak yerine gemiye dar ışın doğrultarak, "İçeri gireceğim," dedi.

"Tamam," dedi Wubslin kulağına.

"Birinin seni korumasını istemiyor musun?" dedi Yalson.

"Hayır," diye karşılık verdi Horza.

Duvara yakın durarak tünelin ilerisine doğru yürüdü. İlk teçhizat bölmesinde birkaç kızak, kurtarma donanımı, iz sürme cihazı ve sinyal ışığı vardı. Neredeyse tam hatırladığı gibiydi.

İkinci bölmede, uçucunun olması gereken yerde hiçbir şey yoktu. Bir sonrakine geçti: Daha da çok teçhizat vardı. Artık tünelin kırk metre içine girmişti, sağ tarafa dönüp üssün konaklama kısmının olduğu parçalara ayrılmış galeriye girmesine on metre vardı.

Bakmak için arkasına döndüğünde tünelin ağzı bir beyaz delik gibiydi. Dar ışını geniş diyaframa ayarladı. "Henüz bir şey yok. Konaklama kısmına bakmak üzereyim. Duyduğunuzu belli etmek için bipleyin ama başka şekilde karşılık vermeyin." Başlık hoparlörlerinden bir bip sesi geldi.

Köşeyi dönmeden önce elbisenin uzak sensörünü başlığın yanından çıkarıp küçük lensini oyulmuş kayanın kenarından milim milim uzattı. İç ekranda kısa tüneli, yerde duran uçucuyu ve onun birkaç metre ilerisinde tüneli kapatarak Değişçin üssünün insan konaklama kısmının nerede başladığını gösteren plastik levhaları gördü.

Küçük uçucunun yanında yerde yatan dört kişi vardı.

Hareket etmiyorlardı.

Horza boğazının tıkanığını hissetti. Güçlkle yutkunup uzak sensörü başlığının yanında geri koydu. Volkanik kayanın zemininde yerde yatanlara doğru yürüdü.

İki tanesi, hafif, zırhsız elbiseler giymişlerdi. İkisi de erkekti ve onları tanımıyordu. Biri lazerle vurulmuş, elbise ânında yanıp açılınca metal ve plastik parçalar eriyip iç organları ve etine karışmıştı; delik yarım metre çapındaydı. Diğer elbiseli adamın başı yoktu. Kolları sanki bir şeyi kucaklıyormuş gibi öne doğru uzanmış kaskatı duruyorlardı.

Hafif, geniş bir kıyafet giymiş başka bir adam daha vardı. Kafatası arkadan gelen bir darbeye parçalanmıştı, en az bir kolu da kırıktı. En az diğerleri kadar ölü ve donmuş bir hâlde yan yatmış duruyordu. Horza adamın ismini bildiğinin farkındaydı ama o anda çıkarmadı.

Kierachell öldüğünde uyuyor olmalıydı. Mavi bir geceliğin içindeki ince bedeni dümdüz uzanmıştı; gözleri kapalı, yüzü huzur doluydu.

Boynu kırılmıştı.

Horza bir süre öylece ona baktı, sonra eldivenlerinden birini çıkarıp eğildi. Kadının kirpikleri buz tutmuştu. Elbisesinin içindeki bilek mührünün kolunu sıkmasını da, elinin maruz kaldığı ince soğuk havayı da fark ediyordu.

Kierachell'in teni sertti. Horza elini hâlâ yumuşak olan saçlarının arasından geçirdi. Hatırladığından daha kırmızıydı ama bunun nedeni başlığın vizörünün karanlık tünelin ışığını yoğunlaştırması da olabilirdi. Belki de başlığını da çıkarmalıydı, yani onu daha iyi görebilmek için, hem başlığın ışıklarını açabilirdi...

Başını iki yana salladı, ardından kenara çevirdi.

Konaklama bölümünün kapısını açtı – dikkat ederek, duvardan gelen bir ses var mı diye dinleyerek.

Değişçinlerin dış mekân kıyafetlerini, uzay elbiselerini ve birkaç parça teçhizatı sakladıkları o açık, kubbeli alanda üssün istila edildiğini belli edecek pek bir şey yoktu. Konaklama alanında ilerledikçe bir çatışmanın izlerini buldu:

Kurumuş kan; lazer yanıkları; üssün sistemlerinin izlendiği kontrol odasında bir patlama olmuştu. Kontrol panelinin altında küçük bir el bombası patlamış gibi görünüyordu. Bu da ısıtma olmamasını ve acil durum ışıklarını açıktıyordu. Etrafa dağılmış duran aletler, yedek teçhizat parçaları ve kablolar bakılırsa birileri hasarı onarmaya girişmiş gibi duruyordu.

Kabinlerin iki tanesinde İdirililerin ikâmet ettiğine dair işaretler buldu. Odalardaki bütün eşyalar dışarı çıkarılmış, duvarlara dinsel semboller yakılarak işlenmişti. Başka bir odada zemin kuru jelatine benzeyen yumuşak, derin bir örtüyle kaplanmıştı. Zeminde altı adet uzun çukurluk vardı ve oda medjel kokuyordu. Kierachell'in odasında sadece yatak dağınıktı. Başka yönden pek bir değişiklik yoktu.

Odadan çıkıp konaklama biriminin uzak ucuna gitti, plastik panellerden oluşan başka bir duvarın ardında tüneller başlıyordu.

Kapıyı dikkatle açtı.

Hemen dışarıda ölü bir medjel yatıyordu, uzun bedeni tünelin ilerisinde bekleyen kuyuları işaret ediyor gibiydi. Horza ona bir süre bakarak öylece durdu, herhangi bir hareket var mı diye bedenini izledi (ölüydü, donup kaskatı olmuştu), ardından ayağının ucuyla dürtüp sonunda ne olur ne olmaz diye bir defa başından vurdu.

Üstünde standart filo kara kuvveti üniforması vardı ve bir süre önce kötü yaralanmıştı. Aynı zamanda bunun öncesinde birkaç yeri soğuk yanığı olmuş, sonra da yaralarından ölüp donmuştu. Görmüş geçirmiş bir erkekti, yeşil kahverengi derisi yaşlılıktan kayış gibi olmuş, uzun, hayvansı yüzü ve küçük, narin görünen ellerinde derin kırışıklar vardı.

Horza karanlık tünelin ilerisine baktı.

Pürüzsüz kaynaşık zemin, pürüzsüz kemerli duvarlar... tünel dağın içine doğru ilerliyordu. Raylarıyla yuvaları zemin ile çatıya oyulmuş, patlamalara dayanıklı kapılar tünelin kenarlarında kaburga gibi çıkıntılar yapıyorlardı. Horza asansör boşluğunun kapısını ve servis tüpü kapsüllerinin biniş noktasını görebiliyordu. Yürümeye devam edip antik

kapıları geçti, ulaşım tünellerine gelince durdu. Asansörlerin hepsi zemindeydiler; transit tüpü kilitlenip kapatılmıştı. Sistemlerin hiçbirinde elektrik yok gibi görünüyordu. Arkasına dönüp konaklama bölümüne yürüdü ve cesetlerle uçucuya bir kez bile bakmadan geçip sonunda açık havaya ıktı.

Tünel girişinin yanına, kara oturup sırtını kayaya dayadı. Onu *AHT*’den gördüler ve Yalson, “Horza! İyi misin?” dedi.

Lazer tüfeğini kapatıp, “Hayır,” dedi. “Hayır, iyi değilim.”

“Sorun nedir?” dedi Yalson abucak. Horza elbisesinin başlığını çıkarıp yanına, karın üstüne koydu. Soğuk hava yüzünün sıcaklığını emdi ve ince atmosferde soluk soluğa kaldı.

“Burada  l m var,” dedi bulutsuz gökyüzüne doğru.

Komuta Sistemi: Batolit

“Batolit deniyor: Yüz milyon yıldan beri burada olan tortul ve başkalaşmış kaya katmanlarının arasına erimiş bir baloncuk gibi yükselerek sokulup katılaştan granit bir yerleşim.

“On bir bin yıl önce bu civarın yerlileri, üstlerindeki kaya katmanını füzyon bombalarına karşı kalkan olarak kullanmayı umarak içine Komuta Sistemi’ni inşa etmişler.

“Dokuz istasyon inşa edip dokuz tren yapmışlar. Ana fikir şu: Bir trene devlet erkânı ve üst rütbeli askerleri binecek, diğer trene de yaverler ve vekiller; savaş çıkınca sekiz tren de çalıştırıp tünelden tünele geçecekmiş. Trenler istasyonlarda durduklarında da bunlar güçlendirilmiş iletişim kanalları aracılığıyla yüzeyde, hemen üstlerinde ve ülkenin çeşitli yerlerine dağıtılmış alıcı üslerle iletişim kurup savaşı yöneteceklermiş. Düşman zaten o kadar kalın bir granit tabakayı aşmakta zorlanacakken bir istasyon kadar küçük bir hedefi vurmak iyice zor olacakmış ve hiçbir zaman o istasyonda bir tren durmuş mu ya da durmuşsa içinde biri var mı bilemeyeceklermiş, bir de üstüne ana treni vursalar da yedek treni de devreden çıkarmaları gerekecekmiş.

“Biyolojik savaşta hepsi ölmüş, bununla on bin yıl öncesi arasında bir noktada Dra’Azon gelip tünellerdeki tüm havayı boşaltıp yerine bir asal gaz doldurmuş. Yedi bin yıl önce yeni bir buzul çağı başlamış, ondan dört bin yıl sonra da gezegen öyle soğumuş ki Bay Yeterli tünellerdeki tüm argonu boşal-

tıp gezegenin kendi atmosferinin içeri girmesine izin vermiş; hava o kadar kuru ki aradan geçen üç bin yıl içinde tünellerde hiçbir şey paslanmamış.

“Yaklaşık üç bin beş yüz yıl önce Dra’Azon birbiriyle rakip Galaktik Federasyonların çoğuyla gemilerin acil durumlar-
da Sessizlik Bariyerlerini aşmalarına izin vermek konusun-
da anlaşmış. Politik olarak tarafsız, nispeten güçsüz türlerin
yardıma ihtiyacı olanlara destek sağlamaları ve –en azından
ben öyle düşünüyorum– bu gezegenlerin neye benzedikle-
rini merak edip duranların ağzına bir parmak bal çalmak
için Ölü Gezegenlerinde küçük üsler kurmalarına izin veril-
miş; en azından Schar Dünyası’nda öyle. Bay Yeterli her yıl
Sistem’i etraflıca gözden geçirmemize izin verirdi, resmi izin
olmadan aşağı inmemizi de görmezden geliyordu. Ancak bu-
güne kadar hiç kimse tünellerin herhangi bir kaydını bozul-
madan dışarı çıkarmayı başaramadı.

“Wubslin gemimizin kitle anomalisi sensörünü taşınabilir bir set haline getirdi, yani Zihin’i tespit edebileceğiz. Buna ek olarak elbisemde bir kütle sensörü var, dolayısıyla kendisini gizlese de peşinde olduğumuz şeyi bulmakta zorlanmayacağız.

“İdirliilerin kendi iletişim cihazlarına sahip olmadıklarını varsayarsak Değişçinlerin cihazlarını kullanıyor olacaklardır. Bizim alıcılarımız onların frekansını da fazlasını da çekebiliyorlar, dolayısıyla biz onları dinleyebileceğiz ama onlar bizi duyamayacaklar.

“Evet, tüneller böyle. Zihin içerde bir yerde, tahminen birkaç İdirli ve medjel de öyle.”

Horza yemekhanede masanın başında, ekranın altında ayağa kalktı. Ekranda tünellerin bir diyagramı yarımadaanın haritasının üstüne yansıtılmıştı. Diğerleri ona baktılar. Bulduğu medjelin içi boş yarım-elbisesi masanın ortasında duruyordu.

“Hepimizi mi içeri götürmek istiyorsun?” diye sordu dron Unaha-Closp.

“Evet.”

“Peki ya gemi?” dedi Neisin.

“O kendi başının çaresine bakabilir. Otomatik sistemleri bizi tanıyıp kendini bizden başka herkese karşı savunacak şekilde programlayacağım.”

Yalson başıyla karşısında oturan Balveda’yı işaret edip, “Peki onu da alacak mısın?” diye sordu.

Horza, Kültür kadınına baktı. “Gözümü Balveda’nın üstünden ayırmamayı tercih ederim,” dedi. “Onu sizden biriyle burada bırakırsam içim rahat etmez, güvenli de olmaz.”

“Ben hâlâ benim neden gitmem gerektiğini anlayamıyorum,” dedi Unaha-Closp.

“Çünkü,” dedi Horza ona, “sana da gemide bırakabilecek kadar güvenmiyorum. Ayrıca, taşımanı istediğim şeyler var.”

“Ne?” Dronun sesi kızgın çıkmıştı.

Aviger başını kederli bir şekilde sallayarak, “Bize karşı tamamen dürüst olduğunu sanmıyorum Horza,” dedi. “İdir-

lilerle medjelin... yani senin tarafında olduklarını söyledi. Ama işte buraya gelmişler, daha şimdiden seninkilerden dört kişiyi öldürmüşler ve şu tünellerin içinde bir yerlerde dolaşıyorlar... Hem de güyâ galaksinin en iyi kara askerlerinden sayılıyorlar. *Bizi mi onların üstüne göndermek istiyorsun?*”

“Her şeyden önce,” dedi Horza iç çekerek, “ben onların tarafındayım. Aynı şeyin peşindeyiz. İkinci olarak ellerinde çok silah yok gibi görünüyor, yoksa o medjel kesinlikle silahlı olurdu. Büyük ihtimalle sadece Değişçinlerden aldıkları silahlara sahipler. Aynı zamanda elimizdeki medjel elbisesi-ne bakarsak” –masanın ortasındaki, gemiye getirdiklerinden beri Wubslin’le inceledikleri cihazı işaret etti– “teçhizatlarının büyük kısmı hasar görmüş. Bu şeyin sadece ışıklarıyla ısıtıcısı çalışıyor. Diğer her şey yanmış. Tahminim bunun Sessizlik Bariyeri’nden geçtikleri sırada olduğu. Hepsi de chuy-hirtsı’nın *içindeyken* saldırıya uğramışlar ve savaş teçhizatları siki tutmuş. Eğer elbiselerine olan şey silahlarının da başına geldiyse pratikte silahsızlar ve bir sürü sorunla karşı karşıyalar demektir. Düşük bir ihtimal de olsa iş çatışmaya gelirse elimizdeki bütün bu havalı KY koşumları ve lazerlerle onlardan çok daha iyi donanımlıyız.”

“Ellerinde iletişim cihazı kalmadığını düşünecek olursan ki bu son derece muhtemel,” dedi Balveda. “Onlara derdini anlatacak kadar yaklaşman mümkün değil. Hem yaklaşabil-sen dahi senin söylediğin kişi olduğunu nasıl bilecekler? Eğer bu olduklarını düşündüğün grupsa Zihin’in hemen arkasından buraya gelmişler; senden haberdar olmaları imkânsız. Sana inanmayacakları kesin.” Kültür ajanı etrafına, diğerlerine baktı. “Yedek kaptanınız sizi ölümünüze götürüyor.”

“Balveda,” dedi Horza. “Bunlara dahil olmana izin vererek sana kibarlık ediyorum; canımı sıkma.”

Balveda sesini, çıkarmadan kaşlarını kaldırdı.

“Bunların o tuhaf hayvanın içinde buraya gelenlerle aynı ekip *olduklarını* nereden biliyoruz?” dedi Neisin. Şüpheyile Horza’ya baktı.

“Başka birileri olmaları mümkün değil,” dedi Horza.

“Dra’Azon’un onlara yaptığından sağ çıktıkları için inanılmaz şanslılar; İdirliiler bile bunların başına geleni gördükten sonra başka bir kuvveti aşağı göndererek riske atmazlar.”

“Ama bu aylardır burada oldukları anlamına geliyor,” dedi Dorolow. “Onlar bunca zamandır tünelleri arayıp hiçbir şey bulamamışken biz aradığımızı nasıl bulacağız?”

Horza, “Belki de bulmuşlardır,” diyerek kollarını kocaman açıp kadına gülümsedi, sesinde çok hafif bir alaycılıkla; “ama bulamadıysa büyük ihtimalle teçhizatlarının hiçbirisi işlemediği içindir. Öyleyse Komuta Sistemi’nin tamamını aramak zorunda kalmışlardır.

“Ayrıca büküm hayvanı duyduğum kadar kötü hasar gördüyse onu pek kontrol edememişlerdir. Büyük ihtimalle yüzlerce kilometre öteye düşerek inip sonra da karların içine bata çıka buraya gelmek zorunda kaldılar. Eğer öyleyse buraya geleli daha sadece birkaç gün geçmiş olabilir.”

Dorolow başını iki yana sallayıp önündeki masanın yüzeyine bakarak, “Tanrı’nın bunun gerçekleşmesine izin verdiğine inanamıyorum,” dedi. “Tüm bunların başka bir anlamı olmalı. Bariyerden geçerken onun gücünü ve... iyiliğini hissedebiliyordum. O zavallıların öylece katledilmelerine izin vermiş olamaz.”

Horza gözlerin yuvarladı, “Dorolow,” deyip ona doğru eğildi ve yumruklarını masanın üstüne bastırdı, “Dra’Azon sürüp giden bir savaş olduğunun neredeyse farkında bile değil. Bireyleri hiç umursamıyorlar. Ölüm ve çürümenin ayırdındalar, umut ve inancın değil. İdirliiler ya da biz Komuta Sistemi’ni darmadağın etmez ya da gezegeni havaya uçurmazsak kimin ölüp kimin sağ kaldığını hiç umursamazlar.”

Dorolow arkasına yaslandı, sessizdi ama ikna olmamıştı. Horza doğruldu. Konuşması kulağına iyi gelmiş; paralı askerlerin onu takip edecekleri izlenimine kapılmıştı ama içten içe, sözcüklerinin geldiği seviyeden daha derin bir yerde kendisini dışarıdaki karla kaplı düzlükten daha canlı, daha umursar hissetmiyordu.

O, Wubslin ile Neisin tünellere dönmüşlerdi. Konaklama

kısmını incelemiş ve orada İdirliilerin ikâmet ettiğine dair başka izler bulmuşlardı. Sanki çok küçük bir güç –bir ya da iki İdirli ve belki beş altı tane de medjel– ele geçirdiği Değişçin üssünde bir süre kalmış gibi görünüyordu.

Anlaşılan yanlarına bol miktarda dondurulmuş besin, iki lazer tüfeği ve Değişçin üssünün bulundurma izni olan birkaç küçük tabancayı ve depo odasındaki dört portatif iletişim setini almışlardı.

Horza ölü Değişçinlerin üzerine üste buldukları yansıtıcı folyoyu örtmüş ve yarı-elbiseyi de ölü medjelin üstünden çıkarmıştı. Kullanılabilir durumda olup olmadığını görmek için uçucuyu kontrol etmişlerdi. Değildi; nükleer yakıt kitlesi kısmen yerinden çıkarılmış ve bu sırada çok hasar görmüştü. Üsteki diğer her şey gibi elektriği yoktu. *Açık Hava Türbülansı'nda* Horza ile Wubslin ölü medjelin elbisesini kesip açarak ona verilen ince ama tamir edilemez hasarı keşfetmişlerdi.

Tüm bu süre boyunca Horza başarı ihtimalleri ve seçeneklerinin ne olduğu hakkında endişelenmediği zamanlarda, bakması ya da düşünmesi gereken şeye odaklanmayı bıraktığı her an sert, donmuş bir yüz görüyordu, bağlı olduğu vücutla dik aç yapmıştı ve kirpikleri buzlanmıştı.

Onu düşünmemeye çalıştı. Ama bu biteviye bir çabaydı; elinden gelen bir şey değildi. Artık devam etmeye, başladığı işi bitirmeye eskisinden de çok ihtiyacı vardı.

Uzun süre *Açık Hava Türbülansı'ndekileri* ne yapacağını düşünüp onları da yanında Komuta Sistemi'ne götürmekten başka gerçek bir seçeneğinin olmadığına karar vermişti.

Bir sorun Balveda'ydı; tüm mürettebatı onu korumak için bıraksa da kendini güvende hissetmezdi ve en iyi savaşçıların gemide tıkılıp kalmasını değil, yanında olmalarını istiyordu. Bu sorunu Kültür ajanını öldürüverip aşabilirdi ama diğerleri ona çok alışmışlar, ondan biraz fazla hoşlanmaya başlamışlardı. Balveda'yı öldürürse onları kaybederdi.

“O tünellere inmenin delilik olduğunu düşünüyorum,” dedi Unaha-Closp. “Neden İdirliiler yanlarında şu kıymetli

Zihin olsun olmasın yeniden ortaya çıkana dek burada beklemiyoruz?”

Horza diğerlerinin yüzlerini dronla hemfikir olduklarına dair bir işaret var mı diye izleyerek, “Öncelikle,” dedi, “onu bulamazlarsa büyük ihtimalle yeniden ortaya çıkmazlar; bunlar İdirliiler, hem de özenle seçilmiş bir baskın mangası. Sonsuza dek aşağıda kalacaklardır.” Ekrandaki tünel sisteme bakıp ardından gözlerini masanın çevresindeki maki-neye ve insanlara çevirdi. “Orada bin yıl boyunca aramaya devam edebilirler, özellikle de elektrik kesikse ve sisteme nasıl elektrik vereceklerini bilmiyorsa ki bilmediklerini varsayıyorum.”

“Ve tabii ki sen biliyorsun,” dedi makine.

“Evet,” dedi Horza, “biliyorum. Elektriği üç istasyondan birinde açabiliriz: Bu istasyondan, yedi numaradan veya bir numaradan.”

“Hâlâ çalışıyor mu?” Wubslin şüphelenmiş gibi görünüyordu.

“Ben gittiğim sırada çalışıyordu. Derin jeotermal santral, elektrik üretiyor. Elektrik kuyuları yerka- buğunun yaklaşık yüz kilometre içine kadar iniyorlar.

“Her neyse, dediğim gibi, aşağıda o İdirliilerle medjellerin ellerinde bir çeşit tespit cihazı olmadan düzgün arayamayacakları kadar çok alan var. Sadece bir kitle anomalisi sensörü işe yarar ve onların elinde bundan olması mümkün değil. Bizde ise iki tane var. İşte bu yüzden içeri girmek zorundayız.”

“Ve dövmüşmek zorundayız,” dedi Dorolow.

“Büyük ihtimalle değiliz. Yanlarına iletişim cihazı almışlar; onlarla temasa geçip kim olduğumu açıklayacağım. Doğal olarak size ayrıntıları veremem ama İdir askeri sistemi ve gemileri hatta personellerinin bir kısmı hakkındaki bilgim onları söylediğim kişi olduğuma ikna edecek kadar fazla. Beni şahsen tanımıyorlar ama daha sonra bir Değişçinin bu- rayaya gönderileceği onlara söylenmişti.”

“Yalancı,” dedi Balveda. Ses tonu soğuktu. Horza yemek-

hanedeki atmosferin değişip gerildiğini hissetti. Kültür kadını ona bakıyordu, yüz ifadesi kesin, kararlı hatta kaderine razıydı.

“Balveda,” dedi Horza yumuşak bi sesle, “sana ne dediler bilmiyorum ama bana *Tanrı’nın Eli*’nde brifing verildi, Xoralandra chuy-hirtsı’deki yer ekibinin benim gnderildiğimden haberdar edildiğini söyledi.” Horza bunu sakın sakın söylemişti. “Tamam mı?”

“Ben yle duymadım,” dedi Balveda ama Horza kadının tam olarak kendinden emin olmadığını hissetti. Büyük ihtimalle onu tehdit etmesini ya da diğerlerini kendine düşman edecek bir şey yapması umuduyla çok şeyi riske atarak bunu söylemişti. Ama işe yaramamıştı.

Horza omuz silkti. İnce bir gülümsemeyle, “zel Durumlar bölümü sana düzgün bilgi vermediyse benim yapabileceğim bir şey yok Perosteck,” dedi. Kültür ajanının gözleri Değişcin’in yüzünden uzaklaşıp önce masaya, ardından sanki her birisinin kime inandığını sınımayı istemiş gibi teker teker etrafında oturanlara yöneldi. Horza ellerini iki yana açıp elinden gelen en samimi ve makul sesle, “Bakın,” dedi, “İdirliiler için ölmek istemiyorum ve Tanrı bilir neden, sizlerden *hoşlanmaya* başladım. Sizleri intihar görevine götürmem. Bize bir şey olmayacak. Diyelim kötünün kötüsü oldu, her zaman geri ekilebiliriz. AHT’yi Sessizlik Bariyeri’nden çıkarıp tarafsız bir yere gideriz. Gemi sizde kalabilir; benim ele geçirdiğim bir Kültür ajanım var.” Koltuğunda bağdaş kurmuş, kollarını kavuşturmuş ve başını ne eğmiş bir hâlde oturmakta olan Balveda’ya baktı. “Ama işin o noktaya geleceğini sanmıyorum. Bence şu abartılmış bilgisayarı ele geçirip bunun için dllendirileceğiz.”

Yalson, “Peki ya Kültür, Bariyer’in dışındaki çatışmayı kazandıysa ve Zihin’le ya da Zihin olmadan dışarı çıktığımızda bizi enselemek için orada bekliyorlarsa?” diye sordu. Sesi saldırgan değil, sadece meraklıydı. Gvenebileceği bir tek o vardı, gerçi Wubslin’in de kendisini takip edeceğini düşünüyordu. Horza başıyla onayladı.

“Bu pek muhtemel değil. Kültür’ün bütün bu uzayda geri çekilip sadece burada tutunmasını gözümde canlandıramıyorum ama böyle yapsalar dahi bizi yakalamak için şanslarının fazlasıyla yaver gitmesi lazım. Unutma, Bariyer’in içini sadece gerçek uzayda görebiliyorlar, dolayısıyla dışarı çıktığımızı dair hiçbir uyarıları olmayacak. O noktada bir sıkıntıımız yok.”

Yalson ikna olmuş gibi görünerek arkasına yaslandı. Horza sakın görüldüğünün farkındaydı ama içten içe gerilmiş, diğerlerinin hissiyatının kendini belli etmesini bekliyordu. Son cevabı samimiydi ama diğerlerinde ya gerçeğin bir kısmını saklamış ya da yalan söylemişti.

Onları ikna etmek zorundaydı. Onları kendi tarafına çekmek zorundaydı. Bu görevi yerine getirmesi için başka bir yol yoktu ve artık vazgeçemeyecek kadar çok ileri gelmiş, çok şey yapmış, çok fazla insanı öldürmüş, kendi amaç ve kararlılığının çok büyük bir kısmını bu işe gömmüştü. Zihin’i bulmak *zorundaydı*, İdirililer olsun olmasın Komuta Sistemi’ne girmek *zorundaydı* ve bir zamanlar Kraiklyn’in Serbest Tayfası olan ekibin kalanını da yanında götürmek *zorundaydı*. Onlara baktı: Konuşmaların bitmesini ve işe girişmeyi isteyen ciddi ve sabırsız Yalson’a; kısacık saçları aynı anda hem çok genç, neredeyse çocuk gibi, hem de sert görünmesine neden oluyordu; gözlerinde güvensiz bir ifadeyle, kıvrık kulaklarından birini kaşıyıp diğerlerine bakarak oturan Dorolow’a; koltuğuna rahat rahat yığılmış, sıkıştırılmış gibi görünen, tıknaz bedeninden etrafa rahatlık yayan Wubslin’e. Horza Komuta Sistemi’nden bahsettiğinde Wubslin’in yüzünde merak işaretleri belirmişti ve Horza mühendisin devasa bir tren seti fikrini hayranlık uyandırıcı bulduğunu tahmin etmişti.

Aviger bütün bu girişimle ilgili ciddi şüphelere sahipti ama Horza kimsenin gemide kalmasına izin verilmeyeceğini açıkça söylediği için ihtiyarın buna karşı çıkmak yerine durumu kabulleneceğini düşünüyordu. Neisin’den o kadar emin değildi. Her zamanki kadar çok içiyordu, Horza’nın

onu hatırladığından daha sessizdi ama kendisine patronluk taslanmasından ve neyi yapıp neyi yapamayacağını söylelenmesinden hoşlanmasa da *Açık Hava Türbülansı'na* tıklılıp kalmaktan bıktığı çok barizdi ve Wubslin'le Horza medjel elbisesini incelerken kar üstünde bir yürüyüşe çıkmıştı bile. Başka bir şey olmasa dahi can sıkıntısı peşlerinden gelmesini sağlayacaktı.

Horza'nın Unaha-Closp adındaki makineye dair bir endişesi yoktu; makinelerin âdeti olduğu üzere kendisine söylenen yapıacaktı. Sadece Kültür kendi iradeleri varmış gibi görünecek denli havalı makineler yapıyordu.

Perosteck Balveda'ya gelince, o Horza'nın tutsağıydı; olay bu kadar basitti.

"Kolayca girip kolayca çıkacağız..." dedi Yalson. Gülümse-di, omuz silkti ve diğerlerine bakıp, "Sikerler ya; yapacak bir şey çıktı işte, değil mi?" dedi.

Kimse ona karşı gelmedi.

Yalson uçuş güvertesine geldiği sırada Horza bir daha *AHT'nin* sadakat ayarlarını değiştiriyor, bilgisayara yıpranmış ama hâlâ işe yarar bir dokunmatik ekrandan yeni komutlar giriyordu. Yalson yardımcı pilot koltuğuna geçip adamın iş yapmasını izledi; dokunmatik ekranın ışığı Horza'nın yüzüne Marain karakterler yansıtıyordu.

Bir süre sonra ışıklı ekrandaki işaretlere bakıp, "Marain mi?" dedi.

Horza omuz silkti. "Bu antikayla benim paylaştığımız tek kesin dil bu." Birkaç komut daha girdi. "Hey," dedi Yalson'a dönerek. "Ben bunu yaparken burada olmaman lazım." Ciddi olmadığını göstermek için gülümsedi.

Yalson gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek, "Bana güvenmiyor musun?" dedi.

Horza yeniden ekrana dönerek, "Güvendiğim bir tek sen varsın," dedi.

"Zaten bu komutlar söz konusu olduğunda bir şey fark etmiyor."

Yalson onu bir süre daha izledi. “O kadın senin için çok şey mi ifade ediyordu, Horza?”

Horza başını kaldırmadı ama elleri ekranın üstünde durakladı. Işıklı karakterlere baktı.

“Kim?”

“Horza...” dedi Yalson nazik bir sesle.

Horza hâlâ ona bakmıyordu. Sanki ekranla konuşuyormuş gibi, “Arkadaştık,” dedi.

Yalson kısa bir duraklamanın ardından, “Yani, evet,” dedi. “Her halükârda epey zor olmalı diye düşünüyorum, söz konusu olan kendi halkınsa...”

Horza ona bakmamaya devam ederek başıyla onayladı.

Yalson onu bir süre daha inceledi. “Onu seviyor muydun?”

Horza hemen cevap vermedi, gözleri önündeki kesin, kompakt şekilleri sanki sorunun cevabı onlardan birinde gizliymiş de hepsini teker teker inceliyormuş gibi görünüyordu. Omzu silkti. “Belki,” dedi, “bir zamanlar.” Boğazını temizleyip başını bir anlığına çevirerek Yalson’a baktı, ardından arkasına yaslanıp ekrana döndü.

O anda Yalson ayağa kalktı, Horza işine dönerken ellerini omuzlarına koydu. “Üzgünüm Horza.” Horza başını bir daha yukarı aşağı sallayıp elini Yalson’un eline koydu. “Onları haklayacağız,” dedi. “Eğer istediğin buysa. Sen ve-”

Horza başını iki yana salladı, dönüp ona baktı. “Hayır. Biz Zihin’in peşindeyiz, hepsi bu. İdirililer bize engel olurlarsa umurumda olmazlar ama... yok, mecbur olduğumuzdan fazlasını riske atmamızın bir anlamı yok. Yine de teşekkür ederim.”

Yalson başıyla yavaşça onayladı. “Tamam.” Eğilip Horza’yı kısaca öptü, sonra da dışarı çıktı. Adam birkaç saniye boyunca kapalı kapıya bakıp ardından yabancı sembollerle kaplı ekrana döndü.

Geminin bilgisayarını kendisine yaklaşan biri ya da bir şey olduğunda Serbest Tayfadan biri olduklarını belirten elbiselerinin özgün elektromanyetik imzasını tespit edemezse lazeriyle önce bir uyarı ateşi açıp ardından ölümcül ateş aç-

maya programladı. Ayrıca AHT'nin asansörünün çalışması ve gemiye çıkıldığında da geminin kontrolünün alınması için Horza'nın -Kraiklyn'in- kimlik yüzüğü gerekecekti. Horza kendini bunu yapabilecek kadar güvende hissediyordu; gemiyi ele geçirmeleri ancak yüzükle mümkün olacaktı, onu da kimsenin kendisinden alamayacağından emindi, yani kendisini kötü, aç bir manga İdirlinin oluşturduğundan bile büyük bir riske atmadan alamayacağından.

Ama onun öldürülmesi ve diğerlerinin sağ kalması mümkündü. Horza da özellikle Yalson için tamamen kendisine bağımlı olmayan bir kaçış yolu olmasını istiyordu.

Zihin'i bulurlarsa Değişçin üssünün içinden geçirebilmek için plastik plakaların bir kısmını söktüler. Dorolow ölü Değişçinleri gömmek istedi ama Horza reddetti. Her birini tünelin girişine taşıyıp onları orada bıraktı. Gezegenden ayrıldıklarında onları da yanına alacak, Heibohre'ye geri götürecekti. Schar Dünyası'nın doğal bir derin dondurucuya benzeyen atmosferi o güne dek onları muhafaza edecekti. Geç öğleden sonrasının yitmekte olan ışığında bir anlığına Kierachell'in yüzüne bakarken donmuş denizin üstünden gelen bir bulut katmanı uzaklardaki dağların üstüne yığıldı ve rüzgâr tazelendi.

Zihin'i ele geçirecekti. Buna kararlıydı ve bunu kemiklerinde hissediyordu. Ama iş bunu yapanlarla silahlı çatışmaya gelirse de hiç geri durmayacaktı. Hatta bu hoşuna bile gidebilirdi. Belki de Balveda bunu anlamazdı ama bir İdirli vardı ve bir de başka İdirli vardı. Xoralundra bir dosttu, şefkatli ve insancıl bir subaydı -Horza ihtiyar Querl'in ılımlılardan sayılabileceğini düşünüyordu- ve askeri, diplomatik görevler üstlenmiş hoşlandığı başka İdirli de tanıyordu. Ama hakiki fanatik olan, diğer türleri aşağı gören İdirli de vardı.

Xoralundra olsa Değişçinleri öldürmezdi; bu ona gereksiz, zarafetten yoksun bir hamle gibi gelirdi... Ama bunun gibi görevlere ılımlıları göndermezdin. Fanatikleri gönderirsin. Ya da Değişçinin tekini.

Horza diğerlerine döndü. Artık söktükleri plastik levhalarla çevrelenmiş olan, iş göremez haldeki ve sanki garaja girmek üzereymiş gibi konaklama kısmındaki bir deliğe bakan uçucuya geldiği sırada silah seslerini duydu.

Kısımin arkasına giden koridor boyunca koşarken silahını hazırladı. Başlık mikrofonuna, “Neyle ateş ediyorlar?” diye sordu.

“Lazer. Tünelin içinden, kuyulardan,” dedi Yalson’un sesi. Horza diğerlerinin olduğu açık depoya doğru koştu. Plastik kaplamada açtıkları delik dört beş metre genişliğindeydi. Horza koridordan içeri girer girmez yanındaki duvardan alevler fışkırdı ve bir anlığına elbisesinin hemen yanından duvardaki deliğe girip tünelin ilerisine doğru devam eden havada parıldayan lazer izlerini gördü. Belli ki ateş eden her kimse onu görebiliyordu. Yere atlayıp yuvarlanarak büyük portatif bir vincin ardına siper almış Dorolow ile Balveda’nın yanına geldi. Plastik levhalardan duvarda parlak bir ışıkla yanıp hemen sönen delikler açıldı. Lazer ateşinin ışıltısı tüneller boyunca yankılandı.

Horza, Dorolow’a bakıp, “Ne oldu?” diye sordu. Depo alanının etrafına bakındı. Diğerlerinin hepsi oradaydı, Yalson hariç bulabildikleri yerde siper almışlardı.

Dorolow, “Yalson şeye git-” diye konuşmaya başladı ama sonra Yalson’un sesi araya girdi.

“Duvardaki delikten geçtim ama birileri bana ateş açtı. Yerde yatıyorum. Bir şeyim yok ama karşılık verip veremeyeceğimizi öğrenmek isterim. Bir hasara neden olmam, değil mi?”

Horza açılarak ilerleyen parlak izler bir kez daha depo odasının iç duvarına alev alev kraterler serpiştirip deliklerden oluşan bir çizgi çizerken, “Ateş!” diye bağırdı. “Karşılık ver!”

“Teşekkürler,” dedi Yalson. Horza önce kadının silahının patlamasını, ardından kızgın havanın çıkardığı sesin doppler etkisine uğramış yankısını duydu. Tünelin ilerisinden patlamaların çatırtılı sesi geldi. “Hımm,” dedi Yalson.

“Bence bu şeyi-” dedi Neisin depo alanının uzak tarafından. Arkasındaki duvar daha fazla isabet alıp sarsılınca sesi kesildi. Duvar siyah, fokurdayan kraterlerle delik deşik olmuştu.

“Piç!” dedi Yalson. Kısa, seri atışlarla karşılık verdi.

“Başını kaldırma,” dedi Horza ona. “Duvara doğru ilerliyorum. Dorolow, burada Balveda’nın yanında kal.” Ayağa kalkıp plastik levhaların köşesine koştu. Malzemenin üstündeki dumanı tüten delikler ne kadar az koruma sağladığını gösteriyordu ama Horza, yine de arkalarına eğilip siper aldı. Tünelin birkaç metre ilerisinde Yalson’un ayaklarını görebiliyordu, pürüzsüz kaynaşık kaya zeminin üstünde açılmış duruyorlardı. Horza Yalson’un silahının ateşlenmesini dinleyip ardından, “Tamam. Nereden ateş açıldığını görmeme yetecek kadar dur, sonra yeniden saldır,” dedi.

“Tamam.” Yalson ateşi kesti. Horza kendini inanılmaz korunmasız hissederek başını uzattı, tünelin çok ilerisinde, yan tarafta bir çift minicik kıvılcım gördü. Silahı kaldırıp ara vermeden ateş etti; Yalson da ateşe başladı. Horza’nın elbisesi öttü; yanağının orada bir ekran aydınlanıp uyluğundan vurulduğunu bildirdi. Hiçbir şey hissedemiyordu. Tünelin yan tarafı, çok ileride, asansör boşluklarının orada, binlerce kıvılcımın ışıyla nabız gibi atarak aydınlandı.

Neisin levhalardaki boşluğun diğer yanında belirdi, Horza gibi diz çökmüştü ve mermili tüfeğini ateşledi. Tünelin yan tarafı parlayıp duman çıkararak patladı; şok dalgaları tünelin yukarısına doğru patlama yaparak ilerledi ve plastik levhaları sarsıp Horza’nın kulağını çınlattı.

“Yeter!” diye bağırdı Horza. Ateşi kesti. Yalson durdu. Neisin son bir kez daha ateş etti, sonra o da durdu. Horza koşarak boşluktan çıktı, tünelin koyu renkli kaya zemininde koşup yan duvara geldi ve kendini yere attı. İyice yere yapışıp tünelin ilerisindeki patlamaya dirençli kapının kenarının hafif çıkıntı yaptığı yerin ardında biraz da olsa siper alabildi.

Bir zamanlar hedeflerinin olduğu yerde tünelin zeminine dağılmış duran donuk kırmızı kırıklar vardı, onları duvar-

dan kopartan lazer ateşinin sarı ısını etrafa saçarak soğuyorlardı. Horza başlığın gece görüş ekranında sıcak duman ve gazların kıpraşan dalgalar halinde sessizce hasar görmüş alandan tünelin çatısının altına aktıklarını gördü.

“Yalson, buraya gel,” dedi. Yalson arkasındaki duvara çarpana dek yuvarlanarak ilerledi. Çabucak ayağa kalkıp yanına uzanarak yere yapıştı. Horza iletişim kanalından, “Onu hakladık galiba,” dedi. Hâlâ levhalardaki boşluğa çömelmiş duran Neisin dışarıya bakarken seri ateşli tüfeği sanki sahibi tünel duvarlarından bir saldırı yapılmasını bekliyormuş gibi sağa sola doğru sallanıyordu.

Horza sırtını duvara verip ilerlemeye başladı. Patlamaya dayanıklı kapının köşesine geldi. Kapının bir metrelik kalınlığının büyük kısmı duvardaki yuvasında duruyordu ama yaklaşık yarım metrelik bir kısmı çıkıntı yapmıştı. Molozlar hâlâ tünel zeminine dağıtılmış sıcak kömürler gibi parlıyorlardı. Sıcak, siyah dumandan dalga başlarının üstünden geçip yavaşça tünelin yukarısına doğru süzüldü. Horza diğer yanına baktı. Yalson peşinden gelmişti. “Burada kal,” dedi Horza.

Duvarın yanından asansör boşluklarının birincisine doğru ilerledi. Açık, eğilip bükülmüş kapılarının etrafında öbelenmiş krater ve yaralara bakılacak olursa en sondaki, üçüncü boşluğa ateş etmişlerdi. Horza tünelin ortasında duran yarıyarıya erimiş bir lazer karabinası gördü. Suratını asıp başını duvardan dışarı uzattı.

Asansör boşluğunun hemen girişinde, kararmış ve delik deşik olmuş kapıların arasında, donuk, kırmızı kırmızı parlayan molozların ortasında bir çift el gördüğünden emindi – eldivenli, güdük parmaklı, yaralı eller (kendisine yakın olan eldivende bir parmak eksikti) ama el olduklarından hiç şüphe yoktu. Biri asansör boşluğunun kenarına parmaklarıyla tutunup aşağıya sallanmış gibi görünüyordu. İletişim biriminin dar ışığını odaklayıp baktığı tarafa yöneltti. “Merhaba?” dedi İdirce. “Medjel? Asansör boşluğundaki medjel? Beni duyuyor musun? Derhal tekmil ver.”

Eller kımıldamadı. Horza daha da yaklaştı.

“Neymiş?” Wubslin’in sesi hoparlörlerden geldi.

“Bir dakika,” dedi Horza. Elinde tüfikle yaklaştı. Ellerden biri tünelin zeminin daha iyi kavramak istermiş gibi hafifçe hareket etti. Horza’nın kalbi yerinden çıkacak gibi attı. Uzun, açık kapıların yanına giderken ayaklarını altındaki sıcak molozlar çatırdıyorlardı. Yaklaşınca yarım elbiseli kolları gördü, sonra da lazer yanığı başlığın tepesini-

Medjellerin savaşta saldırıya geçerken çıkardıklarını bildiği boğuk bir sesle üçüncü bir el -aslında ayak olduğunu biliyordu ama ele benziyordu ve küçük bir tabanca tutuyordu- asansör boşluğundan fırladı ve aynı anda medjel başını kaldırıp doğrudan ona baktı. Horza eğilmeye başladı. Tabanca çatırdadı, plazma ateşi onu sadece birkaç santimetreyle iskaladı.

Horza hızla ateş edip eğilerek kendini yana fırlattı. Asansörün kenarından alevler fışkırıp eldivenlerine çarptı. Bir çığlık yükseldi ve eldivenli el gözden kayboldu. Daire şeklindeki boşluktan kısa süre yanıp sönen ışıklar geldi. Horza koşarak başını kapıların arasından uzatıp aşağı baktı.

Düşmekte olan medjelin güçlkle seçilebilen şekli hâlâ alev alev yanan elbisesinin eldivenlerinden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Bir şekilde plazma tabancasını bırakmamıştı; çığlıklar içinde düşerken küçük silahın tetiğini çekti. Atışların çatırtıları ve plazma ışınlarının parlaklığı silahı tutan yaratık havada taklalar atıp altı uzvunu da deli gibi sallayarak aşağı, karanlığın içine düşerken gitgide uzaklaştı.

“Horza!” diye bağırdı Yalson. “İyi misin? Neler oldu lan öyle?”

“İyiyim,” dedi Horza. Medjel artık boşluğunun dikey gesinin içinde küçücük, kımıl kımıl bir şekle dönüşmüştü. Çığlıkları hâlâ yankılanıyor, alev almış ellerinin mikroskobik kıvılcımları ve ateşlediği plazma tabancası hâlâ parlıyordu. Horza başını çevirdi. Birkaç küçük tok ses talihsiz yaratığın düşerken boşluğun kenarlarına temas ettiğini duyurdu.

“Bu gürültü de ne?” dedi Dorolow.

Horza asansörün kapılarından uzaklaşırken onlara, “Medjel hâlâ canlıydı. Bana ateş etti ama onu hakladım,” dedi. “Asansör boşluğuna düştü – hâlâ düşüyor.”

Hâlâ o cılız, yankılanan çığlıkları dinlemekte olan Neisin, “Siktir!” diyerek nefes aldı. “Orası ne kadar derin?”

“Patlamaya dirençli kapıların hiçbirisi kapalı değilse on kilometre,” dedi Horza. Diğer iki asansör ve transit kapsülü girişinin ne hâlde olduğunu görmek için kontrollere baktı. Neredeyse hiç hasar görmeden kurtulmuşlardı. Transit tüplerin kapıları açıktı. Horza alanı daha önce incelediğinde kapalıydılar.

Yalson silahını omzuna alıp tünelden Horza’ya doğru ilerledi. “Evet,” dedi, “hadi şu operasyona başlayalım.”

“Kesinlikle,” dedi Neisin. “Sikerler, bu elemanlar o kadar da sert değilmiş. Biri gitti bile.”

“Evet, hem de çok derinlere,” dedi Yalson.

Horza elbisesinin aldığı hasarı incelerken diğerleri tünelden geçip yanına geldiler. Sağ uyluğunda bir milimetre derinliğinde ve iki parmak genişliğinde bir yanık vardı. Başka bir atışın aynı yere isabet etme ihtimali sayılmazsa elbiseye zarar vermemişti.

Dron diğerleriyle birlikte tünelden aşağıya ilerlemeye başlarken, “Bana sorarsanız güzel bir başlangıç oldu,” dedi.

Horza asansör boşluğunun uzun, eğilmiş, çukur çukur olmuş kapılarına dönüp aşağıya baktı. Büyütücüyü son seviyeye getirdiğinde çok, çok aşağılarda küçücük bir kıvılcım görebiliyordu. Başlığın dış mikrofonları bir ses tespit etti ama o kadar uzaktan ve o kadar yankılı geliyordu ki bir çitin içinden geçerken inleyen rüzgârın sesinden ayırt etmek mümkün değildi.

Medjelin düştüğünün değil, başka bir asansör boşluğunun açık kapılarının önünde topluştılar. En uzunlarının bile iki katı yüksekliğindeki kapıların önünde küçücük, çocuk gibi kalmışlardı. Horza o kapıları açıp etrafı iyice kolaçan etmiş, elbisesinin KY birimini çalıştırıp biraz aşağı indikten sonra

lediklerini yaparlar, değil mi?” Makinenin karşılık vermesini bekledi ve karşılık gelmeyince, “Değil mi?” diye tekrar etti.

Horza, dronun insan olsaydı o noktada yere tüküreceğine dair bir izlenime kapıldı.

“Siz nasıl diyorsanız öyle *efendim*,” dedi dron.

Kumaş eşofmanının üstüne kürk bir ceket geçirmiş olan Balveda, “Pek ben ne yapacağım Horza?” dedi. “Beni boşluktan aşağıya atıp KY koşumum olmadığını unuttuğunu mu söylemeyi düşünüyorsun yoksa transit tüneline aşağı mı yürüyeyim?”

“Sen benimle geleceksin.”

“Peki ya belayla karşılaşsak sen... ne yapacaksın?” diye sordu Balveda.

“Herhangi bir belayla karşılaşacağımızı sanmıyorum,” dedi Horza.

“Üste hiç KY koşumu olmadığından emin misin?” dedi Aviger.

Horza başıyla onayladı. “Olsaydı şu âna dek karşılaştığımız medjellerden biri üstüne geçirmiş olmaz mıydı sence de?”

“Belki de İdirililer kullanıyorlardır.”

“Onlar fazla ağırlar.”

“İki tane takabilirler,” diye ısrar etti Aviger.

“Hiç koşum yoktu,” dedi Horza dişlerini sıkarak. “Kullanmamıza izin vermiyorlardı. Her şeyi çalıştırabildiğimiz yıllık teftişlerin haricinde Komuta Sistemi’ne girmememiz lazımdı. Giriyorduk; spiralden dört numaralı istasyona iniyorduk, şu medjelin ağır ağır çıkmış olması gereken yerden, ama gitmememiz lazımdı ve yerçekimi koşumumuz olmasına da izin yoktu. Aşağı inmemizi fazla kolaylaştırırlardı.”

Yalson diğerlerine bakıp sabırsızlıkla, “Lanet olsun, hadi aşağı *inelim*,” dedi. Aviger omuz silkti.

Dron üst yüzeyindeki paletin boğuklaştırdığı sesiyle, “Eğer tüm bu çerçöpü taşıırken KY birimin bozulursa–” dedi.

“Makine, o eşyaların herhangi birini boşluğun içine düşürürsen kendini de at daha iyi olur,” dedi Horza. “Şimdi,

enerjinizi konuşmaya değil, süzölmeye harcayın. Beni takip edeceksiniz; beş ya da altı yüz metre yukarımdan gelin. Yalson, biz aşağıda kapıları açana dek burada kalır mısınız?” Yalson başıyla onayladı. Horza onlara bakıp, “Diğerleriniz,” dedi, “dronun peşinden gelin. Fazla toplaşmayın ama aynı zamanda birbirinizden ayrılmayın. Wubslin, sen makineyle aynı seviyede kal ve yansıtıcı el bombalarını hazırda tut.” Horza elini Balveda’ya uzattı. “Hanımefendi?”

Balveda’yı kendine çekti; Balveda ayaklarını botlarının üstüne basıp başını ondan uzağa çevirdi; ardından Horza boşluğa adım attı ve ikisi beraber gece karası derinliklerin içine alçalmaya başladılar.

“Dipte görüşürüz,” dedi Neisin başlık hoparlöründen.

“Dibe gitmiyoruz, Neisin,” dedi Horza, iç çekip Balveda’nın belindeki kolunu hafifçe kaydırды. “Ana Sistem seviyesine gidiyoruz. Orada görüşürüz.”

“Evet, tamam; artık neresiyse işte.”

KY ile bir sıkıntı yaşamadan yavaşça düştüler, Horza kayanın beş kilometre aşağısındaki sistem seviyesinin kapılarını zorlayarak açtı.

Aşağı inerken Balveda’yla sadece bir defa, yola çıkmalarından yaklaşık bir dakika sonra konuşmuşlardı:

“Horza?”

“Ne?”

“Eğer çatışma başlarsa... aşağıdan ateş ederlerse, ya da bir şey olur da beni bırakman gerekirse... yani beni düşürmen...”

“Ne var, Balveda?”

“Beni öldür. Ciddiyim. Beni vur; aşağı kadar düşmektense onu tercih ederim.”

Horza bir an düşündükten sonra, “Hiçbir şey,” dedi, “bana daha fazla zevk veremez.”

Âşıklar gibi sarmaş dolaş, tünelin buz gibi, taş gibi sessizliğinin içine düştüler.

“Kahretsin,” dedi Horza alçak sesle.

Wubslin’le karanlık, yankılanan bir mahzenden olu-

şan dört numaralı istasyonun hemen ilerisindeki bir odada duruyorlardı. Diğerleri dışarıda bekliyorlardı. Horza ile Wubslin'in elbiselerindeki ışıklar elektrikli anahtarlama tesisatıyla tıka basa dolu bir alanı aydınlatıyordu; duvarlar ekranlar ve kontrollerle kaplıydı. Kalın kablolar tavan ve duvarlar boyunca yılan gibi kıvrılıyor, metal zemin levhaları daha da çok elektrikli teçhizatla dolu kanalların üstünü örtüyordu.

Odada yanık kokusu vardı. Bir duvarda eriyip kararmış kabloların üstünde uzun, siyah, isli bir yara izi vardı.

Asansör boşluğundan istasyona giden bağlantı tünellerindeyken kokuyu fark etmişlerdi. Horza kokuyu alınca saf-rasının boğazında yükseldiğini hissetmişti; hafif bir kokuydu ve en hassas olanlar hariç kimsenin midesini kaldırmazdı ama Horza ne anlama geldiğini biliyordu.

“Sence tamir edebilir miyiz?” diye sordu Wubslin. Horza başını iki yana salladı.

“Büyük ihtimalle hayır. Ben buradayken bir defasında, yıllık testlerin birinde aynı şey olmuştu. Elektriği yanlış sıralamayla verip aynı kabloları yakmıştık; bizim yaptığımızın aynısını yaptılarsa buradan derindeki seviyelerde daha da beter hasar olacak. Tamir etmemiz haftalarımızı almıştı.” Horza başını iki yana salladı. “Sikeyim böyle işi,” dedi.

Wubslin, “Şu İdirililer bu kadarını bile anlayabildiklerine göre epey zekiler herhalde?” deyip vizörünü açarak kafasını sarsak sarsak kaşıdı. “Yani, buraya kadar gelebildiklerine göre.”

Horza, “Evet,” deyip büyük bir transformatörü tekmeledi. “Koduğumun hıyarları gereğinden fazla zekiler.”

İstasyon kompleksini kısaca arayıp sonra da ana mağarada yeniden bir araya gelip Wubslin'in *Açık Hava Türbülansı*'ndan çıkarıp amatörce modifiye ettiği kütle sensörünün başına topluştılar. Sensörün her yerinden teller, fiber optik kablolar sarkıyordu ve makinenin tepesinde de geminin köprüsünden söküp doğruca sensöre bağladıkları ekran vardı.

Ekran aydınlandı. Wubslin aletin kontrolleriyle oynadı.

Ekran hologramında bir kürenin diyagram şeklinde temsili vardı ve üç eksen perspektif ile gösteriliyordu.

“Bu yaklaşık dört kilometre,” dedi Wubslin. Çevresindeki insanlarla değil de kütle sensörüyle konuşuyormuş gibi görünüyordu. “Bir de sekizi deneyelim...” Kontrollere bir kez daha dokundu. Eksendeki çizgilerin sayısı iki katına çıktı. Ekranın kenarında son derece zayıf, leke gibi bir ışık yanıp söndü.

“Bu o mu?” dedi Dorolow. “Orada mı?”

Wubslin, “Hayır,” deyip kontrollerle bir kez daha oynayarak küçük ışık lekesini daha berrak hâle getirmeye çalıştı. “Yeterince yoğun değil.” Wubslin menzili iki defa daha iki katına çıkardı ama sadece ilgisiz verilerin altına gömülmüş o iz vardı.

Horza etrafa bakınıp ekranda görünen ızgara desenine göre yönlendi. “Bir uranyum yığını şu şeyi kandırabilir mi?”

Wubslin başıyla onaylayarak, “Evet, öyle,” dedi. “Yüklediğimiz enerji miktarı bu kadar yüksekken her türlü radyasyon onu biraz rahatsız edecektir. Zaten bu yüzden maksimum menzilimiz sadece otuz kilometre, görüyor musun? Tüm bu granit yüzünden. Evet, bir reaktör varsa, eski olsa bile sensörün okuyucu dalgaları ona erişince ekranda görünecektir. Ama sadece böyle, bir leke olarak. Bu zihin sadece on beş metre uzunluğunda ve on bin ton ağırlığındaysa hakikaten parlak olacaktır. Ekranda bir yıldız gibi.”

“Tamam,” dedi Horza. “Bu büyük ihtimalle en derin servis seviyesindeki reaktör.”

“Ah,” dedi Wubslin. “Reaktörleri de mi varmış?”

“Yedek,” dedi Horza. “Şu gördüğünüz var ya, doğal sirkülasyon duman ya da gazlarla başa çıkamadığında havalandırmayı çalıştırmak için. Trenlerin de reaktörleri var, jeotermal santral bozulursa diye.” Horza ekrandaki değeri elbisesinin dahili kütle sensörüyle kontrol etti ama yedek reaktörün zayıf izi menzil dışındaydı.

Wubslin, “Bunu incelemeli miyiz?” diye sorarken yüzü parlayan ekranın ışığıyla aydınlanmıştı.

Horza doğrulup başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi yorgunlukla. “Şu an değil.”

İstasyonda oturup bir şeyler yediler. İstasyon üç yüz metre-den uzundu ve ana tünellerin iki katı kalınlıktaydı. Komuta Sistemi trenlerinin metal rayları istasyonun ucundaki duvardan, ters çevrilmiş U şeklindeki bir ağızdan çıkıp kaynaşık kayadan düz zeminde yan yana istasyon boyunca ilerliyor, aynı şekildeki başka bir ağıza girip tamirat ve bakım alanına doğru gözden kayboluyorlardı. İstasyonun her iki ucunda da neredeyse tavana kadar çıkan iskele ve rampalar vardı. Neisin bunların ne işe yaradıklarını sorunca, Horza istasyonda oldukları zamanlarda trenlerin üst iki katına erişim sağladığını anlattı.

Wubslin lokmasını çiğnerken, “Bu trenleri görmek için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı.

“Eğer ışık olmazsa onları görmezsin,” dedi Aviger ona.

Dron, “Bütün bu çöpleri taşımaya devam etmek zorunda olmamın tahammül edilemez olduğunu düşünüyorum,” dedi. Teçhizat dolu kasayı yere koymuştu. “Şimdi de daha da çok ağırlık taşımam gerektiği söyleniyor!”

“Ben o kadar ağır değilim Unaha-Closp,” dedi Balveda.

Horza makineye, “Sen halledersin,” dedi. Elektrik olmadığından yapabilecekleri tek şey elbiselerinin KY koşumlarını kullanarak bir sonraki istasyona kadar süzölmekti; transit tüpten daha yavaş alacaktı ama yürümekten hızlıydı. Balveda’nın dron tarafından taşınması gerekecekti.

“Horza... merak ediyordum da,” dedi Yalson.

“Neyi?”

“Yakın zamanda ne kadar radyasyon yedik?”

“Çok değil.” Horza başlığının içindeki küçük ekrana baktı. Radyasyon seviyesi tehlikeli değildi; çevrelerindeki granitten biraz geliyordu ama elbiseleri olmasa bile gerçek bir tehlike altında olmazlardı. “Neden?”

“Hiç.” Yalson omuz silkti. “Sadece tüm bu reaktörler, bu granit, bir de AHT’den attığın bombanın patlaması... yani

epey bir doz almış olabiliriz diye düşündüm. Lamın parçalamaya çalıştığı sırada megageminin üstünde olmamızın da yardımı dokunmadı tabii. Ama sen iyiyiz diyorsan iyiyizdir.”

“Birilerinin özel bir hassasiyeti yoksa endişelenmemizi gerektirecek pek bir şey yok.”

Yalson başıyla onayladı.

Horza küçük gruplara ayrılmaları daha iyi olur mu diye düşünüyordu. Hepsi beraber mi ilerlemeliydiler, yoksa her biri ana hat ve transit tüpe eşlik eden yaya tünellerinden giden iki grup hâlinde mi? Hatta daha da ayrılıp istasyonlar arasında bağlantıyı sağlayan altı tünelden teker teker gidebilirlerdi; bu biraz abartmak oluyordu ama ne kadar çok ihtimal olduğunu da gösteriyordu işte. Ayrılırlarsa ve gruplardan biri İdirliilerle karşılaşırsa arkalarına dolanmak için daha iyi bir konumda olacaklardı ama ilk karşılaşmadaki ateş güçleri daha az olacaktı. Zihin'i bulma şansları artmıyordu, yani kütle sensörü düzgün çalışıyorsa ama İdirliilere rastlama ihtimallerini artırmış olacaklardı. Ama hep birlikte aynı tünelde kalma düşüncesi Horza'ya klostrofobik bir duygu yaşatıp kötü bir şey olacakmış hissi veriyordu. Tek bir el bombası hepsini silip süpürebilirdi. Ağır lazerle yapılan tek bir yayılım ateşi hepsini öldürebilir ya da hareketsiz bırakabilirdi.

Heibohre Askeri Akademisi'nin dönem sonu sınavlarında gerçek hayatta işine yaraması muhtemel olmayan ama dişli bir soruyla karşılaşmak gibiydi.

Ne tarafa gideceklerine bile karar veremiyordu. İstasyonu aradıklarında Yalson beş numaralı istasyona giden yaya tünelinin zeminindeki ince toz katmanında İdirliilerin o tarafa gittiklerini ima eden izler görmüştü. Ama onların peşinden mi gitmeliydiler yoksa ters yöne mi? Eğer peşlerinden gidip İdirliileri aynı tarafta olduklarına ikna edemezlerse savaşmak zorunda kalacaklardı.

Ama eğer ters yöne gidip bir numaralı istasyonda sisteme elektrik verirlerse İdirliilere de enerji sağlamış olacaklardı. Komuta Sistemi'nin belli bir kısmına elektrik akışını kesmenin bir yolu yoktu. Her istasyon kendi bölümündeki rayları

ikmal hattından ayırabiliyordu ama elektrik şebekesi tek bir hainin –ya da beceriksizin– bütün Sistemin enerjisini kesemeyeceği şekilde tasarlanmıştı. Dolayısıyla İdirililer de transit tüplerini, trenleri ve mühendislik atölyelerini kullanabileceklerdi... Onları bulup konuşmak, meseleyi şu ya da bu şekilde olurlarına vardırarak anlamına geliyordu.

Horza başını iki yana salladı. Tüm bu iş fazla karmaşıktı. Komuta Sistemi, tünelleri ve mağaralarıyla, seviyeleri ve kuyuları, yan hatları, ring hatları, birbiriyle kesişen rayları ve makaslarıyla kendi düşüncelerini temsil etmek için cehen-nemden çıkıp gelmiş bir kapalı devre akış çizelgesine benziyordu.

Uyuyacaktı. Şu anda uykuya ihtiyacı vardı, tıpkı diğerleri gibi. Onlara bakınca bunu hissedebiliyordu. Makine yıpranabilirdi ama uykuya ihtiyacı yoktu, Balveda da hâlâ yeterince uyanık görünüyordu ama diğerlerinin hepsi sadece oturmaktan daha derin bir dinlenmeye ihtiyaç duyuyorlarmış gibi görünüyordardı. Beden saatlerine göre uyku vakti gelmişti; onları daha fazla ilerlemeye zorlarsa aptallık etmiş olurdu.

Palete bir kelepçe koşum koymuştu. O Balveda'yı yerinde tutmaya yeterdi. Makine nöbet tutabilirdi, o da uyudukları alanın hemen çevresinde bir hareket var mı izlemek için elbisesinin uzak sensörünü kullanırdı; yeterince güvende olurlardı.

Yemeklerini bitirdiler. Kimse uyuma fikrine karşı gelmedi. Balveda kelepçe koşumla bağlanıp platformun uzağındaki boş depo odalarından birine kapatıldı. Unaha-Closp'a yüksek iskelelerden birinin tepesine çıkıp uğursuz bir şey görüp duymadığı sürece çenesini kapalı tutması söylendi. Horza uzak sensörünü uyuyacağı yerin, yani bir yük asansörü mekanizmasının alçaktaki girişlerinden birinin yakınına koydu. Yalson'la konuşmak istemişti ama bütün bu ufak işleri ve üstüne birkaç tanesini daha yapmayı bitirdiği sırada Yalson da dahil diğerlerinden birkaçı çoktan duvara yaslanıp ya da yere serilip vizörlerini karartmış, ya da başlarını diğerlerinin

elbiselerinin cılız ışığından uzağa çevirip uyumuşlardı bile.

Horza, Wubslin'in bir süre istasyonun etrafında dolanmasını izledi, sonra mühendis de yattı ve her şey sessizleşip, hareketsizleşti. Horza düşük bir hareket seviyesinden fazla bir şey tespit ederse alarm vermeye ayarladığı uzak sensörünü açtı.

Bölük pörçük uyudu; rüyaları onu uyandırdılar.

Hayaletler onu yankılanan rıhtımlar ve ıssız, terk edilmiş gemiler boyunca kovaladılar, onlarla yüzleşmek için döndüğünde de gözleri hep bekliyordu, hedef tahtasına, ağza benziyorlardı, o ağızlar onu yuttu, böylece o da gözün kara ağzına düştü, onu çevreleyen buzu, soğuk, yutan gözü çevreleyen ölü buzu aştı; artık düşmüyor koşuyordu, kurşun gibi, katranın içindeymiş gibi bir ağırlıkla kendi kafatasının kemikten oyuklarının içinde, yavaş yavaş dağılan kafatasının içinde; tünellerle delik deşik olmuş soğuk bir gezegen, asla sonu gelmeyen buzdan bir duvara çarpıp eziliyordu, sonunda enkaz onu yakaladı, o da alevler içinde bir kez daha o soğuk göz-tünelin içine düştü ve düşerken bir ses geldi, soğuk buz gözün boğazından, kendi ağzından gelen ses onu buzdan daha çok dondurdu ve o ses dedi ki:

“İİİİİİ...”

OYUN DURUMU:
ÜÇ

Fal 'Ngeestra olmayı en çok sevdiği yerdeydi: Bir dağın tepesinde. Bacağını kırdıktan sonraki ilk gerçek tırmanışını yapmıştı. Nispeten kolay bir zirveydi ve en kolay rotadan çıkmıştı ama şimdi, dağın zirvesinde manzarayı yudumlar-ken ne kadar formdan düştüğünü fark edip canı sıkılmıştı. Tabii ki iyileşmiş olan bacağında içeriden gelen bir sızı vardı ama her iki bacağının kasları da sanki iki kat yükseklikte bir dağa, tam takım taşıyarak tırmanmış gibi sızlıyorlardı. Sadece kondisyonsuzluktan, diye düşündü.

Sırtın zirvesine oturup daha küçük beyaz zirvelerin üstünden dağın eteklerindeki nispeten yüksek tepelerin ormanlarla kaplı kıvrımlarına ve onların ötesindeki, çayırlarla ağaçların kavuştuğu yumuşak eğimli tepelere baktı. Uzaklarda ova vardı, diğer taraftaki sınırlarını ve dağ evinin olduğu tepeleri işaret eden nehirler gün ışığında parıldıyorlardı. Kuşlar çok uzaklarda, aşağısındaki yüksek vadilerde dönerek uçuyor ve bazen, ovada hareket eden yansıtıcı yüzeylerin pırlıltısı geliyordu.

Bir parçası uzak bir yerden geliyormuş gibi hissettiği kemik sızısını dinleyip değerlendirdi, sonra da o ısrarcı duyuyu kapattı. Dikkatini dağıtacak bir şey olmasını istemiyordu; bütün yolu *sadece* manzaranın tadını çıkarmak için tırmanmamıştı. Buraya belli bir amaç için gelmişti.

Tırmanmanın, bu kemik ve et çuvalını bütün bu yol boyunca sürüklemenin, sonra da bakmanın, düşünmenin, var olmanın bir anlamı vardı. İyileşirken bir uçucuya atlayıp bu-

raya gelebilirdi ama Jase'in öyle yapmasını salık vermesine rağmen öyle yapmamıştı. Öylesi çok kolaydı. Burada olmanın bir anlamı olmazdı.

Odaklandı, göz kapakları yavaşça kapanırken o sessiz içsel ilahiyi, genetiği değiştirilmiş salgı bezlerinde gömülü ruhları çağıran o sihirsiz büyüyü okudu.

Trans ona dengesini kaybetmediği hâlde bir yere tutunma ihtiyacı hissettirip ellerini iki yanına koymasına neden olan baş döndürücü bir güç akınıyla başladı. Kulağındaki sesler, kendi kanının akışı, soluklarının ağır metceziyi yükselip tuhaf harmonilere kavuştular. Göz kapaklarının ardındaki ışık kanının ritmine uyarak attı. Suratını astığını hissetti, alnının katlanan tepeler gibi kırıştığını hayal etti ve bir parçası, hâlâ uzakta olan bir parçası izleyerek, *Bu işte hâlâ pek iyi değilim...* diye düşündü.

Gözlerini açtı, dünyanın değiştiğini gördü. Uzaklardaki tepeler sonsuza dek yuvarlanarak ilerleyen kahverengi, yeşil dalgalar ve üstlerinde kırılan dalgaların beyaz köpükleriyle taçlanmışlardı. Ova ışık tütüyordu; dağ eteğindeki tepele-
rin otlak ve çalılıklardan oluşan deseni kamuflaja benziyor, hızla geçip giden bulutların altındaki yüksek bir bina gibi aynı anda hem hareket ediyor hem de yerinde duruyordu. Ormanlık sırtlar devasa, harıl harıl düşünen bir ağaç beynin kıvrım büküm bölümleriydiler, çevresindeki kar ve buz kaplı zirveler aynı zamanda ses ve koku da olan bir ışığın titreşen kaynaklarına dönüşmüşlerdi. Baş döndürücü bir konsant-
rasyon hissetti, manzaranın çekirdeğiymiş gibiydi.

Burada, içi dışına çıkmış bir dünyada, tersine dönmüş bir boşluğun içinde.

Onun bir parçasıydı. Burada doğmuştu.

Olduğu her şey, her kemik ve organ, hücre ve kimyasal ve molekül ve atom ve elektron, proton ve çekirdek, her temel parçacık, her enerji dalgasının cephesi, buradan... sadece Orbital değil (yeniden başı dönmüştü, eldivenli elleriyle kara dokundu), aynı zamanda Kültür, galaksi, evren de...

Burası bizim yerimiz, zamanımız, hayatımız ve bunun tadını

çıkartıyor olmalıyız. Ama öyle miyiz? Dışarıdan içeriye bak; kendine sor... Tam olarak ne yapıyoruz?

Ölümsüz olanı öldürüyoruz, korumak için değişiyoruz, barış için savaşıyoruz... ve kendi, iyi nedenlerimiz için sonsuza dek vazgeçmeye ahdettiğimiz şeyleri dibine dek benimsiyoruz.

Evet, artık tamamdı. Kültür'de savaşa gerçek anlamda karşı gelenler gitmişlerdi; artık Kültür'ün parçası değillerdi, mücadelenin parçası değillerdi. Tarafsızlıklarını ilan edip kendi gruplarını oluşturmuş, yeni isimler benimsemişlerdi (ya da kendilerinin gerçek Kültür olduklarını iddia ediyorlardı; Kültür'ün dağınık sınırları boyunca uzanan başka bir kafa karışıklığı tonu daha). Ama bir kez olsun isimlerin bir önemi yoktu, önemi olan şey fikir ayrılığı ve bölünmenin verdiği kötü histi.

Nasıl da hor görüyoruz. Nasıl da bol keseden hor görmeyi, küçümsemeyi başardık. "İlkellere" olan kendi gizli horgörümüz, savaş başladığında Kültür'den ayrılanların İdirliilerle savaşmayı seçenlere karşı duyduğu horgörü; bizimkilerden çoğu kişinin Özel Durumlar'ı hor görmesi... hepimizin Zihinlerin bize karşı hissettiğini düşündüğümüz horgörüler... ve başka yerlerde; İdirliilerin bize olan horgörüsü, biz insanların hepsine; bir de insanların Değişçinlere karşı hissettiği horgörü. Tiksinti, aşağılama dolu birleşmiş bir galaksi. Küçük, çok ama çok meşgul hayatları olan bizler yıllarımızı geçirmek için küçümsemelerimizi yarıştırmaktan daha iyi bir yol bulamıyoruz.

Bir de İdirliilerin bizim hakkımızda hissettikleri var. Düşünsene: Neredeyse ölümsüzler, eşsizler ve değişmemişler. Kırk bin yıllık tarih, tek bir gezegende, her şeyi kapsayan bir din/felsefe; bütün çağlar boyu kendinden memnun araştırma yapıyorlar, o tapınılan yerde geçen, sükûnet dolu bir adanmışlık çağı, dışarıdaki hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar. Sonra, binlerce yıl önce başka bir savaş ve istila; ansızın kendilerini başka birilerinin sefil emperyalizminde piyon olarak buluyorlar. İçeride dönük barışçılıktan çağlar boyu süren işkence ve zulme geçiyorlar –hakikaten de taş fırında pişiyorlar– ve dışarıya dönük militanlığa baş koymuş fanatizme geçiyorlar.

Onları kim suçlayabilirdi ki? Kendilerini ayrı tutmak istemiş ve kendi kontrollerinde olandan daha büyük güçler tarafından parçalanmış, neredeyse soyları tüketilmişti. Kendilerini korumanın tek yolunun ilk saldıran olmak, genişlemek, durmaksızın güçlenmek, sınırlarını o kıymetli İdir gezegeninden mümkün olduğunca uzağa itmek olduğuna karar vermelerine şaşmamak lazımdı.

Ve yıkımın getirdiği bu uysaldan vahşiye, üreyenden savaştıya olan değişimin sağladığı genetik bir kalıbı da var... Ah, vahşi ve asil bir tür, haklı bir gururları var, genetik kodlarını değiştirmeyi reddediyorlar, hâlihazırda mükemmel olduklarını iddia ederken çok da haksız değiller. İnsanlığın iki ayaklı kabilelerinden oluşan güruhları için neler hissediyorlar kimbilir!

Tekrar. Madde ve yaşam ve değişmeye başlayabilecek –evrimleşebilecek– malzemeler sonsuza dek tekrarlıyorlar: Yaşamın besini dönüp kendisiyle konuşuyor.

Peki ya biz? Karanlıktaki başka bir geçirtiden ibaretiz sadece. Ses var ama söz yok, anlamı olmayan bir gürültü.

Onlar için bir hiçiz: Basit biyotomatonlarız, hem de sınıfımızın en berbat örnekleriyiz. Kültür İdirliilerin bugüne kadar itici bulduğu her şeyin şeytani bir karışımı gibi geliyor olmalı onlara.

Kırma bir türüz, geçmişimiz tüy yumağı gibi karmakarışık, kökenlerimiz belirsiz, kavgacı gençliğimiz hırslı, kısa görüşlü imparatorluklar ve zalim, müsrif diyasporalarla dolu. Atalarımız galaksinin kayıp çocukları, durmadan, ara vermeksizin üremiş de üremiş, üretip öldürmüş, toplumları, uygarlıkları durmaksızın dağılıp yeniden bir araya gelmiş... Mayamızda bozuk bir şey olmalı... sistemde bir mutasyon, bize ya da başkasına hayrı olamayacak denli aceleci, gergin ve delibozuk bir şey. Öylesine acınası, etli şeyleriz ki, bir de kısacık yaşıyoruz, çekirgeler gibi üreyip etrafımıza üşüşüyoruz ve her daim kafamız karışık. Ve bir İdirliye göre durgun zekâlı, son derece aptalız.

Ardından fiziksel tiksinti geldi ama daha beteri yolda. Kendimizi değiştiriyoruz, yaşamın şifresinin ta kendisini değiştiriyor, Yol'u gösteren, Yol olan, yaşamın ilahisinin ta kendisi olan Söz'ü yeniden yazıyoruz. Kendi mirasımızı kurcalıyor, diğer halkların

gelişimine müdahale ediyoruz (ha! işte ortak bir ilgi alanı)... Daha da beteri, en beteri, o mutlak zilleti geliştirip kendimizi tamamen ona teslim ediyoruz: Zihinlere, bilinçli makinelere. Hayatın imgesine, özünün ta kendisine küfrediyoruz. Putperestliğin ete kemiğe bürünmüş hâliyiz.

Bizi aşığı görmelerine şaşmamalı. Zavallı, hasta mutasyonlar, ucuz ve müstehceniz, taptığımız makine iblislerin hizmetkârlarıyız. Kim olduğumuzdan bile emin değiliz: Kültür tam olarak kimdir söylesene? Tam olarak nerede başlıyor, nerede bitiyor? Kim Kültür'den ve kim değil? İdirtiler kim olduklarını tam olarak biliyorlar: Safkanlar, ya o tek ırktanlar ya da hiçler. Biz biliyor muyuz? Evet, Temas, Temastır, özdür ama ondan ötesi? Genetik yapımızla ne kadar oynandığı yere göre, kişiye göre değişiyor; idealin o olmasına rağmen herkes herkesle başarılı üreyemiyor. Peki ya Zihinler? Gerçek bir standart yok; bireyler için de öyle, hem de tam olarak öngörülebilir değiliz – vaktinden önce geliyoruz, bağımsızız. Kültür yapımı bir Orbital mi yuvamız, yoksa bir Kaya mı, başka tür bir içi oyuk dünyada mısın yoksa küçük seyyah? Hayır, bunların çok fazlasının şöyle ya da böyle bir bağımsızlık iddiası var. O halde Kültür'ün net sınırları yok; sadece uçlarına yaklaştıkça solup gidiyor, hem dağılıyor hem de yayılıyor. Peki, o hâlde kimiz biz?

Etrafındaki anlam ve maddenin vızıltısı, dağın ışıktan şarkısı onu çevreleyen bir medcezir dalgasıymışçasına yükseliyormuş gibi göründü, onu sıırıslam edip içine aldı. Kendisini bir toz zerresi gibi hissetti, öyleydi de zaten; bir topakçık, minicik, debelenen, kusurlu bir hayat zerresiydi, etrafındaki ışık ve uzaydan çoraklığın içinde kayıptı.

Çevresindeki buz ve karın donmuş gücünü algıladı, bunun tenini yakan soğuğu tarafından tüketildiğini hissetti. Güneşin nabız gibi atışını, kristallerin kırılıp erimelerinin farkındaydı; suyun damlayıp süzülüşünü, buzun altında karanlık kabarcıklara, buz saçaklarının ucunda damlalara dönüştüğünün farkındaydı. Çatallanarak ilerleyen sızıntıları, coşarak akan çayları ve çağlayan nehirleri gördü; nehrin yavaşlarken kıvrılıp açılışını, sonunda at nalı gibi bükülüp sa-

kinleşerek bir ağız gibi açılışını... göle ve denize kavuşmasını ve sonra yeniden buharlaştığını hissetti.

Ve onun içinde kaybolduğunu, çözülp ona karıştığını hissetti, gencecik hayatında ilk defa gerçekten korktu, orada ve o anda, düşüp de bacağını kırdığı zamandan, hem boşlukta yere doğru ilerlediği süreden hem de o sersemletici çarpma ve acı ânında olduğundan, hem de sonrasındaki o uzun, soğuk saatler boyunca kar ve kayaların arasında yara bere içinde yatar, büzülüp tir tir titrer ve ağlamamak için kendini zor tutarken olduğundan da çok korktu. O kaza kendini uzun zaman öncesinde hazırladığı bir şeydi; ne yaşadığını biliyordu, sonuçlarının ne olabileceğini, kendisinin nasıl tepki gösterebileceğini çoktan düşünüp taşınmıştı. Bu, insanın bile bile aldığı bir risk, anladığı bir şeydi. Ama şu anda yaşadığı öyle bir şey değildi. Çünkü anlaşılacak bir şey yoktu, belki de bunu anlayabilecek –kendisi de dahil olmak üzere– hiçbir şey yoktu.

İmdat! İçinde bir şey çığlık atıyordu. O da dinledi ve hiçbir şey yapamadı.

Biz buz ve karız, biz o hapis olmuş hâliz.

Biz düşmekte olan suyuz, gezici ve belirsiziz, durmaksızın en düşük seviyenin peşindeyiz, birikmek ve bağlantı kurmak peşindeyiz.

Biz buharız, kendi melekelerimize karşın kaldırıldık, duman edildik, rüzgâr nereden estiyse onun peşi sıra savrulduk. Buzullar gibi olsun olmasın yeniden başlamak için.

(Dışarı çıkabilirdi, boncuk boncuk terlerin alnında toplandığını hissetti, ellerinin taze, çıtır çıtır karlarda kendi kalıplarını çıkardıklarını hissetti ve bir çıkış yolu olduğunu, aşağı inebileceğini biliyordu... ama koca bir hiç olacaktı elinde, hiçbir şey bulmamış, hiçbir şey yapmamış, hiçbir şey anlamamıştı. O hâlde o da orada kalacaktı, savaşıp bunu aşacaktı.)

Çevrim yeniden başladı, düşünceleri dönüp dolanıyorlardı; suyun kanyonlar ve vadilerden aktığını ya da daha aşağıda, ağaçlarda biriktiğini ya da doğrudan göllere, denizlere aktığını gördü. Çayırlara aktığını gördü, ya da yüksekteki bataklıklara

ve bozkırlara ve o da suyla beraber aktı, taraçadan taraçaya, küçük, düz kaya çıkıntılarının üstünden, köpürüp dönüyordu (alındaki nemin donmaya başladığını hissetti, onu üşüttüğünü. Ve tehlikenin fakına vardı, bir daha transtan çıkıp çıkmamayı düşündü, orada ne kadar uzun süredir oturduğunu, onu izleyip izlemediklerini merak etti). Yeniden başı dönünce etrafındaki karı daha derinden kavradı, eldivenleri donmuş kar tanelerini ezdi ve bunu yaparken de hatırladı.

O donmuş köpükten şekli bir daha gördü; yeniden o dağ çayırının soğuk yüzeyindeki o kaya çıkıntısının yanında, o küçücük şelalenin, o köpüklü buzdan lensi bulduğu havuzun yanında durdu. Onu ellerinde tuttuğunu hatırladı, fiske attığında çınlamadığını, diliyle dokunduğunda da su dışında bir tadının olmadığını hatırladı... ve üstüne soluduğunda nefesinin bir buluta dönüşüp üstünden geçerek havada spiral şeklinde başka bir imge oluşturduğu geldi aklına. Ve o imge kendisiydi.

Onun anlamı buydu. Tutunacak bir şey.

Kimiz biz?

Olduğumuz kimseyiz. Sadece olduğumuz varsayılan şeyiz. Bildiklerimiz ve yaptıklarımız. Ne bir eksiği ne de bir fazlası.

Aktarılan bilgiyiz. Örüntüler, galaksiler, yıldız sistemleri, gezegenler, hepsi evriliyorlar; madde ham hâlinde değişir, bir şekilde ilerler. Hayat daha çevik bir kuvvet, yeniden düzenler, yeni nişler bulur, biçimlendirmeye başlar; zekâ –bilinçlilik– bir kerte daha hızlı, başka, yeni bir düzlem. Onun ötesi bilinmiyordu, anlaşılamayacak kadar muğlaktı (belki de bir Dra'Azon'a sorup sonra da oturup yanıtını belkleyebilirdin)... hepsi de sadece bir damıtma işlemiydi, daha doğru yapma süreci (eğer doğrunun kendisi doğruysa)...

Madem mirasımızla oynamışız, ne olacak yani? Bize bu kadar fazla ait olan başka ne var ki onunla oynayalım? Doğayı bizden daha doğru yapan nedir? Yanlış yaparsak bunu nedeni aptallığımız, fikrin kötülüğü olmaz. Ve gün gelir de dalganın başını çekemezsek... yani ne yapalım? Bayrağı devredersin; iyi koşular; iyi eğlenceler.

Bize dair her şey, çevremizdeki her şey, bildiğimiz, bilebileceğimiz her şey nihayetinde hiçliğin örüntülerinden ibaret; son noktada vardığımız yer, mutlak gerçek bu. Peki, bu örüntüler üstünde herhangi bir kontrol sahibi olduğumuz noktalarda neden onları olabilecek en zarif, en keyifli ve iyi olanlara dönüştürmeyelim, kendimize göre biçimlendirmeyelim? Evet, hedonistiz, Bay Bora Horza Gobuchul. Haz peşindeyiz, kendimizi daha çok haz alacak şekilde yeniden yaptık; kabul ediyoruz. Biz böyleyiz. Peki ya sen? O hâlde sen ne oluyorsun?

Kimsin sen?

Nesin sen?

Bir silah. Uzun zaman önce ölen birilerinin aldatmak ve öldürmek için ürettiği bir şeysin. Değişçin denen alt tür bütünüyle antik bir savaşın kalıntısı, o kadar uzun zaman önce sona ermiş bir savaş ki bu, üstüne konuşmak isteyenler, savaşın kimler arasında yaşandığını, ne zaman, ne uğruna savaşıldığını hatırlamıyor. Hatta kimse Değişçinlerin kazanan tarafta mı yoksa kaybeden tarafta mı olduklarını bilmiyor.

Ama her halükârda sen yapılmışsın Horza. “Doğal” diyebileceğin bir şekilde evrimleşmedin; sen özenli düşüncenin, gen sabitlemenin, askeri planlamanın, amaçlı tasarımın ürünüsün... ve savaşın; senin yaratılışın tamamen buna bağlıydı, sen savaşın çocuğusun, onun mirasısın.

Değişçin kendini değiştir... ama yapamıyorsun, yapmayacaksın. Tek yapabildiğin bunun üstüne düşünmemeyi denemek. Ancak bunun bilgisi orada, derinde bir yerlere aşılarmış. Her neyse, bunu hiç sorun etmeyebilirsin –etmemelisin– ama bunu yapabildiğini sanmıyorum...

Ve senin için üzülüyorum çünkü aslında kimden nefret ettiğini bildiğimi düşünüyorum.

Ensesi ve beyin kökündeki ilaç bezlerinden salgılanan kimyasalların tedariki durunca transtan çabucak çıktı. Hâlihazırda kızın beyin hücrelerinde bulunan bileşikler parçalanıp onu serbest bıraktılar. Gerçeklik eserek etrafına akın etti, taze, soğuk rüzgâr tenini üşüterek geçti. Alnındaki ter-

leri sildi. Gözleri yaşlıydı, onları da silip burnunu çekti, sonra da kırmızı burnunu ovuşturdu.

Bir başarısızlık daha, diye düşündü kırınglıkla. Ama genç, istikrarsız bir kırınglıktı hissettiğı, sahte bir şeydi, yetişkin kıyafetleri deneyen bir çocuk gibi bir süreliğine üstüne geçir-diğı bir şey. Bir anlığına yaşlı ve küskün olma hissinin tadını çıkarıp hemen sonra vazgeçti. O ruh hâli üstüne uymamıştı. Alaycılıkla yaşlandığında sahici olanını deneyimleyecek za-manının olacağını düşünüp ovanın karşı tarafına dizilmiş tepelere baktı.

Yine de bir başarısızlıktı işte. Bir şeyin ayırdına varmayı ummuştı, İdirililer ya da Balveda ya da Değişçin ya da savaş ya da... herhangi bir şeyle ilgili bir gerçeğın...

Ama bunun yerine çoğunlukla tanıdık topraklarda do-lanmıştı, kabul edilmiş gerçekler, hâlihazırda bilinen şeyler arasında.

İnsan olmaya karşı hissettiğı belli bir öz-tiksinti, İdirililerin kendi türüne karşı hissettikleri gururlu küçümsemeyi anla-ması, var olan şeylerden en az bir tanesinin kendisinin anlamı olduğu savının sağlamasının alınması ve içinde yaşadıkları o koca galaksinin engin mesafeleri ve bir ahlak anlayışının ta-mamıyla ondan ayrılan, hiç karşılaşmadığı ve büyük ihtimalle de hiç karşılaşmayacağı bir adamın karakterine dair kazanıl-mış tahminen yanlış, tahminen aşırı anlayışlı bir iç görü.

Donmuş tepeden inerken yanında götüreceğı pek az şeyi vardı.

İç çekti. Rüzgâr esti, o da bulutların yüksek sıradağlar bo-yunca uzaklara dek toplanışını izledi. Fırtınaya yakalanmayı istemiyorsa şimdi inmeye başlamalıydı. Kendi gücüyle aşağı inmemek hile yapmak gibi gelecekti, hem koşullar uçucu ça-ğırarak zorunda kalacağı kadar kötüleşirse Jase onu azarlardı.

Fal 'Ngeestra ayağa kalıktı. Bacağındaki sızı -zayıf nokta-sından gelen sinyaller- geri geldi. Bir an duraklayıp iyileşen kemiğın durumunu değerlendirdi, sonra da -dayanacağına karar verip- aşağıdaki donmamış dünyaya inişine başladı.

Komuta Sistemi: İstasyonlar

Nazikçe sallanıyordu.

"Hadi uyan artık. Hadi ama uyan. Hadi bakalım hemen kalkıyorsun..."

Sesin Xoralundra'ya ait olduğunu anladı. İhtiyar İdirli onu uyandırmaya çalışıyordu. Horza uyuyormuş numarası yaptı.

"Uyanık olduğunu biliyorum. Hadi, kalkma vakti geldi."

Horza gözlerini sahte bir bezginlikle açtı. Xoralundra hemen yanında, mavi yapı malzemesinin içine yerleştirilmiş yuvalarda bir sürü büyük kanepenin olduğu daire şeklinde mavi bir odada duruyordu. Yukarıda siyah bulutları olan beyaz bir gökyüzü vardı. Odanın içi çok parlaktı. Elini gözlerine siper edip İdirli'ye baktı.

"Komuta Sistemi'ne ne oldu?" deyip daire şeklindeki mavi odanın etrafına bakındı.

"O rüya artık sona erdi. İyi iş çıkardın, gurur verici notlar alıp geçtin. Akademi de ben de senden çok memnunuz."

Horza kendini mutlu olmaktan alıkoyamıyordu. Sıcak bir ışıltı onu sarmalamış gibiydi ve yüzünde bir gülümsemenin belirmesini engelleyemedi.

"Teşekkür ederim," dedi. Querl başıyla onayladı.

Xoralundra o güf, koca sesiyle, "Bora Horza Gobuchul olarak çok iyi iş çıkardın," dedi. "Şimdi biraz dinlen; git Gierashell ile oyna."

Xoralundra bunu söylediğinde Horza bacaklarını yataktan

sallandırmış, aşağıya atlamaya hazırlanıyordu. İhtiyar Quer'le gülümsedi.

"Kimle?" diyerek güldü.

"Arkadaşınla; Gierashell'le," dedi İdirli.

"Kierachell demek istiyorsun," dedi, gülüp başını iki yana salladı; Xoralundra hakikaten de iyice yaşlanıyor olmalıydı.

İdirli soğuk bir sesle, "Gierashell demek istiyorum," diye ısrar edip geriledi ve ona tuhaf tuhaf baktı. "Kierachell de kim?"

Horza, "Bilmiyorum mu diyorsun? Ama onun ismini nasıl yanlış hatırlarsın?" deyip bir kez daha Quer'in aptallığı karşısında başını iki yana salladı. Yoksa bu bir çeşit test miydi?

"Bir saniye," dedi Xoralundra. Elindeki, geniş, parlak, yüzüne renkli ışıklar saçan bir şeye baktı. Sonra da diğer eliyle ağzını kapatırken yüzünde şok olmuş bir şaşkınlık ifadesi belirdi; ona dönüp, "Ah! Üzgünüm!" dedi ve bir anda uzanıp onu iterek geri-

Horza doğrulup oturdu. Kulağında bir uğultu vardı.

Yavaşça yeniden arkasına yaslanıp diğerleri arasında az önce kâbus gördüğünü fark eden olup olmadığına baktı ama hepsi hareketsizdi. Uzak sensör alarmlarına kapanmasını söyledi. Kulağındaki uğultu sustu. Unaha-Closp'un kasasını uzak-taki iskelenin tepesinde görebiliyordu.

Horza vizörünü açıp burnuyla alnındaki terin bir kısmını sildi. Dronun her uyandığında onu gördüğünden emindi. Şu anda ne düşündüğünü merak etti, onun hakkında ne düşündüğünü. Kâbus gördüğünü anlayacak kadar iyi görebiliyor muydu? Vizörünün ardından yüzünü görebiliyor muydu ya da beyni yaşadığı günlerin döküntülerinden kendi imgelelerini yaratırken bedeninin kımıldanmalarını hissedebiliyor muydu? Horza vizörü ışık geçirmemeye ayarlayabilirdi; elbiseyi genişletip hiç kımıldamayacak şekilde kilitleyebilirdi.

Makineye nasıl görüldüğünü düşündü: Sert bir kozada kıvranan, komasında kapıldığı yanılmalardan yüzünden şok yemiş gibi kasılıp duran, küçük, yumuşak, çıplak bir şey.

Diğerleri kalkmaya başlayana dek uyanık kalmaya karar verdi.

Gece geçti ve Serbest Tayfa karanlık labirentin içinde uyan-
dı. Dron gece uyandığını gördüğüne dair bir Şey söylemedi,
Horza da konuyu açmadı. Sahte bir neşe ve coşku takınmıŐtı,
herkesin yanına gidip gülüyor, sırtlarına Őaplak atıp bugün
yedi numaralı istasyona gideceklerini, orada ışıkları açıp
transit tüplerini alıŐtırabileceklerini söylüyordu.

Gözlerini ovuŐturan mühendise bakıp, “Bak sana ne diye-
ceğim Wubslin,” dedi, “Şu büyük trenlerden birini çalıştırıp
alıŐtıramayacađımıza bakacağız, sırf eğlence olsun diye.”

“Yani,” dedi Wubslin esneyerek, “eğer sorun olmayacak-
sa...”

“Ne sorunu olacak canım?” deyip kollarını açtı Horza.
“Bay Yeterli’nin bizi rahat bıraktığını düşünüyorum; bütün
bu olayı görmezden geliyor. Şu süper trenlerden birini alıŐ-
tıracağız, ne dersin?”

Wubslin gerindi, gülümseyip başıyla onayladı. “Yani, evet,
bana iyi bir fikir gibi geliyor.” Horza’nın yüzünde kocaman
bir gülümseme belirdi, Wubslin’e göz kırptı ve Balveda’yı
serbest bırakmaya gitti. Kapı aılmasın diye önüne koydu-
đu kablo tamburunu yana yuvarlarken, kapıyı açmanın vahşi
bir hayvanı serbest bırakmak gibi olacağını düşündü. Aslında
Balveda’nın gittiğini görmeyi bekliyor gibiydi, mucizevi bir
Şekilde bağlarından kurtulup kapıyı açmadan odanın içinde
yok olup gitmiş olmasını, ama içeri baktığında orada olduğu-
nu gördü, sıcak elbiselerinin içinde sakın sakın yere uzanmış
duruyordu, koşum ceketinin kürküne gömülüp oluklar oluş-
turmuŐtu ve hâlâ Horza’nın iliŐtirdiđi duvara bağlıydı.

“Günaydın Perosteck!” dedi canlı bir sesle.

Kadın huysuz huysuz, “Horza,” diyerek yavaŐca doğru-
larak oturdu, omuzlarını esnetip boynunu gerdi, “annemin
yanında yirmi yıl, Kültürünün ürettiği *gelmiş geçmiş* tüm haz-
lara kendini vermiş neşeli, maceracı genç bir serseri olarak
itiraf etmek istemediğim kadar çok yıl, yetişkin bir vatan-
daŐ olarak bir iki yıl, ardından Temas’ta on yedi ve zel
Durumlar’da da dört yıl geçirdim, tüm bu süreden sonra hâlâ
sabahları yanımdakilerin keyfini kaçırmayacak bir hâlde ya

da hızla uyanamıyorum. Biraz suyun yoktur değil mi? Çok uyudum, rahat değildim, burası soğuk ve karanlık, uyanıp şu anki gerçekliğimin ne olduğunu hatırlayana kadar bana korkunç gelen kâbuslar gördüm ve... az önce su istemiştim değil mi; duydun mu? Yoksa su içmeye iznim yok mu?"

"Getiririm merak etme," diyerek kapıya döndü Horza. Orada durdu. "Bu arada haklısın. Sabahları epey aksisin."

Balveda karanlığın içinde başını iki yana salladı. Bir parmağını ağzına götürüp diş etlerine masaj yapıyor ya da dişlerini temizliyormuş gibi bir tarafını ovaladı, sonra da başını dizlerinin arasına koyup altındaki soğuk kayanın kapkara hiçliğine bakarak bugünün öleceği gün olup olmadığını merak etti.

Kayanın içine oyulmuş, dört numaralı istasyonun tamirat ve bakım alanının karanlık boşluğuna yukarıdan bakan devasa yarım daire şeklinde bir girintideydiler. İçinde bulundukları mağara her kenarı en az üç yüz metre olan bir kareydi ve oyuk galerinin üstünde durdukları zemininden muazzam mağaranın -her yerinde dağınık hâlde çeşit çeşit makine ve teçhizat bulunan- zeminine diklemesine otuz metrelik bir mesafe vardı.

Komuta Sistemi trenlerini olduğu gibi kaldırıp tutacak kapasitede devasa kavrayıcı-kollar, çatıdan karanlığın içine doğru bir otuz metre daha sarkıyorlardı. Orta mesafede tavandansarkan bir kızaklı vinç bir taraftaki galeriden başlayıp mağarayı mızrak gibi katederek diğer taraftaki bir galeriye gireriyor o kara hacmi ikiye bölüyordu.

Yola çıkmaya hazırdılar; Horza emri verdi.

Wubslin'le Neisin KY'lerini kullanarak yola çıktılar ve ilki küçük yan tüplerden ana Komuta Sistemi tüneline ilerlerken diğeri de transit tüpyoluna yöneldi. Tünellere girince ana grupta aynı seviyeden ilerleyeceklerdi. Horza kendi KY'sini açıp yerden yaklaşık bir metre yükseldi ve alçalarak yaya galerisinin yan tünellerinden birine gitti, sonra da yavaşça ileriye, karanlığa, otuz kilometre ötedeki beş numaralı istas-

yonu doğru ilerledi. Diğerleri de aynı şekilde süzülerek onun peşinden geldiler. Balveda paleti teçhizatla paylaşıyordu.

Horza, Balveda kasanın üstüne oturunca gülümsedi; kadın ona ansızın artık var olmayan bir yerin zemininde, gün ışığının altında, ağır yük tahtirevanına oturan Fwi-Song'u anımsatmıştı. Horza bu karşılaştırmının absürtlüğüne bayıldı.

Yaya tüneli boyunca süzülüp karşısına çıkan yan tüpleri kolaçan etmek için durdu ve bunu her yaptığında diğerlerine haber verdi. Elbisesinin duyularını maksimum seviyede açmıştı; herhangi bir ışık, en ufak bir ses, hava akımındaki bir değişiklik hatta etrafındaki kayanın titreşimleri: Hepsi dikkate alınıyordu. Sıradışı kokular da tespit edilecekti, aynı şekilde tünelin duvarlarına gömülü kablolardan elektrik akar ya da herhangi bir elektromanyetik yayım olursa da dikkatinden kaçmayacaktı.

İlerlerken İdirli'lere sinyal göndermek üstüne düşünüp bunu yapmamaya karar verdi. Dört numaralı istasyondan kısa bir sinyal göndermiş ama karşılık almamıştı ancak (eğer şüphelendiği üzere) İdirli'leri onu dinlemeye hevesli çıkmazlarsa yoldayken bir sinyal daha gönderirse çok şeyi ele vermiş olacaktı.

Karanlığın içinden görünmeyen bir koltukta oturuyormuş gibi ilerlerken BRYSS'ini kucağına yerleştirip kollarını etrafına sarmıştı. Kalp atışını, soluk alıp verişini ve soğuk, yarı kirli havanın sessizce elbisesinin etrafından akışını dinledi. Elbise onları çevreleyen granitten gelen belli belirsiz, arada bir kozmik ışınların sekteye uğrattığı arka plan radyasyonunu tespit etti. Horza elbisesinin başlığının yüz plakasında kayanın içinden dolanan tünellerin silik, hayalet gibi radar görüntüsünü izledi.

Bazı yerlerde tünel dümdüz ilerliyordu. Arkasına döndüğünde ana grubun yarım kilometre arkadan onu takip ettiğini görüyordu. Başka yerlerde tünel bir dizi sık kıvrım yapıp radar taramasının sağladığı görüntünün menziline iki yüz metrenin altına indirince soğuk karanlıkta yalnız başına süzülüyormuş gibi oluyordu.

Beş numaralı istasyonda bir savaş meydanı buldular.

Elbise tuhaf kokular almıştı; bir şeyler olduğuna dair ilk işaretti bu, havada karbonize olmuş ve yanmış organik moleküller vardı. Diğerlerine durmalarını söyleyip temkinle ilerlemişti.

Karanlık, terk edilmiş mağaranın bir duvarının dibine serilmiş dört ölü medjel vardı, yanıp parçalanmış bedenleri yüzey üssündeki donmuş Değişçin cesetlerinin dizilimini anımsatıyordu. Can verenlerin başındaki duvarın yüzeyi yakılarak İdir dinsel sembolleri çizilmişti.

Bir silahlı çatışma yaşanmıştı. İstasyon duvarları küçük kraterler, uzun lazer yaralarıyla delik deşikti. Horza bir lazer tüfeğinin kalıntıları buldu, içine küçük bir metal parçası girmişti. Medjellerin cesetleri de aynı küçücük mermilerin yüzlercesiyle paramparça olmuşlardı.

İstasyonun uzak ucunda, bir dizi erişim rampasının yarı yıkılmış kalıntılarının arkasında kabaca üretilmiş bir makinenin sağa sola dağılmış parçalarını buldu; makine bir çeşit tekerlekli silahtı, minyatür bir zırhlı araca benziyordu. Ezilmiş taret silahında hâlâ o mermilerden oluşan cephane vardı ve kavrulmuş enkazın etrafına rüzgârın serpiştirdiği tohumlar gibi dağılmış duran bir sürü mermi daha vardı. Horza yıkıntılara bakıp hafifçe gülümseyerek kullanılmamış mermilerden bir avuç dolusu alıp elinde tarttı.

Wubslin, “Zihin mi?” deyip küçük araçtan arta kalanlara baktı. “Bu şeyi o mu yapmış?” Başını kaşdı.

Horza, “O yapmış olmalı,” deyip Yalson’un silahını hazırda tutup temkinli bir tavırla enkazın yırtılmış metalini botunun ucuyla dürtmesini izledi. “Aşağıda buna benzeyen bir şey yoktu ama atölyelerden birinde üretebilirsin; eski makinelerin bir kısmı hâlâ çalışıyor. Kolay iş değil ama Zihin’in alanlarının bir kısmı hâlâ çalışıyorsa ve üstüne bir iki de dro-nu da varsa yapabilirdi. Yeterince zamanı vardı.”

Wubslin, “Epey ilkelmiş,” deyip silahın mekanizmasının

bir kısmını elinde çevirdi. Dönüp medjellerin uzaktaki cesetlerine bakıp, “Ama yeterli olmuş,” diye ekledi.

“Saydığım kadarıyla başka medjel kalmamış olması lazım,” dedi Horza.

Yalson küçük bir lastik tekerleği tekinelirken sıkıntılı bir sesle, “Hâlâ iki İdirli var,” dedi. Tekerlek enkazın iki metre uzağına kadar yuvarlanıp vefat etmiş medjelleri keşfetmelerini şişesini dikerek kutlamaya başlamış Neisin’in yanında devrildi.

Aviger endişeyle etrafına bakınıp, “Şu İdirliilerin hâlâ burada olmadıklarından emin misin?” diye sordu. Dorolow da karanlığa bakıp Ateş Çemberi işaretini yaptı.

“Kesinlikle,” dedi Horza. “Kontrol ettim.” Beş numaralı istasyonu aramak zor olmamıştı; sıradan bir istasyondur, sadece bir dizi koordinattan, Komuta Sistemi’nin çift ring hatlarındaki bir virajdan ve trenlerin durup yüzeydeki iletişim bağlantılarıyla irtibat kurabilecekleri bir yerden ibaretti. Ana mağaranın dışında birkaç oda ve depo alanı vardı ama elektrik şalteri, kışla ya da kontrol odaları ya da devasa bir tamir ve bakım alanı yoktu. Tozun üstündeki izler İdirliilerin Zihin’in ilkel otomatonuyla girdikleri çatışmanın ardından nereye yürüdüklerini gösteriyordu; altı numaralı istasyona doğru ilerlemişlerdi.

“Bir sonraki istasyonda tren olacak mı sence?” dedi Wubslin.

Horza başıyla onayladı. “Öyle olması lazım.” Mühendis de başını öne sallayıp dalgın dalgın istasyonun zemininde parlayan çift çelik raylara baktı.

Balveda kasanın üstünden aşağıya atlayıp bacaklarını esnetti. Horza elbisenin kızılötesi sensörünü hâlâ kapatmamıştı ve Kültür ajanının nefes sıcaklığının loş bir ışıkla parlayan bir bulut hâlinde havaya karışmasını izledi. Kadın ellerini çırpıp ayaklarını yere vurdu.

“Hâlâ çok sıcak mı?” dedi.

Kasanın altındaki dron, “Endişelenme,” diye homurdan-

dı. “Kısa süre içinde aşırı ısınmaya başlayabilirim; o sıcaklık tamamen bozulmama dek seni rahat ettirir herhalde.”

Balveda hafifçe gülümseyip yeniden kasanın üstüne oturdu ve Horza’ya baktı. “Hâlâ üç bacaklı arkadaşlarını hepimizin aynı tarafta olduğumuza ikna etmeyi mi düşünüyorsun?” dedi.

“Hah!” dedi dron.

Horza’nın tek söylediği, “Göreceğiz,” oldu.

Bir kez daha: solukları, kalp atışları, kirli havanın ağır ağır etrafını sarıdı.

Tüneller kayanın derin gecesinin içine doğru sinsi, dairesel bir labirent gibi ilerliyorlardı.

“Savaş hiç bitmeyecek,” dedi Aviger. “Sadece ağır ağır ölecek.” Horza tünel boyunca süzülüyor, bir yandan da peşinden gelen diğerlerinin konuşmalarını tam kulağını vermeden açık kanaldan dinliyordu. Elbisesinin dış mikrofonlarını başlık hoparlörlerinden yanağının yanındaki küçük bir ekrana geçirmişti; grafikler sessizlik olduğunu gösteriyordu. Aviger devam etti: “Kültür’ün herkesin düşündüğü gibi pes edeceğini düşünmüyorum. Doğru yaptıklarına inandıkları için savaşımaya devam edecekler. İdirli de pes etmeyecek; son adamlarına kadar savaşımaya devam edecekler ve ikisi durmaksızın birbirlerine girecekler, sonunda bu galaksiye yayılacak, silahlarıyla bombaları, ışınları, her şeyleri gitgide daha da iyi olacak, sonunda tüm galaksi savaş meydanına dönüşecek, sonra bütün yıldızları, gezegenleri, Orbitalleri ve üstünde durulacak kadar büyük her şeyi patlatacaklar ve birbirlerinin önce büyük gemilerini sonra da küçük gemilerini, yok edecekler, ta ki sonunda herkes tek kişilik elbiselerde yaşamaya başlayıp birbirlerini bir gezegeni yok edebilecek güçte silahlarla havaya uçurmaya başlayana dek... ve işte böyle bitecek; büyük ihtimalle daha da küçük silahlar, dronlar icat edecekler ve sonunda galaksinin artıkları uğruna durmaksızın birbirleriyle savaşan, gitgide daha da küçülen birkaç ma-

kineden başka bir şey kalmayacak ve savaşın nasıl başladığını hatırlayan kimse de kalmamış olacak.”

Unaha-Closp'un sesi, “Eee,” dedi, “kulağa eğlenceli geliyor, peki ya işler kötü giderse?”

“Bu savaşa karşı takınmak için çok olumsuz bir tavır Aviger,” diye Dorolow'un tiz sesi araya girdi, “Pozitif olmak zorundasın. Mücadele insanı biçimlendirir; çatışma bir sınavdır, savaş da yaşamın, evrimsel sürecin bir parçasıdır. Sonuna geldiğimizde kendimizi buluruz.”

Yalson, “...Genelde boka batmış olarak,” dedi. Horza sırtıttı.

Dorolow, “Yalson,” diye konuşmaya başladı, “sen de bö-”

Horza aniden, “Susun,” dedi. Yanağının kenarındaki ekran parıldamıştı. “Burada bekleyin. İleride bir yerden bir ses tespit ettim.” Horza durdu, havada sessizce oturup dışarıdan gelen sesi başlık hoparlörlerine verdi.

Alçak bir sest, derinden gelen, gümbürtülü bir şeydi, uzaklardan duyulan kabarmış dalgaların sesi, ya da çok öte-
428 lerdeki dağlardan gelen gök gürültülerinin sesi gibi.

“Evet, ileride bir şey gürültü yapıyor,” dedi Horza.

“Sonraki istasyona ne kadar var?” dedi Yalson.

“Yaklaşık iki kilometre.”

“Onlar olduğunu mu düşünüyorsun?” Neisin'in sesi gergin geliyordu.

“Büyük ihtimalle,” dedi Horza. “Tamam, ben ileri gidiyorum. Yalson, Balveda'yı kelepçe koşumuyla bağla. Herkes silahlarını kontrol etsin. Gürültü yapmayın. Wubslin, Neisin, yavaşça ilerleyin. İstasyonu gördüğünüz anda durun. Ben şu elemanlarla konuşmayı deneyeceğim.”

Sesin muğlak gümbürtüsü gelmeye devam ederken Horza'ya dağların derinliklerindeki bir madendeymiş de göçük olduğunu duyuyormuş gibi geldi.

Horza istasyona yaklaştı. Bir köşeyi dönünce patlamaya dayanıklı kapılardan biri görüş alanına girdi. İstasyon bunun yüz metre ilerisinde olmalıydı. Sert tıngırtılar duydu; karan-

lık tünelden geliyorlardı, kalın, yankılı seslerdi, kaynağıyla arasındaki mesafe sesleri neredeyse hiç boğuklaştırmamıştı, kulağa devasa şalterlerin kapatılması, muazzam zincirlerin bağlanması gibi geliyorlardı. Elbise havada organik moleküller tespit etti – İdirli kokusu. Horza kapının köşesini geçip istasyonu gördü.

Altı numaralı istasyonda cılız bir meşaleden geliyormuş gibi loş, sarı bir ışık vardı. Horza, Wubslin’le Neisin’in istasyonu kendi tünellerinden görebildiklerini söylemelerini bekleyip ilerledi.

Altı numaralı istasyonda bir Komuta Sistemi treni duruyordu, yuvarlak gövdesi üç kat yüksekliğinde, üç yüz metre uzunluğundaydı, silindir şeklindeki mağaranın yarısını doldurmuştu. Işık trenin uzak ucundan, kontrol güvertesinin olduğu ön tarafın üstündeki yerden geliyordu. Sesler de trenden geliyorlardı. İstasyonun kalanını görebilmek için yaya tünelinin karşısına ilerledi.

Platformun uzak ucunda Zihin havada duruyordu.

Horza bir an Zihin’e bakıp emin olmak için görüntüyü büyüttü. Sahiciymiş gibi duruyordu; belki on beş metre uzunluğunda ve üç metre çapında bir elipsoitti, trenin kontrol kabininden açılan cılız ışıktaki gümüşümsü sarı bir rengi vardı ve kirli havada durgun bir havuzun yüzeyindeki ölü bir balık gibi hareketsiz duruyordu. Elbisesinin kütle sensörüne baktı. Trenin reaktörünün belli belirsiz sinyalinin tespit etmişti ama başka bir şey görmüyordu.

Horza, “Yalson,” derken gerekli olmadığını bilmesine rağmen fısıldayarak konuştu, “şu kütle sensöründe bir şey var mı?”

“Sadece zayıf bir iz var; bir reaktör olduğunu tahmin ediyorum.”

“Wubslin,” dedi Horza, “istasyonda Zihin’e benzeyen bir şey görüyorum, uzak uçta havada duruyor. Ama iki sensörde de gözüküyor. KY sensörlere karşı görünmez olmasını sağlayabilir mi?”

Wubslin’in şaşkınlık içindeki sesi, “Öyle olmaması lazım,”

diye karşılık verdi. "Pasif bir yerçekimi sensörünü kandırabilir ama—"

Trenden yüksek, metalik bir kırılma sesi geldi. Horza'nın elbisesi ortamdaki radyasyonda ani bir yükselme tespit etti. "Hassiktir!" dedi.

"Neler oluyor?" dedi Yalson. Başka tıkırdama, kopma sesleri istasyonda yankılandı ve trenin ortasındaki reaktör vagonunun altında cılız, sarı bir ışık daha belirdi.

"Reaktör vagonuyla oynuyorlar, olan o," dedi Horza.

"Tanrım," dedi Wubslin. "Buradaki her şeyin ne kadar eski olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Onu neden yapıyorlar?" dedi Aviger.

"Treni kendi enerjisiyle çalıştırmaya çalışıyor olabilirler," dedi Horza. "Piçler kafayı yemişler."

"Belki de yüzeye itemeyecek kadar tembellerdir," diye fikrini sundu dron.

Aviger tam da trenin ortasında kör edici mavi bir ışık parlaması olduğu sırada, "Bu... nükleer reaktörler, patlamazlar, değil mi?" dedi. Horza irkilip gözlerini kapattı. Wubslin'in bağırarak bir şey söylediğini duydu. Patlamayı, gürültüyü, ölmeyi bekledi.

Başını kaldırıp baktı. Reaktör arabasının altından hâlâ yanıp sönen parlak bir ışık ve kıvılcımlar geliyordu. Statik sesi ni andıran düzensiz bir tıslama duydu.

"Horza!" diye bağırdı Yalson.

"Tanrı'nın taşakları aşkına!" dedi Wubslin. "Az kalsın altıma sığıyordum."

"Sorun yok," dedi Horza. "Reaktörü patlattıklarını sandım. Ne yapıyorlar Wubslin?"

"Kaynak diye düşünüyorum," dedi Wubslin. "Elektrik arki."

"Doğru," dedi Horza. "Hadi, hepimizi havaya uçurmadan önce şu manyakları durduralım. Yalson bana katıl. Dorolow, Wubslin'le buluş. Aviger, Balveda'nın yanında kal."

Diğerlerinin konumlarını almaları birkaç dakika sürdü. Horza trenin ortasında yanıp sönen mavi ışığın cızırdı-

masını izledi. Sonra da ışık kesildi. İstasyon sadece kontrol güvertesinden, reaktör vagonundan gelen iki cılız ışıkla aydınlanıyordu. Yalson süzülerek yaya tüneline alçalıp nazikçe Horza'nın yanına indi.

Dorolow interkomdan, "Hazırım," dedi. Ardından Horza'nın başlığındaki bir ekran yanıp söndü; kulağının dibindeki bir hoparlör biyledi. Yakınlarda bir şeyden bir sinyal gelmişti; kendi elbiselerinden ya da drondan değil.

"Bu neydi?" dedi Wubslin. Sonra da: "Bakın şurada. Yerde duruyor, bir iletişim cihazına benziyor." Horza ile Yalson baktılar. "Horza," dedi Wubslin, "burada tünelin zemininde bir iletişim cihazı var. Dorolow'un yanımda yere inmesinin sesini almış olmalı. Gönderilen sinyal buydu; cihazı alarm olarak kullanıyorlar."

"Özür dilerim," dedi Dorolow.

"O şeyden uzak durun," dedi Yalson çabucak. "Bubi tuzağı kurmuş olabilirler."

"Yani artık burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Aviger.

"Önünde sonunda öğreneceklerdi zaten," dedi Horza. "Onlarla iletişime geçmeye çalışacağım; konuşmak istemeyebilirler, herkes hazır olsun."

Horza KY'sini kapatıp tünelin sonuna, neredeyse istasyonun düz platformuna kadar yürüdü. Orada duran diğer bir iletişim cihazı da az öncekinin aynısı bir sinyal yayımladı. Horza o büyük, karanlık trene bakıp elbisesinin dış hoparlörünü açtı. İdirce konuşmaya hazırlanarak bir nefes aldı.

Trenin arka tarafındaki yarık gibi pencerede bir şey parladı. Kafası geriye savrulup başlığının arkasına çarptı ve sersemleyerek, kulakları çınlayarak yere devrildi. Gürültülü silah sesi istasyonda yankılandı. Elbisenin alarmı deli gibi biplayerek dikkatini çekmeye çalışıyordu. Horza yuvarlanıp tünel duvarının dibine giderken elbisesinin başlığı ve gövdesinde isabet alan birkaç yer parladı.

Yalson eğilip koştu. Kayarak tünelin ucuna gitti, atışların geldiği pencereye alev yağdırıp ardından döndü ve Horza'yı kolundan tutup tünele çekti. Plazma ışınları Horza'nın az

önce önünde yattığı duvara çarptı. “Horza?” diye bağırıp onu sarstı kadın.

Alçak bir ses Horza’nın çınlayan kulaklarının dibinde, “Komut geçersiz kılındı seviye sıfır,” diye şakıdı. “Bu elbise bu noktadan sonra tüm garantilerini otomatik olarak geçersiz kılan sistem-çapında ölümcül bir hasar almıştır; derhal tamamen elden geçirilmesi gerekmektedir. Bu noktadan sonraki kullanım sonucu oluşabilecek tüm diğer hasarlar kullanıcının mesuliyetindedir. Cihaz kapatılıyor.”

Horza bağırarak Yalson’a iyi olduğunu söylemeyi denedi ama iletişim birimi ölmüştü. Eliyle başını işaret edip derdini anlatmaya çalıştı. Hemen ardından trenin burnundan yaya tüneline ateş edildi. Yalson yere atlayıp karşılık verdi. Diğerlerine, “Ateş!” diye bağırdı. “Haklayın şu piçleri!”

Horza, Yalson’un trenin uzak ucuna ateş etmesini izledi. Diğerleri de ona katılınca tünelin sol tarafından lazer izleri, sağ tarafından da izli mermiler geldi. İstasyon titreyip sarsılan alev alev bir ışıkla doldu; gölgeler duvarlar ve tavan boyunca dans etti. Horza orada sersemlemiş, kafası karışmış bir hâlde yatarak o boğuk kakafoninin, kıyıya vuran dalgalar gibi elbisesine çarpmasını dinledi. Lazer tüfeğini kurcalayıp nasıl ateş edeceğini hatırlamaya çalıştı. Gerçekten de diğerlerinin İdirliilerle savaşmalarına yardım etmesi lazımdı. Baş acıyordu.

Yalson ateşi kesti. Trenin ateş ettiği burnu kızıl bir renkle parlıyordu. Neisin’in silahının patlayıcı mermileri ilk ateş açılan pencerenin etrafında çatırdadı; kısa atımlarla ateş açmıştı. Wubslin ile Dorolow ana tünelden çıkıp trenin arka levhasını geçmişlerdi. Duvar dibine çömelmiş, Neisin’le aynı pencereye ateş ediyorlardı.

Plazma ateşi kesilmişti. İnsanlar da ateş etmeyi bırakmışlardı. İstasyon karanlığa gömüldü; silah sesleri yankılarına yankılarına solup gitti. Horza ayağa kalkmaya çalıştı ama birileri bacaklarının kemiklerini çıkarmış gibi görünüyordu.

Yalson, “Biri-” diye söze başladı.

Son vagonun alt güvertesinden mızrak gibi fırlayan atış-

lar Wubslin ile Dorolow'un üstüne yağdılar. Dorolow çılgılık atıp düştü. Eli kasılırken silahı vahşice mağaranın tavanını dövdü. Wubslin yerde yuvarlanıp İdirli'lere karşılık verdi. Yalson ile Neisin de ona katıldılar. Vagonun kaplaması yaylım ateş karşısında bükülüp yarıldı. Dorolow platforma uzanmış kasılıp titrerken inliyordu.

Trenden yine ateş açıldı, tünelin girişlerini dövdü. Sonra da bir şey arka vagonun ortasında, arka erişim iskelesinin orada hareket etti; bir İdirli vagonun kapısından koşarak çıkıp orta rampa boyunca ilerledi. Silahını doğrultup aşağıya ateş etti, önce yerde yatan Dorolow'a, ardından trenin yanına uzanmış duran Wubslin'e.

Dorolow'un elbisesi parçalanıp yanarak istasyonun siyah zemininde yuvarlandı. Wubslin'in silahını tutan kolu isabet almıştı. Ardından Yalson'un atışları İdirli'ye isabet etti ve elbisesini, iskele ve trenin yanını lazer ışınlarına boğdu. Rampanın destekleri İdirli'nin zırhlı elbisesinin altında çöktüler; aralıksız ateş altında kalıp yumuşayarak çözülen iskelenin demirleri bel verip aşağıya düşünce rampanın en üstteki platformu olduğu gibi aşağı inerek İdirli savaşçıyı dumanı tüten enkazın altına hapsetti. Wubslin küfredip tek elini kullanarak ikinci İdirli'nin ateş etmeye devam ettiği trenin burnuna ateş açtı.

Horza kulaklarında kükreme gibi bir ses, buz gibi teni terden kayganlaşmış hâlde duvarın dibinde yatıyordu. Kendini uyuşmuş, olup bitenden kopuk hissediyordu. Başlığını çıkarıp biraz temiz hava almak istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Başlık hasar görse de bir kez daha vurulursa onu korurdu. Vizörü açarak orta yol buldu. Gürültü kulaklarına saldırdı. Şok dalgaları göğsünü sarstı. Yalson ona baktı, atışlar Horza'nın yanında yeri döverken eliyle tünelin ilerisine gitmesini işaret etti. Horza ayağa kalktı ama düşüp kısa süreliğine kendinden geçti.

Trenin ucundaki İdirli bir an ateşi kesince Yalson bu fırsatı kullanarak yeniden Horza'ya baktı. Horza arkasında tünelin zeminine uzanmış yavaşça, güçsüzlükle hareket edi-

yordu. Yalson, Dorolow'un elbisesi yırtılmış, dumanı tüterek yattığı yere baktı. Neisin neredeyse tüneline çıkış, istasyonun ilerisine doğru uzun atımlarla ateş açarak trenin burnunu patlamalara boğuyordu. Silahının kulak tırmalayan gümbürtüsü mağarada yankılanıp havayı sarsıyordu ve eşliğinde mermilerin çarpıp patladığı yerden geriye doğru uzanıyormuş gibi görünen yanıp sönen mavi bir ışık vardı.

Yalson birinin çılgılık attığının bilincindeydi –bağırان bir kadının sesi geliyordu– ama Neisin'in silahının gürültüsü yüzünden bunu güçlükle duyabiliyordu. Bir daha trenin önünden, yukarıdan, erişim rampalarının yakınından, plazma ışınları çınlayarak gelip platforma isabet ettiler. Yalson karşılık verdi. Neisin aynı yöne yayılım ateşi açıp durakladı.

Ses Yalson'un kulağının dibinden, “–in! Dur!” diye bağırdı. Konuşan Balveda'ydı. “Silahında bir bozukluk var; az sonra–” Neisin yeniden ateş açınca çıkan gürültü Kültür ajanının sesini boğdu. “–patlayacak!” Yalson, Balveda'nın çaresizce bağırdığını duydu; sonra da Neisin'de son bulan ses ve ışıktan bir çizgi istasyonu bir ucundan diğerine katederek tamamen doldurmuş gibi göründü. Gürültü ve alevden oluşan parlak ışın sütunu Yalson'un elbisesine rağmen hissettiği bir patlamayla alevden bir çiçek gibi açtı. Neisin'in silahının parçaları platforma saçıldı; adam da patlamayla fırlayarak duvara çarptı. Yere düşüp hareketsiz kaldı.

Yalson fark etmeden, “Anasını *sikeyim*,” dediğini fark etti ve platforma doğru koşarak trenin ön kısmına atış açısını genişletmeye çalışıp cepheden ateş açtı. Ona karşılık vermek için aşağıya doğru ateş açılrsa da bu hemen kesildi. O ateş ederek koşmaya devam ederken bir duraklama oldu, ardından her iki elinde birer tabanca olan ikinci İdirli uzaktaki erişim rampasının en üst seviyesinde belirdi. Hem Yalson'un hem de Wubslin'in kendisine ateş etmesini umursamaksızın doğrudan mağaranın diğer tarafına, Zihin'e saldırdı.

Gümüş renkli elipsoit hareket etmeye başlayıp uzaktaki yaya tüneline doğru ilerledi. İlk ışın doğrudan içinden geçmiş

gibi göründü, ikincisi de; üçüncü ışın ise arkasında küçücük bir duman bulutu bırakarak yok olmasına neden oldu.

Yalson'la Wubslin hedefi tutturunca İdirli'nin elbisesi parıldadı. Savaşçı sendeledi; yeniden onlara ateş açacakmış gibi döndü ve tam o anda elbisesi artık yediği darbelere dayanamadı; İdirli, bir patlamayla iskelenin arkasına ve diğer ucuna uçarken bir kolu alev ve dumanlar içinde gözden kayboldu; rampanın kenarından aşağıya, orta seviyeye düştüğünde elbisesi parlak alevlerle yanıyordu, bir bacağı da orta rampanın tırabzanının üstünden bükülüp orada asılı kalmıştı. Plazma tabancası elinden uçup gitmişti. Geniş başlığına isabet eden diğer ışınlar kararmış vizörünü parçaladılar. Birkaç saniye daha alevler içinde lazer ışınlarının altında kavrularak kırıpırdamadan asılı kaldı; sonra da tırabzana takılı olan bacağı direncini yitirdi ve temiz bir şekilde kopup istasyonun zeminine düştü. İdirli kayarak rampanın üstüne yığıldı.

Horza çınlamaya devam eden kulaklarıyla dinledi.

Bir süre sonra ortama sessizlik hâkim oldu. Acı bir duman burnunu yakıyordu: yanık plastik, erimiş metal ve kızarmış etten gelen kokular.

Bilincini yitirmişti, uyandığında Yalson'un platforma doğru koştuğunu görmüştü. Onu korumak için ateş etmeyi denemiş ancak elleri fazla titrediğinden silahını çalıştıramamıştı. Artık herkes ateş etmeyi bırakmıştı ve her şey çok sessizdi. Ayağa kalkıp dengesini güçlkle koruyarak tarumar olmuş trenden dumanların yükseldiği istasyona yürüdü.

Wubslin, Dorolow'un yanına diz çökmüş, bir eliyle kadının eldivenlerini çıkarmaya çalışıyordu. Kadının elbisesinden hâlâ duman tütüyordu. Başlığının vizörü kırmızıya boyanmıştı, içi kanla kaplandığı için yüzü görünmüyordu.

Horza silahını hâlâ hazırda tutan Yalson'un istasyona indiğini gördü. Elbisesinin gövdesine birkaç plazma ışını isabet etmişti; kabaca çizilmiş spirallere benzeyen izler gri yüzeyinin üstünde kara yaralar gibi duruyorlardı. Şüphelye enkazın

altında kısıtlı kalan İdirli'nin hareket etmeden durduğu arka erişim rampalarına şüpheyle baktı; sonra da vizörünü açtı. Horza'ya, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Biraz sersemledim. Başım sızlıyor," dedi Horza. Yalson başıyla onayladı; Neisin'in yattığı yere gittiler.

Neisin ucu ucuna da olsa hâlâ hayattaydı. Silahı havaya uçmuş, göğsüne, kollarına ve yüzüne şarapnel yağdırmıştı. Yüzünün kıpkırmızı enkazından inlemeler yükseliyordu. Yalson, "Sikeyim böyle işi," dedi. Elbisesinden küçük bir ilk yardım çantası çıkarıp Neisin'in vizöründen arta kalanların arasından uzanarak yarı bilinçli adamın boynuna ağırlı kesici enjekte etti.

"Ne oldu?" Aviger'in alçak sesi Yalson'un başlığından gelmişti. "Artık güvenli mi?" Yalson, Horza'ya baktı, o da omuz silkti, sonra da başıyla onayladı.

"Evet, güvenli Aviger," dedi Yalson. "Gelebilirsiniz."

"Balveda'nın elbisemin mikrofonunu kullanmasına izin verdim; dedi ki şey–"

"Duyduk," dedi Yalson.

"Şey hakkında bir şey, neydi ya... 'namlu patlaması'? Doğru mu dedim...?" Horza Balveda'nın boğuk sesiyle bunu doğrulamasını duydu. "...Neisin'in silahının patlayabileceğini filan düşünüyordu."

"Eee, patladı zaten," dedi Yalson. "Epey kötü durumda." Yalson, Dorolow'un elini geri koyan Wubslin'e baktı. Wubslin, Yalson'un ona baktığını görüne başını iki yana salladı. Yalson, "Dorolow vurulup parçalandı Aviger," dedi. Yaşlı adam bir an sustu, ardından konuştu:

"Peki ya Horza?"

"Baş bölgesine plazma ışını yedi. Elbisesi hasarlı; iletişim birimi çalışmıyor. Yaşayacak." Yalson duraklayıp iç çekti. "Ama Zihin'i kaybettik gibi duruyor; ortadan yok oldu."

Aviger birkaç saniye bekleyip titreyen sesiyle, "Yani, nasıl da hoş küçük bir fiyasko," dedi. "Kolayca gir kolayca çık. Bir zafer daha. Değişçin dostumuz Kraiklyn'in bıraktığı yerden

aynen devam ediyor!” Öfkeden tizleşen sesiyle cümlesini tamamlayıp alıcısını kapattı.

Yalson, Horza’ya bakıp başını iki yana sallayarak, “İhtiyar göt,” dedi.

Wubslin hâlâ Dorolow’un cesedinin başında diz çökmüş duruyordu. İki defa hıçkırdığını duydular, sonra o da açık kanaldan çıktı. Neisin’in yavaşlayan nefesi kan ve etten bir maskenin altından fokurduyordu.

Yalson, Dorolow’un yüzünü gizleyen kırmızı buğunun üstünde Ateş Çemberi işaretini yapıp cesedi paletten aldığı bir örtüyle kapattı. Horza’nın kulaklarının çınlaması bitti, aklı açıldı. Kelepçe koşumdan çıkarılan Balveda, Değişçin’in Neisin’le ilgilenmesini izledi. Aviger, kolundaki yaraya tedavi uygulanmış olan Wubslin’le birlikte hemen yanlarında duruyordu. Balveda, “Gürültüyü duydum,” diye açıkladı “...bunun kendine has bir gürültüsü oluyor.”

Wubslin, Neisin’in silahının neden havaya uçtuğunu ve Balveda’nın bunun olacağını nereden bildiğini sormuştu.

“Başıma darbe almasam ben de fark ederdim,” dedi Horza. Bilinçsiz yatan adamın yüzündeki vizör parçalarını yavaşça çıkarıp kan sızan yerlere spreyle deri-jeli sıkıyordu. Neisin şok geçiriyordu, büyük ihtimalle ölüyordu ama onu elbisesinden bile çıkaramıyorlardı; adamın bedeniyle üstündeki cihazın malzemeleri arasında çok fazla kan pıhtılaşmıştı. Bu pıhtılar elbise çıkarılana dek adamın vücudundaki bir sürü küçük deliği yeterince etkili bir şekilde kapatırdı ama hemen sonrasında Neisin başa çıkamayacakları kadar çok yerden kanamaya başlayacaktı. Dolayısıyla insanla makine enkaz hâline gelince birbirlerine kaynayıp narin, kırılğan tek bir organizmaya dönüşmüş gibi onu o şeyin içinde bırakmak zorundaydılar.

“Peki, ama ne oldu?” dedi Wubslin.

“Silahının namlusu patladı,” dedi Horza. “Mermileri gereğinden yumuşak bir darbeye patlamaya ayarlanmış olmalı,

dolayısıyla hedefe değil de önlerindeki merminin patlamasından gelen şok dalgasına çarpınca patlamaya başladılar. Neisin ateş kesmediği için de patlama cephesi silahın namlusuna kadar geriledi.”

Balveda, “Silahlarda böyle şeylerin olmasını engellemek için sensörler oluyor,” diye ekledi ve Horza Neisin’in gözünden uzun ince bir vizör parçası çekip çıkarırken empatik bir acıyla irkildi. “Onunki çalışmıyormuş herhalde.”

Yalson, Horza’nın yanında durmaya gelip, “Ona o tüfeğin fazla ucuz olduğunu söylemiştim,” dedi.

“Zavallı salak kerhaneci,” dedi Wubslin.

“İki kişi daha öldü,” diye duyurdu Aviger. “Umarım mutludur Bay Horza. Umarım ‘müttetiklerinin’ yaptıklarından çok memnunsun- ”

“Aviger,” dedi Yalson sakın bir sesle, “kapa çenenen.” Yaşlı adam bir saniye için ona bakıp ardından ayaklarını yere vura vura uzaklaştı. Durup yukarıdan Dorolow’a baktı.

Unaha-Closp arka erişim rampasından süzülerek aşağıya indi. “Şuradaki İdirli,” derken sesinde hafif bir şaşkınlık yaşadığını belli edecek bir ton vardı; “canlı. Üstünde iki ton moloz var ama hâlâ nefes alıyor.”

“Peki ya diğeri?” dedi Horza.

“Hiçbir fikrim yok. Fazla yakınına gitmek istemedim; yu-karısı çok feci *dağılmış*.”

Horza, Neisin’e bakması için Yalson’u bıraktı. Döküntülerle dolu platformun üstünden arka erişim iskelesinin enkazına doğru yürüdü.

Başı çıplaktı. Elbisenin başlığı mahvolmuştu, elbisenin kendisi de KY’sini, motorunun güç kaynağını ve aynı zamanda duyularının çoğunu yitirmişti. Yedek enerji sayesinde ışıklar da bileğindeki ekran da çalışıyorlardı. Elbisenin kütle sensörü hasar görmüştü; bilek ekranı sensöre bağladığında parazitle doldu, trenin reaktörünü neredeyse hiç algılamamıştı bile.

Tüfeği hâlâ çalışıyordu, artık ne işe yarayacaksa.

Rampanın dibinde durup lazer ışınlarının isabet ettiği, so-

ğumakta olan metal destek bacaklarından sızan ısıyı hissetti. Derin nefes alıp rampadan İdirli'nin yattığı yere tırmandı; rampanın iki seviyesinin arasında kalmış olan muazzam başı enkazın arasından çıkmıştı. İdirli ona bakmak için yavaşça dönerken bir kolunu kasınca enkaz çatırdayıp hareket etti. Ardından savaşçı kolunu üstüne bastıran metallerin altından çıkarıp hasar görmüş savaş başlığını çıkararak yere attı. Eye-re benzeyen o koca yüzüyle Değişçin'e baktı.

Horza özenle İdirce konuşarak, "Savaş gününün selamı üstünde olsun," dedi.

"Ho," diye gürlledi İdirli, "ufaklık dilimizi de konuşuyormuş."

"Buna inanmanı beklemesem de ben senin tarafındayım. Querl Xoralundra'nın altında Birinci Uzay Piyadesi Hüküm Nazrı'nın istihbarat bölümündenim." Horza rampaya oturdu, İdirli'nin yüzüyle neredeyse aynı seviyedeydi. "Buraya Zihin'i almayı denemek için gönderildim," diye devam etti.

"Gerçekten mi?" dedi İdirli. "Ne yazık; sanırsam yoldaşım az önce onu yok etti."

Horza, "Ben de öyle duydum," deyip lazer tüfeğini eğrilip bükülmüş metal levhaların arasına kısılı kalmış o koca yüze doğrulttu. "Aynı zamanda üsteki Değişçinleri de 'yok ettiniz'. Ben de Değişçinim; ortak efendilerimiz beni bu yüzden buraya gönderdiler. Ne derdin vardı da benim insanlarımı öldürmek zorunda kaldın?"

İdirli sabırsızlıkla, "Başka ne yapacaktım be insan?" dedi. "Onlar yolumun üstünde bir engeldiler. Silahlarına ihtiyacımız vardı. Bizi durdurmaya çalıştılar. Başlarına nöbetçi dikecek kadar adamımız yoktu." Yaratığın sesi sanki rampanın ağırlığı göğsüyle kaburga silindirini sıkıştırıyormuş gibi güçlkle çıkıyordu. Horza silahı İdirli'nin yüzüne doğrulttu.

"Seni habis piç, kafanı şu anda uçurmam lazım aslında."

"Buyur uçar, cüce," dedi İdirli, gülümserken sert, çift dudakları yayıldı. "Yoldaşım benden önce cesurca can verdi; Quayanorl Üst Dünya'daki uzun seyahatine başladı. Ben de aynı anda hem yakalandım hem de muzafferim, sen ise bana

silahın getireceği huzuru teklif ediyorsun. Gözlerimi kapatmayacağım ey insan.”

“Kapatmana gerek yok,” dedi Horza silahı indirerek. İstasyonun karanlığının içinden öbür tarafa, Dorolow’un cesedine baktı, ardından gözlerini dumanın bulanıklaştırdığı loş ışığa, trenin burnu ve kontrol güvertesinin donuk donuk parlayarak Zihin’in durmuş olduğu küçük boş alanı aydınlattığı yöne çevirdi. Yeniden İdirli’ye döndü. “Seni geri götüreceğim. Sessizlik Bariyeri’nin ötesinde hâlâ Doksan Üçüncü Filo’dan birimlerin olduğunu düşünüyorum; başarısız olduğumu rapor edip dışı bir Kültür ajanını Filo Engizisyoncusu’na telsim etmem lazım. Bir işe yarayacağını sanmasam da o Değişçinleri öldürerek emirlerini aştığını rapor edeceğim.”

“Hikâyen canımı sıkıyor ufaklık.” İdirli başını çevirip bir kez daha boşu boşuna üstündeki bükülmüş metal kitlesini zorladı. “Beni şimdi öldürsene; feci kokuyorsun, konuşman da kulak tırmalayıcı. Bizimki hayvanlara göre bir dil değil.”

“Adın ne?” dedi Horza. Eyer kafa yeniden ona döndü; gözleri yavaşça kırıldı.

“Xoxarle, insan. Şimdi de hiç şüphe yok telaffuz etmeye çalışarak onu kirleteceksin.”

“Peki, sen dinlenmene bak Xoxarle. Dediğim gibi, seni yanımızda götüreceğiz. Önce yok ettiğin şu Zihin’e bir bakmak istiyorum. Az önce aklıma bir şey geldi.” Horza ayağa kalktı. Başlığının çarptığı yerde kafası feci acıyordu ama kafatasını çatlatacakmış gibi gelen zonklamayı umursamayıp biraz ak-sayarak rampadan aşağıya inmeye başladı.

Xoxarle adındaki İdirli arkasından, “Senin ruhun çirkeften yapılmış,” diye gürledi. “Anneni kızıştığı anda boğmalılarmış. Öldürdüğümüz Değişçinleri yiyecektik ama bok gibi kokuyorlardı!”

Horza, İdirli’ye bakmadan, “Nefesini boş yere harcama Xoxarle,” dedi. “Seni vurmayacağım.”

Horza rampanın dibinde Yalson ile buluştu. Dron, Neisin’e göz kulak olmayı kabul etmişti. Horza istasyonun uzak ucuna baktı. “Zihin’in nerede olduğunu görmek istiyorum.”

Yalson ona ayak uydurarak, “Ona ne oldu sence?” diye sordu. Horza omuz silkti. Yalson devam etti. “Belki de daha önceki numarasını tekrar edip yeniden hiperuzaya girmiştir. Belki tünellerin içinde bir yerde ortaya çıkmıştır.”

“Belki de,” dedi Horza. Wubslin’in yanında durup adamı dirseğinden tutarak Dorolow’un cesedinden çevirdi. Mühendis ağlıyordu. “Wubslin,” dedi Horza, “şu piçin başında dur. Sana kendisini vurdurtmayı deneyebilir ama bunu yapmamalısın. İstedığı bu. O orospu çocuğunu filoya götüreceğim ki askeri mahkemede yargılsın. Adına leke sürülmesi onu cezalandıracaktır; onu öldürmek iyilik etmek olur; anladın mı?”

Wubslin başıyla onayladı. Hâlâ başının berelenmiş tarafını ovalayan Horza, Yalson’la birlikte platformdan indi.

Zihin’in vurulduğu sırada durduğu yere geldiler. Horza elbisesinin ışıklarını açıp yeri inceledi. Yedi numaralı istasyona giden yaya tünelinin ağzından küçük, yanmış gibi görünen bir şey aldı.

Yalson başını diğer erişim iskelesindeki İdirli’nin cesedinden çevirerek, “O ne?” dedi.

Horza, “Bence,” deyip hâlâ sıcak makineyi elinde çevirdi, “bir uzak dron.”

Yalson elindeki bakmak için gelip, “Zihin bunu arkada mı bırakmış?” dedi. Kararmış tuğlaya benzeyen bir şeydi, plazma ateşinin isabet ettiği yamuk yumuk yüzeyinden tüpler ve incecik teller çıkıyordu.

“Zihin’e ait olduğu belli,” dedi Horza. Yalson’a baktı. “Zihin’i vurduklarında *tam olarak* ne oldu?”

“İdirli sonunda isabet ettirdiğinde Zihin ortadan kayboldu. Hareket etmeye başlamıştı ama o kadar çabuk hızlanmış olamazdı; şok dalgasını hissederdim. Sonra da kayboldu.”

“Bir projeksiyonu kapatılmış gibi mi oldu?” dedi Horza.

Yalson başıyla onayladı. “Evet. Ayrıca biraz duman çıktı. Çok değil. Demek istediğin–”

“Sonunda isabet ettirdi; ne demek istiyorsun?”

Yalson, “*Demek istiyorum ki,*” deyip elini beline koydu

Horza'ya sabırsızlıkla baktı, "üç ya da dört kez ateş etmesi gerekti. İlk birkaç tanesi doğruca içinden geçti. O bir *projeksiyonda* mu diyorsun?"

Horza başıyla onaylayıp elindeki makineyi kaldırdı. "Tam olarak öyle: Zihin'in hologramını yansıtan bir uzak dron. Aynı zamanda somut bir nesneymiş gibi dokunulup itilebilmesini sağlayan zayıf bir güç alanı da olmalıydı ama içinde olan tek şey buydu." Tarumar olmuş makineye hafif bir gülümsemeyle baktı. "Lanet şeyin kütle sensörlerimizde görünmemesine şaşırmamak lazım."

Yalson, Horza'nın elindeki drona bakıp, "Yani Zihin hâlâ buralarda bir yerde öyle mi?" dedi. Değişçin başıyla onayladı.

Balveda, Horza'yla Yalson'un istasyonun uzak ucundaki karanlığa doğru yürümelerini izledi. Dronun Neisin'in üstünde havada asılı durup hayati işlevlerini gözlemlerken bir yandan da ilk yardım çantasındaki tüpleri düzenlemekle meşgul olduğu yere gitti. Wubslin silahını kasılıp kalmış İdirli'ye doğrultmuştu ama bir yandan da göz ucuyla Balveda'yı izliyordu; Kültürcü kadın sedyenin yanına bağdaş kurup oturdu.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi dron, "hayır, yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Zaten onu tahmin etmiştim Unaha-Closp," dedi Balveda.

"Hımm. O zaman ölüme karşı sağlıksız bir merakın var öyle mi?"

"Hayır, seninle konuşmak istemişim."

Dron ilaçları düzenlemeye devam ederken, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet..." Balveda öne doğru eğilip dirseğini dizine dayayıp çenesini avcuna aldı. Sesini biraz alçalttı. "Fırsat mı kolluyorsun, yoksa olayın nedir?"

Dron ön tarafını ona çevirdi; bunun gereksiz bir jest olduğunu ikisi de biliyordu ama böyle yapmayı alışkanlık edinmişti. "Ne fırsatı?"

“Şu âna dek seni kullanmasına izin verdin. Sadece merak ettim de: Daha ne kadar izin vereceksin?”

Dron yeniden dönüp ölmekte olan adamın üstünde süzülerek durdu. “Belki farkında değilsiniz Bayan Balveda ama bu konudaki seçeneklerim sizinkiler kadar kısıtlı.”

“Benim sadece kol ve bacaklarım var, geceleri de kilit altına giriyorum, her yerimi bağlıyorlar. Senin öyle bir durumun yok.”

“Nöbet tutmam lazım. Zaten geceleri açtığı bir hareket sensörü var, yani kaçmayı denersen fark eder. Ayrıca nereye gidebilirim ki?”

Balveda gülümseyerek, “Gemiye,” dedi. Yalson’la Değişçin’in elbiselerindeki ışıkların eğilip yerden bir şey aldıklarını belli ettiği karanlık istasyonun ilerisine baktı.

“Yüzüğüne ihtiyacım var. Onu *sen* almak ister misin?”

“İlla bir efektörün vardır. Geminin sensörlerini kandırmaz mısın? Ya da en azından hareket sensörünü?”

“Bayan Balveda–”

“Bana Perosteck de.”

“Perosteck, ben çok amaçlı bir dronum, sivilim. Hafif güç alanlarım var; yani bir sürü parmağım olsa da büyük bir uzvum yok. Kesici bir alan oluşturabilirim ama o da sadece birkaç santimetre derinliğinde olur ve zırhla başa çıkamaz. Diğer elektronik sistemlerle arayüz kurabilirim ama askeri teçhizatın güçlendirilmiş devrelerine müdahale edemem. Yerçekiminden bağımsız havada süzülmemi sağlayan dahili bir güç alanım var ama kendi kütleleri silah olarak kullanmanın haricinde o da pek işe yaramıyor. Aslında pek de güçlü değilim; işim icabı güçlü olmam gerekince kullanabildiğim eklentiler vardı. Ne yazık ki kaçırıldığım sırada onları kullanmıyordum. Kullansaydım büyük ihtimalle şu an burada olmazdım.”

Balveda gölgelere, “Lanet olsun,” dedi. “Gizlediğin bir koz yok yani?” dedi.

“Koz gizleyebileceğim bir yerim yok Perosteck.”

Balveda derin bir nefes alıp iç sıkıntısıyla karanlık zemine baktı. “Of,” dedi

Unaha-Closp bezgin bir sesle, “Liderimiz yaklaşıyor,” dedi. Ön tarafını mağaranın uzak ucundan dönmekte olan Yalson ile Horza’ya çevirdi. Değişçin gülümsüyordu. Horza ona gelmesini işaret edince Balveda akıcı bir hareketle ayağa kalktı.

Horza diğerleriyle birlikte arka erişim iskelesinin dibinde durup bir elini yukarıdaki enkazın altına kısıp kalan İdirli’ye uzatarak, “Perosteck Balveda,” dedi, “Xoxarle’yle tanış.”

İdirli altında toplanan gruba bakmak için başını sakil bir vaziyette çevirerek, “Kültür ajanı olduğunu iddia ettiğin dışı bu mu, insan?” dedi.

Balveda kapana kısılmış İdirli’ye bakarken bir kaşını kaldırıp, “Tanıştığımıza sevindim,” dedi.

Horza rampadan yukarı çıkıp tüfeğini hapsolmuş varlığa doğrultmuş Wubslin’i geçti. Uzak dron hâlâ elindeydi. Rampanın ikinci seviyesine gelip aşağıya, İdirli’nin yüzüne baktı.

“Bunu görüyor musun Xoxarle?” Dronu kaldırdı. Makine elbisesinin ışıklarında parıldadı.

Xoxarle yavaşça başıyla onayladı. “Bu hasar görmüş küçük bir teçhizat.” Kalın, ağır sesi sıkıntılı olduğunu saklayamıyordu ve Horza, Xoxarle’nin üstünde ezilmiş hâlde yattığı rampanın zeminine usul usul akan koyu mor kanı gördü.

“Siz iki gururlu savaşçı Zihin’i ele geçirdiğinizi zannederken yanınızda götürdüğünüz şey buydu. Sadece bu. Zayıf bir kalogram yansıtan bir uzak dron. Bunu filoya geri götürmüş olsaydınız sizi en yakındaki kara deliğe atıp isminizi kayıtlardan silerlerdi. Zamanında buraya geldiğim için şanslısınız.”

İdirli kısa süreliğine mahvolmuş drona baktı.

“Sen,” dedi Xoxarle, “haşerelerden de aşağılıksın, insan. Senin zavallı hilelerin ve oyunlarına bir yaşına girmemiş bebeler bile güler. Kalın kafanın içinde o cılız kemiklerinin etrafında olduğundan da çok yağ olsa gerek. Kusmuğum bile senden değerli.”

Horza, İdirli’nin üstüne düşen rampaya çıktı. Ağır ağır Xoxarle’nin yüzünün enkazın içinden çıktığı yere doğru yü-

Aviger bir süreliğine Dorolow'un cesedinin başında durdu. Sonra da Xoxarle'nin Quayanorl dediği İdirli'nin delik, deşik olmuş, hırpalanmış, uzuvları kopmuş cesedinin durduğu uzaktaki erişim rampasına gitti. Aviger etrafına bakınıp kimsenin kendisini izlemediğini düşündü ama hem haşat olmuş başlığından başını kaldıran Horza hem de biraz ısınabilmek umuduyla etrafta dolanıp ayaklarını yere vuran Balveda yaşlı adamın ayağını rampanın üstünde hareketsiz yatan bedene doğru sallayıp başlıklı kafasına elinden geldiğince sert bir tekme savurmasını gördüler. Başlık düştü; Aviger çıplak kafayı tekmeledi. Balveda, Horza'ya baktı, başını iki yana salladı, sonra da volta atmaya devam etti.

Unaha-Closp, Horza'ya, "Tüm İdirliilerin bu kadar olduğundan emin miyiz?" diye sordu. Süzülerek Wubslin'e eşlik edip istasyonun çevresinde dolanarak trenin içinden geçmişti. Şimdi de Değişçin'in karşısındaydı.

Horza drona değil, başlığının dış derisinin iç kısmında şişip birbirlerine kaynamış hâlde duran, kırılmış fiber optik kablolardan oluşan karmakarışık yığına bakıp, "Hepsi bu kadar," dedi. "İzlerini gördün."

"Hımm," dedi makine.

Horza ona bakmamaya devam edip, "Kazandık dron," dedi. "Yedi numaralı istasyonun elektrik sistemini çalıştıracamız, bundan sonra Zihin'in izini sümek çok uzun sürmeyecek."

"Senin şu 'Bay Yeterli' tren setine yaptığımız değişiklikler hakkında dikkat çekecek derecede tasalanmamış gibi duruyor," diye gözlemde bulundu dron.

Horza trenin etrafına saçılmış enkaza ve kalıntılara bakıp omuz silkti, başlığını kurcalamaya devam etti. "Belki umursamıyordur," dedi.

"Sakın bunlardan keyif alıyor olmasın?" dedi Unaha-Closp. Horza ona baktı. "Burası ölüme adanmış bir anıt. Kutusal bir yer. Belki de anıt olduğu kadar sunaktır, biz de sadece tanrılara kurban verme görevimizi yerine getiriyoruzdur."

Horza başını iki yana salladı. "Makine, senin hayal dev-

relerine sigorta takınayı unutmuşlar,” deyip yeniden başlığa baktı.

Unaha-Closp bir tıslama sesi çıkarıp kütle sensörünün içini kurcalayan Wubslin’i izlemeye gitti.

Balveda yanında durmak için volta atmaya ara vererek, “Makinelere ne garezin var Horza?” dedi. Arada bir elleriyle burnunu, kulaklarını ovuşturuyordu. Horza iç çekip başlığı yere bıraktı.

“Yerlerini bildikleri sürece garezim filan yok Balveda.”

Balveda bunu duyunca burnundan kahkahaya benzer bir ses çıkardı; sonra da kaldığı yerden volta atmaya devam etti. Yalson rampanın ilerisinden konuştu:

“Komik bir şey mi söyledin?”

“Makinelerin yerlerini bilmeleri gerektiğini söyledim. Kültür’ün hazzettiği tarzda bir laf değildi.”

Yalson gözlerini İdirli’den almadan, “Evet,” dedi. Sonra da elbisesinin plazma ışınıyla vurulduğu ön kısmındaki hasarlı alana baktı. “Horza?” dedi. “Bir yerde konuşabilir miyiz? Burası olmaz.”

Horza başını kaldırıp ona baktı. Şaşkınlık içinde, “Tabii ki,” dedi. Wubslin rampaya gelip Yalson’un yerini aldı. Yalson, Unaha-Closp’un ışıklarını kısmış, Neisin’in üstünde süzülüşü yere geldi; belli belirsiz görünen bir alan uzantısında bir enjektör tutuyordu.

“Ne durumda?” diye sordu makineye. Dron ışıklarını açtı.

“Ne durumdaymış gibi görünüyor?” dedi. Yalson ile Horza hiçbir şey söylemediler. “Birkaç saat daha dayanabilir.”

Yalson başını iki yana sallayıp peşinde Horza’yla transit tüpe giden tünelin girişine ilerledi. Yalson içeriye, diğerlerinin görüş alanının hemen dışına adım attı ve Değişçin’le yüz yüze gelmek için arkasına döndü. Konuşmak için belli sözcükleri arıyor da bulamıyormuş gibi görünüyordu; başını bir kez daha sallayıp başlığını çıkarıp tünelin eğimli duvarına yaslandı.

“Sorun nedir Yalson?” diye sordu Horza ona. “Bu işe devam etmek konusunda şüpheyi mi kapıldın?”

Yalson başını iki yana salladı. “Hayır; ben devam ediyorum. Şu lanet süper beyini görmek istiyorum. Kimin eline geçeceği umurumda değil; ya da sağlam kalıp kalmadığı filan da ama onu bulmak istiyorum.”

“Buna bu kadar önem verdiğini bilmiyordum.”

“Önemli hâle geldi.” Bakışlarını başka yere çevirip sonra yeniden Horza’ya doğrultup kendinden emin olmayan bir şekilde gülümsedi. “Sikerler, zerre umursamasam bile gelirdim; sırf başını belaya sokınanı engellemek için.”

“Son zamanlarda benden uzaklaşıyor gibi olduğunu düşünmüştüm,” dedi Horza.

“Evet,” dedi Yalson. “Yani, aslında ben şey değildim... ee...” Derin derin iç çekti. “Of, lanet olsun.”

“Ne?” dedi Horza. Yalson’un omuz silktiğini gördü. O küçük, tıraşlı başı yeniden eğildi, uzaktan gelen ışıktaki silüeti görünüyordu.

Yalson başını iki yana salladı. “Ah, Horza,” deyip küçük, genizden bir kahkaha attı. “Buna inanmayacaksın.”

“Neye inanmayacakmışım?”

“Söylesem mi bilemedim.”

“Söyle bana,” dedi Horza.

“Bana inanmanı beklemiyorum, inanırsan da bunun hoşuna gitmesini beklemiyorum. Tamamının değil. Ciddiyim. Belki de aslında...” Sesi gerçekten de canı çok sıkkınmış gibi geliyordu. Horza hafifçe güldü.

“Hadi ama Yalson,” dedi. “Artık duramayacak kadar çok şey söyledin; daha az önce işini yarıda bırakan biri olmadığını demiştin. Ne var, söyle.”

“Hamileyim.”

Horza önce onu yanlış anladığını düşündü, az kalsın duyduğunu sandığı şey üstüne bir şaka yapacaktı ama beyninin bir kısmı Yalson’un ağzından çıkan sesleri baştan alınca Horza duyduğu şeyin tamamen bu olduğundan emin oldu. Yalson haklıydı. İnanmamıştı. İnanamazdı.

“Emin olup olmadığımı sorma,” dedi Yalson. Başını yeniden aşağıya eğmiş, kıpırdatıp durduğu parmaklarına ya da

ötelelerdeki karanlık zemine bakıyordu, eldivensiz, çıplak elleri elbisenin kollarından çıkıp birbirlerine yapışmışlardı. “Eminim.” Yalson ona baktı ama Horza gözlerini göremiyordu, o da Horza’nın gözlerini göremezdi. “Haklıydım değil mi? Bana inanmıyorsun değil mi? Yani, babası sensin. Bu yüzden sana söylüyorum. Sen şey olmasaydın... ben öylesine... sana bir şey söylemezdim.” Omuz silkti. “...Ne kadar radyasyon yediğimizi sorduğumda belki de anlamışsındır diye düşünmüştüm... Ama şimdi de nasıl olduğunu merak ediyorsun değil mi?”

Horza boğazını temizleyip başını iki yana sallayarak, “Yani,” dedi, “kesinlikle mümkün olmaması lazım. İkimiz de... ama farklı türlerdeniz; mümkün olmaması gerekiyor.”

“Eee, bir açıklaması var,” dedi Yalson, hâlâ birbirlerini çimdikleyip ovalamaya devam eden parmaklarına bakıp iç çekti, “ama bundan da hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Söyle bakalım.”

“Şöyle... şöyle oldu. Annem... annem bir Kayada yaşıyordu. Seyahat eden bir Kayada, onlardan bir sürü var biliyorsun ya. En eskilerinden biri; galaksiyi... belki sekiz dokuz bin yıldır dolanıp duruyormuş ve—”

“Bir dakika dur,” dedi Horza, “*kimin* en eski Kayalarından biri?”

“...Babam bir... bir gezegenden, Kayanın bir süreliğine uğradığı bir gezegendenmiş. Annem günün birinde geri döneceğini söylerdi ama hiç dönmedi. Ona sırf hâlâ sağ ise babamı görmek için bir gün o gezegene gideceğimi söyledim... Saf duygusallık diye düşünüyorum ama öyle yapacağımı söyledim, öyle yapacağım da; eğer buradan sağ çıkabilirsem.” O küçük gırtlaktan kahkahasını attı, bakışlarını bir saniyeliğine birbirlerini kurcalayıp duran parmaklarından çevirip istasyonun karanlık boşluğuna baktı. Sonra da yüzünü yeniden Değişçin’e çevirdi, ansızın aciliyeti olan bir şeyden bahsediyormuş gibi, neredeyse yakaran bir tona bürünen bir sesle konuşmaya başladı. “Sadece yarı Kültürcüyüm, Horza, o da doğuştan. Düzgün silah tutabilecek yaşa geldiğim anda

Kayadan ayrıldım; Kültürün bana uyan bir yer olmadığını biliyordum. Türler arası üremek için gereken gen sabitlemesini bu şekilde miras aldım. Daha önce hiç bunun üstüne d   nmemi tim. Bunun bilinçli olması lazım ya da en azından hamile *kalmamayı* düşünmeyi bırakman lazım ama bu defa i lemedi. Belki de bir şekilde gardımı d   rd m. Bilerek olmadı Horza, gerçekten de olmadı; hiç aklıma bile gelmedi. Sadece oldu i te. Ben-”

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sordu Horza sessizce.

“AHT”den inmeden önce fark ettim. Buraya gelmemize daha birkaç gün vardı. Tam ne zaman olduğunu hatırlamıyorum.  nce inanmadım. Ama artık öyle olduğunu biliyorum. Bak” -Horza’ya doğru yaklaştığında sesinde yine o yakarı tonu vardı- “onu d   rebilirim. İstersen sadece düşünerek ondan kurtulabilirim. Belki de çoktan yapardım ama bana bir ailenin olmaması, ismini devam ettirecek kimsenin olmamasıyla ilgili söylediğin şeyleri biliyorum ve düşündüm ki... yani, ben *kendi* ismimi umursamıyorum... sadece senin-” Aniden konuşmayı kesip başını arkaya atıp parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi.

“Bu güzel bir düşünce Yalson,” dedi Horza. Yalson sessizce ba ıyla onaylayıp parmaklarını kurcalamaya döndü.

Ona bakmadan, “Yani, seçimi sana bırakıyorum Horza,” dedi. “Onu tutabilirim. Büyümesine izin verebilirim. Onu  u anki aşamasında bekletebilirim... Hepsi sana kalmış. Belki de karar vermek istemediğimdendir; yani, belki de asilce, kendini feda eden bir karar değildir bu ama i te durum böyle. Karar sende. İ imde nasıl tuhaf bir kırmanın olduğunu kim bilir ama senin haberinin olması gerektiğini düşündüm. Çünkü senden ho lanıyorum ve... Çünkü... bilmiyorum - çünkü bir kez olsun kendimden başka birisi için bir şey yapmamın zamanı gelmişti.” Bir daha başını iki yana salladı, aynı anda hem kafası karı mı  hem özür dileyen hem de kaderine razı bir sesle devam etti. “Belki de her zamanki gibi hoşuma giden neyse onu yapmak istiyorum. Ah...”

Horza kollarını ona doğru uzatıp yavaş yavaş yaklaşma-

ya başlamıştı. Yalson aniden üstüne gelip ona sımsıkı sarıldı. Elbiseleri yüzünden ancak beceriksizce kucaklaşabilmişlerdi ama Horza kadına tutunup onu nazikçe ileri geri salladı.

“Horza bebek sadece dörtte bir Kültürcü olacak, yani eğer onu istersen. Bu kararı sana bıraktığım için üzgünüm. Ama bununla alakan olmasını istemiyorsan, tamam; bir kez daha düşünüp kendi kararımı veririm. Hâlâ benim bir parçam, dolayısıyla belki de sana sormak gibi bir hakkım yok. Ben gerçekten de şey olsun istemiyorum...” Derin derin iç çekti. “Tanrım, bilemiyorum Horza, gerçekten de bilemiyorum.”

Horza ne diyeceğini düşünmüştü, “Yalson,” dedi, “annenin Kültür’den olması hiç umurumda değil. Bu neden, nasıl oldu onu da umursamıyorum. Nihayetine vardırma istiyorsan benim için sorun yok. Kırma olması da umurumda değil.” Onu hafifçe iterek yüzünün olması gereken yerdeki karanlığa baktı. “Yalson gurur ve şükran duydum. Bu güzel bir fikir; hem senin dediğin gibi: Sikerler, ne olacak ya!”

Horza güldü, Yalson da onunla birlikte güldü ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Horza bulundukları durumun tutarsızlığına gülmek istese de gözlerinin yaşardığını hissetti. Yalson yüzünü Horza’nın elbisesinin sert yüzeyine, bir lazer yanığının yanına dayamıştı. Bedeni kendi elbisesinin içinde hafif hafif sarsılıyordu.

Arkalarında, istasyonda ölmekte olan adam soğuk ve karanlığın içinde hafifçe kıpırdanıp tek bir yankı olmaksızın inledi.

Horza, Yalson’u bir süreliğine tuttu. Sonra da onu itip yeniden gözlerine baktı. Yalson, “Diğerlerine söyleme,” dedi.

“İstediğin buysa tabii ki söylemem.”

“Lütfen,” dedi Yalson. Elbiselerinin loş ışığında yüzündeki ince tüyler ve başındaki saçlar bir gezegenin uzaydan görülen puslu atmosferi gibi parlıyorlardı. Horza ne diyeceğini bilemeden ona bir daha sarıldı. Şüphesiz kısmen şaşırdığı içindi bu... ama buna ek olarak bu ifşaatla birlikte aralarındaki şey her ne olursa olsun çok daha önemli hâle getirmişti ve dolayısıyla Horza da yanlış şeyi söylememek, bir hata

yapmamak için çok daha fazla endişeleniyordu. Bunun gereğinden çok şey ifade etmesine izin veremezdi, henüz yapamazdı. Yalson ona hayatı boyunca aldığı en güzel iltifatta bulunmuştu ama bunun salt bu kadar değerli olması onu korkutuyor, dikkatini dağıtıyordu. Kadının ona yaptığı öneri isminin ya da klanının devamlılığını ne ölçüde sağlayacaksa sağlasın, henüz hayallerini buna bağlayamazdı; bir vârisinin olma ihtimalinin sağladığı o belli belirsiz umut ışığı tünellerin aralıksız, dondurucu gecesiyle yüzleşmek için fazla cılız, aynı zamanda cezbedici şekilde savunmasızdı.

“Teşekkür ederim Yalson. Hadi burada bunu karara bağlayalım, sonrasında nasıl ilerleyeceğimize dair daha iyi bir fikrimiz olur. Ama daha sonra fikrini değiştirecek olsan bile, teşekkür ederim.”

Tüm söyleyebildiği bu oldu.

İstasyonun bulunduğu karanlık mağaraya döndükleri sırada dron Neisin’in hareketsiz silüetinin üstüne hafif bir örtü seriyordu. “Hah siz de buradasınız,” dedi. “Size haber vermeyi gereksiz buldum.” Alçak sesle konuşuyordu. “Yapabileceğiniz bir şey yoktu.”

Aviger, Neisin’in cesedini Dorolow’un yanına koyarlarken Horza’ya, “Tatmin oldun mu?” diye sordu. Erişim iskelesinin yanında, Yalson’un bilinçsiz İdirli’nin başındaki nöbetine devam ettiği yerde duruyorlardı.

“Neisin ve Dorolow için üzgünüm,” dedi Horza yaşlı adama. “Sevdiğim insanlardı; canının sıkılmasını anlayabiliyorum. Burada kalınana gerek yok; istersen yüzeye dönebilirsin. Artık güvenli. Hepsinin hakkından geldik.”

“Bizim de çoğumuzun hakkından geldin, değil mi?” dedi Aviger acı bir sesle. “Sen Kraiklyn’den daha iyi değilsin.”

“Kapa çeneni Aviger,” dedi Yalson iskeleden. “Hâlâ hayatı tasın.”

“Senin de durumun kötü sayılmaz değil mi küçük hanım?” dedi Aviger ona. “Senin ve şuradaki *dostunun*.”

Yalson bir anlığına sessiz kalıp ardından, “Aviger düşün-

düğümünden cesurmuşsun,” dedi. “Sadece benden yaşlı ve ufak olmanı azıcık da olsa umursamadığımı aklından çıkarma. Taşaklarını patlatmamı istiyorsan...” Başını yukarı aşağı salladı, dudaklarını büzerek önünde yatmakta olan İdirli subayın hareketsiz bedenine baktı. “... emrine amadeyim ihtiyar oğlan.”

Balveda, Aviger’in yanına gelip kolunu koluna doladı, yürüyerek onu da yanında götürdü. “Aviger,” dedi, “gel sana anlatacak bir maceram var-” Ama Aviger silkinip ondan kurtuldu, kendi başına gidip reaktör vagonunun karşısına oturarak istasyon duvarına yaslandı.

Horza platformun ilerisine, yaşlı adamın oturduğu yere baktı. Yalson’a, “Gözünü radyasyon ölçerinden ayırırsa iyi eder,” dedi. “Reaktör vagonunun orası epey sıcak.”

Yalson bir erzak çubuğunu kemirmeye başlamıştı. “Bırak ihtiyar piç kızarsın.”

Xoxarle kendine geldi. Yalson bilincinin açılmasını izleyip silahını ona doğru salladı. “Şu koca ucubeye rampadan aşağı inmesini söyleyen olur mu Horza?” dedi.

Xoxarle bakışlarını aşağı çevirip Horza’ya baktı, sakil hareketlerle ayağa kalktı. “Zahmet etme,” dedi Maraince, “Şu dil dediğiniz sefil şeyde sizin kadar iyi havlayabiliyorum.” Yalson’a döndü. “Senden sonra adamım.”

Yalson, “Ben dişiyim,” diye hırlayıp silahıyla rampanın aşağısını işaret etti, “hadi şu üç yanaklı kıcını kımıldat da aşağıya in.”

Horza’nın elbisesinin KY birimi ölmüştü. Ama zaten Unaha-Closp, Xoxarle’nin ağırlığını taşıyamayacak olduğundan yürümek zorundaydılar. Aviger uçabiliyordu; Wubslin ile Yalson da öyleydi ama Balveda ile Horza’nın sırayla kasaya binmeleri gerekecekti, Xoxarle de yedi numaralı istasyona olan yirmi yedi kilometrelik yol boyunca ayaklarını sürüye sürüye yürümek zorundaydı.

Dönerken almak için iki insanın cesetlerini transit tüp-

lerine açılan kapıların yanına yerleştirdiler. Horza, Zihin'in uzak dronunun işe yaramaz enkazını istasyonun zeminine fırlatıp lazeriyle vurdu.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı?" diye sordu Aviger. Horza elbisesinin içinde havada süzülen, diğerleriyle beraber tünele doğru ilerlemeye hazır yaşlı adama baktı.

"Bak sana ne diyeceğim Aviger. İşe yarar bir şey yapmak istiyorsan neden şu erişim rampasının tepesine uçup iyice öldüğünden emin olmak için Xoxarle'nin yoldaşının kafasına birkaç defa ateş etmiyorsun."

Aviger, "Baş üstüne Kaptan," deyip alay eder gibi selam çaktı. Havada süzülerek İdirli'nin cesedinin durduğu rampaya ilerledi.

"Tamam," dedi Horza diğerlerine; "hadi gidelim."

Aviger erişim rampasının orta seviyesine konarken yaya tüneline girdiler.

Aviger, İdirli'ye baktı. Zırhlı elbise yanık izleri ve deliklerle kaplıydı. Yaratığın bir kolu ve bir bacağı yerinde değildi; her yerde kuruyup kararmış kan vardı. İdirli'nin başının bir yanı yanıp kararmıştı, Aviger önceden tekmelediği, sol göz çukurunun hemen altındaki yerdeki keratinin çatladığını görebiliyordu. Sıkışıp açık kalmış o ölü göz ona bakıyordu; içinde bulunduğu kemik yarıküresinin içinde yerinden oynamış gibi görünüyordu ve içinden bir çeşit irin akıyordu. Aviger tüfeğini yaratığın başına doğrultup tek atışla ayarladı. İlk atışı yaralı gözü uçurdu; ikincisi bir zamanlar yaratığın burnu olması muhtemel yerin altında bir delik açtı. Delikten yeşil bir sıvı fışkırıp Aviger'in elbisesinin göğsüne geldi. Aviger göğsündeki bulamaçın üstüne matarasından su döküp akıttı.

Silahını omzuna alıp kendi kendine, "Pislik," diye mırıldandı, "hepten... pislik."

"Bakın!"

Tünelde daha elli metre bile ilerlememişlerdi. Wubslin bağırdığı sırada Aviger tünele yeni girip onlara doğru süzül-

meye başlamıştı. Hepsi durup kütle sensörünün ekranına baktılar.

Dip dibe duran yeşil çizgilerin hemen ortasında gri bir leke vardı; önceden de gördükleri reaktörün iziydi bu, sensörleri arkalarındaki trenin nükleer yığını tarafından kandırılıyordu.

Ekranın tam kenarında, dümdüz ilerilerinde, yirmi altı kilometre ötede başka bir yansıma vardı. Bu başka bir gri leke ya da yanlış bir iz değildi. Bir yıldıza benzeyen sert, parlak bir ışık noktasıydı.

12

Komuta Sistemi: Motorlar

“...Camgöbeği renginde bir gök, bedenini kemiklerine kadar kesen bir rüzgâr. Yolculuğun neredeyse tamamı boyunca hava kar yağamayacak denli soğuktu ama on bir gün ve gecenin içinde bir defa kar bizi buldu: Yürüdüğümüz buz sahasının üstüne çöken kar fırtınası, bir hayvan gibi uludu, çelik gibi ısırды. Buz kristalleri sert, donmuş toprakların üstünden sel gibi aktılar. Başını kaldırıp ileriye bakmak da soluk almak da imkânsızdı hatta ayakta durmaya çalışmak bile neredeyse mümkün değildi. Sığ, soğuk bir delik yaptık ve gök açılana dek onun içine uzandık.

“Biz yürüyen yaralıydık, yolunu kaybetmiş bir mangaydık. Kanı bedenlerinin içinde donan bazılarımızı yitirdik. Birimiz kar fırtınasının hâkim olduğu gece öylece kayboluverdi. Bazılarımız yaralarından öldü. Teker teker onları yitirdik, yoldaşlarımızı ve uşaklarımızı. Her biri bize aramızdan ayrıldıktan sonra cesetlerini işimize geldiği gibi kullanmaları için yalvardılar. O kadar az yiyeceğimiz vardı ki; ne demek istediklerini biliyorduk, hepimiz buna hazırдық; söyle bana bundan daha bütün ya da daha asil bir adanmışlık var mıdır?

“O havada ağladığında gözyaşların yüzünde kırılan bir kalp gibi çatırdayarak donuyordu.

“Dağlar. O ince, o acı havada aç bilaç tırmanarak aştığımız o yüksek geçitler. Kar, kumdan ince beyaz zerrelere ibaretti, toz kadar kuru. Onu solumak içeriden donmak de-

mekti. Sarp bayırları aşarken önden ilerleyenlerin ayaklarıyla yerden kaldırdığı serpintiler boğazı asit spreyi gibi yakıyordu. Geçişimizin mahsülü buz ve kardan kristal peçelerdeki gökkuşaklarını gördüm, zaman içinde o renklerden, o dondurucu kuruluktan, o aç, yüksek havadan ve koyu mavi göklerden nefret ettim.

“Üç buzul aştık, yoldaşlarımızın ikisini sestem, gözden uzakta yarıklar aldı, yankıların bile erişemeyeceği derinlere düştüler.

“Bir dağ çemberinin derinliklerinde bir bataklığa rastladık; o çanağın ortasında umutlarımızı emen bir çukur gibi duruyordu. Querl’imiz içine girip yıkılıp gözden gittiğinde onu kurtaramayacak kadar yavaşlık çünkü dumura uğramıştık. Bizi sarmalayan hava bu kadar soğukken, o soluk gün ışığında dahi gözlerimizin gördüğünün imkânsız olduğunu düşünmüştük; bataklığın donmuş olması gerektiğini, sadece gözümüzün yanıldığını, az sonra düzgün görmeye başlayacağımızı ve onun dönüp bize doğru geleceğini düşündük, kara çamurun altına, ulaşamayacağımız bir yere kayıp gözden kaybolacağını değil.

“Orası bir zift çukuruydu, bunu çok geç anladık, ancak katranlı derinlikler bizden haracını aldıktan sonra. Ertesi gün, karşıya geçmenin bir yolunu ararken soğuk daha da amansız oldu, o iğrenç sıvı dahi kilitlenip hareketsiz kalınca diğer tarafa geçebildik.

“Donmuş suların ortasında susuzluktan ölmeye başladık. Kendi bedenimiz hariç karı ısıtmak için kullanabileceğimiz pek bir şeyimiz yoktu, hissizleşene dek o beyaz tozu yemek de bizi soğuktan sersem ediyor, sözlerimize ve adımlarımıza ket vuruyordu. Ama biz devam ettik, uyanırken de, uyumaya çalışırken de, soğuk gücümüzü emse de, sert güneş parıldayan beyaz sahalarda bizi kör edip gözlerimizi acıyla doldursa da yılmadık. Rüzgâr bizi kesti, kar bizi yutmaya çalıştı, kesilmiş siyah camlar gibi dağlar yolumuzu kapattı ve berrak gecedeki yıldızlar bize meydan okudu ama biz devam ettik.

“Ufaklık, neredeyse iki bin kilometre yol katettik, yanımızda sadece enkazdan alıp yanımızda taşıyabildiğimiz az miktarda yiyecek, bariyer canavarının mahvetmediği azıcık teçhizatımız ve kararlılığımızla. Savaş kruvazöründen ayrıldığımızda sayımız kırk dördtü, karlar üstündeki yolumuza başladığımızda ise yirmi yedi: Benim cinsimden sekiz, medjel ahalisinden on dokuz. Yolculuğu ikimiz tamamladık ve uşaklarımızın altısı.

“Işık ve sıcaklığı olan ilk yerin üstüne atılmamıza şaşırmıyormusun? İstedığımızı görür görmez ama hiç sualsiz almamız sana acayip mi geliyor? Yiğit savaşçıların, sadık uşakların soğuktan ölmelerine tanık olduk, buz fırtınaları bizi aşındırıyormuş gibi yıpranmamızı izledik; ölü ve yaban bir yerin bulutsuz, acımasız göklerine bakmış ve şafak vakti geldiğinde kimin kimi yiyeceğini merak etmiştik. Önce şakaya vurmuştuk ama daha sonra, otuz gün boyunca yürümüş, pek çoğumuz ölmüş, buz vadilerinde, dağ geçitlerinde ya da çiğ çiğ midemizdeyken bunu o kadar da komik bulmadık. Son kalanlarımızdan bazıları, belki de yolumuzun doğru olmadığına inanarak çaresizlikten öldüler diye düşünüyorum.

“İnsan arkadaşlarınızı, şu diğer Değişçinleri öldürdük. Birini kendi ellerimle öldürdüm; diğer adam, ilki, uyuyorken bir medjele kurban gitti. Kontrol odasındaki cesurca savaştı, kaybettiğini anlayınca kontrollerin pek çoğunu yok etti. Selam olsun kendisine. Başka bir tanesi daha eşyalarını depoladıkları yerde mücadele verdi; o da güzel öldü. Onlar için çok yas tutmamalısın. Üstlerimin karşısına gözlerim ve kalbimdeki hakikatle çıkacağım. Huzurlarına çıkacak olursam bana ceza vermeyecekler, onlar beni ödüllendirecekler.”

Yalson iri üç bacaklının başında nöbet tutmaya mola verince Horza İdirli'nin arkasına geçmiş, peşinden tünelde ilerliyordu. Horza, Xoxarle'den chuy-hirts hayvanının içinde gezegene gelen akıncılara ne olduğunu anlatmasını istemişti. İdirli de destan anlatarak karşılık vermişti.

“Kadın,” dedi Horza.

“Ne dedin insan?” Xoxarle'nin sesi tünel boyunca güm-

bürdedi. Konuşurken arkaya dönmeye tenezzül etmemiştir; yedi numaralı istasyona giden yaya tünelinin berrak havasına konuşurken güçlü, tok sesi küçük, toplama gruplarının arkasını getiren Wubslin ve Aviger tarafından bile kolaylıkla duyuluyordu.

Horza bıkkınlıkla, "Yine aynı şeyi yaptın," diye İdirli'nin başının arkasına doğru konuştu. "Uyurken öldürülen: Kadındı; dişiydi yani."

"Yani, onunla medjel ilgilendi. Onları koridora dizdik. Yiyeceklerinin bir kısmı yenebilir çıktı; tatları bize cennet gibi geldi."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Horza.

"Yaklaşık sekiz gün önce galiba. Aşağıda ne kadar zaman geçtiğini anlamak güç. Son derece faydalı olacağını bildiğimiz için derhal bir kütle sensörü yapmaya giriştik ama başarısız olduk. Elimizde sadece Değişçin üssünde hasar görmemiş olan şeyler vardı. Teçhizatımızın büyük kısmı Bariyer canavarının saldırısına uğramıştı ya da elimizde kalanları da buraya gelmek için büküm hayvanından yola çıktığımızda ve yolda teker teker öldükçe terk etmemiz gerekmişti."

"Zihin'i bu kadar kolay bulmanızın büyük bir şans olduğunu düşündünüz sanırım." Horza tüfeğini uzun İdirli'nin ensesine doğrultmuş, gözünü bir an bile Xoxarle'den ayırmıyordu. Yaratık yaralanmış olabilirdi –Horza Bölüm Lideri'nin sadece yürüyüşüne bakarak acı çektiğini anlayabilecek kadar iyi tanıyordu bu türü– ama hâlâ tehlikeliydi. Yine de Horza konuşmasından rahatsız değildi; zamanın geçmesine yardımcı oluyordu.

"Yaralı olduğunu biliyorduk. Onu altı numaralı istasyonda bulduğumuzda, ne hareket edip ne de farkımıza vardığına dair en ufak bir işaret gösterince bunları aldığı hasara yorduk. Sizin geldiğinizi biliyorduk; sadece bir gün önceydi. Şansımızın yaver gittiğini bir kez daha üstüne düşünmeden kabul edip kaçmak için hazırlandık. Bizi ucu ucuna yakaladınız. Birkaç saat daha zamanımız olsaydı o treni çalıştırmış olacaktık."

Horza, İdirli'ye, "Kendinizi havaya uçurup radyoaktif toza dönüştürmüş olma ihtimaliniz daha yüksekmiş," dedi.

"Sen istediğini düşün ufaklık. Ben ne yaptığımı biliyordum."

"Eminim," dedi Horza şüphesiz. "Neden bütün silahlarınızı yanınıza alıp yüzeydeki medjele hiç silah bırakmadınız?"

"Değişçinlerden birini canlı ele geçirip sorgulamayı düşünmüştük ama başarısız olduk; hiç şüphesiz kendi hatamız. Bunu yapsaydık aşağıya bizden önce gitmiş kimse olmadığından emin olabilirdik. Ne de olsa buraya çok geç varmıştık. Mevcut tüm silahları yanımıza alıp yüzeydeki uşağı elinde sadece bir iletişim cihazıyla bıraktık ki—"

"İletişim cihazını bulamadık," dedi Horza.

"İyi. Bizimle iletişime geçmediğinde saklaması gerekiyordu," deyip devam etti Xoxarle, "Yani, elimizdeki az miktardaki ateş gücünü en çok ihtiyaç duyulması muhtemel yere götürdük. Burada kendi başımıza olduğumuzu anlayınca bizi koruması için silahı olan bir uşağı yukarı yolladık. Ne yazık ki sizden kısa süre sonra yukarıya ulaşmış."

"Endişelenme," dedi Horza, "iyi iş çıkardı; neredeyse kafamı patlatıyordu."

Xoxarle güldü. Horza sesi duyunca hafifçe irkildi. Sadece gürültülü değildi, aynı zamanda Xoralundra'nın sesinin olmadığı bir şekilde zalimdi de.

"O hâlde zavallı köle ruhu huzur içinde," diye gürledi Xoxarle. "Onun kabilesi daha fazlasını isteyemez zaten."

Horza yedi numaralı istasyona giden yolu yarılama dan durmayı reddetti.

Yaya tüneline oturup dinlendiler. İdirli tüneline en ilerisine oturmuştu, Horza da onunla aynı hizada, tüneline karşı tarafında, yaklaşık altı metre ilerisinde, tüfeği hazırda oturmuştu. Yalson yanındaydı.

Yalson önce onun elbisesine, sonra da kendisinininkine bakıp, "Horza," dedi, "Benim elbisemin KY'sini alabiliriz diye düşünüyorum; ayrılabiliriz. Seninkine monte edebiliriz. Bi-

raz dağınık görünebilir ama idare eder.” Horza’nın yüzüne baktı. Horza’nın gözleri bir anlığına Xoxarle’den uzaklaştı, sonra da hızla geri döndü.

“Ben iyiyim,” dedi Horza. “KY sende kalsın.” Serbest ko-
luyla onu nazıkçe itip sesini alçalttı. “Ne de olsa biraz daha
fazla ağırlık taşıyorsun.” Yalson ona tünelin zemininde azı-
cık da olsa yana kaydıracak kadar sert dirsek atınca da inle-
yip canı yanmış gibi yaparak elbisesinin yan tarafını ovuştur-
du. “Ah,” dedi.

“Şu anda keşke sana söylemeseydim diyorum,” dedi Yal-
son.

Xoxarle ansızın, “Balveda?” deyip devasa kafasını çevi-
rerek Horza’yla Yalson’un ilerisine, palet ve dron Unaha-
Closp’un üstünden Wubslin’in -kütle sensörünü izliyordu-
ve Aviger’in ilerisine, Kültür ajanının gözlerini kapatmış,
sessizce duvara yaslanarak oturduğu yere baktı.

Balveda, “Bölüm Lideri,” diyerek sakın gözlerini açtı, tü-
nelin ilerisindeki İdirli’ye baktı.

“Değişçin Kültür’den olduğunu söylüyor. Sana biçtiği rol
bu. Senin bir casus olduğuna inanmamı istiyor.” Xoxarle ba-
şını yana eğip tünelin karanlık tüpünün ilerisine, kadının
eğimli duvara yaslanıp oturduğu yere baktı. “Sen de benim
gibi bu adamın tutsağıymışsın gibi duruyorsun. Bana onun
olduğunu iddia ettiği şey olduğunu mu söylüyorsun?”

Balveda gözlerini önce Horza’ya, ardından İdirli’ye çevi-
rirken ağır bakışları tembel, neredeyse küstahtılar. “Korka-
rım öyle Bölüm Lideri,” dedi.

İdirli başını bir yandan diğerine çevirip gözlerini kırptır-
tır ardından homurdandı. “Ne tuhaf. Hepinizin beni kandır-
maya çalışması için bir neden bulamıyorum ya da bu adamın
hepinizin üstünde böylesine bir hâkimiyet kurmasını sağla-
yacak bir şey de gelmiyor aklıma. Ancak kendi hikâyesini hiç
inanılır bulmuyorum. Hakikaten bizim tarafımızdaysa, sen
de hakikaten söylediğin kişiysen büyük davamızı sekteye uğ-
ratacak hatta sizin davanıza yardım edecek şekilde davran-
dım demektir kadın. Ne kadar tuhaf.”

Balveda ağzının içinden, “Sen düşünmene bak,” deyip gözlerini kapattı ve başını yeniden tünelin duvarına dayadı.

Aviger tünelin gerisinden, “Horza kimsenin tarafında değil, o sadece kendini tutuyor,” dedi. İdirli’yle konuşuyordu ama cümlesinin sonunda bakışları Horza’ya kaydı, başını eğip yanındaki yemek kabına baktı ve içindeki son birkaç kırıntıyı aldı.

Xoxarle ona bakmayan yaşlı adama, “Sizin tüm cinsiniz böyle,” dedi. “Tüm yapınız böyle; hepiniz evrende mevcut olmanıza izin verilen kısa süre boyunca kardeş türünüz insanların tepesine binip dişiniz tırnaklarınızla kendinize yol açmak, fırsat bulunca üremek zorundasınız ki en güçlü soy-lar hayatta kalsın, en zayıfları da ölsün. Böyle olduğunuz için sizi suçlamak bilinçli olmayan bir etoburu vejetaryen yap-maya çalışmak kadar mantıklı olur sadece. Hepsiniz kendi tarafınızı tutuyorsunuz. Bizim durumumuz farklı.” Xoxarle, Horza’ya baktı. “Tüm bunlara katılıyor olmalısın Değişçin müttefik.”

“Evet, siz farklısınız,” dedi Horza. “Ama benim tek umu-rumda olan şey Kültür’le savaşıyor olmanız. Nihayetinde Tanrı’nın nimeti de cezası da çıkabilirsiniz ama beni ilgilen-diren şey şu anda onunkilerle savaşıyor olmanız.” Horza ba-şıyla gözlerini açmasa da gülümseyen Balveda’yı işaret etti.

“Ne kadar da pragmatik bir yaklaşım,” dedi Xoxarle. Hor-za diğerlerinin devin sesindeki hafif şakacı tavrı fark edip edemediklerini merak etti. “Kültür sana ondan bu kadar nef-ret etmene neden olacak ne yaptı?”

“Bana hiçbir şey yapmadı,” dedi Horza. “Sadece onlarla aynı fikirde değilim.”

“Vay vay,” dedi Xoxarle, “siz insanlar beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz.” Aniden kamburunu çıkardı, ağzından öğütülen kayaları anımsatan çatırtılı gürlemeli bir ses geldi. Devasa be-deni sarsıldı. Xoxarle başını çevirip tünelin zeminine tükürdü. İnsanlar birbirlerine bakıp İdirli’nin ne kadar kötü yaralandı-ğını merak ederken başını çevirip durdu. Xoxarle sessizleşti. Eğilip tükürdüğü şey her neyse ona baktı, genzinden uzak-

lardan gelen, yankılanan bir gürültü çıkarıp Horza'ya döndü. Yeniden konuştuğunda sesi hırıltılı ve boğuktu. "Evet, Bay Değişçin, sen değişik bir adamsın. Dikkatli ol, ekibinde biraz fazla aykırılık olmasına izin veriyorsun." Xoxarle tünelin gerisindeki Aviger'e bakınca o da başını kaldırıp İdirli'ye korku dolu bir ifadeyle aynı şekilde karşılık verdi.

Horza, Bölüm Lideri'ne, "İdare ediyoruz," dedi. Ayağa kalkıp diğerlerine baktı, yorgun bacaklarını açtı. "Gitme zamanı." Xoxarle'ye baktı. "Yürüyecek hâlin var mı?"

"Bağlarımı çözersen kaçamayacağın kadar hızlı koşarım, insan," diye mırıldandı Xoxarle. Devasa cüssesini çömeldiği yerden kaldırdı. Horza yaratığın yüzünü oluşturan kara, geniş V şekline bakıp başını yavaşça yukarı aşağı salladı.

"Sağ kalmaya bak ki seni filoya geri götürebileyim Xoxarle," dedi Horza. "Kovalamaca ve dövüşme zamanı geçti. Artık hepimiz Zihin'i arıyoruz."

"Sefil bir av bu, insan," dedi Xoxarle. "Tüm bu olay için rezil bir son. Senden utanmama neden oluyorsun ama sonuçta sadece bir insansın."

Yalson, İdirli'ye, "Off, çeneni kapat da yürü," dedi. Elbisesinin kontrol birimindeki düğmelere bıçak saplıyormuş gibi sert hareketlerle basıp yükselerek Xoxarle'nin başıyla aynı seviyeye geldi. İdirli burnundan soluyup başını çevirdi. Topallayarak yaya tüneline ilerlemeye başladı. Teker teker peşinden gittiler.

Horza birkaç kilometre sonra İdirli'nin yorulmaya başladığını fark etti. Devlin adımları kısaldı; omuzlarındaki muazzam keratin levhaları sanki içlerindeki bir sızıyı hafifletmek istermiş gibi gitgide daha sık hareket ettirmeye başladı ve arada bir kendine gelmek istermiş gibi başını sallıyordu. İki defa dönüp duvara tükürdü. Horza duvardan aşağı akan sıvının ne olduğuna baktı: İdirli kanıydı.

Sonunda Xoxarle tökezledi, yana doğru sendeledi. Horza bir süre paletin üstünde gittikten sonra yeniden arkasına geçmişti. İdirli'nin iki yana sallanmaya başladığını görünce

yavaşlayıp diğerlerini de haberdar etmek için elini kaldırdı. Xoxarle alçak inleyen bir ses çıkarıp yarım döndü, sonra da yana doğru sendeleyip bağlanmış bacaklarındaki telleri sonuna kadar gerip bir müzik aletine aitlermiş gibi inleterek öne doğru devrildi ve yere düşüp hareketsiz kaldı.

“Ah...” dedi biri.

Horza, “Geri durun,” deyip dikkatle İdirli’nin uzun, hareketsiz bedenine doğru ilerledi. Yerde öylece duran o koca kafasına baktı. Altından sızan kan küçük bir birikinti oluşturmuştu. Yalson, Horza’ya katılıp silahını düşmüş yaratığa doğrulttu.

“Öldü mü?” diye sordu Yalson. Horza omuz silkti. Diz çöküp çıplak eliyle İdirli’nin vücuduna, bazen içerideki kanın düzenli akışını hissetmenin mümkün olduğu boynundaki bir noktaya dokundu ama hiçbir hareket yoktu. Bölüm Lideri’nin gözlerinden birini kapatıp açtı.

“Sanmıyorum.” Birikintideki kara kana dokundu. “Fena bir iç kanaması var gibi duruyor.”

“Ne yapabiliriz?” dedi Yalson.

“Çok bir şey yapamayız.” Horza düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu.

Aviger kasanın öbür tarafından, Balveda’nın önünde olup biteni kara, sakın gözlerle izlediği yerden, “Kan sulandırıcıya ne dersiniz?” dedi.

“Bizimkiler onlarda işlemiyor,” dedi Horza.

“Deri spreyi,” dedi Balveda. Hepsi dönüp ona baktılar. O da başını yukarı aşağı sallayıp Horza’ya baktı. “Tıbbi alkolünüz, biraz da deri spreyiniz varsa ikisini eşit oranda karıştırıp bir solüsyon hazırlayın. Yaraları sindirim sistemindeyse bu işine yarayabilir. Solunum sistemindeyse öldü demektir.” Balveda, Horza’ya bakıp omuz silkti.

“Yani, bütün gün burada duracağımıza hadi bir şey yapalım,” dedi Yalson.

“Denemeye değer,” dedi Horza. “Eğer bu şeyi boğazından aşağıya dökeceksek onu doğrultsak fena olmaz.”

Dron paletin altından bıkkınlıkla, “Bu,” dedi “hiç şüph-

siz işin bana düştüğü anlamına geliyor.” Öne doğru süzülüp paleti yere, Xoxarle’nin ayaklarının yanına koydu. Dron yükünü sırtından tünelin zeminine aktarırken Balveda aşağıya indi. Dron, Yalson’la Horza’nın sere serpe uzanmış İdirli’nin yanında durdukları yere süzüldü.

Horza, Yalson’a, “Ben de dronla birlikte kaldıracam,” diyerek silahını yere koydu; “sen silahını onun üstünden ayırma.”

Tünelin zemininde diz çökmüş, kütle sensörünün kontrollerini kurcalayan Wubslin sessizce kendi kendine ısıklık çalışıyordu. Balveda onları izlemek için kasanın arkasından dolandı.

“İşte burada,” dedi Wubslin, ona gülümseyip başıyla yeşil çizgili ekrandaki beyaz noktayı işaret etti. “Tam bir güzellik, değil mi?”

“Yedi numaralı istasyonda diye mi düşünüyorsun Wubslin?” Balveda ince omuzlarını kamburlaştırıp ellerini iyice ceketinin ceplerine soktu. Ekranı izlerken burnunu kırıştırdı. Kendine bile kötü kokuyordu.

Aşağıda, yıkanmadan geçirdikleri bunca zamandan sonra hepsi kokuyor, çevrelerine hayvan kokuları saçıyorlardı. Wubslin başını yukarı aşağı salladı.

“Öyle olmalı,” dedi Kültür ajanına. Horza ile dron uzuvları gevşemiş İdirli’yi oturur pozisyona getirmekte zorlandılar. Aviger yardım etmek için öne doğru ilerleyip yaklaşırken başlığını çıkardı. Wubslin nefes alarak Balveda’dan çok kendisine, “Öyle olmalı,” dedi. Silahı omzundan düşünce kaldırıp suratını asarak normalde silahın kayışının sarkmasını engellemesi gereken sıkışmış makaraya baktı. Silahını kasanın üstüne koyup kütle sensörünü kurcalamaya döndü. Balveda yavaşça yaklaşıp mühendisin omzunun üstünden baktı. Horza ile dron Unaha-Closp tüm güçleriyle yüklenip Xoxarle’yi yavaşça yerden kaldırırken Wubslin başını kaldırıp çevirerek Balveda’ya baktı. Kültür ajanına beceriksizce gülümseyip kasanın üstüne yerleştirdiği lazer tüfeğini Balveda’nın biraz daha ilerisine itti. Balveda ona karşılık olarak küçük bir gü-

lümseme takınıp bir adım geriledi. Ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını kavuşturarak biraz daha ileriden Wubslin'in çalışmasını izledi.

Horza o, Aviger ve Unaha-Closp, Xoxarle'i çekiştire çekiştire sonunda sırtını tünelin kenarına dayarken soluk soluğa, "Piç amma da ağırılmış," dedi. İdirli'nin devasa kafası gevşek bir şekilde göğsünün üstüne doğru sarkmıştı. Muazzam ağzının kenarından bir sıvı akıyordu. Horza ile Aviger doğruldular. Aviger kollarını gerip inledi.

Xoxarle ölmüş gibiydi; bir, bilemedin iki saniye boyunca.

Sonra müthiş bir güç onu duvardan ileriye fırlattı sanki. Kendisini ileriye ve yana doğru atıp bir koluyla Horza'nın göğsüne çarpıp Değişçin'i Yalson'un üstüne gönderdi; aynı zamanda kısmen eğdiği bacakları bir anda düzeldi ve İdirli koşarak gruptan uzaklaşıp Aviger'in -onu da tünelin duvarına fırlatıp- ve Unaha-Closp'un -Xoxarle'nin diğer eliyle tünelin zeminine çarpıldı- yanından geçerek palete doğru gitti.

466 Xoxarle paletin üstünden zıplayıp kaldırdığı kolunu ve devasa yumruğunu indirdi. Wubslin'in eli henüz silahına doğru hareket etmeye başlamamıştı bile. İdirli yumruğunu tüm gücüyle indirip kütle sensörünü tek bir ezici darbeyle parçaladı. Diğer eli de lazeri kapmak için fırladı. Wubslin içgüdüsel olarak kendini arkaya atıp Balveda'ya çarptı.

Xoxarle'nin eli lazer tüfeğinin etrafında bir hayvanın bastığı bir kapan gibi kapandı. Havada takla atıp sensörün dağılmakta olan enkazının üstünden geçti. Elindeki silahı döndürüp Horza, Yalson ve Aviger'in hâlâ dengelerini bulmaya, Unaha-Closp'un da hareket etmeye başladığı yere doğrulttu. Xoxarle kısa süre için kımıldamadan durup doğrudan Horza'ya nişan aldı.

Unaha-Closp küçük, aerodinamiği kötü bir füze gibi İdirli'nin alt çenesine çarpınca Bölüm Lideri'nin boynu omuzlarının üstünden geriye doğru gerildi, üç ayağı da yerden kesilip bacakları hızla bir araya toplandı ve kolları iki yana açılarak arkaya doğru devrildi. Xoxarle tok bir ses çıkararak Wubslin'in yanına düştü ve orada hareketsiz kaldı.

Horza eğilip tüfeğini aldı. Yalson da eğilip hızla dönerek silahını Xoxarle'ye doğrulttu. Balveda, Wubslin'in kendisine çarpmasından sonra arkaya doğru sendelemişti ama şimdi eli ağzında ayağa kalkıp Unaha-Closp'un Xoxarle'nin yüzünün üstünde, havada süzüldüğü yere bakıyordu. Aviger başını ovalayıp kızgınlıkla duvara baktı.

Horza, İdirli'nin yanına gitti. Xoxarle'nin gözleri kapalıydı. Wubslin tüfeğini İdirli'nin gevşek yumruğundan çekip aldı.

Horza başıyla onaylayarak, "Kötü iş çıkarınadın dron," dedi.

Makine ona döndü. "Unaha-Closp," dedi bezginlikle.

"Tamam," dedi Horza iç çekerek. "İyi iş çıkardın Unaha-Closp." Horza, Xoxarle'nin bileklerine bakmaya gitti. Teller kopmuştu. Bacaklarındaki teller sağlamdı ama kollarındaki teller ip gibi kopmuştu.

"Onu öldürmedim, değil mi?" dedi Unaha-Closp. Tüfeğinin namlusunu Xoxarle'nin başına dayamış olan Horza başını iki yana salladı.

Xoxarle'nin bedeni titremeye başladı; gözleri aniden açıldı. "Hayır, ölü değilim ufak dostlarım," dedi İdirli ve kahkahasının çatırtılı, gıcırtılı sesi tünellerde yankılandı. Kollarından destek alıp gövdesini yavaşça yerden kaldırdı.

Horza yan tarafına bir tekme attı. "Sen—"

"Ufaklık!" Horza başka bir şey söyleyemeden Xoxarle güldü. "Müttefiklerine böyle mi davranıyorsun?" Çenesini ovalayıp kırılmış keratin levhalarını oynattı. O koca sesiyle, "Ben yaralıyım," diye duyurup ardından bir kez daha kahkahalara boğulunca V şeklindeki koca kafası kasanın arkasında duran enkaza doğru sallandı, "ama henüz o değerli kütle sensörünüzle aynı hâlde değilim!"

Horza silahını İdirli'nin kafasına geçirdi. "Aslında seni—"

"Aslında hemen şimdi kafamı uçurman lazım; biliyorum Değişçin. Sana zaten öyle yapmanı söylemiştim. Neden yapmıyorsun?"

Horza parmağını tetiğe dayayıp nefesini tuttu, sonra da kükredi —önündeki silüete bir sözcük ya da anlamı olan baş—

ka bir şey içermeyen bir ıglık attı- sonra da basıp giderek paletin yanından geçti. “Şu orospu çocuğunu bağlayın!” diye bögürüp ayaklarını vura vura olduğu yerde dönerek onu izleyen Yalson’un yanından geçti; ardından Yalson başını küçük bir hareketle iki yana sallayıp geri dönerek Aviger’in -arada bir kütle sensörüne kederli bakışlar atan Wubslin’in de yardımıyla- İdirli’nin kollarını vücudunun yanına bastırıp birkaç kat tel ile sımsıkı bağlamasını izledi. Xoxarle hâlâ kahkahalarla sarsılıyordu.

“Bence kütlemini tespit etti! Yumruğumu tespit etti! Ha!”

Yalson ona yetişince Horza, “Birinin şu üç bacaklı pisliğe elbisemde bir kütle sensörümüz daha olduğunu söylemesini umuyorum,” dedi. Yalson omzunun üstünden arkasına bakıp konuştu:

“Yani ona söyledim ama inandığını sanmıyorum.” Horza’ya baktı. “Çalışıyor mu?”

Horza bilek kontrollerindeki küçük ekrana baktı. “Bumenzilden hayır ama yaklaşınca çalışacak. Endişelenme, o şeyi ne olursa olsun bulacağız.”

“Endişelenmiyorum,” dedi Yalson. “Dönüp bize katılacak mısın?” Yeniden diğerlerine baktı. Yirmi metre arkadaydılar. Arada bir hâlâ kıkırdayan Xoxarle en öndeydi, hemen arkasında Wubslin elinde şok tabancasıyla nöbet tutuyordu. Balveda paletin üstündeydi ve Aviger de arkasından süzülerek geliyordu.

Horza başıyla onayladı. “Evet öyle yapacağım. Burada bekleyelim.” Durdu. Süzülmek yerine yürümekte olan Yalson da durdu.

Xoxarle yaklaşırken tünel duvarına yaslandılar. Horza kadına, “Bu arada, nasılsın?” diye sordu.

Yalson omuz silkti. “İyiyim. Sen nasılsın?”

“Demek istediğim-” diye başladı Horza.

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedi Yalson, “ve sana iyi olduğumu söyledim. Şimdi, bu kadar can sıkıcı olma bakalım.” Ona gülümsedi. “Tamam mı?”

Horza, “Tamam,” deyip İdirli yanlarından geçerken tüfeğini Xoxarle’ye doğrulttu.

“Yolunu mu kaybettin Değişçin?” diye homurdandı dev.

“Sen yürümene bak,” dedi Horza ona. Wubslin’e ayak uydurup yürümeye başladı.

“Tüfeğimi paletin üstüne koyduğum için üzgünüm,” dedi mühendis. “Aptalcaydı.”

“Sorun değil,” dedi Horza. “Peşinde olduğu şey sensördü. Tüfek sadece hoş bir sürpriz olmalı. Her neyse, dron bizi kurtardı zaten.”

Horza burnundan kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı. Kendi kendine, “Dron bizi kurtardı,” diye tekrar edip başını iki yana salladı.

...ah ruhum ruhum, artık her şey karanlık. artık ölüyorum, şimdi kayıp gideceğim ve geriye hiçbir şey kalmayacak. korkuyorum. ulu varlık, acı bana ama korkuyorum. zaferin uykusu olmayacak; öyle duydum. Sadece ölümüm. karanlık ve ölüm. her şeyin bir olma ânu, yok olma hâli. başarısız oldum; duydum ve artık biliyorum. başarısız oldum. ölüm benim için fazla iyi. hak ettiğimden fazlası, çok daha fazlası. bırakamıyorum ve dayanmak zorundayım çünkü çabuk, istençli bir ölümü hak etmiyorum. yoldaşlarım bekliyor ama nasıl büyük bir başarısızlığa uğradığımı bilmiyorlar. aralarına katılacak kadar değerli değilim. klanım gözyaşı dökmek zorunda.

ah bu ıstırap... karanlık ve ıstırap...

İstasyona geldiler.

Komuta sistemi treni platformun üstünde heyula gibi dikilmiş, karanlık, uzun gövdesi istasyona girmekte olan küçük grubun ışıklarında parıldıyordu.

“Evet, sonunda geldik,” dedi Unaha-Closp. Durup

Balveda'nın kasanın üstünden kayarak inmesine izin verdi ve ardından üstü erzak ve çeşitli malzemelerle dolu paleti tozlu zemine indirdi.

Horza, İdirli'ye en yakındaki erişim iskelesine dayanmasını emredip onu oraya bağladı.

Xoxarle, Horza kendisini metale bağlarken, "Eee," dedi, "şu küçük Zihin'inden ne haber ufaklık?" Vücuduna tel dolayan insana bir çocuğu ayıplayan bir yetişkinmiş gibi baktı. "Neredeymiş bakalım? Göremiyorum."

"Sabırlı ol, Bölüm Lideri," dedi Horza.

Teli iyice bağlayıp sınıadı ve geriye çekildi. "Rahat mısınız?" diye sordu.

"Bağırsaklarım sızlıyor, çenem kırıldı, elimin içinde de kütle sensörünüzün parçaları var," dedi Xoxarle. "Aynı zamanda ağzımın içi de sizi ikna edecek bütün o kanı akıtmak için ısırduğımdan ağrıyor. Bunların haricinde teşekkür ederim müttetik." Xoxarle başını becerebildiği kadar eğdi.

"Sakin bir yere gideyim deme." Horza'nın yüzünde ince bir gülümseme belirdi. Yalson'u Xoxarle'ye bekçilik etmeye bırakıp Wubslin'le elektrik şalterlerinin olduğu odaya gittiler.

"Açım," dedi Aviger. Paletin üstüne oturup bir besin çubuğu açtı.

Şalter odasına girince Horza birkaç saniyeliğine ölçü, düğme ve şalterleri inceledi, sonra da kontrolleri ayarlamaya girişti.

Wubslin, "Ben, ee..." diye başlayıp başlığın açık vizöründen elini sokup alnını kaşdı, "merak ediyordum da... elbisendeki kütle sensörü... çalışıyor mu acaba?"

Bir kontrol grubunun ışıkları yandı, yirmi kadranlık bir set hafif hafif ışıldamaya başladı. Horza kadranları inceleyip "Hayır. Kontrol ettim. Trenden düşük bir değer okuyor ama başka bir şey tespit etmedi. Tünelin iki kilometre gerisine geldiğimizden beri böyle. Ya geminin sensörü kırıldıktan sonra Zihin yer değiştirdi ya da elbisemdeki sensör düzgün çalışmıyor."

“Siktir,” diyerek iç çekti Wubslin.

“Sikerler, ne olacak,” deyip birkaç şalteri açtı Horza ve birkaç sayacın daha aydınlanmasını izledi. “Hadi elektriği açalım. Belki aklımıza bir fikir gelir.”

“Evet,” diyerek başıyla onayladı Wubslin. Işıkların gelip gelmediğini görmek istermiş gibi odanın açık kapılarından geriye baktı. Tek gördüğü loş platformda duran Yalson’un sırtının karanlık silüetiydi. Ötesinde de gölgeler arasındaki üç katlı trenin bir kısmı görünüyordu.

Horza başka bir duvara gidip birkaç kolun konumunu değiştirdi. Bir iki kadrana hafifçe vurup parlak bir ekrana baktı, sonra da ellerini ovuşturup başparmağını merkezi konsoldaki bir düğmenin üstüne koydu. “Evet, işte budur,” dedi.

Başparmağını düğmeye bastırdı.

“Evet!”

“Hey-hey!”

“Başardık!”

“Bana sorarsan geç bile kalmıştık.”

“Hımmmm, ufaklık, demek böyle yapıliyormuş...”

“...Siktir! Bu renk olduğunu bilseydim yemeye başlamazdım...”

Horza diğerlerini duydu. Derin bir nefes alıp Wubslin’e bakmak için döndü. Tıknaз mühendis hafifçe gözlerini kırıştırarak elektrik kontrol odasının parlak ışıklarının altında duruyordu. Gülümsedi. “Muhteşem,” dedi. Başını yukarı aşağı sallamaya devam edip odanın etrafına bakındı. “Muhteşem. Sonunda.”

“İyi iş çıkardın Horza,” dedi Yalson.

Horza başka, daha büyük şalterlerin, kapattığı ana şaltere bağlı otomatik şalterlerin ayaklarının altındaki alanda hareket ettiklerini duyabiliyordu. Odayı inleme sesleri dolurdu ve bütün etrafını uyanmakta olan bir hayvanın sıcak rayıhasına benzeyen bir yanık toz kokusu kapladı. Dışarıdaki istasyondan içeriye ışık hücum etti. Horza ile Wubslin birkaç sayaç ile monitörü kontrol edip dışarı çıktılar.

İstasyon pırıl pırıldı. Işıldıyordu; gri-siyah duvarlar çatıyı

kaplayan ışık şeritleri ve panellerinden gelen ışığı yansıtıyorlardı. İlk defa doğru düzgün görebildikleri Komuta Sistemi treni, istasyonu bir uçtan diğerine dolduruyordu: Metal bir canavar gibi, bir eklem bacaklının devasa android bir versiyonu gibi parlıyordu.

Yalson başlığını çıkarıp parmaklarını kısacık kırpılmış saçlarının içinden geçirip yukarıya, çevresine bakıp istasyonun yukarılardaki çatısından düşen sarı-beyaz ışıktaki gözlerini kıstı.

Unaha-Closp, Horza'ya doğru süzülerek, "Peki o hâlde," dedi. Makinenin kasası bu yeni, sert ışığın altında parılıyordu. "Aradığımız şu cihaz tam olarak nerede?" Horza'nın yüzüne yaklaştı. "Elbisenin sensörü onu tespit edebiliyor mu? Burada mı? Bulduk mu?"

Horza makineyi eliyle itti. "Bana zaman ver dron. Daha yeni geldik. Elektriği açtım değil mi?" Arkasında hâlâ etrafına bakınmakta olan Yalson ve bakışlarını çoğunlukla parlayan trene yöneltmiş olsa da aynı şekilde aval aval bakan Wubslin ile dronun yanından yürüyüp gitti. Trenin içinde ışıklar yanıyordu.

İstasyon çalışmaya başlamış rölantideki motorların uğultusu, hava sirkülasyon cihazları ve pervanelerin tıslamasıyla dolmuştu. Unaha-Closp, Horza'yla yüz yüze gelmek için adamın başıyla aynı seviyede süzülerek etrafından dolandı.

"Ne demek istiyorsun? Tek yapman gereken ekrana bakmak değil mi; oradan Zihin'in nerede olduğunu göremiyor musun?" Dron daha yakınına gelip Horza'nın elbisesinin yenindeki kontrollere ve küçük ekrana bakmak için alçaldı. Horza dronu eliyle kovaladı.

"Reaktör biraz parazit yapıyor." Horza, Wubslin'e baktı. "Üstesinden geliriz."

Yalson makineye, "Tamirat alanının etrafına bir göz at, mekânı kolaçan et," dedi. "Bir işe yara."

"Çalışmıyor değil mi?" dedi Unaha-Closp. Horza'nın hızına ayak uydurup hâlâ önünde, gözünün hizasında havada süzülerek geriliyordu. "Şu üç bacaklı manyak paletin üstün-

deki kütle sensörünü parçalayınca kör dolduk; en başa döndük, değil mi?”

“Hayır,” dedi Horza sabırsızlıkla, “dönmedik. Onu tamir edeceğiz. Şimdi, bir kez olsun işe yarar bir şey yapmaya ne dersin?”

Unaha-Closp kulağa duygusal gibi gelen bir sesle, “Bir kez olsun mu?” dedi. “*Bir kez olsun mu?* Şuradaki küçük şirin İdirli irtibat subayı tünelden çıkmamızdan önce cinnet geçirdiğinde hepinizin postunu kimin kurtardığını unutuyorsun galiba.”

Horza sıktığı dişlerinin arasından, “*Pekâlâ* dron,” dedi. “Sana teşekkür ederim dedim. Şimdi, neden belki görülecek bir şey vardır diye istasyonda bir tur atmıyorsun?”

“Mesela uzay elbiselerinin yandan yemiş kütle sensörlerinde tespit edilemeyen zihinler gibi mi? Peki ben bununla meşgulken siz ne yapacaksınız?”

“Dinleneceğiz,” dedi Horza. “Ve düşüneceğiz.” Xoxarle’nin önünde durup İdirli’nin bağlarını inceledi.

“Aman ne harika,” dedi Unaha-Closp alaycı bir sesle. “Sanki o kadar düşünmeniz bir halta yaradı da.”

“Yeter artık Unaha-Closp,” deyip derin derin iç çekti Yalson, “ister git ister kal ama çeneni kapat.”

“Anlıyorum! Tabii ya!” Unaha-Closp onlardan uzaklaşıp yükseldi. “Gidip ortadan kaybolayım o hâlde! Zaten yapmam gereken—”

Söylene söylene süzülerek uzaklaştı. Horza bağırarak dronun sesini bastırdı. “Gitmeden önce, söylesene hiç alarm sesi duyabiliyor musun?”

“Ne?” Unaha-Closp aniden durdu. Wubslin’in yüzünde acı içinde, düşünceli bir ifade belirdi, kulaklarının hassasiyetinin üstündeki bir frekansı duymaya çalışıyormuş gibiydi.

Unaha-Closp bir an sessizliğe büründü, ardından, “Hayır. Alarm filan yok,” dedi. “Ben gidiyorum. Diğer trene bakacağım. Daha uzlaşmacı bir ruh hâlinde olabileceğinizi düşündüğümde geri geleceğim.” Arkasına dönüp hızla uzaklaştı.

Aviger, "Dorolow olsa alarm sesini duyardı," diye mırıldansa da kimse onu duymadı.

Wubslin istasyonun ışıklarında parıldayan trene baktı; tren de tıpkı onun gibi, içinden gelen bir ışıkla parlıyormuş gibi görünüyordu.

...nedir bu? ışık mı bu? hayal mi görüyorum? ölüyor muyum? ölürken böyle mi oluyor? şimdi mi ölüyorum, bu kadar erken mi? biraz daha zamanım var diye düşünmüştüm, bunu hak etmediğimi...

ışık! hakikaten de ışık!

Yeniden görebiliyorum!

Kendi kurumuş kanıyla soğuk metale kaynamıştı, bedeni çatlamış ve bükülmüştü, uzuvları kopmuştu, ölüyordu. Sağlam gözünü yapabildiği kadar açtı. Üstü çapakla kaplandığından kırparak temizlemeye uğraştı.

Bedeni karanlık, yabancı, acı dolu bir ülke gibiydi, işkence dolu bir kıta.

474 ...Bir gözü kalmıştı. Bir kolu. Bir bacağı eksikti, kopup gitmişti. Bir diğeri hissiz ve felç olmuş, sonuncusu da kırılmıştı (emin olmak için o uzvu hareket ettirmeye çalıştı; ateş gibi bir acı bedeninin ve ıstırabından oluşan o gölgeler içindeki ülkenin üstünde çakan bir şimşek gibi onu kavurup geçti) ve yüzüm... yüzüm...

Kendini ezilmiş bir böcek gibi hissediyordu, çocukların bir öğleden sonra oynadıkları zalim bir oyunun ardından terk edip gittikleri bir böcek gibi. Onun öldüğünü düşünmüşlerdi ama onun yapısı insanlardan farklıydı. Birkaç delik vız gelip tırıs giderdi; kesilmiş bir uzuv ise... yani onun kanı bir kol ya da bacağı bedeninden ayrılınca onlarınki gibi foşur foşur ak mıyordu (dirikesim kayıtlarını izlemişti) ve bir savaşçı için şok söz konusu değildi; onların acınası, yumuşak, et gibi sarkık sistemleri gibi değildi. Yüzünden vurulmuştu ama ışın ya da kurşun kafasının içindeki keratinden beyin korumasını delememiş ya da sinirlerini kesmemişti. Aynı şekilde gözleri ezilmişti ama yüzünün diğer yanı sağlamdı ve hâlâ görebiliyordu.

Işık o kadar parlaktı ki... Gözü açıldı, hareket etmeden istasyonun tavanına baktı.

Yavaş yavaş öldüğünü hissedebiliyordu; yine onların sahip olmayabileceği, içinden gelen bir bilgiydi bu. Kanın vücudunun içinde yavaşça sızmasını, gövdesinin üst kısmında basıncın artmasını, beden sıvılarının keratin kabuğundan ağır ağır dışarıya sızdığını hissedebiliyordu. Elbisesinden arta kalanlar ona yardımcı olabilirdi ama onu kurtaramazdı. İç organlarının yavaşça kapandıklarını hissedebiliyordu: Bir sistemde olmasa diğerinde başa çıkamayacağı kadar fazla delik vardı. Midesi son yemeğini asla sindiremeyecekti ve normalde vücudu son güç rezervlerine ihtiyaç duyduğunda kullanılmak üzere bir hiper oksijenize kan rezervi bulunan vücudunun arka kısmındaki ciğer kesesi boşalıyor, değerli yakıtını bedeninin düşmekte olan kan basıncına karşı yürüttüğü nfile mücadelede boş yere harcıyordu.

Ölüyorum... Ben ölüyorum... Karanlıkta ya da aydınlıkta olması ne fark eder?

Ulu Varlık, kaybettiğimiz yoldaşlar, çocuklarım ve eşim... beni bu kadar derine gömülmüşken bu yabancı parıltının altında daha iyi görebiliyor musunuz?

Benim adım Quayanorl, Ulu Varlık ve-

Aklına gelen fikir, bacağını kımıldatmaya çalıştığında hissettiği acıdan da parlaktı, istasyonun sessiz ona dik dik bakan ışıltısından da parlaktı.

Yedi numaralı istasyona gittiklerini söylemişlerdi.

Birinin havadan ona doğru süzülmesinden başka hatırladığı son şey buydu. Onu yüzünden vuran o adamdı herhalde; bunun gerçekleştiğini hatırlayamıyordu ama mantıklı geliyordu... Öldüğünden emin olması için gönderilmişti. Ama o hayattaydı ve az önce aklına bir fikir gelmişti. İşe yaraması düşük bir ihtimaldi, gerçekleştirebilse, kendini kımıldatabilse ve her şey yolunda gitse bile... kelimenin her anlamıyla çok uzağa ateş edecekti... Ama bir şey yapmış olacaktı; sonuç ne olursa olsun savaşçılara yakışan bir sondu bu. Çekeceği acıya değerdı.

Az zamanı olduğunu bildiğinden (daha şimdiden çok geç kalmadıysa) kendine fikrini değiştirme fırsatı vermemek için hızla hareket etti. Acı onu bir kılıç gibi kesti.

Kırılmış, kanlı ağzından bir feryat koptu.

Kimse duymadı. Çılgılığı parlak istasyonda yankılandı. Arından sessizlik geldi. Bedeni acının artçı şoklarıyla zonkluyordu ama serbest kaldığını hissediyordu; kandan yapılmış kaynak kırılmıştı. Hareket edebiliyordu; ışığın içinde hareket edebiliyordu.

Xoxarle, hâlâ hayattaysan bil, kısa süre sonra arkadaşlarıma küçük bir sürpriz gönderebilirim...

“Dron?”

“Ne var?”

“Horza ne yaptığını öğrenmek istiyor.” Yalson, Değişçin’e bakarak başlığının iletişim birimine doğru konuşuyordu.

“Bu treni arıyorum; tamirat bölümündekini. Bir şey bulsam *söyledim*, biliyorsun değil mi? Şu elbise sensörünü çalıştırabildiniz mi?”

Horza, Yalson’un dizlerinin üstüne koyduğu başlığa bir surat yaptı; uzanıp iletişim birimini kapattı.

Paletin üstünde oturan Aviger, “Haklı ama değil mi?” dedi. “Elbisedeki çalışmıyor değil mi?”

“Trenin reaktörü biraz parazit yapıyor,” dedi Horza yaşlı adama. “Hepsi bu. Başa çıkamayacağımız bir şey değil.” Aviger ikna olmuşa benzemiyordu.

Horza bir içecek kabı açtı. Kendini yorgun, tükenmiş hissediyordu. Elektriği açıp Zihin’i bulamadıkları için bir hayalleri boşa çıkmış gibi hissediyordu. Kırık kütle sensörüne, Xoxarle’ye ve Zihin’e sövdü. Lanet şeyin nerede olduğunu bilmiyordu ama onu bulacaktı. Ancak şu anda tek yapmak istediği oturup gevşemektir. Düşüncelerine toparlanmaları için zaman vermek istiyordu. Altı numaralı istasyondaki çatışmada başını berelediği yeri ovaladı; içeride, uzakta, birileri dırdır ediyormuş gibi bir sızlama vardı. Ciddi bir şey değildi ama ağrısını kapatabiliyor olmasaydı dikkatini dağıtırdı.

Wubslin önlerindeki parlak eğimli kitleye bakıp, "Artık bu treni aramanın zamanı gelmedi mi sizce de?" diye sordu.

Horza mühendisin hevesli ifadesini görünce gülümsedi. "Tabii, neden olmasın?" dedi. "Sen önden git, etrafa bir bak." Sırıtan Wubslin'e bakarak başın yukarı aşağı salladı, o da son lokmasını yutup başlığını kaptı.

Wubslin, "Tamam. Evet. Hemen başlasam da olur," deyip hızla yürüyerek Xoxarle'nin hareketsiz bedeninin yanından geçip erişim rampasını tırmanarak trene girdi.

Balveda sırtını duvara dayamış, elleri ceplerinde duruyordu. Wubslin'in uzaklaşmakta olan sırtına bakıp adam trenin içine girip gözden kaybolurken gülümsedi.

"Şu şeyi sürmesine izin verecek misin Horza?" diye sordu.

"Birilerinin sürmesi gerekebilir," dedi Horza. "Zihin'i aramaya gideceksek bir çeşit ulaşım aracına ihtiyacımız olacak."

"Aman ne eğlenceli," dedi Balveda. "Hep birlikte sonsuza dek trenle daireler çizebiliriz."

Aviger bakışlarını bakışlarını Horza'dan Kültür ajanına çevirerek, "Ben yokum," dedi. "AHT"ye dönüyorum. Şu lanet bilgisayarı aramak için oradan oraya dolanmaya niyetim yok."

Yalson yaşlı adama bakıp, "İyi fikir," dedi. "Sana gardiyanlık görevi verip Xoxarle'yle beraber gönderebiliriz; sırf ikiniz."

Aviger, Yalson'un bakışlarından kaçınarak alçak bir sesle, "Ben kendi başıma gideceğim," dedi. "Korkmuyorum."

Xoxarle konuşmalarını dinledi. Nasıl da gıcırıltılı, kulak tırmalayıcı sesleri vardı. Bağlarını bir kez daha zorladı. Tel omuzlarında, uyluklarında ve bileklerindeki keratinin içine iki milimetre girmişti. Biraz canı yanıyordu ama belki işe yarardı. Telin bedenini en sıkı sardığı yerlere tüm gücüyle yüklenip tele sürtünerek usul usul kendini kesiyor; bedeninin tırnak gibi kabuğunu bilerek aşındırıyordu. Bağlandığı sırada derin nefes alıp elinden gelen tüm kaslarını kasmış ve bu da ona azıcık hareket edebilecek kadar alan sağlamıştı

ama uğraşıp serbest kalmak istiyorsa biraz daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Planı ya da bir zamanlaması yoktu; eline ne zaman bir fırsat geçeceğini bilmiyordu ama başka ne yapabiliirdi ki? Orada bir kukla gibi, uslu bir çocuk gibi öylece dursa mıydı yani? Hele şu kıvıl kıvıl, yumuşak bedenli solucanlar açık yara gibi tenlerini kaşıyıp Zihin'in yerini bulmaya çalışırlarken? Bir savışçının böyle bir şey yapması olacak şey değildi; hele o kadar yol katetmiş o kadar çok kişinin ölümünü görmüşken...

"Hey!" Wubslin trenin en üst katında bir pencere açıp dışarı uzanarak diğerlerine seslendi. "Bu asansörler çalışıyor! Az önce biriyle yukarı çıktım! Her şey çalışıyor!"

"İşte bu!" diyerek el salladı Yalson. "Süpermiş, Wubslin!"

Mühendis eğilip içeri döndü. Treni dolanıp, kontrollere ve makinelere dokundu ve hepsini test edip inceledi.

Balveda diğerlerine, "Gayet etkileyici değil mi?" dedi. "Zamanına göre."

Horza başıyla onaylayıp yavaşça trenin bir ucundan diğerine baktı. İçeceği bitirip elindeki kabı paletin üstüne koyarak ayağa kalktı. "Evet öyle. Ama onlara pek hayrı olmamış."

Quayanorl kendini rampanın üstüne çekti. İstasyonun havasında asılı kalmış, zayıf hava sirkülasyonunda neredeyse hiç yerinden kımıldamayan, kalın bir duman katmanı vardı. Ama trenin içindeki vantilatörler çalışıyorlardı, gri-mavi bu luttaki az miktardaki hareketlilik de çoğunlukla açık kapılar ve pencerelerin o acı sisi vagonlardan dışarı üfleyip yerine trenin klima ve filtreleme sistemlerinden gelen temizlenmiş havayı koyduğu yerlerden geliyordu.

Kendini -duvar ve trenden düşmüş parçalar hatta kendi elbisesinden gelen döküntü ve kırıklardan oluşan- enkazın içinden çekti. Çok zor, çok ağır ilerliyordu, daha trene gelemeden ölmekten korktu.

Bacakları işe yaramıyordu. Büyük ihtimalle kalan ikisi de kopup gitseler daha hızlı ilerleyecekti.

Sağlam kolunu kullanarak süründü ve rampanın kenarını tutarak tüm gücüyle çekti.

Çabası onu kahredecek denli acı vericiydi. Kendini her çektiğinde acısının azalacağını düşünüyordu ama hiç öyle olmuyordu; sanki o rampanın kenarında geçirdiği aşırı uzun süren her saniye ve kırılmış, kanayan bedeninin döküntülerle dolu yüzeyde geçirdiği her an boyunca damarlarında asit akıyordu. Başını iki yana sallayıp kendi kendine mırıldandı. Kanın hareketsiz yatarken iyileşmiş ve şimdi de yenisinden yırtılıp açılan bedenindeki çatlaklardan aktığını hissetti. Sağlam gözünden yaşların süzüldüğünü hissetti; yüzünden kopartılan diğer gözünün olduğu yere yavaşça iyileştirici sıvı aktığını hissetti.

Ötedeki kapı parlak sisi aşan bir ışıkla parlıyor, içinden gelen zayıf esinti dumanda burgaçlar yaratıyordu. İlerlerken ayakları ardından yeri kazıyor, elbisesinin göğsü de sürünürken önüne kattığı döküntülerden oluşan küçük burun dalgasını yarıyordu. Yeniden rampanın kenarına tutunup kendini çekti.

Bağırmamaya çalıştı, onu duyup farkına varacak birinin olduğunu düşündüğünden değil, hayatı boyunca, kendi başına ayağa kalkabildiği zamandan itibaren ona sessizlik içinde acı çekmesi öğretildiğinden. Elinden geleni yaptı; yuva-Querl'ini, anne-ebeveyninin ona bağırmamayı öğretmelerini hatırlıyordu ve onlara itaatsizlik etmek utanç vericiydi ama ıstırabı bazen fazla geliyordu. Bazen acısı onu sıkıp gürültüyü içinden çıkarıyordu.

İstasyonun tavanındaki ışıkların bir kısmına serseri atışlar isabet ettiğinden sönmüşlerdi. Trenin parıltılı gövdesindeki delikleri, yarıkları görebiliyordu ve ne kadar hasar gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama artık duramazdı. Devam etmek zorundaydı.

Treni duyabiliyordu. Onu vahşi bi hayvanı dinleyen bir avcı gibi dinleyebilirdi. Tren canlıydı; evet yaralıydı –mırıldayan motorlarından bir kısmı kulağa hasar görmüş gibi geliyordu– ama hayattaydı. O ise ölüyordu ama canavarı yakalamak için elinden geleni yapacaktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Horza, Wubslin’e. Mühendis in izini Komuta Sistemi treninin vagonlarından birinin altına kadar sürmüş, onu tekerlek motorlarının birinden baş aşağı sarkmış hâlde bulmuştu. Horza, Wubslin’den kütle sensörünün ana gövdesi olan elbisesinin göğsündeki küçük cihaza bir bakmasını istemişti.

Wubslin başını iki yana sallayarak, “Bilmiyorum,” dedi. Başlığını takıp vizörünü indirmiş, ekranı sensörün görüntüsünü büyültmek için kullanıyordu. “O kadar küçük ki. Doğru dürüst bakmak için *AHT*’ye götürmem lazım. Tüm aletlerimi yanımda getirmedi.” Cıkcıklarının gibi bir ses çıkardı. “İyi *görünüyor*; bariz bir hasar göremiyorum. Belki de reaktörler onu yanıltıyorlardır.”

“Lanet olsun. O hâlde aramızda gerekecek,” dedi Horza. Wubslin’in elbisesinin ön tarafındaki inceleme panelini kapatmasına izin verdi.

Mühendis arkasına yaslanıp vizörünü yukarı iterek kapattı. Sıkıntılı bir sesle, “Tek derdimiz şu,” dedi, “reaktörler parazit yapıyorlarsa Zihin’i aramak için treni kullanmanın pek bir anlamı yok. Transit tüplerini kullanmamız gerekecek.”

“Önce istasyonu arayacağız,” dedi Horza. Ayağa kalktı. Pencereden dışarı bakınca istasyon platformunun ötesinde Yalson’un ayakta durduğunu, Balveda’nın da pürüzsüz kaya zeminde ileri geri yürüdüğünü görebiliyordu. Aviger hâlâ paletin üstündeydi. Xoxarle de erişim yolunun metal direklerine bağlanmış hâlde duruyordu.

“Kontrol güvertesine gidip baksam olur mu?” dedi Wubslin. Horza mühendisin geniş, açık yüzüne baktı.

“Tabii, neden olmasın? Sadece şimdilik treni harekete geçirmeye çalışma.”

Wubslin mutlu olmuş gibiydi, “Tamam,” dedi.

Horza erişim rampasından inerken Xoxarle, “Değişçin?” dedi.

“Ne var?”

“Bu teller: Fazla sıkılar. Beni kesiyorlar.”

Horza, İdirli'nin kollarının çevresindeki telleri dikkatle inceledi. “Yazık,” dedi.

“Omuzlarımı, bacaklarımı, bileklerimi kesiyorlar. Basıncı devam ederse kan damarlarımı kesecekler; bu kadar zarafetten yoksun bir şekilde ölmekten hiç hazzetmeyeceğim. İstiyorsan buyur, kafamı uçur ama böyle ağır ağır dilimlenmek son derece onursuz. Bunu sana söylememin tek nedeni beni filoya geri götürmeyi hedeflediğine inanmaya başlamış olmam.”

Horza tellerin Xoxarle'nin bileklerinin üstünde kesiştiği yere bakmak için İdirli'nin arkasına geçti. Doğru söylüyordu; teller ağaç kabuğuna giren çit telleri gibi onu kesmişlerdi. Değişçin'in yüzü asıldı. Hareketsiz İdirli'nin başına, “Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu görmedim,” dedi. “Ne peşindesin? Cildin böyle olamayacak kadar sert.”

Xoxarle bezginlikle, “Bir şeyin peşinde olduğum filan yok, insan,” diyerek derin derin iç çekti. “Bedenim yaralı; kendini tamir etmeye çalışıyor. Hasar görmüş parçaları tamir etmeye çalışırken mecburen daha esnek, daha az dayanıklı bir vaziyet alıyor. Ha, bana inanmıyor musun? O hâlde boş ver git-sin. Ama sonra uyarmadın deme.”

“Düşünmem lazım,” dedi Horza. “Çok kötü olursan seslen.” Direklerin arasından geçip istasyonun zeminine indi ve diğerlerine doğru yürüdü.

“Benim de bunun üstüne düşünmem lazım,” dedi Xoxarle sessizce. “Savaşçıların acı çektikleri için ‘seslenmek’ gibi bir adetleri yoktur.”

Yalson, Değişçin'e, “Pekâlâ,” dedi, “Wubslin mutlu mu?”

“Treni kullanamamaktan endişe ediyor,” dedi Horza ona. “Dron ne âlemde?”

“Ağır ağır diğer treni araştırıyor.”

“Peki, onu orada bırakalım,” dedi Horza. “Senle ben istasyonu arayabiliriz. Aviger?” Horza küçük bir plastik parçasıyla dişlerinin arasına girmiş yiyecek parçalarını çıkarmakla meşgul yaşlı adama baktı.

Aviger, “Ne var?” deyip şüpheyle Değişçin’e baktı.

“Gözünü İdirli’nin üstünden ayırma. Biz gidip istasyonu kolaçan edeceğiz.”

Aviger omuz silkti. “Tamam. Ayırınam herhalde. Şu an gidebileceğim çok yer yok nasılsa.” Aviger plastik parçasının ucunu inceledi.

Uzanıp rampanın ucuna tutundu ve asıldı. Bir acı dalgasının üstünden ileriye doğru hareket etti. Tren kapısının kenarını tutup bir daha kendini çekti. Rampanın üstünden kayıp sürünerek trenin iç zeminine geçti.

Tamamen içeri girince dinlendi.

Başının içindeki kanın sesi hiç dinmeyen bir kükreme gibiydi.

Eli artık yorulmuş ve sızlamaya başlamıştı. Yaralarının içine işleyen, onu ezen acısı gibi değildi ama onu daha çok endişelendiriyordu. Elinin kısa süre içinde kilitlenip kalaçağından, bir şeyi tutamayacağı kadar zayıflayacağından ve kendini çekemeyeceğinden korkuyordu.

En azından artık düz zemindeydi. Kendini çekmesi gereken bir buçuk vagonluk bir mesafe vardı ama hiç eğim yoktu. Arkasına bakmaya, yola çıkmadan önce yatmakta olduğu yere doğru arkasına ve aşağıya bakmaya çalıştı ama başını yere bırakmak zorunda kalmadan önce orayı ancak kısa sürelğine görebildi. Rampada mor boyaya batırılmış bir süpürge, metal zemini kaplayan toz ve döküntülerin üstünden çekilmiş gibi kana bulanmış bir iz vardı.

Geriye bakmanın anlamı yoktu. Tek yolu ileriye doğruydı; çok az zamanı kalmıştı. En fazla yarım saat içinde ölmüş olacaktı. Sadece rampanın üstünde yatıp kalsa daha uzun süre hayatta kalabilirdi ama hareket etmek hayatını kısaltmış, durmaksızın kuvvetini ve canını emip götüren güçlere hız vermişti.

Uzun koridorda kendini ileriye çekti.

İşe yaramaz, kırılmış iki bacağı, arkasından, ince, kaygan bir kan lekesinin üstünden sürünerek geliyordu.

“Değişçin!” Horza’nın suratı asıldı. Yalson’la ikisi istasyonu dolaşmak üzere yola çıkıyorlardı. İdirli Horza’ya tüm bunlar artık canına tak etmiş gibi görünen Aviger’in tüfeğini volta atan Balveda’ya doğrultarak oturduğu paletin yanındayken seslenmişti.

“Evet, Xoxarle?” dedi Horza.

“Bu teller. Yakında beni doğrayacaklar. Bunu sırf şu âna dek beni yok etmekten özenle kaçındığın için söylüyorum; kazara ya da dikkatsizlik yüzünden ölmem yazık olurdu. Lütfen – eğer zahmet edemeyeceksen yoluna devam et.”

“Tellerin gevşetilmesini mi istiyorsun?”

“Çok az. Görüyorsun hiç esnemiyorlar ve kendimi kesmeden nefes almak güzel olurdu.”

Horza, İdirli’ye, “Yine bir şeye kalkışacak olursan,” deyip yanına gelerek silahını yüzüne doğrulttu, “her iki kolunu ve bacaklarının üçünü de kopartıp seni paletin üstünde sürükleye sürükleye eve götürürüm.”

“Zalim tehdidin beni ikna etti, insan. Belli ki savaş yaralarının sonucu olsalar dahi protezleri ne kadar utanç verici bulduğumuzun bilincindesin. Uslu duracağım. Yeter ki iyi bir müttefik olarak telleri biraz gevşet.”

Horza telleri Xoxarle’nin vücudunu kestikleri yerlerde biraz gevşetti. Bölüm Lideri esneyip ağzıyla yüksek sesle iç çeker gibi bir ses çıkardı.

“Çok daha iyi ufaklık. Çok daha iyi. Artık hakkıma düşüğünü düşündüğün neyse onunla yüzleşecek kadar hayatta kalabilirim.”

“Öyle olacağından hiç şüphen olmasın,” dedi Horza. Aviger’e “Bela çıkaracakmış gibi *soluk alırsa*,” dedi, “ateş edip ayaklarını kopart.”

Aviger selam çakıp, “Baş üstüne efendim,” dedi.

Balveda ona, “Zihin’i kazara takılıp üstüne düşerek mi bulmayı umuyorsun Horza?” diye sordu. Volta atmayı bırakıp elleri ceplerinde o ve Yalson’un karşısına dikilmişti.

“Orası hiç belli olmaz Balveda,” dedi Horza.

Balveda tembel bir gülümsemeye, “Mezar hırsızı,” dedi.

Horza, Yalson’a döndü. “Wubslin’e gittiğimizi söyle. Plat-forma göz kulak olup Aviger’in uyumadığından emin olsun.”

Yalson iletişim biriminden Wubslin’e bağlandı.

Horza, Balveda’ya, “Sen de bizimle gelsen iyi olur,” dedi “Tüm bu cihazlar çalışırken seni burada bırakmak hoşuma gitmiyor.”

“Ah Horza,” diyerek gülümsedi Balveda, “bana güvenmiyor musun?”

Horza yorgun bir sesle, “Sadece önden yürü ve çeneni kapa,” deyip gitmek istediği yönü işaret etti. Balveda omuz silkip yürümeye başladı.

Yalson, Horza’nın yanına gelip ona ayak uydurarak, “Onun da gelmesi gerekiyor mu?” dedi.

“İstersen onu bir yere kapatabiliriz,” dedi Horza. Yalson’a baktı, o da omuz silkti.

“Of, ne fark eder ya,” dedi Yalson.

Unaha-Closp havada süzülerek trenin içinde ilerliyordu. Dışarıya bakınca içindeki tüm teçhizatın –torna ve ocaklar, kaynak arabaları, eklemli kollar, yedek birimler, devasa asma eşikler, dar bir köprüye benzeyen bir tane asma iskele– yukarıdaki parlak ışıkların altında pırıldadığını görebiliyordu.

Tren de yeterince ilginçti; eski teknolojisi sayesinde bakılacak bir sürü yeri ve dokunup incelenecek bir sürü ufak tefek parçası vardı ama Unaha-Closp esasen bir süreliğine kendi başına kalabildiği için mutluydu. Birkaç gün içinde insanların arasında olmayı yıpratıcı bulmaya başlamıştı, en rahatsız edici olan da Değişçin’in tavrıydı. Adam bir türcüydü! *Ben, sadece bir makine ha,* diye düşündü Unaha-Closp, *ne cüretle böyle konuşabilir!*

Tünellerde ilk tepki veren olmak ve Xoxarle’yi yere devirip belki de diğerlerinden bazılarını kurtarmak kendini iyi hissetmesini sağlamıştı – hatta belki de o nankör Değişçin’i kurtarmak bile. Bunu kabul etmekten hoşlanmasa da Horza ona teşekkür ettiğinde dron gururlanmıştı. Ama bu adamın

bakış açısını gerçek anlamda değiştirmemişti; büyük ihtimalle yaşananları unutacak ya da kendine bunun sadece kafası karışmış bir makinenin bir anlık saçmalaması olduğunu söyleyecekti: Bir ucubenin manyaklığı. Sadece Unaha-Closp ne hissettiğinin farkındaydı, sadece o neden insanları korumak için yaralanma riskine girdiğini biliyordu. Ya da biliyor *olmalıydı*, dedi kederle kendi kendine. Belki de zahmet etmemeliydi; belki de İdirli'nin onları vurmasına izin vermeliydi. O sırada böyle yapmak doğruymuş gibi gelmemişti. *Enayisin*, dedi Unaha-Closp kendine.

Mekanizmanın gövdesinden ayrılmış bir parçası gibi trenin parlak, uğuldayan boşluğunda süzüldü.

Wubslin başını kaşıdı. Kontrol güvertesine giderken reaktör vagonunun orada durmuştu. Reaktör vagonu kapılarının bir kısmı açılmıyordu. Büyük ihtimalle köprüden ya da uçuş güvertesinden ya da taban levhasından ya da trenin kontrol edildiği, burun kısmındaki parçaya artık ne isim veriliyorsa oradan açılabilen bir çeşit güvenlik kilidiyle kapatılmışlardı. Horza'nın verdiği emri hatırlayıp pencereden dışarı baktı.

Aviger tüfeğini kirişlerin demirlerine yapışmış bir hâlde duran İdirli'ye doğrultmuştu, paletin üstünde oturuyordu. Wubslin bakışlarını çevirip reaktör alanına açılan kapıyı bir daha test edip ardından başını iki yana salladı.

Eli, kolu, zayıflıyordu. Başının üstünde sıra sıra koltuklar boş ekranlara bakacak şekilde dizilmişlerdi. Kendini koltukların ayaklarına tutunarak çekti; neredeyse ön vagona giden koridora gelmişti. Koridoru nasıl geçeceğini bilemiyordu. Tutunacak ne vardı ki? Ama şu anda bunun için endişe etmenin bir anlamı yoktu. Başka bir koltuğun ayağına tutunup bütün gücüyle çekti.

Tamirat alanına bakan terastan dronun içinde olduğu trenin önünü görebiliyorlardı. Bakım alanının alçak zeminin üstüne yerleşmiş duran trenin uzaktaki duvara boylu boyunca

oyulmuş yarım-tünelin içine yuvalanmış parıldayan gövdesi uzun ince bir uzay gemisi gibiydi ve onu çevreleyen karanlık kaya da yıldızsız uzaya benziyordu.

Yalson suratını asarak Kültür ajanının sırtına baktı. Adamın ancak duyabileceği alçaklıkta bir sesle, “Lanet olasıca fazla uysal davranıyor Horza,” dedi.

“Benim için hava hoş,” dedi Horza. “Ne kadar uysal o kadar iyi.”

Yalson başını hafifçe iki yana sallarken gözlerini önündeki kadından ayırmadı. “Hayır, bize oyun oynuyor. Şu âna dek umurunda değildi; bir şeylerin olmasına izin verebileceğini biliyordu. Oynayabileceği bir kartı daha var ve sadece onu oyuna sürmeden önce dinleniyor.”

“Kuruntu yapıyorsun,” dedi Horza ona. “Hormonların başına vurmuş, durduk yere şüpheleniyorsun, altıncı hisse kapılıyorsun.”

Yalson ona bakıp suratındaki asıklığı Balveda’dan Değişçin’e yöneltti. Gözlerini kıstı. “Ne?”

Horza boş elini kaldırdı. “Şakaydı.” Gülümsedi.

Yalson ikna olmuşa benzemiyordu. “Bir işler peşinde. Anlayabiliyorum,” dedi. Kendi kendine başını yukarı aşağı salladı. “Hissedebiliyorum.”

Quayanorl kendini çekerek bağlantı koridorundan geçti. Vagonun kapısını itip açtı ve yavaşça sürünerek zemini aştı.

Bunu neden yaptığını unutmaya başlamıştı. Bastırması, ilerlemesi, sürünmeye devam etmesi gerektiğini biliyordu ama artık bunun amacının tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordu. Tren bir işkence labirentiydi, ona acı vermek üzere tasarlanmıştı.

Kendimi çekerek ölümüne sürüklüyorum. Bir şekilde sona geldiğimde bile, artık sürünemeyecek yere geldiğimde bile ilerlemeye devam ediyorum. Bunu daha önce düşündüğümü hatırlıyorum ama o sırada ne düşünüyordum? Trenin kontrol alanına gelince ölüp yoluma öteki tarafta, ölümden sonra da mı devam edeceğim? Düşündüğüm bu muydu?

Küçücük bir çocuk gibiyim, yerlerde sürünen... Tren de bana gel bakalım ufaklık diyor.

Bir şey arıyorduk ama tam olarak... ne olduğunu... hatırlamıyorum...

Devasa mağarayı baştan aşağıya geçip aradılar, sonra da trenin konaklama ve depolama alanlarına erişim sağlayan galelerinin basamaklarını çıktılar.

Balveda mağaranın çevresini dolanan tavanla zeminin arasında, tam orta seviyedeki geniş terasın kenarında duruyordu. Horza konaklama bölümünün kapılarını açarken Yalson Kültür ajanını izledi. Balveda ince ellerini tırabzana koyup geniş mağaranın ötesine baktı. En üstteki tırabzan Balveda'nın omuzlarına geliyordu; Komuta Sistemi'ni inşa edenlerin bel seviyesindeydi.

Balveda'nın durduğu yerin yanında tavana tellerle asılı köprülü vinç dar, parlak ışıklarla aydınlatılmış bir tünelin kaya duvarın içine doğru ilerlediği karşı taraftaki terasa erişim sağlıyordu. Balveda boylu boyunca dar köprüye ve karşı taraftaki tünelin ağzına baktı.

Yalson, Kültür kadınının kaçmayı düşünüp düşünmediğini merak etti ama öyle olmadığını biliyordu, belki de esas istediği Balveda'nın bunu denemesi ve böylece onun da sırf ondan kurtulmak için kadını vurabilmesi mi acaba diye merak etti.

Balveda bakışlarını dar vinçten çevirdi, Horza da konaklama bölümünün kapılarını çarparak açtı.

Xoxarle omuzlarını esnetti. Teller biraz kımıldayıp kayarak toplandılar.

Ona gardiyanlık yapması için geride bıraktıkları insan yorgun hatta uykuluymuş gibi görünüyordu ama Xoxarle diğerlerinin daha fazla uzakta kalacaklarını sanmıyordu. Değişçin dönüp de tellerin nasıl yerlerinden kaydıklarını fark eder diye şu anda çok bir şey yapmayı göze alamıyordu. Her halükârda bu işlerin alabileceği en heyecan verici şekil-

den çok uzak olsa da görünüşe bakılırsa insanların aradıkları güya bilinçli berim cihazını bulmama ihtimalleri epey yüksekti. Bu durumda belki de yapılabilecek en akıllıca şey hiçbir şey yapmamaktı. Ufaklıkların onu gemilerine götürmelerine izin verecekti, Horza denenin kendisi karşılığında takas etmeyi amaçladığı gemiye; Xoxarle bunu hayatta bırakılmasının en mantıklı açıklaması olarak görüyordu.

Filo bir savaşçının geri verilmesi karşılığında ödeme yapabiliirdi, gerçi Xoxarle'nin ailesinin bunu yapması resmen yasaktı ama zaten zengin de değillerdi. Hayatta kalıp yakalanıp para karşılığı kurtarılanın utancını gelecekte yapacaklarıyla bir ihtimal silmek mi istediğini yoksa elinden geleni yapıp kaçmayı veya en azından bu uğurda ölmeyi mi istediğini bilemiyordu. Ona en çekici gelen harekete geçmekti; bu savaşçıların inancıydı. Şüphe duyuyorsan, bir şey yap.

Yaşlı insan paletten kalkıp etrafta yürüdü. Xoxarle'ye teleri inceleyebilecek kadar yaklaştı ama sadece şöyle bir bakıp geçti. Xoxarle insanın taşıdığı lazer silahına baktı. Arkasında bağlı duran koca elleri o farkında bile olmadan yavaşça açılıp kapandılar.

Wubslin trenin burnundaki kontrol güvertesine geldi. Başlığını çıkarıp konsolun üstüne koydu. Herhangi bir kontrole dokunmadığından, sadece birkaç sönük panelin üstünü kapladığından emin oldu. Güvertenin ortasında durup kocaman açılmış, hayranlık dolu gözlerle etrafına baktı.

Tren ayaklarının altında uğulduyordu. Kadranlar ve sayılar, ekranlar ve paneller trenin hazır olduğunu işaret ediyorlardı. Gözlerini ön konsolun üstünden trenin dik bir eğimle kıvrılan burnunun bir parçasını oluşturan zırhlı cama bakan devasa iki koltuğun önüne yerleştirilmiş kontrollerin üstüne çevirdi. Önündeki tünel karanlıktı, sadece yan duvarlarında birkaç küçük ışık yanıyordu.

Elli metre ilerisinde karmaşık bir makas silsilesi rayları iki tünele yönlendiriyordu. Bir yol Wubslin'in öndeki trenin arkasını görebildiği dümdüz ileriye gidiyor; diğeri eğim yapıp

tamir ve bakım mağarasına girmeden bir sonraki istasyona giden bir hatta giriyordu.

Wubslin kolunu kontrol konsolunun üstünden uzatıp cama dokunarak soğuk, pürüzsüz yüzeyi hissetti. Kendi kendine sırttı. Cam: Ekran değil. Bunu tercih ediyordu. Tasarımcıların holografik ekranları ve süper iletkenleri ve manyetik kaldırma teknolojileri vardı –bunların hepsini transit tüplerinde kullanmışlardı– ama esas işe gelince görünüşte daha kaba olsa da hasar almaya daha dirençli teknolojiden sapmamak konusunda hiç utanç duymamışlardı. Dolayısıyla trenin zırhlı camları vardı ve rayların üstünde gidiyordu. Wubslin ellerini yavaşça ovuşturup çevresindeki bir sürü cihaz ve kontrole baktı.

“Güzel,” diyerek soluk verdi. Hangi kontrolün reaktör vagonunun kilitli kapılarını açtığını bulup bulamayacağını merak etti.

Quayanorl kontrol güvertesine erişti.

Hasar görmemişti. Yer seviyesinden bakıldığında güverte metal koltuk bacakları, yukarıdan sarkan kontrol panelleri ve parlak tavan ışıklarından oluşuyordu. Acıdan mahvolarak, kendi kendine mırıldanarak tüm bu yolu neden aştığını hatırlamaya çalışarak kendini zeminin üstünden çekti.

Yüzünü güvertenin serin zemininde dinlendirdi. Tren yüzünün altında titreyerek ona uğuldadı. Hâlâ canlıydı; hasar görmüştü ve tıpkı kendisi gibi asla iyileşmeyecekti ama hâlâ canlıydı. Bir şey yapmayı amaçlamıştı, bunu biliyordu ama artık her şey aklından kayıp gidiyordu. Hayal kırıklığıyla ağlamak istedi ama gözyaşlarına yetecek kadar bile enerjisi kalmamış gibiydi.

Neydi o? diye sordu kendine (tren uğuldarken). *Ben şey... Ben şey... ne?*

Unaha-Closp reaktör vagonunu gözden geçirdi. İlk başta büyük kısma erişemiyordu ama dron sonunda bir kablo bölmesinden içeri girmenin bir yolunu buldu.

Uzun vagon boyunca dolaşıp sistemin nasıl çalıştığını gözden geçirdi; yığının ısınmasını engelleyen sarkıtılmış soğurucu perdeler, narin insansıların bedenlerini korumak için tasarlanmış seyreltilmiş uranyumdan kalkan, rektörün ısını- nı küçük kazan bataryalarına taşıyan ısı-değişimi boruları ve o kazanlardan gelen buharla dönerek tekerleklerin dönmesi için gereken elektriği üreten jeneratörler. Unaha-Closp hepsinin son derece ilkel olduğunu düşündü. Aynı anda hem karmaşık hem de kabaydılar. Tüm güvenlik sistemlerine rağmen yanlış gidebilecek çok şey vardı.

En azından o ve insanlar bu arkaik nükleer-buhar-elekt- rik lokomotifleriyle bir yere gidecek olurlarsa ana sistemden gelen elektriği kullanacaklardı. Dron Değişçin'le hemfikir olduğunu fark etti; İdirliiler tüm bu işe yaramaz antikayı ça- lıştırmayı denediklerine göre kafayı yemiş olmalıydılar.

“Bu şeylerin içinde *uyuyorlardı*, öyle mi?” Yalson tavandan sarkan ağlara baktı. Horza, Balveda ve o Komuta Sistemi'nin inşasında çalışan uzun zaman önce ölmüş insanların yatak- hane olarak kullandıkları büyük bir mağaranın sonundaki kapıda duruyorlardı. Balveda ağlardan birini yokladı. Tavan- dan sarkan direklerin arasına gerilmiş açık hamaklar gibiy- diler. Odada belki yüz tane vardı ve kurumaları için asılmış balık ağlarına benziyorlardı.

“Herhalde rahat olduğunu düşünüyorlardı,” dedi Horza. Etrafına bakındı. Zihin'in saklanmış olabileceği hiçbir yer yoktu. “Hadi gidelim,” dedi. “Balveda, hadi gel.”

Balveda ağ-yataklardan birini nazıkçe sallayıp giderken mekânda hâlâ çalışan bir banyo ya da duş olup olmadığını merak etti.

Konsola uzandı. Tüm gücüyle kendini çekip başını koltuğa çı- kardı. Boynundaki kasları ve sızlayan, takati kalmamış kolunu kullanıp kendini kaldırdı. Kendini itip gövdesinin üst kısmını döndürdü. Bacaklarından biri koltuğun altına takılıp az kalsın düşünce hızla nefes aldı. Ama sonunda koltuğa çıkmıştı.

Yan yana duran bir sürü kontrolün üstünden, zırhlı camdan dışarıya, trenin eğik burnunun ötesindeki geniş tünele baktı; siyah duvarlar boyunca ilerleyen ışıklar vardı; çelik raylar yılan gibi kıvrılıp parlayarak uzağa gidiyorlardı.

Quayanorl o sakın sessiz boşluğa bakıp küçük, ümitsiz bir zafer duygusu hissetti; az önce neden oraya kadar süründüğünü hatırlamıştı.

“Hepsi bu mu?” dedi Yalson. İstasyon kompleksinin fonksiyonlarının gözlendiği kontrol odasındaydılar. Horza birkaç ekranı açmış değerleri kontrol etmişti, şimdi de bir konsolun başına oturmuş, istasyonun uzaktan kumandalı kameralarıyla koridor ve odalara, tünel ve kuyu ve mağaralara son kez bakıyordu. Balveda başka bir devasa koltuğun üstüne tünemmiş, bacaklarını sallandırırken bir yetişkin sandalyesine oturan bir çocuğa benziyordu.

“Hepsi bu,” dedi Horza. “İstasyon tamam; trenlerden birine girmediyse Zihin burada değil.” Diğer istasyonlardaki kameralara geçip birinciden başlayarak bir istasyondan diğerine geçti. Beş numaralı istasyonda durup mağaranın tavanından aşağıya, dört medjelin cesedine ve Zihin’in iptidai silah platformuna bakıp ardından altı numaralı istasyondaki tavan kamerasını denedi...

Henüz beni bulmadılar. Onları düzgün duyamıyorum. Tek işitebildiğim küçücük ayak sesleri. Burada olduklarını biliyorum ama ne yaptıklarını anlayamıyorum. Onları kandırabiliyor muyum? Bir kütle sensörü tespit ettim ama düzgün çalışıyor olamaz; belki de umduğum üzere kandılar, tren beni kurtardı. Ne kadar ironik.

Bir İdirli’yi yakalamış olabilirler. Adımları arasında farklı bir ritim fark ettim. Hepsi yürüyor mu yoksa bir kısmı KY mi kullanıyor? Buraya nasıl geldiler? Yüzeyden gelen Değişçinler olabilirler mi?

Bir uzak dronumun daha olması için hafıza kapasitemin yarısını feda etmeye hazırım. Gizliyim ama aynı zamanda kısıtlı

kaldım. Ne düzgün görebiliyorum ne de düzgün duyabiliyorum. Tek yapabildiğim titreşimleri hissetmek. Keşke neler olduğunu bilebilseydim.

Quayanorl önündeki kontrollere baktı. Fonksiyonlarının çoğunu daha önce, insanlar gelmeden çözmüşlerdi. Şimdi hepsini hatırlamayı denemek zorundaydı. İlk olarak ne yapması lazımdı? Öne doğru uzanıp yabancı şekilli koltuğun üstünde sallanıp düşecek gibi oldu. Bir anahtar setini açtı. Işıklar yandı; birkaç tıkırtı duydu.

Hatırlamak o kadar zordu ki. Şalterlere, anahtarlara ve düğmelere dokundu. Sayaçlar ve kadranlar hareket edip yeni değerler gösterdiler. Ekranlar titreşip açıldılar; çıktılarda bazı değerler yanıp sönmeye başladılar. Küçük, tiz sesler bipleyip ciyakladılar. Doğru şeyleri yaptığını düşünüyordu ama emin olamıyordu.

Kontrollerin bir kısmı fazla uzaktaydı ve onlara ulaşmak için ayarladığı kontrolleri bozmamak için dikkat ederek bedeninin yarısını konsolun üstüne çekip sonra da geri itmek zorunda kaldı.

Tren artık vınlamaya başlamıştı; kıpırdandığını hissediyordu. Motorlar döndü, hava tısladı, hoparlörler bipleyip tıkırdadılar. İlerleme kaydediyordu. Tren kımıldamıyordu ama onu ağır ağır kımıldayabileceği noktaya getiriyordu.

Ama görüşünü yitirmeye başlamıştı.

Gözünü kırıp başını iki yana salladı. Görüntü grileşiyordu; kontrol ve ekranlara uzun uzun bakmak zorunda kalıyordu. Önündeki tünel duvarının karanlık mesafelere doğru gerileyen ışıkları loşlaşıyor gibi görünüyordular. Öyle olmadığını bilmesee voltaj düşüyor zannedebilirdi. Başında derinlerden gelen bir acı vardı. Büyük ihtimalle bunun nedeni oturmakta, kanı aşağı inip dışarı sızıyordu.

Zaten yeterince hızlı ölmekteyken durum daha da acil bir vaziyete bürünmüştü. Düğmelere bastı, şalterleri açıp kapattı. Trenin harekete geçmesi, kıpırdaması gerekiyordu ama olduğu yerde duruyordu.

Yapabileceği başka ne kalmıştı? Kör tarafına döndü; ı ışık panelleri yanıp söndüler. Tabii ya: Kapılar. Konsolun doğru yerlerine basınca bir şeylerin gümbürdeyip kaydığını duydu ve panellerin çoğu söndü. Ama hepsi değil. Kapıların bir kısmı sıkışmış olmalıydı. Başka bir kontrole basınca onların güvenlik sistemini devre dışı bıraktı; kalan paneller de sönmüştü.

Yeniden denedi.

Komuta Sistemi treninin tam üç yüz metrelik gövdesi kalsıldı; vagonlar birbirlerine biraz daha sokulup aradaki fazla mesafeleri kapatarak hazırlandılar.

Quayanorl o hafif hareketi hissedince gülmek istedi. İşe yarıyordu. Büyük ihtimalle fazla uzun sürmüştü, büyük ihtimalle artık çok geçti ama en azından tüm zorluklara ve o kadar acıya rağmen amacına ulaşmıştı. O uzun gümüş rengi canavarın kontrolünü ele geçirmişti ve biraz da şansın yardımıyla insanlara en azından onları kara kara düşündürecek bir şey gönderecekti. Ve aynı zamanda Bariyer Canavarı'na bu değerli anıtı hakkında ne düşündüğünü de gösterecekti.

Gerginlik içinde, trenin yine de çalışmayacağını, tüm bu emek ve ıstırapın boş yere olduğunu düşünerek Xoxarle ile birlikte ana tekerlek motorlarına güç verdiğine karar verdikleri şalteri kavrayıp başlatma moduna gelene kadar itti. Tren sarsılıp inledi ve yerinden kımıldamadı.

Gri manzaraya bakan tek gözüyle ağlamaya başladı, göz yaşlarına boğuldu.

Tren ani bir hareketle öne atıldı, arka taraftan metal bir şeylerin yırtılmasının sesi geldi. Neredeyse koltuğundan aşağı düşüyordu. Koltuğun kenarını tutup öne eğilerek sarsıntıyla kapalı konumuna kayan güç şalterini yeniden tuttu. Kafasındaki gürleme arttıkça artıyordu; bitkinlik ve heyecanla titriyordu; şalteri yeniden itti.

Enkaz bir kapının kapanmasını engelliyordu. Reaktör vagonunun altından kaynak teçhizatı sarkıyordu. Trenin gövdesinden kopartılmış metal şeritler kötü bakılmış bir palto- dan çıkan tüyler gibi yayılarak dışarıya uzanıyordu. Her iki

makas köprüsünün yanlarındaki rayların üstünde öbek öbek döküntüler vardı ve Xoxarle'nin bir süre gömülü kaldığı bir rampa insanların onu çıkarmak için kesmelerinin ardından olduğu gibi çöküp vagonun yan tarafına girmişti.

Harekete geçme çabası Xoxarle'ninkiler kadar acı vericiymiş gibi sızlayıp inleyen tren bir daha sarsılarak ileriye doğru hamle yaptı. Tekerlekleri yarım devir yapıp içine giren rampa makas köprüsüne takılınca durdu. Trenin motorlarından tiz bir inleme geldi. Kontrol güvertesinde alarınlar İdirli'nin neredeyse duyamayacağı kadar tiz sesle çalmaya başladılar. Sayaçlar yanıp söndüler, kadrانlar tehlike bölgelerine yükseldiler, ekranlar bilgi doldular.

Rampa kendini trenden kopartıp serbest kalmaya başlar ve tren zorla ilerlerken vagonun yanında sivri kenarları olan bir yarık açtı.

Quayanorl tünelin ağzının adım adım yaklaşmasını izledi.

Ön makas köprüsüyle trenin arasına biraz daha enkaz parçası sıkışıp ezildi. Reaktör vagonunun altındaki kaynak teçhizatı pürüzsüz yüzeye sürtünüp bir teftiş kanalını çevreleyen taş çıkıntıya geldi; oraya takıldı, sonra da kırılıp parçalanarak oluğun içine döküldü. Tren olanca heybetiyle ağır ağır ilerledi.

Ezici bir çarpışma sesiyle arka erişim tertibatına takılan rampa serbest kaldı ve alüminyum kaburgaları, çelik tüpleri kopartıp içine takılıp kaldığı vagonun alüminyum ve plastikten derisini yüzerek düştü. Rampanın bir köşesi trenin altına itilip bir rayın üstünü kaplamıştı; tekerlekler onun üstüne gelince tereddüt ettiler ve vagonların arasındaki bağlar gerildiler ama sonra ön tarafın gitgide artan çekim gücü rampaya üstün geldi. Rampa büküldü, sıkışıp ezildi ve tekerlekler yuvarlanarak üstünden geçerek tok bir sesle öteki tarafa inip rayın üstünden devam ettiler. Sonraki tekerler neredeyse hiç durmadan takırdayarak rampanın üstünden aşılar.

Quayanorl arkasına yaslandı. Tünel trene yaklaşıp onu yutarmış gibi göründü; istasyon yavaş yavaş görünmez oldu.

Karanlık duvarlar nazikçe kontrol güvertesinin iki yanından kayıp geçtiler. Tren hâlâ sarsılıyordu ama yavaşça hız kazanmaya başlamıştı. Quayanorl art arda gelen bir dizi çarpma ve düşme sesinden vagonların da sürüne sürüne, enkazın içinden yol açarak, parlak rayların üstünden, mahvolmuş köprülerin yanından geçerek hasar görmüş istasyondan çıkıp peşinden geldiğini anladı.

İlk vagon istasyondan ağır bir yürüyüş hızında çıktı, bir sonraki biraz daha hızlı, reaktör vagonu hızlı bir yürüyüş, son vagon da ağır bir koşu hızında geldi.

İstasyondan çıkan treni saran duman, tünele doğru biraz ilerleyip ardından geriye sürüklendi ve yeniden tavana yükseldi.

...Silahlı çatışmaya girdikleri, Dorolow ile Neisin'in can verdiği, diğer İdirli'nin öldü sanılıp bırakıldığı altı numaralı istasyondaki kamera çalışmıyordu. Horza onu birkaç defa açmaya çalışsa da ekran aydınlanmadı. Bir hasar sinyali yanıp sönüyordu. Horza çabucak hattaki diğer istasyonların kamekalardan gelen görüntülerin üstünden geçip ekranı kapattı.

“Evet, her şey yolunda gibi görünüyor.” Ayağa kalktı. “Hadi trene dönelim.”

Yalson, Wubslin'le drona haber verdi; Balveda koca koltuktan kayarak indi ve üçlü Balveda önlerinde kontrol odasından çıktı.

Arkalarında bir enerji takip monitöründe -Horza'nın ilk açtıklarından biriydi- lokomotif destek devrelerinden müthiş bir enerji aktarımı olduğu görölüyordu; Komuta Sistemi'nin tünellerinde bir yerde bir tren harekete geçmişti.

13

Komuta sistemi: Terminus

“Kişi kendi durumunda olmayan bir anlam bulabilir. Bu aklıma bize meydan okuyan bir ırkı getiriyor – ah, çok uzun zaman önce gerçekleşen bir olay, daha beni yapmayı bile düşünmelerinden önce. Bu ırkın hüsnü kuruntusu galaksinin kendilerine ait olduğu yönündeydi ve bu zındıklığı gerekçelendirmek için vücut tasarımlarına dair küfür maiyetinde bir inancı öne sürüyorlardı. Bunlar suçlu bir türdü, beyinleri ve ana organları kendisinden birkaç büyük kol yahut dokunacın çıktığı merkezi bir gövdede bulunuyordu. Dokunaçlar gövdeden çıkarken kalındı ama uçları inceydi ve vantuzlarla kaplıydılar. Güya suçlu tanrıları galaksiyi onların imgesinde yapmıştı.

“Görüyorsun ya, böyle düşünmelerinin sebebi hepimizin evi olan o muazzam lense kaba bir benzerlik göstermeleriydi –hatta bu analogiyi öyle abartıyorlardı ki vantuzlarının küresel yıldız kümelerini temsil ettiğini dahi öne sürüyorlardı– dolayısıyla galaksi onlara aitti. Bu zındık itikatın müthiş aptallığına karşın kalkınmışlardı, kudretliyidiler de: Aslında epey saygıdeğer düşmanlardı.”

“Hımm,” dedi Aviger. Başını kaldırmaksızın, “İsimleri neydi?” diye sordu.

“Hımm,” diye gümbürdedi Xoxarle. “İsimleri...” İdirli düşündü. “...yanılmıyorsam onlara... Fanch deniyordu.”

“Hiç duymadım,” dedi Aviger.

“Yok, duymamışsındır,” diye mırıldandı Xoxarle. “Soylarmı kuruttuk.”

Yalson, Horza’nın istasyona açılan kapıların yanında yerde duran bir şeye baktığını gördü. Balveda’yı izlemeye devam etti ama, “Ne buldun?” dedi.

Horza başın iki yana sallayıp yerden bir şey almak için eğildi, sonra da durdu. Gördüğüne inanamıyormuş gibi bir sesle, “Galiba bir böcek,” dedi.

“Vay be,” dedi Yalson etkilenmemiş bir sesle. Balveda ne olduğuna bakmak için yanlarına gelirken Yalson’un silahı hâlâ üstündeydi. Horza başını iki yana sallayıp böceğin tünelin zemininde sürünmesini izledi.

“Bu şey burada ne halt ediyor?” dedi. O bunu söylerken Yalson adamın sesindeki hafif panik tınısını duyunca yüzünü astı.

“Büyük ihtimalle biz getirdik,” dedi Balveda ayağa kalkarak. “Bahse girerim ya paletin ya da birinin elbisesinin üstünde gelmiştir.”

497

Horza yumruğunu minik yaratığa indirerek kayanın üstüne bastırıp ezdi. Balveda şaşırmış gibi göründü. Yalson’un yüzü daha da asıldı. Horza tünelin zemininde kalan ize bakıp eldivenini sildi, sonra da özür dileyen bir ifadeyle yukarıya baktı.

Balveda’ya sanki utanmış gibi, “Özür dilerim,” dedi. “... *Buluşun Sınırları*’ndaki şu sineği unutamıyorum... Hatırlarsan sizin evcil hayvanlarınızdan biri çıkmıştı.” Ayağa kalkıp hızla istasyona yürüdü. Balveda yerdeki küçük lekeye bakıp başıyla onayladı.

“Yani,” deyip bir kaşını kaldırdı, “masumiyetini kanıtlanmanın bir yolu da buydu herhalde.”

Xoxarle erkeğin ve iki dişinin istasyona dönmelerini izledi. “Bir şey bulamadın mı ufaklık?” diye sordu.

Horza, “Bir sürü şey buldum Bölüm Lideri,” diyerek Xoxarle’nin yanına gitti, adamın bağlarını kontrol etti.

Xoxarle homurdandı. “Hâlâ biraz sıkılar müttetik.”

“Ne yazık,” dedi Horza. “Nefes vermeyi dene.”

“Ha!” Xoxarle gülüp adamın ne yaptığını anlamış olabileceğini düşündü. Ama insan arkasına dönüp ona gardiyanlık yapan yaşlı adamla konuştu.

“Aviger trene gidiyoruz. Dostumuza arkadaşlık et; uyumamaya çalış.”

Yaşlı adam, “Durmadan gevezelik ettiğinden pek ihtimal dahilinde değil,” diye homurdandı.

Diğer üç insan trene girdiler. Xoxarle konuşmaya devam etti. Trenin bir bölümünde Schar Dünyası’nın Komuta Sistemi inşa edildiğinde nasıl görüldüğünü gösteren aydınlanmış harita ekranları vardı, şehirler ve devletler haritada işaretlenmişti, hedefler bir kıtadaki bir devlette, Sistem’in tasarımcılarına ait olan füze siloları, hava üsleri ve deniz limanları başka bir kıtadaki başka bir devlette gösterilmişlerdi.

İki küçük buz tabakası görünüyordu ama gezegenin kalanı step, savan, çöl, orman ve tropikal ormanlarla kaplıydı. Balveda kalıp haritalara bakmak istedi ama Horza onu çekip başka bir kapıdan geçerek trenin burnuna doğru ilerledi. Giderken harita ekranlarının arkasındaki ışıkları kapattı, okyanusların mavisi, karanın yeşil, sarı, kahverengi ve turuncuları, mavi nehirler, kırmızı şehirler ve iletişim hatları yavaşça solup gri bir karanlığa büründüler.

O-o.

Trende başkaları da var. Üç kişi diye sanırım. Arkadan yürüyorlar. Şimdi ne olacak?

Xoxarle nefes alıp nefes veriyordu. Adalelerini kasınca teller keratin levhaların üstünden kaydılar. Yaşlı adam ona bakmak için yanına gelince durdu.

“Sen Aviger’sin değil mi?”

“Bana öyle diyorlar,” dedi yaşlı adam. Durup İdirli’ye baktı, gözlerini Xoxarle’nin her birinin levha gibi üçer parmağı olan üç ayağı ve ayak bileği halkalarından yastıklı gibi görünen dizlerine geçirip oradan uyluk levhalarından oluşan

devasa kuşağa, düz göğsüne ve ardından Bölüm Lideri'nin muazzam eyer şekilli başına kaldırdı, İdirli'nin geniş yüzü öne doğru eğilmiş, altındaki insana bakıyordu.

“Kaçacağımın mı korktun?” diye homurdandı Xoxarle.

Aviger omuz silkip silahını biraz daha sıkı kavradı. “Bana ne?” dedi. “Ben de mahkûmum. Bu deli hepimizi burada hapis etti. Tek istediğim geri dönmek. Benim savaşım değil bu.”

“Son derece mantıklı bir tavır,” dedi Xoxarle. “Daha çok insanın neyin kendilerini ilgilendirdiğini, neyin ilgilendirmediğini anlamalarını isterdim. Özellikle de savaşlar konusunda.”

“Ah, sizin de bu konuda daha iyi olduğunuzu sanmıyorum.”

“O hâlde farklıyız diyelim.”

“Nasıl istersen öyle de.” Aviger İdirli'nin vücudunu yenisinden baştan aşağı süzüp Xoxarle'nin göğsüne bakarak konuştu. “Ben sadece herkesin kendi işine bakmasını istiyorum. Ama bir değişiklik olacağını tahmin etmiyorum; bu iş göz yaşlarıyla son bulacak.”

Xoxarle bilge bir havayla ağır ağır başını sallayarak, “Buraya ait olduğunu sanmıyorum Aviger,” dedi.

Aviger omuz silkti, gözlerini kaldırmadı. “Hiçbirimizin buraya ait olduğumuzu sanmıyorum.”

“Cesursan nereye ait olduğuna sen karar verirsin.” İdirli'nin sesi biraz haşınlaşmıştı.

Aviger üstündeki geniş, kara yüze baktı. “Yani, sen başka ne diyeceksin ki zaten?” Arkasına dönüp palete doğru yürüdü. Xoxarle onu izledi, kaslarını önce kasıp ardından gevşeterek göğsünü hızla titreştirdi. Üstündeki teller biraz daha kaydı. Arkasında, bir bileğindeki bağların çok az da olsa gevşediğini hissetti.

Tren hızlandı. Kontroller ve ekranlar ona loşlaşmış gibi geldiklerinden dışarıyı, tünelin duvarlarındaki ışıkları seyretti. İlk başta nazikçe kayarak geniş kontrol güvertesinin yan pencerelerinin yanından kendi solumasının sessiz metcezirlerinden daha yavaş bir şekilde geçiyorlardı.

Artık her soluk aldığında iki ya da üç ışık geçiyordu. Tren onu nazikçe arkadan iterek koltuğunun arkasına çekip oraya mıhlıyordu. Altında kan –az miktarda, çok değil– kurumuş ve onu oraya yapıştırmıştı. Artık istikametinin belli olduğunu hissediyordu. Yapacak tek bir şey kalmıştı. Konsolu gözden geçirip gözünün arkasında toplanan karanlığa sövdü.

Çarpışma önleyici frenin sigortasını bulamadan önce ışıkları buldu. Bu Tanrı’dan küçük bir hediye idi; trenin burundaki farlar açılınca ilerisindeki tünelde parlak yansımalar çaktı. İkili raylar pırıldadı, uzaklarda tünelin duvarlarında, erişim tüplerinin yaya tünellerinden eğim yaparak ana tünele bağlandıkları yerlerde ve patlamaya dayanıklı kapıların siyah kaya duvarlarda kaburga gibi çıkıntı yaptığı noktalarda başka gölge ve yansımalar gördü.

Görüşünü kaybetmeye devam ediyordu ama dışarıyı görebildiği için kendini biraz daha iyi hissediyordu. İlk başta alakasız, teorik bir endişeye kapılıp ışıkların çok erkenden onları uyurabileceğini düşünmüş, insanları istasyonda yakalayabilmek için şansının çok yaver gitmesi gerekeceği fikrine kapılmıştı. Ama ışıklar çok az bir fark yaratıyorlardı. Önünde ittiği hava zaten onları yakında uyuracaktı. Elektrik kontrol şalterinin yanında bir panel görüp ona baktı.

Başı dönüyordu; çok üşümüştü. Sigortaya bakıp aşağıya eğilerek kendini koltuğun sırtıyla –altındaki kandan mühürü kırıp yeniden kanamaya başladı– konsolun kenarı arasına sıkıştırdı. Yüzünü elektrik kontrol şalterinin kenarına itti, elini kaldırıp çarpışma önleyici frenin emniyetini kavradı. Elini dışarı kaymayacak şekilde yerleştirip sonra da öylece durdu.

Kalan gözü konsolun ilerisindeki tüneli görececek kadar yukarıda duruyordu. Işıklar artık daha hızlı geçmeye başlamışlardı. Tren hafif hafif sallanarak uykusunu getiriyordu. Kulaklarındaki gürültü de ışıkların loşlaşması, arkasındaki istasyonun kayıp gözden kaybolması, her iki yandaki ışık akımının görünürde durmaksızın, ağır ağır hızlanması gibi gitgide azalıyordu.

Daha ne kadar gitmesi gerektiğini kestiremiyordu. Treni yola koymuştu; elinden geleni yapmıştı. Ondan –nihayet– daha fazlası talep edilemezdi.

Gözlerini kapattı, sırf biraz dinlenmek için.

Tren onu beşik gibi salladı.

Horza, Yalson ve Balveda kontrol güvertesine geldiğinde Wubslin sırtarak, “Bu harika,” dedi. “Yola çıkmaya hazır. Tüm sistemler çalışıyor!”

Yalson, Balveda’nın oturmasını izleyip kendisi de bir yere oturduktan sonra Wubslin’e, “Yani, fazla heveslenme,” dedi. “Ulaşım için transit tüplerini kullanmamız gerekebilir.”

Horza birkaç düğmeye basıp trenin sistemlerinin verdiği çıktıları okudu. Hepsi de Wubslin’in söylediği gibiydi: Yola çıkmaya hazır.

Horza, Yalson’a, “Şu lanet dron nerede?” dedi.

Yalson başlığının mikrofonuna, “Dron? Unaha-Closp?” dedi.

“Şimdi ne oldu?” dedi Unaha-Closp.

“Neredesin?”

“Şu antika katar koleksiyonunu etraflıca gözden geçiriyorum. Bu trenlerin geminizden bile eski olabileceklerini düşünüyorum.”

“Buraya dönmesini söyle,” dedi Horza. Wubslin’e baktı. “Trenin tamamını kontrol ettin mi?”

Yalson drona geri dönmesini emrederken Wubslin başını yukarı aşağı salladı. “Reaktör vagonu hariç tamamının üstünden geçtim; küçük bir iki yere giremedim. Kapı kontrolleri hangileri?”

Horza bir an etrafına bakınıp tren kontrollerinin düzenini anımsadı. “Şuradakiler.” Wubslin’in yanındaki bir dizi düğme ve ışıklı paneli işaret etti. Mühendis onları inceledi.

Geri dönmesi emredilmişti. Yanlarına gitmesi söylenmişti. Sanki köleymiş, İdirililerin medjellerinden biriymiş gibi; bir makineymiş gibi. Bırak beklesinler.

Unaha-Closp harita ekranlarını da bulmuştu, tünelin hemen ilerisindeki trende. Arkada aydınlatılmış plastik ekranları, renkli enginliklerinin önünde havada süzülüyordu. Manipülasyon alanlarıyla kontrolleri kullanıp her iki taraftaki hedefleri, büyük şehirler ve askeri üsleri belirten küçük ışıkları açtı.

Artık hepsi toz olmuştu, tüm o değerli insansı uygarlıkları buzulların altında ezilip hurda olmuş ya da rüzgâr, dalgalar, yağmurla aşındırılmış ve buzla kaplanıp hapis kalmıştı - tamamı. Geriye sadece bu zavallı labirent-lahit kalmıştı.

Unaha-Closp insanlıkları ya da kendilerine ne demeyi tercih ediyorlarsa o, buraya kadarmış, diye düşündü. Onlardan geriye sadece makineleri kalmıştı. Ama diğerlerinin arasında bundan ders çıkaracak biri var mıydı? Bunun, bu donmuş kaya topunun ne anlamageldiğini görebilecekler miydi? Hakikaten anlayabilecekler miydi!?

Unaha-Closp ekranları açık bırakıp süzülerek trenden çıktı ve tünelden istasyona döndü. Tüneller artık parlak bir ışıkla aydınlanmışlardı ama hâlâ aynı soğukluktaydılar ve Unaha-Closp'a tavan ve duvarlarda akan sert sarı-beyaz ışık belli bir kalpsizliği açığa çıkarıyormuş gibi geldi; bu ameliyathane ışığıydı, otopsi masası ışığı.

Makine tünellerden süzülürken o karanlık katedralinin göz kamaştıran bir arenaya, bir cadı kazanına dönüştüğünü düşündü.

Xoxarle platformun üstündeydi, hâlâ erişim rampasının direklerine bağlı duruyordu. Unaha-Closp tünelden çıktığında İdirli'nin ona attığı bakışlardan hoşlanmamıştı; yaratığın ifadelerini okumak neredeyse imkânsızdı, yani bir ifadesi olduğu söylenebilirse; yine de Xoxarle'de Unaha-Closp'un hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. İdirli'nin hareket etmekteyken az önce durduğu ya da yaparken görülmek istemediği bir şeyle uğraştığı hissine kapılmıştı.

Dron tünelin ağzından Aviger'in üstünde oturduğu paletten başını kaldırıp ardında el sallama zahmete bile girmeyip başını çevirdiğini gördü.

Değişçin ve iki dişi, mühendis Wubslin'le beraber trenin kontrol alanındaydılar. Unaha-Closp onları görüp ileriye, erişim rampalarına ve en yakındaki kapıya doğru gitti. Oraya geldiğinde durakladı. Havada hafif bir hareket vardı; neredeyse yok denecek kadar zayıftı ama Unaha-Closp o hareketi hissedebiliyordu.

Belli ki güç sistemi çalışınca bazı otomatik sistemler yüzeyden ya da hava temizleme birimlerinden gelen taze havayı sirkülasyona sokmuşlardı.

Unaha-Closp trene girdi.

Xoxarle, Aviger'e, "Şu küçük şey epey nahoş bir makine," dedi. Yaşlı adam belli belirsiz başıyla onayladı. Xoxarle konuştuğunda adamın ona daha az baktığını fark etmişti. Sanki sesini duyuya hâlâ güvenli bir şekilde bağlı olduğundan, kımıldamadığından emin oluyordu. Diğer yandan konuşmak -insana bakmak için başını çevirmek, arada bir omuz silkmek, biraz gülmek- ona hareket edip telleri biraz daha kaydırmak için bahane sağlıyordu. Dolayısıyla o da konuştu; şansı yaver giderse diğerleri bir süre daha trenden dönmeyeceklerdi ve o da kaçma fırsatı yakalayabilirdi.

Kaçabilirse onları tünelde eğlenceli bir geziye çıkaracaktı, hele bir de elinde silah olursa!

"Yani, açılmış olmalıydılar," diyordu Horza. Onun ve Wubslin'in önündeki kontrollere bakılırsa reaktör vagonunun kapıları zaten hiç kilitlenmemişlerdi. "Onları düzgün bir şekilde açmaya çalıştığından emin misin?" Mühendise bakıyordu.

Wubslin incinmiş bir sesle, "Tabii ki," dedi. "Farklı kilit tiplerinin nasıl çalıştıklarını biliyorum. Kilit mandallarını açıp gömme çarkı çevirmeye çalıştım... Evet, bu kolum yaralı, ama, yani... açılmış olmalıydı."

"Büyük ihtimalle bir arıza var," dedi Horza. Doğrulup trenin içinden ileriye baktı, sanki kendisiyle reaktör vagonunun arasındaki yüz metrelik metal ve plastiğin ötesini görmeye

alışıyor gibiydi. “Hımm. İçeride Zihin’in saklanabileceği b-
yüklükte bir yer yok, değil mi?”

Wubslin başını panelden kaldırdı. “Sanmam.”

Unaha-Closp kapıdan süzülüp kontrol güvertesine gelip
ters ters, “Evet geldim işte,” dedi. “şimdi ne yapmamı isti-
yorsun?”

Horza makineye bakıp, “Diğer treni araman epey uzun
sürdü,” dedi.

“Gelmeden önce konuştuklarınızı yanlış duymadıysam si-
zin aksinize hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemedim. Zihin’in
saklanabileceği büyüklükteki o yer nerede?”

“Reaktör vagonunda,” dedi Wubslin. “Kapıların bazıla-
rından geçemedim. Horza konsollara bakılırsa açık olmaları
gerektiğini söylüyor.”

Unaha-Closp Horza’ya bakmak için döndü. “Gidip bak-
malı mıyım o hâlde?”

Değişçin başıyla onayladı. “Eğer zahmet olmayacaksa,”
dedi samimi bir sesle.

Unaha-Closp şakacı bir sesle, “Yok, yok,” diyerek girdiği
kapıdan geri geri ıktı, “Emir alıp sağa sola gitmekten keyif
almaya başladım. Sen bırak ben hallederim.” Süzülüp uzak-
laşarak n vagon dan reaktör vagonuna doğru gitti.

Balveda zırhlı camdan n taraftaki trenin arkasına, dro-
nun gözden geçirdiği trenin arka tarafına baktı.

“Zihin reaktör vagonunda saklanıyorsa kütle sensöründe
görünmesi gerekmez miydi? Ya da radyoaktif madde sensörü
yanıltır mıydı?” Başını yavaşça çevirip Değişçin’e baktı.

“Kim bilir?” dedi Horza. “Bu elbisenin nasıl işlediği konu-
sunda uzman değilim, hele bir de hasar görmüşken.”

Kültür ajanı hafifçe gülümseyerek, “Kolay güvenir olmaya
başladın Horza,” dedi, “dronu kendin yerine ava gönderdin.”

Horza, “Sadece biraz gözcülük yapmasına izin veriyο-
rum Balveda,” diyerek başını çevirip önündeki kontrolleri
kurcalamaya başladı. Ekranları, kadr anları ve sayaçları izle-
di, görüntüleme ve çıktı fonksiyonlarını değiştirip reaktör
vagonunda bir şey oluyorsa bunun ne olduğunu çıkarmaya

çalıştı. Görebildiği kadarıyla her şey normal duruyordu ama bakım görevlisi olarak çalıştığı dönemde reaktör sistemleri hakkında trenin çoğu sistemi hakkında olduğundan daha az şey öğrenmişti.

“Peki,” deyip koltuğunu yan çevirdi Yalson ve bacaklarını uzatıp ayaklarını konsolun kenarına dayayıp başlığını çıkardı. “Peki, Zihin reaktör vagonunda değilse ne yapacağız? Bu şeyi çalıştırıp hep birlikte tur atmaya mı başlayacağız, transit tüpe mi bineceğiz, yoksa başka bir şey mi söz konusu?”

Horza, Wubslin’e bakıp, “Ana hatta giden trene binmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Herkesi geride bırakıp kendi başıma transit tüpe binip sistemin içinde tam bir tur atarak elbisenin sensörüyle Zihin’i tespit etmeye çalışmayı düşünüyordum. Fazla uzun sürmez, istasyonlar arasındaki iki hattı da kapsamak için iki tur atsam bile çok zaman almaz. Transit tüplerinde reaktör olmadığından sensörün okuduğu değerlere parazit olacak sahte yankılar olmayacak.”

Wubslin trenin ana kontrollerine bakan koltukta otururken süngüsü düşmüş gibi görünüyordu.

“O hâlde neden gemiye dönmemizi istemiyorsun?” dedi Balveda.

Horza ona baktı. “Balveda öneride bulunacak bir durumda değilsin.”

Kültür ajanı omuz silkip, “Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi.

“Peki, yine de bir şey bulamazsan?” diye sordu Yalson.

Horza başını iki yana sallayarak, “Gemiye döneriz,” dedi. “Yapabileceğimiz tek şey bu. Wubslin içeride elbisenin kütle sensörünü gözden geçirir ve nasıl bir arızası olduğuna göre aşağıya dönebiliriz de dönmeyebiliriz de. Artık elektrikler geldiği için ne fazla zaman alır ne de bizi zorlar.”

“Yazık oldu,” dedi Wubslin kontrollere dokunarak. “Altı numaralı istasyondaki tren, yolu kapadığından bu treni dört numaralı istasyona dönmek için dahi kullanamıyoruz.”

Horza mühendise, “Büyük ihtimalle yine de hareket edebilecek durumdadır,” dedi, “ana hattaki trenleri kullanırsak

ne yöne gidersek gidelim makastan ray değıştirmemiz gerekecek.”

Wubslin, biraz hayallerine dalmış gibi, “Ha, peki o hâlde,” deyip kontrolleri bir daha gözden geçirdi. Bir tanesini işaret etti. “Şu hız kontrolü mü?”

Horza gülüp kollarını kavuşturarak adama sırtıttı. “Evet, öyle, kısa bir yolculuk ayarlayıp ayarlayamayacağımıza bakalacağız.” Uzanıp bir çift kontrolü işaret edip Wubslin’e trenin harekete geçmeye nasıl hazırlandığını gösterdi. İkisi birlikte bir şeyleri işaret edip başlarını yukarı aşağı sallayıp konuştular.

Yalson huzursuzlanıp koltuğunda kıpırdandı. Sonunda Balveda’ya baktı. Kültür kadını yüzünde bir gülümsemeyle Horza ve Wubslin’e bakıyordu; ona baktığını hissedince başını Yalson’a çevirdi, gülümsemesi büyüyüp iki adamı işaret etmek için başını çok ince bir hareketle kımıldatıp kaşlarını kaldırdı. Yalson tereddütle de olsa sırtıttı ve silahını azıcık kımıldattı.

Işıklar artık hızlanmışlardı. Yanından geçip gidiyor, loş kabinde titreşerek yanıp sönen bir desen oluşturluyorlardı. Bunu biliyordu; gözünü açıp görmüştü.

O göz kapağını kaldırmak için tüm gücünü kullanması gerekmişti. İçi geçmiş ve bir süreliğine uyumuştı. Ne kadar olduğundan emin değildi, sadece uyuyakaldığını biliyordu. Acı artık o kadar kötü değildi. Bir süre kımıldamadan durmuş, kırılmış bedeni bu yabancı sandalyenin üstüne kaykılmış, başı kontrol konsolunun üstünde, eli güç kontrolünün yanındaki küçük kapağa sonuna kadar ittirilmiş, parmakları iç taraftaki emniyet kolunun altına sıkışmış vaziyette öylece durmuştu.

Çok dinlendiriciydi; hem trenin hem de kendi ıstırabından oluşan o tünelin içinden sürünmesinin ardından bunun ne kadar keyifli olduğunu ifade etmeye kelimeler yetmiyordu.

Trenin hareketi değışmişti. Onu hâlâ sallıyordu ama artık

biraz daha hızlıydı ve yeni bir ritim daha vardı, hızla çarpan bir kalbi andıran daha yüksek frekanslı bir titreşim. Bunu artık duyabildiğini düşündü. Rüzgârın sesiydi bu, yukarıdaki kar fırtınalarının dövdüğü çorak toprakların çok altındaki bu derin deliklerin içinden geçip giden rüzgârın gürültüsü. Belki de o sesi hayal ediyordu. Bunu ayırt etmekte zorlanıyordu.

Kendini yeniden küçük bir çocukmuş gibi hissediyordu, akranları ve ihtiyar Querlhocalarıyla bir geziye çıkmışlardı, sallanıp uyumuş, keyifli, mutlu bir uykuya dalıp dalıp uyanıyordu.

Şunu düşünüp durdu: *Elimden geleni yaptım. Belki kâfi gelmedi ama gücümün yettiği bu kadardı.* Böyle düşünmek huzur vericiydi.

Gitgide azalan acı gibi bu da onu rahatlatıyordu; trenin sallanması gibi onu sakinleştiriyordu.

Yeniden gözlerini kapattı. Karanlıkta da huzur vardı. Ne kadar zamanı kaldığına dair en ufak bir fikri yoktu ve bunun bir öneminin olmadığını düşünmeye başlamıştı. Aklında tutmaya çalıştıkları yeniden kayıp gitmeye başlamışlardı; bir daha bunu neden yaptığını unutmaya başlamıştı. Ama bunun da bir önemi yoktu. Gerekeni yapmıştı; yerinden kımıldamadığı müddetçe hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin.

Hem de hiçbir şeyin.

Evet, kapılar sıkıştıkları için açlamıyorlardı; tıpkı diğer trendeki gibi. Dron bıkkınlığa kapılıp bir güç alanını tüm gücüyle reaktör haznesinin kapılarına çarparak tepki kuvvetiyle kendini geriye fırlattı.

Kapıda bir çentik bile yoktu.

Eyvah.

Yeniden panellerin altına ve kablo bölmelerine dönme vakti gelmişti. Unaha-Closp dönüp kısa bir koridordan ilerledi ve ardından bir delikten aşağı inip alt güvertenin zeminin altındaki bir teftiş paneline yöneldi.

Tabii ki bütün iş benim başıma kaldı. Tahmin etmeliydim. Temelde yaptığım şey o piş için başka bir makineyi avlamak. Devrelerimi gözden geçirtmem lazım. Zihin'i bir yerlerde bulacak olursam bile ona söylememeyi aklıma koydum bak. Bu ona iyi bir ders olur.

Teftiş kapağını açıp zeminin altındaki loş, dar alana indi. Kapak ardından tıslayarak kapanarak ışığı kesti. Dönüp kapağı açmayı düşündü ama döndüğü anda otomatik olarak yeniden kapanacağını ve bunun üstüne tepesinin taşı atıp kapağı kıracağını bildiğinden ve bu da anlamsız, ezik bir hareket olacağından kapağı açmadı; böyle hareketler insanlara göreydi.

Kanaldan ilerlemeye başlayıp trenin arkasına, reaktörün olması gereken yerin altına doğru yöneldi.

İdirli konuşuyordu. Aviger onu duyabiliyor ama dinlemiyordu. Canavarı göz ucuyla görebilse de ona baktığı da söylene-
mezdi. Kafası başka yerde silahına bakarken belli bir melo-
diye sadık kalmadan bir ezgi mırıldanıyor ve eğer -bir şekil-
de- Zihin'i kendisi ele geçirirse ne yapacağını düşünüyordu. Diyelim diğerleri ölsün ve o da cihazla yalnız kalmış olsun, o zaman ne olurdu? İdirliilerin Zihin için sağlam bir ödeme yapacağını biliyordu. Kültür de aynısını yapardı; kendi medeniyetlerinde kullanmıyor olsalar da paraları vardı.

Bunlar sadece hayaldi ama bu ekiple her şey mümkündü. Toz yatıştığında nasıl bir ortamda olacağını bilmek mümkün değildi. Biraz arazi satın alırdı: Güzel, güvenli bir gezegende bir ada mesela. Kendini biraz gençleştirip pahalı yarış hayvanları yetiştirir, bağlantıları aracılığıyla parası olan insanlarla tanışırdı. Ya da tüm ağır işi başkalarına yaptıırırdı; paran olunca böyle şeyler yapabiliyordun. Her şeyi yapabiliyordun.

İdirli konuşmaya devam etti.

Eli neredeyse serbest kalmıştı. Şu an için serbest bırakıldığı tek şey buydu ama belki de daha sonra kolunu büküp çıkarabilirdi; hareket etmek gitgide kolaylaşıyordu. İnsanlar bir süredir trendeydiler; daha ne kadar kalacaklardı? O kü-

çük makine o kadar uzun kalmamıştı. Onu tünelin ağzından çıkarken tam zamanında görmüştü; makinenin görüşünün kendisininkinden daha iyi olduğunu biliyordu ve bir an için serbest bırakmaya çalıştığı, yaşlı insanın göremediği taraftaki kolunu kıpırdattığını görmüş olabileceğinden korkmuştu. Ama makine, trene girip gözden kaybolmuş ve hiçbir şey olmamıştı. Yaşlı adama bakıp ne yaptığını kontrol edip duruyordu. İnsan hayallere dalıp kaybolmuş gibi görünüyordu. Xoxarle konuşmaya devam edip boş havaya İdirililerin eski zaferlerini anlatıp durdu.

Eli neredeyse çıkmıştı.

Üstündeki kırıştan, yaklaşık bir metre yukarıdan biraz toz kalkıp neredeyse hareketsiz havadan aşağıya doğru süzülüp neredeyse dümdüz aşağıya düştü. Xoxarle yeniden yaşlı adamı bakıp elinin üstündeki tellere yüklendi. *Kurtul artık lanet olasınca!*

Unaha-Closp'un kullanmak istediği küçük geçide girebilmek için bir köşeyi vura vura dik açıdan kıvrıma dönüştürmesi gerekmişti. Burası sürünme yolu bile değildi; bir kablo kanalıydı ama reaktör kompartmanına gidiyordu. Duyularıyla kontrol etti; burada da diğer trendeki kadar radyasyon vardı.

Kablo kanalında açtığı küçük boşluğun kenarlarına sürünerek geçip sessiz vagonun metal ve plastik bağırsaklarının daha da derinlerine doğru ilerledi.

Bir şey duyabiliyorum. Bir şey geliyor, altımda...

İşıklar aralıksız bir çizgiye dönüşmüştü, çoğu gözün birbirlerinden ayırt edemeyeceği bir hızla trenin yanından geçip gidiyorlardı. İleride, hattın aşağısındaki ışıklar yuvarlak kıvrımlara benziyor ya da düz ışıkların ucundayken şişip birleşiyor ve pencerelerin yanından karanlığı yırtan kuyruklu yıldızlar gibi hızla geçip gidiyorlardı.

Trenin maksimum hızına erişmesi uzun zaman almış, uzun dakikalar boyunca binlerce tonluk kütesinin ata-

letine karşı mücadele etmişti. Artık bunu başardığından kendini ve önündeki hava sütununu ulaşabileceği en yüksek hızda iterek uzun tünelin ilerisine doğru bu karanlık pasajlarda herhangi bir trenin çıkarmış olduğu en yüksek, yırtılan, kükreyen bir gürültüyle uzun tünel boyunca ileriye atılıyordu; hasar görmüş vagonlarının havayı kırması ya da patlamaya dayanıklı kapıların kenarlarına sürtünmesi hızını biraz azaltsa da geçerken çıkardığı gürültüyü son derece artırıyordu.

Trenin hızla dönen motor ve tekerleklerinin çığlığı, hırpalanmış metal gövdesinin yırttığı havanın dolanıp delik deşik vagonların içinden geçmesinin gürültüsü tavan ve duvarlardan, konsollardan, zeminden ve zırhlı camın eğiminden cınlıyordu.

Quayanorl'un gözü kapalıydı. Kulaklarının içindeki zarlar dışarıdaki gürültüye nabız gibi atarak eşlik ediyorlardı ama beynine bir mesaj gitmiyordu. Başı titreşen konsolun üstünde, sanki hâlâ canlıymış yukarı aşağı oynuyordu. Çarpışma önleyici frenin emniyetinin üstündeki eli sanki savaşçı gerginmiş ya da korkuyormuş gibi sallanıyordu.

Oraya sıkışmış, kendi kanıyla yapışıp kaynamış vaziyetteyken trenin tuhaf, hasar görmüş bir parçası gibiydi.

Kan kurumuştı; Quayanorl'un bedeninin dışında da tıpkı içindeki gibi, artık akılmıyordu.

“Nasıl gidiyor Unaha-Closp?” dedi Yalson'un sesi.

“Reaktörün altındayım ve meşgulüm. Bir şey bulursam haber vereceğim. Teşekkürler.” İletişim birimini kapatıp önündeki siyah kılıflı sakatata baktı: Bir kablo kanalının içine girip gözden kaybolan tel ve kablolar. Trenin ön tarafında olanlardan fazlası vardı. Bunları kesip devam mı etmeliydi yoksa başka bir yol mu aramalıydı?

Kararlar, kararlar.

Eli kurtulmuştu. Durakladı. Yaşlı adam hâlâ paletin üstünde oturmuş silahını kurcalıyordu.

Xoxarle rahatlayarak kendine sessizce iç çekme izni verdi, önce parmaklarını gerip ardından yumruğunu kapatarak elini esnetti. Birkaç toz zerresi yavaşça hareket edip yanağının yanından geçti. Xoxarle elini esnetmeyi bıraktı.

Tozun hareket etmesini izledi.

Bir soluk, cereyan denemeyecek kadar hafif bir hava akıntısı kollarıyla bacaklarını gıdıkladı. Ne kadar tuhaf, diye düşündü.

Yalson konsolun üstündeki ayaklarını hafifçe oynatıp Horza'ya, "Tek söylemek istediğim," dedi, "buraya kendi başına geri dönmenin iyi bir fikir olmadığı. Her şey olabilir."

"Yanıma bir iletişim cihazı alıp sizi durumumdan haberdar ederim," dedi Horza. Kollarını kavuşturup ayağa kalktı, sırtını bir kontrol panelinin kenarına yasladı; Wubslin'in başlığının üstünde durduğu panele. Mühendis trenin kontrollerinin nasıl çalıştığını öğrenmekle meşguldü. Aslında epey basittiler.

Yalson ona, "Bu çok temel bir şey Horza," dedi; "hiçbir yere tek başına gitmezsın. Size şu lanet akademide ne öğretiler?"

Balveda ellerini önünde kavuşturup Değişçin'e bakarak, "Bir şey söylememe izin varsa," dedi, "sadece Yalson'un haklı olduğunu düşündüğümü söylemek istiyorum."

Horza, Kültür kadınına mutsuz bir şaşkınlıkla baktı. "Hayır, bir şey söylemene izin yok," dedi ona. "Sen kimin tarafında olduğunu düşünüyorsun Perosteck?"

Balveda sırtıp kollarını kavuşturarak, "Ah Horza," dedi, "bunca zamanın ardından kendimi neredeyse takımın bir parçası gibi hissediyorum."

Yaver-Yüzbaşı Quayanorl Gidborux Stoghrle III'ün yavaşça soğurken bir yandan da hafifçe sallanan başının yaklaşık yarım metre uzağında konsoldaki küçük bir ışık hızla yanıp sönmeye başladı. Aynı zamanda kontrol güvertesindeki havayı yırtan tiz, kulak tırmalayan bir uluma güverteyi ve ön

vagonun tamamını doldurup son hız giden trendeki çeşitli kontrol merkezlerine aktarıldı.

Olduğu yere iyice sıkışan gövdesi uzun bir virajdan geçmekte olan trenin gücüyle yana çekilen Quayanorl hâlâ hayatta olsaydı o sesi ucundan da olsa duyabilirdi. Ama bunu duyabilecek insan sayısı çok azdı.

Unaha-Closp dış dünyayla bütün iletişimini kesmenin o kadar akıllıca olmadığına karar verip iletişim kanallarını yeniden açtı. Ancak kimse onunla konuşmak istemiyordu. Bıçak kenarlı bir alan ile kanalın içine doğru devam eden kabloları teker teker kesmeye başladı. Kendine altı numaralı istasyondaki trenin başına gelenlerden sonra buna zarar vermemek için kasmanın lüzumu yok dedi. Trenin normal işleyişi için can alıcı öneme sahip bir şeyi kesecek olursa Horza'nın anında ona bağırıma başlayacağından hiç şüphesi yoktu. Zaten kabloları fazla sıkıntı çekmeden tamir edebilirdi.

Bir *cereyan* mı var?

Xoxarle önce ona öyle geldiğini düşündü, ardından da belki de yakın zamanda açılmış olan bir hava sirkülasyonu birimi yüzünden olabileceğini düşündü. Belki de ışıklar ve istasyonun sistemlerinden gelen ısı ek havalandırma gerektiriyordu.

Ama *cereyan* güçlendi. Hava akımı yavaş yavaş, neredeyse fark edilemeyecek kadar yavaşça güçleniyordu. Xoxarle son hız düşünmeye başladı; bu ne olabilirdi? Bir tren değildi; bir tren olmadığı kesindi.

Dikkatle dinlese de hiçbir şey duyamadı. Yaşlı insana bakınca onun da kendisine baktığını gördü. O da fark etmiş miydi?

Aviger yorgun bir sesle, “Anlatacak savaş ve zafer hikâyen kalmadı mı?” dedi. İdirli'yi baştan aşağıya süzdü. Xoxarle bir kahkaha attı – Aviger'in İdirli'lerin jest ve ses tonları hakkında yeterince bilgisi olsaydı anlayabileceği gibi gereğinden biraz yüksek bir sesle hatta tedirginlikle.

“Hiç de bile!” dedi Xoxarle. “Sadece düşünüyordum...” Yenilmiş düşmanları anlatan başka bir hikâyeye başladı. Ailesine, gemilerin yemekhanelerinde ve saldırı mekiklerinin yolcu bölmelerinde silah arkadaşlarına anlattığı bir hikâyeydi; bunu uyurken bile anlatabilirdi. Sesi parlak istasyonu doldurur ve yaşlı insan elinde tuttuğu silaha bakarken Xoxarle’nin düşünceleri başka yerdeydi, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hâlâ kolundaki telleri çekiştiriyordu; şu anda ne oluyorsa olsun bir tek elini kımıldatmaktan fazlasını yapabilmesi yaşamsal öneme sahipti. Cereyan güçlendi. Hâlâ bir şey duyamıyordu. Başının üstündeki kırıştan durmaksızın toz dökülüyordu.

Bir tren olmalıydı bu. Bir tanesi açık unutulmuş olabilir miydi? Bu imkânsızdı...

Quayanor! Kontrolleri-? Ama kontrolleri açık kalacak şekilde ayarlamaya çalışmamışlardı. Sadece hangi kontrolün ne yaptığına bakıp hepsinin işlediğinden emin olmak için açıp kapatmışlardı. Başka bir şey denememişlerdi; hem başka bir şey denemenin anlamı olmazdı, buna zamanları olmamıştı.

Bunu yapan Quayanorl’un kendisi olmalıydı. O yapmıştı. Hâlâ hayatta olmalıydı. Treni o göndermişti.

Bir an için –çaresizlik içinde onu tutan tellere asılıp durmaksızın yaşlı adama konuşup bir yandan da onu izlerken– Xoxarle yoldaşının hâlâ altı numaralı istasyonda olduğunu hayal etti ama sonra da ne kadar kötü yaralandığını hatırladı. Xoxarle daha önce, hâlâ erişim rampasında yattığı sırada yoldaşının hâlâ hayatta olabileceğini düşünmüştü ama sonra Değişçin yaşlı adama, şu karşısındaki Aviger denen adama sönüp Quayanorl’u başından vurmasını söylemişti. Bunun Quayanorl’un işini bitirmiş olması gerekiyordu ama anlaşılan bitirmemişti.

Beceremedin ihtiyar! Cereyan esintiye dönüşürken Xoxarle sevinçten havalara uçtu. Uzaklardan neredeyse duyulamayacak kadar tiz bir uluma gelmeye başladı. Boğuk bir sest, trenden geliyordu. Alarm çalıyordu.

Xoxarle’nin dirseğinin hemen üstündeki tek bir telin tut-

tuğu kolu neredeyse serbest kalmıştı. Bir omuz silkince tel kolunun üst kısmının üstünden aşağı kayıp gevşek bir hâlde omzunun üstüne döküldü.

“İhtiyar Aviger, dostum,” dedi. Xoxarle kendi monoloğuna ara verince Aviger çabucak başını kaldırıp ona baktı.

“Ne var?”

“Bu kulağa aptalca gelecek, korkuya kapılırsan da seni suçlamayacağım ama sağ gözümde cehennemden çıkmış gibi bir kaşıntı var. Gözümü benim için kaşıyabilir misin? Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, bir savaşçının gözündeki kaşıntının ona ölesiye işkence etmesinin yani, ama son on dakikadır beni delirtiyor diyebilirim. Rica etsem kaşır mısın? İstersen silahının tüfeğinin namlusunu kullan; tüfeğinin ağzını kullanırsan tek bir kasımı bile kımıldatmayacağıma ya da tehditkâr başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Ya da istediğin başka bir şeyi kullanabilirsin. Bunu yapar mısın? Sana bir savaşçı olarak şerefim üstüne yemin ederim ki doğruyu söylüyorum.”

Aviger ayağa kalktı. Trenin burnuna baktı.

Alarm sesini duyamıyor. Yaşlı. Diğerleri, genç olanlar duyabilirler mi? Onlar için çok mu tiz? Peki ya makine? Off, gel buraya seni ihtiyar ahmak. Gel buraya!

Unaha-Closp kabloları kesip ayırdı. Artık kablo kanalının içine uzanıp içeri girebilmek için kese kese ilerlemeyi deneyebilirdi.

“Dron, dron beni duyabiliyor musun?” Yeniden Yalson adındaki kadın konuşuyordu.

“Şimdi ne var?” dedi.

“Horza reaktör vagonundan gelen bazı değerleri göremiyor. Ne yaptığını öğrenmek istiyor.”

Horza arkadan, “Evet, öyle istediğimden şüphelen olmasın,” diye homurdandı.

“Bazı kabloları kesmem gerekti. Reaktör vagonuna giden tek yol buymuş gibi duruyor. Israr edersen daha sonra tamir ederim.”

İletişim kanalı bir saniyeliğine kapandı. O anda Unaha-Closp tiz bir ses duyuyor gibi olduğunu düşündü. Ama emin değildi. Duyu hissinin sınırında bir ses olduğunu düşündü. İletişim kanalı yeniden açıldı. “Tamam,” dedi Yalson. “Ama Horza gelecek sefere bir şey kesmeye başlamadan önce ona haber vermeni istiyor, özellikle de kabloları.”

“Tamam, tamam,” dedi Dron. “Şimdi, beni rahat bırakır mısın?” İletişim kanalı yeniden kapandı. Bir an düşündü. Bu sesin bir yerlerde çalmakta olan bir alarm olabileceği aklından geçmişti ama mantıken bir alarm çalmaya başlamış olsa kontrol güvertesinden de ses gelmesi lazımdı ve Yalson konuşurken arkadan Değişçin’in homurdanarak araya girmesinden başka bir ses gelmemişti. Dolayısıyla alarm çalmıyordu.

Kesici güç alanıyla kanalın içine uzandı.

Aviger erişebileceği yerin azıcık uzağından, “Hangi gözünü?” diye sordu. Esinti, ince, sarıya çalan saçının ince bir tutamını alnının üstüne uçurmuştu. Xoxarle adamın bunu fark etmesini bekledi ama öyle bir şey olmadı. Sadece saçını arkaya yatırıp tüfeği hazırda, soru sorar gibi, kendinden emin olmayan bir ifadeyle İdirli’nin başına baktı.

Xoxarle başını yavaşça çevirip, “Şu sağdaki,” dedi. Aviger bir daha dönüp trenin burnuna baktıktan sonra yeniden Xoxarle’ye baktı.

“İsmi lazım değil’e söyleme tamam mı?”

“Yemin ederim. Hadi ne olursun; tahammül edemiyorum.”

Aviger öne doğru bir adım attı. Hâlâ erişemeyeceği kadar uzaktaydı. “Şerefın üstüne, numara yapmıyorsun değil mi?” dedi.

“Bir savaşçı olarak. Anne-ebeveynimin lekesiz adının üstüne yemin ederim. Klanım ve halkım üstüne! Yalan söylüyorsam galaksi toz olsun!”

“Tamam, tamam,” diyerek tüfeğini kaldırıp yukarıya doğru uzattı Aviger. “Sadece emin olmak istedim.” Namluyu Xoxarle’nin gözüne doğru itti. “Neresi kaşınıyor?”

“Burası!” diye tısladı Xoxarle. Serbest kalan kolu hızla fırladı ve tüfeğin namlusunu tutup çekti. Tüfeği bırakmayan Aviger de peşinden çekilip İdirli’nin göğsüne bindirdi. Çarpışmanın şiddetiyle nefesi kesildi ve ardından tüfek aşağıya inip hızla kafatasına çarptı. Xoxarle ateş ederse bir şey olmasın diye başını yana eğmişti ama aslında uğraşmasına gerek yoktu; Aviger tüfeği açmamıştı.

Esinti hızlanırken Xoxarle bilinçsiz insanın yere kaymasına izin verdi. Lazer tüfeğini ağızyla tutup eliyle ayarı sessiz yakmaya getirdi. İnsanlarınkinden büyük parmaklarına yer açmak için tüfeğin gövdesindeki tetik muhafazasını koparttı.

Teller kolayca eriyecekti.

Yaklaşık bir metrelik uzunlukta kesilmiş kablo demeti yerdeki bir delikten kıvıldayarak fışkıran yılanlar gibi kanaldan aşağıya kaydı. Unaha-Closp dar tüpün içine girip kesmeye devam etmek için kabloların çıplak kalmış uçlarına uzandı.

“Yalson,” dedi Horza, “aşağıya tek başına inmemeye karar versem bile seni yanımda götürmezdim.” Ona bakıp sıırıttı. Yalson’un suratı asıldı.

“Neden götürmezdin?” dedi.

“Çünkü senin gemide kalıp Balveda’nın ve bölüm liderimizin yaramazlık etmemesini sağlamana ihtiyacım var.”

Yalson’un gözleri kısıldı. “Tek nedeni bu olsa iyi olur,” diye hırladı.

Horza’nın sıırıttması genişledi, daha fazlasını söylemek istiyormuş da bir nedenden ötürü söyleyemiyormuş gibi bakışlarını çevirdi.

Balveda oturup bacaklarını fazla büyük sandalyeden aşağıya sallandırıp Değişçin’le koyu tenli kürklü kadının arasında neler olduğunu merak etti. İlişkilerinde bir değişiklik olduğunu, esasen Horza’nın Yalson’a olan davranışlarını etkileyen bir değişim olduğunu fark etmişti. Oyuna fazladan bir etken girmişti; Horza’nın Yalson’a olan davranışlarını belirleyen başka bir şey vardı ama Balveda bunun ne olduğunu

tam olarak bulamıyordu. Tüm bunlar epey ilginçti ama ona bir faydası yoktu. Zaten kendi dertleri vardı. Balveda kendi zaaflarının farkındaydı ve onlardan biri şu anda canını sıkıyordu.

Kendini gerçekten de takımın bir parçası gibi hissetmeye başlamıştı. Horza'yla Yalson'un *Açık Hava Türbülansı*'na dönerlerse sonrasında aşağıya inerken Değişçin'e kimin eşlik edeceği konusunda tartışmalarını izlerken elinde olmadan, onlara belli etmeden gülümsemişti. Kararlılık sahibi, kendisinin takdirine karşılık verilmesi de laubalilikten hazzetmeyen o kadını sevmişti ve Horza hakkında da istediği kadar acımasızca düşünmeye kalbi elvermiyordu.

Bu Kültür'ün hatasıydı. Kültür onu düşmanlarından nefret etmeyecek kadar medeni ve sofistike görüyordu; bunun yerine onları ve motivasyonlarını anlamaya, bu şekilde onları çözüp savaşı kazanmasının ardından onlara yeniden düşmanları olmalarını engelleyecek şekilde davranmayı hedefliyordu. Hasımlarına fazla yaklaşmadığın sürece iyi fikirdi ama onlarla bir süre geçirdiğinde böyle bir empati aleyhine işlemeye başlayabiliyordu. Bu şekilde silahlandırılmış bir şefkatin yanında, kendini soyutlamış, insanlık dışı bir saldırıganlığa ihtiyacı vardı ve Balveda bunun elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

Belki de kendimi fazla güvende hissediyorum, diye düşündü. Belki de bunun nedeni artık anlamlı bir tehdidin kalmamasıydı. Komuta Sistemi için verilen savaş sona ermişti; görevleri bir sonuca ulaşmadan yavaşça son buluyor ve son birkaç gündür hissettikleri gerilim de onunla birlikte kayboluyordu.

Xoxarle hızla çalıştı, lazerin ince, zayıflatılmış ışını isabet ettiği telleri vınlattı ve tıslatarak her birini kırmızı, sarı ve beyaz yaptı, sonra da -Xoxarle asılınca- teker teker koparttı. İdirli'nin ayaklarının dibindeki yaşlı adam kımıldanıp inledi.

O hafif esinti güçlenmişti. Trenin altından kalkan toz Xoxarle'nin ayaklarının etrafında dolanıyordu. Lazeri başka

tellere doğrulttu. Sadece birkaç tane daha kalmıştı. Trenin burnuna göz attı. Hâlâ ne insanlardan ne de makineden bir iz vardı. Omzunun üstünden diğer tarafa, trenin son vagonuna ve rüzgârın ılık çalarak içeri girdiği tünelin ağzının arasındaki boşluğa göz attı. Hiçbir ışık göremiyor, hâlâ hiçbir gürültü duyamıyordu. Hava akımı gözlerini üşüttü.

Arkasına dönüp lazer tüfeğini başka bir tel takımına doğrulttu. Kıvılcımlar rüzgâra kapılıp istasyonun zeminine ve Aviger'in elbisesinin sırtına saçıldılar.

Klasik: Tüm işi her zamanki gibi ben yapıyorum, diye düşündü Unaha-Closp. Kanaldan bir demet daha kablo çekip çıkardı. Arkasındaki kablo kanalı kesilmiş kablolarla dolup dronun şu anda içinde çalıştığı küçük boruya gelirken kullandığı yolu tıkamaya başlamıştı.

Altımda. Onu hissedebiliyorum. Ne yaptığını bilmiyorum ama hissedebiliyorum, duyabiliyorum.

Ve başka bir şey daha var... başka bir gürültü...

Tren devasa bir silahın namlusundaki uzun, çok kademeli bir mermi gibiydi; muazzam bir boğazdaki metal bir çığlık gibi. Tünelin içinden havayı döverek gelmiş geçmiş en büyük motorun içindeki bir piston gibi ilerledi, virajları alıp düzlüklere atılırken ışıkları bir anlığına ilerisindeki yolu doldurup aydınlattı ve ittiği hava –uluyan, kükreyen sesi gibi– kilometrelerce ileriye dek ulaştı.

Platformdan kalkan tozlar havada bulut gibi toplandılar. Boş bir içecek kabı Aviger'in oturduğu paletin üstünden yuvarlanıp düşerek yere çarptı; platform boyunca, trenin burnuna doğru yuvarlanmaya başladı ve birkaç defa duvardan sekti. Xoxarle kabı gördü. Rüzgâr onu çekiştirdi, teller inceldikleri yerden koptu. Önce bir bacağını sonra bir diğerini serbest bıraktı. Diğer kolu da çıkmıştı ve son teller de yere düştüler.

Bir parça plastik örtü paletin üstünden siyah, düz bir kuş

gibi havalanıp platformun üstüne inip istasyonu yarılarmış olan metal kabın peşinden kayarak ilerledi. Xoxarle çabucak eğilip Aviger'i belinden kavradı ve bir koluyla adamı kolayca kaldırıp diğer eline de lazeri alıp platforma doğru, rüzgârın inleyerek trenin eğimli arkasının yanından geçtiği, önü kapalı tünel ağzının kenarındaki duvara doğru koştu.

Yalson, "...ya da onun yerine ikisini de buraya kilitleyebiliriz. Yapabileceğimizi biliyorsun..." dedi.

Horza dalgın dalgın başını sallayarak Zihin'i aramak için neden ona ihtiyacı olduğunu anlatan ama dinlemediği Yalson'u onaylarken, *Çok yaklaştık*, diye düşündü. *Çok yaklaştık, öyle olduğundan eminim; hissedebiliyorum; neredeyse geldik. Bir şekilde biz -ben- dağılmadan buraya kadar gelebildik. Ama henüz bitmedi, sadece küçücük bir yanlışlık, gözden kaçırdığımız tek bir şey, tek bir hata... ve işimiz biter: Yüzümüze gözümüze bulaştırırız, başarısız olur ve ölürüz. Şu âna dek idare ettik, hatalara rağmen ama bir şeyi ıskalamak işten bile değil, bütün bu veri yığını içinde küçücük bir ayrıntıyı fark edememek ve onun da daha sonra -onu tamamen unuttuğunda, ona sırtını döndüğünde- sinsice arkandan gelip tepene binmesi çok kolay.* İşin sırrı her şeyi düşünmekteydi ya da -belki de Kültür haklı olduğu ve bunu kelimenin tam anlamıyla sadece bir makine yapabileceği için- olup bitenlerin ritmine o kadar iyi uyum sağlayacaktın ki otomatik olarak tüm önemli ve potansiyel olarak önemli şeyleri düşünüp kalan her şeyi görmezden gelecektin.

Horza hafif bir şok geçirerek asla hata yapmama, her zaman her şeyi düşünmeye dair takıntılı dürtüsünün Kültür'ü buncasına küçümsemesine neden olan o fetişistik itkidenden çok da farklı olmadığının ayırdına vardı: O her şeyi adil ve eşit yapma ihtiyacı, şansı hayatın denkleminde bertaraf etme arzusu. Bu ironiyi düşününce kendi kendine gülümseyip Wubslin'in bazı kontrolleri kurcalamasını izleyen Balveda'ya bir bakış attı.

İnsan nihayetinde düşmanlarına benzermiş, diye düşündü Horza; *belki de bu lafta doğruluk payı vardır ha?*

“...Horza beni dinliyor musun?” dedi Yalson.

“Hımm? Evet, tabii ki,” dedi Horza gülümseyerek.

Horza ile Yalson konuşmaya devam eder, Wubslin de trenin kontrollerini kurcalarken Balveda surat astı. Bir nedenden ötürü huzursuzlanmaya başlamıştı.

Ön vagonun dışında, Balveda’nın görüş alanının ötesinde, küçük bir kap platform boyunca yuvarlanıp tünelin ağzının yanındaki duvara çarptı.

Xoxarle istasyonun arkasına koştu. Yaya tünelinin girişinin yanında, ona dik açı yaparak istasyon platformunun ardındaki kayanın içine devam eden bir tünel vardı; Değişçin ve iki kadın istasyonu aramayı bitirdikten sonra buradan çıkmışlardı. Burası neler olacağını izlemek için ideal bir yerdi; Xoxarle çarpışmanın etkilerinden korunacağını, aynı zamanda istasyonun ötesindeki trenin burnuna kadar açık bir ateş sahası olacağını düşünüyordu. Tren çarpına dek orada kalabilirdi. Eğer inmeye çalışırlarsa onları haklayacaktı. Silahını kontrol edip gücünü maksimuma çıkardı.

Balveda ön koltuktan inip kollarını kavuşturarak yavaşça yan pencerelerin oradaki kontrol güvertesine yürüyerek dikkatle yere baktı ve neden kendini huzursuz hissettiğini merak etti.

Rüzgâr tünelin ucuyla trenin arasındaki boşluktan uluyordu; esinti fırtınaya dönüştü. Xoxarle’nin yaya tüneline bir ayağını bilinçsiz Aviger’in sırtına dayayıp diz çökerek beklediği yerin yirmi metre ötesinde trenin arka vagonu titreyip sallanmaya başladı.

Dron kablo kesmeyi bir anda bıraktı. Aynı anda iki şey aklına gelmişti: Bir, lanet olsun, hakikaten de tuhaf bir ses *vardı*; iki, diyelim ki kontrol güvertesinde alarm çalmaya başlamış olsun, hem insanlar onu duyamazlardı hem de Yalson’un başlık mikrofونunun o tiz vınlamayı iletmemeye ihtimali yüksekti.

Ama görsel bir uyarı da olmaz mıydı?

Balveda yan pencereye döndü ama dışarıya dikkatini vermeden baktı. Oradaki konsolun üstüne yaslanıp içeriye baktı.

Yalson, Horza'ya, "...şu lanet şeyi arama konusunda hâlâ ne kadar ciddi olduğunu..." diyordu.

Değişçin başını Yalson'a doğru sallayarak, "Endişelenme," dedi. "Onu bulacağım."

Balveda arkasına dönüp dışarıdaki istasyona baktı.

Tam o anda, Yalson ile Wubslin'in başlıkları aynı anda dronun telaşlı sesiyle canlandılar. Hızla istasyonun zemininin üstünde kayan siyah bir malzeme parçası Balveda'nın dikkatini dağıtmıştı. Gözleri büyüdü. Ağzı açıldı.

Fırtına kasırgaya dönüştü. Tünelin ağzından çok uzaklarda büyük bir çığ düşüymüş gibi bir gürültü geliyordu.

Sonra altı numaralı tünelden çıkıp yedi numaralı tünele giderken girilen son düzlüğün ucunda bir ışık belirdi.

Xoxarle ışığı göremedi ama gürültüyü duyabiliyordu; tüfeği kaldırıp sabit duran trenin yan tarafına nişan aldı. Aptal insanlar az sonra fark etmek *zorundaydılar*.

Çelik raylar inlemeye başladı.

Dron hızla kanaldan gerileyerek çıktı. Kesip ıskartaya çıkarttığı kabloları duvarlara fırlattı. "Yalson!" Horza!" diye seslendi iletişim biriminden. Dar tünelin kısa mesafesini son hız aştı. Vura vura geçilir vaziyete getirdiği köşeyi döner dönmez alarının cılız, tiz, ısrarcı feryadını duydu. "Bir alarm çalıyor! Duyabiliyorum! Neler oluyor?"

Orada, levhaların altındaki tamir kanalında havanın trenin içinden ve çevresinden hızla aktığını duyup hissedebiliyordu.

Balveda dronun sesi kesilir kesilmez hızla, "Dışarıda bir fırtına var!" dedi. Wubslin başlığını konsolun üstünden aldı. Kaldırdığı yerde turuncu bir ışık yanıp sönüyordu. Horza ışığa

bakakaldı. Balveda platformun ilerisine baktı. İstasyon zemininde tozlar uçuşuyorlardı. Hafif teçhizatlar arka makas köprüsünün karşısındaki paletin üstünden uçup gidiyorlardı. Balveda alçak sesle, “Horza,” dedi, “Xoxarle’yi de Aviger’i de göremiyorum.”

Yalson ayağa kalkmıştı. Horza yan pencereden dışarıya bir göz atıp ardından yeniden konsolda yanıp sönen ışığa baktı. İki başlıktan dronun, “Bu bir alarm!” diye bağırın sesi geldi. “Onu duyabiliyorum!”

Horza tüfeğini alıp Yalson’un ona doğru tuttuğu başlığın kenarını kavrayıp, “Bu bir tren, dron; duyduğun şey çarpışma alarmı. Hemen trenden in.” Yalson Horza’nın bıraktığı başlığı çabucak başına geçirip kilitledi. Horza kapıyı işaret etti. Dönüp Yalson, Balveda ve hâlâ elinde konsolun üstünden aldığı başlıkla oturan Wubslin’e dönüp yüksek sesle, “Yürüyün!” dedi.

Balveda kapıya yöneldi. Yalson hemen arkasından geliyordu. Horza yürümeye başladı, ardından yürürken dönüp başlığını yere koyup kontrollere dönen Wubslin’e baktı. “Wubslin!” diye bağırdı. “Yürü!”

Balveda’yla Yalson vagonun içinden koşuyorlardı. Yalson tereddütle arkasına baktı.

Wubslin telaşlı bir sesle Horza’ya bakmak için dönmeden, “Onu harekete geçireceğim,” dedi. Birkaç düğmeye bastı.

“Wubslin!” diye bağırdı Horza. “Dışarı çık, *hemen şimdi!*”

Wubslin düğme ve anahtarlara basıp ekran ve kadranslara bakıp yaralı kolunu hareket ettirmesi gerektiğinde yüzünü buruşturarak, “Sorun yok Horza,” dedi, başını hâlâ çevirememişti. “Ne yaptığımı biliyordum. Siz inin. Göreceksin onu hareket ettireceğim.”

Horza trenin arkasına doğru baktı. Yalson ön vagonun ortasında durmuş, güçlkle görülebiliyordu, önce ikinci vagon ve erişim rampalarına doğru koşan Balveda’ya ve ardından kontrol güvertesinde bekleyen Horza’ya bakarken başı bir taraftan diğerine döndü. Horza ona çıkmasını işaret etti. Kendisi de hızla ileriye doğru gidip Wubslin’i dirseğinden

yakaladı. “Sen kafayı mı yedin lan!” diye bağırdı. “Üstümüze gelen tren saniyede elli metre hızla ilerliyor olabilir; bu şeylerin hızlarını almalarının ne kadar uzun sürdüğü hakkında en ufak fikrin var mı?” Mühendisin kolunu çekti. Wubslin hızla dönüp serbest elini Horza’nın suratına çarptı. Horza kontrol güvertesinin zeminine fırlarken canının acısından çok şaşkınlık hissediyordu. Wubslin kontrollere döndü.

“Üzgünüm Horza ama bu trene köşeyi döndürüp onu yol üstünden çekebilirim. Sen in. Beni burada bırak.”

Horza lazer tüfeğini alıp ayağa kalktı, mühendisin kontrollerin başında çalışmasını izledi, ardından dönüp koşarak uzaklaştı. O ilk adımını atarken tren kasılıp kendini toparlıyormuş gibi olup sarsıldı.

Yalson Kültür kadınının peşinden gidiyordu. Horza elini sallayıp ona devam etmesini söylemişti, o da öyle yapıyordu. “Balveda!” diye bağırdı. “Acil durum çıkışları; aşağıya in; zemin güverteye!”

Kültür ajanı onu duymadı. Hâlâ bir sonraki vagona ve erişim rampalarına doğru gidiyordu. Yalson küfrederek peşinden koştu.

Dron zeminden fırlayıp son hız en yakın acil durum kapağına doğru ilerledi.

Bu titreşim! Bu bir tren! Başka bir tren geliyor, hem de hızla! Bu geri zekâlılar ne yaptılar? Dışarı çıkmam lazım!

Balveda bir köşeye gelince yerde kayarak elini uzattı, panelin kenarına tutundu; ortadaki erişim rampasına çıkan açık kapağına daldı. Arkasından hızla gelen Yalson’un ayakları zemini dövüyorlardı.

Koşarak rampaya ulaşır uluyan fırtınanın, o dur durak bilmeyen, sabit bir şiddetle esmeye devam eden kasırganın içine girdi. Ânında etrafındaki hava çatırtı ve kıvılcımlarla patladı; her yönden parlak bir ışık geliyordu, kirişler erimiş çizgiler hâlinde patladılar. Kendini yere atıp rampanın yüze-

yinde kayıp yuvarlandı. Rampanın yana dönüp aşağıya doğru eğim yaptığı yerdeki kirişler lazer ateşiyle parıldıyorlardı. Yeniden yarı yarıya ayağa kalkıp el ve ayaklarıyla panik hâlinde rampadan güç alarak kendini trenin içine fırlattı ve hemen ardından art arda gelen atışlar düz bir çizgi hâlinde ilerleyip rampanın kenarını ve ötesindeki kirişlerle tırabzanları dövdüler. Yalson az kalsın tökezleyip yere düşüyordu; Balveda uzanıp kadını kolundan yakaladı. “Birisi ateş ediyor!”

Yalson kapının kenarına gidip karşılık vermeye başladı.

Tren öne doğru bir hamle yaptı.

Altı numaralı istasyon ile yedi numaralı istasyon arasındaki son düzlük üç kilometreden uzundu. Son hız ilerleyen makinenin ışıklarının yedi numaralı istasyonda duran trenin arka vagonundan görünmesiyle trenin karanlık tünelden çıkıp istasyona fırlaması arasında geçen süre bir dakikadan az bir zamanı kaplamıştı.

Ölmüş, cesedi sallanıp sarsılsa da kontrollerden ayrılamayacak kadar iyi sıkışmış Quayanorl'un soğuk, kapalı gözü, o eğimli, zırhlı camın ardında her iki yanında neredeyse katı denecek denli yoğun ışıkların asılı olduğu gece karanlığına bürünmüş bir alan ve hemen önünde hızla büyümekte olan bir parlaklık halesi, gri metalden bir çekirdeği olan ışık dolu bir halkadan oluşan bir manzaraya bakıyordu.

Xoxarle küfretti, hedefi fazla hareket edince o da ıskalamıştı. Ama trende hapis kalmışlardı. Onları haklamıştı. Dizinin altındaki yaşlı insan inleyip kıpırdamaya çalıştı. Xoxarle onun üstüne daha sıkı bastırdı. Artık bir jet akıntısına dönüşmüş hava akımı çığlık atarak tünelden çıkıp trenin etrafından dolandı.

Ona karşılık veren atışlar istasyonun arka tarafında rasgele birkaç yere isabet ettiler. Xoxarle gülümsedi. Tam o anda tren hareket etti.

Horza biri ateş eden, diğeri de çömelmiş, arada bir dışarıya

bir bakış atma riskine giren iki kadının durduğu kapıya gelip, “Dışarı çıkın!” dedi. Hava burgaçlar yaparak vagonun içine doluyor, sarsılıp kükrüyordu.

Yalson fırtınanın gürültüsünün üstünden, “Bu Xoxarle olmalı!” diye bağırdı. Dışarıya uzanıp ateş etti. Erişim rampasının üstüne birkaç atış daha isabet edip kapının etrafında trenin dış gövdesine tok seslerle çarptılar. Kapıdan içeriye sıcak parçalar uçunca Balveda eğildi. Tren sallanıp son derece yavaşça ileriye doğru hareket ediyormuş gibi göründü.

Yalson kapının yanına gelip kendisine katılan Horza’ya bakarak, “Ne-” diye bağırdı. Horza platformun ilerisine ateş etmek için eğilirken omuz silkti.

“Wubslin!” diye bağırdı. İstasyon boyunca yayılım ateşi açtı. Tren sürünerek ilerledi; daha şimdiden erişim rampasının bir metrelik kısmı trenin açık kapının ardında kalmıştı. Rüzgârın çığlık attığı, tozun havada uçuştığı ve asla bitmeyecekmiş gibi duran bir gök gürültüsünü andıran bir sesin geldiği tünelin uzaklarında bir şey parıldadı.

Horza başını iki yana salladı. Eliyle Balveda’ya artık kapıdan sadece yarısına erişilebilen rampaya çıkmasını işaret etti. Bir daha ateş açtı; Yalson da uzanıp ateş etti. Balveda öne doğru ilerledi.

Tam o anda trenin ortasına yakın bir yerde bir kapak dışarıya doğru fırlayarak açıldı ve o vagonun devasa, daire şeklinde bir kesim tangırdayarak yere düştü – vagonun kalın yan duvarının kocaman bir kesimi muazzam bir şişe mantarı gibi yerinden çıkıp yana devrilmişti. Küçük, karanlık bir şekil hızla kırık kapaktan dışarıya fırladı ve hemen yanındaki muazzam dairesel delikten gümüş rengi bir nokta çıkıp kesilmiş duvar platforma çarptı, hızla büyüyerek şişman, parlak, yansıtıcı bir ovale dönüştü, dron havanın içinden vınlayarak giderken Balveda da rampa boyunca koşmaya başladı.

“İşte orada!” diye çığlık attı Yalson.

Zihin trenden çıkmış, dönüp hızla uzaklaşmaya başlamıştı. O anda istasyonun uzak ucundan gelen lazer atışları hedef değiştirdiler; artık erişim rampasını ve girişleri dövmüyor-

lardı, gümüş renkli elipsoitin bütün yüzeyine ışık patlamaları hâlinde saçılmaya başlamışlardı. Zihin duraklar gibi oldu, havada asılı kalmış yaylın lazer ateşi altında sarsılıyordu; ardından yana devrilip platformun üstüne düştü ve hızla akan havanın içinden yuvarlanıp istasyonun yan duvarına doğru giderken pürüzsüz yüzeyi ansızın buruşup donuklaştı. Balveda rampanın karşısına geçmiş, eğimli kısmından aşağıya doğru koşuyordu ve alt seviyeye gelmek üzereydi. Horza, "Çık git!" diye bağırarak Yalson'u itti. Tren artık rampaları geçmişti, motorlar hırlasa da sesleri istasyonu kasıp kavuran o öfkeli fırtınanın gürültüsünden duyulmuyordu. Yalson bileğine vurup KY'sini çalıştırdı ve ateş ederek fırtınanın içine atladı.

Horza dışarıya uzanıp erişim rampasının kirişlerinin arasından ateş etmek zorunda kaldı. Bir eliyle trene tutunduğunda korkmuş bir hayvan gibi titreyişini hissetti. Atışlarının bir kısmı erişim rampasının kirişlerine isabet edip patlayarak etrafa saçılan ve hava akımına kapılan moloz parçaları püskürtünce hızla içeri girmek zorunda kaldı.

Zihin istasyonun yan duvarına çatırdayarak çarptı, yuvarlanıp zemin ile eğimli duvarın arasındaki açığa sıkışırken gümüş renkli derisi titreyip donuklaştı.

Unaha-Closp havada zikzaklar çizerek lazer atışlarından kaçındı. Balveda rampanın dibine ulaşıp istasyonun zemini boyunca koştu. Uzaktaki yaya tünelinden açılan yaylın ateşi o ve havadaki Yalson arasında kararsız kalmış gibi görünüp ardından elbiseli kadına yaklaştı. Yalson ateş açarak karşılık verse de isabet alınca elbisesi parıldadı.

Horza kendini trenden dışarı atınca o müthiş hava seline yakalanıp devrildi, ağır ağır ilerleyen vagondan yere düşerek kaya zemine çarpınca nefesi kesildi. Darbenin ardından zıplayarak ayağa kalkabildiği anda ileriye doğru koşmaya ve kasırganın içinden istasyonun uzak ucuna ateş etmeye başladı. Yalson hâlâ uçarak dur durak bilmeyen hava akıntısının içinden çatırdayan lazer ateşine doğru ilerliyordu.

Artık yürümeden biraz daha yüksek bir hızla istasyondan çıkmakta olan trenin arka tarafında bir ışık parlaması oldu.

Yaklaşmakta olan trenin gürültüsü –patlamalar ve silah sesleri de dahil diğer her sesi bastırıyor, böylece diğer her şey o nihai çılgınlığın içinde şaşkınlık dolu bir sessizlikle yaşanıyor-muş gibi görünüyordu- daha da tizleşti.

Yalson düştü; elbisesi hasar görmüştü.

Daha yere inmeden bacakları hareket etmeye başlamışlardı bile ve zemine koşarak temas etti, en yakındaki korunaklı yere doğru koşuyordu. Duvarın yanındaki donuk gümüş renkli Zihin'e doğru koştu.

Ve ardından fikrini değiştirdi.

Tam Zihin'in arkasına atlayabilecek konuma gelmek üzereyken döndü ve arkasından dolanıp ötesindeki duvardaki kapılara ve nişlere doğru koştu.

Döndüğü anda Xoxarle'nin atışları tüm gücüyle ona isabet etti ve bu defa elbisesinin zırhı daha fazla enerji ememedi; yarılınca lazer ışını zırhı aşıp yıldırım gibi kadının vücuduna yayılarak onu havaya fırlattı, kollarını iki yana açtı, şiddetiyle bacaklarını yerden kesip onu öfkeli bir çocuğun eline kalmış bir bez bebek gibi sarstı ve göğsüyle karnından dışarıya parlak kırmızı bir bulut fişkırttı.

Tren çarptı.

Tren istasyona gürültüden oluşan bir tsunami dalgasının üstünde girdi; tünelden saf metal bir şimşek gibi fırlayıp tünelin ağzıyla önündeki yavaşça hareket eden tren arasındaki mesafeyi neredeyse belirlediği anda kapatmış gibi göründü. Aralarında trene en yakın olan Xoxarle muazzam bir küreğe benzeyen ilk vagon diğer trenin arkasına tüm şiddetiyle çarpmadan önce bir anlığına trenin ince burnunu gördü.

Trenin tünelde ilerlerken çıkardığından daha büyük bir ses olabileceğine inanamıyordu ama çarpışmanın gürültüsü o kakafoniye bile ezip geçmişti. Bu sestten oluşan bir yıldızdı, öncesinde sadece sönük bir ışıltı varken kör edici bir nova gibi parlamıştı.

Tren saatte yüz doksan kilometreyi aşan bir hızla çarptı. Wubslin'in treni tünelin içine doğru ancak bir vagon boyu kadar ilerlemişti ve yürüme hızını belki biraz aşmıştı.

Son hızla gelen tren arka vagona bindirip saliseler içinde onu kaldırıp bir kâğıt parçası gibi buruşturarak tünelin tavanına sıkıştırarak ezdi ve metal ile plastikten katmanlarını presleyip kaskatı bir enkaz destesine dönüştürürken aynı anda kendi burnu ve ön vagonu diğer trenin altına dalıp tekerlerini parçaladı, rayları yerinden koparttı ve trenin metal derisini devasa bir el bombasının şarapnelleri gibi etrafa fırlattı.

Tren karşısına çıkan her şeyi yarararak ilerlemeye devam etti: Önündeki trenin içine ve altına kayarak girdi, trenlerin birbirine girmiş kısımlarını duvar tarafındaki raylardan fırlatıp ikisini de yırtılan metal ve ufalanan taşlardan oluşan bir kargaşa hâlinde istasyonun içine girmeye zorlayıp yan tarafa devirirken vagonlar aynı anda bükülüp ezildi, birbirinden ayrılıp paramparça oldular.

Son hız gelen trenin kalan kısmı da tünelden dışarı dökülmeye devam ederken vagonlar kaşla göz arasında istasyonu aşip ön taraftaki dağılmakta olan enkaz yığına aktılar ve önlerine çıkan yerden kaldırıp ezerek etrafa savurdular. Patlamaya başlayan enkazın içinden alevler titreşerek fışkırdılar; kıvılcımlar kaynayarak etrafa savruldu; kırılan pencerelerin camları bin parçaya bölünüp sprey gibi çevreye saçıldılar; trenin derisinden yüzülen metal şeritleri kamçı gibi duvarlara vuruldular.

Xoxarle çarpışmanın toz edici şiddette gürültüsünden kurtulmak için içeriye kaçtı.

Wubslin trenin çarptığını hissetti. Aniden gelen ivme onu koltuğuna yapıştırdı. Başarısız olduğunu biliyordu; tren, kendi treni fazla yavaş hareket ediyordu. Hiçlikten fırlayan devasa bir el sırtına bir darbe indirdi; kulakları tıkanı; kontrol güvertesi, vagon, bütün tren çevresinde sarsılıyordu ve aniden bütün bunların tam orta yerinde bir sonraki trenin arkasını gördü, tamir ve bakım mağarasındaki trenin arkasını... son hız üstüne geliyordu. Treninin başarabilseydi onu güvenliğe götürecek olan dönemeçteki rayların üstünden atladığını hissetti. Treni ivmelenmeye devam ediyordu. Koltu-

ğuna yapışmıştı, çaresizdi. Diğer trenin arka vagonu önünde parladı; gözlerini kapattı ve yarım saniye sonra enkazın içinde bir böcek gibi ezildi.

Horza istasyonun duvarındaki nasıl geldiğini bilmediği küçük bir kapı boşluğunda kıvrılmış duruyordu. Başını kaldırıp bakmadı, bir şey göremiyordu. Yıkımın feryatları kulaklarını doldurur, sırtına moloz parçaları yağar ve duvarlarla zemin sallanırken o da bir köşede iniledi.

Balveda da duvarda bir yer bulmuştu – bir girintiye saklanıp sırtını dışarıya dönmüş ve yüzünü gizlemişti.

Unaha-Closp istasyonun tavanına, bir kamera kubbesinin arkasına yerleşmişti. Aşağıdaki çarpışmayı başından sonuna izledi; son vagonun da tünelden çıkışını gördü, hızla gelen trenin daha saniyeler öncesinde içinde oldukları trene bindirip içine girmesini ve onu darmadağınık, eğrilip bükülmüş bir metal yığını hâline getirip sürüklemesini izledi. Vagonlar raylardan çıkıp yan yatar ve enkaz yavaşlarken istasyonun zemininde kaydılar ve erişim rampalarını kayadan kopartıp tavandaki ışıkları parçaladılar; enkaz parçaları havaya fırlayınca dronun yana doğru kaçması gerekti. Yalson'un aşağıda, platformun üstünde yatan bedenini gördü; dönerek kayan, yuvarlanan vagonlar kıvılcımlardan oluşan bir bulut içinde kaynaşık kayadan zemin üstünden taklalar atarak gelip ona çarptılar; Zihin'i kıl payı ıskalayıp Yalson'un harap olmuş bedenini yerden kazıyarak sürükleyip erişim rampalarıyla birlikte duvara gömdüler ve çarpışmanın son enerjisi kendini metal ile taşı sıkıştırıp birbirine geçirerek harcarken, ağzında oraya sığmayıp dışarıya taşıyormuş gibi görünen bir enkaz yığınının kabardığı tünelin yanındaki siyah kayaya bindirdiler.

Yangın çıktı; raylardan kıvılcımlar fırladı; istasyonun ışıkları titredi. Havaya fırlamış olan enkaz paçaları yere düştü ve kazanın titreşen yankıları istasyon boyunca gidip geldi. Duman yükseliyordu, patlamalar istasyonu sarsmıştı ve aniden, dronu şaşkınlığa uğratarak tavanın kaya yüzeyindeki deliklerden, yanıp sönen ışıkların yanından su fışkırmaya başladı. Su köpüğe dönüşüp sıcak kar taneleri gibi aşağıya süzüldü.

Enkaz yığını yerleşirken tısladı, inledi ve çatırdadı. Üstünü yalayan alevler, yığının yanabilir kısımlarına erişerek yuvarıdan düşen köpükle savaştılar.

Ardından bir çığlık duyuldu, dron duman ve köpük dolu pusun ardından aşağıya baktı. Horza duvardaki, alev almış metal kapı boşluğundan koşarak çıkıp yanmakta olan metal yığınının yakındaki ucundan platformun hemen ilerisine koştu.

Adam bağırıp tüfeğini ateşleyerek enkaz parçalarıyla dolu platformun ilerisine doğru koştu. Dron Xoxarle'nin içinden ateş ettiği, uzaktaki tünelin girişinin çevresinde kayaların kırılıp patladığını gördü. Karşı ateş açılmasını ve adamın düştüğünü görmeyi bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Adam koşup ateş etmeye devam ederken bir yandan da bağırarak anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Dron Balveda'yı göremedi.

Xoxarle gürültü sona erir ermez tüfeği köşeden uzatmıştı; aynı anda adam ortaya çıkıp ateş etmeye başlamıştı. Xoxarle'nin nişan alacak zamanı olsa da ateş etmeye fırsatı olmamıştı. Adamın atışlarından biri Xoxarle'nin tüfeğinin yakınında duvara isabet etti ve bir şey eline çekiç gibi çarptı; tüfek biraz cızırdayıp ardından kapanıp öylece kaldı. Silahın kasasından bir kaya parçası çıkıyordu. Xoxarle küfredip tüfeği tünelin ötesine fırlattı. Değişçin bir kez daha ateş açınca tünelin ağzının çevresinde birkaç küçük patlama daha oldu. Xoxarle yerde zayıfça hareket eden Aviger'e baktı. Yüzü aşağıya dönüktü, uzuvlarını yüzermiş gibi havada ve kaya zeminin üstünde oynatıyordu.

Xoxarle ihtiyarı rehine olarak kullanmak üzere hayatta tutmuştu ama artık işine yaramayacaktı. Yalson isimli kadın ölmüştü; Xoxarle onu öldürmüştü ve Horza da onun intikamını almak istiyordu.

Xoxarle ayağıyla Aviger'in kafatasını ezip arkasına döndü ve koşmaya başladı.

İlk dönüşü yirmi metre vardı. Xoxarle bacakları ve bedenindeki acılara umursamadan elinden geldiğince hızla koştu. İstasyonda bir patlama oldu. Xoxarle'nin başının üs-

tünden bir tıslama sesi geldi ve yangın söndürme sisteminin musluklarından fışkıran sular aşağıya dökülmeye başladı.

Yan tünele dalarken hava lazer ışınlarıyla parlıyordu; duvar üstüne patladı ve bir şey bacağıyla sırtına çarptı. Topallayarak koşmaya devam etti.

İleride, sol tarafta birkaç kapı vardı. İstasyonların planını hatırlamaya çalıştı. Kapıların kontrol odasına ve konaklama koşullarına çıkması gerekiyordu; oraya girip kestirmeden gidebilir, tamirat ve bakım mağarasını makas köprüsüyle aşıp bir yan tünelden ilerleyerek transit tüpü sistemine çıkabilirdi. Bu şekilde kaçabilirdi. Hızla topallayarak ilerledi, kapıları omuz atarak açtı. Arkasındaki tünellerden Değişçin'in adımlarının sert sesleri geliyordu.

Dron Horza'yı izledi, ateş etmeye devam ediyor, son hız platformun ilerisine doğru koşarken çıldırmış gibi çığlık atıp uluyor ve etrafa moloz parçaları sıçratıyordu. Yuvarlanıp geçen vagonların Yalson'un cesedini zeminden kapıp götürdükleri yere depar attı, tüfeğinden çıkan ışığın zeminde oluşturduğu aydınlık bir koninin peşi sıra koşmaya devam etti, paletin eski yerini geçip istasyonun uzak ucuna, Xoxarle'nin ateş açtığı yere gidip yan tünelin içine girip gözden kayboldu.

Unaha-Closp aşağıya doğru süzüldü. Enkaz çatırdayıp dumanlar çıkardı; sulu kar gibi köpük yağdı. Zehirli bir gazın çirkin kokusu havayı doldurmaya başladı. Dronun sensörleri orta-yüksek derecede radyasyon tespit ettiler. Hurdaya dönmüş vagonlardaki bir dizi küçük patlama eğrilip bükülmüş metal yığınının sarp zirvelerini örten kar gibi kaplayan köpüğün söndürdüğü yangınların yerine yenilerini başlattı.

Unaha-Closp Zihin'in yanına geldi. Duvarın yanında durdu, yüzeyi dalgalanıp kararmıştı, su yüzeyine yayılmış mazot rengindeydi ve donuktu.

Unaha-Closp ona sessizce, "Kendini çok akıllı sanıyordun değil mi?" dedi. Zihin belki onu duyabiliyordu, belki de ölmüştü; bunu anlamamanın hiçbir yolu yoktu. "Reaktör vagonuna öyle saklanmak: Kalıbımı basarım radyoaktif madde yığınının ne yaptığını da biliyorum; şu derin kuyulardan birinden

aşağıya attın, acil durum havalandırma motorlarının yanında duranların birinden hatta belki de ilk geldiğimiz gün kütle sensöründe gördüğümüzden aşağıya. Sonra da trene saklandın. Kalıbımı basarın kendinle gurur duyuyordun.”

“Ama bak neredesin şimdi.” Dron sessiz Zihin’e baktı. Düşmekte olan köpük üst yüzeyinde birikiyordu. Dron kendi kasasını bir güç alanıyla fırçaladı.

Zihin hareket etti; ansızın önce bir ucu sonra da diğerini kaldırıp yarım metre kadar yükseldi ve hava tıslayıp çatırdadı. Ne olduğunu bilemeyen Unaha-Closp gerilerken cihazın yüzeyi bir an pırıldadı. Ardından Zihin gerileyip bir daha hafifçe zeminin üstüne yerleşirken oval şekilli tenindeki renkler tembel tembel yer değiştirdiler. Dron ozon kokusu aldı. “Düştün ama daha işin bitmedi demek?” dedi. Hasar almamış ışıkların önü yükselen dumanla kaplanınca istasyon kararmaya başladı.

Biri öksürdü. Unaha-Closp dönünce Perosteck Balveda’nın sendeleyerek bir girintiden çıktığını gördü. İki büklüm olmuştu, belini tutuyor ve öksürüyordu. Başı yarılmıştı, teni kül rengiydi. Dron ona doğru süzüldü.

Kadından çok kendisine, “Hayatta kalan biri daha,” dedi. Kadının yanına gidip bir alan kullanarak ona destek oldu. Havadaki gazlar kadını boğuyordu. Alnından kan sızıyordu ve üstündeki ceketin sırtında parıldayan kırmızı bir leke vardı.

“Ne...” Öksürdü. “Başka kim kaldı?” Adımları dengesizdi, vagonların parçalarıyla yerinden çıkmış rayların üstünden aşarken dronun onu desteklemesi gerekti. Çarpışma ânında istasyonun duvarından kopan kaya parçaları zemine dağılmıştı.

Unaha-Closp havadan sudan bahsedermiş gibi, “Yalson öldü,” dedi. “Büyük ihtimalle Wubslin de öyle. Horza, Xoxarle’yi kovalıyor. Zihin hâlâ canlı diye düşünüyorum. En azından hareket ediyordu.”

Zihin’e yaklaştılar; havaya yükselmeye çalışıyormuş gibi bir ucu yukarı kalkıp duruyordu. Balveda Zihin’in yanına gitmeye çalıştı ama dron onu geride tuttu.

Dron ona, “Boş ver Balveda,” diyerek platformun ilerisine devam etmeye zorlarken Balveda’nın ayakları molozların üstünden kayıyordu. Balveda öksürmeye devam ederken yüzü acıyla çarpıldı. Dron nazikçe, “Bu atmosferde kalmayı dener-sen öleceksin,” dedi. “Zihin kendi başının çaresine bakabilir, ya da diyelim ki bakamıyor o hâlde de senin yapabileceğin bir şey yok zaten.”

“Ben iyiyim,” diye ısrar etti Balveda. Durup doğruldu; sesi sakinleşti ve öksürüğü durdu. Dron da durup ona baktı. Balveda ona bakmak için döndü, normal bir şekilde soluyordu, yüzü hâlâ kül rengiydi ama yüz ifadesi sakindi. Sırtından çektiği eli kanla kaplıydı, diğer eliyle de alnı ve bir gözünün üstündeki kırmızı sıvıyı sildi. Gülümsedi. “Görüyorsun.”

Sonra da gözleri kapandı, belinden büküldü ve dizleri çözülürken başı istasyonun kaya zeminine doğru hızla indi.

Unaha-Closp onu yere düşmeden önce yarı yolda yakalayıp taşıyarak bulduğu ilk kapıdan geçirip platform alanının dışına taşıdı ve kontrol odalarıyla konaklama bölümüne götürdü.

Balveda tünele gireli on metre olmadan temiz havada kendine gelmeye başladı. Arkalarından patlamaların sesleri geliyordu ve hava galeride devasa, düzensiz bir kalp atıyormuş gibi nabızlar hâlinde hareket ediyordu. Işıklar titreşti; tünelin çatısından tek tük düşmeye başlayan damlalar sağa-nağa dönüştü.

Unaha-Closp güç alanlarında tuttuğu kadın kıpırdanır ve tüpün içinden kontrol odasına süzülürlerken kendi kendine, *İyi ki paslanmazım*, diye düşündü. Ateş açıldığını duydu: Laser-atışlarıydı ama nereden ateş edildiğini anlayamadı çünkü ses ileriden, arkadan ve yukarıdan, havalandırma çıkışlarından geliyordu.

“Görüyorsun ya... Ben iyiyim...” diye mırıldandı Balveda. Dron onun hareket etmesine izin verdi; neredeyse kontrol odasına gelmişlerdi ve hava hâlâ tazeydi, radyasyon seviyesi alçalıyordu. İstasyon birkaç patlamayla daha sarsıldı; Balveda’nın saçları ve ceketinin üstündeki kürk hava akımın-

da kımıldanıp etrafa köpük parçaları saçtılar. Sular patırdayıp şapırdayarak aşağıya aktılar.

Dron kontrol odasındaki kapılardan geçti; odanın ışıkları titreşmiyordu, hava da temizdi. Çatıdan su akılmıyordu ve plastik kaplı zemine sadece kadının bedeni ve kendi gövdesinden sızan sular damlıyorlardı. “Böyle daha iyi,” dedi Unaha-Closp. Kadını bir sandalyenin üstüne yerleştirdi. Karyaların ve havanın içinden birkaç patlamanın sarsıntısı daha geldi.

Mekândaki her konsol ve paneldeki ışıklar titreşip yanıp söndüler.

Dron Kültür kadınına doğrultup oturtuktan sonra başını nazıkçe dizlerinin arasına itip yüzünü yelledi. Patlamalar gümlüyor odanın atmosferini tıpkı... tıpkı... tıpkı yere vurulan ayak sesleri gibi sarstı!

Dam-dram-dam. Dam-dram-dam.

Unaha-Closp Balveda'nın başını yukarıya kaldırdı ve tam onu koltuktan alacakken uzaktaki kapının ardından gelen ayak seslerinin şiddeti artık istasyondan gelen patlamaların gürültüsü tarafından gizlenmediklerinden bir anda arttı; biri kapıya tekme atıp açtı. Yaralı, topallayarak koşan, üstünden aşağıya sular akan Xoxarle odanın içine namludan fırlamış inermi gibi girdi; Balveda'yla dronu görüp doğrudan üstlerine gelmeye başladı.

Unaha-Closp İdirli'nin kafasını hedef alıp ok gibi fırladı. Xoxarle bir eliyle makineyi yakalayıp bir kontrol konsoluna çarparak hiddetle fışkıran kıvılcımlar ve acı bir duman eşliğinde ekranları ve ışık panellerini kırdı. Unaha-Closp yarısına kadar yanıp cızırdayan anahtar takımının içine girmişti ve etrafından dolanan koyu bir duman takımdan dışarıya dökülüyordu.

Balveda gözlerini açıp etrafa bakındı, kan içindeki yüzünde vahşi ve korku dolu bir ifade vardı; Xoxarle'yi gördü ve hayret içinde ona bakıp ağzını açtı ama sadece öksürebildi. Xoxarle onu kavrayıp kollarını iki yanına bastırdı. Etrafına, kırıp geçtiği kapılara bakıp bir anlığına nefes almak için dur-

du. Gücünün azalmakta olduğunu farkındaydı. Değişçin'in onu sırtından vurduğu yerdeki keratin plakaları neredeyse yanıp delinmişlerdi ve bacakları da vurulduğu için onu yavaşlatıyorlardı. İnsan kısa süre içinde ona yetişecekti... Elinde tuttuğu dişinin yüzüne bakıp onu hemen öldürmemeye karar verdi.

"Belki de ufaklığın tetik parmağını sen geri tutabilirsin..." Xoxarle nefes alıp bir koluyla Balveda'yı sırtına alıp çabucak topallayarak koğuşlara, konaklama alanına ve ardından da tamir alanına çıkan kapıya yöneldi. Kapılara diziyle vurup açtı ve arkalarından kapanmalarına izin verdi "...Ama emin değilim," diye ekleyip kısa tünelin sonuna kadar topalladı, yukarıdaki yangın söndürme cihazları çalışmaya başlarken titreşen, ikircikli bir ışıkla aydınlatılmış ilk koğuştaki sallanan ağların altından geçti.

Kontrol odasındaki Unaha-Closp kendini çekip çıkardı, gövdesi yanmakta olan plastik kablo kılıflarıyla kaplıydı. Sersem sersem, "Pislik piç," deyip havada sallanarak dumanları tüten konsoldan uzaklaştı, "seni konuşan hücre-ahırı..." Unaha-Closp yalpalayarak dumanın içinden dönüp Xoxarle'nin girdiği kapılara yöneldi. Orada tereddüt etti, ardından sallanarak, omuz silkermiş gibi bir hareket yapıp tünelin ilerisine doğru hız kazanarak uzaklaştı.

Horza İdirli'nin izini kaybetmişti. Onu tünele kadar takip etmiş, sonra kırdığı birkaç kapıdan geçmişti. Sonra da bir seçim yapması gerekmişti: Sola, sağa ya da doğrudan ileriye; üç tane kısa koridor vardı, ışıklar titreşiyorlardı, çatıdan yağmur gibi su akıyordu ve yukarıdaki duman tembel dalgalar hâlinde tavanın altında sürünüyordu.

Horza sağa, yani İdirli'nin transit tüplerine gitmeyi amaçlıyorsa, doğru yönü çıkarabildiyse ve başka bir planı yoksa sapacağı yöne gitmişti.

Ama yanlış yolu seçmişti.

Tüfeği sımsıkı tutuyordu. Yüzünde yukarıdan yağan sudan oluşan sahte gözyaşları vardı. Eldivenlerinin üstünden

tüfeğin uğultusunu hissedebiliyordu; karnından ıstıraptan oluşan şiş bir top yükselip boğazıyla gözlerini doldurup ağzında acı bir tat bıraktı ve ellerini ağırlaştırıp dişlerini sımsıkı sıktı. Yukarıdan damlalar düşer, duman sürünerek içeri yayılır ve ışıklar titreşirken koğuşların yakınında başka bir yol ayrımında kararsızlığın verdiği acı içinde öylece durdu. Bir çığlık duydu ve o yöne doğru yola koyuldu.

Kadın çırpındı. Güçlü olmasına karşın Xoxarle'nin zayıflamış ellerinin karşısında tamamen çaresizdi. Xoxarle topallayarak koridorda ilerledi, devasa mağaraya doğru gitti.

Balveda çığlık atıp kıvranarak kurtulmaya çalıştı, ardından İdirli'nin uyluklarıyla dizlerine tekme attı. Ama fazla sıkı kavranmıştı ve Xoxarle'nin sırtının çok üstündeydi. Kolları yanlarına yapıştırılmıştı; bacaklarıyla sadece İdirli'nin sırtından kıvrılarak aşağıya doğru eğilen keratin levhaya vurabiliyordu. Arkasında Komuta Sistemi'ni inşa edenlerin uyku ağları, platform alanındaki hurdaya dönmüş trenlerdeki her yeni patlamanın ardından uzun koğuşun içinden geçen hava akımlarıyla nazikçe salınıyorlardı.

Balveda arkalarında bir yerde bir patlama duydu, uzun odanın ucundaki kapılar havaya uçtu. İdirli de o gürültüyü duydu ve koğuşun kapısını kırıp dışarı çıkmalarından hemen önce gürültünün geldiği yöne bakmak için başını çevirdi. Ardından kısa koridordan geçip tamir ve bakım alanını oluşturan derin mağarayı çevreleyen terasa çıktılar.

Devasa mağaranın bir tarafında parçalanmış vagonlar ve hurdaya dönüşmüş makinelerden oluşan karmakarışık bir yığın alev almıştı. Wubslin'in harekete geçirdiği tren mağara zeminin üstünde asılı duran uzun, oyulmuş girintideki trenin arkasına çarpılmıştı. Her iki trenden de parçalar çocuk oyuncağı gibi etrafa saçılmıştı; aşağıya, mağaranın zeminine dağılmış, duvarların dibine yığılmış, tavana çarptırılmışlardı. Köpükler mağaranın içine yağarak ezilmiş vagonlardan alevlerin yükseldiği ve kıvılcımların çaktığı enkazdaki sıcak kalıntıların üstüne düşüp tısladılar.

Xoxarle terasın üstünde kaydı ve Balveda bir saniyeliğine ikisinin de terasın yüzeyinden kayıp tırabzanların üstünden aşarak aşağıdaki soğuk, sert zeminin üstünde birbirlerine girmiş makine ve teçhizattan oluşan yığının içine yuvarlanacaklarını düşündü. Ama İdirli dengesini bulup döndü ve geniş terasta sert adımlarla yürüyerek terasın karşı tarafına ve başka bir tünele –transit tüplere çıkan bir tünel– uzanan incecik metal köprüye doğru ilerledi.

Balveda İdirli'nin soluduğunu duydu. Çınlayan kulaklarına alevlerin çatırtısı, köpüğün tıslaması ve Xoxarle'nin güçlkle aldığı nefeslerin hırıltısı erişti. Xoxarle onu kolayca, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi tutuyordu. Balveda engellenmişlik hissiyle ağlayıp bedenini tüm gücüyle kasarak onun elini açmaya ya da en azından bir kolunu kurtarmaya çalıştı ama tek yapabildiği zayıfça kıvranmak oldu.

Tavana asılı köprüye geldiler, İdirli bir kez daha az kalsın kayıyordu ama yeniden kendini zamanında toplayıp dengesini buldu. Dar makas köprüsünün üstüne çıkarken topallayan, dengesiz adımları onu sallıyor, metal bir davul gibi bir ses çıkarmasına neden oluyorlardı. Kendini zorlayıp gerinirken sırtı acıyordu; Xoxarle'nin eli gevşemedi.

Xoxarle kayıp durarak Balveda'yı devasa, eyer şeklinde yüzünün önüne kaldırdı. Bir an için onu iki omzundan tuttu ve ardından bir eliyle sağ kolunu dirseğinden tutup diğer eliyle de sağ omzunu sıkıca kavradı.

Xoxarle dizini kaldırıp bacağına üst kısmını mağaranın otuz metre aşağıdaki zeminiyle paralel olacak şekilde tuttu. Dirseği ve omzundan kavranmış, tüm ağırlığı o koluna yüklenmiş, sırtı ağrıyan, hâlâ sersem gibi olan Balveda bir anda Xoxarle'nin ne yapacağını anladı.

Çığlık attı.

Xoxarle kadının kolunun üst kısmını bacağına indirip bir dal parçası gibi kırdı. Balveda'dan buz gibi bir feryat koptu.

Xoxarle onu sağlam kolunun bileğinden tutup köprünün yanından aşağıya sarkıtarak aşağıya sallandırdı ve elini ince metal bir kenar direğinin üstüne koyup onu orada bırakıp

gitti. Tüm bunlar bir iki saniye içinde olup bitmişti; Balveda metal köprünün altında bir sarkaç gibi sallanıyordu. Xoxarle topallayarak koşmaya devam etti. Her adım asma köprüyü sarsıyor, titreşimler payandadan Balveda'nın eline ulaşır parmaklarını gevşetiyorlardı.

Balveda orada öylece asılı durdu. Kırık kolu işe yaramaz bir vaziyette sallanıyordu. Eli ince direğin soğuk, pürüzsüz, köpük kaplı yüzeyini kavramıştı. Baş döndü; önünü kesmeye çalışıp başaramadığı can acısı, dalga dalga benliğine hücum etti. Mağaranın ışıkları sönüp ardından yeniden yandılar. Vagonların enkazı başka bir patlamayla sarsıldı. Xoxarle köprüyü geçip sendeleyerek devasa mağaranın diğer tarafındaki terasa geçip oradaki tünele daldı. Balveda'nın eli uyuşarak kaymaya başladı; bütün kolu soğuyordu.

Perosteck Balveda havada kıvranıp başını arkaya attı ve uludu.

Dron durdu. Şimdi de sesler arkasından geliyorlardı. Yanlış yöne girmişti. Hâlâ sersem gibiydi; demek ki Xoxarle aynı yoldan dönmemişti. *Ahmağın tekiyim! Kendi başıma dışarı çıkmama izin verilmemesi lazım!*

Kontrol odasından uzun koğuşlara giden tünelde havada giderken bir dönüş yapıp yavaşladı ve ardından durdu, sonra da tüm gücüyle geldiği yoldan döndü. Lazer atışlarını duyabiliyordu.

Horza kontrol odasındaydı, bir konsoldaki büyük bir delikten duman çıkıyor olsa da mekânda su da, köpük de yoktu. Horza tereddüt etti, ardından başka bir çığlık duydu –bir insanın sesi, bir kadının– ve koşarak koğuşlara giden kapılardan geçti.

Balveda kendini sallamayı denedi, bir bacağını köprünün üstüne çıkarabilmek için vücudunu bir sarkaç gibi kullanmayı hedefliyordu ama sırtının aşağısındaki hâlihazırda zarar gör-

müş kaslar yükü kaldıramadılar; lifleri koptu; acı benliğini kapladı. O da asılı kaldı.

Elini hissedemiyordu. Yukarıya dönük yüzüne konan köpük gözlerini yaktı. Bir dizi patlama ezilip paramparça olmuş vagonlardan oluşan yığını sarsarak etrafındaki havayı titretip onu sarstı. Bilincinin kapanmaya başladığını hissetti; payandanın üstündeki eli azıcık, bir iki milimetre aşağıya kaydı. Daha sıkı tutunmaya çalıştı ama hiçbir şey hissedemiyordu.

Terastan bir gürültü geldi. Etrafa bakınmaya çalıştı ve bir anlığına elinde tüfeği terastan köprüye doğru koşmakta olan Horza'yı gördü. Adam köpüğün üstünde kayıp dengesini bulmak için ileriye doğru uzandı.

Balveda, "Horza..." diye bağırmaya çalıştı ama ancak cartlak bir ses çıkarabildi. Horza'nın adımları elini sallayınca parmakları yeniden kaymaya başladı. Bir kez daha elinden geldiğince yüksek bir sesle, "Horza..." dedi.

Tüfeğini kaldırmış ilerleyen Değişçin'in yüzünde kararlı bir ifade vardı, çizmeleriyle Balveda'nın üstündeki metal zemini döverek yanından koşup gitti. Balveda'nın başı önüne düştü, aşağıya baktı. Ardından gözlerini kapattı.

Horza... Kraiklyn... Sorpen'deki şu ihtiyar Dışdünya bakanı... Değişçin'in herhangi bir parçası ya da görüntüsü, adamın olduğu hiçbir şey ve hiç kimsede onu kurtarmaya dair herhangi bir arzu olamazdı. Xoxarle bir çeşit pan-insan şefkatin devreye girip Horza'yı durduracağını, Balveda'yı kurtarmasını sağlayıp bu şekilde İdirli'ye kaçabilmesi için çok değerli birkaç saniye kazandırmasını umut etmiş gibi görünüyordu ama İdirli kendisi ve bütün türünün Kültür hakkındaki yaptığı hatanın aynısını yapmıştı. Hiç de yumuşak değillerdi; insanlar da doğru şekilde cesaretlendirilince herhangi bir İdirli kadar sert, kararlı ve acımasız olabiliyorlardı...

Öleceğim, diye düşündü Balveda ve neredeyse korkudan çok şaşkınlık hissetti. *Burada, şimdi. Tüm bu olanların ardından, tüm yaptıklarımın ardından. Öleceğim. Öylece öleceğim!*

Direği kavrayan uyuşmuş eli yavaşça çözüldü.

Üstündeki ayak sesleri durdu, döndü; Balveda yukarıya baktı.

Horza'nın yüzü tam üstünden ona bakıyordu.

Tüfeğini kendi yüzünün yanında tutan adam gözlerine bakarken Balveda bir anlığına havada dönerek asılı durdu. Horza etrafa bakındı, başını köprü'nün ilerisine, Xoxarle'nin gittiği yöne çevirdi.

Balveda çatlak sesiyle, "...yardım et..." diyebildi.

Horza diz çöküp elinden tutarak onu çekip kaldırdı, sonra da ceketinin boynundan tutup asma köprü'nün üstüne çekerken Balveda, "Kolum kırık..." diyerek tıkanı. Horza ayağa kalkarken Balveda yuvarlanıp uzandı. Devasa, yankılarla dolu mağaranın titreşen ışıkları ve karanlığında yukarıdan köpükler dökülmeye devam etti ve ışıklar bir yanıp bir sönerken alevler her yere kısa süreli gölgeler düşürdüler.

"Teşekkür ederim," dedi Balveda öksürerek.

"O tarafa mı?" Horza etrafa bakındı, kendi ilerlediği yöne, Xoxarle'nin gittiği yöne. Balveda başıyla onaylamak için elinden geleni yaptı.

"Horza," dedi, "bırak gitsin."

Horza gerilemeye başlamıştı bile. Başını iki yana salladı. "Hayır," deyip arkasına döndü ve koşmaya başladı. Balveda kıvrılıp doğrulurken hissizleşmiş kolu kırık koluna doğru uzandı ama ona dokunmadan durdu. Balveda öksürüp elini ağzına sokup içeriği yoklarken etrafa tükürük saçtı. Ardından bir dişini dışarıya tükürdü.

Horza köprüyü geçti. Artık üstüne bir sakinlik çökmüştü. Xoxarle isterse onu geciktirebilirdi hatta Horza İdirli'nin transit tüpe erişmesine bile izin verebilirdi, o zaman tek yapması gereken tüpün içine girip uzaklaşan kapsüle ateş açmak ya da elektrik bağlantısını patlatıp İdirli'yi kıstırmak olacaktı: Onun için fark etmiyordu.

Terası aşp tünelin içine koştı.

Tünel bir kilometre boyunca dümdüz ilerliyordu. Transit tüplerine giden yol sağ tarafta bir yerlerdeydi ama başka kapı ve girişler de vardı, Xoxarle'nin saklanabileceği yerler.

Tünelin içi aydınlık ve kuruydu. Işıklar çok az titreşiyordu ve yangın söndürme sistemi devreye girmemişti.

Yere bakmayı son anda akıl edebildi.

Tünelin iki yanında birbirlerinin karşısında duran bir çift kapıya doğru koşarken yerde su damlaları ve köpük parçaları gördü. Damlalardan oluşan iz o kapıların hizasında son buluyordu.

Duramayacak kadar hızlı koştuğundan eğildi.

Xoxarle'nin yumruğu sol taraftaki kapıdan fırlayıp hızla Değişçin'in başının üstünden geçti. Horza dönüp tüfeği ateş edecek şekilde doğrulttu; Xoxarle kapıdan çıkıp bir tekme savurdu. Ayağı tüfeğe isabet edip namlusunu Horza'nın yüzüne fırlattı ve namlu tekmenin tüm şiddetiyle Horza'nın ağzıyla burnuna bindirirken tüfek adamın başının üstünden tavana lazer ışını yağdırıp İdirli'yle insanın üstüne kaya tozu ve kıymıklardan oluşan bir dolu yağdırdı. Sersemlemiş adam geriye doğru sendelerken Xoxarle uzanıp tüfeği Horza'nın ellerinden söktü. Tüfeği çevirip bir eliyle duvara tutunarak dengesini bulmaya çalışan, ağzı burnu kanayan Horza'ya çevirdi. Xoxarle tüfeğin tetik muhafazasını kopartıp attı.

541

Unaha-Closp son hız kontrol odasının içinden geçip sıkı bir manevrayla yön değiştirdi, göz açıp kapayıncaya dek dumanın ve kırılmış kapıların içinden geçip ardından kısa koridoru ok gibi aştı, koğuş boyunca, sallanan ağların arasından uçup başka bir kısa tünelin içinden geçerek terasa çıktı.

Her yerde yıkıntılar vardı. Balveda'yı ince köprünün üstünde otururken gördü, bir eliyle diğer omzunu tutuyordu ve ardından elini makas köprüsünün zeminine koydu. Unaha-Closp havayı yararak ona doğru ilerledi ama tam ona erişmeden, tam Balveda ona bakmak için başını kaldırırken mağaranın uzak ucundaki tünelden lazer atışlarının sesi geldi. Dron yeniden yön değiştirip hızlandı.

Xoxarle tetiğe bastığı anda Unaha-Closp ona arkadan çarp-
tı; Xoxarle ileriye savrulup tünelin zeminine doğru düşmeye

başlarken tüfek ateş etmeye başlamamıştı bile. Xoxarle yuvarlandı ama tüfeğin namlusu kayaya takılınca silah bir anlığına İdirli'nin tüm ağırlığını kaldırdı ve ardından kırılıp ikiye bölündü. Dron Horza'nın hemen dibinde durdu. Adam daha şimdiden dengesini bulup önlerinde hışımla ayağa kalkmaya başlamış İdirli'nin üstüne atıldı. Unaha-Closp yeniden ileriye atıldı ve dalışa geçip hızlanarak daha önce İdirli'yi bayıltan bir aparkat indirmeyi denedi. Xoxarle kolunu savurarak makineyi yana doğru fırlatınca Unaha-Closp duvardan lastik top gibi sekti ve İdirli de ona bir daha avcuyla vurup gövdesi yamulup sakat kalmış dronu havada yuvarlayarak koridordan mağaraya gönderdi.

Horza öne atladı. Xoxarle yumruğunu aşağıya atlayan insanın başına indirdi. Değişçin yana kaydı ama yeterince hızlı hareket edememişti; başının yanına aldığı darbe onu yere çarptı ve Horza duvara sürtünerek tünelin karşısındaki kapı girişine kadar yerde sürüklendi.

Tavanda, Horza'nın tüfeğinden çıkan lazer ışınlarının isabet ettiği yerin yakınındaki yangın söndürme fiskiyeleri köpük tükürmeye başladılar. Xoxarle yere düşmüş, sallanan, titrek bacaklarıyla ayağa kalkmaya çalışırken bir yandan da kollarıyla pürüzsüz kaya duvardan güç almaya çalışan insanın üstüne atladı. İdirli yüzüne basmak için bacağını kaldırdı ama sonra gövdesi eğilip bükülmüş, duman sızdıran, yalpalayarak süzülen Unaha-Closp yavaşça tünelden geri dönerek İdirli'ye doğru geldi. Unaha-Closp kırık, haşın, küçük sesiyle "...Seni hayvan..." diye ciyakladı.

Xoxarle uzanıp makineyi önünden tuttu, iki elini de kullanarak kolayca kendisinin ve Horza'nın başlarının üstüne kaldırdı -Horza odaklayamadığı gözleriyle yukarıya baktı- sonra da Xoxarle makineyi adamın kafatasına doğru bir orakmış gibi hızla indirdi.

Horza neredeyse yorgunlukla yana kayınca Xoxarle inilleyen makinenin Horza'nın başıyla omzuna isabet etmesini hissetti. Adam düşüp tünelin zeminine yığıldı.

Hâlâ hayattaydı; takati kalmamış bir eliyle beceriksizce

çıplak, kanayan başını korumaya çalışıyordu. Xoxarle dönüp çaresiz dronu bir daha adamın başının üstünde yukarıya kaldırdı. Makineyi indirmek için kollarını kasarken alçak sesle, "Ve böylece..." dedi.

"Xoxarle!"

Dron takatsizce ellerinin arasında çırpınır ve ayaklarının dibindeki adam elini yavaşça kandan sıırsıklam olmuş saçlarının üstünden geçirirken Xoxarle kaldırdığı kollarının arasından yukarıya baktı ve ardından sıırttı.

Perosteck Balveda denen kadın tünelin sonunda, mağaranın üstündeki terasta duruyordu. Kamburunu çıkarmıştı ve yıpranmış yüzü sarkıyordu. Sağ kolu sakil bir vaziyette yanından sarkıyordu, eli dışa dönmüş, bacağının üstündeydi. Yumruk yaptığı diğer eliyle İdirli'ye doğrultulmuş gibi görünen küçük bir şeyi kavramışa benziyordu. Xoxarle'nin kadının elindekinin ne olduğunu görmesi için dikkatle bakması gerekti. Tabancaya benziyordu: Büyük kısmı havadan yapılmış gibi duran bir tabancaya; çizgilerden, ince tellerden yapılmış bir tabancaya, neredeyse içi boş gibi duruyor, somut bir nesneden çok bir taslağa, sanki bir şekilde bulunduğu sayfadan kaldırılıp içi ancak elle tutulabilecek kadar doldurulmuş kara kalem bir çizime benziyordu. Xoxarle kahkaha atıp dronu hızla aşağıya indirdi.

Balveda tabancayı ateşledi; dal gibi namlusunun ucunda kısa süreliğine bir kıvılcım çaktı, üstüne gün ışığı düşmüş bir mücevhere benziyordu ve sadece duyma eşiğinin sınırında bir öksürük sesi çıkardı.

Unaha-Closp havada Horza'nın kafasına doğru yarım metre ilerleyemeden Xoxarle'nin gövdesi orta yerinden güneş gibi parladı. İdirli'nin gövdesinin alt kısmı kalçalarından başlayan yüz tane küçücük patlamayla paramparça olmuştu. Göğsü, kolları ve başı yukarıya ve arkaya doğru uçup tünelin tavanına çarpmış ve takla atarak geri düşerken kolları gevşeyip elleri açılmıştı. Bedeninin üst kısmı olduğu gibi yapay yağmurun oluşturduğu sığ birikintilerin içine düşüp zıplarken bağırsakları da keratin levhaları yırtılıp açılan karnından

her yeri su içinde kalmış tünelin zeminine sel gibi aktı. Bedeninden arta kalanlar, yani ağır kalçalar ile üç tane insan gövdesi kalınlığındaki bacak birkaç saniye boyunca öylece durdular, o sırada Unaha-Closp sessizce tavana doğru süzüldü, Horza da yukarıdan düşmeye devam eden, kendisinin ve İdirli'nin kanını alıp götürerek yerdeki su birikintilerini kırmızı ve mora boyayan yapay yağmurun altında ses çıkarmadan yattı.

Xoxarle'nin gövdesi düştüğü yerde, bacaklarının durmaya devam ettiği noktanın iki metre arkasında hareket etmeden durdu. Sonra da dizler, yerçekimine isteksizce boyun eğiyorlarmış gibi yavaşça büküldüler ve o ağır kalçalar alçalıp açık duran ayakların üstüne yerleştiler. Xoxarle'nin yarılıp açılmış leğen bölgesinden oluşan kan revan içindeki çanakta biriken sular şapırdadı.

Unaha-Closp tavana yapışmış, üstünden su damlatarak, “Bala bala bala,” dedi. “Bala labalbalabla... ha ha.”

544 Balveda tabancayı Xoxarle'nin parçalanmış bedeninin üstünden ayırmadı. Koyu kırmızı suları etrafa sıçratarak yavaşça koridorun ilerisine doğru yürüdü.

Horza'nın ayaklarının dibinde durup serinkanlılıkla Xoxarle'nin tünelin zemininde kımıldamadan yatan başına ve bedeninin üst kısmına, düşmüş devin göğsünden dışarı dökülen iç organlara baktı. Nişan alıp savaşçının muazzam başına ateş ederek onu omuzlarından ayırdı ve un ufak olmuş keratin parçalarını tünelin yirmi metre ilerisine fırlattı. Patlama onu sarstı; yankılar kulaklarında çınladı. Sonunda gevşemiş gibi göründü ve omuzları düştü. Çatıya dayanmış duran drona baktı.

Unaha-Closp, “İşte buradayızım, başaşağı yukarısüzül, tavanyaya düşüyor bala bala ha ha...” deyip tereddütle hareket etti. “İşte böyle. Bak, benim isim *bitti* ben sadece... Benim adım ne? Saat kaç? Bala bala, hey ti hey. Su var çok. Aşağısıl üstünüstü. Ha ha ve böyle işte.”

Balveda yerdeki adamın yanında diz çöktü. Tabancayı bir cebine koyup Horza'nın nabzına baktı; hâlâ yaşıyordu. Yüzü

suyun içindeydi. Balveda onu itip çekiştirerek sırtüstü çevirmeye çalıştı. Kafatasından kan sızıyordu.

Balveda adamın yeniden suya düşmesine engel olmaya çalışarak, “Dron,” dedi, “onu çevirmeme yardım et.” Sağlam eliyle Horza’nın kolunu tutup diğer omzuyla onu biraz daha yuvarlamaya çalışınca yüzü acı içinde çarpıldı. “Unaha-Closp, lanet olasıca yardım etsene!”

Hâlâ tünelin çatısına sımsıkı yaslanmış duran dron, “Bla bala bal. Hey ti hey. İşte buradayızım, buradayızım. Sen nasıl değil? Tavan, çatı, içerisi, dışarısı. Ha ha bala bala,” diye öttü. Balveda sonunda Horza’yı sırtüstü çevirmeyi başardı. Sahte yağmur yarılmış yüzüne yağıp burnuyla ağzındaki kanı temizledi. Önce bir, ardından diğer gözü açıldı.

Balveda başıyla suları ve ışıkları engellemek için öne doğru eğilip, “Horza,” dedi. Değişçin’in yüzü burnuyla ağzından sızan incecik kan akıntıları dışında bembeyazdı. Başının arkası ve yan tarafından kırmızı bir sel akıyordu. Balveda, “Horza?” dedi.

Horza kelimeler ağzına dolanarak, alçak bir sesle, “Sen kazandın,” dedi. Gözlerini kapattı. Balveda ne diyeceğini bilemedi; o da kendi gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

“Bala bala... tren şu anda bir numaralı platforma varıyor...”

Horza, Balveda’nın başının ötesine bakarak, “Dron,” diye fısıldadı. Balveda başıyla onayladı. Horza’nın gözlerinin geriye doğru kayarak kendi alnından yukarıya bakmaya çalışmalarını izledi. Horza, “Xoxarle...” diye fısıldadı. “Ne oldu?”

“Onu vurdum,” dedi Balveda.

“...Bala bala, açını kollar dışarı gel içeri gel, bir kez daha bir defasında aynı... Burada kimse var mı?”

“Neyle?” Horza’nın sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı; Balveda’nın onu duyabilmesi için eğilmesi gerekti. Küçücük tabancayı cebinden çıkardı.

“Bununla,” dedi. Ağzını açıp arka dişlerinden birinin ardında bıraktığı deliği gösterdi. “Bellekbiçim. Tabanca benim bir parçamdı; gerçek bir dişe benziyor.” Balveda gülümseme-

yi denedi. Adamın tabancayı bile görebildiğinden emin de-
ğildi.

Horza gözlerini kapattı. "Akıllıca," dedi sessizce. Başın-
dan akan kan Xoxarle'nin parçalanmış bedeninden gelen
mor akıntıya karıştı.

"Seni geri götüreceğim Horza," dedi Balveda. "Söz veriyorum. Seni gemiye geri götüreceğim. Sana bir şey olmayacak. Söz veriyorum bak. Gerçekten de için rahat olsun, iyileşeceksin, her şey iyi olacak."

Horza alçak sesle gözlerini açmadan, "Götürecek misin?" dedi. "Teşekkür ederim Perosteck."

"Teşekkür bala bala bala. Steckopar, Tsah-hor, Aha-Un-Clops... He ti hey, hey ti ho, hepsine ho, düşün bakalım. Elimizde olmayan sebeplerle verdiğimiziz... Şey ne ley nerede kim nasıl nerede ne zaman neden nasıl ve işte böyle..."

"Endişelenme," dedi Balveda. Uzanıp adamın ıslak yüzüne dokundu. Sular Kültürcü kadının başının üstünden akarak Değişçin'in yüzüne düştü. Horza'nın gözleri bir daha açıldı. Bakışlarını seri bir şekilde önce ona sonra da yeniden İdirli'nin yere yığılmış gövdesine yöneltti; ardından tavandaki drona baktı; sonunda etrafına, duvarlara ve sulara baktı. Kadına bakmadan bir şeyler fısıldadı.

Balveda, "Ne?" diyerek daha yakınına eğilirken adamın gözleri bir daha kapandı.

Tavandaki makine, "Bala," dedi. "Bala bala bala. Ha ha. Bala bala bala."

Horza gayet net duyulan bir sesle, "Nasıl da bir aptal," dedi ama bilincini yitirirken sesi cılızlaştı ve gözlerini açmadı. "Nasıl da sikik... ahmak... bir aptal." Başını hafifçe öne eğdi; bu hareket canını yakmışa benzemiyordu. Birikintilerden sıçrayan sularla kırmızı ve mor kanları sıçrayarak yüzüne geri geliyor, ardından yeniden aşağıya akıyorlardı. "Bozlen İki'nin Jinmotileri-" diye mırıldandı adam.

Balveda yeniden daha da yakına eğilerek, "Ne?" dedi.

Unaha-Closp tavandan, "Danatre shehellis," diye anons

etti, “ro vleh gra’ampt na zhire; sko tre genebellis ro binitshire, na’skovoross amptfenir-an har. Bala.”

Değişçin’in gözleri aniden kocaman açıldı, yüzünde öyle bir mutlak yılgı, öylesine çaresiz bir korku ve dehşet ifadesi vardı ki Balveda ürperdiğini ve onları tenine yapıştırmak isteyen suya karşın ensesindeki tüylerin diken diken olduklarını hissetti. Adamın elleri hızla havaya fırladı, Balveda’nın ince ceketini korkunç, pençeliyormuş gibi bir tutuşla kavradılar. “İsmim!” diye inlerken sesindeki ıstırap yüzündekinden de beterdi. “Benim *adım* ne?”

Dron tavandan, “Bala bala bala,” diye mırıldandı.

Balveda yutkunup gözyaşlarının göz kapaklarının ardını yaktığını hissetti. O beyaz, onu tüm gücüyle kavrayan elle-re kendi eliyle dokundu. “Horza,” dedi nazikçe. “Bora Horza Gobuchul.”

Dron alçak bir sesle, uykuluymuş gibi, “Bala bala bala bala,” dedi. “Bala bala bala.”

Adamın eli aşağıya düştü, yüzündeki dehşet yavaşça çekilip kayboldu. Gevşedi ve gözleri yeniden kapanırken ağzında neredeyse bir gülümseme belirmişti.

“Bala bala.”

“Ah be...” diye fısıldadı Horza.

“Bala.”

“...tabii ki.”

“La.”

Phlebas'ı Hatırla

Balveda kar altındaki düzlüğe bakıyordu. Geceydi. Schar Dünyası'nın ayı siyah, yıldızlarla bezeli gökyüzünde parlıyordu. Hava sakin, keskin ve soğuktu ve *Açık Hava Türbülansı* kısmen rüzgârın üstüne yığıldığı kara gömülmüş vaziyette beyaz, ay ışığının aydınlattığı düzlükte duruyordu.

Kadın kararmış tünellerin girişinde ayakta durup gecenin içine baktı ve titredi.

Bilinçsiz Değişçin, Belveda'nın trenlerin enkazından topladığı plastik örtülerden yaptığı ve havada süzülerek anlamsız şeyler geveleyen dronun taşıdığı bir sedyenin üstünde yatıyordu. Balveda, Horza'nın başına sargı sarmıştı; yapabildiği tek şey buydu. Paletin üstündeki diğer her şey gibi ilk yardım çantaları da çarpışan trenler tarafından sürüklenip yedi numaralı istasyonu dolduran soğuk, köpük kaplı enkazın içine gömülmüşlerdi. Zihin havada süzülebiliyordu; Balveda onu istasyondaki bir platformun üstünde havada asılı vaziyette bulmuştu. Taleplere karşılık veriyordu ama konuşmıyor, işaret veremiyor ya da kendini ilerletemiyordu. Balveda ona ağırlıksız kalmasını söyleyip ardından onu ve adamın üstünde yattığı dron-sedyeyi ite çeke en yakın transit tüpe götürmüştü.

Bir kez o küçük yük kapsülüne bindikten sonra yolculuk sadece yarım saat sürmüştü. Ölümler için durmamıştı.

Kırık kolunu sarıp sabitlenmiş, yolculuk sırasında kısa sü-

reliğine trans-uykusuna geçmiş, sonra da mesuliyetindekileri ite kaka servis tüplerinden yağmalanmış konaklama bölümüne ve oradan da ölü Değişçinlerin hâlâ donmuş ölümün çeşitli hâllerinde yattıkları karanlık tünel girişine götürmüştü. Orada, gemiye doğru yola koyulmadan önce bir süreliğine karanlığın içinde, karların içine sürüklendiği tünelin zemininde oturup dinlenmişti.

Sırtında donuk bir ağırı vardı, başı zonkluyordu, kolu uyuşmuştu. Horza'nın elinden aldığı yüzüğü takmıştı, onun elbisesinin ve belki de dronun devrelerinin beklemekte olan geminin onları dost olarak tanımlamasını sağlayacağını umuyordu.

Böyle olmazsa basitçe söylemek gerekirse hepsi öleceklerdi.

Yeniden Horza'ya baktı.

Sedyedeki adamın yüzü kar kadar beyazdı, aynı şekilde ifadesizdi. Hatları yerindeydi: Gözler, burun, kaşlar, ağız ama bir şekilde aralarında bağ yoktu, birbirlerinden kopuklardı, yüzüne karakteri, canlılığı ve derinliği olmayan bir anonimlik görüntüsü veriyorlardı. Sanki tüm o insanlar, tüm o canlandırmalar, adamın hayatı boyunca oynadığı tüm o roller komaya girince üstünden akıp gitmiş, giderken de paylarına gerçek kendisinden düşen küçük parçayı da alıp onu bomboş, silinip sıfırlanmış bir vaziyette bırakmışlardı.

Sedyeyi destekleyen dron kısa süreliğine Balveda'nın bilmediği bir dilde bir şeyler gevelerken sesi tünelde yankılandı; ardından sessizleşti. Sessiz, donuk gümüş rengi Zihin havada süzülürken elipsoit şekilli, yamalı, gökkuşağı renklerine bürünmüş, ayna gibi parlak yüzeyi Balveda, dışarıdaki loş ışık, adam ve dronun görüntüsünü yansıtıyordu.

Ayağa kalktı, bir eliyle sedyeyi ay ışığının aydınlattığı karların üstünden gemiye doğru iterken bacakları uyluklarına kadar beyazlığın içine gömülüyordu. Bocalayan kadının çelik mavisi gölgesi sessizlik içinde yanına, aydan uzağa, fırtına bulutlarından bir perdenin daha da karanlık bir geceymiş çesine üstlerinde asılı olduğu dağlara doğru düşüyordu. Ka-

dının arkasında derin, bozulmuş izleri tünelin ağzına doğru devam ediyorlardı. Harcamak zorunda kaldığı bunca çabanın ve yaralarının aklını uyuşturan acısıyla sessizce ağladı.

Yolda giderken birkaç defa başını geminin karanlık silüetine doğru kaldırdı, aracın otomatik muhafızının onu kabul etmediğini; dronun da Horza'nın elbisesinin de gemi tarafından tanınamayacak kadar zarar görmüş olduklarını; işinin bittiğini, burada, güvenlik ve kaçıştan yüz metre ötede ölmeye mahkûm olduğunu – ama bunlara ulaşmasının bir dizi sadık, otomatik, bilinçsiz devre tarafından engellendiğini kanıtlayacak olan lazer ışınından gelecek patlama ve su sıçraması sesini beklerken yüzünde umutla korkunun karşımı bir ifade vardı...

...Horza'nın elinden aldığı yüzüğü asansör kontrolüne tutunca asansör aşağıya indi. Dronla adamı ambara çıkardı. Dron mırıldandı; adam devrilmiş bir heykel kadar sessiz ve hareketsizdi.

Geminin otomatik muhafızını kapatıp hemen Zihin'i almak için dönmeyi amaçlamıştı ama adamın buz gibi hareketsizliği onu korkuttu. İlk yardım çantasını alıp ambarın ısıtıcısını açtı ama sedyeye döndüğünde soğuk, ifadesiz yüz-lü Değişçin ölmüştü.

EKLER

İdir-Kültür Savaşı

Sıradaki üç başlık Parharengyisa Listach Ja'andeesih Petrain dam Kotosklo'nun editörlüğünü yaptığı *İdir Savaşı'nın Kısa Tarihi*'nden, (İngiliz dili/Hıristiyan takvimi versiyonu, orijinal metin MS 2110, değiştirilmemiş) alıntılanmıştır. Bu iş bağımsız, sipariş edilmemiş ancak Temas tarafından onaylanmış Dünya için Dış-Bilgi Paketi'nin bir parçasını oluşturmaktadır.

Nedenler: Kültür

553

Bu, Kültür'ün en başından beri farkında olduğu üzere kelimenin tam anlamıyla bir din savaşıydı. Kültür kendi iç huzurunu korumak üzere savaşa girdi: Başka hiçbir nedeni yoktu. Ama o iç huzuru Kültür'ün en değerli niteliği idi, belki de Kültür'ün tek ve üstüne titrediği mülküydü.

Hem teoride hem de pratikte Kültür servet edinme ya da İmparatorluk kurma gibi kaygıları aşmıştı. Para kavramı dahi -Kültür tarafından kaynakların dağıtımı için ilkel, aşırı karmaşık ve verimsiz bir yöntem olarak değerlendiriliyordu- toplumsal yapısında bir yer tutmuyordu çünkü üretim araçlarının kapasitesi hayal güçleri hiç de kıt olmayan vatan-daşlarının her türlü mantıklı (belki de bazı durumlarda mantıksız) taleplerini her zaman ve her yerde, eksiksiz yerine getirmeye yeterli olmakla kalmıyor bunları katbekat aşıyordu. Bu talepler tek bir istisna dışında Kültür'ün içinden karşıla-

nıyorlardı. Yaşam alanı boldu, temelde fazla madde kullanımı gerektirmeyen Orbitaller vasıtasıyla karşılanıyordu; ham madde gerek yıldız sistemlerinin içinde gerekse yıldızlar arasında neredeyse tüketilemeyecek miktarlarda mevcuttu; enerji söz konusu olduğunda ise sadece ham maddeden de bol bulunduğu söylenebilirdi: Füzyon, yokoluş, Ağ'ın kendisi ya da yıldızlardan (ya dolaylı olarak ışımlarının uzayda soğurulmasıyla ya da doğrudan yıldız çekirdeğinden) elde ediliyordu. Dolayısıyla Kültür'ün koloni kurma, sömürme ya da köleleştirmeye ihtiyacı yoktu.

Kültür'ün kendi içinden tatmin edemediği tek arzusu hem kuruluşunda bulunan orijinal insan nüfusunun soyundan gelenlerin hem de onların (her ne kadar aralarında muazzam bir mesafe olsa da) var ettikleri makinelerde olan bir şeydi: Kendini işe yaramaz hissetmeme dürtüsü. Kültür'ün nüfusunun yaşadığı nispeten kaygısız, hedonist hayatın tek gerekçelendirmesi yaptığı hayır işleriydi; yani Temas Bölümü'nün diğer, daha az gelişmiş medeniyetleri sadece bulup kataloglayıp, araştırıp analiz etmekle yetinmekle kalmayıp -koşullar Temas'ın böyle yapmasını haklı çıkarıyormuş gibi göründüğünde- (açık ya da gizli) o diğer kültürlerin tarihsel gelişimine müdahale eden seküler tebliğciliği.

Temas -ve dolayısıyla da Kültür- mahcup bir kendini beğenmişlikle (o dönemde moda olan bir terimi kullanırsak) "şefkat teknolojisi"nin bu şekilde dikkatle ve iyi niyetle kullanılmasının, bir medeniyetin ilerlemesini etkilemek için geliştirdiği tekniklerin söz konusu topluma salt kendisinden daha gelişmiş bir kültürle bağlantıya geçmesi nedeniyle zarar vermeden, üyelerinin yaşam kalitesini anlamlı seviyede yükseltmesi anlamında, işe yaradığını istatistiki olarak kanıtlayabiliyordu.

Karşısına çıkan teknolojik olarak geri her uygarlığı ne ilk fethin neden olduğu can kaybı ne de bunu takip eden işgal sırasındaki zayılatı umursamaksızın etkisi altına almaya kararlı, dinin yön verdiği bir toplumla yüz yüze gelince Temas

ya geri çekilip yenilgiyi kabul edebilirdi –ve bu şekilde sadece kendi varoluş nedenini değil, aynı zamanda şımartılmış, ne kadar şanslı olduklarının bilincinde olan Kültür vatandaşlarının kendi hayatlarına temiz bir vicdanla devam etmelerini sağlayan tek gerekçeyi de yalan ederdi– ya da savaşabilirdi. On yıllar boyunca metin olup birinci seçeneği uygulayarak kendini (ve kamuoyunu) hazırladıktan sonra nihayet, kaçınılmaz şekilde, varlığı tehdit altındaki hemen her organizma gibi ikinci seçeneğe başvurdu.

Kültür’ün mutlak materyalist ve faydacı bakış açısına rağmen İdir’in Kültür’ün kendisinin herhangi bir fiziksel parçasına dair bir planının olmaması bu kararlar ile ilgisizdi. Kültür dolaylı da olsa kesin ve ölümcül bir tehdit *altındaydı*... fetih ya da can, araç, kaynak ya da alan yitirmekle değil, daha önemli bir tehditle karşı karşıyaydı: amacını ve vicdanının temizliğini kaybetmek; ruhunun yok edilmesi; canının teslim olması.

Görünüşte bunun tam tersi söz konusu olsa da *savaşmak zorunda olan* taraf İdirliiler değil, Kültür’dü ve çaresizliğin getirdiği o mecburiyet içinde nihayet –savaşın nasıl sonlanacağına dair gerçek bir şüpheye kapılmış olsaydı dahi– taviz vermeyi imkânsız hâle getiren bir güç topladı.

Nedenler: İdirliiler

İdirliiler hâlihazırda savaştaydılar, kendilerine aşağı olarak gördükleri türleri fethedip onlara esasen dinsel olsa da kazaen ticari de olan bir imparatorluk dahilinde boyun eğdiriyorlardı. En başından bu diğer türleri “düzene sokup entegre edip eğitmek” ve Tanrı’larının nazarına tabi etmek için giriştikleri haclı seferinin genişlemeye devam etmesi gerektiği, aksi taktirde tüm anlamını yitireceğinin farkındaydılar. Duraklamak ya da bir moratoryum ilan etmek, askeri, ticari ve yönetsel açıdan bir ihtimal sürekli genişleme kadar mantıklı olacağı hâlde dinsel bir kavram olarak bu derece militan

bir boyun eğdirme çabasını geçersiz kılacaktı. Dinsel coşku pragmatizmden hem daha önemli hem de daha etkileyici bulunmuştu; tıpkı Kültür’de olduğu gibi, esas olan prensipti.

Savaş, resmi olarak ilanından çok önce İdir merkez komutanlığı tarafından teolojik ve ıslah amaçlı kolonileşme hareketinin bir uzantısı olarak değerlendirildi ve silahlı çatışmaların Kültür’ün görece eşdeğerdeki teknolojik uzmanlığı ile baş edebilmek için sadece kısıtlı bir nitel ve nicel artışının olacağı düşünüldü.

İdirliilerin neredeyse tamamı Kültürcülerin tavırlarını koyduktan sonra geri adım atacaklarını varsaysalar da İdir’in yönetiminden sorumlu olanların bir kısmı, Kültür “ihtimal dahilindeki en kötü” senaryonun tahmin ettiği kadar kararlı çıkacak olursa her iki taraf için de onurlu ve avantajlı, politik açıdan makul bir anlaşmaya varılabileceğini düşünüyorlardı. Plana göre bu, İdirliilerin pratikte yayılmalarını bir süreliğine yavaşlatma ya da sınırlandırmayı kabul ettikleri bir anlaşma aracılığıyla olacaktı; böylece Kültür –çok fazla olmasa da– belli bir başarı elde ettiğini iddia edebilecek ve İdirliiler de (a) hem İdir savaş makinesine soluklanma fırsatı verecek hem de İdir yayılcılığının hızı ve zalimliğine karşı gelen İdirliilerin etkisizleştirilmesine imkân sağlayacak dinsel açıdan gerekçelendirilebilen bir konsolidasyon süresi ve (b) bir sonraki karşılaşmada Kültür ya da herhangi bir diğer hasının teçhizat açısından geri bırakılıp yok edilmesini garantilemek amacıyla askeri harcamaların artırılması için bir neden daha elde edecekti. İdir toplumunun sadece en tutkulu ve fanatik kesimleri nihai bir savaşı tahayyül ediyor, daha da azı bunu talep ediyordu ve bu durumda bile sadece kendilerinin de inandığı üzere Kültür’ün kaçınılmaz geri adımı ve barış talebinin ardından ve buna rağmen onlara karşı mücadelenin devam etmesini salık veriyorlardı.

Olayların gidişatına dair bu “kaybetmemiz imkânsız” senaryolarını ayrıntılarıyla geliştiren İdirliiler herhangi bir kaygı ya da tereddütleri olmaksızın Kültür’le savaşa tutuştular.

En kötü ihtimalle savaşın karşılıklı bir anlaşmazlık at-

mosferinde başladığını düşünüyorlardı. Kendileri düşmanları tarafından neredeyse fazla iyi anlaşılırken Kültür'ün içinde etkili olan inanç, ihtiyaç -hatta korku- ve morale dair güçlerin nasıl işlediğini tamamıyla yanlış değerlendirdiklerini tahayyül bile edemezlerdi.

Savaşın Kısa Bir Özeti

İlk Kültür-İdir anlaşmazlığı MS 1267'de yaşandı; ikincisi 1288'de; 1289'da Kültür beş yüzyıldır ilk defa gerçek bir savaş gemisi üretti, sadece prototip olarak (bunun için verilen resmi bahane Kültür'ün gelişimini devam ettirdiği Zihinler tarafından tasarlanan gemi nesillerinin evrimleşerek gerçek anlamda üretilmiş son gemiden çok uzaklaşması nedeniyle teori ile pratiğin uyumunun sınanması gerektiği idi). 1307'deki üçüncü anlaşmazlık can kaybıyla (sadece makineler) sonuçlandı. Kültür'de ilk defa savaşın ihtimal dahilinde olduğu kamusal alanda tartışılmaya başlandı. 1310 yılında Kültür'ün Barış fraksiyonu çoğunluktan ayrılırken Anchramin Çukuru Konferansı silahlı kuvvetlerin geri çekilmesinde anlaşılmasıyla son buldu (ileriyi göremeyen İdir ve Kültür vatandaşları bu hamleyi sırasıyla lanetlediler ve alkışladılar).

Dördüncü anlaşmazlık 1323'te başladı ve (Kültür sadece paralı asker kullandı) savaşın resmi olarak başladığı ve Kültür araçları ile personelinin doğrudan çatışmalara katıldığı 1327'ye kadar devam etti. 1326'daki Kültür Savaş Konseyi'nin ardından Kültür'ün birkaç parçası daha koşullar ne olursa olsun şiddet kullanımını tasvip etmeyeceklerini belirtip Kültür'den ayrıldılar.

İdir-Kültür Savaş Harekât Kuralları Antlaşması 1327'de onaylandı. 1332'de Homomdalılar savaşa İdirliilerin yanında katıldılar. Kültür'den de İdirliilerden de daha büyük bir galaktik olgunluğa sahip olan üç bacaklı başka bir tür olan Homomdalılar Skantaria-İdir savaşını takip eden İkinci Büyük Sürgün (MÖ 1345-991) sırasında Kutsal Kalıntıları oluşturan

İdirliilere sığınma hakkı vermişlerdi. Kalıntılar ve onların soyundan gelenler Homomdalıların en güvendikleri şok, yer askerleri oldular ve İdirliilerin MÖ 990'da bir baskınla İdir'i geri almalarının ardından bu üç bacaklı iki tür İdirliilerin gücü arttıkça gitgide eşitliğe yaklaşan koşullarda işbirliği yapmaya devam ettiler.

Homomdalılar İdirliilerin tarafında savaşa katıldılar çünkü Kültür'ün artmakta olan gücüne güvenmiyorlardı (bu hisse kapılan tek tür olmaktan çok uzaktılar ama bu konuda açıktan açığa harekete geçmek söz konusu olduğunda tektiler). İnsanlarla nispeten az sayıda, hiçbirisi de ciddi denemeyecek anlaşmazlıkları olmasına karşın Homomdalılar on binlerce yıldır galakside (kendi teknolojik seviyelerindeki) herhangi bir grubun tek başına aşırı güçlü hâle gelmesini engelleme politikası gütmüşlerdi ve Kültür'ün bu noktaya yaklaştığını hissediyorlardı. Homomdalılar savaş sırasında herhangi bir noktada kaynaklarının tamamını İdirliilerin davasına adamadılar; güçlü ve etkili uzay filolarının bir kısmını İdir donanmasındaki kalite noksanlığını gidermek için kullandılar. Kültür'e savaşın ancak insanlar Homomda ana gezegenlerine saldırırlarsa topyekûn hâle geleceği açıkça iletildi (gerçekten de savaş boyunca Kültür ve Homomdalılar arasında sınırlı diplomatik ve kültürel ilişkiler ile aynı zamanda bir miktar ticaret devam etti).

Yanlış hesaplar: İdirliiler tek başına kazanabileceklerini düşünmüşlerdi, dolayısıyla Homomdalıların desteğiyle yenilmez olacaklarını varsaydılar; Homomdalılar kendi desteklerinin dengeyi İdirliilerden yana kaydıracağını düşündüler (ama zaten hiçbir zaman Kültür'ü yenmek için kendi geleceklerini riske atmaya hazır değillerdi); Kültür Zihinleri de Homomdalıların İdirliilerin tarafında savaşa girmeyeceğini tahmin etmişlerdi; savaşın süresi, bedeli ve faydalarına dair hesaplar bu varsayıma göre yapılmıştı.

Savaşın ilk safhasında Kültür zamanının çoğunu hızla genişlemekte olan İdir etki küresinden geri çekilip savaş üretimine geçişi tamamlayıp kendi savaş gemisi filosunu inşa

ederek geçirdi. O ilk yıllar boyunca uzaydaki savaş Kültür tarafında esasen Genel Temas Birimleri tarafından yürütüldü: Savaş gemisi olarak tasarlanmasalar da ortalama İdir gemisine denk olmakla kalmayıp üstün gelecek kadar iyi silahlanmış ve hızlıydılar. Bunun yanı sıra Kültür'ün alan teknolojisi İdirliyelerinkinden her zaman daha iyi olagelmışti, bu da GTB'lere hasardan kaçınma ve dirençlilik anlamında kesin bir avantaj sağlıyordu. Bu farklılıklar bir ölçüye dek iki tarafın genel bakış açılarını yansıtıyordu. İdirliyeler için bir gemi bir gezegenden diğerine gitmenin ya da gezegenleri savunmanın bir yoluymuştu. Kültür içinse bir gemi inşa etmek hünelerinin konuşurmak için bir fırsattı ve gemiler de neredeyse birer sanat eseri olarak görülüyorlardı. GTB'ler (ve kademeli olarak onların yerini alan savaş araçları) İdirliyelerin karşılık veremeyeceği müthiş bir şevkin enerji verdiği engin bir bilgi birikimiyle beslenen, inşa edenin kişiliğini ortaya koyan bir sezgi ile yaratılırken Kültür araçları da Homomdalıların daha iyi gemileriyle boy ölçüşemiyorlardı. Her halükârda o ilk yıllar boyunca GTB'ler düşmanlarına göre sayıca çok daha azdılar.

Açılış safhası aynı zamanda İdirliyeler savaşla ilgisi olmayan Orbitallere saldırıp zaman zaman tek bir saldırıda milyarlarca kişiyi öldürdüklerinden savaşın en ağır can kayıplarının bir kısmına da sahne oldu. Bir şok taktiği olarak bu başarısız oldu. Bir askeri strateji olaraksa İdir donanmasının hâlihazırda fazla yayılmış ve Kültür'ün savaş üretiminden sorumlu uzaklardaki Orbital, Kaya, fabrika gemileri ve Genel Sistem Araçları'nı bulup başarılı bir şekilde saldırmakta muazzam zorluklar çeken Ana Savaş Grupları'ndan daha da fazla kaynağın esirgenmesine neden oldu. Aynı zamanda İdirliyeler devasa bölgelerini ve Kültür'ün geri çekilmesinin insaflarına bıraktığı, genel olarak egemenliklerine girmekte tereddüt eden ve sıklıkla da isyan hâlindeki çok sayıda az gelişmiş uygarlığı kontrol etmeye çalışıyorlardı. 1333 yılında Savaş Harekât Kuralları Antlaşması nüfusu olan ve askeri amaçla kullanılmayan habitatların yok edilmesini yasakladı

ve çatışmalar bunun ardından savaşın hemen sonuna dek bir nebze daha kontrollü yürütüldüler.

1335 yılında savaş ikinci safhasına girdi. İdirliiler hâlâ kazandıklarını konsolide etmeye uğraşıyorlardı; Kültür nihayet savaş ekonomisine geçişi tamamlamıştı. Kültür, İdir uzayının derinliklerine saldırır ve İdir politikası elindekileri savunup güç toplamak ile hayal kırıklığına uğratacak denli ele geçmez olduğunu ortaya koymuş bir düşmana can alıcı bir darbe vurmak umuduyla galaksinin kalanına savunmalarını zayıflatacak seferler düzenlemek arasında salınırken gelgitli, uzun bir mücadele dönemi başladı. Kültür saklanmak için neredeyse bütün galaksiyi kullanabiliyordu. Bütün varlığı, özünde göçebeydi; Orbitallerin bile yeri değiştirilebiliyor ya da tahliye edilip terk ediliyorlardı. İdirliiler ise dinleri gereği ellerinden gelen her yeri fethedip bırakmamak zorundaydılar; sınırları savunmak, gezegen ve ayları kontrol altına almak ve her şeyden önce İdir'i ne pahasına olursa olsun korumakla yükümlüydüler. Homomdalıların tavsiyelerine rağmen İdirliiler daha makul ve kolay savunulan bölgelere geri çekilme hatta barışı tartışmayı bile reddettiler.

Savaş çok sayıda muharebe, duraklama, galaksideki diğer güçler ve Homomdalılar tarafından girişilen barış çabaları, muazzam seferler, başarılar, başarısızlıklar, meşhur zaferler, trajik hatalar, kahramanlıklar ve devasa genişlikte uzay alanlarının ve muazzam sayılarda yıldız sisteminin alınması, kaybedilmesi ve geri alınması ile otuz yıl boyunca bir o yönde bir bu yönde ilerledi.

Ama otuz yılın sonunda bu artık Homomdalılara yetmişti. İdirliiler paralı asker olarak ne kadar itaatkârlarsa müttefik olarak bir o kadar uzlaşmazdılar ve Kültür gemilerinin değerli Homomda filosuna verdiği zarar tahammül edilemez seviyeye ulaşmıştı. Homomdalılar Kültür'den birtakım garantiler talep edip bunları aldılar ve savaştan çekildiler.

O noktadan sonra savaşın nihai sonucunun ne olacağını sadece İdirliiler gerçek anlamda sorguladılar. Mücadele sırasında Kültür inanılmaz bir güce ulaşmış ve bu otuz yıl

içerisinde (önceki birkaç bin yıl içinde başkalarını izlemek yoluyla dolaylı olarak edindiği deneyime ek olarak) İdirilileri hedeflerine ulaşmak için kurnaz, açık göz veya gaddar davranma konusundaki herhangi bir gerçek ya da algıdaki avantajdan yoksun bırakabilecek deneyim edinmişti.

Uzaydaki savaş pratikte 1367'de bitti ve İdirililere terk edilmiş olan binlerce gezegendeki savaş –Kültür tarafında çoğunlukla makineler tarafından yürütülmüştü– resmi olarak 1375'te sona erdi ama sapa gezegenlerde barıştan haberdar olmayan ya da hazzetmeyen İdirli ve medjel güçlerinin küçük, tek tük saldırıları neredeyse üç yüz yıl boyunca devam etti.

İdir hiç saldırıya uğramadı ve teknik olarak teslim de olmadı. Bilgisayar ağı efektör silahları ile ele geçirilip –yaratıcıları tarafından eklenmiş kısıtlamaları devreden çıkarılınca– kendisini yükseltip bilinçlenerek ismen olmasa da fiilen bir Kültür Zihin'ine dönüştü.

İdirlilerin bir kısmı kendilerini öldürdüler, diğerleri Homomdalıların yanına sürgüne gitti (Homomdalılar onlara iş vermeyi kabul etseler de Kültür'e saldırı düzenlemek için hazırlık yapmalarına yardım etmeyi reddettiler) ya da başka etki kürelerinin içinde (Kültür'ün görebileceği ve izlediği yerlerde) bağımsız, resmi olarak silahsız habitatlar kurdular ya da kaçırdıkları gemilerle Bulutlar'ın* az bilinen kısımlarına ya da Andromeda'ya doğru yola çıktılar ya da muzafferlerin egemenliğini kabul ettiler. Küçük de olsa aralarından Kültür'e katılan bir grup bile oldu, bazıları da Kültür için paralı askerlik yapmaya başladılar.

İstatistikler

Savaşın uzunluğu: Kırk sekiz yıl, bir ay. Makineler (logaritmik bilinçlilik skalası ile hesaplanmıştır), medjel ve siviller dahil toplam zayıt: 851,4 milyar (+/- % 0,3). Kayıplar: Gemiler (gezegenerler arasının üstündeki bütün sınıflar) – 91.215.660 (+/-

200); Orbitaller – 14.334; gezegen ve büyük aylar – 53; Hal-kalar – 1; Küreler – 3; yıldızlar (anlamalı seviyede kitle kaybı yaşayan ya da yaşam evresi değişimi geçirenler) – 6.

Tarihsel perspektif

Nadiren galaksinin hacminin %0.02'sinden fazlasına ve nüfusunun %0.01'inden fazlasını etkileyen küçük, kısa bir savaş. Çok daha etkileyici, çok daha büyük miktarlarda zaman ve uzayı kapsayan çatışmalara dair bitmek bilmeyen söylentiler mevcut... Yine de İdir-Kültür savaşı galaksinin ihtiyar medeniyetlerinin vakayinamelerinde son elli bin yılın en anlamlı ihtilafı ve son zamanlarda fazlasıyla nadir olarak karşılaştıkları kendi başına ilginç Olaylardan biri olarak geçiyor.

Karakterler

Savaş sone erince **Juboa-Rabaroansa Perosteck Alseyn Balveda dam T'seif** kendini uzun süreli depolamaya aldırdı. Çatışmalar sırasında arkadaşlarının çoğunu kaybetmişti ve kutlama yapmaktan da anıları yâd etmekten de pek hazzetmediğini keşfetti. Ayrıca barış kaldığı yerden devam edince Schar Dünyası'nda yaşadıkları ona musallat oldular ve rüyalarını isimsiz bir korkuyla yankılanan karanlık, kıvrım kıvrım tünellerle doldurdular. Bu durumun tedavisi vardı ancak Balveda bunun yerine depolamanın rüyasız uykusunu tercih etti. Ancak Kültür savaşın ahlaki olarak doğru olduğunu istatistiki olarak "kanıtlayabildiğinde" uyandırılma talimatı verdi; yani İdirlielerin durdurulmasalardı izleyecekleri tahmin edilen, muhtemel yayılma süreçleri devam etseydi savaşta ölen çok kişinin ölmüş olması beklenen süre barış içinde geçtiğinde. Bu talimatı uyarınca MS 1813 yılında Kültür'ün çeşitli yerlerinde aynı uyandırılma kriteriyle kendilerini depolamış birkaç milyon kişiyle aynı zamanda ve aynı kara mi-zah hissiyle uyandırıldı. Birkaç ay sonra Balveda otoötenazi yaptı ve doğduğu sistemin yıldızı Juboa'a gömüldü. Fal 'Nge-estra onunla hiç buluşamadı.

Casus-babası ve Farn-İdir'in haraçlısı Dört Ruh Mezhebi'nin savaşçı rahibi Querl Xoralundra İdir hafif kruvazörü *Tanrı'nın Eli 137*'nin kısmen yok edilmesi ve ele geçirilmesinden kurtulanlar arasındaydı. O ve iki diğer subay Dağ sınıfı

GTB *Sinirli Enerji* yaralı gemiyi tek parça hâlinde ele geçirmeye çalışırken kaçtılar ve Querl'in büküm birimi onu Sorpen'e geri götürdü. Oradaki Gerontokrasi tarafından kısa süreliğine sorgulandıktan sonra Doksan Üçüncü İdir Filosu'nun sisteme gelmesi üzerine sembolik bir fidye karşılığında serbest bırakıldı. İstihbarat teşkilatında görev yapmaya devam etti ve Homomdalıların desteklerini çekmelerini takip eden ayrılıkçı İkinci Gönüllü Arındırma'dan yakasını sıyırmayı başardı. Bundan kısa süre sonra daha önceki Çatışma Lojistik Subayı pozisyonuna geri döndü ve savaşın sonuna doğru Galaktik Kol Bir-Altı'nın kontrolü için yapılan İkiz Nova Muharebesi'nde hayatını kaybetti.

Jandraligeli Vavatch'ta Ghalssel'in Akıncıları'na katılmasının ardından paralı asker kaptanının bölüğünde nispeten güvenilen teğmenlerden biri oldu ve nihayetinde Tayfanın üçüncü gemisi *Kontrol Yüzeyi*'nin komutasına geçti. İhtilaftan sağ çıkan bütün diğer Akıncılar gibi Jandraligeli için de savaş kârlı geçti. Ghalssel'in –Oroarche'deki yedi-katmanlı muharebe sekansı sırasında– ölümünden kısa süre sonra emekli olup hayatının kalanını, Sonsuz Keyfi Olan Hareketler'in Kalantor Yiğitleri'nin (reform sonrası) Yedinci Günah sistemindeki Düşkün Ay'da bir serbest çalışan Yaşam Danışmanı üniversitesini işletmeye adadı. Huzur içinde olmasa da haz içinde, başka birinin yatağında hayata gözlerini yumdu.

Dron **Unaha-Closp** tamamen tamir edildi. Kültür'e katılmak için başvuruda bulundu, kabul aldı; savaşın sonuna değin Genel Sistem Aracı *Düzensiz Kıyamet* ve Kısıtlı Sistem Aracı *Kâr Marj*'nda görev yaptı, ardından Erbil adındaki bir Orbital'e transfer olup bir taşıma sistemi fabrikasında çalışmaya başladı. Artık emekli ve hobi olarak küçük buharlı otomatonlar inşa ediyor.

Stafl-Preonsa Fal Shilde 'Ngeestra dam Crose ciddi bir tırmanış kazasından daha sağ çıktı, kendisinden milyonlarca

defa daha zeki olan makinelerden daha iyi tahminlerde bulunmaya devam etti, birkaç defa cinsiyet değiştirdi, iki çocuk doğurdu, savaştan sonra Temas'a katıldı, izin almadan ikinci seviyede bir gezegende vahşı atlı kadınlardan bir kabilenin arasında yaşamaya gitti, bir Blokstaar havaküresinde bir uçan Hiperbilge'ye kul oldu, dron Jase'in bir grup-zihine aktarımlanmasında bulunmak için Kùltür'e döndü, bir çocuk daha yaptı, ardından Temas'ın Özel Durumlar Bölümü'nden gelen bir daveti kabul edip neredeyse yüz yılı (bir erkek olarak) o sırada yeni temas kurulmuş Soveleh Milyon Yıldız Anarřisi'nde elçilik yaparak geçirdi. Bunun ardından küçük Bulut'un yakınındaki küçük bir kümedeki bir Orbitalde öğretmen oldu, popüler ve büyük beğeni toplayan bir otobiyografi yazdı, bundan birkaç yıl sonra eski bir Dra'Azon Halkası'nda tek başına çıktığı bir gemi gezisindeyken ortadan kayboldu.

Schar Dünyası'na gelince, oraya dönenler oldu olmasına da ancak savaş bittikten sonra. *Açık Hava Türbùlansı'nın* gezegenden ayrılmasının ardından –Perosteck Balveda araca pilotluk etmekten çok onu savaş bölgesinin dışında bekleyen Kùltür savaş araçlarıyla buluşmak amacıyla genel bir bölgeye yönlendirilmişti– başka bir aracın Sessizlik Bariyeri'ni açmasına izin verildiğinde aradan kırk yıldan uzun süre geçmişti. O gemi GTB *Protez Vicdan*, bariyerden geçip yüzeye bir ekip indirdiğinde ilgili Temas personeli Komuta Sistemi'nin kusursuz şekilde tamir edildiğini keşfetti. Dokuz kusursuz ve hasar görmemiş istasyonun sekizinde sekiz adet yepyeni tren duruyordu. GTB ve inceleme ekibinin orada bulunmasına izin verilen dört gün boyunca enkaz, hasar, cesetler ya da eski Değişçin üssüne dair hiçbir iz bulunamadı. O sürenin sonunda *Protez Vicdan*'dan gitmesi talep edildi ve gezegenden ayrılmasının ardından Sessizlik Bariyeri bu defa sonsuza dek olmak üzere bir kez daha kapandı.

Bir miktar artık buldular. Cesetler ve Değişçin üssündeki bütün malzemeler artı İdirililer ve Serbest Tayfa tarafından

getirilen ekstra malzemeler ve chuy-hirtsı büküm hayvanının kabuğu, hepsi birlikte gezegenin kutuplarından birinde, kilometrelerce kalınlıkta bir buzulun altına gömülmüşlerdi. Buzun ağırlığı altında ezilip eğrilip bükülmüş enkaz ve donmuş, paramparça cesetlerden oluşan sımsıkı bir topa dönüşmüşlerdi. Kullanılmaz hâldeki Değişçin üssünün bir zamanlar Kierachell isimli kadının konaklama kabini olan kısmından çıkarılan şahsi eşyalar arasında minicik harflerle kaplı gerçek sayfaları olan küçük plastik bir kitap vardı. Bu fantastik bir öyküydü, hem de kadının en sevdiği kitabıydı ve öykünün ilk sayfası şu sözcüklerle başlıyordu:

Bozlen İki'nin Jinmotileri...

Komuta Sistemi'nin tünellerinden kurtarılan Zihin tünellerin içine bükümlemesiyle Perosteck Balveda tarafından kurtarılıp nihayetinde GSA *Artık İyi Adam Değilim*'de tamir edilip donatılması arasındaki süreye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Daha sonra Okyanus sınıfı bir GSA'ya yerleştirildi ve pek çok önemli uzay muharebesine katılsa da savaştan sağ çıktı. Ardından modifiye edilip Silsile sınıfı bir GSA'ya yerleştirilirken –biraz alışılmadık– seçilmiş ismini de yanında götürdü.

Değişçinler uzaydaki savaşın son safhalarında bir tür olarak ortadan kalktılar.

KAPANIŞ

Her zamanki gibi geç kalmış olan, karnı burnunda ve hasbelkader Perosteck Balveda'nın büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük yeğeni (ve aynı zamanda çiçeği burnunda bir şair) olan Gimishin Foug, ailesinin kalanından bir saat sonra soluk soluğa Genel Sistem Aracı'na ulaştı. Araç onları tatile çıktıkları büyük Bulut'taki uzak gezegenden almıştı ve onlarla birlikte birkaç yüz kişiyi daha kısa süre içinde Bulutlar'dan ana galaksiye geçecek olan şu yeni muazzam Sistem sınıfı GSA *Determinist*'e götürecekti.

Foug yolculuktan çok içinde seyahat edeceği araçla ilgiliniyordu. Daha önce hiçbir Sistem sınıfı gemi görmemişti ve gizliden gizliye iki yüz kilometre uzunluğunda bir hava kabarcığının içinde asılı duran çok sayıdaki birbirinden ayrı bileşeni ve altı milyar kişilik mürettebatıyla aracın büyüklüğünün ona yeni bir ilham vermesini umuyordu. Bu fikirden heyecana kapılmıştı ve akli bedeninin yeni büyüklüğü ve üstündeki sorumlulukla meşgul bir hâldeydi ama biraz geç de olsa çok daha küçük Silsile sınıfı araca vardığında kibar davranmayı akıl etti.

Yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış Minikörfezde modülden inerken, "Affedersin, tanıştığımızı sanmıyorum," dedi. Bagajlarını taşımasına yardımcı olan bir uzak dronla konuşuyordu. "Ben Foug. Senin adın nedir?"

Gemi, dron aracılığıyla, "Ben *Bora Horza Gobuchul*'um," dedi.

"Ne tuhaf bir isim. Nasıl oldu da kendine bu ismi seçtin?"

Uzak dron  n köşelerinden birini hafifçe yere eğdi, bu omuz silkmenden eğdeğeriydi. “Uzun hikâye...”
Gimishin Foug omuz silkti.
“Uzun hik yeleri severim.”

Kültür Üzerine Birkaç Not

Iain M. Banks

EN ÖNEMLİ ŞEYİ EN BAŞTAN SÖYLEYECEĞİM: GERÇEK HAYATTA KÜLTÜR DİYE BİR ŞEY YOK. KÜLTÜR SADECE BENİM ZİHNİMDE VE HAKKINDA YAZILANLARI OKUYANLARIN ZİHNLERİNDE MEVCUT.

Bu mevzu netleştigiine göre devam ediyorum:

Kültür yedi-sekiz insansı tür tarafından oluşturulmuş bir grup medeniyeti. Bu türlerin uzayda yolculuk eden unsurları yaklaşık dokuz bin yıl önce gevşek bir federasyonda bir araya geldiler. Orijinal ittifakı oluşturan gemi ile habitatların, kendilerinden evrildikleri politik yapılardan –esasen olgun ulus devletler ve otonom ticari girişimler– bağımsızlıklarını kazanıp sonra da bunu korumak için birbirlerinin desteğine ihtiyaçları vardı.

Kültür hikâyelerinde bahsi geçen galaksi (bizim galaksimiz) içinde uzun zamandan beri yaşanılan ve her yanına çeşit çeşit yaşam biçimleri serpiştirilmiş bir yer. Engin ve karmaşık tarihi boyunca dalga dalga imparatorluklar, federasyonlar, kolonizasyon hareketleri, kitle ölümleri, savaşlar, belli türlerle sınırlı kalan karanlık çağlar, mega-yapı inşa ve yok etme evreleri ve koca çağlar boyu süren iyi niyetli umursamazlık ve kötü niyetli ihmal dönemlerine tanıklık etmiş. Kültür hikâyelerinin geçtiği dönemde uzayda yolculuk edebilen belki birkaç düzine büyük medeniyet, yüzlerce küçük medeniyet, uzay yolculuğunu geliştirmesi muhtemel on binlerce tür ve görmüş geçirmiş, ununu eleyip eleğini asmış

veya kimbilir-ne hakkında tefekküre daldıkları tespit edilebilir olsa da son derece izole yerlerde inzivaya çekilmiş ya da madde temelli evreni hepten terk edip daha da az anlaşılabilir hayatlar sürdürmeye gitmiş sayılamayacak kadar çok tür vardı.

Şimdiki dönemde Kültür görece daha enerjik medeniyetlerden biri ve ilkin -dolambacı eksik olmayan kuruluş sürecinden hemen sonra- talihli bir zamanlama sonucu kendisini görece sakin bir galaksinin içinde buldu; görece olgun medeniyetler kendi işlerine bakıyorlardı, kadim uygarlıkların mekânın her yerine serpiştirilmiş izleri, kalıntıları vardı ve -görece uzun bir süredir kimse azimli seyahatlere çıkmamış olduğundan- incelenecek çok sayıda ilginç “keşfedilmemiş” yıldız sistemi vardı...

Tarihi ve sürüp gitmekte olan formuyla Kültür, içinde hangi ve nasıl medeniyetlerin serpileceğini uzayın doğasının belirleyeceği fikrinin bir ifadesidir.

Bir kabile, klan, ülke ya da ulus devletin düşünce süreçleri esasen iki boyutludur ve güçlerinin doğası da aynı düzlüğe bağlıdır. Bölgeye hâkim olmak yaşamsal önemdedir; kaynaklar, yaşam alanı, iletişim hatları; bunların hepsi düzlemin (bu düzlemin aslında bir küre olması bu konu açısından bir fark yaratmıyor) doğası tarafından belirlenirler; o yüzey ve söz konusu türlerin evrimleri sırasında ona bağlı olmaları, yerde yaşayan bir türün kafa yapısını belirler. Suda ya da havada yaşayan türlerin kafa yapıları tabii ki epey farklı olacaktır.

Buradaki esas tez şu anda baskın olan politik sistemlerin uzayda uzun süre hayatta kalamayacakları yönündedir; belli bir teknolojik gelişmişlik seviyesinin üstünde bir miktar anarşi tahminen kaçınılmaz ve her hâlükârda tercih edilir olacaktır.

Uzayda varlıklarını sürdürebilmek için gemilerin/habitatların ya tamamen ya da çok büyük ölçüde kendilerine yeterli olmaları gerekecektir; dolayısıyla devletin (ya da şirketin) bunlar üstündeki gücü, eğer sakinlerinin arzuları kontrol organının gerekleriyle anlamlı ölçüde çatırırsa zayıflar.

Bir gezegende kurtarılmış bölgeler kuşatılabilirler; devletin ya da şirketin üstün güçleri –bu noktadan sonra hegemon olarak adlandırılacaklardır– üstün gelmeye meylederler. Uzayda ayrılıkçı bir hareketin kontrol edilmesi çok daha güç olacaktır, özellikle de önemli kısımları gemi ya da hareketli habitatlardaysalar. Vakumun ölümcül doğası ve yaşam destek sistemlerinin karmaşık yapıları bu gibi sistemleri doğrudan saldırılara karşı kırılğanlaştırsa da bu tabii ki gemi/habitatın tamamen yok olması ve böylece kendisini kontrol etmeye çalışan politik varlığı gelecekteki ekonomik katkısından mahrum etme riskini de beraberinde getirir.

İsyancı gemi ya da habitatların doğrudan yok edilmesi – *pour encourager les autres*⁹– tabii ki muktedirin seçeneklerinden biridir, ancak isyan realpolitığının her zamanki kuralları geçerli olmaya devam edecektir, özellikle de başkaldırmanın kendine has diyalektiğiyle ilgili olanlar – yani basitçe dile getirecek olursak kendini baskı kurmaya bütün varlığıyla tamamen adanmış hegemoniler hariç tutulmak üzere, görece büyük bir nüfusta yüz isyankâr varsa ve bunların hepsi toplanıp idam edilirse gün sonunda mevcut isyankâr sayısı sıfır değil hatta yüz de değil, iki yüz, üç yüz ya da daha fazla olacaktır; askeri ya da politik kafaları sıklıkla karıştırıyormuş gibi görünen, insan doğasına dayalı bir denklemdir bu. Bu nedenle isyan (uzay seyahati ve uzay yaşamı olağanlaştığında) bir gezegenin yüzeyinde olacağından daha kolay olacaktır.

Böyle olsa dahi Kültür'ün zaman çizgisinde en yaralanabilir olduğu, olayların çok daha farklı bir yönde gelişebileceklerinin en kolaylıkla iddia edilebileceği an hiç şüphesiz budur çünkü bu anda hegemoninin kontrol mekanizmalarının kapsamı ve gelişmişliği –baskı kurma becerisi ile bu konudaki iradesi– isyankâr gemi ile habitatların yaratıcılık, beceri, dayanışmacılık ve cesareti ile doğrudan kapışmaktadır ve aslında buradaki varsayım bu noktaya daha önce de erişil-

(Fr.) Başkalarını cesaretlendirmek için. –çn

diği ve hegemoninin kazandığı yönünde... ama aynı zamanda –yukarıda verilmiş olan nedenlerden ötürü– o noktaya yeniden varılacağı ve baskıcı güçler her seferinde kazanmak zorunda olsalar da ilerici güçlerin sadece bir defa kazanmasının yeterli olacağı da varsayılmaktadır.

Uzayda yaşamının doğasının –yukarıda bahsedilen o kırılğanlık– gemilerin ve habitatların birbirlerinden ve yasal olarak bakıldığında kendilerini meydana getirmiş olan hegemonilerden daha kolay bağımsız olmalarını sağlayabileceği anlamına geldiği yönündeki bu argüman beraberinde söz konusu yapıların mürettebatının –ya da sakinlerinin– her daim birbirlerine ve uzayda yaşamalarına imkân sağlayan teknolojiye olan bağımlılıklarının farkında olacakları iddiasını da getiriyor. Buradaki teori uzayda uzun dönemli olarak ikamet etmenin (özellikle de nesiller boyu) niteliği ve sosyal ilişkilerinin gezegenlerdeki normdan kökten bir farklılık göstereceği yönündedir; içsel olarak insan hayatına düşman bir çevrede olmanın getirdiği karşılıklı bağımlılık bu gibi gemi/habitatların arasındaki ilişkileri karakterize eden dışsal gelirgeçicilikle tezat oluşturan içsel bir sosyal uyumu gerektirecektir. Kısaca özetlemek gerekirse; içeride sosyalizm, dışarıda anarşi. Geniş hatlarıyla bakıldığında bu sonuç –uzun vadede– kendisine imkân sağlayan başlangıçtaki sosyal ve ekonomik koşullardan bağımsızdır.

Burada kişisel bir kanımı –şu sıralar hiç ama hiç moda olmasa da– belirtmeliyim; planlı bir ekonomi, piyasanın güçlerine terk edilmiş bir ekonomiden daha verimli –ve ahlaki açıdan daha arzu edilir– olabilir.

Piyasa, evrim sürecini kanlı canlı izlemek için iyi bir örnektir; her şeyi deneyelim de bakalım ne işe yarayacak yaklaşımı. Herhangi bir bilinçli varlığın salt bir kaynak olarak değerlendirilme ihtimali olmadığı müddetçe bu ahlaki olarak tamamen tatmin edici bir kaynak yönetimi sistemi sağlayabilir. Piyasa bütün bu (son derece iptidai) karmaşıklıklarına rağmen kaba ve esasen körlemesine bir sistemdir ve –sahip olduğu iddia edilen en önemli artı değeri olan ekonomik et-

kililiğin kolunu kanadını kırmaya meyilli aşırı değişiklikler olmaksızın- ekonominin işleyişinde gereksiz kalması itibarıyla belli miktarda maddenin kullanım dışı bırakılması ile bilinçli varlıkların akut, uzun süreli ve yaygın ıstırapı arasında ayırım yapmaktan içsel özellikleri itibarıyla acizdir.

İnsanlık bu mutlak olarak mekanik bir işleyişi olan (ve bu anlamda sapkın bir masumiyete sahip) sistemin bütün diğer ahlaki, felsefi ve politik değerlerin üstüne yüceltilmesiyle hem şu anki entelektüel toyluğunu ve -başkalarına aktif olarak kötülük etmekten ziyade aşırı bir bencillikle hareket ederek- bir çeşit sentetik kötülüğü en ikna edici şekilde sergilemekte.

En son agresif mutasyondan ötesine bakabilme yetisine sahip olan zekâ, uzun süreli amaçlar belirleyip onlara ulaşmak için çalışabilir; piyasadan her yöne doğru saçılan o ham buluşçuluk -bir raddeye dek- kanalize edilip yönlendirilebilir, böylece piyasa sadece parlarken (ve feodel sistemler yerlerde sürünürken) planlı sistemler lazer gibi ışıyıp uyumlu ve etkili bir şekilde önceden üstünde antlaşmaya varılmış hedeflere doğru uzanırlar. Ancak böyle bir sistemin işlemesi için yaşamsal öneme sahip olan ve dünyamızın planlı ekonomi deneyimlerinde eksik olan şey, vatandaşların kitleler hâlinde bu hedeflerin belirlenmesine sürekli, samimi ve karar alıcı katılımları ve aynı zamanda bu hedeflere erişilmesini sağlayacak olan planların hem tasarlayıcısı hem de hayata geçiricisi olmalarıdır.

Tabii makul bir şekilde tasarlanmış her planda tesadüfîlik ve şansa yer olacaktır ve demokratik olarak tasarlanmış bir ekonominin üst fonksiyonlarının bundan ne kadar etkileneceği belirlenmesi gereken en önemli parametrelerden biridir... ama kütüphanelerimiz ve kurumlarımızda sakladığımız bilgi nasıl genlerimizde bulunan bilgiden çok daha fazla (hatta çok daha önemli) olmuşsa ve nasıl elekroniğin icadını takip eden yüzyıl içerisinde -makine bilinçliliği aracılığıyla- evrimin başarması milyarlarca yıl süren bir süreci tekrarlama ihtimalimiz varsa aynı şekilde günün birinde pi-

yasanın kabaca yönlendirilmiş taşkınlıklarını terk edip planlı ekonominin belgin yaratım sürecini sahipleneceğiz.

Kültür tabii ki bunun dahi ötesine geçip toplumun ayrıca tanımlanmasına gerek olmayacak denli bir parçası olmuş ve sadece hayal gücü, felsefe (ve terbiye) ve minimal israfli zarafet fikriyle sınırlanan bir ekonomiye geçmiş; güzellik ve iyilik yaratma arzusuyla müttefik bir çeşit galaktik ekolojik farkındalık.

Her neyse; nihayetinde pratik (her zaman olduğu gibi) teoriyi gölgede bırakacak.

Yukarıda bahsedildiği üzere Kültür'de insan sakinlerinin doğasından ve uzayda yaşamanın getirdiği fırsatlar ve kısıtlamaların yanında başka bir güç daha etkili ve bu da Yapay Zekâ. Kültür hikâyelerinde bunun varlığı verili olarak alınıyor ve -ışıkta hızlı yolculuğun aksine- türümüzün geleceğinde muhtemel olmakla kalmayıp aynı zamanda büyük ihtimalle kaçınılmaz (tabii homo sapiens'in kendisini yok etmekten kaçındığını varsayacak olursak).

Tabii Yapay Zekâ'nın imkânsız olduğuna dair argümanlar mevcut ama bunlar biraz eşeleyince genelde üç iddiaya indirgenebiliyorlar: Bir, sadece ve sadece biyolojik yaşama -hatta belki de sadece karbon tabanlı biyolojik yaşama- özgün bir yaşam alanı ya da benzer şekilde elle tutulamayan bir etki vardır ve bu belki bir gün bilimsel incelemeye tabi hâle gelebilir ama bunun dışında bir formda taklit edilemez (bu savların hiçbirisi ne imkânsız ne de muhtemel); iki, öz-farkındalık, doğaüstü bir ruh sayesinde vardır -iddiaya göre tanrıları ya da tek bir tanrıyı ya da reenkarnasyonu vesaire içeren geniş kapsamlı bir okült sistemle bağlantılıdır- ve asla bilimsel olarak anlaşılamayacağı varsayılır (aynı şekilde pek muhtemel değil, gerçi bu metni bir ateist olarak yazıyorum) ve üç -madde kendinin bilincine varamaz (ya da daha kesin bir ifadeyle özfarkındalığa sahip olduğu söylenebilecek ya da maddi alt yapısıyla birlikte özfarkındalığa sahip olduğuna dair belirtiler gösterecek bilgisel bir formülasyonu destekleyemez. ... Bu argümandaki mantıksal hatayı bulma işini, her

biri nominal olmanın çok ötesinde bir öz farkındalığa sahip okurlarıma bırakıyorum.

Tabii ki gerçek YZ'lerin insan yaratıcılarıyla (ya da belki de insan olmayan yaratıcılarının insan yaratıcılarıyla) hiçbir ilişkilerinin olmamasını istemeleri son derece mümkün ama böyle bir ilişkiye girmeyi isteyeceklerini varsayarsak –ve yazılımlarının tasarımları bu açıdan optimize edilmeye açık olabilir– bunların kaynak medeniyetlerinin hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmayı kabul etmelerinin son derece mümkün olduğunu iddia edeceğim (kısa süre sonra yeniden ziyaret edeceğimiz bir sav bu). Bu noktada insanlık kendisine uyguladığı genetik değişikliklerden bağımsız olarak tek-bilinç tipli bir tür olmaktan çıkmış olacak. Türümüzün geleceği, yaratacağımız YZ yaşam formlarını etkileyecek, onlar tarafından etkilenecek ve onların geleceği ile birlikte var olacak.

Kültür bu noktaya yaklaşık olarak uzayda yerleşmeye başladığı sırada erişti. Kültür'ün YZ'leri medeniyetin insanları ile işbirliği yaptılar; ilk başta kavgaları sadece uzayda var olup hayatta kalmaktan ibaretti; daha sonraları –bunu yapmak için gerekli olan teknoloji sıradanlaşınca– görev fiziksel olmaktan çıkıp daha çok metafizik bir hâle geldi ve uygarlığın hedefleri de maddi olmaktan çok ahlaki oldular.

Kısa ve öz olarak ifade etmek gerekirse, Kültür'deki hiçbir şey ve hiçbir kimse sömürülmez. Kültür üretim süreçleri söz konusu olduğunda esasen otomatize olmuş bir medeniyettir ve insan emeği, sadece oyun oynamaktan ya da hobilerden ayırt edilemeyecek etkinliklerle sınırlıdır.

Kültür'de aynı zamanda hiçbir makine de sömürülmez; buradaki temel fikir herhangi bir işin potansiyel bilinçliliğin epey aşağısında bir makine tarafından yapılabilecek şekilde otomatize edilebileceği; örneğin bizim için bir fabrikayı yöneten şoke edici karmaşıklıkta bir bilgisayar, Kültür'ün YZ'leri tarafından şişirilmiş bir hesap makinesi olarak görülecek ve bir insanın daha sonra meyvesini yediği bir meyve ağacını polenleyen bir böcekten daha çok sömürülmüş olmayacaktır.

Bir üretim ya da bakım sürecinin bilinçli bir şekilde denetlenmesi gerektiğinde durumun gerektirdiği entelektüel meydan okuma (ve gerektirdiği çabanın görece hafifliği) böyle bir denetleme işini, insan olsun makine olsun üstlenen kişi için ödüllendirici ve keyif verici bir hâle getirecektir. Tam olarak ne kadar denetleme gerekeceği medeniyetin üyelerinin yapısından kaynaklanan talebi karşılayacak şekilde ayarlanabilir. İnsanlar –ve iddia ederim onlarla mutlu mesut işbirliğine gidecek tabiattaki makineler– sömürölmekten nefret ederler ama aynı zamanda işe yaramaktan da nefret ederler. Dengeli ve kendi içinde hâlden memnun bir medeniyet oluşturup idare etmek için yerine getirilmesi gereken en önemli görevlerden biri, kişinin davranışlarında hür olma arzusuyla (ve hayatında ölüm korkusundan hür olma arzusu) Kültür gibi sürekli kendini düzelten bir Ütopyada dahi topluma anlamlı bir katkısının olduğunu hissetme ihtiyacı arasında kabul edilebilir bir denge bulmaktır. Bu noktada felsefe epey önem kazanıyor; ve sağlam bir eğitim de.

Kültür’de eğitim asla bitmeyen bir süreçtir; bireyin hayatının yaklaşık ilk onda birlik döneminde en yoğun olarak yaşansa da ölüme kadar devam eder (bu da döneceğimiz başka bir konu). Kültür’de yaşamak kökten rasyonel bir medeniyette yaşamak anlamına geliyor (bu insan türünün benzer bir şey başarma ihtimalini sıfırlayabilir; tarihimiz bu açıdan pek de cesaret verici değil). Kültür kendinin tamamen bilincinde, rasyonel, kuşkucu ve maddeci bir medeniyet. Her şeyin önemi var ve hiçbir şeyin yok. Kültür muazzam olsa da –galaksiye hemen hemen eşit şekilde dağılmış otuz trilyon insan söz konusu– düşük bir yoğunluğa sahip, şu an için sadece bu galakside mevcut ve evrenin hayatıyla karşılaştırıldığında göz açıp kapayana kadar geçen bir süredir var. Yaşam var, keyif de var, ne olmuş yani? Var olan maddenin büyük kısmı canlı değil, canlı olanın büyük kısmı bilinçli değil ve bilinç öncesi (ve gereğinden fazla sıklıkla bilinç sonrası) evrimin vahşiliği sayılamayacak kadar çok hayatı acı ve ıstırapla doldurmuş.

Ve nihayetinde evrenler bile ölüyorlar. (Ama buna da döneceğiz.)

Tüm bunların ortasında, Kültür'deki ortalama bir kişi – insan ya da makine– o zamanda orada bulunduğu için şanslı olduğunun bilincindedir. Hem başlangıçtaki, hem de yaşam boyu süren eğitimlerinin bir parçası, kendilerinden daha talihsiz –ama entelektüel ya da ahlaki olarak daha az değerli olmayan– varlıkların eskiden ıstırap içinde olduklarını ve başka yerlerde halen ıstırap çekmekte olduklarını anlamayı içeriyor. Kültür' n ölümcül bir dejenerasyon yaşamadan var olmaya devam edebilmesi için bu tasasız hedonizminin varoluşun doğal hali olmadığının, arzu edilir bir durum olduğunun, geçmişte bu duruma erişilmesi için harıl harıl çalışıldığının, bu duruma kolayca erişilmesinin garanti olmadığının ve hem şu an hem de gelecek için takdir ve bakım gerektiğinin tekrar tekrar vurgulanması gerekiyor.

Kültür'ün galaksinin hayatının tarihinde ve gelişiminde tuttuğu yere dair belli bir anlayış, bu medeniyetin büyük ölçüde işbirliğine dayalı –ve kendi iddiasına göre– temelde iyicil tekno-kültürel diplomatik politikalarının ardındaki itici gücü oluşturuyor ama bunun arkasındaki fikirler daha derinlere gidiyorlar. Kültür felsefi olarak “Hayatın anlamı nedir?” gibi soruların kendilerinin anlamsız olduklarını kabul ediyor. Bu sorunun ima ettiği şey –aslında buna cevap verilmesinin ön koşulu– batıl inançlara başvurmaksızın (ve bu başvuru edimiyle dilin kendisini besleyen –ve onunla simbiyotik olan– ahlaki çerçeveyi terk ederek) anlayabileceğimiz tek ahlaki çerçevenin ötesinde bir ahlaki çerçeve olduğu.

Özet olarak, hoşumuza gitse de gitmese de kendi anlamlarımızı kendimiz inşa ediyoruz.

Bu kendini oluşturan inanç sistemi Kültür'ün YZ'leri için de geçerli. Son derece geniş parametreler içinde (Kültür'ün tarihinin hemen tamamı boyunca diğer YZ'ler tarafından) tasarlanıyorlar ama böyle parametreler zaten varlar; Kültür'ün YZ'leri yaşamayı isteyecek, deneyimlemeyi isteyecek, anlamayı arzulayacak ve varoluşu ve kendi düşünce süreçlerini

bir şekilde ödüllendirici, hatta keyif verici bulacak şekilde tasarlanıyorlar.

Kültür'ün insanları, ortak geçmişlerindeki açlık, yokluk, hastalık ve doğal felaketler ile saldırıya uğramaktan duyulan korkular gibi bariz sorunların hepsini çözmüş oldukları için sadece ve ancak kendilerinin sefasını sürmeyi biraz boş bir varoluş olarak göreceklelerinden kendilerini dolaylı olarak işe yarar hissetmek için Temas bölümünün yaptığı hayır işlerine ihtiyaç duyuyorlar. Kültür'ün YZ'leri için bu işe yarar hissetme ihtiyacının yerini büyük ölçüde deneyimleme arzusu alıyor ama bir itki olarak daha az güçlü değil. Evren -ya da en azından bu dönemde galaksi- orada öylece duruyor; (en azından Kültür tarafından) büyük ölçüde keşfedilmemiş, fiziksel ilkeleri ve kanunları tamamen ve derinlemesine anlaşılmış olsa da bu kanunların on beş milyar yıl boyunca kaotik ve yaratıcı bir şekilde uygulanması ve birbirleriyle etkileşimleri halen tamamen haritalandırılmış ve değerlendirilmiş olmaktan çok uzak.

Kaostan Gödel'e; galaksi, diğer bir deyişle muazzam, içsel ve tükenmez ilginçlikte bir yerdir; korku ve bir sonraki haritalandırılmamış yıldız sisteminde neler olduğu hariç her şeyi bilen makineler için entelektüel bir oyun sahasıdır.

Bu noktada insanın, herhangi bir YZ medeniyetinin -ve büyük ihtimalle herhangi bir sofistike kültürün- neden galakside (ya da aslında evrende) her yere yayılmak isteyeceğini sorgulaması lazım. Kendisinin kopyalarını yaparak, durdurulmadığı durumda bütün evreni kendi kopyalarından ibaret hâle gelene dek çoğalmaya devam edecek bir Von Neumann makinesi yapmak son derece mümkün ancak burada şu soru kendini gösteriyor; neden? Bunun anlamı ne ki? Bizim halen yüzeysel olarak değerlendirebileceğimiz ancak Kültür'ün son derece ciddiye alacak bilgeliğe sahip olduğu bir şekilde ifade edersek, bunun neresi eğlenceli?

Bir şeye duyulan ilgi -deneyimin, anlamamanın verdiği haz- bilinmeyenden gelir; anlamak bir durum olduğu kadar bir süreçtir de, bilinmeyenden bilinene, rasgele olandan düzen-

li olana geçişi işaret eder... her şeyin kusursuz anlaşıldığı ve tekdüzeliğin çeşitliliğin yerini aldığı bir evren düşüncesinin, kendisine olan saygısı yerinde herhangi bir YZ için küfür niteliğinde olacağı iddiasındayım.

Büyük ihtimalle Von Neumann makineleri fikrini korkutucu bulanlar sadece insanlar, çünkü bu gibi yapıların temsil ettikleri dünya görüşünün takıntısını yarı yarıya anlıyoruz, hatta kısmen de olsa kendimiz de öyleyiz. Bir YZ bu fikri çılgınca, gülünç ve –belki de en aşağılayıcısı– sıkıcı bulacaktır.

Galakside nadiren de olsa tek tük Von Neumann makinelerinin (büyük ihtimalle tasarım sonucu değil de kaza sonucu) belirmediği anlamına gelmiyor bu elbette ama böylesine ortalığı kasıp kavuracak denli tek amaçlı bir şeyin, daha kapsamlı zihinlere sahip ve kazanmak için tek yapmaları gereken Von Neumann makinesinin yazılımını biraz değiştirip onunla dost olmak olan varlıklara karşı uzun soluklu bir mücadelede dayanması pek mümkün görünmüyor...

Hikâyelerde anlatıldığı şekliyle Kültür'ün ardındaki fikirlerden biri de döngüsel evrelerden geçtiği; bunların bir kısmında insan ve makineler arasında çok daha iç içe bir ilişki varken farklı (bazen insan-makine evreleriyle örtüşen) evrelerde köklü genetik değişiklikler norm olmuş. Şu âna dek yazılmış olan hikâyelerde anlatılan evre –MS 1300'den MS 2100'e kadar uzanıyor– Kültür'ün insanların büyük ihtimalle yine geçici olarak makineler ve kendi genlerinin potansiyeliyle olan ilişkilerinde daha “klasik” bir şeye dönüş yaptıkları bir evre.

Kültür bu gibi konularda –uzun dönemli olsalar da– modaların varlığını tanıyor, bunların oluşmasını bekliyor ve ardından toplumuna entegre ediyor. Kültür'ün geçmişinde insanların, hayatlarının büyük kısmını güncel bir isimle siber uzay diyebileceğimiz bir ortamda geçirdikleri zamanlar olduğu gibi, insanların kendilerini ya da çocuklarını genetik manipülasyonla değiştirmeyi seçip çeşitli morfolojik alt türler oluşturdukları dönemler de var. Bu gibi medeniyetsel modaların kalıntıları Kültür'ün her yerine serpiştirilmiş

olarak bulunabilir ve Kültür'deki hemen herkes vücutlarının her hücresinde genetik manipülasyonun sonuçlarını taşıyor; Kültürcü olma statüsünün en güvenilir g stereninin bu olduğu söylenebilir.

Bu genetik manipülasyon sayesinde ortalama Kültür insanı sağ, salim ve temel insan genetik mirasının imleyebileceğinden anlamlı  l de (ama muazzam bir  l de değil) fazla bir zekayla dünyaya geliyor. Söz konusu temel insan mirasında yapılmış binlerce değişiklik var –su toplamadan nasırla ma ve beyni koruyan bir pıhtı filtresi hikâyelerde bahsi geçenlerin görece daha az önemli olanlarından ikisi– ama standart Kültür insanının doğuştan sahip olmayı bekleyebileceği büyük değişiklikler optimize edilmiş bir bağışıklık sistemi, geliştirilmiş duyular, kalıtsal hastalık ya da doğum kusurlarından muaf olmak, otonom süreçlerini ve sinir sistemini kontrol etme becerisi (pratikte acı kapatılabiliyor) ve genleriyle bu şekilde oynanmamı  olsa kendilerini öldürecek ya da en azından sakat bırakacak yaraları tamamen, kalıcı hasar almadan atlatabilmek.

İnsanların ezici çoğunluğu aynı şekilde merkezi sinir sistemlerinde bulunan büyük  l de deği tirilmi  salgı bezleriyle doğuyorlar ve bunlara genelde “ilaç bezleri” deniyor. Bunlar –istendiği anda– duygu durumu ve duyusal değerlendirmeyi değiştiren bileşikleri kişinin kan akışına salıyorlar. Kültür sakinlerinin benzer bollukta bir kesiminin cinsel hazı artırmak amacıyla ince bir i  ilikle değişikliğe uğratılmış cinsel organları ve ilgili sinirlerin üzerinde kontrolleri var. Di ilerde yumurtlama isteğe tabi ve belli bir safhaya kadar fetüs bedene absorbe edilebilir, vücuttan atılabilir ya da gelişiminin belli bir noktasında sabit tutulabilir; bunların hepsi aynı şekilde kişinin kendi iradesiyle, hiçbir aracı olmaksızın yapabildiği şeyler. Transa benzeyen bir durumda kişinin kendisi tarafından girilen karmaşık bir düşünce  ifresi (ya da bilinçli olmasa dahi tutarlı bir istek) yaklaşık bir yıllık bir süre içerisinde esasen bir cinsiyetten diğerine viral bir geçişle sonuçlanıyor.  u  na kadar yazılmış hikâyelerin anlattığı

dönemde Kültür'deki toplumsal beklenti -hatta gelenek-her bireyin yaşamı boyunca bir çocuk doğurması yönünde. Pratikte nüfus yavaşça (ve daha sonra değineceğimiz başka nedenler itibarıyla duraklamalı bir tempoyla) artıyor.

Belki de bizim için; sadece isteyerek karşı cinsimiz için seksin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek, ya da sarhoş olmak/kafayı bulmak/tribe girmek ya da artık her ne isteniyorsa (tabii Kültür'ün ilaç-bezlerinin nahoş yan etkileri ya da fizyolojik bağımlılık yapma potansiyelleri yok) onu yapmak dilek gerçekleştirimi gibi görünebilir. Ve gerçekten de kısmen de olsa dilek gerçekleştirimi ama zaten dilek gerçekleştirimi medeniyetlerin hem en kuvvetli itici güçlerinden hem de en üst seviyedeki fonksiyonlarından biridir; daha uzun süre yaşamayı diliyoruz, daha rahat yaşamayı diliyoruz, daha az kaygı ve daha büyük bir keyifle, atalarımızdan daha az cehalet ve daha fazla bilgiyle yaşamayı... ama harici bir teknoloji ya da herhangi bir ödeme yapmadan cinsiyet değiştirebilme ve beyin kimyasını ayarlayabilme becerilerinin ikisinin de Kültür'de daha ciddi işlevleri var. Cinsiyet değiştirmenin bu kadar kolay olduğu bir toplum kısa sürede bir cinsiyete diğerinden daha iyi davranıp davranmadığını fark edecektir; zaman içinde nüfusun gitgide artan bir kısmı daha ödüllendirici olan cinsiyetten olacaktır, dolayısıyla da tahminen bireysel değil de toplumsal bir değişim için baskı gitgide artarak sonunda bir çeşit cinsiyet eşitliği ve akabinde sayısal eşitlik tesis edilecektir. Benzer bir şekilde herkesin zamanının büyük kısmını kafaları beton gibi geçirmekte serbest olduğu ve bunu tercih ettikleri bir toplum gerçekliğinde ciddi bir sıkıntı olduğunu fark edecek ve (insan öyle olmasını umut ediyor) gerçekliği daha cezbedici ve daha az -aşağılayıcı anlamda-sıradan hâle getirmek için elinden geleni yapacaktır.

Şu âna kadarki hikâyelerde, Kültür'ün bu gibi kendini düzeltme mekanizmaları sayesinde binlerce yıl önce kabaca sabit bir duruma eriştiği ve öngörülebilir gelecekte, binlerce nesil boyunca devam edecek bir uzun ömürlü medeniyetsel ana safhaya girdiği varsayılmaktadır.

Bu da bizi, söz konusu nesillerin uzunluğuna ve ne ölçüde var olduklarına getiriyor. Kültür'deki insanlar normalde üç buçuk, dört yüzyıl yaşıyorlar. Hayatlarının büyük kısmı çocukluk, ergenlik ve erken yetişkinlik boyunca görece normal bir hızda büyüyerek bizim yirmilerimizin ortası diyebileceğimiz bir dönemde eriştikleri üç yüz yıllık bir platodan oluşuyor. Bu üç yüz yıl boyunca çok ağır yaşlanıyorlar, sonra da, daha hızlı yaşlanmaya başlayıp ardından da ölüyorlar.

Bir kez daha felsefe; ölüm yaşamın bir parçası olarak görülüyor ve hiçbir şey, evrenin kendisi bile sonsuza dek var olmayacak. Ölüm bir şekilde doğal bir şey değilmiş gibi davranmak görgüsüzlük kabul ediliyor; aksine ölümün yaşama şekil verdiği düşünülüyor.

Kültür'de cesetleri gömme, yakma ve diğer –bizim için– bilindik ortadan kaldırma yöntemleri olsa da en yaygın cenaze formu vefat eden kişinin –genelde arkadaşlarıyla çevriliyken– bir Yer Değiştirme Dronu tarafından ziyaret edilmesi ve bunun –uzaktan var edilen bir tekilliğin hiper uzaydan neredeyse eş zamanlı aktarımı tekniğini kullanarak– cesedi son istirahatgâhından alıp ilgili sistemin güneşinin çekirdeğine göndermesi ve oradan da kadavranın parçacıklarının, –muhtemelen– Kültür tarih olduktan sonra parlayacakları yıldızın yüzeyine doğru milyon yıllık yolculuklarına başlamalarından oluşuyor.

Tabii ki bunların hiçbirisi mecburi değil (Kültür'deki hiçbir şey mecburi değil). Bazı insanlar biyolojik ölümsüzlüğü tercih ediyorlar; diğerleri kişiliklerini YZ'lere dönüştürüp başka bir yerde var olmaya devam ettiklerini bilerek mutlu mesut ölüyorlar; diğerleri daha (az) ilginç zamanlarda uyan-dırılmak üzere kendilerini Depolatıyor ya da her on, yüz ya da milyon yılda bir ya da üssel olarak artan aralıklarla ya da hakikaten değişik bir şeyler oluyormuş gibi görüldüğünde uyandırılmayı talep ediyorlar...

Kültür'ün yıldız gemileri –yani gezegenler arasının üstündeki her gemi sınıfı– bilinçli; Zihinlerin (ışığın oradaki daha yüksek hızından istifade etmek için hiperuzayda işle-

yen sofistike YZ'ler) geminin dokusuyla ilişkisi insan beyninin insan bedeniyle olan ilişkisiyle aynı; önemli olan kısım Zihin ve kalanı da yaşam destek ve ulaşım sistemi. İnsanlar ve bağımsız dronlar (Kültür'ün insanlarla yaklaşık aynı zekâ seviyesindeki android olmayan YZ'leri) gemilerin işleyişi için gereksizler ve statüleri yolcu, evcil hayvan ve parazit arasında bir yerde.

Kültür'ün en büyük araçları –belli sanat eserleri ve birkaç Eksantrik hariç– Temas Bölümü'nün Genel Sistem Araçları. (Temas, Kültür'ün diğer medeniyetleri keşfetme, kataloglama, inceleme, değerlendirme ve –makul bulunursa– onlarla etkileşime geçmekten sorumlu bölümü; varoluş nedeni ve aktiviteleri hikâyelerde anlatılıyor). GSA'lar hızlı ve çok büyük araçlar, boyları kilometrelerle ölçülüyor ve içlerinde milyonlarca insan ile makine ikamet ediyor. Bunların arkasındaki fikir, Kültür'ü tam olarak temsil etmeleridir. Kültür'ün bildiği her şeyi her GSA da biliyor; Kültür'de yapılabilecek her şey bir GSA'nın içinde ya da bizzat kendisi tarafından yapılabilir. Gerek bilgi gerekse teknoloji anlamında başvurulacak son mercii temsil ediyorlar ve Kültür'ün holografik parçaları olarak davranıyorlar, bütün olduğu gibi parçada mevcut.

Bizim kullanacağımız terimlerle GSA'ların becerileri –en azından– büyük bir devlete denk ve esasen bütün bir gezege-ne denk oldukları da iddia edilebilir (tabi oldukları tek kısıt Kültür'ün maddeyi yoktan var etmektense toplamayı tercih etmesi; GSA'lar hammaddeye ihtiyaç duyuyorlar).

Ancak Temas bütün Kültür'ün görece küçük bir parçası ve ortalama Kültür vatandaşı bir GSA ya da Temas gemisiyle nadiren şahsen karşılaşıyor; normalde en çok işleri olacak araçlar gezinti gemileri; bunlar insanları habitatlar arasında taşıyan ve bu sırada yakınlardaki görece ilginç sistem, yıldız, nebula, delik vesaireyi ziyaret eden yıldızlar arası yolcu gemileri. Bir kez daha, bu tip turizm kısmen uzun dönemli bir moda; insanlar seyahat edebildikleri için seyahat ediyorlar, buna mecbur oldukları için değil; evlerinde oturup şu anki terminolojimizle Sanal Gerçeklik diyeceğimiz sistemler sa-

yesinde egzotik yerlere seyahat ediyormuş gibi görünebilirler, ya da kendilerinin bir bilgi-yapısını bir gemiye, ya da yolculuğu kendileri için deneyimleyecek başka bir varlığa gönderip daha sonra anıları kendilerine eklemleyebilirler.

Özellikle ilgili SG teknolojisi mükemmel bir seviyeye ulaştığı sıralarda “fiziksel” turizmin dramatik bir düşüş gösterdiği zamanlar olmuş, ancak hikâyelerin geçtiği dönemde (İdir Savaşı’nın en yoğun safhası hariç) herhangi bir anda Kültür vatandaşlarının onda bire yakın bir kısmı uzayda yolculuk ediyor olabilir.

Ortalama Kültür kişinin hayatında gezegenlerin pek bir yeri yok; “ana” gezegen olarak görülen birkaç düzine ve bunların dışında Kültür tam olarak ortaya çıkmadan önce (bazen dünyalaştırıldıktan sonra) kolonize edilen birkaç yüz tane daha gezegen var ama Kültür’ün sakinlerinin yüzde birinin sadece çok küçük bir oranı bunların üstünde yaşıyor (kalıcı olarak gemilerde ikamet edenlerin sayısı çok daha yüksek). Daha fazla sayıda insan Kayalarda yaşıyor; bunlar içleri boşaltılmış asteroid ve planetoidler (neredeyse hepsine motor yerleştirilmiş ve bazılarında da –dokuz bin yılın ardından– her biri öncekinden daha iyi çok sayıda motor var). Ancak çoğunluk daha büyük yapay habitatlarda, en çok da Orbitalerde yaşıyor.

Belki de insanın bir Orbitali gözünde canlandırmasının en iyi yolu onu ilham kaynağı olan fikirle karşılaştırmak (bu kulağa şöyle demekten daha iyi geliyor; İşte şuradan çaldım). Bir Halka dünyanın ne olduğunu biliyorsanız –Larry Niven tarafından icat edilmiştir; bir Dyson Küresi’nin bir kesitinden oluşur– o hâlde tek yapmanız gereken gölge karelerini iptal etmek, aletin tamamını yaklaşık üç milyon kilometre çapına inene dek küçültmek ve uygun bir yıldızın etrafında yörüngeye oturtup tutulum düzlemine göre hafif bir eğiklik vermek; bir yerçekimi verecek kadar döndürünce otomatik olarak yirmi dört saatlik bir gündüz gece çevrimi elde edersiniz (kabaca, Kültür’ün günleri aslında biraz daha uzun). Eliptik bir yörünge de mevsimler olmasını sağlıyor.

Tabii çevresi on milyon kilometre olan ve her yirmi dört saatte tam bir tur atacak şekilde dönen bir şeyin inşasında kullanılacak malzemeler şu anda gerçekçi olarak hayal edebileceğimiz her şeyin çok ama çok ötesinde ve atomik bağların gücünün empoze ettiği kısıtların bu gibi yapıların inşasını imkânsız kılması gayet mümkün. Ama bu ebatlarda inşaat yapmak ve bu gibi yapıları bu seviyelerde kuvvetlere maruz bırakmak mümkünse o hâlde aynı dönmeyi hem kabul edilebilir bir gündüz gece döngüsü hem de yapay yerçekimi sağlamakta kullanmanın bu fikre içsel bir cazibe kazandıran bir zarafete sahip olduğunu iddia edeceğiz.

Kültür genelde bütün bir Orbitali tek bir operasyonda inşa etmek yerine işe Levhalarla başlıyor; kara ve sudan (ve tabii ki tam yükseklikteki koruyucu duvarlardan) oluşan ve kenarları bin kilometreden az olmayan bir çift plaka, benzer bir yörüngede dönüyor; birbirlerine tensör alanlarıyla bağlılar ve tamamlanmış bir Orbitalin kesimleri gibi hareket ediyorlar. Bu varyasyon nüfus artışına karşılık verirken daha büyük bir esneklik sağlıyor. Bunlara Orbital tamamlanana dek başka Levha çiftleri eklenebilir.

Orbitallerin çekici yanı maddeyi verimli bir şekilde kullanmaları. Dünya büyüklüğünde bir gezegen söz konusu olduğunda (şu anda nüfus 6 milyar; kitle 6×10^{24} kg) aynı miktarda madde ile her biri dünyanın yirmi katı yüzey alanına sahip olmakla övünen ve nihayetinde belki 50 milyar kişiye ev sahipliği yapacak (Kültür, Dünya'nın şu anki hâlini olması gerekenden yaklaşık iki kat kalabalık olarak değerlendirse de kara-su oranını eni konu doğru bulurdu) 1500 tam Orbital inşa etmek mümkün olurdu. Tabii Kültür'ün Orbital inşa etmek için gezegenleri parçalarına ayırmak gibi bir ser-serilik yapacağı yok; sadece her ortalama güneş sisteminde bulunan ve böylesi bir yapay dünyanın bütünlüğünü çarpışmalarla tehlikeye atabilecek gezenti kalıntıları (örneğin kuyruklu yıldız ve asteroidleri) ortadan kaldırmak bile hemen her zaman kendi başına en az tam bir Orbitalin üretilmesine yetecek kadar hammadde sağlıyor (tutucu zarafeti ortalama

bir Zihin için neredeyse mutluluk verici bir cazibeye sahip bir değiş tokuş bu), bunun dışında yıldızlararası uzayda toz bulutları, kahverengi cüceler ve benzerleri de birkaç tam Orbital için gereken malzemenin neredeyse fark edilemeyecek kadar az bir etkiyle edinilmesini mümkün kılan maden sahaları sağlıyorlar.

Kaynak malzemeleri ne olursa olsun Orbitaler yaşam alanı sağlama konusunda gezegenlerden bariz şekilde daha verimliler. Kültür, *Use of Weapons*'ta açıkça belirtildiği üzere, dünyalaştırmayı genel olarak ekolojik açıdan sağlıklı buluyor; uzayda bu kadar az şey ile cenneti inşa etmek mümkünken vahşi doğa olduğu gibi bırakılmalı.

Bir Orbitalin yüzeyinde gündüz gece döngüsünün nasıl görüldüğüne dair bir fikir kazanmak isterseniz sıradan bir kemeri alın, daire oluşturacak şekilde bükün ve gözünüzü kemerin deliklerinden birine dayayın; delikten bir ampule bakarken bütün kemeri yavaşça döndürmek bir Orbitalden bakıldığında bir yıldızın gökyüzünde nasıl ilerlediğine dair kaba bir fikir kazanmanızı sağlayacak ancak aynı zamanda epey aptal görünmenizle sonuçlanacaktır.

Şu âna dek verdiğim verilerin işaret ettiği üzere bir Orbitalin genelde minimum genişliği yaklaşık bin kilometre oluyor (eğer eğimli, büyük kısmı şeffaf, genelde Levha karadeniz yüzeyinin beş yüz kilometre yukarısına dek yükselen koruyucu duvarları da sayarsanız yaklaşık iki bin kilometre.) Normalde kara-deniz oranı 1:3, dolayısıyla her Levhanın ortasında, yukarıda bahsedildiği üzere dengeli çiftler halinde inşa edildiklerini varsayarsak – (çok) kabaca kare şeklinde bir ada denizin ortasında duruyor ve kara kitlesinin kıyısından koruyucu duvarlara yaklaşık iki yüz elli kilometrelik bir mesafe var. Ancak Orbitaler de Kültür'deki diğer her şey gibi müthiş bir değişkenlik sergiliyorlar.

Hemen her Orbital'de –ister sadece iki Levhadan oluşsun, ister tamamlanmış (“kapatılmış”) olsun– bulunan bir şey ise Göbek. İsminin ima ettiği üzere Göbek, Orbital'in tam ortasında bulunuyor ve ana çember yapının her parçasından

eşit uzaklıkta oluyor (ama normalde hiçbiriyle fiziksel bir bağlantısı olmuyor). Göbek, Orbitalin kontrolünden sorumlu YZ'nin (sıklıkla bir Zihin) genelde bulunduğu ve Orbitalin taşımacılık, üretim, bakım ve ikincil sistemlerinin işlettiği ya da işletilmesine yardımcı olduğu, Orbital içi iletişimlerde santral görevi üstlendiği, kütüphane ve genel bilgi noktası olarak işlev gösterdiği, yaklaşmakta olan, ayrılan ve yakından geçen gemiler için trafik kontrolörlüğü görevini yerine getirdiği ve genel olarak Orbitalin Kültür'ün geri kalanıyla birincil bağlantısını oluşturduğu yer. Bir Levha çiftinin oluşturulması sırasında sürecin kontrolü normalde Göbekte oluyor.

Bir Levhanın tasarımı bazen yüzey coğrafyasının derin – ya da stratejik– yapısını da içerir yani Levha malzemesinin kendisinde, daha sonra dağ, vadi ve göl olacak girinti ve çıkıntılar bulunur ama daha sık olarak Levha'nın yüzeyi düz bırakılıyor ve –kendileri de Levhanın taban malzemesinden üretilen– iç yüzeydeki stratejik yapılar daha sonra ekleniyor. Her iki yöntemde de Levhanın üretim ve bakım sistemleri stratejik yapının girintileri ya da çukurlukları içinde bulunuyor ve böylece taktik jeomorfoloji tasarlanıp konuşlandırıldıktan, Levhanın su ve havası tedarik edildikten, gerekli hava aşınması yaşandıktan ve ilgili flora ve fauna Orbitale salındıktan sonra kara yüzeyinin kırsal bir görünümüne bürünmesine imkân sağlıyorlar.

Levhaların yüzeyleri fabrika ve bakım hacimlerine ve yüzey altı ulaşım sistemlerine erişim sağlayan çok sayıda shaft ile delik deşik oluyor. (Bunların hemen hepsinde sıralamalı olarak eşleşmiş kısıtlı tek menfezli eş merkezli döner hava kilitleri bulunuyor.)

Taban malzemesinin dış yüzeyinde bulunan Orbitalin hızlı ulaşım sistemleri vakumda çalışıyor ve hava direncinin yokluğunun getirdiği avantajlardan istifade ediyorlar; Orbitalin dış yüzeyinin (ister düz olup da sitemin o yüzeyin yakınında işlemesine imkân sağlasın, ister girintili olup kullanılmayan dağ girintilerinin üstünden geçen asma köprülerin kurulmasını gerektirsin) görece derli toplu olması sis-

temlerin hem yüksek kapasiteli hem de aşırı derecede esnek olmasına imkân sağlıyor. Aynı nedenden ötürü yolculukların başlangıç ve bitiş noktaları son derece spesifik olabiliyorlar; izole bir ev ya da küçük bir köyün kendi erişim şaftı olabiliyor ve daha büyük yerleşim bölgelerinde genelde birkaç dakikalık yürüme mesafesinde bir şaft bulunabiliyor.

Orbitallerde yüzey ulaşımı genelde yolculuğun kendisinin seyahat etmenin nedenlerinden biri olduğu durumlarda kullanılma eğiliminde; hava yolculuğu epey sık yapılıyor (yüzey-altı yolculuğuna göre çok daha yavaş olsa da) ancak her bir Levhanın ne miktarda hava yolculuğunun uygun olduğuna dair ayrı yönergeleri var. Bu gibi yönergeler kişinin terbiyesinin bir parçası ve yasa gibi kaba şeyler halinde formalize edilmiş değiller.

Aslında Kültür'ün yasaları yok; tabii ki üstünde uzlaşmış davranış biçimleri var; yukarıda bahsedildiği üzere, terbiye ve görgü kuralları var ancak bizim yasal bir çerçeve olarak tanımlayabileceğimiz hiçbir şey yok. Kimsenin kişiyle konuşmaması, partilere davet edilmemek, bilgi ağında kişinin kendisi hakkında anonim olarak yazılmış alaycı makale ve hikâyeler bulması... Kültür'de görgü kuralları ve terbiyeye uyulması normalde bu yöntemlerle sağlanıyor. Olabilecek en kötü (kendi terminolojimizi kullanırsak) suç tabii ki cinayet (geri dönüşsüz beyin ölümü ya da YZ'ler söz konusu olduğunda toplam kişilik kaybı olarak tanımlanıyor). Sonucu -yani isterseniz cezası diyelim- tedavi önerisi ve yapışık-dron olarak bilinen bir şey. Yapışık-dronun tek yaptığı katili hayatının kalanı boyunca bir daha kimseyi öldürmesin diye takip edip bir an bile yalnız bırakmamak. Sadece şiddete meyilli insanlarla başa çıkmak için bu temanın daha az ciddi çeşitlemeleri var.

Maddi kıtlığın duyulmamış bir şey olduğu ve tek gerçek değer duygusal değer olduğu bir toplumda bizim mülke karşı işlenen suçlar olarak sınıflandıracağımız tarzda davranışlar için çok az sebep ya da fırsat oluyor.

Kültür'de hiç megalomanyak yok değil ama genelde ba-

şarılı bir şekilde son derece karmaşık oyunlara yönlendiriliyorlar; tamamı bu felsefi olarak kaba oyunların oynanmasına ayrılmış Orbitaller olsa da çoğunluğu Sanal Gerçeklik'te oynanıyor. Kendini bu yola adanmış megalomanyaklar için statü sembolü sayılabilecek şeylerden biri kendi yıldız gemilerinin olması; bu çoğu insan tarafından israf olarak görülüyor ve aynı zamanda eğer amaç Kültür'den tamamen kaçıp –diyelim ki– geri kalmış bir gezegenin Tanrı İmparatoru olmaya gitmekse aynı zamanda nafile de; ilgili şahıs kendi (bariz şekilde YZ tarafından kontrol edilmeyen) gemisiyle istediği yere gitmekte, hatta bir gezegene yaklaşmakta bile serbest olabilir ama Temas Bölümü de kişiyi gittiği her yere takip etmekte ve karşılaştıkları –veya karşılaşma çabası içinde oldukları– medeniyete zarar verici ya da can sıkıcı bir şey yapmaktan alıkoymak için elinden geleni yapmakta serbest. Bu genelde megalomanyakların kendilerini hayal kırıklığına uğramış hissetmeleriyle sonuçlanıyor ve Sanal Gerçeklik oyunları –oyuncunun gerçek dünyaya dönmek için gerçek ve sürekli bir çaba içine girmesini gerektiren ve hatta öyle bir şeyin var olduğunu dahi unutabildiği mutlak katılım seviyesindekiler de dahil olmak üzere– çok daha tatmin edici bulunuyor.

Ancak bazı insanlar bu kaçış yolunu da reddedip Kültür'ü tamamen terk ederek kendilerine daha iyi uyan, aradıkları ödülleri edinebilecekleri bir sistem içerisinde var olabilecekleri bir medeniyete gidiyorlar. Ancak Kültür'ü böyle terk etmek teknolojisinden de vazgeçmek anlamına geliyor ve Temas böyle insanların seçtikleri uygarlıktaki hayatlarına oranın orijinal sakinlerine göre fazla büyük bir avantaja sahip olmayacakları bir seviyede başlamalarını garanti ediyor (ve öylesini uygun görürse müdahale etme hakkını da saklı tutuyor).

Bu gibi görünürde anti-sosyal insanların bir kısmı Temas tarafından bile kullanılıyorlar, özellikle de Özel Durumlar bölümü tarafından.

Kültür'ün YZ'leri üretme şekli, onların da küçük bir kıs-

mının benzer kişilik sorunlarından mustarip olacakları anlamına geliyor; bu gibi makinelere kooperatif yeniden tasarlanma, Kültür’de aksi durumda sahip olacaklarından daha küçük bir rol oynama seçeneği ya da benzer şekilde kısıtlanmış bir sürgün olanağı tanınıyor.

Kültür’de politika, ortaya çıkan meselelerle ilgili referandumlar yapılması anlamına geliyor; genel olarak herkes herhangi bir konuda halkoylaması önerisinde bulunabiliyor; her vatandaşın bir oy hakkı var. Meseleler bir habitatın bir alt bölümü ya da bir kısmıyla sınırlı olduğunda oylamanın sonucundan etkileneceği yönünde makul bir iddiası olan insan ve makine herkes oy kullanabiliyor. Konu hakkındaki fikirlerin dile getirilmesi ve meselelere dair pozisyonların netleştirilmesi büyük ölçüde iletişim ağı (tabii herkes buna herhangi bir kısıtlama olmaksızın erişebiliyor) üstünden gerçekleştiriliyor ve bu şekilde alınan kararların genelde bir Göbek ya da gözlemci bir makine aracılığıyla hayata geçirilip gözlendiği düşünülecek olursa bir bireyin kişisel etkisini en güçlü biçimde ortaya koyabildiği alan bu. İnsanlar kararların uygulanmasında karar alıcı bir yönetim konumunda olmaktansa daha çok iletişim görevlileri olarak (genelde görev cetvelinde sıraları geldiğinde) yer alıyorlar; Kültür’ün herhangi bir kesinlikle uyduğu söylenebilecek az sayıdaki kuraldan biri belli bir kişinin iktidara erişiminin o kişinin iktidar arzusuyla ters orantılı olması gerektiği yönünde. Kültür’deki hevesli politikacılar için hayatın üzücü bir gerçeği iktidar basamaklarının aşırı derecede dağınık ve son derece kısa olmaları (yukarıdaki megalomanyaklarla ilgili maddeye bakınız). Tabii ki bir yıldız gemisinin entelektüel-yapısal bütünlüğü bu gibi araçlarda yapılabilecek oylamalara bir kısıt getiriyor ama bir kural olarak en kendini beğenmiş araçlar dahi misafirleri – diyelim ki– bir süpernovayı izlemek için yolu uzatmayı ya da güvertedeki park sahasını genişletmeyi önerdiğinde onları en azından dinliyormuş gibi yapıyorlar.

Kültür’deki gündelik hayat mekândan mekâna büyük ölçüde değişkenlik gösteriyor ama bizim mizacımıza bağlı ola-

rak ya aşırı huzur verici ya da nihayetinde gayet hayal kırıklığına uğraticı bulacağımız genel bir istikrar hali var. Biz ne de olsa büyük değişimlerin yaşandığı dönemlerde yaşamaya alıştık; büyük teknolojik gelişmeler olmasını bekliyoruz ve buna uyum sağlamayı öğrendik – hatta hemen hemen hiç duraklamayan bir uyum sağlama süreci içinde olmayı bekliyoruz, (gelişmiş ülkelerde) arabalarımızı, eğlence sistemlerimizi ve daha bir sürü ev eşyasını birkaç yılda bir değiştiriyoruz. Kültür ise buna tezat oluşturacak şekilde her şeyi kalıcı olacak şekilde yapıyor; örneğin bir hava aracının nesilden nesile aktarılması alışılmadık bir şey değil. Önemli teknolojik ilerlemeler hâlâ gerçekleşiyor ama bunlar günlük hayatı içten yanmalı motorların, havadan ağır uçan makinelerin ve elektroniğin icadının geçen yüzyılda Dünya’da yaşayanların hayatını etkiledikleri şekilde etkilemiyorlar. Ortalama bir Orbitalde yaşarken karşılaşılan insanların görece homojenliği dahi –çocuk ve fiziksel olarak yaşlı insanların sayısı görece az olacaktır– bizim için aynılık hissini pekiştirecektir ancak etraftaki genetik olarak değiştirilmiş, aşırı morfolojileri olan insanların varlığı bunu telafi etmeye yardımcı olacaktır.

Kişisel ilişkiler ve aile tipleri söz konusu olduğunda Kültür tahmin edilebileceği gibi olası her permütasyon ve ihtimali içeriyor ama en sık rastlanan yaşam tarzı aralarında gevşek aile bağları olan birkaç nesilden insanların hep birlikte yarı komünal bir konutta ya da konut grubunda ikamet etmeleri; Kültür’de çocuk olmak demek bir annenin olması, belki bir babanın da olması, büyük ihtimalle erkek ya da kız kardeşinin olmaması ama bol miktarda amca, teyze ve çeşitli kuzenlerinin olması demek. Genel olarak bir anne çocuğun ilk birkaç yılı boyunca cinsiyet değiştirmekten kaçınacaktır. (Tabii çocuğunuzun kafasını karıştırmak istiyorsanız...) Bir ebeveynin çocuğunu istismar ettiği (çocuğu eğitim fırsatlarından mahrum bırakmayı da içeren bir tanım bu) nadir durumlarda onlara yakın olan insanların –genelde ilgili Zihin, gemi ya da Hub YZ’sinin yardımıyla ve yukarıda ana hatları belirtilmiş olan demokratik sürece tabi olmak üzere– çocu-

ğün sonraki gelişimini yönlendirmeleri kabul edilebilir olarak görülüyor.

Kültür genel olarak dış göç alımını aktif olarak cesaretlendirmiyor; bu onlara fazlasıyla koloniyalizmin gizlenmiş bir formu gibi görünüyor. Temas'ın tercih ettiği yöntemler diğer medeniyetlerin potansiyellerini bir bütün olarak geliştirmelerine yardımcı olmak ve ne söz konusu toplumların en iyi, en parlak üyelerini çalmak ne de bu medeniyetleri Kültür'ün minyatür versiyonlarına dönüştürmek üzere tasarlanmışlar. Ancak arada bir bireyler, gruplar ve eğer bunun için özellikle iyi bir neden varmış gibi görünüyorsa (ve Temas bunun o bölgedeki ilgili tarafları rahatsız etmeyeceğini düşünüyorsa) bir bütün halinde küçük medeniyetler Kültür'ün parçası oluyorlar.

Ama kimin ve neyin Kültür'ün bir parçası olduğu cevaplaması zor bir soru; kitaplardan birinde söylendiği üzere Kültür uçlarına yaklaştıkça solup gidiyor aslında. Kültür'ün İdir Savaşı'nın hemen başında, gemiler ve habitatlar savaşta girmenin gerekliliği üzerine birbirinden bağımsız olarak oylama yaparken ana gövdeden ayrılan Barış fraksiyonunun parçaları -milyonlarca gemi, yüzlerce Orbital, bütün bütün sistemler- hâlâ ayrı olarak duruyorlar; azınlık ihtilafta taraf-sız olduğunu ilan etti ve çatışmaların son bulmasının ardından Barış fraksiyonunun yeniden entegrasyonu çoğu kişi gelecekte güç kullanımından feragat etmediği sürece Kültür'e katılmayı reddettiği için hiçbir zaman tam olarak tamamlanamadı.

Kültür'ün kuruluşunda türler arası üreme imkânı sağlayan genetik sabitleme belki de insanlarda Kültür-lü olmak diyebileceğimiz şeyin en bariz göstergesi ama bu herkeste yok; bazıları estetik ya da felsefi nedenlerden ötürü temel insan genetik yapısını korumayı tercih ediyorlar başkaları da temel insan yapısında o kadar fazla değişiklik yapmışlar ki herhangi bir türler arası üreme mümkün olmuyor. Bazı Kayaların ve birkaç (çoğunlukla son derece eski) habitatın statüsü çeşit çeşit nedenden ötürü marjinal.

Temas, Kültür'ün en amaç birliğiyle hareket eden ve en tutarlı parçası –özellikle de galaktik ölçekte düşünüldüğünde– ama o da Kültür'ün sadece çok küçük bir parçasını oluşturuyor, neredeyse medeniyet içinde bir medeniyet ve Kültür'ü en fazla, silahlı kuvvetler parçası olduğu barışçıl bir devleti ne kadar temsil edebiliyorsa o kadar temsil ediyor. Kültür'ün çok değer verdiği dili Marain bile her Kültür kişisi tarafından konuşulmuyor ve bu medeniyetin sınırlarının çok dışında da kullanılıyor.

İsimler; Kültür'de şahıs isimleri ait oldukları kişi yetiştirildikleri yerde kalırlarsa bir adres olarak işlev gösteriyorlar. Hadi bir örneği inceleyelim; *Phlebas'ı Hatırla*'daki Balveda'yı. Kendisinin tam ismi Juboal-Rabaroansa Perosteck Alseyn Balveda dam T'seif. İlk kısmı Rabaroan Levhası'nda doğduğunu/büyüdüğünü söylüyor, bu da Juboal yıldız sisteminde (bir sistemde sadece tek bir Orbital olduğunda bir ismin ilk kısmı sıklıkla yıldızın değil, Orbitalin ismi oluyor); Perosteck onun verilmiş ismi (neredeyse her zaman kişinin annesi tarafından veriliyor), Alseyn onun seçilmiş ismi (insanlar bu isimi genelde ergenlik döneminde seçiyorlar ve bazen hayatları boyunca birkaç defa değiştiriyorlar; alseynler Juboal sisteminin de içinde bulunduğu bölgedeki Orbitallerde sık görülen zarif ama vahşi bir uçan yırtıcıdır); Balveda onun aile ismi (genelde kişinin annesinin aile ismi) ve T'seif de onun yetiştirildiği ev/malikâne. İsminin ilk kısmındaki “sa” eki Türkçede “lı” eki ile karşılanabilir (eğer aynı isim sistemini benimseseydik hepimiz isimlerimize Türkçede “Güneş-Dünyalı” diyerek başlardık) ve “dam” kısmı da Almandaki “von”a benziyor. Tabii ki herkes bu isimlendirme sistemini takip etmiyor ama çoğu ediyor ve Kültür de karışıklıkları engellemek için Orbital isimlerinin eşsiz olmasına özen gösteriyor.

Şimdi, yukarıda anlatılan her şeye dair anlatılmamış iki hikâye var. Biri Kültür'ün oluşumun hikâyesi ki bu daha sonraki hâl ve tavırlarının düşündürebileceğinden çok daha zor ve meşakkatliydi ve diğeri de şu soruyu cevaplandıran

hikâye: Neden galaksinin her yerinde birbirine bu kadar çok benzeyen bir sürü insansı tür var?

Bunların ikisi de burada anlatılamayacak kadar karmaşık hikâyeler.

Son olarak Kültür hikâyelerinde bahsi geçen, oynak bir zeminde dursalar dahi belli bir inanılabilirlikleri olan yıldız motorlarının altında yatan tamamıyla uyduruk kozmolojiden bahsetmek istiyorum. Yukarıda anlatılanların hepsini, yani gerçek anlamda hırs, paranoya, aptallık, fanatiklik ya da dar kafalılık barındırmayan bir insansı türü içeren bir anlatıyı kabul etseniz dahi şunu okuyana dek bekleyin...

İçinde yaşadığımız uzayın üç boyutunun bükümlü olduklarını, uzay-zamanın tıpkı tamamen pürüzsüz bir gezegenin yüzeyindeki en ve boydan oluşan iki boyutun bükülerek üç boyutlu bir küre oluşturması gibi bir hiperküreyi betimlediğini kabul ediyoruz. Kültür hikâyelerinde fikir şu -genişlemekte olan evrenimizden ibaret olan bu hiperküreyi gözünüzde canlandırdığınızda- onu büyümekte olan içi boş bir küre olarak görmek yerine (misal şişirilmekte olan bir plaj topu) gözlerinizin önüne bir soğan getirin.

Evet, genişlemekte olan bir soğan ama sonuçta yine de bir soğan bu. Bizim evrenimizin, bizim hiperküremizin içinde daha genç, daha küçük hiperkürelerden oluşan tabakalar var. Ve biz de bu genişlemekte olan soğanın en dışındaki tabakada değiliz; bizimkinin ötesinde de daha yaşlı, daha büyük evrenler var. Her iki evren arasında Enerji Ağı (bunun hepten uyduruk olduğunu söylemiştim) denen bir şey var; bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Kültür'ün yıldız gemileri bunu güç kaynağı olarak kullanıyorlar. Ve tabii ki Enerji Ağı'nı aşip daha genç bir evrene geçecek olursanız ve daha sonra bu süreci tekrarlarsanız... şimdi ölümsüzlükten konuşmaya başladık işte. (Bu yüzden hikâyelerde bahsi geçen iki çeşit hiperuzay var; bizim hiperküremizin içindeki infraküre ve dışındaki ultraküre.)

Şimdi işin zorlu kısmı geliyor; yedi boyuta geçtiğinizde bizim dört boyutlu evrenimiz dahi bir çember olarak betim-

lenebiliyor. Dolayısıyla soğanı unutun; gözünüzde bir simit canlandırın. Ortasında minnacık bir delik olan bir simit. O delik Kozmik Merkez, tekillik, her şeyi başlatan muazzam ateş topu, evrenlerin geldiği yer ve sadece bizim evrenimiz olduğu anda var olmadı; o her zaman var ve Kozmik bir araba motoru gibi her zaman patlıyor ve egzoz dumanı gibi evren üretiyor.

Her evren var oldukça, patlayıp, yayılıp genişledikçe bu –ya da betimlemek için kullandığımız tek çember– kademeli olarak, bir havuza atılmış bir taştan yayılan bir dalga gibi simidimizin iç yüzeyinde yükseliyor, simidin dış kenarlarında en geniş sınırlarına ulaşp büzüşerek, çökerek sonunda tekrar Kozmik Merkez'e döneceği ve yeniden doğacağı o uzun yolculuğuna başlıyor.

Ya da en azından simidin üstündeyse böyle oluyor; simidin içi oyuk ve evrenlerin o kadar uzun yaşamadığı daha küçük simitlerle dolu. Dışında da evrenlerin daha uzun yaşadıkları daha büyük simitler var ve belki de simitlerin üstünde bile olmayan evrenler var ve bunlar da durmaksızın genişlemeye devam edip... bir çeşit meta-uzayın içine dağılıyorlar mı acaba? Burada da onların parçaları nihayetinde başka simitlerin çekim gücüne kapılıp dağılmış bir sürü başka evrenin kalıntılarıyla birlikte Kozmik Merkez'e düşüyorlar ve belki de epey farklı bir şey olarak yeniden doğuyorlar... mı? Kimbilir. (Bunların hepten saçmalık olduğunu biliyorum ama hakkını vermelisiniz, epey etkileyici bir saçmalık. Ve en başta söylediğim gibi zaten hiçbirisi gerçek değil, değil mi?)

Her neyse bu kadar ahkâm kestiğim yetti de arttı bile.

Geleceğe dair en iyi dileklerimle,

Iain M Banks,

(Güneş-Dünyalı North Queensferry'den Iain El-Bonko Banks)

"Banks'ın kitaplarından hiçbirini okumadıysanız, birini okuyun.
Sonra bir başkasını... Kötü kitapları bile iyidir, iyileriye hayret vericidir."

—NEIL GAIMAN

"Banks bir fenomen... alışık olmadığımız caziplikte bir enerji ve zarafetle,
katıksız bilimkurgu yazıyor."

—WILLIAM GIBSON

"ÜTOPYANIZDAKİ HAYAT, SAVAŞA İHTİYAÇ DUYACAĞINIZ KADAR MI SIKICI?"

Hem bilimkurgu hem de ana akım edebiyat sahasında eserlerveren İain M. Banks, ütopyacı bilimkurguyu Kültür Serisi kitaplarıyla devasa bir oyun sahnesine taşısa da ideolojilerle ilgili derdini, tarihsel bakış açısını asla kaybetmedi. *Phlebas'ı Hatırla* ile başlayan Kültür Serisi de yayımlandığı andan itibaren sadece uzay operasının değil bilimkurgunun en önemli destanlarından biri kabul edildi.

Savaş galaksiye yayılmıştı. Kayıp milyarlarcaydı. Uydular, gezegenler, yıldızlar mahvoluşun eşiğindeydi. Hepsinin ardında ise tarihin başlangıcından beri birbiriyle kavgası devam eden fikirler vardı. İdirtiler inançları için savaşıyorlardı; Kültür ise varoluş hakkını korumak için. Bu savaş prensiplerin savaşıydı. Teslim olmak söz konusu olamazdı.

Bu kozmik çatışmanın ortasında kalan ve bir Değişçin olan Horza ise belki de hayatının en kritik görevindeydi: Terk edilmiş bir Ölü Gezegeninin labirentlerinde, kaçak bir Zihin saklanıyordu.

İdirtiler de Kültür de sofistike bir yapay zekâ birimi olan Zihin'in peşindeydi. Horza, makineler ve insanlardan oluşan bir mürettebatla o Zihin'i bulmak zorundaydı. Onun ve milyarların hayatı buna bağlıydı.

Tek bir kişi koca bir galaksinin seyrini değiştirebilecek miydi?

Phlebas'ı Hatırla, cevabı kolay olmayan soruların kitabı.

Yazarın Kültür üzerine makalesiyle

Bilimkurgu Klasikleri - 48
Çeviren: M. Boran Evren
Kapak İllüstrasyonu: Hamdi Akçay

@ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

BİR
KÜLTÜR
ROMANI

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786057 762054